

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHORS
OF *DESTRUCTIVELY MINE*

KRISTA & BECCA RITCHIE

Honesty
comes at
a price.

DANGEROUSLY OURS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Övgü

DISHONESTLY YOURS

“Krista ve Becca, sadece izleyici olarak kalmakla yetinemeyeceğim, aynı zamanda bir parçası olmak isteyeceğim bir dünya yaratmışlar. Karakterler, sürprizler, dolandırıcılıklar... Hiç doyamadım!”

—Elle Kennedy, *New York Times* en çok satan kitabı *The Score*'un yazarı

“Krista ve Becca Ritchie, *Dishonestly Yours* ile kendilerini aştılar! Kitap, ilk sayfadan itibaren taze, yenilikçi ve ustaca yazılmış. Gerilim çok lezzetli ve olayların beklenmedik gelişmeleri beni gece geç saatlere kadar sayfaları çevirmeye devam ettirdi. Bu karakterler ve hikayeleri beni tamamen içine çekti. Bu, kesinlikle önümüzdeki yıllarda da aklıma gelmeye devam edecek kitaplardan biri.”

—Elsie Silver, Rose Hill serisinin yazarı, *New York Times* en çok satanlar listesinde 1 numara

“Taze, lezzetli bir şekilde gerilimli ve beni sayfalara yapıştıran, yavaş yavaş tırmanan bir gerilimle dolu. *Dishonestly Yours* mutlaka okunması gereken bir kitap!”

—Samantha Young, *The Love Plot* serisinin yazarı, *New York Times* en çok satan yazarlarından biri

“Bu hikaye bağımlılık yapıcıydı! Benzersiz bir öncül. Merak uyandıran bir olay örgüsü. Daha fazlasını istemenize neden olacak.”

—Devney Perry, *Shield of Sparrows* serisinin yazarı, *New York Times* en çok satan yazarları listesinde 1 numara

“Bolca sürprizle dolu, adeta bir roller coaster gibi bir okuma deneyimi. Krista ve Becca Ritchie, suç dolu hayatlarına girip çıkan, desteklemek isteyeceğiniz karakterler sunuyor. *Dishonestly Yours* bize aşkın hem karmaşık hem de tatlı olabileceğini gösteriyor—tıpkı mükemmel bir çilek gibi.”

—Jen DeLuca, *USA Today* en çok satan yazarı, *Ghost Business*

“Karanlık ve seksi *Dishonestly Yours*, büyüleyici sürprizler ve lezzetli bir şekilde gergin bir aşkı ustaca işliyor. Ritchie'ler her sayfada kalbimizi çaldı.”

—Emily Wibberley ve Austin Siegemund-Broka, *Seeing Other People* kitabının yazarları

Krista ve Becca Ritchie'nin Berkley Yayınları

WEBS WE WEAVE SERİSİ

DISHONESTLY YOURS
DESTRUCTIVELY MINE
DANGEROUSLY OURS

ADDICTED SERİSİ

ÖNERİLEN OKUMA SIRASI

SANA BAĞIMLI
RICOCHET ŞİMDİLİK
BAĞIMLI GÖKYÜZÜNE
ÖPÜCÜK SERA
ÇİÇEĞİ GELİŞ
SONUÇTA BAĞIMLI ATEŞİ
KÖRÜKLEMEK
UZUN YOL AŞAĞI BİR
TÜR MÜKEMMELLİK

OßRS

IRISTA RITCHII VE
BICCA RITCHII

BERKLEYROMANCE
NIW ¥0RIt

BERKLEY ROMANCE

Yayıncı: Berkley

Penguin Random House LLC'nin bir imtiyazı 1745

Broadway, New York, NY 10019

penguinrandomhouse.com

Telif hakkı © 2026 Krista & Becca Ritchie

Krista & Becca Ritchie'nin *"Addicted to You"* kitabından alıntı; telif hakkı © 2013 K.B. Ritchie

Penguin Random House, telif haklarına değer verir ve bunları destekler. Telif hakları yaratıcılığı besler, farklı sesleri cesaretlendirir, ifade özgürlüğünü teşvik eder ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve izinsiz olarak kitabın herhangi bir bölümünü herhangi bir biçimde çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerini eğitmek amacıyla herhangi bir şekilde kullanılamayacağını veya çoğaltılamayacağını lütfen unutmayın.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kapak resmi: Shane Rebenschied

Kapak tasarımı: Katie Anderson

İç resim: örümcek ağı © Sveta Aho / Shutterstock Kitap

tasarımı: George Towne, e-kitap için uyarlanmıştır

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloglama Verileri

İsimler: Ritchie, Krista yazar | Ritchie, Becca yazar Başlık:

Dangerously ours / Krista Ritchie ve Becca Ritchie.

Açıklama: İlk baskı. | New York : Berkley Romance, 2026. | Seri: Webs we weave

Tanımlayıcılar: LCCN 2025043488 (basılı) | LCCN 2025043489 (e-kitap) | ISBN 9780593549599 ticari ciltsiz kitap | ISBN 9780593549605 e-kitap

Konular: LCGFT: Romantik kurgu | Romanlar | Kurgu Sınıflandırma:

LCC PS3618.I7675 D36 2026 (basılı) | LCC PS3618.I7675 (e-kitap)

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2025043488> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2025043489> adresinde mevcuttur

E-kitap ISBN 9780593549605

AB'de ürün güvenliği ve uygunluktan sorumlu yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, <https://eu-contact.penguin.ie/dur>.

ep_prh_7.3a_156006577_c0_r0

İçindekiler

Önsöz

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm On

Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm On

Dördüncü Bölüm On

Beşinci Bölüm On

Altıncı Bölüm On

Yedinci Bölüm On

Sekizinci Bölüm On

Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm Yirmi

Birinci Bölüm Yirmi

İkinci Bölüm

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yirmi Dördüncü Bölüm

Yirmi Beşinci Bölüm

Yirmi Altıncı Bölüm

Yirmi Yedinci Bölüm

Yirmi Sekizinci Bölüm

Yirmi Dokuzuncu

Bölüm Otuzuncu Bölüm

Otuz Birinci Bölüm

[Otuz İkinci Bölüm](#)
[Otuz Üçüncü Bölüm](#)
[Otuz Dördüncü Bölüm](#)
[Otuz Beşinci Bölüm](#)
[Otuz Altıncı Bölüm](#)
[Otuz Yedinci Bölüm](#)
[Otuz Sekizinci Bölüm](#)
[Otuz Dokuzuncu](#)
[Bölüm Kırkinci Bölüm](#)
[Kırkinci-Bir Bölüm](#)
[Kırk İki Bölüm Kırk Üç](#)
[Bölüm Kırk Dört](#)
[Bölüm Kırk Beş Üç Ay](#)
[Sonra Bölüm Kırk Altı](#)
[Bölüm Kırk Yedi](#)
[Bölüm Kırk Sekiz](#)
[Bölüm Kırk Dokuz](#)
[Bölüm Elli Bölüm Elli](#)
[Bir](#)
[Üç Yaz Sonra Bölüm Elli İki](#)

[Teşekkürler](#)
[Addicted to You'dan Alıntı](#)
[Yazarlar Hakkında](#)

156006577

Aşkın ötesinde bir aşkla sevdik.

—EDGAR ALLAN POE

BİR

Hailey

“Yani saat öğlen mi oldu?” diye soruyorum, buruşuk siyah çarşaflardan sıyrılırken. Gerçek olduğumdan emin olmak için kollarımı ve bacaklarımı okşuyorum.

Bu gerçek.

Kafamın içinde kaybolmadım. Uyumuyorum. *Sanmıyorum.*

Parmaklarımı açık tenimin üzerinde gezdiriyorum, kalça kemiklerimi ve kamuflaj yeşili dantelli tangamı okşuyorum, sonra da neon mavisi askılı spor sütyenime doğru çıkıyorum. İç çamaşırı seçimlerim şu anki hayatıma çok yakışıyor.

Uyumsuz. Karışık. Düzensiz.

Yatağımın başucundaki dijital saate doğru koşuyorum ve rakamları incelemek için çömeliyorum. Saat 12:03'ü gösteriyor — mantiken kendi gözlerime inanmam gerek, ama geçmişte yaşadıklarımın dolayısı bu kavramı kabullenmekte biraz zorlanıyorum. İki hafta önce, o kadar canlı bir halüsinasyon yaşadım ki, Koning malikanesinin arazisinde çıplak ayakla koştum ve kendimi eski bir fırtına sığınağında kilitli buldum. Orada şiddetli bir şekilde *öldürüldüğüme* inandım.

Meğer oraya kendim kilitlenmişim. Tek

başıma. Büyük, *büyük* bir hata.

Gerçeklik, sanrıyı silip süpürdü... sonunda, ve uykusuzca aradığım doğumlarımızla ilgili cevapları buldum. Ama en çok güvendiğimiz insanlar tarafından — vaftiz annelerim ve vaftiz babam: beni, iki erkek kardeşimi ve Graves üçüzlerini yetiştirenler — kandırılmanın, aldatılmanın, *dolandırılmanın* etkileri, belki de en yakın arkadaşım Phoebe'de olduğundan daha derine işledi içime.

Her fırsatta her şeyi sorguluyorum. Bunu istemiyorum. Duvarın gerçek bir duvar olduğuna ve ayaklarımın gerçekten döşeme tahtalarının üzerinde durduğuna inanmak istiyorum. Victoria, Connecticut'taki bir kitapçı olan Baubles & Bookends'in üstündeki bu sevimli küçük çatı katında olduğuma inanmak istiyorum.

Benim gerçekliğim.

Benim yarattığım gerçeklik. Geçen yaz Phebs'ten New England sahilinde benimle dürüstçe yaşamayı istedim. Phebs'ten *Mystic Pizza* rüyama katılmasını istedim; orada normal aşklarımız ve normal işlerimiz olacaktı (en azından hala country kulübünde garsonluk yapıyoruz). Julia Roberts gibi en iyi hayatımızı yaşadığımız bu versiyonumuzu ilan ettim. Mükemmel, güler saçı günler. Büyük ekrana layık romantik küçük kasaba ilişkileri.

Aldatma yok.

Dolandırıcılık

yok.

Ama yetiştirildiğim şeyi bırakmak benim için zor oldu ve bu işi bırakmak istememin tek nedeni Phoebe'ydi. Phebs'in

aile işinden ayrılması için her şeyi yapardım. Onun rolü ona zarar veriyor. Bunun *ona zarar verdiğini* gördüm... belki de o fark etmeden önce, ve artık izleyemedim.

Biz dolandırıcıyız. Taşınırız. Ceplerimiz dolduğunda kaçarız ve yeni bir zengin kurban seçme zamanı gelir, ama en iyi arkadaşım için yarattığım bu gerçeklikte kalmak istiyorum. Bunun benim de gerçekliğim olmasını istiyorum. Bu yüzden zemin sağlam olmalı. Bu *gerçek* olmalı.

Ama... "Öğlen olamaz," diye kekeliyorum. "Daha sabah *dokuzdu*." Sanki dijital saat mini bir patlayıcıymış gibi ondan uzaklaşıyorum.

"Hailstorm."

Arkamdaki derin, rahatlatıcı ses karşısında donakalıyorum. *Tanıdık*. Erkeksi. O, zihnimde güçlü, yatıştırıcı bir soğuk su akıntısı gibi. Oliver Graves'in sesiyle uyanıyorum.

Parmak uçları başımın üstüne dokunuyor ve ben, sanki müzik kutusundaki minik porselen bir versiyonumu çeviriyormuş gibi, parmaklarının hareketiyle dönüyorum.

Karamel lekeli kahverengi gözlerine bakıyorum. O kadar uzun süredir bu gözlere bakıyorum ki, tam olarak kaç yıldır olduğunu sayamıyorum. Gerçekler: Yirmi dört yaşındayım ve Oliver'ı doğduğumdan beri tanıyorum, ancak hafızanın geri çağırma yeteneğinin üç buçuk ila dört yaşlarında başladığı ve genellikle duygusal ya da sıra dışı bir olayla bağlantılı olduğu söylenir.

Onu dört yaşındayken hatırlıyorum.

Beni teselli etmeye çalışırken kolunu omuzlarıma doladığını hatırlıyorum. Newport'taki şık bir malikanenin pencere kenarındaki köşede bırakılmıştık. Kimin evi olduğunu hatırlayamıyorum. Orada ne yaptığımızı zar zor hatırlıyorum.

Kaybolmuş hissettiğimi hatırlıyorum. Neden Phoebe ile oynayamadığımı merak ettiğimi hatırlıyorum. Bu yüzden kendime kapandım. Çok az konuştum. Pencereden dışarı baktım. Sessiz kabuğumun içinde bile Oliver beni buldu ve bana büyük bir rahatlama hissi verdi.

O etrafta olduğunda vücudumda korkuya yer yok. Bu çok garip, ama hayatımdaki her şey anormal olarak sınıflandırılabilir.

Gözlerimi onun büyüleyici yüz hatlarında gezdiriyorum. Olly *çok güzel*. Saçlarının bir kısmı kulaklarının etrafında kıvrılıyor; saç telleri rahatsız edecek kadar uzun değil, ama kısa da değil. Parmaklarımı, doğal koyu çikolata kahvesi rengindeki parlak saçlarına daldırılmışım, ve bugün boyadığı daha açık ceviz rengi saçlarına da daldırılmışım. O içime girip çıkarken saçlarını tutup sıkıyordum.

Tıpkı dün gece geç saatlerde yaptığı gibi.

Şu anda çıplak değil. Beyaz tişörtü, oyulmuş gibi görünen pazılarını ortaya çıkarıyor. Siyah boxer şortunun elastik bel bandı, dilimi bir iki kez gezdirdiğim kaslarının tonlu V şeklini vurguluyor. Tamam, yüz kereye yakın.

Sorun şu ki: Daha önce Oliver'ı hayal etmişim. Onu fırtına sığınağına kadar takip etmişim — daha doğrusu, onun *hayali* halini. Fiziksel olarak asla yakalayamadığım ve tutamadığım birini.

Yine de, şu anda Olly'ye bakarken korkmuyorum.

"Bu sabah hiç uyanmamış olma ihtimalim var.

Hâlâ rüya görüyor olabilirim."

"Eller." Oliver ellerini uzattı ve ben içgüdüsel olarak ellerimi onun ellerine koydum. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Başparmaklarıyla avuç içlerimi okşarken gülümsemesi genişledi. "Bana gerçek gibi geliyor."

Neredeyse gülümsüyorum. "Gerçekten endişeli misin?"

"Hayır, ellerin çok sağlam, Hails." Avuç içlerimi yanaklarına kaldırıyor, çenesine nazikçe dayıyor ve ben daha derin nefes alıyorum, Oliver'ı hissediyorum, gerçekten *hissediyorum*.

parmaklarımı dün tıraş olmamış olduğu için hafif sakalları üzerinde gezdiriyorum. Parlak gözlerinin altındaki yumuşak cildi başparmağımla okşuyorum.

Vücudumu gerginleştiren stres kaybolmaya başlıyor. Çünkü o, sanki aklımı kaçırmak yüzümün irin dolu çıbanlarla kaplanmasıyla eşanlamlıymış gibi bana bakmıyor. Sanki ben tam anlamıyla Hailey'mişim gibi bana bakıyor.

Sanki
güzelmışim
gibi. İçten.
Dıştan.
Deli olsam bile.

Bu onun en iyi yaptığı şey: insanlara sevildiklerini hissettirmek. O, flört etmeyi iyi bilen biri. Evli bir kadını, ilk sıradan selamlaşmada bile kendisine sırılsıklam aşık edebilir. Bunu daha önce de yaptı. Çeşitli dolandırıcılık işleri için defalarca. Bunlardan birini ben bile kurguladım.

O bir bukalemun. Tahtadaki vazgeçilmez bir oyuncu. Ben ise beyinim. Taşları hareket ettiren kişiyim.

Bizi talihsiz bir çift olacağımızı düşündüren rollerimiz değil. İkimizin de her yerde yatma ve nefes alan herkesi becerme eğilimimizi göz önüne alırsak, seks arkadaşılığından öteye geçebileceğimize hiç inanmadım. Ama son zamanlarda o sadece benimle yatıyor, ben de sadece onunla ve... Jake Koning Waterford'la yatıyorum.

O da bunu biliyor.

İkisi de birbirlerinden haberdar, ama sadece *sıradan* bir seks ilişkisi olması gereken şeyi karmaşıktırmamak için birbirlerinden kaçınıyorlar. En iyi arkadaşımın çekici kardeşi *Oliver*'la sıradan bir seks ilişkisi yaşıyorum. Ve kasabanın gözde sakini *Jake*'le.

Tabii Phoebe'nin yılın büyük bir bölümünü Jake'le sahte bir ilişki yaşarken, ben de onunla yatıyordum, yani evet... ben harika bir arkadaşım.

"Hails?" Oliver çenemi kaldırıyor ve ellerimin onun yüzünden kayıp gittiğini fark ediyorum. "Nereye gitti?"

"Tavşan deliğine."

"Umarım bensiz gitmemiştir." Daha ciddi. Bunu anlamak zor çünkü yüz kaslarını ustaca kontrol edebiliyor ve gözlerindeki ışık hiç sönmüyor. Ama Oliver'ı, neyi saklamayı sevdiğini anlayacak kadar iyi tanıyorum. Gerçek saati sormadan önce, o bana "12:05" diyor.

"Ama bu sabah saat dokuzda uyandım, değil mi?"

"Evet. Sonra sana kitap okumaya başladım." Omuzlarımı kavrayarak, sersemlemiş bir şekilde dönmem için beni sabit tutuyor. "Bu da senin tekrar uykuya dalmana neden oldu."

Hatırlamak için gözlerimi sıkıca kırpiyorum. "*Kırmızı Başlıklı Kız*."

Gülümsüyor. "Kurtlara olan takıntın devam ediyor."

Onlar hakkında her şeyi araştırıyordum. "Hoşgörü gösterdiğin için teşekkürler."

"Her zaman ve asla," Oliver, ben onun kollarından kurtulup yatakta telefonumu ararken alaycı bir şekilde söylüyor. Çıplak popomu izlediğini hissediyorum. Dudaklarımı kısırmaya çalışan gülümsememi ya da yüzümdeki yakıcı sıcaklığı göremez. Bu şakalaşmalardan ne kadar keyif aldığımı belli etmemeye çalışıyorum.

Çünkü belki de bilseydi, işi abartırdı. Ben de onun duygusal olarak yakalayıp sonra tükürdüğü başka bir kız olurdum. Ve bu duygularla ilgili değil.

Benim için değil. Onun için de değil. Bu sadece seks.

Ki... bu da tam olarak şu anki durumumun sebebi. Seks. Cinsel ilişki. Sperm yumurtayla buluşuyor.

Hamileyim.

Bu gerçek ara sıra aklıma geliyor, özellikle de tuvalete tutunup midemi boşaltırken. Ama Oliver'la birlikteyken, bu gereğın arka planda kalmasını istiyorum.

Ona söyle. Hayır, bugün değıl. "*Baba kim?*" diye soracaktır. Ve gerçek şu ki, kimin spermi prezervatifi aşıp isyankar bir şekilde yumurtamı dllediğini bilmiyorum. şanslıyım ki hayatımın şu anki döneminde sadece iki olasılık var.

Tanrıya şükür.

Daha kötü de olabilirdi, diye kendime söylüyorum. Ergenliğimden beri birçok kişiyle yattım. Seks, enerji salınımıdır. İşten sonra adrenalin atmak gibidir. Sabah kahvesi ya da akşam yemeğinden sonra tatlı gibi, hayatımda gerekli bir şeydir.

Risklerin farkındayım ama her zaman korunmuşumdur. Daha kötüsü de olabilirdi.

İki seçeneğim de o kadar kötü değıl. Sadece bunun mevcut durumu değıştireceğinden nefret ediyorum. Buna hazır değılim. Bu yüzden sadece Phoebe biliyor ve diğerklerini de dahil edecek zihinsel gücü toplayana kadar bu durum *sadece Phoebe ile sınırlı* kalacak.

Her neyse, bir insanı karnımda taşıdığımı sadece bir hafta önce öğrendim. Bu bilgi, havuzda yüzen bir şamandıraya benziyor. Mide bulantısı ve meme uçlarıımın o kadar ağırmaması, duş suyunun eski bir işkence yöntemi gibi hissettirmemesi olsaydı, doktordan testi tekrar yapmasını istedim.

Sekiz hafta.

Sadece sekiz haftalık hamileyim. Zamanım var. Zaman kavramını kaybetmediğim sürece,

Aceleyle yastıkların altına bakıyorum, kabarık yorganı açıyorum. Telefon ortaya çıkmıyor.

Zihnim çok fazla yönde dönüyor. Yani... Oliver bana kitap okurken tekrar uykuya daldım. Bu kadar geç saatte uyumak niyetinde değıldim, ama o benim uyumamı istemiş olmalı. Bu iyi bir şey. Uykuya ihtiyacım var. Aslında daha fazla uyumaya çalışıyorum. Uykusuzluk, yenmek için yardıma ihtiyacım olan bir canavar ve hala her gece boynuzlu kafasını kaldırıyor.

Yeni kişiisel oyunumun adı: *Bu Bebeği Kaybetme*. Daha doğımadan bu bebeğın ölümüne neden olabileceğimden korktuğım halde, iyi bir anne olup olmayacağımı düşünemiyorum. Son zamanlarda kendi vücudumun içinde bir yıkım topu gibi hissediyorum. Sanki yarardan çok zarar veriyormuşum gibi, ve bu bebeğ zarar vermeyeceğimi kendime kanıtlamak istiyorum.

Yorganın altından telefonumu kapıyorum ve Addison Tinrock'tan gelen cevapsız mesajı görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Annem. Sadece biyolojik anlamda değıl. "*Kahretsin, kahretsin.*"

"Ne lanet?" diye soruyor Oliver, ben telefonumu göğsüne dayayıp dolaba doğıru koşarken.

Kirli gömlekleri ve kargo pantolonları bir kenara atarken nabzım çılgına dönüyor. "Bugün 21 Nisan 2012 Cumartesi."

Oliver, telefonumu elinde krep gibi çeviriyor. "Bu tarihin önemli bir anlamı mı var? Bariz olan dışında."

"Bariz olan mı?" Neden bu kadar çok kargo pantolonum var? Bana bir elbise lazım. *şu*. Çok şeffaf. Miami'deki gece kulüplerine çok uygun, ki onu en son orada giymiştim.

"Bariz olan: küçük kardeşinin *zehirin*, sanki 15. yüzyılda yaşıyormuşuz ve Borgia ailesiyymişiz gibi kullanışlı bir araç olduğuna karar vermesinin üzerinden iki hafta geçti." Gözlerimi yakaladı ve gülümsemesi yüzüne yansıdı. "Kraliçeye lm. Kafasını kesin."

Claudia Koning Waterford... vefat etti.

Jake'in annesi.

Trevor Tinrock'un işi. On dokuz yaşındaki kardeşim... senaryodan saptı. Planlanmamıştı. Bir hata... peki, tamam, Trev tarafından önceden planlanmıştı, ama geri kalanımız için kasıtsızdı. Claudia hedefimizdi, ama Phoebe şantaj yoluyla ipi çekmeliydi.

Claudia'yı kendi suçlarıyla köşeye sıkıştırma fırsatımız hiç olmadı.

İki hafta geçti ve Jake, Koning servetinin tamamını ve tüm varlıkları miras almadığı için her şey daha da karmaşık hale geldi; Claudia'nın vasiyetinde, ilk ve üçüncü oğulları arasında karmaşık bir paylaşım planlanmıştı.

Trent (pislik) ve Jake (pislik değil... aslında çok tatlı).

Tek istediğimiz Jake'in *tek* mirasçı olmasıydı. Her şeyi alması gerekiyordu.

O zaman bize ödeme yapardı.

Ama Koning işinin dağınık parçalarını kurtarmak imkansız değil. Hala hayatta.

Askıdan sade siyah bir elbiseyi çekip alıyorum. Prada — kirayı ödeyebilmek için internette satıp para kazanmak yerine sakladığım son tasarımcı elbiselerinden biri. "Bu o kadar da bariz değil," diyorum Oliver'a, askılı spor sütyenimi çıkarırken.

Yanıma gelip elbiseyi başımdan aşağı çekmeme yardım ediyor. "O zaman ne?"

O, kalçamdaki fermuarı çekerken ben de yüzümden platin sarısı saçlarımı çekiyorum. Parmak eklemleri çıplak tenime dokunurken, eli fermuarı yukarı doğru çekerken hissettiğim karıncalanma hissine odaklanmamaya çalışıyorum. "Şey," diyorum nefes vererek, "Phebs ve ben vaftiz annelerle öğle yemeği planı yaptık."

Gözlerinde şaşkınlık beliriyor. "Bu büyük bir olay."

"Biliyorum." Yüzüm yine kızarıyor. Bu sefer gerginlikten. Bu öğle yemeği, annelerimiz fırtına sığınağında yalanlarını itiraf ettiklerinden beri onlara uzattığımız ilk büyük barış teklifi. Hem Phoebe'nin hem de benim kardeşlerim, vaftiz annelerimizle aramızdaki kopukluğu onarmayı düşündüğümüzü biliyorlardı.

Rocky en sinirli olanıydı, ama bu beklenen bir şeydi. O, vaftiz annelerimizi bizim sevdiğimiz gibi hiç sevmemişti. Hâlâ biraz sevdiğimiz gibi.

Oliver elini belimin altına koydu. Rahat, güven verici bir hareket. Dokunuşunu hep sevmişimdir. Bakışları, elinde tuttuğu telefonuma kaydı. Annemin mesajını yüksek sesle okudu: "Cogsworth nerede?" Bana kaşlarını kaldırdı. "Kız kardeşimin Addison'a bilmeceleri kesmesini söylediğini sanıyordum?"

"Phoebe bunların beni strese soktuğunu düşünüyor, ama bilmeceyi çözmek strese sokan şey değil. Asıl sorun, *geç* kaldığımı söylemesi." Onun elinden kurtulup dolabımın dibinde topuklu ayakkabılarımı buluyorum ve hızlıca açıklıyorum: "Cogsworth, *Güzel ve Çirkin'deki* saat. Bana saati kontrol etmemi hatırlatıyor."

"Mesajın ne anlama geldiğini biliyorum," dedi, beni baştan aşağı süzerken rahat bir tavırla. "Tinrock-Graves tarih kitabına ihtiyaç duyan zengin bir çocuk değilim." Neşeli tonu ve hafif gülümsemesi olmasaydı, bu sözler Jake'e bir iğneleme gibi gelirdi.

"Senin Jake olduğunu düşünmemiştim." Gerçi Jake Waterford'a pek çok şeyi açıklıyorum. Çünkü o bizim gibi bir dolandırıcı olarak yetiştirilmedi, ama bir müttefik oldu. Ayak parmaklarımı koyu kadife topuklu ayakkabalara sokuyorum. İlkbahar için uygun değil, ama iş görür. "Oh." Çömeliş ayak parmaklarımı inceliyorum. "Hayır."

Oliver yanıma yaklaştı. "Altıncı bir parmağın mı çıktı? Hailey Tinrock'un sihirli mucizesi."

"Polidaktıl değilim. Sadece ayak tırnaklarında en çirkin oje lekeleri olan bir kıyım."

başparmağımdaki siyah pulları kazıyorum. "*Kahretsin*. Beş yıldızlı bir restorana gidiyoruz. Sanırım

menüdeki en ucuz şey elli dolar. Annem bir şey söyleyecek." "Amaç onu memnun etmek mi?"

"Hayır, sadece öğle yemeğinin yarısını 'İşte bu yüzden işçi sınıfının değil, seçkinlerin bir parçası olmalısın. Böylece basit bir pedikürü karşılayabilirsin.' diye dinleyerek geçirmek istemiyorum."

"Haklısın." Başını benimkine yaklaştırdı, dudakları kulağıma hafifçe değerek fısıldadı, "Hadi tuvalete gidelim." Benimle paylaştığı her sır kulağa cinsel geliyor, muhtemelen bunun nedeni cinsel bir ilişkimiz olması.

Biz seks partneriyiz.

Ve ben onun bebeğini taşıyorum. *Belki.*

Belki bu bebek Jake'in çocuğudur—ama bu gerçekler durumu değiştiriyor... *İşler değişti, Hailey.* O henüz bunu bilmiyor ve suçluluk duygusu beni ezmeye çalışıyor.

Sonra

.

Sonra

.

Ona sonra söylerim.

"Tamam," diyorum. *Tamam.* Terli avuçlarımı uyluklarıma siliyorum. Oliver, Phoebe ve Rocky'ye kıyasla berbat bir "ifade"m var; bu üçü aldatma ustası. Ben pek iyi değilim. Oksijen tüpü olmadan Everest'e tırmanıyordum gibi endişem arttığında hepsi bunu görebiliyor.

Oliver parmağını benimkine takıyor ve beni odadan çıkarıp tek tuvalete götürürken kendime geliyorum.

Bu sabah loftta başka kimse yok. Sadece biz varız.

Ben aceleyle saçımı tararken, Oliver lavaboya yaslanıyor, biraz kambur durarak ayak bileğimi avuçluyor ve seçtiğim metalik siyah ojeyle ayak parmaklarımı boyuyor. Dengem iyi ama her sallandığımda, fırçayı tırnağımdan kaldırıp diğer elini çıplak baldırına kaydırıyor ve beni daha sıkı kavriyor.

Onun beni dengelediğini hissetmek bir iki kez nefesimi kesiyor.

Bana attığı şehvetli bakış da hiç yardımcı olmuyor. "*Seni unutulmaz bir şekilde becermek için ne yapmam gerektiğini biliyorum*" diyen gözleri çok baştan çıkarıcı. Beni baştan çıkarıyor ve ben yapamıyorum... Geç kaldım. Bir insanın geç kalabileceği en kötü şekilde geç kaldım.

"Rhode Island'da," diyorum, tarakla saçımı ortadan ayırırken. "Öğle yemeği."

"Bir saat uzaklıkta."

"Evet, Phoebe ile

buluşacağım." "Seni

götürmemi ister misin?"

"Hayır, *hayır*. Yapabilirim. Araba kullanabilirim." Ailelerimiz arasında her zaman en iyi sürücülerden biri oldum.

Fırçayı ojeye batırıyor. "Tabii ki yapabilirsin, Hailstorm." Sesindeki gülümseme, enerjim tükendiğinde bana güç veriyor. Beni iyi hissettirmek için uydurulmuş olsa bile, bana olan inancını duymaya can atıyorum. Umurumda değil.

Onun cesaretlendirmesiyle ciğerlerimin şişmesini seviyorum.

Gözlerimiz sessiz, rahat bir ritimle birbirine kilitleniyor ve bugün nerede olacağını sormak istiyorum. Korkarım ki, "*Collin Falcone ile*" diyecek.

Collin, Trent Waterford'un eski en iyi arkadaşıydı. Olly'nin rolünün, Collin'i ilk doğan varisten uzaklaştırmak olması ve bu sayede Rocky'nin Trent'in bir numaralı en iyi arkadaşı haline gelmesi hiç hoşuma gitmiyor.

Ne yazık ki Collin bir kokainman. Bu da Oliver'ın, Collin gibi sıkılmış, mirasçı bebekler için ayrılmış bu hedonistik, uyuşturucu dolu gecelere katılmak zorunda kaldığı anlamına geliyor.

Rol değişimi olasılığını her gündeme getirdiğimde, Oliver şöyle diyor: "Benim olmam gereken yer burası, Hails. Sen de kendin söyledin. Burası en iyi pozisyon."

İş için en iyi pozisyon. Onun için en iyisi olduğunu kastetmemiştim. Ama Oliver için, ikisi de aynı şey olabilir. Bu açıdan kız kardeşi Phoebe'ye çok benziyor. Sonuç takım için başarı anlamına geliyorsa, daha zor görevleri üstlenmeye hazır.

Oliver'ı çok düşünüyorum.

Aslında çok uzun zamandır. Phoebe'den ne kadar farklı olduğunu bile. Hedefe o kadar odaklanmış ki, heyecan için her damalı bayrağa doğru koşar. İş sırasında sınırlarını zorlamayı ne kadar sevdiğini. En çok engelin olduğu, en uzak yolu seçeceğini. Bacakları kırılana ve kalbi durana kadar koşacağını.

Sanırım çoğumuzda durmak diye bir şey yok, ama Oliver için, kimse onu yakalayamadan önce kendini çok zorlayacak, çok hızlı koşacak.

Onu incitecek bir role sokmaktan hep endişe duydum. Korkarım ki bunu çoktan yaptım. *Benim hatam.* İşler ters gittiğinde, sorumluluk bana düşer. Planı ben yaptım. Yani hatayı ben yaptım.

"Hailey, cidden, dinliyor musun?" Oh...

lanet olsun. Bu Oliver değil.

Gözlerimi kırıp net, canlı ve parlak şimdiki zamana dönüyorum. Karşımda, hem New York sosyetesinden biri hem de sert bir avukat gibi davranabilecek, heybetli ve şık bir kadın oturuyor. Ama bugün kendisi dışında başka biri gibi davranmıyor: Addison Tinrock, annem.

Ne oluyor, ne oluyor, ne oluyor? Tekrar tekrar düşünüyorum. Panik yapmamaya çalışıyorum, ama ben buraya nasıl geldim ki?

"Hailey?" Soğuk sesinde endişe beliriyor. Bana genellikle gösterdiğinden daha fazla endişe, ama işte bu yüzden ona ulaşmak istedim. Fırtına sığınağında yaşadığım çöküşü gördüğünden beri benim iyiliğim için gerçekten endişelendiğini anlayabiliyordum. Benim için sadece ne yapabileceğime değil, daha derin bir düzeyde değer verdiğini görmek güzeldi.

En azından ben öyle inanmayı tercih ediyorum. Beni yanında tutarak onun için çalışmaya devam etmemi istemesi gibi küçük bir ihtimal var, ama kardeşlerim ve ben, ebeveynlerimizle aramızdaki köprülerin asla yeniden kurulmayacağına karar verdik. Yaptığımız her işte kendi özerkliğimize sahip olmalıyız.

Artık kararları onlar veremez.

"Evet, buradayım," diyorum, kekelememeye çalışarak. Lüks bir deniz ürünleri restoranının güneşli terasında hafif bir sahil esintisi esiyor. Buzlu suyuma uzanırken hasır sandalye kışımın altında gıcırıyor. Camda yoğunlaşma var, bu da en azından birkaç dakikadır burada olduğum anlamına geliyor.

Telefonuma bakmam lazım.

Otoparka bakmam lazım.

Gerçekten arabayla mı geldim?

Beni Oliver mi getirdi?

"Aslında hızlıca bir telefon etmem gerekiyor." Geriye doğru kayıyorum.

"Hailey, bekle..." Endişesi tuhaf bir şekilde artıyor. Beni terk edeceğimden, uzattığım zeytin dalını geri çekeceğimden korkuyor.

"Geri döneceğim. Gerçekten, döneceğim. Kal, lütfen."

Israrım üzerine tekrar oturur. Rüzgâr, hâlâ kızıl kahverengi tonlarında olan yeni kaküllerini dağıtır. Sanırım hâlâ Elizabeth Graves'in gelmesini bekliyor. Tıpkı benim Phoebe'yi beklediğim gibi. Çünkü ikisi de burada değil ve masamız dört kişilik hazırlanmış.

Ayrılırken kalabalık terastan geçiyorum. Olay çıkarmıyorum. Çok fazla insan kendi işine bakıyor. Her tik masası dolu. Sohbetler, denizin sesi ve Çaykovski çalan hoparlörler, yaklaşan konuşmamızı kulak misafirlerinin kulağına anlamsız bir ses yığını olarak ulaşacak. Buluşmak için mükemmel bir yer.

Geldiğimi hatırlamalıyım.

Hatırlamalıyım.

"Düşün, Hailey, düşün," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Düşüncelerimi yüksek sesle söylemek *kötü bir alışkanlık*. Kötü, kötü, kötü.

Ve düşünmek... Düşünmek muhtemelen zamanın akışını kaçırmamın nedeni. Kafamın içindeydin, değil mi?

Restoranda koşturamaya çalışıyorum. Devasa akvaryuma neredeyse çarpıyordum, ama resepsiyon masasını geçtikten sonra, çift kanatlı kapıları itip güneşin parladığı öğleden sonraya çıkıyorum.

Sonra birdenbire duruyorum.

Eski, solmuş yeşil Honda'm, şık bir safir mavisi Porsche'nin yanında park edilmiş. Lüks spor arabaya yaslanmış adam, *Pretty in Pink*, *Mystic Pizza*, herhangi bir Julia Roberts veya John Hughes filminde yer alabilirmiş gibi. Mavi kanlı New England aristokrasisinin zengin bir ailesinde doğmuş. O, sayılarla (yirmi sekiz) tanımlanan bir adam, ama aynı zamanda vücudunu taşıma şekliyle de tanımlanan bir adam. Kim olduğuna, ideallerine, eylemlerine güveniyor.

Dikleşiyor ve park yerinin diğer ucundan beni fark ediyor.

Endişenin çarpıcı mavi gözlerini kaskatı yaptığını görüyorum. Acaba benim gri gözlerimdeki kafa karışıklığını görüyor mu diye merak ediyorum.

Jake Koning Waterford.

Neden Rhode Island'da?

iki

Hailey

"Seni Phoebe mi davet etti? Yoksa vaftiz anneler mi?" Jake'in yanına varır varmaz fısıldıyorum. Donanma mavisi pantolon, tertemiz beyaz gömlek ve parlak deri mokasenleriyle kusursuz giyinmiş. Her zamanki gibi, kahverengi saçları üst sınıf standartlarına uygun şekilde ustaca şekillendirilmiş.

Bir an için, o bacaklarımın arasına öpücükler kondururken saçlarını dağınık hale getirdiğimi hatırlıyorum. Dilini klitorisimin etrafında gezdirirken bana açgözlü bir şekilde baktığını hatırlıyorum.

Yutkunuyoru

m. Odaklan,

Hailey.

Jake, otoparkta üzerimde dikiliyor. Oliver kadar uzun, belki ondan bir iki santim daha uzun, ve karanlık bir endişe bakışlarını daraltırken güçlü çene hattı geriliyor. Sanki Addison'ın peşimden koşarak çıkmasını beklermişçesine restorana endişeli bir bakış atıyor, ama esas olarak beni baştan aşağı süzüyor. "Hayır, beni davet etmediler."

"Ben davet ettim mi?" Bağlam dışı olunca aptalca bir soru gibi geliyor.

Endişesi artıyor. "Hayır, Hailey. Carter'la konuştuktan sonra buraya geldim."

"Carter mı?" *Ne?* Neredeyse geriye doğru sendeleyecektim, ama Jake eliyle gözlerimi güneşten korudu ve ben ona bakmaya devam ettim.

"Stuart Cartwright," diye açıklıyor. "Tanıdığım tek Carter. En eski arkadaşım."

Onun eski yatılı okul oda arkadaşı, ki o da benim ailemin sahtekarı. *Ve aynı zamanda* eski sevgilim. Eskiden Carter'ın *hayatımın aşkı* olacağını hayal ederdim. Sonsuza dek sürecektir uzun soluklu bir romantizm... O zamanlar, sonunda annemlerim gibi fırtınalı bir dolandırıcı aşk hikayesi yaşayacağımı düşünürdüm.

Bu hayal, A.) Annemle babamın bana yalan söylediğini öğrendiğimde ve onların örnek alınacak insanlar değil, daha çok ibretlik bir hikaye gibi göründüklerinde ve B.) Carter ile artık aynı şeyleri istemediğimizi fark ettiğimde suya düştü.

O her zaman hareket halinde olacak. Ben ise Victoria'da birkaç mevsimden fazla kalmak istiyorum. Hamile olduğum için bu istek artık bir *ihtiyaç* gibi geliyor.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Neden Carter?"

"Buraya gelirken arabada Carter'la konuştun," diyor Jake, sözlerinin hafızamı canlandırması için bir ara veriyor, ama tek hatırladığım Oliver.

"Hayır..."

"Arama geçmişine bak. Seni aradığını söyledi, sen de telefonu açıp Briny Pearl'de öğle yemeği için Newport'a gittiğini söyledin."

Çivili çapraz askılı çantamdan telefonumu çıkarırım. Nitekim, Carter'dan cevaplanmış bir arama var. "Otuz dakika önce," diye mırıldanırım.

Jake, Porsche'nin yolcu kapısını açar. "Gel, otur. Solgun görünüyorsun."

"Ben hep solgunum." Sersemlemiş bir halde telefona bakıyorum. "Her zamankinden daha solgun."

Başım dönüyor, bu yüzden siyah deri koltuğa çöküyorum. Jake eğilip, bardak tutucusuna uzanmak için kolunu üzerime uzatıyor. Pazısı omzuma değiyor ve bakışlarımız baş döndürücü bir saniye boyunca buluşuyor.

Kum rengi kahverengi saçları rüzgârda hışırdıyor ve ben, mükemmel bir yaz gökyüzü gibi rüya gibi ve idil olan gök mavisi gözlerinde kayboluyorum.

Jake Waterford bana gerçek dışı gelmişti.

Sanki hayal gücümün bir başka ürünü gibi. Birkaç kez onu uydurmuş olabileceğimi merak ettim. O şirin, son derece romantik Connecticut kasabasına taşındığımızda zihnim onu yaratmış olabilir miydi? Beni ve Phoebe'yi yeni dürüst yaşamımıza yönlendirecek çekici ev sahibi.

Sonra yatağının altında iskeletler bulduk — küçük kız kardeşinin ölümünü sahte olarak düzenlemiş; Carter'la arkadaşmış — ve onun gerçek olması gerektiğini anladım. Beynim, kız kardeşiyle ilgili sorunları, ebeveynleriyle ilgili sorunları ve yıllardır aşık olduğum kişiyle yatılı okul bağlantıları olan bu kadar karmaşık birini uydurmazdı. O basit biri değildi.

Belki de basit birine ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm, ama onun bu kadar karmaşık olmasını sevdiğimi fark ettim. Hâlâ ondan hoşlanıyorum.

Şu anda bile, benim için dörtte üçü dolu bir su şişesini eline alırken. Sevmeyi ve bakılmayı hem seviyorum hem de nefret ediyorum. Önemli biriymişim gibi hissetmeyi seviyorum, ama bunun zayıf olmakla eşanlamlı olmasını nefret ediyorum.

"Bunu iç." Evian'ın kapağını açıp bana uzatıyor.

"Teşekkürler." Küçük yudumlar alıyorum. "Carter'a ne demiştin ki?" Arabaya binip direksiyona sarıldığımı belirsiz bir şekilde hatırlamaya başlıyorum.

"Çoğunlukla Oliver'dan bahsettiğini söyledim." "Aman

Tanrım," diye mırıldanıyorum ve suyu daha büyük

bir yudumla içiyorum.

Jake daha şiddetle başını sallar. "Evet," der düz bir sesle, sonra ayağa kalkar. Yanımda kalır.

Carter'la geçmişte yattığımız ya da şu anda hem Jake hem de Oliver'la ara sıra seks yaptığım bir sır değil. *Bu* durum (ara sıra kısmına vurgu yapıyorum) garip olmamalı, ama Oliver ve Jake birbirlerinden ne kadar uzak dururlarsa, o kadar garip oluyor.

"Ne dedim?" diye soruyorum.

"Esas olarak onun için endişelendiğini söyledin. Onun yeni bir role ihtiyacı olduğunu düşünüyorsun. Sonra da saçmalamaya başladın. Carter mantığını anlayamadı, o yüzden telefonu kapattıktan sonra beni aradı ve seni kontrol etmemi söyledi. O Victoria'da değil."

"Duydum." Carter uzun bir hafta sonu için Manchester'a uçtu. Şehre geri dönecek mi, dönmeyecek mi emin değil.

Su şişesinin etiketini parmaklarımla kurcalıyorum. Jake ayakta duruyor, sanki kafama dokunuyormuş gibi arabanın kaputuna tutunuyor, ama bana dokunmuyor. Oliver'dan daha dikkatli davranıyor bana karşı. Bunu hem seviyorum hem de nefret ediyorum.

"Eh, beni buldun. Ben iyiyim."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Buraya geldiğini hatırlıyor musun?"

"Biraz... muhtemelen yeterince değil." Kafamın içinde takılıp kaldığımda zaman kavramını yitirdiğimi ona söylemiştim. Şu anda, şu anda olmakta zorlanıyorum. Bu kalıcı bir sorun, ama ailemin beni aldattığını öğrendiğimden ve uykusuzluğum çirkin yüzünü gösterdiğinden beri bu durum aşırı derecede şiddetlendi. "Aklıma gelecektir. Genelde gelir." Gözlerimiz yine buluştu.

O, kasabanın kalp hırsızı. Odaya girdiğinde kadınları bayılttıran, tam anlamıyla bir Beyaz Atlı Prens. Victoria Country Club'daki her hanımefendi, kibar ve terbiyeli kızlarını onunla eşleştirmeye çalışacak.

Garson olmasam da, dolandırıcı olmasam da, bende *sosyete*ye *yeni girmiş bir kızın hiçbir* özelliği yok. Ben, beyni hiç uyumayan ve kalbi hiç kimseye açılmamış bir gotik tuhafım.

Yine de ona söylememem gereken şeyler söyledim. O, bilmesi gerekenden fazlasını biliyor. Ve Jake'i sevdiğimi ilk o zaman anladım. Onun kalbime ulaşmasına izin verdiğimi de o zaman anladım.

Belki de kalbe fazla dokunmuştur.

"Araba kullanmamalısın, Hailey. Hâlâ iyileşme sürecindeyken olmaz. Halüsinasyon gördüğünden bu yana sadece iki hafta geçti..."

"O zamandan beri halüsinasyon görmedim," diyorum başımı sallayarak. "İyileşiyorum."

Tekrar başımı sallıyorum. O da başını sallıyor. "Biraz zaman alsa da sorun değil."

Hayır, değil. Kollarımı karnımın etrafına doluyorum, umarım rahmime dikkat çekmiyordumdur.

Jake'in kaşları daha da çatılır. "Acele ne? Çünkü mesele ben, kardeşim ve bu bitmemiş işse..."

Arabadan atlayıp Evian şişesini eline tutuşturuyorum. "Her zaman bir iş vardır. Mesele iş değil. Mesele... mesele sadece ben."

Kararsız bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırır. "Kendine çok fazla baskı uyguluyorsun. Artık bu bir ölüm kalım meselesi değil. Rahat nefes alabilirsin."

"Neredeyse. Neredeyse vardık." Saçlarımı yüzümden çekip alçak bir at kuyruğu yapıyorum. "Hailey..." diye başlıyor, ama ben çoktan restorana doğru yürümeye başlamışım. "Beni bekleme. Phebs geliyor. Bizi eve götürmesini isteyeceğim." "Buraya nasıl gelecek?"

"Otobüsle, sanırım."

Jake, giderek artan bir şaşkınlıkla başını salladı. "Siz kızlar... İkinizi de anlamıyorum. Benden onu eve götürmemi isteyebilirdi."

"İkiniz *daha yeni* ayrıldınız." Sahte aşklarının sahte bir ayrılığıydı, ama yine de çok yeni bir olaydı.

"Peki ya Grey?" *Grey Thornhall*—Rocky'nin Victoria'daki takma adı. "Neden Phoebe'yi o bırakamadı?"

"Seninle ilişkisini bitirdikten hemen sonra eski kocasıyla birlikte görülmek istemedi."

Jake bu cevabı beğenmedi. Bu, Phoebe'nin toplu taşıma araçlarını kullanmasının sebebinin kendisi olduğu anlamına geliyordu. Ayrıca, Rocky ve Phoebe'nin altı aydır gizlice çıkıp da herkesin gözü önünde bir çift olmamasının sebebinin kendisi olduğunu düşünerek kendini suçluyordu. Ama sebebi o değildi.

Sadece işin bir parçası.

Hepimizin bir rolü var. Hepimiz rol yapıyoruz. Sadece tüm parçaları görebildiğimizde eğlenceli oluyor. Neyin gerçek neyin sahte olduğunu bildiğimizde. Tekrar eğlenceli olmasını istiyorum.

Bence olabilir, ama bunun için kafamdan çıkmam gerekiyor. Restorana doğru aceleyle yürürken telefonum çaldı.

Carter: Onlara söylemelisin. Karnındaki bebeği.

Carter'a hamile olduğumu mu söyledim?! Gözlerim fal taşı gibi açılır ve donup kalmamak için kendimi zor tutarım. Jake, Briny Pearl'ün kapısına ulaşmamı bekliyor, muhtemelen yürürken bayılacağımdan korkuyor. Restoranın içine girmeyi başarırım, serin klima birdenbire yüzüme çarpar ve gerçek boyutlu bir denizkızı heykelinin yanındaki rattan bankta çökerim.

Carter'ı arıyorum.

"Ailey!" İlk çaldığında telefonu açıyor, neşeli ses tonuyla birlikte kalın Doğu Londra aksanı da duyuluyor. Carter nadiren ciddi olur. Onun bu yönünü her zaman sevmişimdir. "Az önce güzel bir sohbet ettik."

"Kafamdaki her şeyi döktüğüm sohbet mi?"

"Her şeyi değil. İnan bana, sen de bazı şeyleri atladsın." Sessiz kalıyorum.

"Hey, nefes alıyor olsan iyi olur, yoksa sana daha kötüsünü yapıp huysuz ağabeyini ararım." Biraz gülümsüyorum. "Rocky telefonu yüzüne kapatır."

"Seninle ilgili olduğunu söylersem, kapatmaz."

Bu doğru. "Sana bunu söylemiş miydim...?" Cümleyi bitiremiyorum.

"Hamile olduğumu. Mırıldandın. Bunu kendine sakladığını söyledin. Sen ve Phoebe. Artık ben de, sanırım."

Derin bir nefes alıyorum. "Carter—"

"Jake'e söylemedim. Bana bile zar zor söyledin, ve sen beni tanırsın, Ailey. Paylaştığın her şeyi etrafa yaymam. Bu da aynı olacak."

Nefes veriyorum.

"Ne güzel bir ses." "Nefes mi?"

"Hayat."

Sözleri içime işliyor ve düz karnıma yumuşakça elimi koyuyorum. "Bilmeleri gerek," diyorum sessizliğim üzerine Carter.

"Kim?"

"Hepsi. Gelecekteki Tinrock neslini korumanın en iyi yolu, tüm ekibin bunu bilmesidir."

"Henüz değil."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim." Kahkahasını duymadan önce duyuyorum. "Annemin arkadaşının pasaportunu bitiriyorum, ama fırsat buldukça Victoria'ya uğrayacağım. Anladın mı Ned Amca?" Bana yatmamı söylüyor. Bazı Cockney argolarını anlıyorum. Oliver kadar değil ama.

"İyi yolculuklar," diyorum, sonra telefonu kapattıktan sonra Phoebe'yi arıyorum.

"İğrenç, bu otobüs koltuğu çok pis," diyor telefonu açar açmaz. "Gerçekten de üzerinde rastgele beyaz ya da kahverengi lekeler olmayan bir koltuk bulamadım. Otobüslerde kumaş koltuklar olmamalı. Bu yasadışı olmalı."

"Biliyorlar." Ayağa kalkıp annemi endişelendirmemek için verandaya doğru yürüyorum. Yeterince uzun süre yoktum.

"Kim neyi biliyor?" diye fısıldayarak tıslar.

"Bebek. Carter biliyor."

"Ne diyorsun sen?" diye sertçe küfreder. "Dalga mı geçiyorsun benimle..." "Benim hatam..."

"Asla senin suçun değil," diyor. "Muhtemelen senden bu bilgiyi sızdırdı."

“Yine de bu benim hatam olur,” diye fısıldıyorum, bir garsonun ve elindeki ıstakoz çorbası kaselerinin etrafından dolanarak.

"Bunun senin hatan olduğuna asla inanmayacağım, o yüzden benim bu yanılığım la yaşamak zorundasın."

Biraz gülümsüyorum, kriz anında en iyi arkadaşımı seviyorum. “Her şeyi sonra açıklayacağım. Dikkatli sür.”

“Döküntü çıkmasın diye dua et.”

“Oliver’a haber veririm, böylece her dilde dua edebilir.”

“Harika. Seni seviyorum.”

"Ben de seni seviyorum." Telefonu kapatıyoruz ve terasın kapısından içeri girerken derin bir nefes alıyorum. Annem beni görünce sandalyesinden neredeyse fırlıyor. Onu saran büyük rahatlama, bir canavar kamyon gibi üzerime çarpıyor ve bu his... çok güzel.

Beni gerçekten geri istemişti.

Üç

Hailey

"Biraz terlemiş görünüyorsun. Biraz daha su ister misin?" Annem başka bir garsonu çağırmak üzere.

"İyiim." Masadan elini yakalayıp onu durduruyorum. Ani dokunuş karşısında o da benim kadar irkiliyor. Biz fiziksel olarak sevgi dolu bir anne-kız çifti değiliz. Elizabeth ve Phoebe gibi değiliz.

Yine de annem elini çeviriyor ve parmaklarımın bir anlığına eline kaymasına izin veriyor. En ince bir şefkat ifadesiyle parmak uçlarımı sıkıyor. Ben ise, yeterince kendime gelemediğim konusunda uzun bir nutuk dinleyeceğimi sanıyordum.

Elini elimden çektikten sonra, soluk altın rengi bir sıvıyla dolu şarap kadehinin sapını kavradı. Sauvignon Blanc, bana onun yarım kabuklu istiridye yiyeceğini ima etti. Bu, Addison Tinrock'un vazgeçilmezlerinden biridir ve yaşadığımız onca şeye rağmen, hayatının büyük bir kısmı özenle uydurulmuşken, sevdiklerini, sevmediklerini ve gerçek kişiliğini bana göstermesine bir yanımda onur duyuyorum.

Gerçekleri görmeyi tercih ederim. Bir daha asla yalanlarla beslenmek istemiyorum.

Bowen's Wharf'ta su, yelkenli ve yatlarla nazikçe vuruyor. Vaftiz annelerinin Rhode Island'daki Newport'u ne kadar sevdikleri bir sır değil. Cliff Walk boyunca Gilded Age döneminden kalma konakların sıralarını nasıl hayranlıkla seyrettikleri. Bir gün o kadar zengin ve güçlü olup, Vanderbilt'lerin yazlık evini kendileri satın alabileceklerini nasıl hayal ettikleri.

New England sahilinin manzarasını seviyorum. Hoş. Tuzlu hava ve koku. Etrafımızdaki artan sohbet kadar beni de rahatlatıyor. Dalgalı ipek elbiseli hanımlar, midyeleri kabuklarından çıkarıp rosé şarabını yudumluyorlar. Kendi evrenlerinde kaybolmuşlar. Bizimkinden habersizler.

Derin bir nefes alıp soruyorum, "Daha önce ne hakkında konuşuyorduk?"

"Phoebe ve Rocky."

Tabii ki onlardan bahsediyorduk. Annemin dudaklarından bu isimler, "merhaba" ve "

Phoebe ve Rocky.

Rocky ve Phoebe.

Ağabeyim ve en iyi arkadaşım.

Hayatımda akciğerler, böbrekler ve göğsümde atan kara kalp kadar hayati öneme sahip iki kişi. Zihnimdaki sis dağılmaya başlıyor. Öğle yemeğindeki sohbetimizin küçük parçaları aklıma geri geliyor. "Son gelişmeleri soruyordun," diyorum. "Kulüpteki dedikoduları duymadın mı?"

Addison ve Elizabeth, Claudia'nın cenazesinden beri Victoria Country Club'a sık sık gidiyorlar. Zaten kendilerine lüks, butik New York

"Öyle de olmalı. Sen zekisin." Sanki zekam hâlâ içimdeymiş gibi söylüyor. Sanki zihnimle birlikte kaybolmamışlar gibi.

Tanıdık bir gurur dalgası içimi kapladı. Eskiden onun övgülerini ilaç gibi biriktirir, moralim bozuk olduğunda kendime moral vermek için içerdim. Bugünlerde onları biriktirmek daha zor. Bu yüzden övgünün içimden geçip gitmesine izin verdim, sanki tek bir doz dopamin gibi.

Bir an için terasın korkuluğuna bakıyor, sonra şarabından uzun bir yudum alıyor. "Koning işi hâlâ geçerliyse..." Devam edip etmeme konusunda tereddüt ederek duraksıyor.

"Hâlâ devam ediyor. Henüz pes etmedik." Jake hanedanlığının tam kontrolünü ele geçirdiğinde, ona yardım ettiğimiz için her birimize birer milyon dolar vermeyi kabul etti. Bu uzun soluklu bir dolandırıcılık planıydı, ama küçük kardeşim Claudia'yı öldürdüğünde işler fena sarpa sardı.

Jake, özellikle de bizim hatamız yüzünden annesini kaybetmişken, işin yarısında terk edilmeyi hak etmiyor. Üstelik bu ödeme, hepimizin çaresizce ihtiyaç duyduğu bir servet olacak.

"O zaman Phoebe'nin Jake'ten ayrılmasının anlamı ne?" diye soruyor.

"Çünkü Rocky'yi seviyor."

"Rocky'yi sevebilir ve yine de Jake'le sahte bir ilişki yaşayabilir." Onun tavsiyesi, örnek olmaktır — çünkü dolandırıcılık için başkalarıyla birlikteymiş gibi davranırken, gerçek anlamda babamla birlikteydi — ama biz onların izinden tam olarak gitmeye çalışmıyoruz.

Görünüşe göre bu durum henüz kafasına tam olarak yerleşmemiş. "O, herkesin gözü önünde Rocky'nin yanında olmayı tercih eder."

Annem yavaşça başını sallıyor, tırnakları tik masaya vuruyor. "Phoebe için en iyi hamle, milyar dolarlık bir servetin üçüncü varisi ile birlikte kalmak, özellikle de o, miras için kardeşi ile kavga ederken."

Buna karşı çıkamam. Bu daha akıllıca bir hareket. Ama yine de sevdiğim insanları korumakla işimi korumak arasında bir ikilem yaşıyorum. "Phoebe ve Jake'in ayrılması işimi o kadar da etkilemez," diye savunuyorum.

Maliyetini tarttım ve en iyi arkadaşımın, *asla* alenen birlikte olamayacakları düşüncesiyle işkence çekmesinden, ağabeyimle mutlu olmasını tercih ederim.

"En kolayı ne olurdu biliyor musun?" Gözleri gözlerime dikildi. Hiç şüphe yok. Çünkü servetimi güvence altına alacak kusursuz yolu görmeye şartlandırılmışım. Bana bulmayı öğrettiği yolu.

"O Jake ile evlenmeyecek," diyorum daha sert bir sesle. "O buna razı olur mu?"

Midem bulanıyor, masadan geri çekiliyorum.

"Hailey, bu sadece bir soru," dedi çabucak. "Zorlamıyorum. Sadece... bilgi toplamaya çalışıyorum." Nefesi kısaldı. Gergin mi? Sanırım ona karşı hiç bu kadar güç sahibi olmamıştım. Beni gerçekten kaybetmekten hiç bu kadar korkmamıştı.

"Jake'in Phoebe ile evlenip evlenmeyeceği önemli değil." Ona tüm bilgileri vermiyorum. Beni Jake Waterford'un zihnini anlamak için bir kaynak olarak kullanamaz ve Phoebe'nin her şeye ikna edilebileceği imasından nefret ediyorum. Tek engelin Jake'i ikna etmek olacağı imasından. "Phoebe, Rocky ile romantik ve samimi bir ilişki kurmak istiyor. Phoebe'nin, *yani en iyi arkadaşımın* istediği şey, tek önemli olan şey."

Phoebe hiçbir zaman bencil olmamıştır. Takımın zararına olacak şekilde kendisi için hiçbir şey istememiştir ve kardeşimi herkesin önünde istemesi çok önemli bir şey.

"Tamam. *Tamam.*" Aramızdaki gerginliği yatıştırmak için ellerini masanın üzerine koydu. "Ama biliyorsun ki, Phoebe ve Jake'in evlenmesi

"

"Farkındayım," diye sözünü kestim.

Kendime yalan söyleyemem. Duygular engel olmasaydı, evliliği öneren kişinin ben olacağımı biliyorum. Ve belki de sadece Phoebe ile Rocky'nin duyguları değil... belki benimkiler de.

Hafifçe içini çekti, gergin gözlerinde belirsizlik parladı. Benim ve onun iyi olmasını istiyor, ama tavsiye yağdırmaktan kendini alamıyor. Bir tane daha dinlemeye hazırlandım. "Buradaki hayatın o işin sonucuna bağlı," dediğinde şaşırmadım. Maddi istikrarımı kastediyordu. "Tabii başka bir şehirde iş aramak istemiyorsan. Victoria'dan her zaman ayrılabilirsin..."

"Hayır, teşekkürler." Biraz daha dik oturuyorum. "Burada garson olarak idare ederiz."

"Peki Connecticut'un *en zengin* kasabalarından birinde garson olarak nasıl idare ettiniz?"
Pek iyi değil. "Ev sahibinize muhtaç mı kaldınız?"

Evet. Bir yudum macchiato içiyorum. "Jake birkaç aydan fazla bir süredir kiramızı ödüyor," diye itiraf ediyorum.

Bu cevabı beğenmiş gibi hafifçe gülümser ve arkasına yaslanır. "Onu sıkmaya devam etmelisin."

Suçluluk duygusu midemi altüst ediyor. "Öyle değil. O sadece nazik davranıyor."

"Ve sen de onun nezaketini kendi çıkarına kullanıyorsun." Gözlerine tasarımcı güneş gözlüğünü takıyor. "Bethy'ye, ikinizin için her şeyin kaybolmadığını söylemem gerekecek. Derinlerde bir yerde, sen ve Phoebe bunun doğru yol olduğunu biliyorsunuz."

Artık ben de o kadar emin değilim. Jake'i parası için kullandığım imasını hiç sevmiyorum. Annemin gördüğü tek şey onun bize sağlayabilecekleri, ama ben onu ulaşmaya çalıştığım bir altın hazinesi olarak görmedim. Bu beni, bir sonraki Bayan Jake Koning Waterford olmak için birbiriyle yarışan diğer kadınlardan farksız yapardı.

Ama sonunda bize ödeme yapması gerekiyor. Öyleyse ben gerçekten daha mı iyiyim?

Bu Jake Waterford atlıkarıncasından inmek istiyorum, bu yüzden çocukluğumu düşünmeye başlıyorum. Sorduğumda çok az bilgi aldığım için hiç sorgulamadığım işleri.

Sen bunların bir parçası değildin, derdi. Seni suçlayamam. O zamanlar çok geride kaldı, Hailey.

Onun geçmişini bilmek istiyorum. Çünkü o benim de geçmişim. "Küçükken Newport'taydım, değil mi? Dört yaşında falan mıydım?"

"O sıralarda." Şarabını tekrar eline aldı, sesi inanılmaz derecede gergindi, ama gözlerindeki uyarıcı bakış bana *bu konuyu bırakmamı* söylüyordu.

Vazgeçmeyeceğim. Artık vazgeçmeyeceğim. "Phoebe'nin başka bir kızla birlikte büyümesi için beni evlat edindiğini söylemiştin. Sanki sen ve Elizabeth çocukluk arkadaşımıydınız gibi. Oliver'la birlikte lüks bir malikanede olduğumuzu hatırlıyorum, ama neden Phoebe'den ayrıldım? Neden küçükken beni ondan uzak tuttun?"

Etrafına bakınıyor.

İlk başta sorumu kaçırmak için yaptığını sanıyorum, ama sonra müzik, sohbet ve deniz seslerinin arasında kaç kişinin bizi dinliyor olabileceğini hesapladığını anlıyorum.

"O zamanlar kısa bir süre Newport'taydık." Daha sessiz bir ses tonuyla konuşuyor. "Geçici bir iş."

Sanırım New England sosyetesıyla arkadaş oldular, sonra "Elbette bir dahaki sefere ödeyeceğim" sözüyle onların hesaplarını ve otel masraflarını ödemelerini sağladılar, ama sonra ortadan kayboldular.

ortadan kaybolduklarını düşünüyorum. "Bir şeyler ters mi gitti?" diye soruyorum.

"Hiç de değil. Her şey mükemmel gitti." Küçük bir yudum alıyor, bana değil de içkiye bakıyor. "Ama Phoebe'nin Brayden'la birlikte olması gerekiyordu."

Brayden. Rocky'nin doğum adı. "Phoebe ile Rocky'yi

"*Hayır,*" diye vurguladı, sanki bu çok saçma bir şeymiş gibi. "Brayden... o travma geçirmiş küçük bir çocuktuk. Çığlık atma nöbetleri geçiriyordu ve sakinleşmesinin tek yolu Phoebe'nin yanında olmasıydı. Neden onun yanında kendini güvende hissettiğini bilmiyorduk ve bunu sorgulamadık. Bu yüzden Newport'ta bir ailenin malikanesindeyken, altı yaşındaki çocuğumun kriz geçirip dikkat çekmesini istemedik. Aldattığımız o *korkunç* kadın, terbiyesiz çocuklar hakkında yorumlar yapardı ve benim çocuğumun olay çıkardığını düşünürse bizi bir kenara atardı."

Bunu yavaşça sindiriyorum. "O zaman beni Phoebe ve Rocky'nin yanına bırakabilirdiniz."

"Sen utangaç bir çocuktun. Oliver'ın yanında olman daha iyiydi. O seni daha az ürkek yapıyordu—canım, dur..." Sesi kesiliyor ve ben tırnak etlerimi koparıırken, o da bana nutuk atarken kendini yakalıyor.

Aramızda gerginlik artar.

İçimde güvensizlik dolaşırken yüzüm buruşuyor. "Ya da... beni Oliver'la eşleştirmeye çalışıyordun. Hangi çiftin tutacağını görmek için..."

"*Dört* yaşındaydın. Bizim için önemli olan, hepinizin karnının doyup doymadığı, banyo yapıp yapmadığınız, giyinip giyinmediğiniz ve yanlış insanlara uygunsuz şeyler söylemeyeceğinizdi." Yani, hedeflerine, demek istiyor. "O zamanlar sadece yirmi yedi yaşındaydık. Onlarca yıl sonrasını düşünmüyorduk."

Sana inanmak istiyorum. Tanrım, gerçekten istiyorum.

Şüphe duymak canımı yakıyor. Ama aylarca uykusuz geceler geçirerek, yalanlarında bıraktığı boşlukları bulmaya çalıştım.

Yüzümdeki acıyı görebiliyor. Sözlere gerek yok. Konu o olduğunda hiç gerek yok. Gözlerimizle konuşuyoruz. Derin, hüzünlü bir nefesle omuzları dikleşiyor.

"Sana gerçeği söylüyorum," diyor. "*Artık* dürüstüm. *Her* konuda."

"Buna inanmaya çalışıyorum." İlişkimizin parçaları büyük, dağınık kırıklar ve belki zamanla bir gün tekrar bir araya getirilebilirler.

Ama şu anda, tüm hayatım boyunca bana onun biyolojik kızı olduğuma inandırdığı gerçeğini kafamdan atamıyorum. Trevor ve Rocky'nin biyolojik kardeşlerim olduğuna inandırdığı gerçeğini.

Gerçekte ise, ben koruyucu aileden evlat edinilmiştim. Trevor, bizim dolandırdığımız zengin, elitist çiftlerin oğlu. Anne babam, Addison ve Everett Tinrock, bu çiftte, yeni doğan bebeği onlara vermesi için taşıyıcı anneye para ödemişlerdi.

Ve Rocky...

Geçmişinde cinayetle ilgili bir şeyler olan tek kişi o. Benim gerçek adım ne olduğunu asla bilemeyebilirim ama onunki Brayden Wolfe.

Wolfe ailesi.

Onlar, Victoria'nın sadece üç kurucu ailesinden biri ve Varrick Wolfe, Wolfe ailesine dolandırıcılıkla girmiş, hanedanlarına evlenerek girmiş ve onu içten dışa yok etmişti.

Annemle babamı, şu anki halimden daha genç, yirmili yaşlarının başlarında, Varrick'le birlikte korkunç bir şekilde ters giden bir dolandırıcılığın içinde hayal etmeden Rocky'nin kökenlerini düşünmek zor. Planları kötü bir hal alana kadar ona güvenmişlerdi, bu yüzden karanlık bir

gece onu takip ettiler. Onun Wolfe'ları bir köprüden aşağı ittiğini gördüler; araba aşağıdaki nehrin derinliklerine daldı. Bu acımasız kötülüğün ellerini ve vicdanlarını silkelemek için uzaklaşmak yerine, annemle babam arabalarını kenara çektiler.

Babam köprüden suya atladı ve o nehirde boğulmaktan kurtarabileceği herkesi kurtarmaya çalıştı.

Beş kişilik bir ailenin tek kurtulanı, arka koltukta oturan bir yaşındaki çocuktur.

Onlar bu bir yaşındaki çocuğu kendi çocukları gibi büyüteceklerdi.

Hayatımda çok önemli bir yer edinecek olan bir yaşındaki çocuğu.

Ağabeyim.

Rocky'nin öz ailesinin yok oluşunda suç ortağı olan iki kişiye sevgimi sunmamam gerektiğini biliyorum, ama onlardan nefret etmek zor. Annem arabayı durdurmak zorunda değildi. Babam nehre atlamak zorunda değildi. Ve Varrick'in Wolfe soyunu yok edeceği korkusuyla Rocky'yi yanlarında tutmayı seçtiler.

Onu korumak içindi.

Bir bakıma, iyi ya da kötü, aldıkları kararların çoğunun hepimizi korumak için olduğunu düşünüyorum.

Sürekli artıları ve eksileri tartan, bir işteki her değişkeni düşünen biri olarak, mükemmel seçimlerin olmadığını anlayabiliyorum. Sadece kabul edebileceğimiz sonuçları olan seçimler vardır ve onlar bu korkunç yalanlarla yaşamayı seçtiler.

Tek dileğim, bize gerçeği daha erken söylemiş olmalarıydı. Yetişkin olduğumuzda ve özellikle de hikayelerini sorguladığımızda bize güvenmeleri gerekirdi, ama sanırım bunun bizimle ilişkilerini tamamen mahvedeceğini fark edene kadar bunu mezara kadar götürmeye niyetliydiler.

Rocky, dolandırıcılık oyununda piyonlarını kaybetmek istemediklerini söyleyecektir. Ama ben o kadar da alaycı değilim.

Ailemin beni sevdiğine içtenlikle inanıyorum ve bunu sorgulayarak kendime artık işkence etmeyeceğim. Yıllar boyunca bunun Rocky'yi nasıl yıpratıldığını gördüm. Ben öyle olmayacağım. Özellikle de *şimdi*. Hayatımda en son ihtiyacım olan şey stres.

Bu bebeği kaybetme.

DÖRT

Phoebe

Siktir et otobüsü. Siktir et Rhode Island'ı (burada yaşıyorsanız özür dilerim). Ve siktir *et* benim ürkütücü biyolojik babam da siktir olsun, beni dakikada yüz kez arkamı kontrol etmeye zorluyor.

"O çok tuhaf," diyorum telefona sert bir sesle. "İlginç türden bir tuhafılık değil, seni uykunda parçalayacağım türden manyak bir ucube."

"Bir '*siktir*' daha mı eklemek istiyorsun?" diye Rocky öfkeyle tersliyor. "Bunu benim için mi toplayacaksın?"

"Hayatta olmaz."

Kaşlarımı çatarak gülümsüyorum, ama otobüs durağından Briny Pearl'e doğru yürürken, hızlı yürüyüş adımlarımın yakıcı hızı hiç azalmıyor. Otobüsün ne kadar acı verici derecede yavaş olacağını önceden düşünmediğim için, vaftiz annelerim ve Hails ile olan öğle yemeğine çok geç kalıyorum.

"Onu gördüğünü söylediğin kısma geri dönelim," diyor Rocky, sesi kulaklarıma sert zımpara kağıdı gibi gelen derin ve kaba bir sesle.

Onu. "O iğrenç herif, Jason Voorhees kadar havalı olmayı diliyor."

"*Friday the 13th*'teki çirkin herife olan hastalıklı hayranlığın, buradaki baba-kız karşılaşmalarını ortadan kaldırıyor."

Briny Pearl'ün hemen önünde aniden duruyorum. Restoranın lacivert cephesindeki korsan gemisi çarkına öfkeyle bakıyorum. "Ben babam gibi *değilim*. Hemen sözünü geri al."

"Sadece konudan sapmazsan. Tanrı aşkına, Phebs. Onun otobüsünü takip ettiğini hayal etmek beni delirtiyor."

"Dediğim gibi, Victoria'daki otobüs durağında bekliyordu. Beni takip edeceğini sandım, ama sadece ürkütücü bir sırıtışla el sallayarak veda etti."

"Başka bir sıfat kullan."

Rocky'nin sinirli, keskin kenarlarını sevdiğim için kendimden nefret ediyorum. Onun tarafından incitilmeyi sevdiğim için bir ucube olabilirim, ama Varrick Wolfe ile genetik koddan başka bir şey paylaştığımı kabul etmiyorum. Kişilik mi? Hayır, hayır — biz aynı *değiliz*. Konuşuyor olduğumuzdan değil tabii. O sadece sapıkça bir şekilde ortalıkta dolaşıyordu.

Ağzımdan erimiş bir nefes veriyorum. "American Psycho'daki Christian Bale'in kırklı yaşlarındaki halini hayal et.

American Psycho'daki kırk yaşlarındaki halini hayal et. İşte o, onun o

kendini beğenmiş, yumruk atasın gelen gülümsemesiydi." "Harika.

Newport'a gideceğini biliyor muydu?" diye soruyor Rocky.

"Emin değilim." İnce pembe elbisemin spagetti askısını düzelttim, sonra dizlerimi büküp beyaz topuklu ayakkabılarımdaki gevşek kurdeleyi yeniden bağladım. "En azından Victoria'dan ayrılıp otobüse bineceğimi biliyordu. Belki annem söylemiştir. Varrick'le hâlâ görüşüyor."

Bu, ben, kardeşlerim ve annem arasında bir tartışma konusu olmuştu ve annemin, Rocky'nin tüm ailesini *katleden* bir adamla iki saniye bile vakit geçirdiğini düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Başka neler yapabilir ki?

Tüylerim diken diken oluyor ve etrafıma bakınırken, yumruk atmaya, kasıklarına diz atmaya ya da canımı kurtarmak için kaçmaya hazırlanır gibi vücudum geriliyor. Neyse ki, restoranın güneşli girişinde tek başımayım. Sadece ben ve birkaç saksıdaki sarı gündüz zambağı.

"Otobüste beni aramayı düşünmedin mi?" diye soruyor Rocky. Sanki o da az önce benim kadar öfkeli bir şekilde hızlıca yürüyor gibi geliyor.

"Aklımdan geçti, ama peşimden geleceğini düşündüm." Telefonda bir araba kapısının çarpma sesini duyuyorum. Benim için hemen yanımda olmaya hazır olduğunu bilmek içimi ısıtıyor, ama aynı zamanda bu, onun gelmesi gereken durumlardan biri değil. "Buraya gelemezsin." Motor sesini duyuyorum. "*Rocky*."

"Bana tek bir makul neden söyle."

"Kasabanın gözdesi ile ayrıldıktan kısa bir süre sonra eski kocamla yatmak son derece berbat görünür."

"Rhode Island'da seninle yatmayacağım, Phoebe. Sadece takip edilmediğinden emin olmak istiyorum."

Yüzüm kızarıyor. Ağzımı açıyorum, ama bana karşı kullandığı sert ve acımasız ses tonunu tekrar hatırlıyorum.

Ve şimdi, onun Rhode Island'da benimle yatmasını istiyorum.

Nefesimin değiştiğini duymuş olmalı. Çünkü şöyle diyor: "Merak etme, amını sonra mahvederim."

Ona öfkeyle bakıyorum. "*Eğer* izin verirsem."

"Seni yine de almayacağımı düşünmen komik."

Yanımda olsaydı ona orta parmağımı gösterirdim. Dudaklarımın köşesini ısıyorum. "Bana kötü bir zaman geçirtmekle mi tehdit ediyorsun?"

"Her zaman. İyi zamanlarım bitti."

"Aynı." Bu konuşmanın ne kadar çılgınca olduğunu seviyorum ve *lanet olsun*, gerçekten öğle yemeğine gitmem lazım. Şimdi oyalanıyorum. "Gitmem lazım. Seni seviyorum. Hoşça kal." Ona "ben de *seni seviyorum*" demesi için fırsat vermeden telefonu kapatıyorum. Bu, karşılıklı olmamasına rağmen zafer dolu bir aşk ilanı gibi geliyor.

Koyu mavi saçlarımı dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplarken, şık restorana dalıyorum ve hostese hızlıca gülümsüyorum. "Verandada biriyle buluşacağım." Sonra bir garsonu takip ederek parlak güneş ışığına çıkıyorum, gözlerimi kısarak Hailey'i, Addison Tinrock'u ve iki boş sandalyeyi buluyorum.

Kafam karışıyor. Annem neden hala gelmedi? Hanımefendiye yakışmayacak bir şekilde boş bir hasır sandalyeye çöküyorum. "Merhaba, Hails," diye en iyi arkadaşıma selam veriyorum, geceyi Rocky'nin kayıkhanesinde geçirdiğim ve bizim çatı katında uyanmadığım için iyi uyuduğuna dair işaretler görmekten mutluyum. Gözlerinin altında koyu halkalar yok. Platin sarısı saçları taranmış ve hiç karışmamış. Yeni metalik oje sürülmüş ayak parmaklarını fark ediyorum.

Aferin, Hails.

Dumanlı gölge, gri irislerini vurgulamaktadır. Çekingen ve mesafeli görünmektedir, ancak kahvesinden bir yudum alırken bana gülümsemektedir. Siyah ruju, fincanın kenarında bir leke bırakmaktadır ve ben, öğle yemeğine katıldığım için rahatlamış gibi vücudunun nasıl gevşediğini izlemekteyim.

Ben de gülümsüyorum, sonra Addison'ın kapıya daha çok baktığını fark ediyorum. Belki de en yakın arkadaşının peşimden geleceğini bekliyordur, ama annem ortalıkta yok.

"Ee, Addison, o eski ürkütücü arkadaşına bugün burada olacağımı söyledin mi?" Sanki bu bir sorgulama gibi öne doğru uzanıyorum. Çünkü öyle. Ona ve anneme olan güvenim sadece ince buz üzerinde değildi. Hipotermi derecesinde soğuk sulara dalmıştı. Hailey ve ben onu geri kazanmış olmamız onların şansı, ama donma tehlikesi yaşamak için onu elimde tutmayacağım.

Sözlerden çok eylemlere inanırım.

"Eski ürkütücü arkadaşım mı?" Sanki ona hep Michelin yıldızlı sufle yedirmişken, ben ona dondurucuda yanmış bir tatlı vermişim gibi tekrarlıyor.

"1,80'den biraz uzun. Eski para sahibi gibi giyiniyor. Tıraşlı. Çok formda. Muhtemelen bebeklerin ağlama sesleri eşliğinde on mil koşuyor. Kulüpteki, katarakt muayenesi olması gereken bayanlara göre aptalca yakışıklı, ama benim gözümde grotesk. O eski ürkütücü arkadaş. Hani, 1986'da Victoria'da irtibatını kaybettiğin kişi."

Addison sesimi alçaltmam için bana keskin bir azarlama bakışı atıyor.

Kendimi *ağırbaşlı* hissetmiyorum. Çok fazla şey öğrendim. Mesela, 80'lerde ebeveynlerimizin Varrick Wolfe ile nasıl iş yaptığını. Onların onunla bizim bilmediğimiz bir geçmişi var. Onlar onu *tanıyor*, ben ise bir yandan o adamla hiçbir ilgim olsun istemiyorum, diğer yandan da onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. İkincisi, çoğunlukla kendimi korumak için.

"Varrick'e tek kelime etmedim," diyor Addison, bir tabak istirdiyeyi bana doğru iterek.

Midem guruldasa da, dikkatimi dağıtmasına izin vermiyorum.

"Ama annem konuştu," diyorum, Claudia öldüğünden beri annemin Stonehaven'a sık sık uğradığını bildiğimden. Tarihi konak, Victoria limanından kısa bir tekne yolculuğu mesafesindeki küçük bir adada bulunuyor ve 1887'de kasabayı kurduklarından beri Wolfe ailesine ait. Ne yazık ki, Varrick onları öldürmeden önce Wolfe hanedanına damat olarak girmişti, bu yüzden konak üzerinde tek hak sahibi o.

Hailey bana kaşlarını çatarak bakıyor. "Sence Elizabeth ona bizim burada olacağımızı mı söyledi?"

"Bence biri haber vermiş, çünkü otobüse binmemi bekliyordu."

"Otobüse mi bindin?" Addison iki parmağını şakağına koyar ve migreni tutuyormuş gibi geriye doğru eğilir.

"Bundan çıkardığın sonuç bu mu?" İçimi bir öfke kaplıyor. Öncelikleri tamamen tersine dönmüş gibi görünüyor. Vaftiz annelerim, Hails ve benim dolandırıcı hayatımızı bırakmamızdan başka hiçbir şeyden daha fazla endişe duyuyorlar. Rocky, yirmi dört yıldır geliştirdikleri varlıklarını kaybetmek istemediklerini söylediler, ama ben her zaman bunun daha derin bir nedeni olduğuna inandım.

Hailey ve benim, bizim için hayal ettikleri hayatı yaşamayacağımızdan endişeleniyorlar. Tek istedikleri, bizim onlardan daha *iyi* bir hayat sürmemizdi. Anlattıklarına göre, çok fakir bir ortamda büyümüşler ve büyük zorluklarla toplumun üst tabakalarına tırmanmışlar. Bu yüzden, kızlarının kaçmak için mücadele ettikleri sefil hayatı seçmelerini görmek... biraz canlarını yakıyor olmalı.

En azından Addison'ın şakaklarındaki damarların patlayacak kadar.

"Bethy ona haber vermişse, iyi bir nedeni vardır." Addison şarap kadehine uzanır. "Senin başına bela açmak, yapacağı *en son* şey olurdu. O canavarla ilgilenmesinin tek nedeni, seni, Nova'yı ve Oliver'ı korumak."

Dişlerimi sıkıyorum. Suçluluk duygusu içimi kemirmeye başlayınca kalbim sızlıyor. Annemin Varrick'i sevip sevmediğini bile bilmiyorum. Connecticut'tan kaçtığında sadece yirmi iki yaşındaydı. Ondan kaçtı. Üçüzlere hamileydi.

O da annemden çok daha büyük olamazdı. İlişkileri nasıl bir şeydi ki? Ben ve kardeşlerim nefretin meyvesi miydik? Zorla mı olmuştu? Bu cevabı duymak istiyor muyum? Bu, Stonehaven'da babamla olan şu anki ilişkisini çok net bir şekilde ortaya koyardı. Kafamı kuma gömmek yerine bu gerçekleri öğrenmem gerekirdi, ama boğazım duygularla doluyor. Bu ayrıntıları Addison'dan isteyemem, çünkü bunları benden "Hayat belirtisi var mı?" diye soruyorum, sesim kısık ve gergin.

"Hayat belirtisi var mı?" diye soruyorum, sesim kısık ve gergin. "Ya onu körfeze atmışsa?"

"Onu körfeze atmadı..." diyor Addison, ama alını yine kırışıyor. Beyaz şarabın son yudumunu içiyor ve sola baktığında ancak rahatlıyor. Rahatlamış bir şekilde hemen sandalyesinden kalkıyor. "İşte buradasın."

Elizabeth Graves... berbat bir halde. Annem, dağınık, yataktan kalkmış gibi saçlarıyla içeri giriyor. Saçları güzel bir bal sarısı rengine boyanmış, ama güneş ışığında biraz fazla sarı görünüyor. Şeftali rengi bluzu feci şekilde buruşmuş; deri Birkin çantası yarıya kadar açılmış.

Her zaman Hermès, Cartier ve Dior ile donanmış değildir, çünkü "Gerçek zenginlik gösterişli olmak zorunda değildir" der. Addison da buna "Zenginlik fısıldar" diye ekler. Ama annem genellikle yürüyen bir göksel parfüm reklamı gibi görünür. Cennet gibi bir çekicilikle hayatınızı süslemeye hazır.

Şu anda melek gibi değil. Daha çok akşamdan kalma şıklığını andırıyor. Maskarası akmış mı? Addison ve Elizabeth sarıldıktan sonra, annem koltuğuna çökerek, "Merhaba örümcekler" diye fazla neşeli bir şekilde selam veriyor. Gülümsemesi çok yapmacık. *Sahte*. "İkiniz de bugün çok şirin görünüyorsunuz."

Ağzımı açıyorum ama bir garson sözümüzü kesiyor. "İkiniz de bir şey içmek ister misiniz?" "Su yeter," diyorum.

"Ben de onun içtiğinden alayım." Annem Addison'ın boş şarap kadehini işaret ediyor. "Bir şişe alalım," diye araya giriyor Addison. "Dört bardak lütfen."

Hailey sandalyesine çöküyor, kahvesini iki eliyle sıkıca kavıyor. Ona hafifçe güven verici bir bakış atıp garsona elimi sallıyorum. "Gerek yok. Onlara sadece iki kadeh yeter."

"Emin misin?" Annem gülümsüyor, beni de gülümsetmek için. "Kutlayacak bir nedenin var." Karışıklığımı fark etmiş olmalı ki, "Jake'le ayrılman" diye ekliyor.

Doğru... "Hayır, bu kadar yeter," diyorum garsona. "Sadece iki bardak." Garson duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığında, "Eminim bu yüz dolarlık bir şişedir. En azından. Hailey ve ben bu öğle yemeğine cüzdanlarımız dolu gelmedik." Menüye elime alıyorum. "Ekmek sepetini bile alabilirsem şanslıyım."

Bu bir yalan değil, ama ayık olmamızın gerçek nedeni de bu değil.

Hailey'in bebek sırrını koruyorum. *Mezarıma* kadar. Kimseye söylemeyeceğim, erkek arkadaşına bile. Kardeşine bile. O bu haberi paylaşmaya hazır olana kadar—ki henüz değil. Bunu tam anlamıyla bir hafta önce öğrendi.

Annem Birkin çantasını kapatıyor. "Rocky ile çıkmıyor musun, canım? O senin hesabını ödeyebilir."

"Katılmayacağı bir öğle yemeği için mi?" Mide bulantısı hissederek menüyü masaya bıraktım. "Bu moral bozucu."

"Buraya otobüsle gelmekten daha moral bozucu mu?" diye karşılık verir Addison. Elizabeth şok olmuş bir nefes verir. "Yapmadın."

Hırıldayarak iç çekerim. "Tamam, asıl sorun ulaşım aracım değil." Yanımdaki anneme dönerim. "Varrick'e bu öğle yemeğinden bahsettin mi?" Kaşlarımı çatarak endişemi gösteririm. "Ve neden bu kadar...?"

Neredeyse utanmış gibi saçlarını çabucak düzeltir. Telaşlıdır. Bu kadın, adet lekesini bile en son moda trendi gibi gösterebilir. Hayatım boyunca onu hiç utanmış görmedim. Kahretsin, hiç bu kadar *telaşlı* olmamıştı. Yanağına el izi bırakan şiddet uygulayan sevgilisinden kaçarken bile arabada mükemmel bir duruş sergilerdi.

Suyuna uzanmadan önce, altın kalp şeklindeki madalyonunun düğümlenmiş zincirini çözmekle epey zaman harcar. “Plajdaki kiralık evimizden aceleyle çıktım,” diye açıklar, barbarca bir yudum alarak. Su çenesinden damlar. Kendi kendine küfür eder, dökülen suyu kumaş peçeteyle siler. “Seninle öğle yemeğinde buluşacağımı ona söylemiştim. Nerede olacağımızı söylemedim.”

Garson bir şarap şişesi, bir düzine istiridye ve kremalı yengeç sosuyla geri dönünce aniden sessizliğe bürünürüz. Addison’a yavaşça bir kadeh doldururken gerginlik artar. Hiçbirimiz her şey yolunda gibi davranmaya çalışmıyoruz. Annemin bile, endişemi gidermek için yaptığı küçük bir jest olan gülümsemesi kaybolmuştur.

İki şarap kadehi doldurulup garson bizi yalnız bıraktığında, Elizabeth’e dönüyorum. “Neden o iğrenç herife bir şey söyledin ki?”

“Onu ikna etmeye çalışıyorum, canım, ve... ve bu da açık davranmak anlamına geliyor. Kaçtığımı anlar.”

“Onu ikna etmek mümkün mü?” diye sorar Hailey, benden çok daha az düşmanca bir tavırla. “Bilmiyorum.” Annem güneş gözlüklerini başının üstüne koyar. Gözlerinin altındaki derin torbaları fark edince, sorularımın sertliğinden dolayı neredeyse kendimi kötü hissedirim. “İstediği şeyler var, açıkça istemediği şeyler de var.”

Hepimiz tedirgin görünüyoruz.

Addison, küçük bir kaşıkla deniz ürünlerinin üzerine mignonette sosu dökmeye başlar, omuzları daha da gerilir.

“Ne istemiyor?” diye soruyorum.

“Para. Ona Koning işinden bir pay teklif ettim, karşılığında Victoria’yı temelli terk edeceğini söyledim.”

Kaşlarımı kaldırıyorum. “Ne yaptın?” “Gerekliydi...”

“Hayır, bu karara hepimizi dahil etmeden onu lanet *olası bir işe* dahil edemezsin. Onu tanımıyoruz bile ve o iş bizim işimizdi.” Yardımlarına ihtiyacımız olduğu için ailelerimizi işin içine kattık, ama onların asla kontrolü ele alması gerekmiyordu.

Kırıldım.

Rocky her zaman vaftiz annelerimizin bizi kontrol etmek istediğine inanacak ve ben de annemin ona yanıldığını kanıtlamasını çok istiyorum. Ama eğer o bizi kontrol etmeye devam ederse, o zaman biz onun kuklalarından başka ne olabiliriz ki?

Hailey’in yüzü solgunlaşır. “Varrick’e Jake’in kardeşini alt etmeye çalıştığınızı mı söyledin?”

“Phoebe bir Koning varisiyle çıkıyor olduğu için zaten şüpheleniyordu.” Gözleri endişeyle benimle Hails arasında gidip geliyor. “Söz veriyorum, hiçbirinizi baltalamaya çalışmıyordum.”

“Biz çocuk değiliz,” diye öfkeyle mırıldanıyorum. “Ona *bir şey* söylemeden önce bize haber vermeliydin.”

“Bu benim fikrimdi,” diye Addison hemen araya girerek öfkemi kendine yöneltmeye çalışıyor. Son dakika haberi: ikisine de kızgınlığım. “Bethy’ye, hepinizin başlattığı işi bitirmek için Varrick’i kullanabileceğimizi söyledim. Jake’in mirası güvence altına alındığında ayrılacağına söz verirse, bu iki sorunu birden çözer.”

Ağzım açık kalır. "Yani, artık bu kasabada onu istemediğimizi biliyor mu?"

"Zaten *biliyordun*," dedi annem ciddiyetle. "O aptal değil, örümcek. Yıllardır ondan kaçındığımızı biliyordu çünkü seni ve kardeşlerini ondan gizledim." Artık onun benim kızı olduğumu bildiğini itiraf etmişti. Bu, onun Michael Myers taklidini biraz daha sinir bozucu hale getiriyordu.

Yine annem için endişelenmeye başlıyorum. "Kızgın mı?"

"Hayır... o... onu kandırmayı başardığımız için etkilenmiş." Garsonun şarabını doldurmasını beklemeden, birkaç dakika içinde şarabını bitirip kendine bir kadeh daha dolduruyor.

"Ama bize bu işte yardım etmek istemiyor mu?" Hailey gerçekten merakla soruyor.

Keşke Rocky burada olsaydı. Duygularım çok yoğun. En azından o da bu taşan öfkeyi paylaşırdı. Belki o zaman aşırı tepki verdiğimi düşünmezdim.

"Parayla ilgilenmiyor," diyor annem sersemlemiş bir halde, sadece istiridyeye kabuklarının altındaki buza bakarak.

"Bu şaşırtıcı değil, değil mi?" diye araya giriyorum. "Wolfe ailesinin serveti onda. Paraya ne ihtiyacı var ki? Kaç yıldır o malikanede kış uykusuna yatıyor?"

Annem keskin bir ses çıkararak boğulur. "Sence yirmi yılı aşkın bir süredir bir keşiş gibi mi yaşıyor? Bir adadaki üç katlı bir malikanede? Bahçesi olmayan ve tek giriş çıkış yolu tekneyle olan bir yerde?"

Dudaklarım aşağı doğru kıvrılır. "Kasabadaki herkes öyle inanıyor..." derim, ama hemen ne kadar yanıldığımı fark edince sözümü yarıda keserim.

"Onun kendi çıkarları için kullandığı bir kasaba efsanesi, canım," diyor Elizabeth, neredeyse hüzünlü bir sesle. "O adam farklı takma adlarla ülkeyi dolaşıyor. Emilia Wolfe hastalanıp öldüğünde Victoria'ya geri döndü."

Hailey, avluya bakıyor, sonra vaftiz annelere bakıyor. "Yani sık sık gidip geliyorsa, yine gidecek. Mantıklı."

Addison, Elizabeth'e döner.

Elizabeth yengeç sosuna kaşlarını çatar, sonra üçüncü kadeh şarabı doldurur ve tek yudumda içip bitirir.

"Bethy..."

"Ona gitmesi için para veremeyiz, Addy," dedi annem. "O bunu istemiyor. Victoria'da süresiz kalmasının sebebi bu değil."

Addison, yemediği istiridyeyi tabağına koyar. "Bir canavarla
—"

"Ben de değilim," diye fısıldar, sanki bu kırılğan bir sırmış gibi. "Bana ilgi duymuyor."

Kahverengi gözleri benimkilere yöneldiğinde omurgamdan bir ürperti geçer. "O altı kişiyi de istiyor."

Midem bir anda boşalır. "Ne için?"

"Tahmin ettiğimiz gibi, seni nasıl yetiştirdiğimizi görmek için seni gözlemliyordu, ama asıl istediği şeyin hepinizin elinde olması. Bize güvendiğinden daha fazla ona güvenmeni istiyor. Hatta seni bize karşı kıskırtmaya bile çalışabilir."

Addison anneme endişeli bir bakış atar. Başım dönüyor ve Hailey, ayağa fırlamadan önce burnunu ve ağzını koluna gömer.

Kahretsin. Kusacak. Beni takip etmemem için eliyle işaret eder, sonra tuvalete doğru koşar. Acaba istiridyelerden gelen balık kokusu, zaten mide bulantısı çeken

. Bu hamilelik, sabah bulantıları konusunda ona pek iyi gelmiyor.

Addison başını kapıya doğru çevirir. "Hailey hasta mı?"

"Dün gece çok şarap içtik. Sanırım istirdyeyle birleşen akşamdan kalma hali onu etkiliyor," diye rahatça yalan söylüyorum.

"Gidip ona bir bakayım mı?" diye sordu Addison, daha çok Elizabeth'e değil bana. Her rolünde son derece kendinden emin olan birinden garip bir soru. Ama sanırım *annelik* rolü biraz lekelenmiş. Hails ile ilişkisinde tam olarak nerede durduğunu bilmiyor.

"Ona mesaj atayım," diyorum ve Hailey'e tek kullanımlık telefonumdan kısa bir

mesaj gönderiyorum: İyi misin? 🧐 Cevabı neredeyse anında geliyor: 🤔

"Tahminlerim doğru çıktı." Telefonumu cebime atıyorum. "Hangover yüzünden." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, sadece onlar duyabilecek şekilde sesimi alçaltıyorum. "Yani... eğer bizi dolandırıcılık oyunlarında kullanmayı tercih ediyorsa, neden bana *tek kelime* etmedi? Bizi tek kişilik ekibinin bir parçası olmaya ikna etmek konusunda oldukça berbat bir iş çıkarmış gibi görünüyor."

Elizabeth yavaşça Birkin çantasına uzanıp altı zarf çıkarır. Yığını bana uzatır; en üstteki zarfın üzerine Rocky'nin takma adı el yazısıyla yazılmıştır.

Grey Thornhall

Elizabeth gözünü bile kırpmadan, "Bu durum değişmek üzere," der.

BEŞ

Jake

Bir zarfı katlıyorum. Antetli kağıdın üzerine siyah mürekkeple adımlı karalamışlar: JAKE KONING WATERFORD. Gönderen adresi yok. Telefonu kapattıktan sonra zarfı lacivert pantolonumun arka cebine koyuyorum.

Porsche'imın sileceklerinin altında zarfı bulur bulmaz Hailey'i aradım. Aklımda bu kadar sık yer alması kesinlikle iyi bir şey değil, ilk içgüdümlüm ona ulaşmak olması iyi bir şey değil, şu anda ona doğru yola çıkmam da iyi bir şey değil.

Hayatımın çoğunda isyan ettim.

Doğumdan önce belirlenen beklentilere karşı çıktım. Muhtemelen ben daha ana rahminde bile yokken, annem üçüncü oğlunun nasıl biri olmasını istediğine karar vermişti ve ben onun istediğinin sadece yarısı olduğumdan eminim.

Atletik, *mükemmel*. Çalışkan, *daha da iyi*. Düzgün, *olağanüstü*. Sorgulayan... *kabul edilemez*. Meydan okuyan, *buna izin veremeyiz*. Asi, *gitmesi lazım*.

İradesiz babamdan tek bir ses çıkmadığı için, gençliğimin çoğunu yatılı okulda geçirdim. Çünkü annemin, benim annemden istemediğim her şey olduğunu yüzüne vurmamdan nefret ediyordu.

Kinci. Dar görüşlü. Zalim. Yüksek standartlarına çoğu personel asla ulaşamazdı. Vale, asistan, aşçı ve hizmetçileri mevsimlik süslemeler gibi değiştirirdi. Sanki o yıl için yanlış kurdele ve çelenkmiş gibi onları bir kenara atardı. Sadece dadı ve uşakların isimlerini hatırlardı. Onlarca yıl boyunca yanında tutmaya zahmet ettiği tek kişiler onlardı; bu, kendine ne kadar sadık ve *cömert* olduğunu söylemenin bir yoluydu.

Hepsi saçmalıktı.

İkizlerini doğurduktan sonra doğum izninden yeni dönen Şef Lydia gibi ev personelini her kovduğunda ona tam olarak ne hissettiğimi söyledim.

"Çok farklı görünüyor..." Annem tiksinti ile burnunu kırıştırdı, sonra elini salladı. "Başka bir yerde daha iyi olur. Kendine bakmak için daha fazla zamanı olur."

Sıkışık, öfkeli bir kahkaha attım. "Daha yeni *doğum* yaptı. Görünüşünün bir önemi bile olmamalı."

"Jacob, lütfen. Bugün olmaz."

En büyük ağabeyimi seviyordu çünkü o, anneme asla aynayı tutmazdı. Trent, Claudia'ydı... pek çok kötü yönden Claudia'dır. Annem öleli iki hafta oldu ve ben hâlâ onun da annemin yanına gitmesini diliyorum.

Sürekli düşünüyorum, *benim neyim var lan?* Kendi kardeşimin ölmesini istiyorum. Kendi aileme suikast düzenleyecek biri olabileceğimi hiç düşünmemiştim.

başkalarını korumak için onları feda etmek mi? Evet, bunu denedim—hala deniyorum. Onları öldürmek... hayır.

Bu karanlık arzunun kafamın dışında hiçbir yerde var olmasını istemiyorum. Bu yıl, her şey ya aşk ya da ölüm gibi geldi.

Kulaklıklarımı takıp, Hailey'in iPod Nano'sundan müzik dinliyorum ve Porsche'mi Main Street'e paralel park ediyorum. Hangi müziği sevdiğini sorduktan sonra bana Nano'yu ödünç verdi. Saydığı gruplar uydurma gibi gelmişti.

"The Peanut Butter Bandits mi?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Death metal."

"Dalga geçiyorsun."

"Hayır, gerçekten." Bana iPod Nano'sunu uzattı. "Sende kalsın." Katamaranımdaydık. Yatağımda. İpeksi okyanus mavisi çarşafların altında uzanmıştık. Başlığa yaslanarak oturdum.

"Ne kadar süreligine?"

"Zaman sınırı yok."

Onun çarşafların altından kayıp çıkmasını izledim. Gözlerim Hailey'nin her bir güzel santimetresine takıldı — sadece ince bacaklarına, kalçalarının hafif kıvrımlarına, küçük göğüslerine ve pembe, çakıl taşı gibi meme uçlarına değil, bana nasıl baktığına, gri gözlerinin üzerine sarkan platin rengi saçlarına da. Kahverengi kökleri, beyaz kuma dökülen katran gibi uzuyordu.

Beni izleyip izlemediğimi kontrol ediyordu.

Beni... inceliyordu. Hafifçe gülümsedim, kaşlarım merakla daha da çatıldı. Çünkü ben de onu anlamaya çalışıyordum. Çıplak olmaktan hiç utanmadığını düşünüyordum. Yine de garip bir şekilde çekingendi. Soğuktu. Bildiğim hiçbir anlamda sevgi dolu değildi. Bana açıkça "Sikişmek ister misin?" diye soran, ama aynı zamanda ilk hamleyi benim yapmamı bekleyen bir kızla daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Aynı gece, tepkilerini izlemek için onu çok yavaşça yalamıştım. Uyluklarındaki kasılmaları. Nefesinin kesilmesini. Dudakları aralandığında çıkan yumuşak, titrek inlemeleri. Orgazm olduğunda gözleri benimkilere o kadar yoğun bir şekilde sabitlenmişti ki — sanki ruhumu parçalamaya çalışıyormuş gibi — bazıları bunu rahatsız edici bulabilirdi. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. *Tam olarak* ne düşündüğünü bilmek için beyninin içine girmek istedim.

Sormak üzereydim, ama o nefes nefese, "Bunu tekrar yapabilir misin? Dilinle. Çok hoşuma gitti," dedi.

Uzun zamandır görmediğim kadar geniş bir gülümsemeyle gülümsedim. Aylar mı? Yıllar mı? Hailey ile ilgili hiçbir şey kafamda mantıklı gelmiyordu ve bu hoşuma gidiyordu. Onu hemen anlayamamam hoşuma gidiyordu. Onu düşünmeye devam etmek zorunda olmam hoşuma gidiyordu. "Bu mu?" Bacaklarının arasına tekrar daldım ve şişmiş klitorisini yaladım. Tadı çok tatlıydı. Orada saatlerce kalabilirdim. Ama o, sanki çok hassasmış gibi yüzünü buruşturmaya başlayınca daha az kaldım. Geri çekilmeye başladım.

"Devam et."

"Hailey—"

"Bu his hoşuma gidiyor." Onun bir sonraki samimi, neredeyse yalvaran "*lütfe*n"i beni ikna etti ve ben, o ağlarken onu emdim, ta ki tüm vücudu titreyen bir orgazma ulaşana kadar. Hızla, ıslak amının içine iki parmağımı soktum, parmaklarımın etrafında kasılmasını hissettim ve o, inleyerek "Kıpırdama" dedi.

Hailey neyi sevdiğini ve ne istediğini tam olarak biliyordu.

Ondan o kadar tahrik olmuştum ki, neredeyse hiç düşünemiyordum.

Nefesini toparladığında, yanına uzandım ve gözlerinin köşelerinden sızan gözyaşlarını sildim. Bana izin vermesine şaşırdım, vücudunu yanıma yaslayıp yanağını göğsüme dayadığında daha da şaşırdım. Onu kollarıma sarmak üzereydim ama o bileğimi tuttu ve "Orada kalır mısın?" dedi.

Bacaklarının arasını kastetmişti.

"Elim mi?"

Başını salladı. "Basıncı seviyorum."

Ben de amını avuçladım, ara sıra parmaklarımla sürtünme uygulayarak onu sakinleştirip uykuya dalmasını sağladım. Onu büyüleyici, tuhaf, hatta belki de sorunlu buluyordum. O dönemde ebeveynleri hakkında cevaplar aradığını biliyordum ve elimden geldiğince ona yardım ediyordum.

Bunun onunla yatmak anlamına geldiğini kendime söyleyip duruyordum, ama Hailey'nin içine girmek istediğini biliyordum. Onu tatmin edip edemeyeceğimi görmek istiyordum, sanırım onun benim neye sertleştiğimi görmek istediği kadar çok. Cevap *oydu*.

Hiçbir kütüphanedeki kitap beni onun kadar etkilemedi ve bu durum beni deliye çeviriyordu *delirticiydi*.

Katamaranın üzerinde, elimde iPod Nano ile, Hailey'i izliyordum; o da yerden kargo pantolonunu ve file tişörtünü topluyordu. Acele etmiyordu, ama özellikle oyalanmaya da çalışmıyordu.

"Kalabilirsin," dedim.

"Sorun değil. VCC'de yakında o Sevgililer Günü etkinliği var." *Victoria Country Club*.

"İş için orada olmam gerekiyor."

"Hunt için mi? Saat daha sabah beş bile değil." Yatağın yanındaki saate baktım, sonra o pantolonunun düğmelerini iliklerken ona bir göz attım. "Katherine bu kadar erken gelmeni beklemiyor."

Katherine Rhodes, onun patronu ve kulübün baş garsonudur; misafir ilişkilerini denetler ve personeli yönetir. Ayrıca bana kendi annemden daha çok anne gibi davranmıştır. Ama *son derece* titizdir. Katıdır. Bu kasaba ve kulüple gurur duyar ve savunduğu değerlere tehdit olarak gördüğü her şeyi sevmez.

Hailey ve Phoebe'yi sevmezdi, ama bu nefret geçen yıl boyunca çok az da olsa azaldı. Çoğunlukla benim Phoebe'ye aşık olduğumu düşündüğü için.

Ona yalan söylediğim için kendimden nefret ettim, ama başka bir yol yoktu. Katherine anneme hayrandı, onu cömert ve *nazik* biri olarak görüyordu. O *benim* dadımdı. Kardeşlerim ve ben büyüdükten sonra, annem cömertliğinin bir göstergesi olarak Katherine'e saygın bir country kulübünde iş verdi.

Bu, Katherine'in anneme sadık kalmasını sağladı. Ve annemin, Phoebe ile evlenebileceğime gerçekten inanması gerekiyordu.

"Eve gidip duş almam lazım," dedi Hailey, file tişörtünü giyerken. "Burada duş alabilirsin."

"Benim duşum yeterli." Artık gözlerimden kaçınıyordu.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordum.

"Ne hakkında?" Çoraplarını giydi, sonra da askeri botlarını aldı. "Az önce olanlar hakkında."

Beyaz yanakları pembeleşti. "Sevişti. Bana iki kez oral seks yaptın. Sana oral seks yapmak istedim ama sanırım uyuyakaldım. Sonra uyandım ve astroloji ve müzik hakkında konuştuk."

Sen bir Kova burcusun —derin entelektüel, bağımsız ve asi olduğu söylenir— ama ben burçlara inanmıyorum, her ne kadar önemli olsalar da.”

“Neden önemli?”

“Çünkü diğer insanlar onlara inanıyor ve bu inanç ağırlık taşıyor.” Bana hafif bir gülümseme attı. “Dün gece sana bu kısmı anlatmadım.”

“Hayır, söylemedin.” Ben de gülümsemek istedim, ama içimde hâlâ bir belirsizlik vardı. Bunun yerine, yataktan kalktım, çıplak ayaklarım yere değdi. Ayağa kalktıktan sonra, komodinden saatimi aldım. Ona mesafe bırakmaya özen gösterdim.

Şimdi de benim aletimi görünce utanıyordu. Bu kafamı karıştırdı.

“Hailey—” “Sadece seksti,” dedi. “Bunu karmaşıktırılmamıza gerek yok.”

Kaşlarımı çattım. “Burada duş alman bunu nasıl karmaşıktırılıyor?” “Öyle işte.” Botlarını bağladı.

Saçlarımı elimle taradım, daha fazlasını istememem gerektiğini biliyordum. Çünkü ben de aynı fikirdeydim, “Bu sadece seks.” Onunla bir ilişki yaşayamazdım. *Ciddi* bir ilişki kuramazdım.

Sadece o sırada Phoebe ile sahte bir ilişki yaşıyor olmamdan dolayı değil, aynı zamanda kardeşimle aramızdaki bu savaşta potansiyel olarak ikincil hasar görebilecek birine bağlanmanın güvenli olmaması nedeniyle de.

Hâlâ tehlikeli.

Belki de eskisinden daha da tehlikeli.

Av’dan bu yana iki ay geçti ve hâlâ ilişkimize “sadece seks” diyoruz. Onu tanıdıkça, bunun sadece seks olduğunu hissetmiyorum.

Porsche’mden inerken, kulaklarımda yüksek sesli rock ritimleri çınıyor ve Baubles & Bookends’e doğru aceleyle yürüyorum.

Ergenliğimin çoğunu New York’ta geçirmiş olsam da, tüm yazlarımı bu Connecticut sahil kasabasında geçirdim. Kıyıdaki yapışkan sıcaklığı, okul bittiğinde sokakların zıplayan çocuklarla dolmasını, Danny’s Dockside Grill’den gelen nostaljik kömür kokusunu seviyorum. Gün batımları portakallı dondurma gibi eriyor ve gece, ateşböcekleri ve kurbağalarla canlanıyor.

On bir haneli bir servetin oğlu, 1700'lere kadar uzanan seçkin bir soydan gelen bir çocuk olabilirdim, ama ben her zaman sadece üçüncüyüm. Kaçıp kurabiye hamuru dondurması alabilen, Main Street’te serseri bir çocuk gibi koşabilen ve köpüklü dalgalar kıyıya vururken kumlu plajda diğer gençlerle futbol topu oynayan bir çocuktum. Ailemin kasabanın yarısına sahip olduğunu her zaman aklımın bir köşesinde biliyordum. Paramızın, dünyanın en popüler ve tanınmış bira zincirlerinden birinden geldiğini biliyordum.

Suçluluk duygusu daha sonra geldi.

Benim yazlarımın mutluluk dolu ve özgür olduğunu, küçük kız kardeşimin yazlarının ise işkence dolu ve kafese hapsolmuş olduğunu fark ettiğimde. O dördüncü çocuktum belki, ama tek kızdı ve annemiz Kate’in hayatını saatine kadar planlamıştı. Bazen dakikaya kadar.

Neyin daha fazla keder verdiğini bilmiyorum: kız kardeşimin Victoria’da bu cennet gibi, neşeli yazları hiç yaşamadığını bilmek mi, yoksa bunun benim için son yazım olabileceği gerçeği mi?

Kardeşim benden her şeyi alabilir. Zaten almaya başladı bile.

Hailey’nin öfke dolu müziği damarlarıma işliyor. Archer Fitzpatrick’in Saint Bernard cinsi köpeğinin, devasa köpeği parke taşlı yolda gezdirirken çıkardığı *havlamayı* ya da Symphonies on the Pier’in önünde akşam yemeği için park eden arabaların kilitlenirken çıkardığı bip sesini duyamıyorum.

Ama başımı çevirdiğimde tereddüt ediyorum... ve Oliver Graves’i görüyorum.

Kahretsin. Caddenin karşısında, diğer kaldırımda benimle neredeyse paralel bir konumda ve aynı yöne gittiğimiz açık. Kitapçının üstündeki çatı katı.

Rahat ama hızlı adımlarla yürüyor, elleri özel dikim haki pantolonunun ceplerinde. Tasarımcı güneş gözlüğü, kısa kollu keten gömleğinin siyah rengiyle uyumlu.

Oliver, yazın yatlara, kışın dağ evlerine sık sık giden biri gibi giyiniyor. Sanki hiç güven fonu olmadan yaşamamış, gümüş kaşıkla doğmuş bir çocuk gibi. Gerçeği öğrenmemiş olsaydım, servetini asla sorgulamazdım.

Onun uzun adımlarına ayak uyduruyorum. Vücut yapımız çok benzer ve boyumuz da yaklaşık aynı. *Eminim ben daha güçlüyüm.* Bu bir rekabet değil.

Derin bir nefes veriyorum. Sonra ona tekrar bir göz atıyorum. Bana bakmıyor. Hiç de değil. O kadar kaygısız ki. Hiç umursamıyor.

Onda hem göze çarpan hem de ortama uyum sağlayan bir şey var, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Belki de tavırlarıdır. Sanki hayatın zincirlerinden kurtulmuş gibi. Ya da belki de sadece şaşırtıcı derecede çekici olmasıdır. Benim çene hatlarım olabilir, ama onun yüz hatları cesur ve güvenli arasında bir denge kurarak dikkat çekiyor. Tehlikeli ve zararsız.

Phoebe Graves'in çarpıcı güzelliği bir yana, kardeşi Oliver'a ne denir bilmiyorum.

Tek bildiğim şey: o, benim olmam gereken tarafta. Ondan sonsuza kadar kaçamam.

Derin bir nefes alarak kavşaktan karşıya geçiyorum ve benim için Mercedes'ini durduran Bay Eddington'a nazikçe el sallıyorum. Hızımı biraz artırıp hafifçe koşturuyorum, sonra parke taşlı kaldırımda Oliver'ın hemen yanında yavaşlıyorum.

Kulaklığımı çıkarıyorum.

Bana bakmadan ve hızını kesmeden Oliver, "Kral geri dönmüş," diyor. Gülümsemesi hafifçe yukarı doğru kayıyor.

Graves ve Tinrock ailelerinin arkalarında gözleri olmasına artık şaşırmıyorum. Onlar sadece dolandırıcı değil. *Doğuştan* dolandırıcılar. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini hâlâ kafamda oturtmaya çalışıyorum çünkü nasıl büyüdükleri konusunda inanılmaz derecede gizemliler. Ne yaptıkları. Nerede yaptıkları.

"*Aslan Kral'dan* alıntı mı yapıyorsun?" diyorum, ikinci kulaklığımı çıkararak, ağır kadın vokalleri yüzünden onu zar zor duyabiliyorum.

"Sen Disney prensisin." "Peki bu seni ne yapar?"

Başını bana doğru eğiyor. "Her şey, hepsi birden."

Oliver'ı sinir bozucu buluyorum. En azından Grey'in (Rocky) öfkeli, kaygı dolu bir pislik olduğunu biliyorum. Oliver'ın Phoebe'nin kardeşi ve Hailey'nin... sanırım " faydalı arkadaşı" dışında kim olduğunu bilmiyorum.

"Her şey bir arada, ha?" Sabit bir tempoda yürürken ona yan gözle baktım.

Gülümsemesi daha da genişliyor. Parmaklarında bir anahtar demetini çeviriyor. *Hailey'in* çatı katının anahtarları. Hailey'in yedek anahtar yaptırmaması gerektiği için onda olmaması gereken anahtarlar ve bunu biliyorum çünkü onun ev sahibiyim.

Onları ona Hailey vermiş olmalı.

Şarkıyı kapatmak için cebimden iPod Nano'yu çıkarıyorum.

Güneş gözlüklerini kafasına kaldırıyor. Kalın saçlarını geriye iterek Nano'nun ekranını görüyor. "Animal Alpha," diyor grubun adını. "Bunu Hails'ten mi çaldın yoksa o

sana mı verdi?"

"Onun hiçbir şeyini çalmam."

"Denemelisin." Benden önde yürüyor, sırf arkasını dönüp geriye doğru yürümek için. Göz teması kurmaya devam ediyor. Ayağı takılmaması ya da bir tahtaya çarpma endişesi duymaması etkileyici. "Acemi becerilerini geliştir, Koning. Yoksa senin işini benim yapmamı mı tercih edersin?" Elini kalbine koyar. "Yük taşımakla tanınırım. Kişisel algılama, ağır şeyleri kaldırmayı severim."

Kısa manşetli siyah kollu gömleğinin altından pazıları şişiyor. Kaslarına bakmamalıyım — çünkü bunun *mecazi bir ifade* olduğu çok açık. Oliver hakkında bildiklerime göre, o tamamen zeka ve çekicilikten ibaret, ama gücünü fark etmemiştim — annemin öldüğü geceye kadar. Ceketini çıkarıp ailemin malikanesindeki metal fırtına sığınağını açmaya çalıştığı geceye kadar.

Gözlerini kaçırmamaya ve onu açıkça süzmemeye çalışıyorum. "Yük olduğumu fark etmemiştim."

"Seni taşıdığımı hissetmedin mi?" Gülümsüyor.

"Aslında tam tersi." Gözlerim ellerine kayıyor. Parmak eklemleri yaralı, bazıları kelebek bandajla sarılmış. O fırtına sığınağındaydım... Hailey'i yumruklarıyla dışarı çıkarmaya çalışırken.

Anahtarları son bir kez çevirip, hırpalanmış ellerini cebine soktu. Başını salladı, güneş gözlüğü kasıtlı olarak gözlerinin üzerine düştü. Havalı bir herif, ama bunun sadece bir maske olup olmadığını anlayamıyorum.

Bu, Oliver'a olan ilgimi artırmamalı, ama kendimi onun hakkında daha fazla şey bilmek isterken buluyorum. Muhtemelen Hailey ile çok zaman geçirdiği içindir. Sadece ona iyi davranıldığını bilmem gerekiyor.

Yanıma geri döner. "Mektupları duymuşsundur herhalde."

"Sadece ben de bir tane aldığım için." Arka cebimden zarfı çıkarıp ona uzattım.

Zarfı havaya kaldırıyor, ama ışık kağıdın içinden sızıp içindekileri göstermiyor.

Ona bakıyorum. "Hailey açmadan beklememi söyledi. Hepimiz birlikte mi açacağız?" Her birinin Varrick'ten bir tane aldığını duydum. Oliver'ın biyolojik babası.

Akrabalık ilişkisini ya da göndereni konuya getirmiyoruz.

"Plan öyle," diye onayladı ve Baubles & Bookends'in yanındaki apartman kapısına ulaştı. Kilidi açtı, sonra bana işaret ederek kendisiyle birlikte merdiven boşluğuna girmemi istedi. İçeri girer girmez fısıldadı: "Fırsatın varsa, *her zaman* hedefin önünde yürü. Arkandayken kulak misafiri olmak daha kolaydır. Mesleğin püf noktaları." Zarfı göğsüme sıkıca bastırır, sonra hafifçe okşar.

Mektubu parmaklarından alıyorum, kaslarım geriliyor. "Hâlâ beni yozlaştırmaya mı çalışıyorsun?" "Yozlaştırma mı, hazırlık mı?" Düşünceli bir şekilde başını yana eğiyor.

"Yoksa ikisi de aynı şey mi?" Güneş gözlüklerini yakasına asıyor. "Rocky, Trevor'a bildiklerinin yarısını bile çok daha erken öğretseydi, belki de bizim küçük psikopatımız arkamızda sarkak sarkak yürümezdi, ama dediğim gibi,

aynı şey mi?" Güneş gözlüğünü yakasına takar. "Rocky, Trevor'a bildiklerinin yarısını bile çok daha erken öğretseydi, belki de bizim küçük psikopatımız arkamızda sarkmazdı, ama dediğim gibi, boşluğu doldurmak benim için sorun değil."

Rocky, küçük kardeşinin kendisi gibi olmasını istemediğini bana tesadüfen söylemişti. Muhtemelen bu yüzden Trevor'a tatlı dilli olmanın sanatını öğretmekte yavaş davrandı. Onu kanatları altına almayı daha yeni yeni başladı.

"Doğru." Loft'a çıkan merdivenlere bakarak nefes veriyorum. Nefes vermem vücudumdaki gerginliği azaltmıyor. Çenem bile sıkılıyor.

Oliver, ağzına bir sakız atarken bana ve çatı katına bakıyor. "Sırları anlatmazsan eğlenceli olmaz..."

"Herkese mi?"

"Hayır. Sadece bana." Merdiven boşluğunun korkuluğuna yaslanıp bana dönünce gülümsemesi yeniden beliriyor. Birkaç kez başımı sallıyorum, mektubumu arka cebime sıkıştırıyorum ve onu baştan aşağı süzüyorum. Eğer baş başa kalsaydık, Hailey'den uzak durmamı söyleyeceğini hayal ediyorum.

"*Uzak dur, orospu çocuğu*" demesini, dişlerinin arasından çıkan alaycı gülümsemeyi, keskin bakışlarını bekliyorum... ve Rocky'nin yanında çok uzun süre kaldığımı fark ediyorum. Bu onun kaba, agresif tavrı; bana başkasının bölgesine işememi ve onun bölgesinden defolup gitmemi söylüyor.

Oliver karşısında savunmadayım, ama Hailey'e şu anki durumumuzdan fazlasını veremiyorken nasıl hücum oynayabilirim ki?

Havada sessizlik hakim, özellikle de gözlerim onun gözlerine değdiğinde.

"Ve şimdi bana daha çok ilgi duyuyor," diyor Oliver, beni çok kolay okuyor. Bu rahatsız edici geliyor çünkü onun düşüncelerine ulaşamıyorum. Duygularını analiz etmekten bahsetmiyorum bile. Sanki bir Etch A Sketch gibi, ben bir şey görmeden görüntü kayboluyor.

Bu... sinir bozucu. Bu adamın yanındayken beynim, start kapısından çıkan safkan atların koştuğu bir yarış pistine dönüyor.

Merdivenleri işaret ediyor. "Çatı katı mı? Yoksa ben mi? Aklın nerede, Koning?"

"Hailey'de." Sesim koruyucu çıkıyor. Onu pek tanımıyorum. Sadece onu tanıyorum.

Bir baloncuk üfler. Tamamen, tamamen... *umursamaz*. "Aynı kafadayız." Göz kırpar.

Haftalardır birbirimizi kasten görmezden geldiğimiz halde, Hailey ile yattığımı umursamadığına inanmak zor. *Şu anda bu konuyla uğraşamam*. Avukatlardan, malikanenin çalışanlarından, country kulübü çalışanlarından, diğer mülklerimdeki kiracılardan gelen bin bir mesaj ne olursa olsun, üstlendikleri bu işten ben sorumluyum. Çünkü annemi şantajlamak için onların yardımını istedim.

Onları benim karmaşıma ben sürükledim ve bu durumdan zarar görmeden çıkmalarını istiyorum.

Mektuplar... Ne hakkında olduklarını bilmiyorum. Ama başka bir sorun olduğunu biliyorum. Derin bir nefes alıp çatı katının kapısına tekrar bakıyorum. "Tam olarak bir sır sayılmaz."

"O zaman nedir? Bir sorun mu?"

"Evet." Anahtarlarımı cebimden çıkardım. "Kızlar henüz bilmiyor, ama taşınmaları gerekecek."

Kaşlarını çatı. "Peki neden?"

"Çatı katı anneme aitti. Varrick Wolfe'a satacaktı, ama öldüğünde işlem iptal oldu. Şimdi de vasiyette bu mülk belirtilmediği için Trent ve ben bunun için kavga ediyoruz. 'Eski kız arkadaşım' burada yaşadığı için onu istediğimi biliyor." Phoebe'yi kastetmek için parmaklarımla tırnak işareti yapıyorum. "O çok ısrarcı davranıyor ve diğer mülkleri elimizde tutabilmek için bunu bırakmam gerekiyor."

Hâlâ Oliver'ı çözemiyorum. Rahat bir şekilde sakız çiğniyor. "Siktir. Görünüşe göre Hailey'i evsiz bıraktın." Bunun üzerine merdivenleri tırmanıyor ve ben de tam da bana olmamamı tavsiye ettiği yere, onun arkasından gidiyorum.

ALTINCI

Rocky

"Yapma," diye uyarıyor Nova.

Baubles & Bookends'in üstündeki, iki yatak odalı, tek banyolu, sahil manzaralı çatı katındaki dairede buzdolabına yaslanmış, bir Koning Lite'in boynunu gevşekçe kavrayarak, bizden birkaç metre uzaktaki kapalı banyo kapısına bakıyorum.

Nova, rattan bir bar taburesinde oturuyor. Onun gözümün önünde olmasını istemedim. Bu çirkin Cumartesi gecesinde bana ne yapmam gerektiğini söylemesini istemedim.

Mektuplar, demlenen kahve makinesinin ve bir Seaside Griddle kupasının (Trevor onu çalmıştı) yanında yığılmış durumda. En üstteki zarfın üzerinde benim adım yazıyor ve hayır, o lanet şeyi açmadım çünkü birincisi, Varrick Wolfe'un söyleyeceği her ne olursa olsun beni sinirlendirecek, ikincisi, zaten doğal olarak sinirliyim ve üçüncüsü, kurallara uymam. Hepimiz herkes gelene kadar beklemeyi kararlaştırdık. Önce diğerlerine danışmadan işleri kendi başıma halletmek çok aptalca.

Umarım küçük kardeşim bunu son iki hafta içinde öğrenmiştir.

"Neyi yapma?" diye Nova'ya tersliyorum. Bana sert asker tavırlarını sergilemek yerine, ne demek istediğini açıkça söylemesi gerekecek. Hiç havamda değilim.

Çenesini sıkıyor, sakal ve bıyığı uzamış ama saçlarını kısa süre önce yine kestirmiş. Bira şişesi ve Glock'u, okuduğu açık Gambit çizgi romanının yanında duruyor.

Nova Graves, sonuca zaten hazırlıklı. Umarım kafasına bir kurşunla bitmez.

Banyoyu işaret ederken pahalı Piaget saati ışığı yansıtıyor. "*Oraya* girme."

"Kıpırdamayacağım, aptal."

"Bunu düşünüyorsun."

Haksız değil.

Hailey ve Phoebe içeri koştuğundan beri banyo kapısına bakıp duruyorum. Vaftiz anneleriyle yedikleri öğle yemeği hakkında konuşurken, Phoebe aniden "Biraz yalnız kalmamız lazım. Hemen döneriz." diyerek Hailey'i yanına aldı.

"Hemen döneriz mi?" Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Kaç yaşındasın sen, on beş mi?"

Gözlerini benden ayırdı ve küçük kız kardeşimi peşinden sürükleyerek banyoya koştu. "Hemen döneceğim," dedi, çok acil, çok telaşlı bir şekilde. Sözlerinin ateşi sönmüştü. "Bizi takip etme."

Endişe beni sardı. "*Phoebe.*"

“Ciddiyim, Rocky.” Kapıyı çarptı, ama gözden kaybolmadan hemen önce kahverengi gözlerine bakabildim. Gözlerinde düşmanlık yoktu. Paniklemiş görünüyordu. Bu durum beni rahatsız ediyordu, üstelik geçen hafta Phoebe’de bir tuhaflik hissettiğim gerçeği de buna ekleniyordu.

Bazen daha içine kapanık davranıyordu. Diğer zamanlarda ise sanki köpekbalıklarıyla dolu açık denizdeymişiz gibi bana yapışıyor, öfkeli masmavi denizin derinliklerinde boğuluyorduk. Umutsuz, muhtaç, açlık çeken bir sevgi... Beni asla bırakmayacağından emin olmak için.

Phoebe’yi bırakmayacağım. *Yapamam*. Biri bunu denerse, lanet ellerimi testereyle kesmesi gerekecek.

Bana daha sıkı sarılması — alışılmadık bir şey değil, özellikle de gerçekten birlikte olduğumuzdan beri. Sonra sanki başından beri tutunmak niyetinde değilmiş gibi uzaklaşmasını hissetmek —

bu yeni bir şey. Bir şeyden korktuğunu hissediyorum, ama Phoebe duygusal olarak duvar örüp demir gibi iradeli olmayı öğrenmişti. Savunmasız kalmak onun için o kadar kolay değil.

Bunu biliyorum.

Onu tanıyorum. (Çok iyi.)

Nova’yı görmezden gelerek, sert bir yudum bira içiyorum. Son otuz dakikayı kafamda tekrar oynatırken, kız kardeşim ve kız arkadaşım sanki yerden lav fışkırıyormuş gibi kaçmadan önce neyi kaçırdığımı merak ediyorum. Onları incelemeye çalışmıyordum. Elizabeth Graves’in Koning işi hakkındaki bilgileri Varrick’le paylaşmayı kendine görev edinmesine öfkeyle bakıyor, *içimden kaynıyordum*.

Bu durum Phoebe’yi bile kızdırdı, ki bu beni gerçekten şaşırttı. Annesinin yardımına ihtiyacımız olduğunu söyleyerek bahaneler uyduracağını düşünmüştüm. Ama Phoebe, ona değer veren Elizabeth ile onu ihanet eden Elizabeth’i uzlaştırmakta gerçekten zorlanıyor. Ailelerimiz *Titanic’i* yeniden inşa edip batmamasını umarak bana doğru kürek çekmek zorunda kalacaklar.

Diğerlerine ulaşmak, gerçek ortaya çıktığı ve ebeveynlerimiz Koning işini bitirmemize yardım ederken sanki yeni bir başlangıçmış gibi davrandıkları için artık çok daha kolay olacak. İşte bu yüzden daha da tetikteyim. Trevor, Hailey, Oliver, Nova ve Phoebe’yi korumak içime o kadar derin işlemiş ki, ebeveynlerimize kollarını ne kadar açarlarsa, o kadar önlerine geçip darbeleri üstlenmek istiyorum.

Ama Elizabeth, Addison ve Everett’in bu dolandırıcılıkta çok önemli olduklarını kabul edebilirim. Kahretsin, Everett hâlâ Koning malikanesinin personel müdürü ve Claudia gittiğine göre, vaftiz anneler onun sosyal çevresine dalıp yas tutan arkadaşlarından faydalanmaya başladılar. Yakınlaşıyorlar, kasabada daha fazla nüfuz kazanıyorlar.

Vaftiz annelerin bizim için ne kadar önemliyse, bizim de onlar için o kadar önemli olduğumuzu kabul ettim. Çünkü Claudia Waterford’u mahvetmek için yapılan son işte yer almamış olsalardı, o ölmekten önce üçüncü oğlu Jake’i vasiyetine eklemeydi.

Jake’in dayanılmaz pislik ağabeyi, Koning malikanesinin sadece yarısını, Koning mülklerinin yarısını, Koning servetinin yarısını miras aldı. Trent’in *her şeye* sahip olabileceği bir yol vardı ve o yolu izleseydik, bu kasabada kalmak, yaşamak istemeyeceğim özel bir cehennem çemberi olurdu.

Varrick de bizim kadar çok şey biliyorsa, bu oyunu artık geride kalmış olarak oynamak zorunda kalmamızdan nefret ediyorum. Vaftiz annelerin, bizim ısrar etmemize rağmen bize boyun eğmemelerinden nefret ediyorum.

Bundan da öte, onlara duyduğum öfkenin, gerçekten sevdiğim insanlara karşı farkındalığımı gölgelemiş olabileceğinden nefret ediyorum. Phoebe ile

belli ki bir şeyler olurken burada duruyor olmamdan nefret ediyorum.

Bu beni delirtiyor.

"Senden biraz uzaklaşmaya hakkı var." Nova çizgi romanının bir sayfasını çevirdi. "O yüzden kız kardeşime biraz rahat ver." Bu, koruyucu bir kardeş tehdidiydi.

Ve ben kibar değilim. "Boğulmayı ve derim yırtılana kadar bana yapıştırılmayı tercih eden kız kardeşin mi? O kız kardeş mi?"

Bakışları çok sert. "En yakın arkadaşıyla bir dakika baş başa konuşmak istiyor. Bırak da konuşsun."

Tanrım. Hâlâ benim Phoebe için kötü olabileceğim fikrine takılıp kalmış. Tuvalete, sonra da ona bakıyorum. "Bu seni endişelendirmiyor mu?"

"Onlar arkadaş ve kadınlar, Rocky. Her zaman konuştukları şeylerin bir parçası olmak zorunda değiliz."

"Ben Phoebe ile
çıkıyorum." "Ee?"

"Yani, eğer onunla ilgili bir sorun varsa, bana söylemesini beklerim." Tavan lambasına doğru yüzümü buruşturuyorum. "Bu doğru değil, çünkü kız kardeşin benim senin o aptal çizgi roman karakterlerinden birine dönüşüp zihnini okumamı tercih ederdi." Ona gergin bir gülümseme atıyorum.

Kaşları çatıldı. Sonra çizgi romanı kapattı. "Sence neler oluyor? Varrick mi?" Keskin bakışlarından içgüdüsel bir öfke fışkırıyordu. Ben de Büyük Kötü Kurt'un adı beni ve Phoebe'yi kızdırıyor sanıyordum. Nova, onun Varrick'in oğlu olduğunu öğrendiğinden beri öfkeli. Cinayet işleyebilecek bir baba istediğini sanmıyorum. Nova Everett'i severdi. Everett'e itaat ederdi. Benim sözde babam, onu Shrek ya da Donkey'nin karton maketiyle takas ederdim.

Yavaşça başımı salladım ve biramı buzdolabının yanındaki tezgaha koydum. "Bunun babanla ilgisi olamaz. O, Phoebe'yi korkutmaktan çok kızdırıyor."

"O zaman ne?"

"Belki Trent'le karşılaşmıştır. Ona asılmıştır ve bana söylemiyor." Siyah pantolonumun cebinde telefonum titriyor, onu çıkarıyorum. "İlk doğan pislikten bahsetmişken." Phebs ona böyle diyor, bu yüzden belimdeki telefonumu başparmağımla mesaj yazmadan önce bir kez daha tuvalete bakıyorum.

Trent Koning Waterford her beş dakikada bir bana mesaj atıyor. Onunla parti yapmam için.

Sahte en iyi arkadaşımı başımdan savmak için yaratıcı yollarım tükeniyor. Oysa aslında ona gidip bir motorlu testereyle kendini sikmesini söylemek istiyorum.

"Sadece paranoyak olduğunu düşündün mü?" diye soruyor

Nova. "Dinliyorum," diyorum mesaj yazarken.

"Jake'in en büyük ağabeyi hâlâ Phebs için bir tehdit, özellikle de Phebs görünüşe göre bekâr olduğu için. Trent'in en yakın arkadaşımı gibi davranmak zorundasın, bu yüzden senin için daha zor. Henüz gerçekleşmeden en kötüsünü hayal ediyorsun."

Evet.

Gönder tuşuna basıyorum. "Bunun çoktan gerçekleşmediğini nereden biliyoruz, Nov? O, iki kardeş arasındaki kavgada bir köpek oyuncağı. O da bunu biliyor, dostum. Ben de biliyorum. Sen de biliyorsun."

Kaslı kollarını kavuşturuyor. Sert, bir fırtınaya hazır gibi. "Hepimiz Trent'i izliyoruz. Ne zaman fırsat bulabilir ki?"

"Country kulübü. Çalıştığı yer."

“Artık VCC’ye gitmiyor. Lanet olası Mariner’s Club’a takılıyor.” Burası, Wolfes’ların sahibi olduğu, daha eski ve daha seçkin bir mekan ve özel rıhtımlara daha yakın. Plajı daha az ama yatlar, yelkenliler ve katamaranlar için daha iyi bir demirleme yeri. “Geçen hafta sen ve ben de oradaydık, Rock.”

Artık rakip bir country kulübünün kart sahibi üyeleriyiz. Konings’lerin mal paylaşımında, Victoria Country Club Jake Waterford’a verilmişti. Eskiden kulübü o yönetirken, otoriter annesi her şeyi denetliyor ve keyfine göre onun kararlarını veto ediyordu.

Artık yetki onda. Bu da Trent’i oradan kaçırdı. Zaten orada pek zaman geçirmezdi. Orayı lanet olası bir zaman kaybı olarak görüyordu.

“Phoebe’ye bir şey olup olmadığını sorabilirsin,” diyor Nova, çizgi romanını sertçe yeniden açarak. “Yani, *konuş*. Kelimelerle.”

Gözlerimi devirdim ama sonunda “Üzerinde çalışıyoruz,” diye mırıldandım. Kimsenin ona dokunmasına izin veremem. Trent’in Alpler’de olduğu kadar yakınlaşmasının etkisini kaldıramam.

Aletini çıkarmıştı. Çıplak kalmış ve Phoebe’nin olduğu jakuziye girmişti. Ben gelmeseydim...

Telefonumu Nat Sherman sigaralarıyla takas ediyorum. Rahatlamak istemiyorum. Alkolle gevşemektense nikotinle kafamın güzel olmasını tercih ederim. Yine buzdolabına yaslanıp, avucumun içinde Nats paketini vuruyorum. “Alplerde ne olduğunu sana anlattı mı hiç? Ya da Carlsbad’da? Fiddle Game’de?”

"Hayır." Nova bana baktı. "Sana anlattı mı?"

"Evet." Bir sigara yakıp, sigara içerken bir dirseğimi tutuyorum. "Phebs'le karanlıkta en son böyle hissettiğimde, o travmatik bir şeyi saklıyordu."

"Keman Oyunu mu?"

Bir kez başımı sallıyorum. "Evet." *Keman Oyunu*. Onu buraya getiren, Carlsbad’daki işti.

Nova’nın burun delikleri genişler, zeytin rengi teni solgunlaşır. Öldürücü ve hasta gibi görünür. Gözlerini benden ayırmadan bana bakar ve sorar, “Tecavüze mi uğradı?”

Nitrik asit kan dolaşımda dolaşırken gibi hissettim. “Tam olarak değil.” “Bu da ne demek oluyor?”

Sigara dumanını derin bir nefesle içime çeker, sonra aşağıya doğru üflerim. “Ona sorman gerek. Onun özel meselelerini paylaşmayacağım.”

“*Siktir*,” diye kaba bir şekilde küfreder, sonra elini başının yanına koyar, denese de artık çizgi romana konsantre olamaz.

İnsanlar üzerinde böyle bir etkim var.

Kapı birden açıldı. Ne yazık ki istediğim kapı değildi. Banyo hâlâ kapalıydı. Oliver ön kapıdan içeri girdi, Jake de hemen arkasındaydı.

"Geciktiniz," diyorum onlara.

Oliver meyve kasesinden bir armut çalar. Sonra başını Jake’e doğru eğerek hafifçe, “Il a la trique pour Hailey,” der. *Hailey’e sızlanıyor*.

Sinirlenerek gözlerimi kırpmıyorum. "On sait." *Biliyoruz*.

Nova Fransızca’yı akıcı konuşamıyor, bu yüzden Oliver bunu sadece beni kızdırmak için söyledi. Görev tamamlandı. Oliver, Jake ve küçük kız kardeşimle aralarında ne haltlar dönüyorsa, ben bunun ortasında kalmak istemedim.

Oliver gülümseyerek kahkaha atar, avucundaki armutu havaya atar, sonra dişlerini meyveye geçirir. “Ol.” Nova ayağa kalkar ve kardeşinin siyah keten gömleğini yumruklar. Onu Phoebe’nin yatak odasına doğru çeker. Muhtemelen baş başa konuşmak için. Özel olarak.

Görünüşe göre arkadaşlar böyle yapar.

Ben mutfakta Jake ile baş başa kalıyorum. Doğrusu, bundan hiç de hoşlanmıyorum. Ahlak savaşıyla bu durumda olduğuma neredeyse inanmıyorum.

"Onu anlamıyorum," der Jake, sanki Oliver'la merdiven boşluğunda triatlon yapmış gibi, nefes nefese.

Oliver Graves onun etrafında turlar atacak ve sonunda onu yoracak, bu da Jake için *biraz* üzülmeme neden oluyor.

"Onu görmezden gel," diyorum, buzdolabından iterek içinden altı paket biradan birini alıyorum. Soğuk şişeyi ona uzatıyorum.

Hâlâ Oliver'ın gölgesine takılıp kalmış durumda. "Fransızca ne dedi?"

"Hailey'e sızlanıyorsun."

Jake sinirli bir ses çıkarır. "*Onu boş ver,*" diye tekrarlarım.

"Beni sinirlendirmeye mi çalışıyor?"

"Hayır, ama sen öyle olduğunu belli ediyorsun, tatlım."

Jake, çekmecelerde bir şişe açacağı aramak için arkamdan dolanır. "O zaman beni sindirmeye mi çalışıyor?"

"Sanmıyorum." Kaşlarımı kaldırıp indiriyorum.

Şişenin kapağını açar. "Yani Hailey'le birlikte olmam umurunda değil mi?" "Oh, kesinlikle umurunda," derim, sigaramdan bir nefes çekerken.

Jake karşımdaki tezgaha yaslanır. Kafası karışmıştır. "O zaman beni ondan uzaklaştırmaya mı çalışıyor?"

"Hayır, çünkü Hailey'nin ne istediğini de önemsiyor." Jake başını çok sert bir şekilde salladı. "Ben... anlamıyorum."

Onu bu zihin oyunundan kurtarmam gerektiğini bilerek sert ve derin bir nefes veriyorum, ama Oliver'ın tek bir yönünü bile başkasına açıklamak zorunda kalmamıştım hiç. Onun en yüzeysel yanını bile ortaya çıkarmak yanlış geliyor, ama Jake'i bu karanlıkta bırakmak daha acımasızca geliyor. "Oliver'a tamamen yanlış bir açıdan bakıyorsun," diyorum ona.

Kaşlarını daha da çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Onun seni bir tehdit olarak gördüğünü sanıyorsun. Öyle değil. Seni bir baş belası olarak bile görmez, çünkü Oliver çok nadiren bir şeyin kendisini rahatsız etmesine izin verir. Onunla benim yaptıklarımız—işimiz için *yaptıklarımız* ve gördüklerimiz—"

"Ne gördünüz?"

Gözlerimi daha hızlı kırıyorum. Phoebe'nin adını hiç anmadığı işi düşünüyorum. New York. Manhattan. "Bir hedefin kız kardeşinin yüzüne tokat attığını gördü. Ben o hedefe yumruk attım. Oliver kız kardeşine yardım edemedi. Phoebe'ye koşamadı. Hedefe bağıramadı. *Onu teselli etmek* zorundaydı. Hedefin arkadaşı gibi davranıyordu ve iş her şeyden önce gelir. Hayatlarımız Oliver'ın rolünü sürdürmesine bağlıydı ve o asla pes etmedi."

"Sen kırılır mıydın?"

"Hayır. Ama bununla başa çıkmak için ya benim gibi olursun: alaycı, öfkeli, her şeyi ve herkesi nefret eden biri, ya da onun gibi olursun. O, canını yakabilecek şeylere duygularını harcamaz ve sana da duygularını harcamıyor. Yani sen sadece oradasın. Sen, onun sonunda gideceğini bildiği birisin, o ise kalacak. Hailey için *her zaman* kalacak. Çünkü bizim işimiz bu. Biz buradayız. Sevdiğimiz insanları terk etmiyoruz."

Jake biraz geriye yaslanıp arkamdaki buzdolabına bakıyor.

Nasıl hissettiğini bilmiyorum. Ama ona gerçeği anlamasını sağlamaya çalışıyorum. "O, Hailey'in hayatında yeri doldurulamaz. Oliver bu yarışta

neredeyse lanet olası Pegasus'un sırtındayken bu yarışta onu yakalayamazsın. Koşmak yerine uçuyor.”

“Ve Oliver bunu zaten biliyor,” diye fark eder Jake, kendi kendine başını sallayarak. Kız kardeşimle ciddi bir ilişki kuramayacağını söyleyen bir adam için çok incinmiş görünüyor. Ona pek de nazik olmayan bir şekilde uyarıda bulunmak üzereyim ki, elime doğru başını sallar. “Seni hiç sigara içerken görmedim.”

“Çünkü beni sevişirken de hiç görmedin. Seks sonrası sigara içmeyi severim.” Kasap tezgahının üzerine külleri silkeliyorum. “Ve hayır, Phoebe’yle sevişmedim, yani bu yeni bir alışkanlık.”

“İyi bir alışkanlık değil.”

“Eh, ben iyi bir insan değilim.” Sigara dudaklarımın arasına koymadan önce zorla gülümsüyorum.

“Aynı fikirde değilim,” diyor sessizce. Bu söz beni çok etkiliyor, ama cevap veremiyorum. Phoebe ve Hailey sonunda tuvaletten çıkıyorlar.

Kalbim hızla atıyor, ama kıpırdamıyorum. Çok daha uzun bir nefes çektiğimde kolum hariç. Phoebe’yi dikkatle inceliyorum. Gece mavisî saçlarının bir tutamını kulağının arkasına nasıl sıkıştırdığını. Alnında ter damlacıkları belirliyor ve mutfakta bize katıldıklarında kız kardeşimin sol elini bırakıyor. Gözlerim Hailey’in nemli cildinde dolaşıyor.

Yüzlerini mi yıkadılar yoksa kendilerini iyi hissetmiyorlar mı, anlayamıyorum. “Karnını mı boşalttın?” diye soruyorum Phoebe’ye.

“Bağırsaklarımı. Midemi. Yumurtalıklarımı. Hepsini tuvalete boşalttım.” Başparmağını arkasına doğru uzatıyor. “Gidip kontrol etmek ister misin?” Kibirli tavrı her zamanki gibi.

“Pas geçeceğim.” Onu baştan aşağı süzdüm, sonra Jake’in Hailey’i takip eden aşırı endişeli bakışlarını fark ettim. Kız kardeşim kahve makinesinin yanındaki mektup yığınınına uzandı. Sessiz kaldıkça gerginlik havayı yoğunlaştırdı.

“Emin misin?” Phoebe dikkatimi tekrar kendine çekiyor. “Oldukça grotesk bir manzara.” Karşımda duruyor. Gri, bol eşofman altı kalçalarının kıvrımlarında aşağıya doğru sarkıyor ve göğüsleri çilek desenli kısa üstüne baskı yapıyor. Elimi beline kaydırmak istiyorum, ama o bana gittikçe yaklaşırken, beni baştan çıkarmaya çalıştığını hissediyorum.

Bu yüzden kız arkadaşşıma dokunmuyorum. “Sen grotesk şeyleri seversin,” diyorum, bir kenara bıraktığım bira şişesini alıp ona uzatıyorum.

“İstemiyorum.”

İçimde soğuk bir alarm çalar. “Hâlâ miden bulanıyor mu?”

“Senin yanındayken mi? Her zaman.” Kollarını birbirine doluyor.

Ona dik dik bakıyorum. O da aynı erimiş yoğunlukla bakışlarımı yakalıyor. Yaklaşarak fısıldıyorum, “*Yalancı*.”

Bu normalde Phoebe’yi gülümsetirdi, ama dudakları belirgin bir şekilde düzleşiyor. Hafif, keskin bir nefes aldığını görüyorum. Bana karşı koymaya bile çalışmadan, kahverengi gözleri parmaklarımın arasındaki sigaraya garip bir şekilde yumuşuyor. “Sadece bir sigara içeceğim.”

Midem kasılır, ama sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırıp iki elimle kalçalarını kavrarım. “Buraya gel,” diye mırıldanırım ve onu göğsüme çekerim. Kollarını açar, vücudu daha derin bir nefes verir, özellikle de dönüp omuzlarını göğüs kafeme dayadığında. Sırtı bana dönüktür.

Kendimi buzdolabına dayıyorum. Çünkü ben kollarımı onun göğsüne dolarken, Phoebe tüm ağırlığını üzerime veriyor. Onu bedenime hapsediyorum, kendime doğru çekiyorum. Serbest elimle sigarayı ağızımdan çıkarıp iki parmağımın arasında tutuyorum. Onu Phoebe’nin dudaklarına götürüyorum.

O nefes alıyor, nefes veriyor, ama vücudunun gevşemekten çok gerildiğini hissedebiliyorum. Yukarı uzanıyor ve sanki bir can yeleğine tutunuyormuş gibi iki eliyle ön kolumu kavıyor.

Ona bakıyorum ve gözlerinin kapalı olduğunu görüyorum. Yavaşlayan, rahatlayan nefes alışını izliyorum. Başımı kulağına yaklaştırıyorum. "İyi misin?"

"Berbat."

"Cidden mi, Phebs?" diye tersliyorum.

"İyiyim, Rocky," diye fısıldıyor, sesi bitkin. "Gerçekten, iyiyim."

Bana daha önce hiç yalan söylemedi ve şimdi de söylediğine inanmıyorum. Ama tamamen dürüst de değil. Bunu anlayamıyorum. Korkuyor olduğunu düşünmeye devam ediyorum, ama onu korkutan şey ne lan? Phoebe'yi korkutan çok az şey vardır.

Arka azı dişlerimi sıkıyorum. Sanki bir hayvan göğüs kafesimden dışarı çıkıyormuş gibi hissediyorum, ama ben de onun bana sarıldığı kadar sıkı sarılıyorum.

Başımı kaldırıyorum.

Hailey, Phoebe'yi iri gözlerle izliyor. Gözlerimle temas edince irkiliyor. Dudaklarımla "Ne oluyor?" diyorum.

Kız kardeşim sertçe başını sallıyor, sonra bir kapının açılma sesine irkiliyor. Oliver ve Nova mutfağa geri dönüyor.

"Bütün ekip neredeyse geldi," diyor Oliver, etrafına bakınarak. "Küçük psikopatımız nerede?"

"Tekne evinden geliyor," diyorum.

Neredeyse bir yıldır iki yatak odalı tekne evini kiraliyorum ve çoktan buraya sığmaz hale geldik. Trevor, lanet şarap mahzeninde bir katlanabilir yatakta yatıyor. İdeal değil, ama hayatımız burada, haftalarca Four Seasons'ta ve milyon dolarlık çatı katı süitlerinde kalmaya çalıştığımız zamankinden daha istikrarlı.

Parayı çılgınca harcamıyoruz. Yani hızlı para kazanmak için küçük dolandırıcılıklar yapmaya acil bir ihtiyacımız yok.

Nova bar taburesine geri kayıyor. "Onun orada olduğundan emin misin?"

"Evet," diyorum zorla. "Beş dakika içinde burada olmalı, gelmezse bana kızabilirsin."

Bir saniye bile geçmeden, Trevor kilitli olmayan ön kapıdan içeri girer. Uzun boylu, siyah saçlı on dokuz yaşındaki kardeşim, Victoria'da taklit etmesi gereken Caufield Üniversitesi öğrencisine hiç benzemiyor.

Üniversite tişörtü yok.

Buralarda preppy nepo çocuklarının giydiği yakalı polo tişört yok.

Onu daha yaşlı, daha sofistike gösteren kıyafetler giyiyor. Düzgün siyah düğmeli gömlek, siyah pantolon, parlatılmış mokasen ayakkabılar, beyaz altın yüzükler. Halka küpe ve dağınık saçları olmasaydı, akranlarına uymadığını söyleyebilirdim.

Ama bu Trev. Kardeşim giymeyi sevdiği şeyler bunlar. Onun yaşındayken ben böyle giyinseydim, Everett bana *hemen* üstümü değiştirmemi söyler ve bu kasabada kim olmam gerektiğini hatırlatırdı. Kardeşime bunu yapmayacağım.

O, kendisi olmaya daha alışık. Çocukken rolü, gölgede kalmak ve el çabukluğu kullanmaktı. Yanımda olmak istese bile, yüz yüze manipülasyon konusunda eğitilmemişti.

"Naber, ezikler?" diye selamlıyor Trevor.

Oliver, dirseklerini tezgâha dayayarak öne doğru eğildi, elinde bir armut tutuyordu. "Zayıf, yaşlı bir kadını katleden biri için oldukça kendinden eminsin."

"O zayıf değildi. O hedefti." Tanırım.

Nova bana sert bir bakış atar, sanki “*Kardeşini kontrol altına al*” der gibi. Trev, ne zamandır bilmiyorum ama benim sorumluluğum, benim çocuğum gibi hissettiriyor. O aynı zamanda, başka bir insanı yetiştirmek için donanımlı olmadığının da kanıtı.

“Jake’i hatırlıyor musun?” diye soruyorum. “Claudia’nın oğlu? O da burada, gerzek.” “Merhaba Jake. Üzgünüm,” diyor, hiç pişmanlık duymuyormuş gibi.

Harika.

“Önemli değil,” diyor Jake, zarfları karıştıran Hailey’e daha çok dikkatini vererek.

Oliver dikleşir. Ve işte bu yüzden Jake’in kız kardeşime ilgi duymasını umursadığını anlıyorum. Vücut dili. Elimde olsa, başımı kavurucu çöl kumuna gömmek için aptalca şeyler yapardım. Kız kardeşimin seks hayatıyla ilgili konularda bu kadar algısal olmaktan nefret ediyorum. Bununla *hiçbir* ilgim olsun istemiyorum.

“O bir öpücük izi mi?” diye sorar Phoebe.

Evet, Trevor’ın boynunda dört tane kocaman kırmızı iz var. Ve şimdi de kardeşimin seks hayatına dahil oldum. Harika.

Sidney Burke ile çıkıyor, hayatı boyunca bu Connecticut kasabasında yaşamış zengin bir üniversite öğrencisi. Kız, zengin babasından intikam almak için onu kullanıyor ve Victoria’nın en popüler dedikodu köşesinin yazarı olduğu için, Trevor basında neyin yer alacağını etkilemek amacıyla onunla çıkıyor.

O, kayıkhanedeymiş.

“Dur, dur, dur.” İki parmağımın arasına sıkıştırdığım sigarayla onu işaret ettim. “Kız arkadaşını kayak evine getirmedin.” Bize özellikle getirmeyeceğini söylemişti.

“Yetmiş dakikadan az.”

“Yani bir saat,” diyorum. “Lanet olsun, Trevor.”

“Orada sahte eşyalar tutuyoruz,” diye hatırlatıyor Nova.

“Evet, *saklıyoruz*.” Anlayacağımı düşünerek bana bakıyor. Anlayamıyorum. Yapmamasını söylediğim başka bir şeyi daha yaptı.

“Ve *silahlar*,” diye ekledim.

“Şu gibi mi? Ortada öylece duran mı?” Trevor, Nova’nın yanındaki Glock’u işaret etti. Bu, Nova’nın silahı belindeki kılıfına sokmasına neden olur.

Phoebe, “Sidney Burke yüzünden hapse girmeyeceğim,” diye mırıldanır. Trevor öfkeyle loaferlarını çıkarır. “Ona güvenilebilir.”

“Hayır,” neredeyse hepimiz aynı anda söylüyoruz.

Jake tereddüt ediyor. Sidney Burke, kız kardeşinin en yakın arkadaşı olduğu için kararsız kalıyor. Onu bebek bezindeyken beri tanıyor. Benim küçük kardeşime karşı hissettiğim sorumluluk gibi, Jake’in de Sidney’e karşı benzer hisleri olduğunu biliyorum.

“*Casusluk* yapıyor olabilir,” diye karşı çıkıyor Phoebe. “O bir araştırmacı gazeteci.” Hailey mektupları gözden geçiriyor. “Artık dedikodu köşe yazarlarına böyle mi diyoruz?” “O zaman *bana* güvenin,” diyor Trevor herkese.

Oliver, Nova’ya kısa bir bakış atar. Trevor’ın güvenilmek istemesine empati duyarlar, ama şu anda hata yapma olasılığı en yüksek olan da odur. Zaten *çok büyük* bir hata yaptı. Bu yüzden, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hepimiz ona daha fazla odaklanmış durumdayız.

“Sidney hiçbirimizi kandırmaya çalışmıyor,” diye itiraf eder Trevor. “Tek umursadığı şey babasını kızdırmak. Bu yüzden...” Yakasını çekerek göğsündeki öpücük izlerini gösterir. “Babasının görmesini istedi.”

Phoebe burun kıvrır. “O bir balon balığı mı ne?”

“Sanki daha önce hiç öpücük izin olmamış gibi, PG,” diyor Trevor. “Bütün vücudun Twister oyun tahtası gibiydi.”

Ne oluyor lan? "*Trevor*," diye dişlerimi sıkarak söylüyorum.

"O başlattı." Phoebe'yi işaret ediyor. Herkes onun sert bir cevap vermesini bekliyor, ama o alışılmadık bir şekilde sessiz. Kolumu bıraktığında uzuvları gevşiyor. Elleri yanlarında sallanıyor ve ben boynumu sola doğru uzatıp, bana yaslanmışken yüzünü, gözlerini incelemeye çalışıyorum.

Kaslarım yanıyor.

"PG?" Trevor tereddütte sorar. "Phoebe." Gri gözlerinde nadir görülen bir pişmanlık parıldar. Bana şaşkınlık ve özür dolu bir bakış atar.

Çünkü Phoebe deniz köpüğü rengindeki dolaplara bakıyor. Gözlerini kırpmadan, sersemlemiş, hayalet görmüş gibi.

Kardeşleri bunu fark ediyor. Oliver bar tezgahının etrafından dolaşmaya başlıyor, ama Phoebe yumuşak bir sesle "Artık değil" diye mırıldanınca duruyor. Daha yüksek sesle, "Artık o kız olmayacağım. Olmak istemiyorum" diyor.

Hailey'nin dudakları hafif bir gülümsemeyle seğiriyor.

Burnumdan uzun bir nefes veriyorum.

Phoebe'nin zihni berraklaşır. "Benim rolümü istiyorsun, Trevor. Hepsi senin olsun."

"O kadar ileri gitmeyelim," diye kardeşimi uyarıyorum, ama Phoebe bana yaslanınca, onu mengene gibi kollarımın arasına alıyorum. Çenesini kaldırıp bana bakıyor, minnettarlığı sıcak bir sevgiye dönüşüyor. Bu, gözlerinde sürekli taşıdığı öfkeli ısının közlerini eritiyor.

Çocukluğumuzu ve gençliğimizi birlikte çalışarak geçirdik. İşlerde eşleştirildik. Birinin bir başkası için olabileceği her şeyi taklit ettik. Zehirli dumanlar gibi görünebiliriz. Sanki *aramızda* bir şey yürümeyecekmiş gibi, ama tek yaptığımız şey, kendi yakıp kül ettiğimiz ateşlerden birbirimizi kurtarmak oldu.

O yüzden bunu da atlatacağız. Onunla ne olursa olsun.

Trent'e ne olursa olsun.

Babasına ne olursa olsun — ailemi öldüren adama. Bunu atlatacağız.

Biz birlikte olmadan bir son yok. Phoebe Graves olmadan bir başlangıç bile hatırlayamıyorum.

YEDİ

Rocky

Hailey mektupları dağıttıktan sonra hiçbirimiz tek kelime etmedik ve hepimiz mektupları açtık.

Sayın Bay Grey Thornhall,

Bu yaz, dört varlıklı aileyi deniz kenarındaki güzel evime resmen davet ediyorum. Koningler, Bennetler, Thornhall'lar ve Smithler. Stonehaven'da yaz tatilini geçirmekle bana büyük bir onur verecek olursanız, bu hem sizin için büyük bir kazanç hem de benim için büyük bir şükran olacaktır.

Bildiğiniz gibi, hayatta olan bir varisim yok. Her birinizi daha yakından tanıma fırsatını çok isterim, çünkü Wolfe servetini ya Victoria'nın kurucu ailelerinden birine ya da kesinlikle iz bırakmış yeni sakinlere bırakmayı tercih ederim.

Burada hiçbir oyun söz konusu değil. Sadece yaz boyunca sizinle daha samimi bir ortamda vakit geçirmek istiyorum. Kapılarım size açık. Eğer bu daveti kabul ederseniz, lütfen Mayıs ayının ilk Cumartesi günü saat 16:00'da, uzun süreli konaklamanız için valizlerinizi hazırlayıp *The Ithaca'da* (limanda demirlemiş yatım) benimle buluşun.

Cevap vermenize gerek yok.

Saygılarımla,

Varrick Wolfe

Oliver ve Nova mektuplarını değiştiriyorlar, muhtemelen aynı şeyi söylediklerinden emin olmak için. Phoebe'nin mektubuna çoktan göz attım ve adresin "*Bayan Phoebe Smith*" olması dışında tamamen aynı olduğunu biliyorum.

"Bu bir tuzak mı?" diye sorar

Oliver, Hailey'e. "Bu bir olasılık."

"Nasıl?" diye sorar Jake.

"Gerçekten bir varis atamak mı istiyor, yoksa başka bir amaçla bizi oraya çekmeye mi çalışıyor, bilmiyoruz," diye açıklıyor Hailey.

"Kabul etmeliyiz," diyorum, boğazım asitle yanıyor. "En azından *ben* kabul ediyorum."

İntikamdan daha çok istediğim tek şey Phoebe ve Stonehaven'da yaz tatilini geçirerek onu kaybedeceğimi sanmıyorum. Onun da Varrick'i Noel jambonu gibi şişlemek istediğini düşünürsek. Ona daha yakın olmak bize bilgi sağlayacaktır. Bir koz. Onunla çok az etkileşimimiz oldu ve bunun değişmesi gerekiyor.

Bizi tuzağa düşürmeye çalışsa bile, tuzağı nasıl atlatıp başkasını içine iteceğimi biliyorum.

Jake yüzünü çok fazla ovuşturuyor. Yüzünü buruşturuyor. Ona sert bir bakış atıyorum. "Ne oldu?"

Derin bir nefes alıp, "Bu aslında bir sorunu çözebilir," diyor. Açıkça paylaşmaktan pek hoşlanmadığı bir sorun ve Trent'in bu lanet çatı katını alacağını söylediğinde nedenini anlıyorum.

Harika.

Oliver armutunu döndürüyor. "Görünüşe göre hepimiz örümcek yuvasında uyuyacağız." Bir parça ısıyor ve haklı. Büyük bir tartışma çıkmıyor çünkü bu zaten bilinen bir şey.

Hepimiz bir arada olduğumuzda daha iyiyiz.

"Rocky, seninle bir saniye konuşabilir miyim?" Hailey, gözlerini mektubundan ayırmadan sorar.

"Tabii." Phoebe'den uzaklaşarak kız kardeşimin peşinden yatak odasına giriyorum ve o kareli yorganın kenarına çökünce omuzlarımla kapıyı kapatıyorum.

"Ne oluyor, Hails?" diye soruyorum, bunun Phebs ile ilgili olabileceğini düşünerek, ama o konuşmaya başlar başlamaz yanıldığımı anlıyorum.

Konu benimle ilgili.

"Varrick konusunda senin için en avantajlı konumun ne olduğunu anladım ve senden bunu istemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum... yani reddedebilirsin."

"Trent Waterford'la arkadaş olmaktan daha kötü olamaz."

Gözleri donuyor ve bunun çok daha kötü olacağını anlamam için bu yeterli.

"Ondan nefret ettiğini biliyorum. Korkunç şeyler yaptığını biliyorum," diye fısıldadı Hailey. "Ama onun seni oğlu gibi sevmesini sağlamalısın."

Bu evin temellerini kemiren adam. Kardeşlerimi öldüren adam.

Anne babamı.

Onları tanıma fırsatını bile benden çalan adam.

Onun beni sevmesini sağlamalıyım. Midem bulanıyor ve içim içime dönüyor. Sıcak ellerimle saçlarımı karıştırıyorum. "Ya kendinden başka kimseyi sevmeyen biriye? Muhtemelen karanlık üçlüye aittir ve aynı zamanda bir dolandırıcıdır. Ben onu manipüle etmeye çalışırken o da beni manipüle etmeye çalışacaktır."

"Ama o seni tanımıyor. Gerçekten tanımıyor. Sadece, ona ailemize güvendiğinden daha fazla güvendiğine inanması gerekiyor. Ona istediğini vermelisin."

"Yani ne?"

"Bizi."

Onun oyununa uymam gerekiyor. "Tamam." Birkaç kez başımı sallıyorum. "Bunu yapabilirim." Bunu sonuna kadar götürmek için her şeyi yapabilirim.

"Bir şey daha var," diyor. "Ve bu *en* önemli şey..." "Ne?" diye soruyorum.

"Onu sevemezsin."

Kahkahayı patlatmak üzereyim, ama gri gözlerinde gerçek bir korku var. Ses boğazımda kalıyor. "Ciddi misin?" diyorum, kaşlarımı kaldırıp kapıdan uzaklaşıyorum. "Hangi dünyada o adamı sevebilirim ki, Hails? Ha?"

"Onun ne kadar iyi olduğunu bilmiyoruz. Ne kadar karizmatik olduğunu. Ne kadar ikna edici olduğunu."

"Beni manipüle edemez. *Etmeyecek*," diye onu temin ediyorum. "Bundan korkma. Tamam mı? Böyle bir sonuç olmayacak. Bunun kafanı kurcalamasına izin verme."

O, çok fazla göz kırparak, çok fazla uzaklara bakarak, çok fazla dudağını ısırarak, defalarca başını sallar. *Tanrım*. Dün gece ne kadar uyuduğunu sormak üzereyim ki, arkamdaki kapı aralanır.

Jake böldüğü için özür diler. "Gitmek üzereyim." Telefonu avucunun içinde. "Trent'in düzenlediği partiyle ilgilenmek için çıkmadan önce veda etmek istedim." Gözleri benden kayar ve el sallayan kız kardeşime takılır.

"Yarın görüşür müyüz?" diye soruyor kız kardeşim.

"Evet..." Sanki bir şey sormak istemiş gibi sözünü yarım bırakıyor.

Tahmin edeyim. Gözlerimi devirdim. "Oliver bu gece seninle mi kalacak?" diye sordum. "Umurumda değil tabii."

"Belki," diyor, daha çok Jake'e değil bana. Jake yavaşça başını sallıyor.

Sanki saatte iki mil hızla giden bir arabanın kazasına karışmış gibi hissediyorum. Keşke şu lanet çarpışma bir an önce gerçekleşse. "Seninle geleceğim," diyorum Jake'e.

"Ne?" diye soruyor Jake.

"Lanet partiye," diye tersliyorum. "Zaten oraya gitmem gerekiyor. Kardeşin bütün gece bu konuda başımın etini yedi. Önce Phoebe'ye söyleyeyim."

—

Elimde McLaren'ımın anahtarlarıyla Phoebe'yle birlikte merdivenlerden aşağı iniyorum. "İyi olduğundan emin misin?" diye soruyorum ona. "Çünkü kim bilir ne kadar süreliğine gidiyorum."

"Kim bilir ne kadar süreliğine, sensiz nasıl hayatta kalacağım?" diye Phoebe dramatik bir şekilde sızlanıyor. "Öyleyse, kendimi merdivenlerden aşağı atsam daha iyi."

"Öyle mi?" Onu baştan aşağı süzdüm. "En aşağıya kadar."

"Hadi görelim o zaman," diyorum meydana okurcasına.

Her zamanki gibi inatçı olan Phoebe, pes etmiyor. "İşte başlıyorum."

"Sana yardım edeyim." Belinden tutuyorum, sonra onu itiyorum, böylece öne doğru savruluyor. "Kaygan!"

Onu hiç bırakmıyorum ve aniden göğsüme çekiyorum. Bana yaslanırken keskin nefes alış hafif bir iniltiye dönüşüyor. Dudaklarında gizlemeye çalıştığı bir gülümseme beliriyor.

Gülümsemem o kadar da acı gelmiyor artık. "Adrenalin bağımlısı," diye takılıyorum. "Sen de öylesin," diye karşılık veriyor.

Karşı çıkmıyorum. Bir basamak altımda dönüp bana baktığında, gözlerinde daha fazla soru var. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"İstemek mi? Hayır, ama bu partiye gitmem gerek." Saç tokasını bileğinden çıkarıyorum.

"Varrick'ten bahsediyordum. Babamdan." Parmaklarımı mavi saçlarının arasından geçirip saç tellerini topluyorum. "Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

"Bu, hasta, kötü huylu bir tümörle iyi geçinmem gerektiği anlamına geliyor. Yeni bir şey mi bu?" Saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde bağlarım. "Hayatım hep böyle geçti."

"Hayatın sonsuza kadar böyle olmak zorunda değil," diye fısıldadı yankılı merdiven boşluğuna. Gözlerine hızla baktım.

Phoebe, birkaç hafta sonrasından bahsetmek bir yana, *sonsuza dek* bundan sonra olacıklardan nadiren bahseder. Ne istediğini merak ediyorum — ne yapması, ne zaman yapması ve kiminle yapması gerektiği konusunda bu kadar uzun süre talimatlar almışken, bunu kendisi bile çözmüş mü acaba?

Onu baştan aşağı süzdüm. "Seninle dolandırıcılık yapmayı bırakmamı mı istiyorsun?" Omuz silktilti. "Yani, bu da bir seçenek."

Şu anda zeminim kaygan. "Kontrolü seviyorum," diye hatırlatıyorum ona. "Sen bırakabilirsin, ama ben bırakamam. Bırakmayacağım da."

Birkaç kez başını sallıyor, önce ayaklarına, sonra duvara bakıyor. "Evet, anlıyorum." "Merdivenlerle konuşmasaydın sana daha çok inanırdım."

Bana dik dik bakıyor. "*Anlıyorum.*"

Kaslarım kramp girerken ona bakıyorum. O ve ben hep aynıydık, ama onun şu anki yolunun aynısını izleyemem. Aldatmanın olmadığı bir hayat hiç hayal etmedim, ama onu da kaybedemem. "Bu bizi değiştirmez."

"Trent'le arkadaş olmanın sınırlarını zorladığını söylemiştin. Bunun sana içgüdüsel olarak ne yapabileceğinden endişeleniyorum. Varrick, sadist eğilimleri olan rastgele bir teknoloji milyarderi değil. Yeni olan şey, onun hepimizle bir geçmişi olması."

"Alternatif ne?" diye soruyorum, sesim bir kibritin ucu gibi alev alev yanıyor. "Kontrolü vaftiz annelerimize mi devredeceğiz? Bu kasabadan kaçacak mıyız? Kontrolü elimde tutmak istiyorum, Phebs. Annelerimiz değil. Babam değil. Direksiyonda ben olmalıyım."

Kollarını kavuşturup, anladığını belirtircesine başını salladı. "Kontrol delisi," dedi hafif bir gülümsemeyle alaycı bir şekilde.

"Bu kontrol delisini seviyorsun."

"Zar zor."

"Bana daha fazla yalan söyle." At kuyruğunu yumruğumun etrafına doluyorum.

Nefes nefese bir ses çıkarır ve düğmeli gömleğimi yumruklar. "*Rocky.*" Bu hem bir uyarı hem de bir yalvarış. At kuyruğunu çekerim, başını geriye doğru çeviririm. Çenesini yukarı kaldırıyorum. Benden başka yere bakmaya çalışır, ben de diğer elimle çenesini kavrarım. Hiç hareket etmesine izin vermem.

Vücudu tahrik edici bir sıcaklıkla kızarıyor. Bana doğru yayılıyor. "Bunu seviyorsun," diye dudaklarının üzerine fısıldıyorum.

"Hayır," diye yalan söylüyor, dizleri neredeyse bükülüyor.

Onunla merdivenleri paylaşırken, bacaklarımı onun uyluklarının arasına geçiriyorum ve ağırlığımı ona vererek, iri yapımla onu duvara sıkıştırıyorum. O öne doğru hareket etmeye çalışıyor, ama ben Phoebe'ye daha sert bastırıyorum.

Nefesi kesiliyor.

Sıcak kan doğrudan sikime akıyor. "Seni deli gibi öpmemi mi istiyorsun?" "*Hayır,*" diyor, nefesi kesilmiş bir halde. "Seni istiyorum" — dudaklarını yalıyor, bana meydan okurcasına bakıyor

—"siktir gitmeni istiyorum."

"Yalan söylemeye devam et," kulağına fısıldayarak tıslarım. "Sıkı amının derinliklerindeki sikimi nasıl sevmediğini söyle bana. Bütün gece seni siktiğimi nasıl düşünmediğini söyle bana."

"Sana bir şey söyleyeceğim," diye itiraz ediyor nefes nefese. "Bana sahip olamazsın." Yüzünü daha sıkı kavriyorum. "Yaramaz kız."

Boğuk bir inilti çıkarır, ellerini başının üstünde tutturduğumda bu inilti tiz bir çığlığa dönüşür. Kollarını yukarı doğru gererim. "*Siktir... git.*"

"Onun yerine seni sikmeye ne dersin, küçük kabus?"

"Hayır, *dur.*" Nefesi kesilmiş. Yüzünü aceleyle tarıyorum. Kalçaları bana doğru kıvrılıyor. Tamam... o iyi.

Phoebe'yi öpmekten bile kaçınıyorum, bu gerginlik onu olduğu kadar beni de mahvediyor. Kollarımdaki ve boynumdaki tendonlar çığlık atıyor. Sikim ona girmem için bana bağılıyor, ama ben

bu ezici, zihni altüst eden, çılgın his içinde çıldırıyorum. "Bırak beni," diye homurdanmaya çalışıyor, ama yine nefes nefese çıkıyor. "En büyük yalan."

Dudakları yine yumuşak bir iniltiyle açılıyor. Bana karşı itmeye çalışıyor. Ben de ona karşı itiyorum. Sarhoş edici, sevgi dolu bakışları, içimi yakacak kadar sıcak bir derinlikle benimkilere yapışıyor. Bu, sonu gelmeyen, yakıcı bir halat çekme yarışı. Ben onun alt dudağını ısırırken, o daha fazlasını almaya çalışırken ve aynı anda bileklerini benim tutuşumdan kurtarmaya çalışırken, ben bu gerginliğin tadını çıkarıyorum.

Onu bırakmıyorum.

Onu boğuyorum. Artan tahrikimiz içinde *kendimi* boğuyorum. Ben boynunun dibini emip sertleşmiş penisimi ona sürtünürken, o hızlıca "Dur, dur, dur, *hayır, Rocky*" diye mırıldanıyor. Sesi yükseldikçe, elimle ağzını kapatıyorum.

Yemin ederim ki, Nova onu duyarsa, beni vurabilir. Bu burada bitmeli. İkimiz de zor nefes alıyoruz ve her şeyden çok onun bakışlarından kopmak istemiyorum, ama geri çekiliyorum, saatime bakıyorum.

Gitmem gerektiğini biliyor.

Jake dışarıda beni bekliyor.

Phoebe gevşek at kuyruğunu sıkılaştırıyor. Dudaklarından kaçan bir saç telini alıyorum. Nefesini toplayıp soruyor: "Trent'in partileri nasıl bir şey?"

Ona merdivenlerden aşağı beni takip etmesini işaret ediyorum. "Sana anlatabilirim, ama o zaman beyin çürümesi için birkaç Advil ve çamaşır suyu gerekir."

Merdivenlerin dibinde durur. "Manhattan'daki, kelimenin tam anlamıyla penis ölçme yarışması yapılan o partiden daha kötü olamaz herhalde."

"Daha kötü."

İnanamıyor. "Parti, bir üniversiteli pisliğin kız arkadaşının üzerine *işemesiyle* sona ermişti." "Daha kötü."

Olayları hayal edemiyormuş gibi gözlerini kısıyor. "Yardıma ihtiyacın olursa bana mesaj atacağına söz ver."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Senden mi?" Bana öfkeyle bakıyor. "Siktir git ve evet."

Hafifçe gülümsüyorum ve ona başımı sallıyorum. "Söz veriyorum. Ama SOS mesajı bekleme." "Çaresiz ve yardıma muhtaç görünmekten mi korkuyorsun?" diye alay ediyor.

"Daha çok, Trent'i senin yanında görmektense iki gözümü de patlatmayı tercih ederim." Zorla kuru bir gülümseme takınıyorum ve kızaran yanaklarına bakıyorum. Keşke bunu onunla bir ya da beş saat daha uzatabilsem.

"Bu çok komik, çünkü ben de ona bakmaktansa gözlerimi patlatmayı tercih ederim."

İkimiz de ciddi bir ifadeyle birbirimize bakıyoruz. En kolay, Victoria'yı arka aynalarımızda bırakmak olurdu. Her zaman yaptığımız gibi, ama burası bir zamanlar benim evimdi.

Ve ben hiçbir yere gitmiyorum.

SEKİZ

Rocky

Atlardan nefret ederim. Yine de son bir saattir panik halindeki safkan atları bir araya toplayıp, Koning malikanesindeki samanla kaplı ahırlara yönlendiriyorum. Çoğu kişi, onlara değer verdiğimi düşünür, belki de içtenlikle biraz değer veriyordumdur.

Bu hayvanlar, Trent'in küçük kardeşine karşı yaptığı huysuz isyanın bir parçası olmak istemediler.

Bir ahmak, sanki *Oz Büyücüsü filminin* setinden koparılmışlar gibi, onları gökkuşağı renklerine boyadı. Sonra da onları serbest bıraktı. Havai fişekler patlarken atlar kişniyor ve tepiniyor. Stroboskop ışıkları gece gökyüzünü aydınlatıyor. Bir DJ, olimpiik boyuttaki havuzun yanında kulak zarını yırtan seksenler şarkılarını remiksliyor.

Bu bir duyusal aşırı yükleme ve ben bir düzine dizgin tutarak hayvanları malikanedeki gürültüden uzaklaştırdım. Bu gece ezilmemiş olmam bir mucize. En son ne zaman bir atın bana bu kadar yaklaşmasına izin verdiğini hatırlamıyorum. Hiçbir zaman bir atı *bir yere* götürmedim. Ama belki de yanımdaki kahramanın kokusunu alıyorlar.

Uzun boylu, preppy Jake, sanki New England'ın ayrıcalıklı ve istiridye partileriyle dolu ortamında doğmamış, sert Montana yerlisiymiş gibi düğmeli gömleğinin kollarını sıvamış. Kalan atları kilitlemek için birlikte çalışırken terden sıırılsıklam ve nefes nefese kalmış durumdayız.

"Şşş, şşş," diye fısıldıyor Jake, pembe boyalı atı okşayarak onu ahıra yerleştirirken. At, onun dokunuşuyla sakinleşiyor.

Ben de komşu ahırdaki mavi çizgili Appaloosa'yı kilitliyorum. "Mülk tahribatından dolayı kardeşini dava et."

"Yapamam." Jake ahır kapısını kapatıp asma kilidi takıyor. "Bunlar onun atları. Benimkileri dün buradan alıp başka bir ahıra götürdüm."

Şakaklarımdan bir damla teri silerken kaşlarım havaya kalkar. "Onun malını

"

"Yasal olarak ona ait olmaları umurumda değil. Onları orada bırakamazdık." Komşu ahıra girip bir safkan atın sırtından deri eyerini indiriyor. Atın gövdesine kırmızı sprey boyayla "*Pussy*" yazılmış. Birdenbire insanlardan nefret ettiğimi hatırlıyorum.

Eyer'i yere koydu. "Bunlar normal partiler değil." "Bunu nereden anladın?" dedim kuru bir sesle.

"Absinthe'nin akışını ya da uyuşturucuyu durduramam, ama bunu durdurabilirim," diyor Jake, "ve zaten çok fazla insan *sarhoş* oldu."

"Evet, sarhoş bir pislik birinin üzerine tırmanmaya çalışacak ve atın sırtından düşecek. Böylece büyük bir ders almış olacaklar. Atlarla uğraşmayın."

Jake, bir havai fişek patladığında safkan atı susturur. At, acınası bir ses çıkararak köşeye kaçarken, toynakları samanı ezip geçer. Jake bana yan gözle bakar. "Onları tekrar dışarı çıkarmak ister misin?"

Gözlerimi sert bir şekilde yuvarlarım.

Hayır. İstemiyorum.

Jake Waterford'la tanışmadan önce, bir ata yardım etmeyi bu kadar önemserdi miydim, emin değilim. Pardon, *on dört* ata.

"Trent, onun eşyalarına dokunduğun için *seni* tutuklatabilir," diyorum ona. "Vurgu '*sen*' üzerinde çünkü ben onun arkadaşı olarak kendimi bu durumdan kurtarabilirim, tıpkı şu anda sana yardım etmekten kurtulmayı planladığım gibi. Ama seni kurtaramam dostum."

"Beni kurtarmanı istemiyorum." Jake, ilk doğan bir çocuğun özgüveniyle ahırdan çıkar.

Kağıt üzerinde üçüncü çocuk olabilir, ama tek varis olmayı hak ediyor. Birden fazla açıdan. Aşmayacağı sınırları ve savunduğu erdemleri var. Bu kasabadaki insanları gerçekten önemsiyor ve belki de artık bir Wolfe olduğumu bildiğim için bu benim için daha da anlamlı. Ailem, onun ailesiyle birlikte Victoria'yı kurdu ve onu koruma ihtiyacı içimde giderek yoğunlaşıyor.

Yine de, sızdığım tüm zengin çevrelerde, Jake gibi adamların zirveye çıktığını nadiren gördüm. Milyarlarca doları hak edecek bir soyağacı var, ama onu koruyacak dişleri yok. Diğerleri daha acımasız ve onun yapmayacağı şeyleri yapmaya hazırken olmaz bu. Manipüle etmek, ruhlarını satmak, ceplerini doldurmak ve başarılı olmak için herkesi alt etmek.

Ona *biraz* kredi vereceğim. Jake şeytanlarla anlaşma yapmaktan çekinmez. Yoksa ailesini alt etmek için bizim yardımımızı istemezdi.

Pazı kasını kullanarak alındaki teri siliyor. "Kardeşlerini, Phoebe'yi ve diğer Graves'leri korumakla yükümlüsün, ama onlar için endişelendiğin gibi benim için endişelenmene gerek yok."

Ona keskin bir bakış attım. Şu anda bana karşı "ağabey" havası yayıyordu ve bundan hoşlandığımdan emin değildim. Ama nefret de etmiyordum. Muhtemelen haklı olduğu içindi. Ona karşı, diğerlerine karşı olduğu gibi bir sorumluluğum yoktu.

Jake'i aile işine dahil ettiğimizden beri, garip bir değişiklik oldu ama kötü bir uyum değil. Daha çok belime fazladan bir silah takmak gibi bir his.

Halatın asılı olduğu tahta direğe yaslanıyorum. "Senin için endişelenmiyorum. Senin *için* belki. Hapiste iyi idare edebileceğini sanmıyorum."

"Hayatta kalırım," diyor basitçe. "Ve param serbest kaldığında sana ödeme yapacağıma söz veriyorum. Ne kadarım varsa." Annesini öldüren iş için hepimize birer milyon borçlu, ama bu, her şeyi miras alacağı şartıyla yapılmıştı.

Bu asla gerçekleşmedi.

O parayı almak için çabalayan tek kişi, babalık rolünü üstlenen Everett Tinrock. O, sonuç ne olursa olsun borcun ödenmesi gerektiğine inanıyor, ama hepimiz Jake'i sıkıştırmadan önce işi bitirmeyi tercih ederiz.

Trent bu kasabanın, Jake'in, Phoebe'nin ve benim başımın belası.

Bu kişisel bir mesele. Para umurumda bile değil. Aslında hiç umurumda oldu mu, emin değilim. "Bankaya acele etme" diyorum sadece.

Anlayarak başını sallıyor. Bakışları yumuşuyor.

Yüksek bir *patlama* sesi duyuyoruz ve başlarımızı sola çeviriyoruz. "Bu bir av tüfeğiydi," diyorum.

"Atış talimi," diye tahmin ediyor Jake. "Kil güvercinlere ateş ediyorlar gibi geliyor, yoksa çılgınlıklar duyardık." İkimiz de daha gerginiz.

Claudia Waterford vasiyetinde son derece karmaşık bir mal paylaşımı düzenlemişti. Tek şart: Trent ve Jake, Koning malikanesini *paylaşacaktı*. Oğullarının tek bir çatı altında uyum içinde yaşamasını hayal etmiş olmalı.

Burada uyum falan yok. Çoğu gece ortalık kargaşa ve sefahat içinde. Malikanenin haline bakınca, bir öğrenci yurdu bile medeni kalır. Ve ben bu öfke krizini en ön sıradan izledim. Jake, malikanenin kendi payını Trent'e devretmeyi reddetti, bu yüzden Trent her ağabeyin yapacağı şeyi yaptı. Bir parti düzenledi. Sonra bir tane daha. Ve *bir tane daha*.

Jake'i kızdırarak malikane ve araziye ait haklarını devretmesini sağlamaya çalışması... çocukça. Gülünç. Ve son derece sinir bozucu.

Direği iterek uzaklaştım. "O senin gitmeni istiyor, tatlım."

"Gitmiyorum. Ona malikaneyi satmayacağım ve o da benden satın alabilmem için yaptığım hiçbir teklifi kabul etmiyor." Soğuk bir çıkmaza girmişler ve Jake'e hukuk ekibi tarafından malikanede tam zamanlı olarak yaşaması tavsiye edildi.

Bu yüzden Trent ile aynı evi paylaşıyor. Her ne kadar yirmi beş bin fitkarelik bir alan olsa da, yine de bir alan. Trent bana Stonehaven'da yaz geçirmek için davet edildiğini söyledi ve eğer kabul ederse, Jake de kabul edecek.

Trent'in Stonehaven'da olmasını istemiyorum. Phoebe'nin *yakınında* olmasını istemiyorum, ama Varrick'in yanında olması daha iyi olabilir. O bir çürük gibi ve Varrick'in bu enfeksiyonla başa çıkmasını istiyorum.

"Trent burada partiler düzenlemeye devam ederse, kardeşin kadar kirli oynamaya başlamalısın," diye tavsiye ediyorum. "Yoksa hayatta kalamayacağın bir şey yapacak."

Jake sinirli. Göğsüne yapışan sıırlıklam gömleğini çekiştiriyor. "Onun gibi olamam, Grey."

"Ahlaki ilkelerin sana malikaneyi kazandırmayacak, *Jake*."

Elini açık kahverengi saçlarının arasından geçiriyor. "Ne yapmalıyım?"

"Başlangıç olarak hayatını cehenneme çevir. Wi-Fi'yi kes. İnşaat işçilerini yatak odasının penceresinin önünde gürültü yapmalarını sağla. O uyurken sen tadilat yapabiliydin. Bunun yerine, bütün hafta boyunca onun bütün gün sızıp kalmasına ve bütün gece parti yapmasına izin verdin."

Bunu düşünür. "Keşke polisi arayabilsem."

Trent şerife rüşvet vermişken bu bir çözüm değil. Daha önce gelmişlerdi, "Sesinizi alçaltın" diye rahatça söylemişler ve geri dönmüşlerdi.

Jake acı içinde düşünürken yavaşça başını salladı. "Onun, benim hayatta kalamayacağım bir şey yapacağını söylemiştin. Bununla ne demek istedin?"

"Hayvanları sevdiğini biliyor ve birine atlara zarar verdirtti, Jake. Başka neyi seviyorsun?"

Gözlerini kısarak uzaklara bakıyor. "Ne ya da kim?"

Yutkunuyorum. Kızarmış bakışları bana doğru yükseliyor ve ben, her şeyden çok —benim için cehenneme bile gidebileceğim tek iki kadına asla bağlanmasaydı. "O, Phoebe'yi sevdiğini düşünüyor. Kız kardeşime karşı *herhangi* bir his beslediğini bilmiyor. Öyle kalmasını sağla. Yoksa o, senin halat çekme yarışında ileri geri çektiğin halat olacak. Phoebe'nin o rolde olması bir şey, ama Hailey *hiç* o konumda olmadı. Asla."

Bu yüzden Trent'le birlikteyken kız kardeşime karşı çok dikkatli davranıyorum. Ona zar zor *selam* veriyorum. Ona ne kadar ilgi gösterirsem, o da o kadar ilgi gösteriyor.

Ve onun varlığını bile unutmasını istiyorum.

DOKUZ

Hailey

"Atayım mı, paketleyeyim mi?" Phoebe, kenarı açıkça erimiş parlak neon yeşili bir spatula tutuyor.

Eşyalara hiç bağlanmam. Çilekli eşyalarından oluşan duygusal bir koleksiyona sahip olan Phoebe gibi değilim. Nadir bulunan, yeşil kumaş ciltli, 1894 tarihli "*Gurur ve Önyargı*" kitabını elden çıkarmak, imza taklit etmek kadar kolaydı. Hiç çaba gerektirmedi. Hiç tereddüt etmedim.

Bu yüzden, Arizona güneşinde erimiş bir buzlu şeker gibi görünen bir spatulayı saklamayı düşünmeme bile şaşıyorum. Ama Rice Krispy ikramları için ocakta marshmallow eritmeyi hatırlıyorum. Olly ve ben, genellikle Typhoid Mary olarak bilinen Mary Mallon hakkında sohbet etmeye başladığımız için spatulayı tavada çok uzun süre bıraktığımı hatırlıyorum. Zaman geçti ve kokusunu *alana* kadar mutfak aletinin eridiğini fark etmedim.

Deforme olmuş spatula yüzünden güldük ve Oliver bana onu çöpe atamayacağını söyledi. "Çöplerin onu almasına izin veremeyecek kadar karakterli," dedi klasik Oliver göz kırpmasıyla.

Şimdi çatı katında, bu kolay bir seçim gibi geliyor. Ama bir yıl önce yapmayacağım bir seçim. "Topla," diyorum Phoebe'ye.

O şaşıır. "Gerçekten mi?" Spatulaya gözlerini kısarak bakar. "Para savuracak kadar zengin olmadığımızı biliyorum, ama yeni bir spatula alabiliriz."

"Onu seviyorum," itiraf ediyorum. "Anılarım var."

Phoebe bana gülümsüyor ve ben de ona *bu konuyu kapatması* için en iyi bakışımı atıyorum. Ama o şöyle diyor: "Hailey Tinrock..."

"Dur." O gülümserken parmağımı ona doğru uzatıyorum.

Bir anlığına dudaklarını sıkıştırıyor, sonra pes ediyor. "Bir nesneye duygusal bağ kurmak. Böyle bir gün göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"*Tek* bir nesne." Bir parça ambalaj bandı koparıyorum. "Eğer beni deforme olmuş mutfak eşyalarını biriktirirken yakalarsan, müdahale etmek için sana tam yetki veriyorum."

Phoebe, erimiş spatulayı sanki kırılğan bir porselen bebekmiş gibi dikkatlice bir kat balonlu naylonun üzerine yerleştirir. En iyi arkadaşımın bu dramatik tavırları yeni bir şey değil. Ancak onun ev eşyalarını bir kutuya sığdırmasını izlemek o kadar yeni ve yabancı bir his ki, sanki paralel bir boyuta girmişiz gibi geliyor.

Victoria'ya geldiğimizde olan da bu muydu? Başka bir evrene mi adım attık?

Bunu düşünmeyi bırak, Hailey. En kötü zihinsel çöküşlerimden biri, kuantum mekaniği ve sicim teorisine derinlemesine dalmaya başladığım zamandı.

Vaftiz annelerle yediğimiz öğle yemeğinden bu yana üç gün geçti ve o zamandan beri hiçbir zaman kaybı yaşamadım. Carter'a yaptığım telefon görüşmesini ya da nasıl oldu da

, daha iyi uyumaya çalışmam için yeterince korkutucuydu. Şu ana kadar her şey yolunda.

Eski bir takıntıyı yeniden başlatarak her şeyi mahvetmeme gerek yok.

Hiçbir yere taşınmak için eşya toplamaya çalışırken yeterince sorunumuz var. Stonehaven'da geçireceğimiz yaz için kıyafetlerimizi toplarken, mutfak eşyaları, tost makinesi, yatak takımları gibi bazı ev eşyalarını küçük bir depoya taşıyoruz.

Phoebe'nin hayalperest olmadığını biliyorum. Önümüzdeki beş yılı bırak, önümüzdeki ayın nasıl olacağını bile zar zor görebiliyor. Ama bu çatı katını hayal ettiğimi söylemekten nefret ediyorum. Bir gün Koning'deki işten kazandığım parayla burayı ve altındaki küçük kitapçıyı satın alacağımı hayal etmişim. Aptalca hayaller. Boşa giden hayaller. Çöp kutusuna atılacak birer parça daha.

Dekoratif yastıkları bir kutuya tıkıştırmaya çalışırken, Phoebe, "Sabah bulantın nasıl?" diye soruyor. Bugün çatı katında sadece ikimiz varız, yoksa bu kadar açıkça sormazdı. Hâlâ ağır bir sır. Günden güne daha da ağırlaşan bir sır. Hem gerçek hem de mecazi anlamda. Bebeğim şu anda bir üzüm büyüklüğünde, ama farkına bile varmadan bir kabak kadar büyüyecek.

"Daha iyi," diyorum Phoebe'ye. "Carter bana mide bulantısı için reçeteli ilaçlar gönderdi, faydası oluyor."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sadece *sahte*

"

"Reçeteyi sahte yapmadan önce araştırmasını yaptı." Dirseklerimi kullanarak yastığı kutunun içine daha derine sıkıştırıyorum. Carter'ın hamile olduğumu bilmesi şaşırtıcı derecede yardımcı oldu. Dün bana doğum öncesi vitaminleri bile gönderdi.

Phoebe kaşlarını çatıyor. "Buradaki aile hekimi hamile olduğunu zaten biliyor. Onu istesen olmaz mı?"

"Ona güvenmiyorum." Kafamda durum bu kadar basit. Kapalı çevremiz dışındaki *kimseye* nadiren güvenirim. Buna tıp uzmanları da dahil. Uykusuzluğum için yardım almaya gitmek bile benden inanılmaz bir cesaret gerektirdi.

Phoebe elinde kalıcı bir kalemle yanıma yaklaşıyor. Kutumun yan tarafına "*Pillows*" yazıyor. Gözleri benimkilere doğru kayıyor, endişesi ikiye katlanıyor. Benim içinse üçe katlanıyor. "Eninde sonunda bebek için bir kadın doğum uzmanına gitmen gerekecek, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diyorum sert bir sesle. "Ama bunu New Hampshire'da da yapabilirim." "Hails..."

"Victoria'da başka kimsenin hamile olduğumu bilmesine gerek yok. Henüz değil." Sorulara cevap vermeye hazır değilim. *Babası kim? Ve sen anne olmaya uygun musun ki?* Kendi annemi çok düşündüm. Phoebe ve Rocky ebeveyn olsaydı ne kadar heyecanlanırdı. Ama ben... Biliyorum ki aklına gelen ilk düşünce şudur: *Bir çocuk doğurmak için zihinsel olarak yeterince iyi durumda mısın?*

Herkesin eskisinden daha iyi olduğumu görmesini istiyorum. Bu da, bu bebek haberini, fırtına sığınağında yaşadığım çöküşten bir süre sonra duyurmak anlamına geliyor. Henüz bir ay bile olmadı. Sadece biraz daha *zamana* ihtiyacım var.

Phoebe, fırırlı yastığı taşımama yardım ediyor ve o kutuyu bantla kapatırken ben de kanatlarını sıkıca tutuyorum. "Sırrını saklayabilirim, Hails. Yapabileceğimi biliyorsun. Yapacağım."

Suçluluk bana yabancı bir canavar değil. Yatağımda benimle birlikte uyuyan bir canavar. Bu duygudan hâlâ kurtulamıyorum. "Bunu benim için saklamak için çok uğraşmana gerek yok, Phebs."

"Ben eğitilmiş bir yalancıyım. Bunlar büyük çaba değil. Çocuk havuzunda yüzüyorum."

“Kardeşim, dünyadaki en zeki insanlardan biridir. Ona yalan söylemek, ‘çocuk oyuncacı’ olarak nitelendirilemez.” Gözlerine bakmaya çalışıyorum. Ama o, kutunun kapağına bir çilek çiziyor.

“Bu yalan değil. Gerçeği saklamaktır.”

Kalbim bir an duruyor. *Beni kardeşimden tercih etme.* Ama bunu yapacağından korkuyorum. Yaptığından korkuyorum.

Phoebe, Rocky’yi o kadar karanlıkta bırakıyor ki, onun bir şeyler sakladığını düşünmeye başladığını anlayabiliyorum. Ve Phoebe’yi tanıyorum — durumu abartacak ve dikkatleri benden uzaklaştırmak için onu kasten yanıltacaktır.

Zaten kurnazca, hamile olabileceği izlenimini yaratmak için zemin hazırlıyor. O böyle yapar. O benim en iyi arkadaşım. On sekiz tekerlekli kamyonun bana çarpmaması için kendini hareket halindeki aracın önüne atan bir arkadaş. Sevdiği adamla olan gerçek ilişkisini kaybetme riskini göze alarak bile.

Onun durmasını istiyorum.

Ama onu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

"Rocky'ye gerçeği söyle" demeliyim.

Kardeşim bu haberi Oliver veya Jake'den önce öğrenirse ne kadar acı verici olacağını bildiğim için boğazım düğümleniyor. Ama Phoebe'nin bunu benim yerime üstlenmesine izin vermek, beni farklı ama yine de acı verici bir şekilde ezip geçiyor. "Belki de bilmesi gerekir," diye kekeleyorum. "Ona ben söylerim."

Gözlerinden kaçmak için tırnağımla bandın kenarını kurcalıyorum.

"Zamanı geldiğinde Rocky öğrenebilir," diyor. "Ama hissediyorum ki *şimdi* değil." Phoebe ve ben sonunda birbirimizin gözlerine bakıyoruz ve onunki çelik gibi; bu konuda benimle savaşmaya hazır.

Tartışmaya başlamak için ağzımı açıyorum, ama biri içeriye dalarken ön kapı şiddetle açılıyor. İkimiz de başımızı Koning malikanesinin ilk doğan varisine doğru çeviriyoruz.

Trent Koning Waterford.

Beyaz deri ayakkabıları, beyaz chino şortu ve ona uyan Brunello Cucinelli polo tişörtüyle, sanki kroket sahasından yeni çıkmış gibi havalı bir şekilde çatı katına girer. Neredeyse eminim ki öyle de olmuştur. Tasarımcı güneş gözlüklerini başının üstüne kaldırır ve Jake'inkinden iki ton daha koyu olan kahverengi saçlarının daha uzun, daha kabarık tellerini geriye iter.

Ben de Phoebe kadar Trent'ten nefret ediyorum, ama dikkat çekmemeyi öğrendim. *Karışmamak.*

Trent, küçük kardeşi söz konusu olduğunda tam bir kıskançlık abidesi. Jake'in sahip olduğu her şeyi Trent de istiyor. Bu yüzden Jake onunla çıkmaya başladığından beri Phoebe, Trent için çok değerli bir varlık haline geldi. Üstelik Phoebe, kelimenin tam anlamıyla bir cadaloz. Gerçek hayattaki bir siren. Nabızı atan herhangi bir erkek, onun kirpiklerini bir kez kırpmasıyla baştan çıkarılabilir ve ne yazık ki, o da başıboş erkekleri avlamasıyla ünlüdür.

Trent ise tam da pireli, kuduz bir sokak kedisi.

Phoebe'nin gözleri alev alev yanarken, parmakları yanlarında yumruk haline gelirken ben tarafsız kalmaya çalışıyorum. "Burada ne halt ediyorsun?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

Trent bir anahtar demetini sallıyor. "Yeni evime uğradım. Bu bir suç mu?"

"Evet, bu dünyada var olman insanlık için lanet bir suç," diye karşılık verir Phoebe.

O gülüyor. "Sadece benimle yatmak istediğini söyle, Phoebe, o zaman bu nefret dolu flörtü bitirelim."

Phoebe hırlar, kelimenin tam anlamıyla *hırlar*. Önüne geçiyorum. "Seninle yatmak istemiyor."

"Ucube konuşuyor..."

Phoebe yanına kayar. "Gidebilir misin? Cidden? Burada hoş karşılanmıyorsun. Jake, biz taşınana kadar bu evde hiçbir şey yapmayacağınız konusunda anlaştığınızı söylemişti."

Trent elini göğsüne koyar. "Ve ben sözümü tutuyorum." Mutfığa doğru yönelir. "Siz kızlar gidene kadar bu mülkte hiçbir şey yapmayacağım, ama bu onu inceleyemeyeceğim anlamına gelmez." Parmaklarını ocak üzerinde gezdirir. "Buraya kesinlikle bir Miele indüksiyonlu ocak almamız gerekecek. Ve perdeler... bunlar ne, kağıt panjur mu?"

"Yani mecazi olarak kendi bölgenize işiyorsunuz, anladık." Phoebe kapıyı işaret eder. "Sahneden sol taraftan çıkın."

Trent kollarını göğsünde kavuşturdu ve tezgaha yaslandı. "Bu kadar düşmanca davranmanıza gerek yok. Kardeşimi terk ettiğinizi biliyorum..."

"Karşılıklı bir ayrılıktı," diye sözünü kestim. Tamam, Jake'in itibarını korumak istiyor olabilirim. Ne terk edilen ne de terk eden oydu.

Trent bana baktığında, Phoebe parmaklarını şıklatır. "Merhaba? *Git buradan.*" Telefonunu çıkarır. "Yoksa Jake'i arayıp, pislik kardeşinin burada bizi taciz ettiğini söyleyeceğim."

"Yani, artık konuşmak taciz mi oluyor?" Trent'in kaşları havaya kalktı. "Kaç yaşındayız, *beş mi?*"

"Hayır, ama sen otuz iki yaşındasın ve '*git*' kelimesinin anlamını bilmelisin." Telefonu kulağına götürdü.

Trent abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Tamam. Tamam. Yapma şunu." Elini havaya kaldırarak gösteriş yaptı. "Telefonu indir."

Phoebe'nin burun delikleri genişler.

Trent'in dudakları daha geniş bir gülümsemeye dönüşür ve Phoebe'nin öfkesinin onu tahrik ettiğini açıkça görebilirim. Bu yüzden tekrar araya girerim, "Denetimler için on gün beklemek ne ki? O zamana kadar gitmiş olacağız."

Phoebe ile göz teması kurmayı neredeyse hiç kesmeden bana bir bakış atar. Gözlerini kısar. "Adın neydi?" Adımı biliyor. Sadece sinir bozucu bir şekilde anlamazlıktan geliyor.

Phoebe hâlâ telefonu kulağına dayamış. "Selam *Jake*..."

Trent gözlerini devirdi. "Küçük kardeşime selamımı söyle." Ellerini ceplerine soktu ve rahat bir tavırla kapıya doğru yürüdü.

Phoebe ve ben onun gitmesini izliyoruz ve kapı kapanır kapanmaz, sürgüyü çekmeyi ihmal etmiyorum. Tabii bunun bir faydası yok. Onun anahtarı var.

Phoebe cep telefonunu tezgahın üzerine koyup hoparlörü açıyor. "Kardeşin az önce daireden çıktı."

Jake düşük sesle inler. "Lanet olsun. Ona oraya gitmemesini söylemiştim." Sanki sabrının sonuna gelmiş gibi burnunun köprüsünü sıkıştırdığını hayal ediyorum. Kardeşi sadece onun için bir diken değil, tam bir dikenli çalı gibidir. "Siz ikiniz iyi misiniz?"

"Bir şeyleri bıçaklamak istiyorum, ama onun dışında iyiyim," diyor Phoebe öfkeyle.

"Hailey?" diye sorar Jake. Derin, erkeksi sesiyle endişe ve özenle adımı söylemesi, vücudumda bir sıcaklık dalgası yaratır. Kızarmamaya çalışırım. Bu adam benim en mahrem yerlerimi yalamıştır; bu kadar basit bir şey yüzünden bayılmamalıyım. Bu kadar sıradan bir şey yüzünden. Yine de... işte buradayım. *Bayılıyorrum.*

"Ben iyiyim."

Daha derin bir nefes verir, ama bu seferki rahatlamış gibi gelir. "Tamam, hırdavatçıya uğrayıp bir zincir cıvatası alacağım. Fazla bir şey değil, ama umarım taşınana kadar ikinize de

taşınana kadar iinizi rahatlatır." Bir an durur. "Ve zr dilerim."

"Lütfen bencil, iğrenç ağabeyin için özür dileme," diyor Phoebe. "Burada kötü olan sen değilsin, Jake."

"Ama ben senin ev sahibinim."

"En azından on gün daha," diyorum.

Ondan sonra, gelecekte ne olacağını kim bilir?

TEN

Rocky

Yıldızlar kasabanın karanlık gökyüzünü süslüyor, ama bu serin yaz başlangıcı gecesinde ben yukarıya bakmıyorum. Baubles & Bookends'ın yanındaki tuğla duvara yaslanarak, insanlar yerel sinemadan çıkarken sokak lambalarının aydınlatdığı caddeye bakıyorum. Kollarını birbirine dolamış çiftler. Çocuklar, gülümseyen, sevgi dolu ebeveynlerinin önünde heyecanla zıplıyor. Yaşlı bir adam gömleğindeki patlamış mısır tanelerini silkeliyor.

Sevimli.

İçimde bir acı kaynıyor değil. Başka bir şey içimi sarmış durumda.

Kısa ama ağır bir saniye boyunca, Christian ve Josephine Wolfe'un önlerinde zıplayan iki küçük oğlanla çıktıklarını hayal ediyorum. Ağabeylerim Evan ve Griffith. 80'lerin modası geçmiş kot ceketleri ve dağınık saçlarıyla. Josephine bana hamile. Belki de tabela BACK TO THE FUTURE ya da THE BREAKFAST CLUB yazıyordu.

1985'te vizyona giren filmleri Google'da aradığım için kendimden nefret ediyorum.

Garip bir şekilde, onları Phoebe'yi beklediğim aynı caddede hayal etmeyi seviyorum. Kaybettiğim şeyin yasını tutmuyorum —çünkü kız kardeşimle erkek kardeşimi bana ait olmayan bir hayatla asla takas etmem— ama hiç tanımadığım bir yeri ve bir aileyi romantikleştirerek aptalca davranıyorum.

Ve bir saniye sonra, *onları geride bırakmayacağım* diye düşünüyorum.

Biyolojik ailemin görüntüsünü gözlerimden silip atıyorum. Zihnim en son ne zaman bu kadar uzaklara dalmıştı, hatırlayamıyorum.

Bunun suçlusu Jake. Bana herkesin Victoria'daki yazları sevdiğini söylediği için. Ona, "Hiçbir mevsimi sevmedim, bir yeri sevmem ise hiç söz konusu değil, o yüzden yılın en sıcak aylarını sevmemi sağlamakta bol şans" demiştim.

"Oyun başlasın, ahmak," dedi gülümseyerek. Gözlerimi devirdim.

Ama şimdi dudaklarımda ufak bir gülümseme hissediyorum. *Ne oluyor lan?* Elimi saçlarımdan arasından geçirip, telefonumu çıkarıp Phebs'i aramak üzereyim. Gerçekten çok uzun sürüyor ve onu çatı katında beklemememin tek nedeni, daireyi Trent'ten korumak istemem.

Trent'in merdiven boşluğuna tek bir parmağını bile sokmasına izin vermeyeceğim.

Beni tanısaydı, *gerçekten* tanısaydı, geçen hafta yaptığını yapmaktan ödü kopardı. Ona Tanrı'nın ve tüm havarilerinin korkusunu aşılammış olmam, kafamı betona vurmak isteyeceğim kadar sinir bozucu.

Apartman kapısı açılıyor ve Phoebe, mavi saçlarını çilekli tokalarla arkaya tuttururken, hiç acele etmeden dışarı çıkarken ben de tuğla duvardan ayrılıyorum. Eminim

kıyafet seçerken zorlanmıştı.

"Orada bin sayfalık bir anı kitabı mı yazıyordun?" "Evet, ve her kelimesi '*Siktir git Rocky*' idi."

Gülüyorum. "Herkes bana takıntılı olduğunu fark ettirmek için güzel bir yol." "Sen daha takıntılısın," diye karşılık veriyor.

Başımı eğiyorum. "Evet." Başımı sallıyorum. "Her zamanki gibi, bu galibiyeti kabul etmeye hazırım."

Bu gece, kızgın bakışları ve orta parmağı neredeyse beni gülümsetiyor. Sonra saçını düzeltmeyi bitiriyor. "Eski koca."

"Eski karım."

"Acele ne?" Pastel pembe mini elbisesinin eteğini uyluklarının daha aşağısına çeker. Bu elbisenin bu gece beni mahvedeceğini söyleyebilirim. Göğüslerinin üstünden derin bir dekolte açar ve altın kolyesi göğüslerinin arasından sarkar. Ama bu, onun geri kalan kısmının yanında hiçbir şey değildir. Yaktığı sıcaklık benim gerçek sonumdur. "Sadece dondurma alıyoruz, değil mi?"

"Belki de seninle geceyi geçirmek söz konusu olduğunda sabırsız bir pisliğimdir."

Dudaklarını ısıyor, aptalca kocaman bir gülümsemeyi bastırmaya çalışıyor. "*Kes şunu.*"

"Evet, seni sevmekten vazgeçmeyeceğim." Her zamanki somurtkanlığı kayboluyor. Eriyor. Daha da gülüyorum.

Parlak bir gülümsemeyle homurdanıyor. "Siktir git." Göğsümü hafifçe itiyor ama bir an daha gömleğime sarılıyor. Gülümsemesi daha derin bir sevgiye dönüşüyor. Elimi bileğine daha uzun süre sarıyorum. Bir saniye donup kalıyoruz, birbirimizi delici bakışlarla yutuyor ve neredeyse nerede olduğumu unutuyorum.

Bu iyi değil.

Ama zararlı da değil. Kasaba, onun bekar olduğuna ve benim de bekar olduğuma inanıyor ve Jake'le ayrılığının nefes alması için biraz zaman tanırken —buradaki itibarını zedelememek için— Victoria'nın *harika* vatandaşlarının hâlâ eski karımı aktif olarak takip ettiğimi düşünmelerini tercih ederim.

Böylece Trent gibi insanlar siktir olup gidebilir.

"Hazır mısın?" Dondurmacıya doğru başımı sallıyorum. O da başını sallıyor ve yan yana yürüyoruz, ellerimizi kendimize saklıyoruz. Yine de aramızdaki gerilim artıyor.

"Ne giyeceğime karar veremedim," diye itiraf ediyor Phoebe. "Bu yüzden bu kadar uzun sürdü." "Tahmin etmiştim."

Uzun saçlarını bir omzuna toplar. "Nasıl görünüyorum?" Tatlı bir ses tonuyla sormuyor. Sesi keskin.

Onun kavgacı gözlerine bakıyorum. "Benim Phoebe'm gibi," diyorum.

Kaşları havaya kalkıyor. "Berbat görünüyorsun, Phoebe' yok mu? 'O iğrenç palyaçoyla evlendiğime inanamıyorum' yok mu?" O çirkin olmaktan o kadar uzak ki, gülünç bile.

"Berbat görünüyorsun, Phoebe."

"Hmm, B-eksi. 'Zor İnanılır' anlamına geliyor."

Ağzımın köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Bu, senin o saçmalığa inanmanı istemediğim için olabilir mi?"

"Ya da senin numaralarına karşı başışıklığım olduğu için." "Ya da seni *asla* kandırmadığım için."

Kaşlarını çatıp açıyor ve kahverengi gözlerinde bilinmeyen bir duygu parıldıyor. Bu duyguyu okuyamıyorum; çok hızlı bir şekilde önüme geçip gittiği için bana fırsat vermiyor.

Kaslarım gerilirken, zihnim yapmak istemediğim varsayımlar arasında dolaşır. Phoebe, onu takip edip etmediğimi görmek için arkasına bakıyor.

Adımlarımı yavaşlatmadım.

Saniyeler içinde yanına varıyorum. Rahatlamış görünüyor, ama korkacak bir şeyi yok. Onu terk etmeyeceğim.

On üç, on dört, on beş, on altı, yirmi dörtüne kadar ve benim yirmi yedime kadar... hep birbirimize bağlıydık. Sadece artık kuzen, iş arkadaşı ya da üniversite yurt arkadaşı gibi davranmıyoruz.

Şu anki durumumuz bir final gibi geliyor. Oysa bunun gerçek olamayacağını biliyorum. Çünkü dolandırmaya devam *edeceğim*. Devam edeceğim.

Onun gibi duramam.

Onun bile yapabilmesi şok edici. Bunun ikimize de işlediğine hep inandım. Bir parçam hala inanıyor. Bir parçam, tüm hayatımız boyunca aynı sayfada, aynı heyecan verici hikayedeyken, onun yeni sıkıcı bir kitap almamasını umuyorum.

Ama bu zor, çünkü ben gerçekten, *gerçekten* sadece Phebs'in mutlu olmasını istiyorum. Onun somurtkan yüz hatlarının milimetre milimetre, santim santim yumuşadığını görmek beni etkiliyor.

Şimdi ona bakıyorum, park edilmiş arabalara ve kaldırımlarda dolaşan ailelere gülümsüyor. Slushie içiyorlar. Küçük bir seyyar arabadan sosisli sandviç sipariş ediyorlar. Gülüyorlar, sohbet ediyorlar, sıradanlığın içinde kaybolmuşlar.

VCC'de birlikte çalışan meslektaşı Chelsea Noknoi'ye daha da geniş bir gülümsemeyle bakar; Chelsea, nişanlısıyla çeşmenin taş çıkıntısında sarılmış, utanç verici derecede masum öpücükler paylaşıyor.

Yüzüm tiksinti ile buruşur. "Kuşlar gibi öpüşüyorlar." "Romantizm düşmanı."

"Öyle bir şey yok." Aşık bakışlarını süzdüm. "Burayı seviyorsun."

Gülümsemesi yumuşar. "Burayı bu kadar sevdiğime ben de şaşıyorum," diye itiraf eder, derin bir nefes alır ve ben Jake'in haklı olduğunu, belki de Victoria'da yaz büyüü olduğunu söylemek istemem. Ama Phebs'in bu anda bu kadar huzurlu görünmesi karşısında bunu göz ardı etmek zor. Nadiren gördüğüm bir şekilde.

"Burayı neden seviyorsun?" diye soruyorum.

"Sanırım normallik." Yürürken gözleri benimkilere bakıyor. "Buraya taşındığımızda Hails'in benim için istediği şey neredeyse tam olarak bu. Tehlikeli bölgelerin olmadığı bir hayat. Sanırım bu, yarın Varrick'in yatına bindiğimizde sona erecek."

Bir katille yaz geçirmemize yirmi dört saatten az bir süre kaldı.

Eğlenceli.

Bana yaklaşıp sessizce konuşuyor. "Bir işin başlangıcı gibi geliyor," diyor. "Çünkü öyle." Birbirimize anlamlı bir bakış atıyoruz ve ona başımı sallayarak, sessizce ona birlikte olduğumuzu söylüyorum. Her zaman olduğu gibi.

"Ben her zaman ara dönemleri severim," diyor. "Bir işin öncesi ve sonrasını."

"Sizinde birlikte olmaktan başka bir şeyden zevk aldığımı söyleyemem," diye itiraf ediyorum.

"Üzücü mü?" "Kaybeden tipisin. Bana W'yi geri vermelisin."

"Bunun için o minicik pazılarınla benimle dövüşmen gerekecek." Kanıt olarak onun narin kolunu kaldırıyorum.

O, beni haksız çıkarmak için kaslarını şişirirken, ben de belini çimdikleyerek onu gıdıklıyorum. O, somurtmaya çalışsa da başaramıyor, çığlık atıp gülüyor. Beni hafifçe itiyor. Göğsümden kahkaha patlıyor. Ciğerlerim oksijenle doluyor ve bir an için

tekrar on beş yaşındayız, bir sonraki büyük şehre gitmek için valizlerimizi topluyoruz ve ben Phoebe'ye ilk kez aşık oluyorum.

Saat gibi, bir şey bizi tekrar stoik duruşlara geri döndürüyor. Duygusuz yüzler. Bu sefer, çalan onun telefonu.

Çantasından telefonu çıkarır ve arayanın kim olduğunu bana gösterir: Isla Rivers. Annesinin takma adı. O telefonu hoparlöre alırken biz de adımlarımızı yavaşlatıyoruz.

"Merhaba, Isla." Sihirli yaz geceleri diye bir şey yoktur.

Eğer öyle olsaydı, Phoebe annesinin aramasına cevap verirdi ve Elizabeth'in söyleyeceği ilk şey, "*Varrick köşede ağılıyor*" ya da "*Varrick az önce pantolonuna sıçtı*" olurdu. Onun ölmesini istemiyorum. *Acı çekmesini* istiyorum.

Bundan daha acı verici bir şekilde, ama şu anda, onun lanet olası gününü mahvetmek için iltihaplı bir kağıt kesiği bile kabul ederdim.

Bu yüzden, Elizabeth aramayı "Ne yapıyorsun?" diye sıradan bir şekilde açtığında, telefonu Atlantik'e atma dürtüsü duyuyorum.

"Şehirdeyim," diyor Phoebe. "Eski kocamla yürüyüşe çıktık. Dondurma alacağız." Bana dönüp ekliyor: "Muhtemelen tuzlu karamel alacağım." Bu, annesine halka açık bir yerde olduğumuzu belirtmek için yaptığı yüzeysel bir yorum.

"Özel olarak konuşabilir miyiz?"

"Evet." Phoebe, uygun bir yer bulmak için sağa sola bakıyor. Elini tutup onu ana caddeden biraz uzak, nispeten تنها tek yere götürüyorum. Gulp Seafood & Lounge'in arkasındaki karanlık bir sokak. Gözlerimi kısarak, bir zamanlar kardeşimi bulduğum yeri süzüyorum... Cadılar Bayramı'nda bıçaklanmış ve kanlar içinde yatıyordu.

Bardan EDM şarkıları gümbür gümbür geliyor, bu da konuşmamızı yoldan geçenlerin kulağına gitmesini engelleyecek. Phoebe annesine "Hoparlör açık ama biz duyulmayacak kadar uzaktayız" derken ben de ona dönüyorum.

"İyi." Elizabeth gergin bir nefes verir. Kaygı veya stresi azaltacak türden bir nefes.

Bu Elizabeth'e hiç benzemiyor.

Telefona dikkatle bakıyorum. Rahatsız edici bir his göğsümü sıkıştırıyor.

"Stonehaven'da olduğun sürece ne kadar iletişim kurabileceğimizi bilmiyorum," diye başlıyor. "Orada Wi-Fi bağlantısı çok zayıf."

"Kasten mi?" Konuşurken etrafı gelişigüzel gözden geçiriyorum.

"Emin değilim. Malikanenin çevresi suyla çevrili, baz istasyonuna çok uzak ama eminim ki bu durumdan yararlanıyordur."

Wi-Fi'yi kapatıp kötü hizmetten şikayet edebilir; bu da, kullan-at telefonlarımızla iletişim kuramazsak başımıza bela olur. Ama bu tür sorunlarla daha önce karşılaşmadığımız da değil.

"Orada kapana kısılmayacağız," diye Elizabeth'e hatırlatıyorum. "Hala tekneyle şehre gidip geleceğiz. Phoebe VCC'de çalışıyor. Aslında sadece geceleri ve sabahları onun evinde kalacağız."

"Doğru, ama gitmeden önce bilmen gereken bir şey var." Sesi titriyor ve fısıldıyor. "İkinizin birlikte olduğunuzu biliyor."

"Bekle, ben ve Rocky mi?" Phoebe sakın kalmaya çalışıyor, ama gözleri büyüyor. "Birlikte derken..." "Romantik anlamda birlikte, canım."

Beynim gürültülü bir araba kazası gibi. "Anlamadım?" Ağırlığımı kaydırıyorum, kız arkadaşımın elindeki telefona, sonra da sokağın girişine bakıyorum.

Phoebe hareketsiz kalır. "O nasıl biliyor?" "Önemli değil..."

“Önemli.” Annesinden daha fazla bilgi almaya çalışıyor. Phoebe’nin bu yeni yönünü seviyorum. Vaftiz annelerinden artıkları ya da belirsiz cevapları kabul etmeyen tarafı.

“Rocky’nin senin daireninde ne sıklıkla kaldığına ve senin onun tekne evinde ne sıklıkla kaldığına bakarak tahminde bulundu. Seni izliyordu ve çeşitli durumlarda ikinizin neredeyse her zaman birlikte olduğunuzu fark etti. Buna, ikinizin de boşanmış olmanızın geçmişini ekleyince, bu ona bizim yaptıklarımızı hatırlattı.”

"Biz mi?" diye sordu

Phoebe. "Ben ve o."

Ben Varrick *değilim*, ama bunu söyleyemem. Çünkü onu tanımıyorum—cinayet işleyebilecek biri olduğu dışında. Ve bu benim içimde de var, ama öfkemi kontrol edebiliyorum. Her lanet gün ve gece bunun içinde yüzüyorum, ama beni cinayet şöleninde görmüyorsun.

Mide asidim boğazımı yakarken ağzımı ovuşturuyorum. *Phoebe’yi sevdiğimi biliyor*. Bunu bana karşı kullanabilir mi? Kullanır mı? O onun *kızı*. İlk kez, bunun onun için duygusal bir anlam taşımasını umuyorum.

En azından Stonehaven'a giderken elimizde biraz bilgi var. Beş adım geride değiliz.

Phoebe de aynı şeyi düşünüyor olmalı. "Bize haber verdiğin için teşekkürler." "Rocky," diyor Elizabeth gergin bir sesle, "*lütfe*n böceğime dikkat et."

Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve kuru bir cevap veriyorum: "Başka ne yapabilirim ki, Elizabeth."

ON BİR

Rocky

Dışarıda dondurma almak için iğrenç derecede uzun bir kuyrukta beklerken, kolumu Phoebe'nin omzuna atmayı düşünüyorum. Bana yaslandığını hissetmek için. Sanki bunu istiyormuş gibi kalçasını bana doğru çıkarıyor, ama belki de *"Henüz çok erken"* diye düşünüyör olabilir.

Bunu herkese açıklamak için çok erken.

Kasabada aldatma söylentilerinin yayılma riskini almak için çok erken. Bunun Phebs'i inciteceğini biliyorum. Onun kalıcı hayatı olması gereken bir yerde aldatıcı olarak görölmek.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorar Phoebe, sıra uzadıkça ve biz de zar zor ilerlerken sesini alçak tutarak.

"Seni."

Kollarını birbirine doluyor. "Ne bağlamında?"

"Sevdiğin insanlara ne kadar sadık olduğun." Onun yakıcı bakışlarına karşılık veriyorum. "Kız kardeşim için kendini feda bile ederdin. Beni korkutan da bu. 'Ride or die'yi kelimenin tam anlamıyla, çılgınca yorumlaman."

"O kadar da gerçekçi değil."

"Oldukça gerçekçi."

"Buna sadece iyi bir arkadaş olmak denir," diye mantık yürütür Phoebe. "Ve Hailey tüm bunları"—buraya taşınmayı, ailelerimize karşı gelmeyi, bildikleri her şeyi bırakmayı vurgulamak için kasabayı işaret eder—"benim için yaptı. Tam tersi değil."

Fısıldayarak konuşuyorum. "Buraya onun için mi geldin, yoksa burada olmak istediğin için mi?"

Phoebe sessizleşir.

Kaşlarını kaldırıyorum. "Anladım."

"O da benim için buraya geldi, bu da ikimizin de birbirimiz için en iyisini yapmaya istekli olduğumuzu gösterir."

"Şey, şimdi içim çok rahatladı," diyorum kuru bir sesle.

Çocuklar, çikolata lekeli yanakları ve yarısı yenmiş waffle külahlarıyla sokak lambalarının etrafında koşuştururken çığlık atıyorlar ve bakışlarımızı üzerlerine çekiyorlar. Phoebe'nin bakışları uzaklara dalmış. Yüz hatlarını incelerim.

"Çocuk istiyor musun?" diye soruyorum.

Başını bana doğru çeviriyor. "Bu da nereden çıktı?"

Ona müdahaleci bir bakış atıyorum. "Çocuklar. Sen. Bakıyorsun. *Tabii ki.*"

Yüzünü buruşturuyor. "Mağara adamı konuşmaları yüzünden senden boşandığımı hatırlıyorum." "Komik." Konuyu saptırdığını hissederek ona bakıyorum. "Aniden hatırladım 'gelecek konuşmalarına' alerjinin olduğunu hatırladım, bu yüzden senden boşandım."

Burnunu çeker, ama sonra gerçekten incinmiş gibi biraz yüzünü buruşturur. "Şaka yapıyorum, Phebs," diye fısıldarım.

"Evet, biliyorum." Biliyor mu acaba? Phoebe gözlerimin derinliklerine bakıyor. "Yarın kahvaltıda ne istediğimi bilmiyorum, sence çocuk sahibi olmayı düşündüm mü?" Cevap vermeme fırsat vermeden hemen soruyor, "Çocuk istiyor musun?" Benim onun yüzünü incelediğim gibi o da benim yüzümü inceliyor.

Cevap vererek Phoebe'yi etkilemek istemiyorum. Etkileyeceğimden endişe etmemden nefret ediyorum. Omuzlarımı kaldırıyorum, o da benzer bir şekilde omuzlarını kaldırıyor.

Evet.

Konuyu kapatıyoruz.

"Hangi tadı alacaksın?" diye sordu, sağa sola bakarak.

Çocukların olmadığı her yer. "Tahmin edeyim. *Rocky Road*."

Gerçekten mi? "Tahmin edeyim, sen çilekli alıyorsun."

"Tuzlu karamel. Ki bunu sana zaten söylemişim." Gülümsemesi bir anlığına benimkiyle buluşur. "Bakın kim iyi dinlemiyor."

"Yalanlarını dinleyecek kadar vaktim yoktu, seni okumakla meşguldüm."

Ağzı sevimli bir somurtma şekli alıyor. "Tuzlu karamel alıyorum." Göğsüme hafifçe itiyor.

Neredeyse kıpırdamıyorum. "Gördüğümde inanırım."

"O zaman izle ve inan..." Sesi kesilir, bakışları arkamızdaki bir şeye takılır. Caddenin karşısında. Gulp Seafood & Lounge'in girişine gözlerini kısarak bakar. Kapı açık durmaktadır ve yirmili yaşlarında bir kapı görevlisi tembelce telefonu mesajlaşmaktadır.

Phoebe aniden beni kuyruktan çekip arkamızdaki aileye önümüze geçmelerini söylüyor.

"Neler oluyor?" diye soruyorum ona kaldırırma ulaştığımızda ve o park edilmiş BMW ile Mercedes'in arasına sıkışıyor.

"Yemin ederim az önce kardeşini gördüm."

Kahretsin. "Kardeşim mi?" Phoebe ile birlikte yolun karşısına koşuyorum.

Diğer kaldırırma ulaştığımızda, "Trevor. On dokuz yaşında. Sıksa. Yazın ortasında kaşmir giyer. Nosferatu gibi davranmayı sever ve psikopat bir katilmiş gibi davranır, ki bu aslında hiç de rol değilmiş..."

"Sesini alçalt," diye homurdanıyorum. "Fısıldıyorum."

İkimiz de birbirimize dik dik bakıyoruz. Aramızdaki gerilim artıyor. Bakışlarının kaslı vücudumdan aşağıya doğru kaymasını izliyorum. Her nefes alışında göğüsleri yükseliyor, özellikle de kollarını göğüslerinin altında kavuşturduğunda.

Onu tuğla duvara itip, ayakta duramayana kadar sikmek için ani bir dürtü hissediyorum.

Boynuna kızarıklık yayılıyor. Kısa bir nefes verip şöyle diyor: "Hepimiz Trevor'a daha yakından göz kulak olacağımıza söz verdik. O yerel gece kulübündeyken biz dondurma yiyip rahatlamamalıyız. Aslında tam tersi olmalı. O masumca şerbet yiyor olmalı, biz de sarhoş olmalıyız."

"Sarhoş olmaktansa bıçaklanmayı tercih ederim." O kadar sarhoş olunca görüşüm bulanıklaşır, zaman akıp gider ve vücudumu kontrol *edemem—hayır*.

O inliyor. "Mesele o değil, Rocky."

Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp fısıldıyorum, "Yaptığı şey... bir daha olmayacak."

Yakınlığımdan dolayı yanakları kızarıyor, bizi tanıyan diğerleri —Grey Thornhall, Phoebe Smith ve bizim küçümseyici ilişkimiz— yanımdan geçiyor.

Phoebe, VCC'den bir barmen olan Lola'nın kız arkadaşıyla birlikte duyulmayacak bir mesafeye uzaklaşmasını bekliyor.

"Bunu bilemezsin," diye karşılık verir Phoebe, gözlerini bana dikerek. "Bunun tek seferlik olmadığını söyledin. Ama daha önce kaç kez olduğunu bana bile söylemiyorsun."

"Bunu bilmen gerekmiyor." Onu onun suçlarının lanet olası suç ortağı yapmayacağım. "Ya o..." Kaldırımda yanımdan yaşlı bir çiftin geçmesini bekliyor.

Onlar duyamayacakları bir mesafeye geldiklerinde, fısıldayarak, "Ya o, *Boyd Delacy*'yi öldürmüşse?" der.

Geçen yıl Cadılar Bayramı'nda Trevor'ı takip eden adam. "Haberlerde hiçbir şey çıkmadı ve Trev'in bana söyleyeceğine güveniyorum."

Phoebe biraz rahatladı. "Hepimiz daha proaktif olmalıyız. En azından orada ne yaptığını öğrenmeliyiz."

"O, tasma takmamız gereken bir köpek değil."

"Hayır, o bizim bakmamız gereken kardeşin. En azından şu anda, Rocky."

Haklı. Onu, tıpkı anne babamızın yaptığı gibi bir yük olarak görme korkusuyla o kadar uzak durdum ki, ona doğru düzgün rehberlik edemedim. Etseydim, belki de işleri kendi eline alıp Claudia'yı öldürmezdi.

"Tamam." Gulp Seafood & Lounge'ın girişini işaret ettim. "Önce bayanlar."

Bana iki orta parmağını da gösterip, sonra dikkatini telefonundan zar zor ayıran kapı görevlisi Jerry Caldwell'e doğru dönüyor. Ta ki o, içeri girerken kızın kışına bakmaya başlayana kadar.

Jerry, karanlık bakışımı fark edince geri çekilir. "Uh, hey, Grey." Yüzü kızarır. "Bana Phoebe'nin numarasını verebilir misin..."

"Hayır," sözünü kesiyorum. "*Benim bölgeme işeme*" diye bir uyarıyı, lanet olası bir bıçakla alnına yazıyorum.

Yüzü düşer. "Evet, evet." Biraz öksürür. "İyi eğlenceler." Telefonuna geri döner.

İçeriye bir buçuk metre girince, ter ve istiridye kokusunun hakim olduğu yerde, Phoebe aniden durur. Sırtına çarptım, sonra öne düşmesini engellemek için pazılarını tuttum.

Kardeşimin yalnız olmadığı hemen anlaşılıyor.

Barda sert bir şekilde otururken elinde kehribar rengi bir içki bardağı tutuyor. Boynunda gümüş bir haç var. Siyah gömleğinin üst düğmeleri açık. Sanki bir ara dans etmiş gibi, terli saçlarının bir kısmı alnına düşmüş.

Şu anki tavırları hiç de rahat değil. Gergin. Gözlerini neredeyse hiç kırpmıyor. Gözlerini kısarak, oturmayan bir adama doğru bakıyor.

Bu herif Trevor'a sataşılıyor. Onu tanıyamıyorum. Arkadan bakınca. Sıradan bir gri spor ceket giymiş, ortalama boyda ve yapılı. Daha yaşlı görünüyor. Belki kırklı yaşlarda.

Varrick.

Aklıma gelen tek şey bu. Varrick, yatına binmemiz gereken geceden önceki gece kardeşimi aramıştı.

Phoebe'nin kulağına hızlıca fısıldıyorum, "Beni takip et." O da başını sallıyor.

Onu arkamın arkasına çekip, ilerliyorum. Avicii'nin yeni popüler EDM şarkısı "Levels" gece kulübünde gürültüyle çalıyor, bu yüzden daha iyi dinleyebilmek için bara yaklaşıyorum.

"Paranı istemiyorum," diyor Trevor düz bir sesle. Gözleri gizlice bana kayıyor. Beni barın ucunda fark ediyor, ama bunu saklayacak kadar iyi eğitilmiş.

"Bunu pişman olacaksın," diye uyarıyor adam.

O kendini beğenmiş lanet sesi tanıyorum.

Weston Burke.

Victoria Country Club'a sık sık gelen zengin dul adamlardan biri ve Trevor'ın kız arkadaşının babası. Kardeşimi de beni sevdiği kadar seviyor. Yani, eline fırsat geçerse bizi denize atar. Ben ona bu fırsatı vermedim.

Yaklaşınca, Weston'ın Trevor'ın yanındaki barın kenarını kavradığını görüyorum. "Burada hayatını çok zor hale getirebilirim." Kardeşimin alanına dalıyor.

Arkamda Phoebe'nin diken diken olduğunu hissediyorum, ama Trev'in bu durumu nasıl idare edeceğini görmek için bekliyorum. O hiç irkilmiyor. "Senin onun hayatını zorlaştırdığın gibi mi?"

"Kızımdan uzak dur." "O senin malın değil, dostum."

Weston, Trevor'ın elinden içkiyi kapar. İleriye atıyorum ve spor ceketinden bir avuç dolusu yakalıyorum. Onu kardeşimin üzerinden geriye doğru çekip, sonra da sertçe bara itiyorum. Onu yere yapıştırdığımda bardağı bırakıyor.

Trevor tezgahın içkiyi kapar. "Sohbetin güzeldi. Şimdi kardeşimle ilgilenebilirsin." Phoebe bardağı elinden çalarken, o bardağın kenarını dudaklarına götürür ve içki kirli zemine dökülür.

"Ne oluyor lan, PG?" Ağzı açık kalır. "Sen reşit değilsin."

Weston'ın Trev'den bardağı almaya çalışmasının sebebi bu değildi. Kardeşimi zayıf göstermek için yaptığı aptalca bir güç gösterisiydi.

"*Bırak beni*," diye hırlar Weston.

Sadece arkasını dönebilmesi için onu bıraktım. Döndüğünde sırtı yapışkan bara yaslandığında, onun da kardeşimle yaptığı gibi yüzüne yaklaştım. "Kim olduğun umurumda değil," alaycı bir şekilde söylüyorum, "ya da ne kadar paran olduğu ya da buradaki kaç arkadaşını satın aldığın—kardeşimi bir daha böyle köşeye sıkıştırırsan, tek gördüğün şeyin benim avukatlarım olmasını dileyeceksin."

Çenesini oynatır, spor ceketini düzeltir ve dik durmaya çalışır. Sanki fiziksel şiddet bize yakışmazmış gibi, ama onu nakavt etmekte hiçbir sakınca görmüyorum. Bunu yapmamamın tek nedeni, kardeşime örnek olmaya çalışmam ve onun insanları dövüp parçalamasını istemememdir.

Weston bakışlarını bana dikti. "O yozlaşmış kardeşine Sidney'le bir daha asla konuşmamasını söyle, o zaman seninle aramızda bir sorun kalmaz, Grey."

"Bu *Let's Make a Deal* değil. Kızın yetişkin bir *kadın*. Kendi kararlarını kendisi verebilir."

"Sen söyle ona, Rock," diye Trevor araya girer.

Ona "kapa çeneni" diye bağırmamak için dilimi ısıırıyorum. O, durumu daha iyi ya da daha kolay hale getirmiyor.

Weston öfkeden köpürüyor. Kazanamadığını anlıyor ve bu pislik, benim zayıf noktam olduğunu düşündüğü şeyi arıyor. Başını *Phoebe*'ye doğru eğiyor. Bakışları, sanki onu gözümün önünde soyuyormuş gibi, vücudunu istilacı bir şekilde tarıyor. Yanına geçip onun Phoebe'yi görmesini engelliyorum ama çok geç. Sanki Phoebe aramızda oynatabileceği bir piyonmuş gibi bana iğrenç bir şekilde kendini beğenmiş bir gülümseme atıyor.

Phoebe'nin öfkeli olduğunu biliyorum. Öfkesini hissetmek için bakmama bile gerek yok. Öfkesi içimi yakıyor.

Weston, "Kardeşin benim kızıyla yatıyorsa, benim de aynısını yapmamı bekleme..." diye başlar.

"Bundan sonra söyleyeceklerini iyi düşün," diye kötü niyetle sözünü kesiyorum. "Çünkü karım ölüm döşeğinde olsa bile sana yüz metrelik bir sopayla dokunmaz. Yani onu elde etmenin tek yolu zorla almaktır ve eğer ona zorla sahip olmaya *cesaret edersen*, kim olduğumu öğrendiğine pişman olacaksın."

Tereddüt eder, yanaklarında kırmızı lekeler belirir. Ne diyeceğini bulmakta zorlanır, ama benim ekleyecek çok şeyim var.

"Senin gibileri çok gördüm," diye alaycı bir şekilde, neredeyse fısıldayarak ona söyledim. "Hepiniz aynı korkak pisliklersiniz. Borçlar birikip içki, kendinize duyduğunuz nefreti uyuşturmayı bıraktığında ve dışınız da içiniz gibi çürüdüğünde, bir arkadaşınızı aramayı deneyin. Senin gibi bir piçe kim cevap verecek, çok merak ediyorum."

Yüzünde tiksinti ve iğrenme ifadesi var. "Aynaya bak."

"Oh, baktım. İnan bana. Ne olduğumu çok iyi biliyorum." Ona dik dik bakıyorum. "Ve sen ve ben... biz aynı değiliz. Alakası bile yok."

Weston'a öfkemi boşaltmak, çok uzun zamandır kafamı vurup durduğum bir tuğla duvarı yıkmak gibi hissettiriyor. Ama bu yetmiyor. Çünkü o, sarsıp yere çarpmak istediğim bir numaralı kişi değil.

Trent Waterford'a saldırmayı çok isterdim. Jake'in ağabeyi.

Ama yapamam. Bu kasabada hala çok fazla nüfuzu ve gücü var, onu düşmanım yapamam.

Weston, öfkesi giderek artarken beyaz gömleğinin yakasını düzeltiyor. "Eğer bir kızın olsaydı," diyor bana sert bir sesle, "onu korumak için ne kadar ileri gidebileceğini anlardın."

Ona kuru bir gülümseme atıyorum. "Eh, benim kızım yok." "Tanrıya şükür."

"Bu beni incitmesi mi gerekiyor?" Keskin, alaycı bir kahkaha atıyorum. Sonra diyorum ki, "Siktir git, Weston." Onu çıkışa doğru el sallıyorum.

"Sen de." Dudaklarını büküp kibirli bir tavırla dışarı çıktı.

Kardeşıme dönüp, onu baştan aşağı süzdüm. "İyi misin?"

Gözlerini kırpmıyor. Weston kapıdan kaybolurken bile, yoğun bakışları dul adamın gölgesini delip geçiyor.

Phoebe'nin şaşkın gözleri kardeşime, bana, sonra tekrar kardeşime kayıyor. Sanki bu bir "oh, lanet olsun" anıymış gibi.

Kahretsin, ya Trevor sevmediği ya da tehdit olarak gördüğü herkesi öldürürse?

Doğrusu, ben onun kadar endişeli değilim, çünkü onunla ilgili bu "ilginç gerçeği" yeni öğrenmedim. Onun bir yudum içki içmesini bekliyorum. Hatta bardağı ağzına götürüyor... sonra içmekten vazgeçiyor.

Çok garip.

Son birkaç haftadır alkolden aktif olarak kaçınıyor. Onun bira, şarap veya likör içtiğini görmedim, ama çatı katında benim sigaramı paylaştı. Yani, hayır, kız kardeşimin arkadaşını hamile bırakmış olamam. Hamile olsaydı sigara içmezdi.

Phoebe hamile olamaz.

Tabii ki hamile kalması için bir yol var, ama içine boşaldığım her seferinde prezervatif kullandım.

Elimi ağızıma götürdüm; göğsümdeki o kemiren hisse değil, kardeşime odaklanmaya çalışıyordum. Hâlâ kendine gelmemişti.

Lanet olsun. "*Trev.*"

"Sidney ile burada içki içmek için buluşacaktık." Hâlâ Weston'ı en son gördüğü yere takılıp kalmış durumda. "Onun mesajlarını okumuş. Gelmesini yasaklamış ve onu görmemem için bana para vermeye çalışmış. O adamdan nefret ediyor, Rock."

"Onun ondan nefret ettiğini biliyorduk. Bu yüzden seninle çıkıyor, ona intikam almak için." Ne değişti?

Trevor nefesini tutar. Sidney ile gereğinden fazla zaman geçiriyor. Ona aşık olduğunu söylemek kolay, ama kardeşim için bu *son derece* sıra dışı bir durum olurdu. Çok az kişiyle empati kurar, ama ona giderek daha fazla bağlandığı giderek daha açık hale geliyor.

Ona, "Weston önemsiz biri," diyorum.

"Benim için değil." Bar taburesinden atlar ve karanlıkta güneş gözlüğünü takar. "Sidney kurallarına uymadığında sürekli onun güven fonunu elinden alacağıyla tehdit ediyor. Kampüs içindeki yurtlarda kalmasına izin vermiyor. Kendi bölümünü seçmesine izin vermiyor. Her beş dakikada bir mesaj atmadan sokağa çıkma yasağı saatinden sonra dışarıda kalmasına izin vermiyor. Sidney bana, Kate ile arkadaş olduklarını çünkü ebeveynlerinin hayatlarını kontrol etmeye çalışması konusunda birbirlerine yakınlaştıklarını söyledi."

Kate Waterford—Jake'in küçük kız kardeşi.

Sesimi alçaltıyorum. "Weston şu anda küçük bir balık. Onunla sonra ilgileniriz. Ve senin yaptığın şey... yapabileceğin şey... *bir çözüm değil*. Her şeyi daha da kötüleştiriyor ve bunu birlikte, lanet olası bir takım olarak yapmamız gerekiyor."

"Tamam," dedi çabucak. "*Tamam.*" Elini nemli, dağınık saçlarının arasından geçirdi. "Peki ya büyük balık?"

"Üçüzlerin babası." *Varrick*.

Yavaşça başını salladı, sonra içki sipariş etmek için bara doğru ilerleyen Phoebe'ye bir göz attı. "Bence babasından bahsetmeni pek hoşuna gitmedi."

Onun barmene su istediğini işaret ettiğini izliyorum. "O pek de eğlenceli bir konu değil." Boynunu kırıştırıyor. "Onu halledebilirim."

Trev'e daha dikkatli bakıyorum.

"Senin yardımınla onu halledebilirim," diye ekledi. "İşte böyle, gerzek."

Ağzının köşesi gülümsemeyle kıvrılır, ama ciddi bir düşünce dudaklarını aşağı çeker. "Sözde akraba olduğumuz için sana oral seks yapamayacağımı biliyorum, ama şunu bil ki, Phoebe'den daha fazlasını senin için yapabilirim. Beni yedeğe almayın."

Onun kaba yorumuna başımı sallıyorum, bunu görmezden gelmeye karar veriyorum ve "Yaz tatilini bizimle Stonehaven'da geçireceksin. Bu kenara atılmak gibi mi geliyor?" diyorum.

"Hayır," diye mırıldanır, sonra Sidney ile rıhtımda buluşacağını söyler. Anlaşılan Sidney gizlice kaçmayı planlıyormuş.

Elini tutar ve onu kısa bir kucaklamaya çekerim. Sonra o gider ve ben de barda Phoebe'nin yanına geçerim. O, diğer tarafta üniversite arkadaşlarına servis yapmakla meşgul olan, dikkati dağınık barmen Gretchen'i beklemektedir.

Bu kasabada neredeyse bir yıldır yaşıyorum ve neredeyse herkesi ismen tanıyorum.

"İyi misin?" diye fısıldayarak Phoebe'ye soruyorum ve viskiyi yanına

koyuyorum. O ise kaçıyor. "Evet. Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"Yalancı," diyorum rahat bir tavrıla.

Gülümsemesini yakalıyorum, özellikle de gözleri bana geri döndüğünde. "Dürüst ol, kalbim kısmen aldatmacadan oluşmasaydı onu bu kadar sevmezdin."

Onu baştan aşağı süzerim ve bunun doğru olup olmadığından emin değilim. Yine de inkar etmek zor. Phoebe ve ben, temelde aldatmak için yaratılmışız. Yine de birbirimizi kandırmak için hiç gerçek bir an harcamadık. Bunun değişip değişmediğini bilemiyorum.

"Dürüst olmak gerekirse," diye fısıldıyorum, "kalbini en iyi ve en kötü haliyle seviyorum."

Bakışları yumuşar ve onun sessiz, şefkatli cevabını zar zor duyarım. "Umarım burada en iyi halindedir."

ON İKİ

Phoebe

Yetmiş iki metre uzunluğundaki *The Ithaka*, limandaki diğer tüm yatları gölgede bırakıyor ve Victoria'da geçirdiğim onca ay boyunca onu hiç fark etmemiş olmama şaşırdım. Bunun üzerine bir görevli, yatın bir yıllık yenileme çalışmalarının ardından tersaneden yeni çıktığını söyledi.

Varrick'in servetini sergileme ihtiyacı duyduğu anda süper yatının birdenbire ortaya çıkması ne kadar da uygun.

Sonsuzluk havuzu, lüks kamaralar, devasa salonlar ve hatta açık hava sineması beni hiç etkilemiyor. Her birine tükürebilseydim, tükürürdüm. Ama bu geminin her köşesinde gizli kameralar olabileceğinden şüpheleniyorum.

Güneşlenme terasında şezlonglar ve arkamda köpüklü bir jakuzi var. Teras, kanepelerin, açık hava yemek masasının ve havuzun bulunduğu geniş ana güverteye bakıyor. Bennetler, Thornhall'lar ve Koning'ler, davetin şöhretli ev sahibiyle kibarca sohbet ediyorlar. *İğrenç*. Kardeşlerim ve ben, Smith'ler, isyancılar gibi kendimizi güneşlenme terasına çekmiş durumdayız.

Aslında, Nova'nın keyfini kaçırmamak ve pervasızca davranmaması için onu sakinleştirmeye çalışıyoruz. O, Oliver, Rocky ve benim gibi değil. Kendisi dışında başka biri gibi davranmakta zorlanıyor.

Huysuz. Koruyucu.

Tedbirli.

Kafası resmen patlamış.

Ve şu anda, dirseklerini çelik korkuluğa dayamış, yukarıdan Varrick'e bıçak gibi bakışlar atıyor.

Varrick'in hakkını vermek gerekirse, yat beş dakika önce limandan ayrıldığından beri buraya bir kez bile bakmadı.

"Sanırım dikkatini çektik," diyor Oliver, şampanyasını rahatça yudumlarken dalgın bir düşünce gibi.

Nova, bakışlarını kardeşimize çeviriyor. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim," diyor Oliver. "Onunla bazı ortak özelliklerimiz olmalı. Bu genetik, dostum."

Limonlu buzlu maden suyu bardağımı avuçlayarak, Varrick'e daha da dikkatli bir şekilde baktım. Damian Bennet'i dikkatle dinliyor, rahat bir stoiklikle davranıyordu. Onda katı, kibirli bir hava yoktu. Sanki bu milyon dolarlık yatta da, mahalledeki ucuz bir barda olduğu kadar rahattı.

Sessiz, çekici bir özgüven.

Koyu kahverengi saçları kulaklarının etrafına sarılmış ve gömleğinin yakasına değiyor. Tam yaşıını tahmin etmekte zorlanıyorum, ama bu konuda Addison, Everett ve Elizabeth ile ortak bir noktası var. Otuzlu yaşların sonu ile ellili yaşların başı arasında bir yaşta gibi görünüyor. Bakımlı bir sakalı ve bıyığı var ve o kadar... tanıdık geliyor ki. Birden aklıma geliyor. "Christian Bale'e benziyor, değil mi?"

Nova yüzünü buruşturdu. "Tanrım."

"Bence İsa Mesih'ten çok Christian Bale'e benziyor." Oliver bana gülümsüyor.

Ben de ona gülümsüyorum.

Nova, kısa kesilmiş kafasını eliyle okşadı. "İkiniz de beni öldüreceksiniz." Ana güverteye sırtını döndü ve bize bakmak için korkuluğa yaslandı. "*The Dark Knight Rises'in* vizyona girmesine daha iki ay var ve şimdiden yeterince mahvoldu. Bunun için teşekkürler."

Elimi göğsüme koyuyorum. "Onun Batman olduğunu söylemedim." "Sadece Batman'i canlandıran aktör olduğunu söyledim."

Oliver güneşlenme terasına göz gezdirir. "Sence bizi kaydediyor mu? Çocuklarının onu Batman sandığını öğrenecek mi?"

Nova, içinden bir küfür daha mırıldandıktan sonra, "Bu saçmalık yüzünden *The Avengers'i* kaçırdığıma inanamıyorum," dedi. İşte kötü ruh hali de buradan kaynaklanıyordu. Duyurulduğu günden beri sabırsızlıkla beklediği filmin bu geceki biletleri elindeydi. Bu, çizgi roman hayranı Nova'nın kalbi için saf bir sevinç kaynağıydı, ama Stonehaven'da geçirdiği yaz tatili bu sevinci söndürmüştü.

Varrick ile herhangi bir ortak özelliğimiz olup olmadığı konusunda üç dakika daha tartışırız ve sonunda sadece Oliver ile Nova'nın onun çene hattına sahip olabileceği sonucuna varırız. Babamın Damian Bennet'ten uzaklaştığını görünce, "Harekete geçti," derim.

Nitekim, bir görevliyi geçip güneşlenme terasına çıkan merdivenlere doğru yöneldiğini gördüm. Tekneye bindiğimizde hiçbirini onu selamlama fırsatı bulamamıştık, çünkü hemen üst güverteye koşmuştuk. Bir yanımda, onunla etkileşime girmeden bu yolculuğu atlatılabilmeyi umuyordum. Bu şansım da suya düştü.

"Onu denize itme," diyor Oliver, eliyle Nova'nın omzunu kardeşçe sevgiyle sıkarken.

Nova kollarını kavuşturdu. Zeytin yeşili gömleği, kaslı pazılarını sıkıca sarmıştı. "Benim için endişelenmene gerek yok."

Varrick son basamağı tırmanırken üçümüz de hazırlık için derin bir nefes alıyoruz ve ona dönmek için hafifçe dönüyoruz. Nova kollarını göğsünün üzerinde hiç gevşetmiyor, Oliver şampanyasını yudumlarken rahat bir şekilde eğiliyor ve ben... bir elim belimde, diğer elimle bardağıımı sıkıca tutuyorum.

Beynim televizyonun paraziti gibi uğulduyor, kelimeler bu garip, ürkütücü gerçeklikte kayboluyor. Erkek arkadaşının tüm ailesini öldüren, uzun süredir kayıp olan babana ne dersin?

O yaklaşırken bu soru içime işliyor.

Deri mokasenleri tik güvertede yumuşak bir ses çıkarır, saçları hafif rüzgarda dalgalanır. Yukarıdan gözlemediğim o sessiz özgüven, yakından bakınca daha da korkutucu geliyor. Sanki ayaklarımızın altındaki gemiye sahip olduğu kadar bize de kolayca sahip olabileceğini biliyormuş gibi.

Gerçi, belki de onun gerçekte kim olduğunu, neler yapabileceğini bildiğim için böyle hissediyorumdur.

Sıcak, karizmatik bir gülümseme dudaklarını süslüyor. "Smith ailesi," diye selamlıyor. Şampanya kadehi, sanki sonradan aklına gelmiş gibi, yan tarafında rahatça sallanıyor. "Sizi buraya ne getirdi? Yalıtılmışlık mı çekiyor sizi, yoksa farklı olma arzusu mu? İçe dönükler misiniz, yoksa aykırı tipler mi?"

Nova bu soruya öfkeyle bakar.

"*Siktir git*" demeden uygun bir cevap bulmakta zorlanıyorum. Aslında yüz yüze geldiğimizde daha terbiyeli davranacağımı düşünmüştüm, ama kanım kaynıyor.

Oliver elini denize doğru sallıyor. "Sadece manzarayı hayranlıkla seyrediyorum," diyor.

"Ah, evet." Varrick manzarayı, kasabadaki renkli binaları, suyun ötesinde uzak bir simge haline gelirken birbirine karışan manzarayı içlerine çeker. "Annen de bu manzarayı severdi."

Sözleri hesaplı bir sapan atışı gibidir. Nova kaskatı kesilir ve Varrick'e daha sert bir bakış atar. Eminim ki, ona annemizin adını ağzına almamasını söylemesine saniyeler kalmıştır.

Hemen söz alıyorum: "*Severdi*. Geçmiş zaman. Seksenlerde onu tanıdığın zamanlardan mı bahsediyorsun? O zamanlar bu tekne senin miydi, yoksa kayınvaliden Emilia Wolfe'a mı aitti?" Sözlerim gayet sıradan olsa da, gözlerimdeki öfkeyi bastırmak zor. Bakışlarım suçlamalarla dolu. Umarım "*Katil. Günahkar. Sahtekar*" diye bağırıyordur.

Son ikisi olabilirim, ama sahip olduklarım için hiç kimseyi öldürmedim. Biz aynı değiliz.

Varrick, şampanya kadehini kaldırırken boş elini cebine sokar. "Çok zekice." Sesi... etkilenmiş gibi geliyor.

Nefesimi tutuyorum, esprinin sonunu bekliyorum.

Başını hafifçe sola eğiyor ve gözleri üzerimden o kadar hızlı, o kadar anlaşılmaz bir şekilde geçiyor ki, eminim ki beden dilimi okuyor. Beni okuyor.

"Şaka yapmıyorum," diyor. "Tüm doğru soruları soruyorsun. *Evet*, bu seksenlerdi. *Hayır*, Emilia'nın teknesi değildi. Kocası William'ın teknesiydi. *Huzur içinde yatsın derdim*, ama karısını ve kızını dövüp duran sefil bir ihtiyardı. O yüzden cehennemde çürüsün." Şampanyasını dudaklarına götürüp rahatça bir yudum alır.

Oliver güneşlenme terasına kayıtsızca bakıyor ve ben de aynı kayıtsızlıkla bakışlarını takip ediyorum, ama Varrick'in nasıl bu kadar serbestçe konuşabildiğini merak ederek, dinleyen var mı diye kontrol ediyorum. Kendine güvenini sınırlamayan şey, salt ego mu?

"Burada yalnızız," der Varrick, sanki kafamızın içindeymiş gibi. "Ama bu sözleri gemicilere ya da gemici başına tekrar etmekten çekinmem. Merhum kayınpederime pek sevgi beslemediğimi bilirler."

Parmaklarım su bardağımı daha sıkı kavradı. "Görünüşe göre Wolfe ailesinin tamamına pek sevgi beslemiyorsun."

Başını sallar. "Hepsine değil." Ve bu imayı anlayamadığımızdan emin olmak için ekler: "Brayden'a karşı bir şeyim yok."

Nova gözlerini kısar. "Peki sence o da senin için aynı şeyi söyleyebilir mi?"

Varrick gözlerinde bir ışıltıyla güldü. "Elbette hayır." Bardağındaki bal rengi sıvıya baktı. "Hayır, o benim en kötü yanlarımı biliyor." Varrick bize baktı. "Hepiniz de öyle. Bu yaz, kısmen de olsa, bunu değiştirmekle ilgili. Ben Everett, Addison ve Beth'in beni gösterdiği gibi Kötü Kurt değilim — çünkü eminim söyleyecek çok şeyleri vardı."

"Son dakika haberi," diye tersliyorum. "O şekilde davranarak kendini öyle gösterdin. Bir marketin önünde arabama gizlice yaklaştın. Bu arada, Michael Myers taklidin gerçekten harikaydı."

Korkuluğa yaslanır, ön kolunu soğuk metale dayar ve gözleri ana güvertedeki diğer konuklara kayar. "Çoğu insan beni fark etmezdi, ama senin fark etmen, ne kadar iyi yetiştirildiğinin kanıtıydı." Dikkatini tekrar bana çevirir. "Bu yüzden hepinizi buraya davet ettim. Herhangi biriyle çalışmaya niyetim yok."

"Biz seninle çalışmıyoruz," diyor Nova.

Bugün ilk kez, bu sözler Varrick'i şaşırtır. Bir anlık bir şeydir. Neredeyse okunamaz, ama yüzündeki şoku tamamen silmeden önce gözlerinin kısıldığını görürüm.

Oliver derin bir nefes verir. "Nova—"

"Hayır, bu saçmalığı dinlemeyeceğim," diye homurdanır Nova. "O sadece bizi kullanmak istiyor." Varrick ona bakar. "Sen de beni kullanabilirsin. Takım olmak budur. Karşılıklı fayda."

Nova korkuluktan uzaklaşır. "Karşılıklı çıkarlarını al... ve kışına sok." Merdivenlere doğru yürür ve gözden kaybolur.

Oliver yüzünü buruşturur. "O, şey... evet." Kardeşim başını eğip, flütünü kaldırarak şerefe dedikten sonra bir yudum alır.

Varrick bize kaşlarını kaldırır. "Sanırım o hiç okul müdürü olmamış."

Kanım dondu. *Bizim* terminolojimizi sanki kendisininmiş gibi kullanıyor. Sonra fark ettim ki... bizim olmadan önce *onun* olabilirmiş. Onunla DNA'sının yarısından daha fazla ortak noktamız olabileceğini sevmiyorum.

Varrick'in gözleri Oliver ile benim aramda gidip gelir. "Hala bir işin başrolüne böyle mi diyorsunuz? Addy ve Beth, kullandığımız bütün bir sözlük oluşturmuştu. Dürüst olmak gerekirse, oldukça zekiceydi."

İlgimi gizlemeye çalışıyorum.

Bana karşı bir kozunun olduğunu düşünmemiştim, ama şimdi *bunun* o olduğunu anlıyorum. Bilgiye açım. *Geçmişe*. Geçmiş hiç net bir şekilde canlandıramadım. Annelerimiz bunu bilerek belirsiz ve bulanık tutmuştu, ama belki Varrick bu boşlukları doldurabilir.

Hemen pişmanlık duyuyorum. Ondan hiçbir şey istememeliydim. Sanki umursuyormuş gibi yaptığı şeyleri bile.

Oliver'in merakı benimkinin iki katı. Hafifçe öne eğilmesinden bunu anlayabiliyorum.

Daha fazla derinlemesine araştırma yapacak vaktimiz yok. Varrick saatine bakıp bize *Ithaka'nın* önümüzdeki on dakika içinde Stonehaven'a yanaşması gerektiğini söylüyor. Hazır olduğumuzda ana güverteye çıkmamızı söylüyor, ama Oliver ve ben onun kaygısız ve kendinden emin adımlarla merdivenlerden inişini izliyoruz.

O duymayacağı bir mesafeye ulaşır ulaşmaz, Oliver derin bir nefes alır. Gözleri benimkilerle buluşur ve ikisi de aynı şeyi söyler: *O iyidir. Belki de fazla iyidir.*

Oliver şampanya kadehini dudaklarına götürür. Kadehi büyük bir yudumla bitirmeden önce, "Bu yaz çok uzun geçecek" der.

ON ÜÇ

Jake

On altıncı doğum günümde, en büyük ağabeyim üniversiteden eve dönerken beni aradı ve sürpriz bir hediye elden teslim edeceğine söz verdi. Bir ağabeyin sunabileceği en güzel şey. Concord'a arabayla gitmeyi, grip olduğumu numara yapmayı, kendi bacağını kırmayı ve günü hastanede geçirmeyi düşündüm.

Trent'in bana ne sürpriz hazırladığını öğrenmemek için her şeyi yapardım.

Ama sekiz yaşındaki küçük kız kardeşim Kate, el yapımı bir doğum günü kartıyla odama koştı. Kartta şöyle yazıyordu: "*Bowie'ye bütün gün binebilirsin — sadece bugün!*"

Sanki bana dünyayı vermiş gibi yüzü ışıltı ışıltı parladı. Onun en değerli atına, ben dahil hiçbir erkek kardeşi binemezdi. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim, bu yüzden sabahı ahırda geçirdim. Trent geldiğinde ondan kaçmanın imkanı yoktu. Onu reddetmenin de. En azından denedim.

Beni yepyeni Lamborghini Murciélago'suna bindirdiğinde hayır dedim. Beni

New York'a götürdüğünde hayır dedim.

Arkadaşları gelip beni striptiz kulübüne sürüklediğinde hayır dedim.

Trent benim için VIP oda parasını ödediğinde, "*Hayatta olmaz*" dedim. Boynumun arkasından tuttu, parmakları derime batıyordu. "Korkak olma, Jake," diye fısıldadı. "Çoğu küçük kardeş bu hediyeye minnettarlıkla diz çökerdi. Kabul et. Bana sonra teşekkür edersin." Beni kanepeden o kadar sert itti ki striptizciye çarptım ve o sahnenin sert kenarına düşmeden önce belinden tutmak zorunda kaldım.

O güldü.

Arkadaşları güldü.

Ben sadece gitmek istiyordum ve Trent'in en azından *onlardan* kaçmam için bir yol sağladığını fark ettim. Bu yüzden bütün gece VIP odasında kaldım, Destiny ile konuştum ve onun NYU'da mikrobiyoloji okuyan bir yüksek lisans öğrencisi olduğunu ve öğrenci kredisini ödemek için kulüpte dans ettiğini öğrendim.

O gece, kardeşimin "*hayır*" kelimesini anlamadığını fark ettim.

Bu yüzden bugün, o dolabı talan ederken, askılardan gömleklerimi ve pololarımı koparıp çöp gibi yere atarken, ona "hayır" demiyorum. Stonehaven'da daha bir saat bile geçmedi, ama şimdiden anlaşmazlığa düştük. Ama yat üç katlı malikaneye yanaştığında ve Varrick herkese ayrı yatak odası yetmeyeceğini açıkladığında bunu bekliyordum. Kardeşlerin aynı odada kalması için düzenlemeler yaptı.

Damian ve Sandon Bennet, Grey ve Trevor Thornhall, hatta Oliver ve Nova Smith için bu bir sorun değildi.

Ama Trent ve ben... Bizim için bu çok büyük bir sorun. Aynı havayı paylaşmak bile zor. Aynı yatak odasını paylaşmak, ona yerin altı fit altında bir tabutta yatmasını istemekle aynı şey.

Bavullarımızı boşaltan Stonehaven personeli tarafından titizlikle katlanıp çekmecelere ve dolaplara yerleştirilen eşyalarımı toplamamı kibarca söylemek yerine, Trent nükleer bir saldırıya geçmeye karar verdi.

Neredeyse bir kibrit çıkarıp eşyalarımı ateşe vereceğini bekliyorum. Bu onun yapmayacağı bir şey değil.

Kapı çerçevesine yaslanıyorum, kollarımı kavuşturuyorum, kapı Trent'in isteği üzerine kapalı. "Bu gerçekten gerekli mi?" diye soruyorum.

İki eliyle çekmecedan boxer şortlarımı çıkarıp halının üzerine atıyor. "Sen bunu yapmayacaktın."

"Bana otuz saniyeden fazla zaman versen..."

"Her şeyde hep yavaşsın. Saniyeler bir yana, otuz dakikada bile halledebileceğini sanmıyorum." Bir sonraki çekmeceyi sertçe açıyor. "Sadece bana teşekkür et ve bu işi bitir."

"Tam olarak ne için teşekkür edeyim?"

"Bu bataklığı çözdüğüm için." Şortumu giysi yığınının üzerine fırlatıyor.

"Eminim Varrick Wolfe, onun düzenlemelerinin nasıl büyük bir başarısızlık olduğunu düşündüğünü duymaktan çok hoşlanacaktır..."

"Şimdiden sözlerimi çarpıtıyorsun." Trent bana öfkeyle baktı. "Bu odada bile olmamalısın. Avukatlarım seninle yalnız kalmamamı tavsiye ettiler."

Gülüyorum. "Annem öldüğünden beri bu yüzden mi baş başa kalmadık?" "Tabii ki. Ben avukatlarımın tavsiyelerine gerçekten kulak veririm."

Tabii, ne demezsin.

Son çekmeceyi kapatır ve çenesini yere saçılmış giysilerime doğru eğdi. "Eşyalarını al ve git."

Kapı eşiğinden kıpırdamıyorum. "Nereye?"

"Bilmiyorum. Umurumda da değil."

"Peki Varrick neden kanepede uyuduğumu sorarsa? Büyük ağabeyimin beni odadan attığını mı söyleyeyim?"

"Ne istersen onu söyle, Jake. Bu odada uyuyan benim. Kaybetmedim.

Bu, senin işe yaramaz sözlerinden daha anlamlı."

Varrick'i etkilemeye çalışıyor, bu beni şaşırtıyor. Trent'in Stonehaven'da yaz geçirmeyi sırf yenilik olsun diye kabul ettiğini sanıyordum. Victoria'nın en asil ailesinin kutsal mekanına nadir bir bakış.

Varis olarak adlandırılmakla ilgilendiğini sanmıyordum.

"Gerçekten Wolfe mirasını mı istiyorsun?" diye soruyorum kaşlarımı çatarak.

Trent'in yüzü, sanki kafayı yemişim gibi bükülüyor. "Kim istemez ki? Wolfe'ların serveti bizimkinin iki katı ve pasif gelirleri de daha fazla. Varrick şanslı bir pislik. Tüm mülklerini yönetmesi için personel tutmuş. Parmaklarını bile kıpırdatmıyor. Ben ise yatırımcıları memnun etmeye çalışırken hayatımı yönetim kurulu odasında heba ediyorum." Beni baştan aşağı süzdü. "Ama sen bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Annem seni asla büyüklerin koltuğuna oturtmadı."

"Artık varlıkların yarısı bana ait."

"Yarısı sana çoğunluğu vermez, küçük kardeşim." Telefonu titrer ve mesajı kontrol ederken gözlerini devirir. "Lanet olası Jordan. Hâlâ davet edilmediğine sızlanıyor

davet almadığından şikayet ediyor.”

Kardeşimizin adı geçince vücudum gerilir. Jordan davetiyeyi öğrendiğinde beni aramıştı. Berbat bir haldeydi. Ne dediğini zar zor anlayabiliyordum. Onu ikna etmek için karısıyla bir saatten fazla konuştum, ama o, böyle bir şey olmadan önce kocasının kendisini terk edeceğini söyledi.

“Jordan’ın rehabilitasyona ihtiyacı var,” diyorum Trent’e.

En büyük ağabeyim yüksek sesle inler. “Yine mi bu konu?” Sinirli bir şekilde elini saçlarının arasından geçirir. “Jordan acınası bir durumda. Rehabilitasyona ihtiyacı yok. Ona bir *omurga* lazım.”

"Bunu ona Percocet sağlayan adam söylüyor."

Trent alçak sesle güldü. “Herkes hap kullanır. Kendini kontrol edememesi benim suçum değil. Bu bir kişilik kusuru.”

Bu bir hastalık, demek istiyorum. Ama bu zehirli döngüyü daha önce binlerce kez yaşadım. Burnumun köprüsünü sıkıyorum. Bu konuyu kapatalım. Kardeşimiz konusunda hiç aynı fikirde olmadık. Annemle de aynı tartışmayı yaşadım. Onlar, Jordan’ı yüzüstü bıraktıklarını kabul etmektense onu küçümsemeyi tercih ediyorlar. Bir anne olarak. Bir ağabey olarak.

Kardeşlerimin en küçüğüyüm ve ailemizin mirasını kanlı bir bezle sarmadan bu durumu idare etmek için elimden geleni *yapıyorum*.

"Ne zamandan beri Jordan'ı bu kadar önemsiyorsun?" diye soruyor Trent. "Ondan nefret ediyorsun. Tabii onun da Caufield Üniversitesi öğrencilerine Perks sattığını unutmadıysan."

Bunu unutmadım. Onu
bu yüzden gerçekten
nefret ediyorum.

Ama hem onun yardım almasını isteyebilirim hem de ondan nefret edebilirim. Çoklu görev yapmak benim için yabancı bir kavram değil.

Trent’e cevap vererek onu tatmin etmiyorum. Boynundaki damarlar şişiyor; sinirleri bozulmuş. Yine giysi yığınınına işaret ediyor. “Eşyalarını topla.”

Gözümü bile kırpmadan “Hayır” diyorum.

Kısa bir kahkaha atıyor. "Bunu benimle yapmak istemezsin."

"Neden?" diyorum, omuzlarımı rahatça silkiyorum. "Sana karşı koyan birini kaldıramıyorum musun?" Gülümsemesi hiç solmuyor. "Kendini hep büyük ve sert sanmışsın. Ama seni incitmek *çok* kolay. Hiç çaba sarf etmem bile gerekmiyor." Dolaba doğru yürüyor ve boş valizimi buluyor. Onu yere fırlatıyor ve valiz, giysi yığınının yanında açılıyor. "Eşyalarını topla, yoksa kalacak başka bir oda bulmaktan mutluluk duyuyum. Eski bu katta uyuduğunu duydum. Üç kapı ileride." Phoebe.

Göz teması kurmayı kesmiyor.

İzin almadan onun odasına girmeye çalışacak bir adam olduğunu biliyorum. Eklemlerim, kapı çerçevesinden ayrılıp valizimin yanına diz çökmeme yetecek kadar gevşiyor.

Trent alay etmiyor. Etrafımdan dolaşıp kapıyı açıyor ve utancımı yoldan geçenlerin gözü önünde sergiliyor. “Sen,” diye seslendiğini duyuyorum. “Buraya gel.” Kapı aralığından platin sarısı saçlar görünene kadar personeli çağırdığını sanıyorum. *Hailey*.

Gözlerim onunla buluştuğunda dudakları aşağı doğru kıvrılıyor.

Trent parmaklarını şıklatarak beni çağırıyor. “Kardeşimin yardıma ihtiyacı var. Bu işi yapmaktan aciz. Hayatında hiç valiz hazırlamamış.”

"Ben hallederim," diye tersliyorum. Ama son kısımda haklı olduğunu söylemiyorum. Benim için valizimi hazırlayan insanlar var. Trent'in de öyle.

Kardeşim eliyle beni uzaklaştırır. "Aşırı alçakgönüllü davranıyor. Lütfen ona yardım et." O sadece beni utandırmak istiyor, ama Hailey'in gözlerinde hiçbir yargılama yok. Odanın içine doğru ilerler ve valizimin diğer tarafına diz çöker.

Trent yatağa çöküyor, ayaklarını yatağın üzerine uzatıyor. Telefonunda gezinip, sanki odasında bir baş belasıymışım gibi sabırsız bir iç çekiş bırakıyor.

Gömlekleri katlamaya zahmet etmeden valizin içine atmaya başlıyorum. Hailey'nin bakışları Trent'ten bana kayıyor, parçaları birleştirirken öfkesi artıyor.

"Benim odamda kalabilirsin, Jake," diyor, kardeşim duyacak kadar yüksek sesle. Gri gözlerinde bir meydan okuma parıldıyor ve bir an için kendimi o gözlerde kaybediyorum. Bu dünyada Trent'e karşı beni savunmaya istekli pek fazla insan yok. Graves ve Tinrock aileleri Victoria'ya taşınana kadar, hiç kimse yoktu derdim.

Hâlâ gerçek dışı geliyor. Sanki bir gün bu rüyadan uyanıp miras aldığım kabusu yaşayacağım gibi.

"Ne kadar tatlı," diyor Trent, gözleri hâlâ telefonunda. "Ucubeye bir hayırsever çıktı."

Cevap vermek için ağzını açıyor, ama ben valizimin üzerinden uzanıp bileğini tutuyorum.

Dudakları kapanır. Omuzları yenilgiyle çöker ve sessizce birbirimize bakarak anlaşıyoruz. *Kışkırtma yok.* Trent bu çekişmeye fazla ilgi duyuyor ve Hailey'e en ufak bir ilgi gösterirse, kafayı yerim.

Giysilerime geri dönüyoruz ve onun siyah boxer şortlarını katlamasını izliyorum. Onları nazikçe valizin içine yerleştirip okşarken dudakları sinsî bir gülümsemeye kıvrılıyor. Gülümsememeye çalışıyorum, özellikle de katlamaya çalıştığım her gömleği yeniden düzenlediğinde. Sihir yapıyor çünkü yakası en üste geliyor. Benim ifadem hayranlıkla doldukça dudakları giderek yukarı doğru kıvrılıyor.

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Mantiğim aksini söylese de.

Trent bilmiyor ama bugün bana büyük bir iyilik yaptı. Asıl kazanan benim çünkü bütün yaz Hailey Tinrock ile aynı odada kalacağım.

Teşekkürler kardeşim.

ON DÖRT

Hailey

Canavarın karnı, korkunç bir sığınaktan çok, kafamdan çıkmış bir fanteziye benziyor. Antika ciltli kitaplarla dolu, tavandan yere kadar uzanan raflar misafir odamı kaplıyor. Koyu renkli kadife perdeler kemerli pencereleri gölgeliyor ve okuma lambası, görkemli bir dört direkli yatağın ahşap başlığına sabitlenmiş. Bu durum, Varrick'in *benim* hakkımda ne kadar çok şey bildiğini sorgulamama neden oluyor. Hepimiz hakkında. Kitaplara olan sevgimi bildiği için mi bana bu odayı verdi?

Hayır. Bu bir tesadüf olmalı. Bir rastlantı.

Varsayımlar üzerinde kafa yoramam. Dün gece sadece üç saat uyuduğum için beynim zaten sislenmiş durumda. Fırtına sığınağından bu yana en düşük uyku süresi, bu da yeni bir suçluluk dalgasını tetikledi. Özellikle de iki gün önce New Hampshire'da yaptığım doğum öncesi muayeneden sonra.

Bebek sağlıklı.

Bebek hurma büyüklüğünde.

Ama Dr. Perez, uykusuzluğumu *kontrol altına* almam gerektiğini üç kez hatırlattı. Stres ve uykusuzluk, gebelik diyabeti, preeklampsi, erken doğum gibi sayısız soruna yol açabilirmiş. Liste sonsuz gibi görünüyordu. "Ama stres yapmayın," diye ısrar etti. "Stres, uyumayı daha da zorlaştıracaktır. Ve şu anda, uyumaya odaklanmanız gerekiyor. Normal yöntemler işe yaramazsa, sorunu kökünden çözmek için terapiye başvurmanızı şiddetle tavsiye ederim."

Terapi benim için bir seçenek değil. Çok fazla gerçeği atlamam ya da yalan söylemem gerekecek, bu yüzden kendi stratejime geri döndüm. Kendi araçlarıma. Dün gece yalnız uyuduğum için kötü bir gece geçirdim. *Bunu biliyorum*.

Ayrıca bu yaz bunun için endişelenmeme gerek olmadığını da biliyorum. Jake şu anda valizlerini misafir odama taşıırken endişelenmeme gerek yok.

Çekmeceyi kapatıp bana doğru döndü. "Konuşabilir miyiz?" diye sordu, sanki dinleyen biri var mı diye duvarları tarar gibi gözlerini etrafa gezdiriyordu.

"Her şey temiz," diyorum. "Dinleme cihazı olup olmadığını zaten kontrol ettim." Rafta duran her kitabı açıp, sayfalarda kablosuz dinleme cihazı olup olmadığını kontrol etmek sıkıcı bir işti. Gizli kamera olup olmadığını görmek için pencere pervazlarını ve resim çerçevelerini elimle taradım. Başka biri için bu bir saat sürebilirdi, ama ben on dakikada hallettim.

Herhangi bir tür gözetleme cihazı bulmak, Varrick'in bize güvenmediğinin kesin kanıtı olurdu.

Ama hiçbir şey bulamadım.

Yaylı kral boy yatak üzerine çöktüm, kalın yorgan erik rengindeydi ve kargo pantolonumdaki zincir tınladı.

Jake, sanki yanıma oturmaya tam olarak karar veremiyormuş gibi yatak direğine tutunuyor. Sessizce birbirimizi süzerken, ön kolundaki damarlar belirginleşiyor. *Bu yaz aynı odayı paylaşıyoruz. Aynı yatağı. Duygusal bir sevişmeden sonra ondan kaçamazsın, Hailey.*

Bu durumdan hoşlandığımı mı, yoksa ondan korktuğumu mu bilemiyorum.

Gözleri, alt dudağımın iki yanındaki gümüş halka piercinglerde takılıyor. Country kulübünde çalışırken çıkardığım piercingler.

"Snakebites," diyorum ona. "Piercingin adı bu." "Beğendim."

"Mi?"

"Bu seni neden şaşırtıyor?" Kaşlarının arası kırışıyor. "Seks yaptık."

"Piercinglerimi, rujumu ya da yüzümü beğenmeyen erkeklerle yattım." "Yüzünü mü?" Sesi daha da kızgın geliyor.

Rocky, Jake'e "beyaz şövalye" diyor ve ben de ona katılıyorum — sevdiği insanlar için hiç tereddüt etmeden savaşa atılacak birine benziyor.

"Adam çirkin olduğumu falan söylemedi. Bu benim tarafımdan yapılan bir varsayımdı. Gösteri sırasında tişörtünü yüzüme fırlattığında."

"Ve umursamadın mı?"

"Hızlı bir sevişmeydi. Beni çekici bulup bulmaması umurumda değildi," diye itiraf ediyorum. "Sadece boşalmak istedim. Orada kalacak değildim ki. İşlerim arasında bir boşluk vardı, o yüzden St. Louis'de sadece bir gecelik kalıyordum."

Jake bunu sindirip başını sallıyor, yılan ısırığı dudak piercinglerime tekrar bakıyor. "Hoşuma gidiyorlar," diyor, bu sefer daha kararlı bir sesle. "Çok tatlılar. Tıpkı senin gibi. Ve seni sadece çekici bulmuyorum."

Yüzüm kızarmaya başlıyor. "Ben, şey..." Sikişmediğimiz zamanlarda onun yanında daha utangaç hissediyorum, ki bu garip. Birkaç kez başımı sallıyorum. "Hislerim karşılıklı, yani evet." *Çok akıllıcaydı, Hailey.*

O da bana başını sallayarak, siyah file bluzumu ve kargo pantolonumu gözleriyle yutuyor. "Her zaman bu kadar alternatif miydin?"

"Belli bir şekilde giyinmem gerektiği söylenmediğinde, evet. Gençken grunge severdim. Sonra daha çok heavy metal."

Gülümsüyor, omzunu yatak direğine yaslıyor. "Ne kadar gençken?"

"Belki on iki, on üç yaşlarında, Nirvana dinliyordum. 'Come as You Are' şarkısı, ergenlik dönemindeki pek çok kaygımı atlatmamı sağladı."

"Nasıl bir şey olduğunu bilirim." Düşünceli bir şekilde gülüyor. "Eskiden şafak sökmeden önce Faust'un pistinde on mil koşardım." Faust, New York'un kuzeyinde gittiği erkek yatılı okulu.

"Ne dinlerdin?" diye soruyorum.

"Ayaklarımın betona çarpma sesi. Ağır, öfkeli nefesim. Hışırdayan ağaçlar."

Zihnim o görüntüye dalarken yatağın iki yanını sıkıca kavradım. "Gözümde canlanıyor. Ergenlik sıkıntıları yaşayan Jake, duygularını koşarak atıyor."

"Ben de gözümde canlandırabiliyorum." Gözlerimi yakalıyor. "Ergenlik sıkıntıları yaşayan Hailey, kafasını sallayarak duygularını dışa vuruyor."

Hafifçe gülümsüyorum. "Bunu çok yapardım. Phoebe'yle bile." Beyaz düğmeli gömleğini, ütülü lacivert pantolonunu, uzun boylu atletik vücudundaki kahverengi deri kemerini dikkatle inceliyorum. Bir yelkenli teknenin pruvasını tutarken J.Crew kataloğunda yer alabilir. Düşünceli, erkeksi ve açıkça yakışıklı.

Onun yatak odamda olması, karşımda durması garip geliyor. “Her zaman bu kadar şık mıydın?”

“Evet. Tarzımı değiştirmeyi hiç sorgulamadım.” Yatak başlığından uzaklaşıyor ve sonunda yanıma oturuyor.

Onun yakınlığı yüzümü kızartıyor. Gözlerine bakamayacak kadar utangaç olduğumdan, kadifemsi yosun rengi halının üzerinde kayan ayak parmaklarıma odaklanıyorum. “Bu bir Tibet halısı. İpek ya da ipek karışımı,” diyorum dalgın bir şekilde.

Ayaklarımıza bakıyor. “Nasıl anladın?”

“Düğüm yapısı ele veriyor. Ayrıca yün. Tibet koyunları sayesinde kendine özgü bir şekilde tereyağı gibi yumuşak. Aşırı soğuk iklimler, koyun yününi diğer koyunlara göre daha yoğun ve uzun yapıyor. Bu yüzden el dokuması olduğunda halının kalitesini artırıyor.”

Jake, sanki aksiyon dolu bir hikayeyi tekrar anlatıyormuşum gibi bana delici bir bakış atıyor.

Dudak piercingimi ısırıyorum. “Her neyse, o kadar da ilginç değil. Sadece bir halı hakkında sıradan bir bilgi.”

“Seninle ilgili her şey benim için ilginç.” Gözleri beni şefkatle sarmalıyor ve boynumun dibinden bir sıcaklık yükseliyor. Yüzünde endişe belirliyor. “Dün gece ne kadar uyudun?”

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. “Gözlem yeteneğin gelişiyor.” Boğazında bir kahkaha takılıyor. “Yok, hayır. Hala en iyi ihtimalle ortalama seviyedeyim. Tabii, sanırım, konu sana gelince...” Bakışları yine üzerimde dolaşıyor. “Hiç uyudun mu?”

Parmaklarım elimdeki ciltli kitabın sırtını okşuyor. “Üç saat. Geceyi okuyarak geçirdim.”

Kitabımı görüyor. “Onu da mı getirdin?”

Başımı sallayıp sırtını gösterdim: A HISTORY OF WOLVES. “Rocky’nin Wolfe olarak doğmuşken Grey adını seçmesi ironik, biliyor musun? Gri kurt. *Canis lupus*.” Parmağımı başlığın üzerinde gezdirdim. “Çoğu insan, hangi hayvanların ömür boyu eşleştiği sorulduğunda penguenleri düşünür. Ben gri kurdu düşünüyorum. Kardeşimi.” Düşüncelere daldım. “Başka bir sürü aramaya çıkmadan önce sadece geçici olarak yalnız kalabilen bir sürü hayvanı.” Kitabı kucaklıyorum, sonra Jake’e bakıyorum. “Rocky tek başına hayatta kalamaz. Kalabilseydi, yıllar önce bizi terk ederdi. Anne babamıza karşı beslediği kin yükünden kurtulurdu. Ama bunu hiç yapmadı—yapmayacak da. Phoebe’de eşini, biz diğerlerinde de sürüsünü buldu.”

Jake elini uzattı.

Kitabı avucuna koyuyorum ve sayfaları çevirmesini izliyorum.

“Bağlantıyı anlıyorum,” diyor, “ama geceleri uykunu kaçırıyorsa neden okumaya devam ediyorsun?” Sanki beni çözmeye çalışır gibi bana bir bakış atıyor. “İşine yardımcı olabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Aslında hayır.” Ayaklarımı yatağa kaldırıp çapraz bacaklı oturuyorum. “Bu sadece başka bir tutku, bir takıntı; işimi, riskleri ve sevdiğim insanları incitecek durumlara soktuğum tüm yolları düşünmememi sağlayan bir şey.” Boğazım düğümleniyor. Duygular içime doluyor. Cebimdeki zincirle oynuyorum. “Oliver’in burnuna müstehcen miktarda kokain çekmesinden ziyade kurtları düşünmek daha kolay.”

“Hâlâ mı yapıyor?” Jake kaşlarını

çattı. “Dün gece Collin’e gitti.”

“Belki burada yaz geçirmek ona da iyi gelir. O adamdan uzaklaşır.” “Belki...” Emin değilim.

Bunun bir yılan yuvasını başka bir yılan yuvasıyla değiştirmek olmadığını düşünmek naifçe geliyor

. Elini dudaklarına kaydırıyor, kalın tendonları ve kasları beni gerçekten tahrik ediyor

. Parmak eklemlerine doğru uzanan damarları seviyorum. Bir gece parmağım ile onları takip ettiğimi hatırlıyorum. Bir saat süren sevişmenin ardından vücudlarımız terli ve bitkindi.

Jake, onu izlememi izliyor. Sanki bir kitap, sayfalarını okurken yakalanmışsın gibi. Gülümsüyorum.

Dudakları kıvrılıyor.

"Sana oral seks yapabilir miyim?" diye soruyorum açıkça. Onun boşalmasını izleme arzusu aniden içimi kaplıyor. Arzular. İstekler. Özlemler. Bunları Jake ile paylaşmak çok kolay.

Yatağın üzerinde ona doğru döndüğümde, o öne eğiliyor. Parmakları saçlarımın arasına giriyor, başımın arkasını avuçluyor. "Önce seni boşaltabilirim..."

"Hayır, seni ağızda istiyorum." Zaten yere kayıyorum. Dizlerim, ayaklarının arasındaki pahalı halıya gömülüyor. Neyse ki yatak çok yüksek değil. O oturmaya devam ederken, ellerim sabırla uyluklarına dayanıyor.

Ona ilk kez beni sikmesini istediğimde, ağızdan kıvrılan öpücükler ve tahrip edici ellerle dolu bir kasırga gibiydim. Beni yavaşlatmak için bileklerimi tuttu ama ben öpmeye devam ettim. Dudaklarının kenarlarını. Boynunu. Köprücük kemiğini. "Hailey. Hailey. *Hails*. Heyheyhey. Yavaş. Yavaşla." Yanaklarımı avuçladı, yüzümü kendininkine doğru yönlendirdi. Nefes nefeseydim. Kafam karıştı. Sonra dedi ki, "Aceleyle gerek yok." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Yavaşça deneyebilir miyiz?"

Yavaş.

Hiç yavaş yapmamıştım.

Ama Jake ile seks, yavaşça gelişen, dört bölümden oluşan, yüz müzisyenli bir orkestra performansı gibidir. Muhteşem bir senfoni.

Şu anda, misafir odasında, Jake lacivert pantolonunun düğmelerini açtığı anda dudaklarımdan şehvetli bir nefes kaçıyor. Beni inceliyor, yutkunurken adam elması sallanıyor. Pantolonunu ayak bileklerine kadar çekiyorum — onun için çok hızlı. Koyu gri boxer şortunun kenarını kavradığımda elimi yakalıyor. "Yavaş," diye hatırlatıyor bana. Sesindeki sertliği duyar duymaz amım zonklıyor ve gözlerimiz tahrik edici bir ritimle birbirine kilitleniyor.

Bu emir beni hem öfkeliyor hem de heyecanlandırıyor. Arzu sabırsız. Serbest bırakılmak için can atıyor.

Boxer şortunu acele etmeden aşağı çekerek, ereksiyonunu kumaştan kurtarıyorum. Penisim şimdiden kalın ve sert. Jake'in içimde olduğunu hayal etmek bile beni titretir. Onu orada gerçekten çok seviyorum.

Oral seks.

Acele etme.

Kendi kendime başımı sallayıp onu kökünden kavradım, sonra dilimi gövdesi boyunca gezdirdim. Bu tempo dayanılmazdı. O benim yüzümü incelerken ben de onun yüzünü incelerken uyluklarım titriyordu.

Ağız aralanıyor. Eli bir avuç dolusu saçımı kavıyor. Onu ağızma almakta yavaşım. Onu dudaklarımdan sığdırmakta yavaşım. Onu boğazımın derinliklerine almakta yavaşım.

O, içime girebileceği kadar girdiğinde, boğuk bir sesle "Aferin kızım" diyerek beni övüyor.

Külötüm ıslanıyor ve boğulmamak için burnumdan nefes almaya çalışıyorum. Emmeye başlıyorum. İçeri ve dışarı. Onu izlerken tüm vücudum titriyor. Boynunda damarlar belirginleşiyor, nefesi düzensiz. Keskin bakışlı gözleri, daha yoğun bir arzuyla kararıyor.

Kafamın içinde olmamak çok iyi geliyor.

Düşüncelerimin içinde dolanmak yerine bu duyguları mahvetmek çok iyi geliyor.

Arkamda hafif bir gıcırta duyuluyor ve ben dönmeden Jake, "Ne oluyor lan?" diye mırıldanıyor. Onu hızla ağzımdan çıkarıp omzumun üzerinden bakıyorum.

Jake, bakışlarımı takip ederken elini başımın arkasına sıkıca sarar.

Oliver. Sadece Oliver.

Rahatlama hızla gerginliğe dönüşüyor.

Oliver aralık kapıyı kapatıyor. Kaşlarında şaşkınlık çizgileri beliriyor. Dişlerinin arasında bir saç tokası, koltuğunun altında bir kitap var ve bakışları, yerde diz çökmüş halimden, yanlarımda duran Jake'in bacaklarına kayıyor, bu erotik pozisyonu hızla sindiriyor.

Ve o anda, Oliver'dan bu gece odama gelmesini istediğimi hatırlıyorum. Ama bu, Jake odasından atılmadan *önceydi*. Yaz boyunca oda arkadaşım olmadan *önceydi*.

Hata bende. Bu yüzden artan gerginliğin sorumluluğunu üstleniyorum.

"Ben..." diye başlıyorum, ama Jake ve Oliver'ın bana bakmadığını fark ediyorum. Dikkatleri birbirlerine odaklanmış.

"Hailey'nin odasına sık sık girer misin?" diye sordu Jake, ses tonu koruyucu ve suçlayıcıydı. Bu sırada eli hâlâ şefkatle başımı okşuyor.

Oliver saç tokasını ağzından çıkarır. "Davet edildiğimde buna zorla girme diyemem." Omuzlarını kapalı kapıya yaslar ve bakışları benimkilere iner. Bana göz kırpar. Sonra gözleri tekrar Jake'e döner. "Gitmemi mi istersin, kalmamı mı? İkisi de umurumda değil."

"Kalmak mı istiyorsun?" diye sorar Jake inanamayan bir sesle. Oliver onu şaşırtmıştır ve Jake'in meraklı doğası göz önüne alındığında, Olly'yi dışarı atmak yerine sorular sormaya devam etmesine şaşırmam.

Oliver omuz silkiyor. "Buna merak de. Hailey'nin benden başka birine oral seks yaptığını hiç görmedim."

Yakın zamana kadar, sadece benimle yatacağına söz verene kadar, o hep bir playboydu. Benim aynı şeyi sunamayacağımı düşünürsek, bu büyük bir sözdü. Ama Olly bana, karşılıklı sadakat aramadığını söyledi. Sadece, ben zihinsel durumumu düzene sokmaya çalışırken... onun yapması gereken bir şey olduğunu hissetti.

Görünüşe bakılırsa Oliver röntgencilikle ilgileniyor gibi. Buraya orgazm olmak için kalıyor. Gerçek şu ki, o da en az benim kadar koruyucu olduğu ve Jake'i çok iyi tanımadığı için kalmak istiyor. Onun nasıl tepki vereceğini görmek istiyor.

Boynum ağrıyor ve Jake'e dönüp bakıyorum.

Düşünüyör. Değerlendiriyor. O da... meraklı.

Aniden fark ediyorum ki, hepimizin ortak bir özelliği olabilir. Aşırı derecede meraklı olmak.

Jake, Oliver'dan ayrılmıyor. "Hailey, karar senin."

Bu kararın ağırlığı, onların bakışları kadar üzerimde baskı yaratıyor. Yanlış seçim yapmak istemiyorum ve sanki *yanlış* bir seçim varmış gibi geliyor. Onların duygularını önemsiyorum ama bu gece kendimi pervasız hissediyorum. Bencilce, ikisini de istiyorum. Gerçekçi olarak, bebek konusunu öğrendiklerinde bunun sona ereceğini biliyorum.

Aptalca bir şekilde, şimdi onlara söylemenin zamanı olmadığına karar veriyorum. Merakım çok fazla. Tahrik oldum.

Bu hızla giden treni yere çakmak istiyorum. Rotasından saptırmak. Her şeyi riske atmak. Yatakta güvenli oynamam. Asla yapamadım.

"Benim için sorun değil," diyorum onlara. "Oliver kalabilir."

Jake'in bu seçimden rahatsız olabileceğinden endişeleniyorum, ama merak her şeyin üstünde olmalı. O da başını sallayarak bu garip yolu kabul ediyor.

Kendi vücuduna o kadar güveniyor ve kendinden o kadar emin ki, aletini bile saklamamış. Eli başımın üzerinde sabit duruyor ve ben eğilip onu ağzıma alıyorum. Kaldığımız yerden devam ediyorum. İçeri ve dışarı emiyor, yalıyor ve tahrik ediyorum. Onu izliyorum ama o beni izlemiyor.

Bakışları omzumun üzerinden geçip kapıda duran Oliver'a takılıyor. Onu her zaman beni incelediği gibi inceliyor. Gizemi çözüyor. Katmanları soyuyor. Ama Oliver'ın çok fazla katmanı var ve Jake giderek daha da huzursuz oluyor. Burnu genişliyor ve ben daha sert emdiğimde düşük bir inilti çıkarıyor.

Jake bana bakıyor. "Daha yavaş."

Boğazımdan bir inilti çıkıyor. Bu emir, bacaklarımın arasındaki noktayı titretiyor. Arkamda Oliver'ın bunu duyduğunun farkında olmak beni daha da tahrik ediyor. Jake eğilip başımın üstüne bir öpücük kondurana kadar itaat ediyorum. Kulağıma fısıldıyor. "Kıpırdama."

Söyleneni yapıyorum.

"Aferin kızım."

Kalçalarını ileri geri hareket ettiriyor. İleri geri. Yavaş, derin darbelerle yüzümü sikiyor. Ucu boğazıma çarpıyor ama öğürmeyi bastırıyorum. Sonra düşük, boğuk bir homurtuyla içime boşalıyor. Spazmların bitmesini bekliyorum, sonra onu yavaşça yalıyorum.

Jake, boxer şortunun lastiğini tonlu beline geri çekerken Oliver yatağın yanından dolaşır.

"Bu çok aydınlatıcıydı," diyor Oliver rahat bir tavırla ve kolunun altındaki kitabı bana uzatıyor. Walt Whitman'ın *Leaves of Grass* adlı kalın ciltli kitabını alıyorum. Hâlâ dizlerimin üzerindeyken, topuklarımın üzerine yaslanarak şiir koleksiyonunu karıştırıyorum.

Jake beni dikkatle inceliyor. "Yine gece yarısı mı okuyorsun?" Oliver başını yana eğiyor. "Yargılama mı duyuyorum?"

"Endişe duyuyorsun." Jake pantolonunun düğmelerini ilikler ve yataktan kalkarak Oliver'ın gözlerine bakar. "Dün gece bütün gece uyanık kalıp kitap okudu."

Gözlerimi kitaba dikmişken, Oliver'ın bakışlarının üzerime çöktüğünü hissediyorum. "Kaç saat uyudun, Hailstorm?"

"Üç," diyorum dürüstçe. Bir sonraki sayfayı çevirip hızlıca okuyorum. Beni izledikçe gerginliğim artıyor. Beynim çok fazla uğultu yapıyor, metne odaklanamıyorum. *Yeni şeylerle* pek iyi başa çıkamam. Ve bu durum — ikisinin de bu gece odamda olması — bir sürü yeni şey demek. Bir planım yok. Bir taslak yok.

Bu beklenmedik bir durum. İstenmeyen bir şey değil. Ama ne yapacağımı bilmiyorum... okumak dışında. Ya da okur gibi yapmak dışında.

"Bu gece üçten fazlasını deneyecek misin?" diye soruyor Olly. Yanıma, yatağa sırtını dayayarak yere çöküyor.

"Evet." Bir sayfa çeviriyorum.

Eli halının üzerinde gezer. "Tibet ipeği." Islık çalar. "Yaz bittiğinde bunu yanımızda götürelim mi? Sence kaybolduğunu fark eder mi?"

Jake avucunu gergin boynunun arkasına sürter. "Sanırım halılar da senin Milyarder Saçmalık Okulu'nun bir parçasıydı, değil mi?"

Oliver yavaşça gözlerini kırıyor, yüzünde şaşkınlık beliriyor. "Ne?" Dilini kullanarak ağzındaki saç tokasını yer değiştiriyor, sonra bükülmüş bacaklarını gevşekçe tutuyor. Yapabildiği tek rahat

hareketi bu.

Jake önce ona, sonra bana, sonra tekrar ona kaşlarını çattı. "Hailey o ismi senin bulduğunu söyledi. Pahalı markalar ve nesnelerle ilgili tüm derslerine böyle ad veriyorsun. Yani hangi müşterilerin gerçek parası olduğunu biliyordun... bu... doğru değil mi?" Onay için bana baktı.

Ona yalan söylemedim.

Oliver sadece hazırlıksız yakalanmış. Olly bana bakmıyor, ama kahverengi gözlerinde acı dolu bir parıltı görebiliyorum. "Hayır, doğru," diyor Jake'e. "Hailey adını neden seçtiğini de anlattı mı?"

Bu soru beni bir kırbaç darbesi gibi sarsıyor. Oliver'ı çok iyi tanıyorum. Sanki küçük bir kızken defalarca okuduğum bir hikâye gibi. Ezberlediğim sayfalar gibi. Neredeyse zihninden geçenleri görebiliyorum ve nefesim ciğerlerimde takılıyor.

"Altı yaşındayken bir iş için kullandığı sahte bir isimdi," diyor Jake. "O ismi, taklit ettiği küçük kızı sevdiği için kullanmaya devam etti. İleri seviye sınıflara yerleştirilmiş bir kitap kurdu."

Nabzım kulaklarımda atıyor. "Olly..."

"Peki Trevor? Sana onun isminden bahsetti mi?" diye soruyor

Oliver. Jake dudaklarını ovuşturuyor, tereddüdü bana yöneliyor.

Nefes veriyorum, "Ona yalan söyleme."

Oliver saç tokasını biraz daha sert ısıtır. Hâlâ gözlerime bakmaz.

"O, Tinrock ailesinin üçüncü çocuğu," diyor Jake, Oliver'da da duyguların yükseldiğini gördüğü için hâlâ temkinli davranıyor. "Yani, küçükken, üç olduğu için Tre olarak anılıyordu. Sonra Trev... ve sonunda Trevor."

"Phoebe ve Rocky?" diye sorar Oliver.

"Birbirlerine isim verdiler. Sen adını Oliver Twist'ten, Nova ise bir çizgi roman karakterinden aldın."

"O zaman herkes," diye mırıldanır Oliver. "Sana herkesi anlattı." Yüzündeki ifade, çoğu acıya yakın olan, birbirini izleyen bir duygu seline dönüşür. Derin, çok derin bir acı.

Carter, Oliver'ın isminin kökenini önce Jake'e anlatmıştı ve Oliver hiç umursamamıştı. Ama benim bilgi sızdırmam farklı bir durum, çünkü bir keresinde Oliver'a isimlerimizin ardındaki gerçeği ifşa etmektense dilimi kesmeyi tercih edeceğimi söylemiştim.

Oliver yutkunur ve kendini toparlamaya çalışır, ama bana baktığında, sanki bunu anlamaya çalışıyormuş gibi bakışları benimkilerde dolaşır.

Oliver Graves'i hiçbir şey yıkamaz. Fırtına sığınağına kilitlemiş ben hariç. Ve şimdi, bunun da onu yıkmış olabileceğinden korkuyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Diz kapaklarındaki var olmayan toz parçacıklarını silkelemek için bükülmüş bacaklarını bırakır. Bu, kayıtsız görünmesine yardımcı olmuyor. Boynundaki kaslar gerginleşirken, omuzları gevşemediğinde, gözlerindeki normal ışıltı bir daha asla görmek istemediğim bir donukluğa boğulduğunda, bu hiç de yardımcı olmuyor.

Bunun sebebi olduğumu bilmek çok acı verici. "Olly," diye fısıldıyorum, sırtlarımız yatağa dönük.

Başını bana doğru çeviriyor. "Yanlış hesap yaptım..." Sesi şefkatli, yumuşak ve rahatlatıcı. Bakışlarının tam tersi. "Senin için ne kadar önemli olduğunu yanlış hesapladım."

Kalbim bir anda sıkışır. "A-ama onunla konuştuğumu biliyor muydun?"

Gözleri kızarıyor. "Ona geçmişimizi anlattığını bilmiyordum. Sırlarımızı."

"Bana her şeyi anlatmadı." Jake beni savunur, duruşu uyarı doludur. Oliver'a bana kızmamasını söylüyor.

Oliver asla kızmaz.

Jake ayakta durduğu için Oliver başını kaldırır, ama aralarında güç dengesizliği yoktur. Oliver yerde otururken bile Jake kadar uzun görünür. Göğüslerini şişiren ya da erkek egemenliğini göstermeye çalışan biri değildir. İkisi de kendileriyle barışık oldukları için havalı davranmaya gerek duymazlar.

Oliver saç tokasını ağzından çıkarır. "Beni yanlış anladın, Koning. Hailey'den tüm sırlarımızı mezara götürmesini istemiyordum. Yaptığımız dolandırıcılıkları, uydurduğumuz takma adları, hatta en derin, en karanlık korkularımızı paylaştığı için onu cezalandırmazdım. Sadece, bunları bilmeye layık birini, hatta *seni* bile bulmasına şaşırdım."

Jake anladığını belirtircesine yavaşça başını sallar. "Sen bunun sadece seks olduğunu sanıyordun." Tanrım.

"Ama sadece seks," diyorum ve başları o kadar hızlı bana dönüyor ki nabzım fırlıyor. İkinin yüzünde de şaşkınlık çizgileri beliriyor. "Öyle. Jake, Trent kız arkadaşlarını bir ödül gibi gördüğü için kimseyle çıkmayacağını açıkça belirttin. Olly, sen hiç ilişki yaşamadın. Ben de bu konuda tam bir felaket olurdum. Yani, evet, bu sadece seks. Bu ciddi bir şey değil." Nefesim kesik kesik çıkıyor.

"Tamam." Oliver saç tokasını bana doğru uzatır. "Ama ben genellikle 'sadece seks yaptığın' erkeklerle konuşmam. Senin de benim flörtlerimle konuşmadığın gibi. Peki, bu ne...?" Parmaklarıyla odayı işaret eder.

"Bu farklı," Jake, Oliver'dan çok bana açıklıyor, çünkü ikisi de aynı noktaya varmış gibi görünüyor.

Yoldan sapan benim.

Oliver bir saniye yüz ifademi inceliyor. "Bunun farklı olduğunu bilmelisin." Jake'e çok fazla şey anlattığımı biliyorum. Nedenini de biliyorum. "Kendini kandırmıyorsun, değil mi?" Dizlerini hafifçe dizlerime değdiriyor, sanki yine gizli bir anı paylaşan gençlermişiz gibi, ama o artık çok daha fazla bir erkek. Neredeyse dikkatimi dağıtıyor. Zaman ve yaş.

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Kandırmıyorum."

"O zaman neden ondan hoşlanmaktan bu kadar korkuyorsun?" Gözleri, çatılmış kaşlarımı, kızaran yanaklarımı, aralanmış dudaklarımı tarıyor. "Yoksa bana söylemekten mi korkuyordun?"

Sözleri beni sarsıyor. Duygularım göğsümü dolduruyor. Boğazım yanıyor. "Her ikisi de, belki," diyorum çok yumuşak bir sesle.

Oliver birkaç kez başını sallar, bunu sindirmeye çalışır. Sonra koluma dirsek atar, bakışlarımı yeniden yakalar ve "Bildigiime sevindim," der.

"Gitme. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum," diyorum hızla, Oliver'ın Jake'e o kadar derinden aşık olduğumu ve onunla olmayı tercih ettiğimi düşünmesinden paniğe kapılıyorum. Ve bu doğru değil—bu doğru değil. Bebeği düşünmüyorum. İçimdeki bu hayatın benim için nasıl bir seçim *yapacağını*.

Henüz o noktaya gelmedik. Şu anda *buradayız*. Ve ben bencilce statükoyu korumak istiyorum.

Oliver kolunu bana doluyor ve yüzünü görebilmem için vücudunu bana doğru çeviriyor. Sanki kimsenin giremeyeceği sessiz, gizli bir köşeyi paylaşıyormuşuz gibi başını eğiyor. "Yaşamaktan korkmanı istemiyorum, Hailey. Benim yüzümden değil. Elimizde sadece şu an var. Yarın asla garanti değil."

Kollarımı karnımın etrafına dolamamak için büyük çaba sarf ediyorum. "Sensiz yaşamaktan daha çok korkuyorum," diye fısıldıyorum.

"Bir yere mi gidiyorum?" Çenemi yukarı kaldırıyor ve ben yine onun güven veren gözlerine bakıyorum. Gözlerine yeniden ışıltı gelmiştir.

Sonra Oliver ayağa kalkar ve Jake'e elini uzatır. "Bunu bir daha deneyelim, olur mu? Ben Oliver Graves. *Hizmetinizdeyim* demek isterdim, ama siz benim hizmetimde olacaksınız." Bu, aylar önce Jake'e söylediği cümlenin aynısı. Bu sefer, alaycı bir gülümseme ya da göz kırpması yok.

Jake elini sıkıyor, ikisinin de ön kollarında gerginlik var.

Gözlerimi kocaman açarak ikisi arasında gidip geliyorum.

"Hailey'nin bana oral seks yapmasını izledikten sonra nasıl hizmetinde olabilirim?" Jake, elini bırakarak sorar. "Görünüşe göre sen benim hizmetindesin."

"Güç dinamiklerini tartışmalı mıyız? Buraya ben davet edildim. *Beni o* davet etti." Saç tokasını ısıtır ve omuzlarını yatak direğine dayar, kollarını gevşekçe kavuşturur. "Hafızanı tazelemeye devam edebilirim, Koning'in oğlu. Benimki kurşun geçirmez."

"Evet, bunu isterim." Jake başını sallar, kollarını göğsünde daha gergin bir şekilde kavuşturur. "Bizi izlerken sertleştiğin kısmı hatırlamama yardım et."

Hareket etmiyorum.

Oliver hafifçe gülerek sırtıyor. "Hafif ereksiyonuma baktığından yüzde altmış eminim. Bunu yüzde yüz kesin hale getirdiğin için teşekkür ederim." Golf alkışı yapıyor. Alaycı değil, sadece biraz eğlenmiş gibi.

"Hafif ereksiyon, tamam." Jake daha sert bir şekilde başını salladı. "Tabii."

"Sen de ölçebilmek için onu çıkarmamı mı istiyorsun?" Oliver, haki renkli pantolonunun paçasını çekerek alaycı bir tavır takındı. "Zaten çıplakken daha yakışıklıyım."

Jake sinirli bir şekilde elini saçlarının arasından geçirip ona işaret ediyor. "Benimle flört mü ediyorsun?"

"Ben herkesle flört ederim." Dilini kullanarak saç tokasını yerinden oynatır. "Bu benim en büyük karakter kusurum."

Ona bakıyorum. "Bu bir görüş olmasaydı, doğru bir gerçek olabilirdi."

"Öznel görüşler," diye yakınıyor Oliver. "En sevmediğim şey." Yatağa geri uzanıyor. "Biz gerçekleri tercih ederiz, değil mi Hailstorm?"

Onların birbirlerine dik dik bakışlarını açıkça izliyorum ve Oliver'ı iş dışında bu kadar çatışmacı gördüğümü hatırlamıyorum.

"Jake de gerçekleri sever," diyorum, pek yardımcı olamadan.

"Sana bir gerçek var," diyor Oliver, Jake'e doğru eğilerek. Dirsekleri uyluklarının üzerinde, elleri avuç içleri yukarıda. "Buraya Hailey'i sikmeye geldim, onu yeterince yorup uyutmak için. Tıpkı çoğu gecede yaptığım gibi."

"Oily," diye inliyorum ve kitabımın sayfalarını alnıma dayıyorum.

Jake sert bir ses çıkarır, kaşlarını çatarak. "Uyku ilacı gibi mi?"

"Aynen uyku ilacı gibi." Oliver saç tokasını kulağının arkasına takar, sonra ellerini rahatça yatağın arkasına dayar.

Aman Tanrım! Parmaklarımı şakaklarıma dokunduruyorum. *Bu gerçek olamaz.* Ama dizlerimin altında yumuşak halıyı hissediyorum, bu da beni gerçek dünyaya bağlıyor. Bu bir halüsinasyon değil.

Kitabı indiriyorum. "Göründüğü kadar kötü değil," diye çabucak araya giriyorum. Oliver, Jake'i süzüyor. "Hailey'e yardım ettiğim için kızgınsın..."

“Ona yardım etme *şekline* kızgınsın,” diye karşılık verir Jake, iki elini saçlarının arasından geçirerek. “Bir uzmana danıştın mı?”

Sözünü kesiyorum. “Doktoruma uyumak için seks yaptığımı söyledim.

Durmamı söylemedi.” Oliver eliyle bana işaret ediyor. “Sağlıklı.”

Jake sert bir bakış atar. “Başka bir doktora danışmalı.”

“Senin için sorun olan, onun uyumak için seks yapması mı, yoksa uyumak için *benimle* seks yapması ve *seninle yapmaması* mı?”

Jake derin bir nefes alır ve sanki emin değilmiş gibi başını sallar.

Oliver tekrar öne eğildi. “Bak, lisanslı bir terapistmişim gibi davranıyorum. Aslında değilim. Belki sağlıklı değildir. Belki de öyledir. Asla bilemeyeceğiz çünkü geçmişimizin tamamını profesyonellere açıklayamayız. Kendi kendimize yarattığımız yatakta yaşıyoruz.” Kollarını açar. “Hepimiz berbat durumdayız. Ya bunu kabul et ya da hayatına devam et.” *Ondan “Hayatına devam et” dediğini* duyarım.

Nefes alamıyorum.

Jake ve Oliver gözleriyle konuşuyorlar. Ne düşündüklerini zar zor anlayabiliyorum, bu da endişemi daha da artırıyor. İkisini de incitmek istemedim.

Oliver bana doğru başını sallar. “Sana isminin kökenini anlatıp, uyku ilacı olarak ona orgazm yaşattığımı söylememesinin bir nedeni var.”

Jake cevap için bana bakıyor.

“Onaylayacağını

düşünmemiştim.”

“Onaylamıyorum,” diyor Jake. “Ama tabii ki seni

durdurmayacağım.” “Bu nasıl tabii ki oluyor?” diye soruyor

Oliver.

“Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum. Hailey beni burada istediği sürece, *ben buradayım*.” “O zaman ortak bir yanımız var,” diyor Oliver.

Kitabımı *gürültüyle* kapatıyorum. “Peki ya ikinizi de burada istersem?” İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum. “O zaman ne olur?”

ON BEŞ

Rocky

"Ve sonra üç kişi kaldık," diyor Varrick, Bennet kardeşler yatmaya gittikten sonra. Bana nadir bulunan Dalmore viskisi dolu bir kristal kadeh uzatıyor ve bir tane de Trent Waterford'a veriyor.

"Agatha Christie hayranı mısın?" diye merak ediyorum. (Gerçi pek umursamıyorum.)

Varrick koyu renkli deri koltuğa yaslanır. "Cinayet gizemlerinin kendine özgü bir çekiciliği var." O bir komedyen. Gözleri bana parıldıyor; muhtemelen birbirimizin saçmalıklarını bu kadar kolay görebilmemiz onu eğlendiriyor.

"Ben de ürkütücü şeyleri severim," derim ve bardağımı kaldırıyorum.

O da kadehini kaldırır, sonra bir yudum alır. Benimkini henüz içmiyorum. Samimi boyutlardaki sigara odasında dolaşıyorum, devasa kitaplıklarla, mermerden yapılmış bir Roma tanrısının büstüyle ve süslü altın çerçeveli aynalarla – yaklaşık beş tane var – çok etkilenmiş gibi davranıyorum. Sakin, kendinden emin yansımam beni takip ediyor.

Yapmadığım şey ise, biyolojik babam Christian Wolfe'un burada kendi babasıyla viski içip içmediğini merak etmemek. Çocukken yeşil tartan halının üzerinde oynayıp, puro ve burbon keyfi yaparken yaşlı adamların hisse senetleri ve gayrimenkul hakkında gevezeliklerini dinleyip dinlemediğini merak etmemek.

Aslında yaptığım şey ise, her bakışımda çift yönlü aynalar ve minik kırmızı ışıklar olup olmadığını kontrol etmek.

Onun beni, labirentindeki bir fareymişim gibi incelediğinin çok iyi farkındayım.

Trent, Varrick'in yanındaki koltuğa yaslanıyor. "Çocuklar yattığına göre, senin... yaz teklifinle ilgili birkaç şey öğrenmek istiyorum." Ayak bileğini dizine dayayarak rahat bir pozisyon alıyor. "Bu davet listesiyle başlayalım."

"Gerekçelerimi mektupta belirttim," der Varrick basitçe, ama ben Trent'in aralıksız soru yağmurunu ve Varrick'in sinekleri kovar gibi savuşturmak zorunda kaldığı gülünç derecede sığ yorumlarını keyifle izliyorum.

"Meşe fıçıda yıllandırılmış Dalmore, rafındaki her neyse ondan çok daha iyidir."

"Burada neden gömme aydınlatma var? O bir spot ışığı mı?"

"Hizmetçin kesinlikle tüy toz bezinin ne olduğunu bilmiyor. İstersen burayı tamamen değiştirecek personel numaraları bende var."

Bu durum, Varrick'in bana ve Graves kardeşlere olan ilgisini de kısmen dağıttı. Bize bakmaya çalıştığını gördüm, ama Trent onu kendine çekti.

Neden ona henüz siktirip gitmesini söylemediğini bilmiyorum. O ilk doğan pislikten bir şey istediği dışında.

"Okudum. Kurucu aileleri ve kasabada iz bırakmış aileleri davet ettin," diyor Trent, viskisini yudumlarken. "Ama burada bulunan herhangi birine sorsaydın, Bennet kardeşlerin zamanını harcamaya değmeyeceğini söylerdi. Damian parayı idare *edemiyor*. Üzüm yetiştirilemeyen bir şaraphane satın aldı."

Bu tam olarak doğru sayılmaz, ama tamamen yanlış da değil. Damian, Jake'le yaptığı bir poker bahsinde bu şaraphaneyi kazanmıştı. Mülk sadece değersiz olmakla kalmayıp, Jake'in bana kurtulması gerektiğini vurguladığı kötü bir yatırımdı.

"Şaraphaneyi pota at, Jake," dedim poker oyunu sırasında.

Başka birini kazıklamaya karşı çıkıyordu, ama Jake'in Damian'ı pek sevmediğini düşünüyorum, çünkü onu ikna etmek çok da zor olmadı.

"Ve Sandon Bennet," diye gülüyor Trent, "o *on iki* yaşında." "On dört," diye düzeltiyor Varrick, kayıtsız bir ses tonuyla. "Aynı şey."

Aynı şey değil.

"Peki Smith'ler ne olacak?" diye merak ediyor Trent. "Onlar eyalet dışından gelen, güven fonu olan çocuklar. Buraya geleli bir yıldan az oldu..."

"Grey." Varrick ilk kez sözünü keser. "Neden oturmuyorsun?" Karşısındaki boş sandalyeyi işaret eder.

"Ayakta durmayı tercih ederim." Barın kenarına yaslanıp yerinde saymamak için biraz yaklaşıyorum.

"Ev yanacak diye mi korkuyorsun?" diye takılır.

"Etrafımız açık denizle çevrili. O yüzden bu konuda bir sorun yok." Varrick tekrar sandalyeyi işaret eder. "Israr ediyorum."

"Oradaki Grey'i sevdim," diye alay ediyor Trent. "Bu berbat ışık altında, neredeyse seksi görünüyorsun. Phoebe'nin sana neden ilgi duyduğunu anlamaya başlıyorum." Kendi espriden yoksun şakasına gülüyor.

"Hâlâ benden hoşlanıyor," diyorum. "Buna ne dersin?" "Hayal."

Bana sanrılı demesinin ironisine kahkahayı basıyorum. Şakasına güldüğümü sanıyor, o da kıkırdıyor. Varrick viskisine bakıp gülümsüyor, sonra bana bakıyor, sanki paylaştığımız bu anı hayranlıkla izliyormuş gibi.

Gördüğümüz

gerçekler. Midem
bulanıyor.

"Bana üçüncü kez sorman mı gerekecek?" diye soruyor Varrick, ses tonu dostça ve hafif.

Cevap vermek üzereyim ki Trent, "O ayakta durabilir. Thornhall'lar, Smith'lerden daha prestijli değiller. Aslında, onlardan daha azlar—alınma, Grey," diyor.

"Alınmadım." Viski kadehimi kaldırıyorum. Wolfe'ların serveti umurumda değil. Tehditkar değil. Sadece bu yaz, *değerli* en iyi arkadaşım ile iyi vakit geçirmek için buradayım.

Varrick parmağıyla bardağına dokunur, benimle Trent arasında bakışlarını gezdirir. "Lütfen. *Otur*," diye emreder, Trent üzerinde hakimiyetini gösterir.

"Biraz pitbull gibi görünebilir, ama o bir köpek değil." Trent aslında şunu söylüyor: *O senin "O benim misafirim ve buraya, yanımıza gelmesini istiyorum."*

"O benim misafirim ve buraya, bize katılmasını istiyorum."

Düzeltilip bardan uzaklaşıyorum. "Hepiniz birden benim için kavga etmeyin." Sonunda sandalyeye oturuyorum, viskimi yanımdaki sehpa koyuyorum. "TK haklı ama."

Davetli listesi kısaltılabilirdi. Servetini kızlardan birine bırakma ihtimalin düşük olmalı. Onlar garson.”

“Peki bu onları itibarsızlaştırır çünkü...”

Trent alaycı bir kahkaha attı ve düğmeli gömleğinin yakasını gevşetirken bakışlarımızı üzerine çekti. “Çünkü *bu* büyüklükte bir servet biriktirecek sosyal statüleri yok. Onunla ne yapacaklar ki?”

Varrick sandalyesine daha da yaslanır. “İkiniz de zeki adamlarsınız.” Şimdi de Trent’in egosunu okşuyor. “Bu kasabaya karşı cömert ve iyiliksever görünme ihtiyacımı anlayabilirsiniz. Denizde bir canavar olarak görülmek istemem.”

Trent kaşlarını çatı. “Yani, Phoebe ve Hailey’i hayırsever görünmek için mi davet ettin?” “Hailey’i sadece davet etmedim. Onu mirasçım yapıyorum.”

Ne... oluyor... burada? “Kız kardeşim mi?” Beynimde bir kafa karışıklığı tsunamisi patlak verirken soruyorum.

“Kız kardeşin,” diye onaylar Varrick.

“Dur, dur.” Trent viskisini sehpaye bırakıp ellerini kaldırır. “Yirmi yaşındaki gotik kız mı?” Hailey Temmuz’da yirmi beşine girecek, ama Trent’in kimsenin yaşını hatırlayacağını hiç beklemiyordum.

“Bu sadece görünüş için. Göz boyama.” Varrick parmağını kristal bardaktan kaldırıp yansımalarımıza işaret ediyor. “Onu mirasçım olarak atamak yerlilerin hoşuna gidecek ve Phoebe’nin aksine o da uysal, kontrol etmesi en kolay olanı. Böylece bir Koning’le evlendiğinde, Victoria’daki en güçlü iki aile birleşecek. Geride bırakmak istediğim bir miras.”

Kaslarımı kıpırdatamıyorum. Sonunda neyi amaçlıyor bu adam?

Onu dik dik bakarak, gözlerimdeki içgüdüsel öfkeyi söndürmeye çalışıyorum. “Kız kardeşimin Jake ile evlenmesini mi istiyorsun?” diye soruyorum.

“Jake değil.” Yanında oturan iğrenç herifi işaret ediyor. “Trent.”

Neredeyse bayılacaktım. Ama Trent’in tiz kahkahası beni kendine getirdi.

“Bu bir şaka olmalı.” Kıkırdar ve derin bir nefes alır. “İyi şakaydı, Varrick. Beni kandırdın.” Alkışlar, ama Varrick başını sallayınca sesler kesilir.

“Şaka değil. Bu yaz boyunca, Stonehaven’da birbirinizi daha iyi tanıyabilmeniz için her şeyi ayarladım. Her şeyi, bir sonraki varisimi kimi seçeceğimi bilmediğim gibi göstererek yaptım, ama o kişi Hailey Thornhall olacak. Evlilik yoluyla elde ettiğim servet de yine de bir servettir. Sence bunu nasıl elde ettim?”

Evlilik ve ölüm.

Kız kardeşimle konuşmam lazım. Hemen şimdi. Yanımdaki telefonuma bakıyorum. Sinyal yok. *Kahretsin*.

Trent yüzünü buruşturuyor. “O sadece bir kağıt parçası. Sen hayattayken o ne kadar para göreceksin ki?”

“Hailey’e hatırı sayılır bir tröst veriyorum. Onunla evlenirsen bu senin olacak, sonra da şehirdeki Wolfe mülklerini nasıl bölüşeceğimizi konuşabiliriz.”

Neden? Neden böyle bir şey yapsın ki? Kafamda hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirmemek için kendimi zorluyorum. Sinirli görünmemeliyim. Boğazını kesmek istediğim gibi görünmemeliyim. Kafamda kafa karışıklığı ve merak karışımı bir duygu var. “Bu planı başka kim bilecek?”

“Bu üçümüz arasında

kalacak.” Hadi oradan.

Beni bir saniye bile düşünmeden kız kardeşime ispiyonlamayacağıma inanıyor olamaz. "Hailey?" Trent tiksinişmiş bir ifadeyle tekrar edip duruyor.

Bu fikirden tiksindiğini görmek hoşuma gidiyor. Varrick ise tiksiniyor. Trent'i, onu etkilemenin bir yolunu arıyormuş gibi hızla süzüyor.

Hailey'i bu lanet olası pislığe satmasına izin vermeyeceğim. "Bu plan çok zayıf görünüyor." "Neden?" diye soruyor Varrick.

"Kız kardeşim buna asla razı olmaz." Ben de onun razı olmasını istemem. Trent viskisini bir dikişte içiyor. "Peki ya Phoebe?"

Bütün vücudum alev alıyor. Canım yanmaktan daha çok korkmalıydım. "Evliliğimizi düzeltmeye çalışıyoruz..."

"Boşanmanın bir sebebi vardı, Grey, *hadi ama*." Sanki eski karımla bir şansım olduğunu düşünerek acınası bir hal almışım gibi bir yüz ifadesi takınıyor.

"Hayır." Bu Varrick, ben değilim. "Phoebe olmayacak. Yerliler onun Jake'le evlenmesini tercih ederler ve dediğim gibi, o kolay lokma *değil*. Kontrol edebileceğin bir kadınla evlenmelisin. Ne dersen yapacağı biri, böylece evlilik sözleşmesi imzalamak zorunda kalmazsın. Parası senin olacak. Mülkü senin. Vücudu—istesen de istemesen de—senin."

Onu boğmak istiyorum. Sakinleşmek için nefes alıyorum ve Rolex saatimin bileğimde yarattığı ağırlığa odaklanıyorum. Kollarımı sıvamış, çıplak ön kolumun altındaki sandalyenin serin derisi. Bir nefes daha.

Hâlâ onu boğmak istiyorum.

Trent geriye doğru yığılır, ellerini başına koyar. "Bunu düşünmem lazım."

"Bütün yazın var." Varrick ayağa kalkıyor, bardağı sadece yarısı boş. Ben neredeyse hiç yudumlamadım bile—yoksa tuvalete gidip kusmam gerekirdi. Bana içki doldurmasına güvenmiyorum. Burada o kadar paranoyakım.

Trent yatmaya giderken, ona hemen arkasından geleceğimi söyledim —çünkü Trent için, Varrick'le baş başa kalacak kadar önemli biri değilim— Varrick'in omzunu tuttum ve onu bir saniye daha sigara içme odasında tuttum.

"Konuşmamız lazım," dişlerimin arasından fısıldıyorum, kanım gittikçe daha da kaynıyor.

"Sonra. Sabah beşte, bu odada." Gizlice konuşuyor ve beni takip etmem için işaret ediyor.

Damar

Onun ayak seslerini takip ederken şakaklarım çok şiddetli bir şekilde atıyor. Kitaplıkta duran oniks kurt heykelini çevirdiğinde, raf açılıp gizli bir oturma odası ortaya çıkıyor. "Sabah beş," diye tekrarlıyor. "Diğerlerini de getir."

"Toplantı mı çağırıyorsun?" Ona bakıyorum, neden bizim onunla çalışacağımızı düşündüğünü merak ediyorum.

"Sabah beş." Cebinden bir anahtar çıkarırken kapıya dikkatle bakıyor. "Bu Phoebe'nin odasına açılıyor." Daha aceleyle konuşuyor. "Onunla kalmak için kullan."

"Neden?" diye soruyorum, söylediklerine inanamayacağımı bilsem de.

"Trent, yaz sonuna kadar Phoebe'yi kendi tarafına çekmeyi planladığını bana söyledi ve kızım uyurken gece yarısı ne yapacağından emin olamıyorum. Ona karşı çıkamam. Bana her şeyi söyleyebileceğine inanması daha iyi, böylece bunu kendi lehime kullanabilirim."

Phoebe'yi kızı olarak nitelendirdi.

Bana samimiyet gösteriyor. Dürüst gibi görünüyor, ama ben manipülasyon izleri arıyorum. Sadece duymak istediklerimi söylüyor.

Sanki ne düşündüğümü anlıyormuş gibi, "Sana yalan söylemeyeceğim. İşler böyle yürür. Birbirimize asla yalan söylemeyiz."

Bu, bizim büyürken öğrendiğimiz kurallardı. “Evet. Eski arkadaşların da bize hep böyle derdi,” diyorum acı bir şekilde. “Ve sonuç ne oldu, bak.”

Varrick başını sallıyor, bakışları o kadar empatik ki, onun karanlık üçlüde olup olmadığını sorguluyorum. Anlayışlı tavırlarıyla bana ulaşmaya çalışıyor. “Bana da yalan söylediler, Brayden.” Çünkü Elizabeth ona üçüzlere hamile olduğunu hiç söylememişti. Kapıyı tekrar kontrol ediyor. “Artık gitmelisin.” Gizli odayı kapatıyor. Kitaplık yerine geri yerleştiriliyor. “Trent, onu takip ettiğinden emin olmak isteyecektir.”

Haklı.

Ama gitmeden önce, ona bir şeyi çok net bir şekilde anlatırım. “Eğer kız kardeşimi o lanet herifle evlenmeye zorlayarak bir dolandırıcılık yapmana izin vereceğimizi sanıyorsan, bizi çok *fena* yanlış anlamışsın.”

“Sabah beş,” der sadece.

ON ALTI

Oliver

Her şey olabilir. İş için Glaswegian lehçesini korumaya çalışan bir genç olduğumdan beri kendime bunu söylüyorum. Aynı şehirden, bu durumda İskoçya'nın Glasgow kentinden doğmuş olmakla hedefin güvenini kazan. *Kolay*.

Eh, zordu. *Beni* zorladı. Bu yüzden, doğal olarak, her saniyesini sevdim. Başarısızlığa o kadar yakındım ki, yapabileceğime inandığım şeyin sınırına kadar kendimi zorlamak zorunda kaldım.

Her şey olabilir.

Neyin iyi gidebileceğine, neyin kötü gidebileceğine artık şaşırmıyorum. Beklenmedik atışlara. Kırık atışlara. Hızlı atışlara. Saatte 160 km hızla gelen her atışı parkın dışına atabileceğime inanmak istiyorum. Bu gece Hailey ile olanlara kadar.

Bana ne attığını bilmiyorum. Sadece yüzüme çarptığını biliyorum.

Jake direksiyondan ellerini çekip duş alacağını söyleyerek beni Hailey ile baş başa bıraktığında, tüm bu olaydan bir nefes alabiliyorum. Aptal bir adam değil, bu yüzden ona uyumasına yardım edeceğimi biliyor.

Benimle kavga etmektense onun iyiliğini daha çok önemsiyor. Onu öncelikli tutmasaydı onunla ciddi sorunlarım olurdu ve Hailey bu adama aşık olsaydı — gerçekten, içtenlikle *aşık* olsaydı— o zaman onun iyi yanlarının kötü yanlarından daha fazla olduğunu zaten bilirdim.

Her zaman *Carter'in* Hailey ile olan ilişkiye bir tehdit olacağını düşünmüştüm. Sonra yıllar geçtikçe o giderek daha az ortaya çıkmaya başladı ve bizim gezgin sahtekarımız ciddi bir gerçeklikten çok onun bir fantezisi gibi gelmeye başladı.

Jake ile olan bu ilişki ise gerçek.

İçimde yeni duygular uyandırıyor. Karşılaşacağımı hiç düşünmediğim korkular. Güvensizlikler yüzünden tökezlemektense, asit tripine girmeyi tercih ederim.

"Selam. Olly." Hailey iki eliyle yanaklarımı kavrar, bakışlarında nereye sürüklendiğimi sorgulayan bir ifade vardır, özür diler, ama özür dilemesi için hiçbir neden yoktur.

Her şey olabilir.

Odaklanmayı severim.

Bir hedef.

Bu gece, onun üç saatten fazla uyumasını sağlamak istiyorum. "Hailstorm," diye kulağının dibine şehvetle fısıldıyorum, sonra onu kollarımın arasına alıyorum. Bacaklarını belime dolayarak onu yatağa taşıyorum, alt dudağını ısıyorum, sonra aç bir açlıkla onu öpüyorum. Ağzıma değen soğuk metal piercinglerini seviyorum. Kollarını omuzlarıma doluyor ve öpücükleri tutkulu, derin, tanıdık.

O, hiç kimsenin yapamadığı şekilde kanımı ısıtıyor. Hailey ile birlikte olmanın, diğer kızlarla sevişirken bulamadığım sessiz bir rahatlığı var. Her zaman vardı ve benim için

bu yüzden ona tekrar tekrar dönüp duruyorum.

Çok geçmeden ipek çarşafların ve ağır yorganın altında buluyoruz kendimizi. Çok geçmeden onun file bluzunu yırtıp atıyorum ve o da kargo pantolonunu çıkarıyor. Çok geçmeden o da siyah tişörtümü başımdan çekip çıkarıyor. Çok geçmeden heyecanla titriyor, terli, çıplak, deriden, kastan ve aşırı duygudan oluşan bir karmaşa haline geliyoruz.

Kalbim Hailey'in üzerine kanıyor. O, benim tümümü, gerçek beni, tam anlamıyla sahip olan tek kişi.

Onu göğsüme sıkıca sararken, zevk çığlıkları kulaklarımda gürültü gibi yankılanıyor. İnce bacağını belime dolamış, yan dönmüş bana bakıyor. Parmaklarım şişmiş amının içinde sürtünme yaratıyor. Başparmağım klitorisini okşuyor. Nefesinin kısaldığını, sanki her nefes için mücadele ediyormuş gibi kısaldığını izliyorum ve içindeki saldırımı yavaşlatmıyorum.

Hailey ereksiyonumu sıkımaya çalışıyor, boğazımdan bir inilti çıkarken benim tahrikimi tüketmeye çalışıyor, ama ben onu o anın içinde o kadar tamamen kaybetmesine neden olduğum, beni boşaltmayı unuttuğu bu oyunu seviyorum.

Banyo kapısı açıldığında o da neredeyse oraya varmak üzere. Durmuyorum. Hailey, kapı eşiğinde duran Jake'i göremiyor. Jake, belinin alt kısmında beyaz bir havluyu tutuyor, suyu hala oyulmuş çenesinden damlıyor, gözleri giysilerinin durduğunu tahmin ettiğim şifonyere kayıyor.

Hailey sırtını ona dönmüş, yüzünü göğsüme gömmüş. Ben çarşafların altında parmaklarımla onu becerirken o bana sıkıca sarılıyor. Jake'in şifonyere doğru yürümeyi düşündüğünü izliyorum, ta ki Hailey inleyen, nefes nefese bir inilti çıkarana kadar, sonra dikkatini tekrar bana veriyor.

O, benim ona yaptıklarımla daha çok ilgileniyor. Onu anlıyorum, çünkü onun da Jake'e benzer bir dikkat ve merakla oral seks yaptığını görmüştüm.

Titrek vücudundan ısı yayılıyor. İkimiz de terden sıırıslamamız. Sert sikimi bıraktı. Kaslı karın kaslarımı tırmalıyor. Odaklanmış gözlerini Jake'ten ayıramıyorum. Hailey, içindeki yoğunluk, amansız hız ve pompalama sanki mutluluk verici bir acıymış gibi inerken bunu yapamam — normalde onun seslerini bastırırdım.

Sonuçta, gizlice iş çevirmekte çok iyiyiz.

Ama içimdeki bir şey, Jake'in onu orgazma ulaştırdığını görmesini istiyor. Ona ona neler yapabileceğimi göstermek, ona benim gerekli olduğumu göstermek için. O, meydan okuyan bakışlarına kilitleniyor, geri adım atmıyor ya da çekinmiyor.

O bana odaklandığı her yoğun saniyede kaslarım geriliyor. Burnumdan nefes alıyorum, çenem sıkışıyor, kanım penise akıyor. Onun stoik tavrını kırmak istiyorum.

Başka bir hedef.

Bunu bitirmem lazım. Hailey'nin çığlıkları kesik kesik nefeslere dönüşüyor ve ben Jake'e bakarken ona fısıldıyorum, "Benim için boşal." Kalçaları elime doğru kıvrılıyor ve parmaklarımla etrafında nabzının attığını hissediyorum, sonra klitorisini ovuyorum. Göğsüme şiddetli bir şekilde kasılmaya başlıyor ve ben onu sıkıca tutarken hassas noktasını aşırı çalıştırıyorum.

Orgazmı patlayan bir pil gibi. Onu tüketiyor. Kendinden geçtiğinde geriye hiçbir şey kalmıyor.

Jake bakışlarını sabit tutuyor. Vücudum yanıyor. Tiz çığlıkları yumuşak, acılı inlemelere dönüşüyor. Uzuvarları gevşiyor ve ona "Aferin kızım" diyorum.

Çenesi seğiriyor. O bunu söylediğinde hoşuna gidiyordu ve artık bilmesi gerekirdi ki, ben yetenekli bir taklitçiyim.

Sonunda kapı eşiğinden ayrılıp şifonyerden kıyafetlerini almaya gidiyor. Ben Hailey'e odaklanıyorum, yanaklarından nemli platin rengi saç tellerini ayırıyorum. Gözleri kapalı, başı kuş tüyü yastığa gömülmüş ve nefesi yavaşlıyor.

Uykuya dalarken adımları mırıldanıyor ve göğüs kafesim sıkışıyor. Onu kaybetmek istemiyorum. Bu geceye kadar bunu hiç düşünmemiştim. O, yerleşik bir hayatın benim kanımda olmadığını biliyor. Bu yüzden benimle değil, Carter'la bir gelecek hayal etti.

Sadece seks.

Belki de hiçbir zaman sadece seks değildi. Hailey benim için her zaman sabit bir değerdi. Şimdi Jake'in kalıp onun için de öyle bir değer haline gelmesinden daha çok korkuyorum.

Dikkatlice, temkinli bir şekilde çarşafların içinden çıkıyorum. Çıplak. Yarı ereksiyon halindeyim ama Jake sikime bakmıyor. Boxer şortunu giyerken yüzünde şaşkınlık beliriyor. Aşağıya bakıyorum.

O da kocaman ve yarı ereksiyon halinde.

Vücudumun gerildiğini hissediyorum. Kapağı çok sıkı vidalanmış, sallanan bir soda şişesi gibiyim.

"Gitmiyorum," diye fısıldıyorum, umarım onun sessiz sorusuna cevap vermiş olurum. "Bu gece onunla kalacağım." Sonra omuzlarımı aralık banyo kapısına dayayıp rahatlamaya çalışıyorum. Kapının çarpımaması için tutuyorum ve sessizce kapatıyorum.

Ellerimi yıkamaya gidiyorum. *Lütfen düzgün bir el sabunu olsun.* Siyah dispenserin üzerindeki içerik etiketini okuyorum ve sentetik kokulara tiksiniyorum. Bu, cildimi kurutur.

Yine de ellerimi yıkarım.

Sonra avuçlarımı havluyla kurulayıp çene hattımı inceliyorum; tıraş izleriyle pürüzlü bir cilt. Hailey bunu seviyor, ama bence bunun sebebi tıraş konusunda takıntılı olduğumu bilmesi. Yüz hatlarım bazen sürekli değişiyormuş gibi geliyor. Çocukluğumdan beri doğal koyu kahverengi saçlarım yok. Son işimden uzaklaşmak için son birkaç yıldır bronzlaşmadım.

Zeytin rengi tenimde, pazı ve uyluklarımdaki benleri lazerle aldırdıktan sonra leke kalmadı. Göz rengimi değiştirmeden geçirdiğim en uzun süre bu. Victoria'ya geldiğimde renkli lens takmadığım için hala minnettarım. (Bir yıldan fazla bir süre mavi gözlü gibi davranmam gerekmiyor.) Bu, şüphesiz, tek bir görünümü koruduğum en uzun süre.

Panik yapma, Oliver.

Sertleşmiş boynumu çatırdatıp, lavaboya tutunduğum elime bakıyorum. Parmak eklemlerimde yara izleri oluşmaya başlamış. Bir sonraki iş için bunları nasıl yok edeceğimi bulmam gerekecek.

Panik yapma, Oliver.

Dolaba doğru çömelıyorum. Bakalım sevgili yaşlı katil babam ne stoklamış. Tuvalet malzemelerinin bulunduğu sepeti karıştırıyorum. Jilet ve tıraş kremi bulduğuma seviniyorum. İçindekiler... *Fena değil.*

Ayağa kalkıp bir el havlusunu sıcak suyla ısıtıyorum, nemli bezi yüzüme bastırıyorum, sonra çeneme biraz krem sürüyorum ve tıraş olmaya başlıyorum. Bu, normal cilt bakım rutinime hiç benzemiyor, ama jileti yanağımda gezdirdikçe vücudum gevşiyor.

"Hey."

Jake'in aniden ortaya çıkmasıyla başımı çeviriyorum, ama jileti hareket ettirmiyorum. Yanlışlıkla kendi yanağıma kesince yüzümü buruşturuyorum. *Kahretsin.*

Kahretsin. Kan var. *Ne gece ama.* Formumdan çok uzakım. "Siktir,"

diye küfreder Jake, banyoya doğru aceleyle ilerler.

Beyaz porselen üzerinde kan damlaları görünce, jileti hızla lavaboya atıyorum. "Sadece senin için bir gösteri, Koning," diye takılıyorum. "Dolandırıcılar *da* kanar."

"Al." Yüzümün yan tarafına sıcak bir havlu bastırıyor. İrkilme dürtüsünü bastırıyorum. Sanki kesik derinmiş gibi, geniş avucuyla yanağıma fazladan baskı ve güç uyguluyor. Gerilim artıyor; bana karşı gösterdiği bu şefkatli davranışın fazlasıyla farkındayım. Gözleri üzerimde dolaşüyor. "Sana gizlice yaklaşılabilceğini düşünmemiştim," diyor.

"Güzelliğim çok güçlü bir şey. Beni bile dikkatim dağıtır." Kafamın arkasını koyu çizgili duvar kağıdına dayıyorum, yüzüme uzanırken ona bakıyorum. Ben devraldığımda havluyu bırakıyor, parmaklarımız birbirine değiyor.

Onu yanıp yanan yanağıma tutuyorum ve kaslarımı gevşetmeye çalışıyorum. Onunla birlikteyken bu lanet kesik umrumda olmasın diye uğraşıyorum. Sikimi görmesi umurumda değil, ama grotesk bir yara izi umurumda.

Onun gök mavisi gözlerine kapılıyorum. "Henüz dikkatini dağıtıyor mu?" diye soruyorum, umarım Hailey'i orgazma ulaştırmamı düşünüyordur.

Jake yavaşça başını sallıyor, banyodaki sıcaklığı artırıyor ve sadece "Daha çok çabalamalısın" diyor.

"Hmm," diye düşünürüm. "Ben çaba gösteren biriyim." Göz kırparım, ama o hafif hareket bile yanağımanın zonklayan derisini gerer.

"Flört etmeyi bırak," diyor.

"O benim iyi olmamı istiyor," derim dramatik bir şekilde, sanki bu daha inciticiymiş gibi. "Asla." Kirpiklerimin altından ona bakarım. "Beni zorlayamazsın. Ama senin kötü olman için henüz geç değil. Karanlık Tarafa geç. Öyle yaparsan daha uzun süre hayatta kalırsın."

Kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturur. "Senin için mesele hayatta kalmak mı?"

Onun bu kadar hızlı olmasını seviyorum. Eminim Hailey onun Ivy League zekasını daha da çok seviyordur. "Ne derler bilirsin? Tüm iyiler genç yaşta ölür." Başımı eğiyorum. "O halde bu gidişle, senden daha uzun yaşayacağım."

Endişesi yüzüme yönelir. "Kumaştan kan sızıyor."

"Hadi canım." Gergin bir nefes veriyorum, onun dolaba doğru çömelmesini izliyorum. Muhtemelen benim için ilk yardım çantası ya da bandaj arıyor. "İlgilenmemen gereken insanlara fazla önem veriyorsun."

Bu sözlerim, aramasını bir saniye kadar kesintiye uğratır, sonra devam eder. "Hepimiz kaygısız olamayız."

"Ben de umursamıyorum değilim. Sadece ne kadar umursayacağıma seçici davranıyorum." Aynada kendime bakmaktan kaçınıyorum. "Çok fazla umursarsan, göğsüne on kiloluk ağırlık plakaları bağlarsın." Bu gece en az iki yirmi kiloluk ağırlık kaldırdığımdan emin olduğumu ona söylemiyorum.

Advil kutularını çıkarırken yüzü sertleşiyor. "Hailey'i benimle birlikteyken ne kadar önemsiyorsun?"

Ah, lanet olsun. Yalan söyleme dürtüsü duyuyorum, ama o aile işinin bir parçası. Onu aramıza almakta hiçbir sorun yaşamamıştım — ne kadar çok güvenebilirsek o kadar iyi — ama bu, Hailey'nin ona karşı hisleri olduğunu öğrenmeden önceydi.

"Şu anda," diyorum, "çok fazla." Kendi kendime mırıldanıyorum, "Bunu tahmin etmemiştim." Trevor'ın yine rahatsız edici bir şey yapabileceğinden şüphelenmiştim — *doğru çıktı*. Rocky'nin sonunda Phoebe'ye hamle yapacağından şüphelenmiştim — *doğru çıktı*. Hails'in gerçek duygularla Jake Koning Waterford yönüne kayacağını hesaba katmamıştım.

"Benden hoşlanabilmesi seni bu kadar şaşırttı mı?" Beni duymuş olmalı.

"Sen gümüş kaşıkla doğmuş, polo oynayan zengin bir çocuksun. Bizim kandırdığımız türden. Eğer birine aşık olacaksa, bunun başka bir dolandırıcı olacağını düşünmüştüm."

"Senin gibi," diye işaret etti.

Acı verici bir gülümsemeye gülüyorum. Kelimenin tam anlamıyla acı verici. "Düşünce akışımı takip etmeye devam et, *çok seksi*." Sesimi kısarak konuşuyorum.

Jake bir kutuyu yırtarak açtı. "Sen tam bir karakterisin."

"Birçok karakter," diye düzeltiyorum, aynada kendime bakarak. *Kahretsin*. Kumaş çok parlak kırmızı.

"Hailey hangisini seviyor?"

"Hepsini. Benim her halimi." Havluyu indirip aynada elmacık kemiğimin biraz altındaki on santimlik kesikleri inceliyorum. Baskıyı kaldırdığım anda çenemden kan sızmaya başlıyor. Nefes almakta zorlanıyorum ve kendimi Jake'e bakarken buluyorum.

Hızla antiseptik ve bandajları çıkarıyor. Lavaboya hafifçe eğilmiş durumdayım ve o çömelmişken, yüzü rahat hissetmem için olması gerekenden çok daha yakın bir mesafede, pelvisime çok yakın.

Bu dikkat dağınıklığını fırsat bilip soruyorum. "Vermekten mi hoşlanırsın, yoksa sadece almaktan mı?"

Gözleri sikime takılıyor, sonra ayağa kalkarken yüzüme yükseliyor; benden yaklaşık bir inç daha uzun. "Bana sakso çekmemi mi istiyorsun?"

"Sorulara hep soruyla mı cevap veriyorsun?" diye karşılık veriyorum. "Az önce yaptığın gibi mi?"

"Oh, bak, şimdi işler yolunda gidiyor. Durmak istemiyorsun, değil mi?"

"*Oliver*." Yüzüme bakıyor.

Çenemdeki kanı siliyorum. "Koning." Aynada kendime sadece bir saniye bakıyorum, sonra aynadan ona bakıyorum.

Bandajın kağıdını yırtıyor. "Dikiş atılması gerekmeyecek sanırım." Biraz rahatlıyorum. "Bu arada buraya ne için geldin?"

Bana bandajı uzatıyor. Kelebek bandı. Umarım bu, yarayı kapalı tutar. "Yerde yatmayı planlıyor musun diye sormak için."

"Beni yataktan itmedikçe hayır." Bandı yanağıma yapıştırmaya odaklanıyorum. *Bitti*. "Düşünürsen, bu benim açımdan çok cömert bir davranış." Onun yanından dolaşıp altın çubuğun üzerindeki havluya uzanıyorum.

Ağırlığını kaydırıyor. Karın kaslarının gerildiğini fark ediyorum. "Nasıl?" diye soruyor.

Havluyu belime bağlarım. "Senin Hailey ve benimle aynı yatakta uyumanıza izin vermem bile."

"Belki de buradaki güç dengesini yeniden gözden *geçirmeliyiz*." Jake lavaboya tutunur. "Çünkü ben *bütün* yaz boyunca Hailey ile bu odada kalmaya davet edildim. Sen ise sadece bir geceliğine davet edildin."

"Bir gece her zaman ikiye, sonra üçe, dörde, beş bine dönüşür..." "Beş bin," diyor kararlı bir sesle.

"Ayakların yorgun görünüyor. Ben sonsuza kadar sayarken orada durmanı istemedim."

Jake, yoğun ve meydan okuyan bir göz temasıyla birkaç kez başını salladı. Bu karşılıklı atışmayı olması gerekenden daha fazla keyif alıyorum. Yanağımdaki acı olmasaydı, belki gülümserdim bile.

Özellikle de Jake, "Vücudumu çok fazla dert etme," dediğinde.

"Umursamadım. Umursamayacağım." Bunun üzerine, uzun boylu vücudunun etrafından tekrar dolanıyorum ve gözlerinin hareketlerimi takip ettiğini hissediyorum. Omzumla sessizce yatak odasına itiyorum. Ona göz kırpiyorum, sonra odaya girip Jake Waterford'un dikkatimi dağıtan etkisi ortadan kalktığı anda daha da geriliyorum.

Parmaklarımı kelebek bandıyla kapatılmış kesik üzerinde hafifçe gezdiriyorum. Sonra donup kalıyorum. Hailey iyi. Onu bıraktığım yerde, çarşafın altında uyuyor, ama pirinç kapı kolu—ikinci kat koridoruna açılan kapı—dönüyor.

Jake yanıma yanaşır. "Bir sorun mu var?" Sesi bir fısıltı gibidir.

"Burada kal." Sessiz adımlarla kapıya yaklaşıyorum, sonra omzumu kapı çerçevesine dayıyorum.

Rocky, maymuncukla kapıyı açtığında ilk gördüğü şey benim yüzümdür.

Kafamı Jake'e doğru çeviririm. "*Bu* haneye tecavüzdür."

Rocky, kız kardeşinin odasında Jake'i ve beni görünce gözlerini iki kez sertçe kırıyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor. "Bu da ne?"

"Kötülerin pijama partisi," diye fısıldıyorum ve kolumu kapının önüne uzatarak onun girmesini engelliyorum.

Bana öfkeyle bakar. "O zaman Jake neden burada?"

"Her dakika onu yozlaştırıyorum."

Rocky gözlerini devirdi, sonra beni geriye doğru itmek için bir adım attı. Göğüslerimiz birbirine değdi. "Çekil."

Hayır, olmaz. Kıpırdamayacağım. Yatağa doğru ilerlemeye hazırlanıyor. Elimi göğsüne koyuyorum. Onu durduruyorum.

"Çekil yolumdan," diye homurdanıyor. "Hailey ile konuşmam lazım. Bu şaka değil."

"Gülmüyorum." Onu kapıya kadar geçiriyorum.

"*Oliver*." Elimi göğsünden çekiyor.

Benden çok kardeşimle çatışıyor. Brayden Tinrock gibi sert ve iğneleyici birini yutabilirim. Hiçbir şeyin beni incitemeyeceğini söyledim, ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Hailey'nin bunu yapabileceğini hep biliyordum.

Kapıyı sessizce kapatıyorum. Sessiz koridorda, Rocky sanki ya yüzüme yumruk atacak ya da beni duvara itecekmiş gibi bana öfkeyle bakıyor.

Nova bunu öğrenirse, Rocky yarın öğleden sonraya kadar gözü morarır, bu yüzden denemeyecektir.

Kapıyı koruyorum. "Şu anda kız kardeşinin güzel ve derin uykusunu gerçekten mahvetmek mi istiyorsun?" Gözlerindeki gırtlaktan gelen öfkeyi içime çekiyorum. Bilemiyorum... bu her zamanki öfkesi mi? "Neler oluyor?"

Aniden bandajlı yanağımı fark ediyor. "Ne oldu?" Sanki Jake bana zarar vermiş gibi başını kapıya çeviriyor. Rocky'nin de iyi anları var. Çürümüş bir elmanın bile çekirdeği yumuşaktır.

"Kaza," diyorum. "Jake'in bir örümceği ezeceğini sanmıyorum, hem gerçek hem de mecazi anlamda." Rocky gerginliğini kaybetmiyor. "Nova'ya baktır."

"Yarın sabah öyle yapmayı planlıyordum." Kardeşim aramızda en fazla tıp eğitimi almış olan kişi. Yara izi kalıp kalmayacağını o bilir.

Rocky gömleğinin yakasını kaşıyor. "*Bu*, Hailey ile ilgili, bekleyemez. Şu anda neler olduğunu bilmesini tercih ederim."

Kaşlarımı çattım. "Bir çözüm ararken her seferinde ona başvurmamaya karar vermiştik." O bizim "beyin"imiz, çocukken uydurduğumuz bir lakap, ama aynı zamanda sadece *Hailey*. İşler ters gittiğinde çok fazla sorumluluk hissediyor ve her başarısızlık ve hatanın onu dibe sürüklememesi için bunun değişmesini istiyorum.

"Çözüm aramıyorum dostum. *Mesele* kardeşim." Başını bana yaklaştıyor, dudakları kulağıma değiyor ve Varrick Wolfe'un sigara içme odasında ona anlattıklarının çoğunu fısıldıyor.

Hailey, Trent ile mi evlenecek?

Bu mantıklı gelmiyor. Hiçbir dolandırıcılıkta böyle bir rol üstlenmemişti. Asla yapmazdı.
“Endişelenecek bir şey yok,” diye fısıldadım. “Bu olmayacak.”
Ama beynimin bir köşesinde biliyorum ki... her şey olabilir.

ON YEDİ

Phoebe

Kahveye ihtiyacım yok. Rocky ve ben paranoya ve öfkeyle doluyuz. Sabah saat üçte — babamın önerdiği buluşma saatinden iki saat önce — Rocky bana kitaplığın arkasındaki sigara odasındaki gizli sığınağı gösteriyor.

"Görünüşe göre buraya yıllardır kimse girmemiş," diyorum, karanlık salona süzülürken. Uzun bir kanep ve sandalyeler olduğunu düşündüğüm şeylerin üzerine boyacı bezi örtülmüş. Süslü damask duvar kağıdı sıvadan soyulmuş. Her köşede yıpranmış karton kutular yığılmış. Kim bilir neyi örtmek için daha fazla kanvas bezi var.

Rocky ışıkları açıyor ve örümcek ağlarıyla kaplı avize biraz sallanıyor. "Her şeyi kontrol ediyoruz."

"Evet."

Rocky ve ben, öfkeli bir sessizlik içinde kamera ve kayıt cihazlarını aramaya başlıyoruz. Bir ara, havalandırma deliklerini kontrol etmek için Rocky'nin omuzlarına bile tırmanıyorum. Ben metal çیتالardan içeriye bakmak için uzanırken o da bacaklarımı tutuyor.

"Her şey temiz," diyorum ona.

Kalçalarımı kavrayıp beni ayağa kaldırıyor.

Eski günlerdeki gibi hissediyorum. Tek fark, gerginliğimizin birlikte olmayı reddetmekten ya da ikimizin de nefes alamayacak kadar boğucu bir özleminden kaynaklanmaması.

Gerginliğimiz yaklaşan felaketten kaynaklanıyor, bu da beni onun kollarına atılmak için can atmaya itiyor. Rocky'nin beni o kadar sıkı kucaklaması ki, her şey cehenneme dönerse, en azından birlikte cehenneme gidelim.

Sarılmakla zaman kaybedemeyiz. Yapmak istediğin onca şey varken, Phoebe. Sarılmak mı?

Asılı aynaların arkasına bakıyorum, odaklanmaya çalışıyorum ve Hailey ile Trent'i düşünmemeye çalışıyorum. Trent ve Hailey. Varrick biz olmadan bir planı hızla hayata geçirdi. Bunun ne anlama geldiğini kafamda tam olarak oturtamıyorum, "Siktir et onu" demekten başka.

Rocky bir bezi çekip duvara yaslanmış çerçeveli portreleri ortaya çıkardığında öfkemin bir kısmı dindi.

"Bu...?" Rocky'den yağlı boya tabloya bakıyorum. Bir aile portresi. Beş kişilik bir aile. Resmi kıyafetler içinde, bir kanepede oturuyorlar; arkalarında bu küflü salonun barok desenli duvar kağıdı var.

Nazik, yumuşak gözlü, bal rengi saçlı bir kadın, kucağında pembe yanaklı minik bir bebek tutuyor. Bebek küçük bir smokin giymiş, ama kalbimi sızlatan şey, kadının yanında sıkışmış iki küçük oğlanla paylaştığı kahkahası.

Kanepenin diğer ucunda, artık Rocky'nin babası olduğundan emin olduğum bir adam var. Yanımdaki erkek arkadaşımın çerçeve içindeki adam arasında bakışlarımı gezdiriyorum. Birbirlerinin tipatıp aynısı

: keskin çene hattı, derin gri gözler, ince burun, hatta oturuşundaki otoriter tavır, kollarını oğullarının arkasına uzatırkenki koruyucu hali.

Bunun Rocky'nin yaşlı hali olduğunu bile söyleyemem. Christian Wolfe yirmili yaşların sonlarında görünüyor. Yaklaşık aynı yaşta.

Rocky'nin konuşmasını bekliyorum.

O ise bezi bir top haline getirip bir kenara fırlatıyor. Tam soracağım ki, duvarlar gıcırıyor. Bir ayna aniden çivisinden kayıyor.

Rocky, aynanın yere düşüp kırılmadan onu yakalıyor. Batıl inançlı kişiliği içten içe rahat bir nefes almış olmalı. Dışarıdan bakıldığında ise duvara yumruk atmaya hazır gibi görünüyor. "Burası kesinlikle geçmişimin ataları tarafından lanetlenmiş."

Ben... tedirginim. "Bu gerçekten ürkütücü."

"*Bu* senin için cidden çok mu ürkütücü?" Bana kaşlarını kaldırıyor. "Ele geçirilmiş bebekleri seven kız mı?"

"Ele geçirilmiş bebekler, tek tutam saçları ve sarkık gözleriyle çok sevimli." Karton kutuların olduğu yere gidiyorum.

"Sevimli," diyor ciddi bir ifadeyle, sonra bantları yırttığımı görüyor. "Onları incelememize gerek yok."

"Kara kedi bulmaktan mı korkuyorsun?" diye alay ediyorum.

Bana orta parmağını gösterir. "Cidden, zamanını boşa harcama, Phebs."

"Ya burada bir fotoğraf albümü varsa? Bebeklik fotoğraflarını görmek istemez misin?" Resimdeki *bebeğin* o olduğunu belirtmek için portreyi işaret ettim.

Bana daha sert bir şekilde bakar. "Korumaya çalıştığım aile değil." Yağlı boya tabloyu işaret eder. "Onlar gitti. Ama kız kardeşim, erkek kardeşim, senin kardeşlerin... onlar hâlâ burada." Beni işaret eder. "*Sen* hâlâ buradasın."

Ciğerlerim şişti. "Ve Jake," diye ekledim.

Gözlerini devirdi. "Aman Tanrım, Jake de, neyse ne."

Bu, Rocky'den beklenecek kadar iyi bir ekleme. Aniden hapşıyorum. "Tanrım, bu toz." Sürekli havalandırıyoruz.

Rocky beni baştan aşağı süzdü. "Bu pisliği solumakta sorun yok mu?"

Gerginleşme. "Neden olmasın ki?" Kutunun üzerindeki bandı tekrar yapıştırıyorum.

Siyah boyalı saçlarını eliyle tarıyor. "Bir saniye buraya gel." Kanepeye gidiyor. Kumaşları çoktan çıkarılmış, yeşil çiçek desenli minderler ortada. Rocky oturuyor ve kolunu sırtlığa uzatıyor... portredeki babası gibi.

Gözlerimi kırıp o görüntüyü silip atıyorum, sonra kendimi içgüdüsel olarak onun yanında buluyorum. Ona dönüp, gergin omuzlarımı kaldırıyorum. "Birlikte takılmamalıyız. Sadece bir saatimiz kaldı..."

"*Phoebe.*" Elimi eline aldı.

Midem düğümleniyor. Bu konuşmanın eşiğindeydik. Neden bu kadar mesafeli davrandığımla ilgili cevaplar için daha derine inmeye çalıştığım konuşma. Garip. Soğuk.

Artık ne diyeceğimi bilmiyorum. Çünkü ona Hailey'nin hamile olduğunu söyleyemem. Dünyadaki en kötü arkadaş gibi hissetmeden bu konuya bile *değinemem*. Bu yüzden, varsayılan tepkim, şüpheleri ondan uzaklaştırmak oldu.

Bu bir içgüdüydü. Refleks bir tepkiydi.

Şimdi ise, şüpheleri başka yöne çekmek aldatmak gibi gelmeye başladı.

Başta şüpheleri kendime yönlendirdiğim için pişmanım. Sanki onunla birlikte tuvalette hasta olmuşum gibi davranmamalıydım. Onunla birlikteyken alkolden kaçınmamalıydım. Ama

bu işin içine o kadar batmış hissediyorum ki, bana ait *olmayan* haberleri paylaşmadan bu durumdan nasıl çıkacağımı bilmiyorum

Berbatım. *Gerçekten berbatım*. Belki de kimsenin gerçek kız arkadaşı olmamam gerekiyordur. "Bana bak," diyor Rocky, sesi sessiz ve daha şefkatli.

"Bakamıyorum."

"Neden?"

Elini sıkıp parmak eklemlerine bakıyorum. "*Lütfen*." Sesi acı dolu çıkıyor. "Başında ne varsa, bana söyleyebilirsin."

Yapamıyorum. Ağzımı açıp sonra kapatıyorum. Boğazımdaki yumru yutuyorum. Ölüm sessizliği kulaklarımı acıtıyor. Sonunda Rocky'ye bakıyorum.

Çenesini hareket ettiriyor, gözleri endişe ve öfkeyle dolu. "Trent mi?"

"Ne?" Aklının nereye gittiğini anlayınca midem düğümleniyor. Ben... O sonuca varacağını düşünmemiştim.

"Trent seni köşeye mi sıkıştırdı? Alpler'de olduğu gibi."

"Eğer öyle olsaydı, en iyi arkadaşına, yani *sana*, bununla övünmez miydi sence?" Kaşlarımı daha da çatıyorum.

"Senin benim eski karım olduğunu da biliyor." "Bunu yüzüne vurması için daha büyük bir neden..." "Vurdu mu?"

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyorum, sonra Rocky'nin bana ne kadar sabırlı davrandığını fark edince ağlamamaya çalışıyorum. Hazır değilsem beni açılmaya zorlamak istememişti. Çünkü belki de saldırıya uğradığımı düşünmüştü. "Hayır, Trent'le bir şey yok."

"Ama bir şey var." O biliyor.

İki elimle onun elini kavradım. "Ben iyiyim. *İyiyim*." Kızaran bakışlarına tutundum. "Bana inanıyor musun?" Bu doğrudu.

Başını salladı. "Bana yalan söylediğini sanmıyorum, ama seni rahatsız eden bir şeyi bana anlatmadığını biliyorum. Ve açıkçası, bu durum beni deliye çevirmeye başladı."

"Endişelenme. Sadece... bana güven." Boğuk sesim neredeyse çatlıyor. "*Lütfen*."

Ağzını ileri geri ovuşturarak yüz hatlarımı inceliyor. "Haftalardır alkolden uzak duruyorsun. Eğer hamileysen..."

"*Rocky*." Bu konuyu hemen kapatmasını istiyorum.

"Şunu bilmeni istiyorum, seni korkutan şeylerle ben de *seninle birlikte* yüzleşmek istiyorum. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

Onu seviyorum. Ona olan sevgim aniden, güçlü bir şekilde içime çarpıyor. O, bebek sahibi olmaktan korktuğumu düşünüyor ve doğal olarak onu uzaklaştırıyorum. Bu makul bir tahmin.

Bakışlarımdan sevgi sızıyor ve onun bunu görebildiğini biliyorum. Ellerimizi birbirine kenetliyor ve ben fısıldıyorum, "Genelde korktuğumda tek istediğim sensin."

Dehşet hissediyorum. Aklıma gelen ilk şey onun adı. Benim Rocky'im. O benim güvencem, güvenli limanım, sığınağım.

O başını sallıyor, bunu sindirmeye çalışıyor. "Bu konuyu kapatmamı mı istiyorsun?"

Bu çile beni çok rahatsız ediyor. Bükülen, çarpılan yüzümü saklayamıyorum. Hiçbir cevap veremiyorum.

O bunu görüyor. "Seni bu kadar inciten her şey benim için bir bela. Gözlerimi başka yere çeviremem."

"Ben senin sorunun değilim." Gözlerimle ona özür dilerim.

“Sen benim sorunumsun. Ve bunun sebebi, kız kardeşimin şımarık en iyi arkadaşı olman değil.”
Derin bir nefes veriyorum ve acaba biliyor mu diye merak ediyorum. Onu koruduğumu ve bu süreçte kendi ayağıma kurşun sıkıldığını mı düşünüyor acaba, ama sormaya çok korkuyorum.

“Çünkü seni seviyorum, Phoebe. Sana aşığım. Anlıyor musun?” Hızla ve kararlı bir şekilde başımı salladım. “Ben de seni seviyorum. Umarım ne kadar çok sevdiğimi biliyordursun.”

Öne eğilip yüzümü avuçladı. “Bana söylemek için henüz geç değil.” Dudakları biraz daha yukarı kaydı. “Daha da iyisi, haykır.”

Aptalca bir gülümsemeyi yüzümden silmeye çalışıyorum. “Böylece geçmişindeki tüm ataların duyabilir mi?” Dudaklarına hafifçe dokunuyorum. “Phoebe, Rocky’yi seviyor.” Alay etmeye çalışıyorum, ama sesim çok samimi çıkıyor.

“Elinden gelenin hepsi bu mu?” Dudaklarımı öper.

“*Phoebe, Rocky’yi seviyor.*” Daha derin bir sesle söylüyorum.

Gözleri beni baştan aşağı yutuyor. “*Rocky, Phoebe’yi seviyor.*” Kitaplık açıldığında, birbirimize tutkulu ve çaresiz bir öpücükle çarpışmamıza saniyeler kalmışken...

Nova gelmiş. En büyük ağabeyim hemen bakışlarını benden ve Rocky’den başka yöne çeviriyor. “Bunun için gerçekten uygun bir zaman mı?”

“Sadece konuşuyorduk,” diye savunuyorum. Nova inanmıyor.

Rocky’ye şaşkın bir bakış atıyorum. “Bizi temize çıkarmayacak mısınız?”

“Bir suçum mu var?” Telefonundaki sinyali kontrol ediyor. “Nova’nın sevişmek üzere olduğumuzu düşünmesi umurumda değil.”

“O benim kız kardeşim,” diye uyarıyor Nova.

“Hayır,” der Rocky kuru bir şekilde, gözlerini genişleterek. “Hiç bilmiyordum. Aile ağacını paylaştığın için teşekkürler.”

Nova bana bir bakış atıyor. “Erkek arkadaşın.”

Evet. Gülümsememeye çalışarak dudaklarımı birbirine sürtüyorum. Rocky’yi seçtim ve ne yazık ki Nova’yı gerçekten kızdırsa da onun keskin kenarlarını seviyorum.

“Erken geldin,” der Rocky ona. “Sana dört buçukta gelmeni söylemiştim.”

“Saat dört buçuk.” Kapının eşiğinde duruyor. Dönen kitaplık duvarına ayağını dayayarak etrafı gözetliyor. “Phoebe.” Beni yanına çağırıyor ve yanına geldiğimde kınalı bir bıçak çıkarıyor. Bıçak zaten bir deri kayışa bağlanmış durumda.

“Bu Trent için mi, yoksa babamız için mi?” diye fısıldarım. “Kim olursa olsun.”

“Tamam, ama Rocky’yi bıçaklamayacağımı biliyorsun.”

“*Biliyorum,*” diye yavaşça vurguluyor, benim gibi fısıldayarak konuşuyor. “Yine de onun sana uygun olduğunu düşündüğüm anlamına gelmez.”

Burnumu kırıştırıyorum. “Tam tersi olabilir.” Rocky gizli salonda cep telefonu sinyali ararken ben de arkamı dönüp ona bakıyorum. “O benden daha iyi bir erkek arkadaş.”

Nova kaşlarını çatmış. “Buna inanmıyorum.”

“İnanmak istemiyorsun. Bu, gerçeği değiştirmez, Nov.” “Ne zaman bize karşı kötü davrandın ki?”

Bu iltifatı kalbime yakın bir yerde saklayarak biraz rahatladım. “Sanırım bu ilişki benim için yeni bir alan.” Hails için iyi bir en iyi arkadaş ve Rocky için iyi bir kız arkadaş olmayı dengelemeye çalışıyorum. O da ona gösterdiğim sadakati hak ediyor, ama bu çelişkili bir durum.

Nova, Rocky’ye sert bir bakış attı, sonra bana sordu, “Sana kötü bir kız arkadaş olduğunu mu söyledi?”

"*Hayır.* Hayır, sadece güvensizliğim tavan yapmış." "Siktir et onları." Nova bana başını sallar.

Ben de başımı sallıyorum. "Evet, siktir et onları." O kaba, basit kelimelerin gücünü içime çekiyorum. Bana sert bir Nova kucaklamasıyla sarılıyor. Bu beni gülümsetiyor.

Kardeşlerimi seviyorum. Bir tanesi hâlâ kayıp. "Oliver'a buraya ne zaman gelmesini söyledin?" Kanepeye dönerken Rocky'ye soruyorum. Ayağımı kol dayama yerine koyup açık gri pamuklu şortumu yukarı çekiyorum, uyluklarımın daha fazlasını ortaya çıkarıyorum.

"On dakika sonra." Telefonunu cebine koyar, sonra bıçağı benden alır. Rocky'nin deri kemeri uyluklarımın etrafına sarmasına izin veririm. Bıçağı bacağımın dış tarafına yerleştirir.

Uyluk iç tarafındaki tokayı sıkarken, vücudumu bir kızarıklık kaplar. Nabzım hızlanır ve aniden Miami'yi hatırlarım.

Ellerinin uyluklarımda olması.

Şu anda olduğu gibi, kirpiklerinin arkasından gözlerimle buluşan gözleri.

On dakika kaldı. Duygularımı silkeliyorum. "Neden bu kadar geç?" "Hailey'in uyumasına izin vermeye karar verdik."

"Hailey'le mi birlikteydi?" Kaşlarımı kaldırıyorum ve Nova'ya heyecanla gülümsüyorum. O, kardeşimizin aşk hayatına pek ilgi göstermiyor.

"*Evet.*" Rock bıçağı uylukuma takmayı bitirir. "Jake de öyle."

Yüzüm düşüyor, sonra buruşuyor. "Dur, ne?" Hailey'nin ikisiyle de seks yaptığını biliyorum ama... birlikte değil. "Üçü de aynı odada mıydı, yoksa aynı yatakta mı?"

"Sormadım lan, sormak da istemedim." Rocky ters ters baktı. "Boş ver."

"Bu gecenin *en ilginç* kısmı bu mu?" Ona yüzümü buruşturuyorum. "Bunu neden şimdi duyuyorum?"

"Üzgünüm, babanın Trent'i kız kardeşimle evlendirmeye çalıştığı gerçeğiyle biraz daha meşguldüm."

"Hatayı affediyorum."

Ayağımı kol dayama yerinden itti.

Aptal herif. Trevor gelir gelmez gülümsememi zorla bastırıyorum. Pahalı siyah eşofman altı ve ona uyan bir tişört giymiş, uykulu gözlerini ovuşturuyor. "Şu şeyi benden uzak tut," diye mırıldanıyor ve Nova'nın pantolonundan belirgin bir şekilde dışarı çıkan silahtan irkiliyor.

Silahlı sırtının daha arkasına sıkıştırıyor.

Trevor yorgun bir şekilde kanepeye yığılır. "Başladığında beni uyandır."

"Başladığında anlarsın, gerzek," der Rocky, yanına oturabilmek için bacaklarını yastığın üzerinden indirir. Sabah beşine kadar olan geri sayım daha belirgin hale gelir.

İçim sıkışır. Anlamsız şakalaşmalarımızı keseriz. Oliver ortaya çıkana kadar sessizlik ve tedirginlik hakimdir.

"Açıl susam açıl." Kitaplık duvarına vurur. Kapı çoktan açılmıştır. Nova hâlâ girişi koruyor, bu yüzden Oliver geçmeye çalışır çalışmaz kardeşim onu durdurur.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldanır Nova.

Sırtım Oliver'ın *yüzüne* doğru dikleşir. Koyu renkli güneş gözlüğü takmıştır ve yanağının kenarı kırmızı bir kesikle yaralıdır, yara kelebek bandıyla zar zor tutturulmuştur.

"Şifre bu değil miydi?" diye alaycı bir şekilde sorar Oliver. "Abrakadabra? Alakazam?" Parmaklarını sallıyor.

"Seni kim kesti?" diye soruyorum.

"Ben kendim. Tıraş olurken." Nova'ya yanağını daha iyi görebilmesi için gösterir. "Dikiş atılması gerekiyor mu?" Nova inceler. "Hayır. Çok derin değil."

Oliver hafifçe nefesini verir. Hemen arkasında Jake ve Hailey vardır. Hailey doğrudan kardeşlerine yönelir.

Tek söylediği şey "Kanepede Tinrocks." Bu hem bir algı meselesi hem de Rocky ve Trevor'ın yanında olmasının ona rahatlık vermesi.

Varrick odadaki yerlerimizi fark edecektir. Kardeşlerimizin yanında kalmamız muhtemelen en iyisidir.

O kardeşlerinin yanına oturur. Nova kapı eşiğinden kıpırdamıyor, bu yüzden biz Graves'ler dağınık bir şekilde oturuyoruz. Oliver rahat bir şekilde omzunu duvara yaslar. Ben düğmeli bir sandalye seçerim ve uyluklarımdan görünen bıçağı saklamak için şortumu aşağı çekerim.

"Jake, Phoebe'nin yanındaki diğer sandalyeye oturmalı," diyor Hailey. "Varrick, sizin çıktığınızı zaten biliyor."

Annem, Varrick'in Rocky ile benim gerçekten birlikte olduğumuzu bildiğini söylerken haklıydı galiba. Bu gece ona odamın anahtarını vermiş. Bu bir nevi kanıt sayılır, değil mi?

Yine de Rocky'den uzak duruyorum.

Hailey ile temkinli bakışmalar yapıyoruz. Özellikle de elinde tek gözlü, sarkık kulaklı leylak rengi bir tavşan tutarken. Paskalya'dan kalma çirkin tavşanı.

Prenatal vitaminlerini arka pamuklu kumaşa dikmiş. Eğer o doldurulmuş hayvanı yukarıda bırakmadıysa, belki de Varrick'in hepimizi buraya toplayıp odalarımızı aramasından korkuyordur. Ya da bunu onun yerine hizmetçiye yaptırmamasından.

Şimdiye kadar bunu hiç düşünmemiştim.

Sorun değil. Odamda önemli bir şey bıraktığımı sanmıyorum.

"Altmış saniye." Nova geri sayıyor. Hepimiz ekilme olasılığını düşündük. Bunun bir tuzak olabileceğini düşündük. *Her şeyi* düşündük.

Hatta Varrick'in yatak odasına baskın yapıp bu "toplantıyı" orada yapmayı bile düşündük, ama onun zaman ve yer seçimini kabul ederek ona güvendiğimizi göstermenin daha iyi olacağına karar verdik, tıpkı vaftiz annelerimiz için yaptığımız gibi.

Nova gizli kapıyı açık tutmasaydı, babamızın hepimizi gazla öldürmeyi planladığından daha fazla panik yapardım. Tek vuruşta bizi ortadan kaldırmak. Ama bizi öldürmek için hiçbir nedeni yok. Onu FBI'ya teslim etmeyi planladığımızdan değil ya.

İşbirliği yaptık.

Nova, yan tarafında parmaklarını çaprazlayarak, Varrick'i gördüğünü bize işaret ediyor. Bunun bir tuzak olduğuna gerçekten inanmıştım. Çünkü babam loş ışıklı salona süzülerek girdiğinde daha da şok oldum.

Nova'nın yanından geçtikten sonra ona gülümsüyor. Takdir dolu bir ifade seziyorum... Nova'nın öngörüsünü mi takdir ediyor? Tedbirli tavrını mı? Dikkatini mi?

Tahta bir tabureyi kaldırıyor. Önümüze koyuyor. Sonra rahatça oturuyor. "Şimdi. Başlayalım." Nova'ya başını salladı. "Onu kapatabilirsin, evlat."

"Ben senin oğlun değilim," der Nova, ama yine de gizli kapıyı kapatır ve bizi bu küflü mekâna hapseder.

"Biyolojik olarak öylesin. Diğer her açıdan ise bunun için anneni suçlayabilirsin."

Nova, karşılık vermekten kaçınmak için tavana öfkeyle bakar.

"Varlığını benden sakladı," der Varrick daha yumuşak bir ses tonuyla, ama anneme kızgın olduğu da bellidir. Bu gerçekten sadece onun intikam planı olabilir mi? Onu aldatan insanlardan bizi birer varlık olarak almak?

Hailey elindeki mor tavşana bakıyor. Tamam, annemin yaptığı şey, Hailey'nin şu anda hamileliğini gizlemesiyle karşılaştırılmaz. Hailey yirmi beş yıldır bir bebek hakkında yalan söylemedi, annem ise bunu sadece bizi Varrick'ten korumak için yaptı.

Sözde.

Öyle yaptı. O bir katil.

Jake ve Oliver *iyi* adamlar. Hailey eninde sonunda onlara söyleyecek.

"Evet," diye alaycı bir şekilde sözünü kestim. "Bizi senden uzak tuttu. Nedenini merak ediyorum."

Avuçlarını açtı. "Sana ne söyledi bilmiyorum, ama eminim ki, ne yapmayı planladığımı ve ne zaman yapmayı planladığımı ona *tam olarak* anlatsam bile, bana güvenemeyeceğini hissetmiştir. Elizabeth'e hiç yalan söylemedim. Ne yazık ki, bu güven karşılıklı değildi."

Rocky öne doğru eğildi. "Bunun sebebi, çocukları öldürmeyi planlamış olman olabilir mi?"

"Sen ve iki kardeşini mi kastediyorsun?" der Varrick, sanki borsa hakkında konuşuyormuşuz gibi rahat bir tavırla. "Christian ve Josephine'in çocuklarını öldürmeyi planlamamıştım. Ben, anne babanızın arabasını yoldan çıkardığımda, üçünüzün arka koltukta olmanız gerekmiyordu. Çocukların da onlarla birlikte olduğunu ancak *daha sonra* fark ettim. Everett ve Addison beni takip ediyordu, ki... Sence beni nasıl takip ediyorlardı ki?"

Boşlukları doldurmamak için eğitildik.

Bu yüzden kimse bir şey söylemiyor.

Kendi kendine başını sallayarak, hepimize tek tek bakıyor. "Christian ve Josephine'i ortadan kaldırma planını biliyorlardı. Cesaretleri kırıldı. Ama seni nehirden çıkardıkları için onlara teşekkür edebilirsin, Brayden." Rocky'nin gözlerine bakıyor.

Varrick'in cinayeti yüksek sesle itiraf ettiğine inanamıyorum.

Ellerini birleştirir, dirseklerini uyluklarına dayar ve bacaklarını hafifçe açar. "Onlara çok şey için teşekkür edebilirsin. Seni iyi eğitmişler." Muhtemelen bizim onu incelediğimiz gibi, o da bizim duruşlarımızı inceliyor.

Hailey sersemlikten gözlerini kırıştırır. "Tatildeydiler," der. "Christian ve Josephine. Aile gezisine çıkıyorlardı. Tabii ki çocukları arka koltukta olacaktı."

İma açıktır. Yalan

söylüyor.

Varrick ona uzun uzun bakıyor. "Doğru." Bir düşünceyle gülümsüyor. "Sen gerçekten Addison'ın kızıydın."

"Biyolojik olarak değil."

"Ama diğer her açıdan." Rocky'nin araya girmek üzere olduğunu hissederek hızlıca konuşur. "Christian çocuklarıyla arabada seyahat etmekten hoşlanmazdı. Dadının onları ayrı bir arabayla götürmesini planlamıştı. Ta ki dadı grip olana kadar. O zamanlar bunu bilmiyordum."

Bu, ebeveynlerimizin anlattığı hikâyeye uygun bir değişiklik.

Rocky geriye doğru oturur ve gözünü kırpmadan Varrick'e dik dik bakan Trevor'ın arkasına kolunu uzatır, tıpkı gerçek bir psikopat gibi.

En azından o bizim.

"Diyelim ki dürüstsün," diyor Rocky. "Çocukları öldürmeyi hiç planlamamıştın."

"Bu, Christian Wolfe'u kasten öldürdüğün gerçeğini nasıl değiştirir?" "Ve Josephine Wolfe," diye ekledim.

"William Wolfe." Hailey, Rocky'nin dedesini de ekliyor.

"Daphne Wolfe," diyor Nova. Rocky'nin teyzesi.

"Brent Wolfe," diye tamamlıyor Oliver. Rocky'nin amcası.

Varrick kollarını gevşekçe birleştirir. "Bu gerçeği değiştirmez. Onları öldürdüm."

Afallamış durumdayım. "Sen...?" *Aklını mı kaçırdın?* diye bağırarak istiyorum, ama sözlerimi yutuyorum ve geri çekiliyorum.

Varrick, tepkilerimize bakıp daha geniş ve eğlenceli bir gülümsemeyle gülüyor, sonra dizlerini kavıyor. "Hepiniz dinleme cihazı takıyor olabilirsiniz ve ben mahvolmuş olurum. Ama güvenin karşılıklı olması gerekir. Bu odayı baştan aşağı gözetleme ekipmanlarıyla donatmış olsam da buradasınız. Gerçi sizi kimin yetiştirdiğini düşünürsek, zaten kontrol etmişsinizdir herhalde."

Rocky'ye bakıyorum.

O da Varrick'i dikkatle inceliyor. "Neden öldürdün?"

"Servetlerini ele geçirmenin en iyi yolu buydu. William vicdansızdı. Çocukları ise tembel ve her şeye hakları olduğunu sanıyorlardı."

"Biz böyle şeyler yapmayız," diyor Rocky açıkça.

"Öyle değil mi?" Varrick odayı işaret ediyor. "Lütfen, benimle nasıl bu kadar farklı olduğunuzu paylaşır mısınız? Üçüncü çocuğun yardımıyla Koning hanedanını yiyip bitirdiniz" —Jake'i işaret ediyor—"ve bunu yapmak için öldürdünüz."

Kimse Claudia'nın ölümünü yüksek sesle itiraf etmez. Trevor rahatsız bir şekilde kıpırdanır.

Varrick bunu fark eder ve Rocky, küçük kardeşini koltuğa geri iterek, koruyucu bir şekilde elini göğsüne bastırır.

"Varrick," Oliver, dikkatini Trevor'dan başka yöne çekerek düşüncelere dalar. "İsim. Sahte. Eski Cermen ya da Felemenkçe."

Babamız gülümsemeye başlar. Oliver'ı seviyor. Ne kadar sevdiğini şimdiden anlayabiliyorum.

Nefesimi tuttuğumu fark ettim. Nova ve ben endişeli bir bakış değiştirdik. Oliver'ın çocukken bir baba figürüne özlem duyduğunu biliyordum, ama şimdi gerçek babamızı istemesini istemiyorum.

"Ya Frederick'ten türemiştir," diye devam eder Oliver, "bu da *barışçıl hükümdar* anlamına gelir. Ya da..."

"Ya da..." Varrick

sırıttırıyor. "Bir yer adı."

"Van Rijk," der Hailey şaşkın bir şekilde. "Bu da zengin ya da güçlü anlamına gelir." Oliver elini duvara dayar. "*Güç*."

"Zekisiniz, ikiniz de," der Varrick, bizi tekrar süzer. "Ana manipülatörler." Rocky'den Oliver'a doğru işaret eder, sonra parmağı bana doğru uzanır. "Annen gibi bir bal küpü."

Ana manipülatörler arasında sayılmadığım için çok kırıldım. Bizi bu kadar net görmesini istememem gerekse bile.

Yönünü Nova'ya çevirdi. "Bir gözcü." Sonra Hailey'e. "Mini bir Addison. Sen de kuklacı." Trevor'da durdu. "Sen." Düşünceli bir şekilde parmağını salladı. "Sen..."

"En kötü kabusun," diye tamamlar Trevor.

Tanrım, keşke bu doğru olsaydı.

Varrick gülüyor. "Sen en küçüksün. Bebek." "*On dokuz* yaşındayım, sık kafalı."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrılır. *Söyle ona, Trevor*. Rocky, kardeşinin cevaplarından pek memnun değildir.

"On dokuz yaşında ve daha fazla eğitime muhtaç," diye not eder

Varrick. "Siktir git," diye uyarır Rocky.

Ellerini kaldırır, kötü niyetli olmadığını söyler, sonra Jake'e başını sallayarak sözünü bitirir. "Yeni üye."

"Tamam, bizi tanıdığını sanıyorsun," der Rocky. "Anladık. Ne istiyorsun lan?"

"Sizinle çalışmak. Bildiğiniz gibi, Elizabeth beni rüşvet vererek kasabadan ayrılmamı sağlamaya çalıştı. Koning işini bitirmenize yardım edersem payımı alacağım. Karşılığında Victoria'dan kaçacağım. Ona ihtiyacımız yok. Artık o üçüyle *bir* daha çalışmak zorunda kalmayacaksınız. Trent'i ortadan kaldırmanıza yardım edebilirim."

Jake araya girer: "Kardeşimi öldürmeyeceksin."

"Öldürmeyi planlamıyorum. Varlıklarını sana devretmesini sağlayabiliriz." Onun planı.

Hailey'in merkezinde olduğu plan. Bunun Koning işini tamamlamamıza yardım etmek için olduğunu düşünmemiştim. Adamlar eskisinden daha gergin görünüyorlar. Gözlerimi kırıp duruyorum. Muhtemelen fazla.

"Karşılığında ne istiyorsun?" diye sorar Hailey.

"Ortaklık. Ne zaman, nerede olursa olsun işleri birlikte yaparız. Elizabeth, Addison ve Everett'in benden aldıklarını onlardan geri almak benim için büyük bir zevk." Ellerini geniş bir yarım daire şeklinde açar. "Hepiniz."

İntikam. Bu arzuyu çok iyi anlıyorum.

Rocky ise daha da iyi anlıyor.

Neredeyse hiç kıpırdamıyor. Varrick'i vaftiz annelerin yerine geçirmek istediğini hiç sanmıyorum. Hayatı boyunca onların kontrolünden kurtulmak istemişken, bunu yapacağını sanmıyorum.

Rocky kaşlarını kaldırdı. "Stonehaven'da kurduğun küçük işinde bir sorun var."

"Nedir o?"

"Bu işin gerçekleşmesi imkansız," diye bitiriyor.

"Önce detayları duymak istemiyor musun?" Hepimize soruyor.

"Ben isterim," diyor Hailey çok yumuşak bir sesle. Umarım kulakları kulak kiriyle tıkanmıştı da duyamaz. Ben zaten daha fazlasını öğrenmek için can atıyorum ve o bize bir ödül vaat etmeden önce bu konunun kapanmasını tercih ederim. Bir şeytanı alt etmek için şeytanla işbirliği yapmak... bu, şimdiye kadar duyduğum en saçma şey değil.

Varrick, Hailey'e odaklanır. "Trent seninle evlenmek istemeli. Bunun kendi fikri olduğunu düşünmesini sağla." İşin ayrıntılarını daha detaylı bir şekilde açıklar; bizim ipi nasıl çekeceğimizi ve Trent'in sonunda Jake'e her şeyi vereceğini de dahil ederek.

Kafam saatte yüz mil hızla dönüyor. Nabzım hızlanıyor. Bir yandan, bunun iyi kurgulanmış bir iş olduğunu kabul edecek kadar cezbedildim. Farklı koşullar altında kabul edebileceğimiz bir iş.

Öte yandan, bunun o olmasını istemiyorum.

Hailey'nin bu durumda olmasını istemiyorum.

Bu benim rolüm.

Her zaman öyleydi.

"Evlilik olabildiğince gerçekçi olmalı," diyor Hailey, düşüncelere dalmış bir şekilde, sormadan. "Eğer sahte olduğunu anlarsa, her şey mahvolur."

"Her şey evliliğin inandırıcı olmasına bağlı," diye onaylıyor Varrick.

"*Hailey.*" Rocky zorla adını söyler.

Beş dakikadır gözünü kırpmadığını görüyorum. Koltuğumun kolçaklarını sıkıca tutuyorum. Trevor bile öne doğru eğilmiş, kız kardeşinin gözlerine bakmaya çalışıyor, ama o burada değil.

Kafasında bu işe takıntılı hale gelmiş.

"Bunu kabul etmiyoruz," diyor Jake, önce Rocky'ye, sonra Oliver'a bakarak.

Oliver güneş gözlüklerini çıkarmamıştır. Hâlâ duvara dayalı olan eli, olması gerekenden daha fazla gerilmiştir. "Hailey böyle şeyler yapmaz," diye Varrick'e açıklıyor. "Senin de belirttiğin gibi, o ana manipülatör değil. Nadiren başrol oynamıştır."

"O bir figüran, değil mi? Eminim size hepiniz, az da olsa, nasıl oyuncu olunacağını öğretmişlerdir?"

Bu doğru.

Trevor, Rocky'ye çok yüksek sesle fısıldar: "Eğer bu gerçek bir evlilikse, evliliği tamamlaması gerekmez mi?" *Hamile. Hamile.* Aklımdan başka bir şey geçmiyor.

"*Hailey*," der Rocky alaycı bir şekilde.

Jake gergin bir şekilde elini saçlarının arasından geçirir. Oliver ise Hailey'i yakından izler. Ben öfkeyle araya girerim. "O, *Trent*'le yatmıyor."

O iğrenç bir pislik olmasının yanı sıra, Hailey benim kardeşimle ve sahte eski erkek arkadaşımın birlikte. Tamam, Hailey'nin *bir ilişkisi* var. Hem de iki tane.

Hailey yüksek sesle düşünür, "O benimle seks yapmak istemeyecek. Beni tuhaf buluyor."

Nova, kısa kesilmiş saçlarını eliyle ileri geri okşuyor. Bize sırtını dönüyor, yüzündeki ifade o kadar gergin ki, öfkeli bir çılgılığı yuttuğunu biliyorum.

"Kendini kandırma," diyor Rocky sert bir sesle. "O karısıyla yatmak isteyecek." "Benimle değil," diyor Hailey.

"Bu büyük bir *'eğer'* Hailstorm," diyor Oliver hafif bir tonla.

Jake defalarca başını sallar. "Eğer kendini ona sunmazsan Hailey, seninle evlenmek istemeyecek."

"Belki de yine de evlenir." Uzaklara dalmış, donuk gözleri odaklanamıyor. "Bu işe yarayacak."

Varrick

gülümser.

Hayır.

O hamile.

"Ben yaparım," diye araya girip ayağa fırlarım. Rocky'den uzak dururum, yoksa kendimi tutamayıp ağlayabilirim.

"Yapamazsın," diye fısıldar Hailey.

"Bunu yapmamayı tercih ederim, Phoebe," der Varrick aniden.

Yüzüm buruşur. "Yani Hailey'nin bir pislikle evlenmesini istersin ama benim değil mi?" "Sen benim kızsın."

Sanki bu bir şey ifade ediyormuş gibi! Midem altüst oluyor. "Ben bunun için eğitildim." Bunu söylemek bile canımı yakıyor. "Ve benim olmam daha mantıklı değil mi? Trent bu yaz zaten benimle birlikte olmaya çalışıyor."

"*Seninle yatmak için*," diye vurgular Rocky, sözleri kafama kazınsın diye. Daralmış gözlerindeki acı içimi parçalıyor. "Trent'in seninle evlenip de seninle yatmak istemeyeceği bir yol yok, Phoebe. Bunu anlıyor musun?"

En iyi arkadaşıma yardım etmeyi anlıyorum. İşi bitirmeyi anlıyorum.

Bunu yapmak için bedenimi defalarca feda etmeyi anlıyorum ve bu kasaba... burası benim yeni başlangıcımı.

Yeni başlangıcım.

"Bu rolü bir nedenden dolayı bıraktın," diyor Hailey, gri gözlerini bana kaldırarak. "Geri dönemezsin."

Haklı olduğunu biliyorum. Ama kurşunları ben yemediğim sürece ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. "Hails..."

"Bunu yapabilirim," diyor bana. "Seni tahtaya her koyduğumda hepiniz kendinizi tehlikeye attınız. Artık benim de oyuna girmemin zamanı geldi. Bu adil olur."

Şimdi olmaz.

"Atalet," diyorum ona, gözlerim yanıcı gözyaşlarıyla dolarken. "*Atalet.*" Beni buraya, Victoria'ya gönderen, hayatlarımızın gidişatını değiştiren çocukluk anlaşmamızı hatırlatıyorum.

Bir nesne, bir kuvvet hızında veya yönünde bir değişiklik yaratana kadar mevcut hareketine devam eder.

Bu sefer o kuvvet benim.

Hailey kanepeden kalkıp durduğum yere yaklaşıyor. "O sadece bir kağıt parçası. Bir evlilik cüzdanı. Önemli bir şey değil." "*Trent.*"

Hailey kollarını bana doluyor. Ben de onu daha sıkı sarıyorum ve sanki salonda baş başa kalmışız gibi hissediyorum. Sadece ikimiz, ömür boyu sürecektir dostluğumuz ve sevgimizle. Kulağıma fısıldıyor: "Bunu yapmam gerek. *Lütfen*, Phebs. Geri al."

Ataleti geri al.

Geçmişteki işleri yüzünden ne kadar suçluluk duyduğunu fark etmemiştim. Özellikle de Carlsbad'da kurduğu dolandırıcılık oyunu olan Fiddle Game için. Onun suçluluğundan kurtulmasını istiyorum, ama keşke bu şekilde olmasaydı — yıllardır bizi tehlikeye attığı gibi kendini de tehlikeye atarak.

"Şu an en uygun zaman değil," diye

fısıldıyorum ona. "Sadece bir yaz işi."

Bebeği Aralık ayına kadar doğmayacak.

Çok sessizce bana fısıldıyor: "Her şeyin burada sona erdiğini hayal edebiliyor musun? Her şey bu kadar olabilir, Phoebe. Biliyorum, son zamanlarda pek iyi değildim, ama iyi olabileceğime inanmanı istiyorum. İyi olduğuma inanmanı istiyorum."

Ona sonsuz güvenim var. Gerçekten, gerçekten

var. "Bunu yapmam lazım," diye yalvarır. "*Lütfen.*"

"Sözümü geri alıyorum."

ON SEKİZ

Rocky

Sanki Trent cildimde iltihaplanan bir yara gibi yetmezmiş gibi, şimdi de bu. Hem de kız kardeşimle. Varrick'in ayarladığı için bunu reddetmek istiyorum. Hailey'nin bu tür bir rolde başrol oynamaması gerektiği için reddetmek istiyorum. Ama "Bu bizim ekmek paramız" derken haklı.

Bizim için kolay olmalı.

Bu iş, Tinrock-Graves'in tipik işlerinden biri. Phoebe, pisliklerle nişanlandı. Ben de kurbanlarla evlendim. Yasal olarak, tabii ki, Cal Creighton adıyla. Çok *sahte*. Phoebe ile kaç kez evlendiğimi sayamıyorum bile. Bazıları kısa dolandırıcılıklar için beş saat sürerken, bazıları uzun dolandırıcılıklar için aylarca sürdü.

Şimdi ben Grey Thornhall'ım. Phoebe Smith'ten yasal olarak boşandım. O evraklar için benden kazık çeken Carter'a teşekkürler. Hailey'nin evliliği de sahte olacak, çünkü o aslında Hailey Thornhall değil, ama bu isim, bir işten daha uzun süreliğine sahip olmak istediği bir isim.

Ama yine de, bu tür işlerin çoğu farklı bir şekilde zorlayıcı olmuştur. Birbirimize olan duygusal bağlarımız, bu tür bir aldatmacayı bataklık gibi hissettiriyor.

Bacaklarımı saran kumla mücadele etmeye

alışkınım. Oliver, o da bir profesyonel.

Jake ise hiç de değil.

Varrick daha kapıdan çıkmadan başını sallayan o.

Nova, Varrick'in sadece gizli salonu değil, bitişiğindeki sigara odasını da terk ettiğini doğrulayınca ilk konuşan ben oluyorum. "Varrick'in her şeye karışmasından hoşlanmıyorum," diyorum kız kardeşime. "Eğer bu *senin* kendi seçimin olsaydı, durum farklı olurdu, ama sanki seni buraya hapsedmiş gibi geliyor."

"Evliliği zaten bir olasılık olarak düşünmüştüm," diye itiraf ediyor, yanıma kanepeye çökerek. "Biliyorum... duyguların... işin içinde olduğunu biliyorum." Oliver ve Jake'den çekiniyor.

Oliver'a ciddi bir bakış attım, sanki "*Ah, ben de bunun sadece seks olduğunu sanmıştım*" der gibi.

O da sanki ona "*Sana demiştin*" demiyorum da bir hediye sepeti gönderiyormuşum gibi el salladı.

Hailey devam ediyor: "Ama bu, başladığımız işi bitirmek için elimizdeki en iyi fırsat. Bunu değerlendirmek akıllıca olur. Değerlendirmemek aptallık olur."

Hepimiz sessizce düşünürüz. Jake öne doğru eğilir, parmaklarını dudaklarına götürür. Gözleri etrafımızda dolaşır, sanki içimizden birinin bunu reddetmesini beklemiş gibi.

Gözlerini bana diyor. "Bu kesinlikle olmayacak' demiştin, ne oldu ona?"

"Daha önce yapmadığımız bir şey değil."

“Eğer Phoebe olsaydı...”

“Bunu daha önce konuştuk,” diye tersliyorum ona, Phoebe’nin sandalyesinden fırlayıp Hailey’den bunu almaya çalıştığını hayal etmek bile kanımı kaynatıyor. Bunun, *onarılamaz* büyük sonuçlar doğurmadan üstesinden gelebileceği hiçbir senaryo yok.

Tanrı olmalı, çünkü Phoebe’yi vazgeçmesi için ikna etmeme gerek kalmadı. Bunu kendi başına yaptı.

Dayanılmaz bir acının içinde yaşayabilirim, ama Trent’in ona sahip olduğu bir dünyada yaşayamam. Bu beni öldürdü.

Eğer geri adım atmasaydı, Phoebe’yi bu rolü almaması için manipüle ederdim (acımasızca dürüst olmak gerekirse). Bu bombayı patlatması için *her şeyi* yapardım.

Hailey’i sevmediğimden değil. Sadece riskler çok farklı. Arzular da öyle, ama emin olmak için Hailey’e soruyorum, “Bunu yapmak *istiyor* musun?”

“Evet.”

Sertçe başımı sallıyorum. “Trent sana elini sürdüğü anda bu *iş biter*,” diye uyarıyorum onu. “İş iptal. Bunu kabul etmemin tek sebebi, onun seni sadece Varrick’in mirasına giden bir kumbaraya göre göreceği ve arasına kaymak istediği bir çift bacak olarak görmeyeceği gibi saçma bir düşünce.”

“T-tamam, *Rocky*.” Gözlerini kocaman açarak Oliver ve Jake’e

bakıyor. “Kız kardeşimizi utandırıyorsun,” diyor Trevor bana.

Oliver’in dudakları kıvrılır.

Jake’in gözleri ona karşı yumuşar, ama burnundan keskin bir nefes alır. Sanki onu bir yılan çukuruna atıyormuşuz gibi davranıyor. Ya Hailey’nin Phoebe gibi bu işi kaldıramayacağını düşünüyor —çünkü *Jake*, Phoebe için aynı düzeyde endişe göstermedi— ya da sadece kız kardeşime çok aşık.

Hailey’nin yanakları hâlâ kırmızı lekelerle kaplı. Evet... bu kadar utangaçlaşıyorsa, onlardan gerçekten hoşlanıyor olmalı. Bunun yüzünden kızaracak kadar düşüncelere dalmamış olmasına sevindim.

Oturup Jake’e bakmayı başarır. “Kendime ve belki de hepiniz, daha iyi olduğumu kanıtlamak istiyorum. Her gün daha iyiye gidiyorum. Zihinsel olarak bunun üstesinden gelebilirim. Bunu başarabilirim. Son zamanlarda takıma yük olduğumu biliyorum...”

“Hailey Tinrock,” diye azarladı Phoebe, “sen bir yük *değilsin*.”

“Üstüme düşeni yapmadım.”

Ona yüzümü buruşturuyorum. “Benim bir Wolfe olduğumu tam anlamıyla anladın.”

“Sadece buna ihtiyacım var, lütfen.” Jake’e yalvarıyor. Direnen tek kişi o. “Sanki olmadığım biri gibi davranmıyorum. Tamamen *kendim* olabileceğim. Trent’in itici bulduğu kız. Kim bilir? Aslında eğlenceli bile olabilir.” Phoebe’den cesaret bekliyor.

Phoebe de elbette ona devasa bir cesaret veriyor: “Trent’i alt *etmek* eğlencelidir.”

Ben araya giriyorum. “Trent’in yanında olmak eğlencenin tam tersi.” “Rocky ne zaman eğlenmiş ki?” diye alay ediyor Oliver.

“Bunu ciddiye alamazsın, değil mi?” Jake, Oliver’a gerçekten öfkeyle sorar.

Tanrım, bunlar gerçekten bir aşk üçgeni içinde mi?

Oliver duvardan ayrılır. “Hailey’i yüksek riskli, destansı bir hesaplaşmaya hazırlamak için senaryolar mı yazıyorsun? Yazın gişe rekorları kıran filmlerden daha iyi geliyor.”

Hailey ona gülümsedi.

“Nova’nın galasını kaçırdığı o geeky küçük filmi mi kastediyorsun?” diye araya girdim.

"*The Avengers*," diye karşılık verir Nova, "muhtemelen tüm zamanların en yüksek hasılat yapan filmlerinden biri olacak."

"Serseri."

"Pislik."

Birbirimize ince bir gülümseme atıyoruz, bu da diğer herkesin de gülümsemesine neden oluyor. Jake hariç herkes. Ta ki Trevor, "Biz de aslında Avengers gibiyiz. Sadece daha az aile dostu. Daha sert. Dark Avengers gibi." diyene kadar.

"Öyle bir şey yok," diyorum.

"Aslında var." Nova *gülümsüyor—gerçekten* gülümsüyor, çocukluğumuzdan beri görmediğim bir şekilde, annesinin bir aptaldan diğerine atladığı zamanlardan önce—ve kendi kendine gülüyor, sert kahverengi gözleri bize doğru yükseliyor. "Onlar, Avengers'ı taklit eden bir grup kötü adam."

"Yani... sahtekarlar." Kaşlarımı kaldırıp indiriyorum.

Phoebe'nin yüzünde hayranlık dolu bir gülümseme var. Sahte olanı gerçekten seviyor. Bu, dudaklarımı daha da yukarı kaldırıyor.

Oliver sırtıyor. "Ayakkabı ayağına uyuyorsa..." "Giy onu," diye tamamlıyor Hailey.

Oliver ona göz kırpmıyor.

Kendimi hiç bir zaman bir intikamcı olarak görmedim, ama Jake için, bu yazın çekiç sallayan süper kahramanı olduğunu hayal etmek, saçlarını yolmak istemesini engelleyebilir. Trent sadece bir hedef değil; Jake'in nefret ettiği ağabeyi, yani bu onun için başka bir boyutta bir felaket.

Eğer bu bizim dünyamıza bir giriş değilse, neyin giriş olduğunu bilmiyorum. "*Benim* sihirli yazlarıma hoş geldin," diyorum ona o gece. "Onlar her zaman çok çılgın olmuştur."

—

Hailey ile birlikte çalışmaktan keyif aldığımı içtenlikle söyleyebilirim. Bu yeni bir durum; hepimizden önemli ipuçları alıyor, söylediklerimizi dinliyor ve uyguluyor. Trent'in her fırsatta kandırıldığını bilmek, sıcak ve bunaltıcı yaz günlerini çok serin hissettiriyor. Cuma günü, Victoria'nın çimlerde düzenlediği film gecesine katılıyoruz ve Hailey, Phoebe'nin yanındaki battaniyenin üzerine uzanırken, o kravatını gevşetip dudaklarını büküyor. İki kız da açık hava satıcılarından aldıkları bir kova patlamış mısırın tadını çıkarıyor.

"Onun senin kız kardeşin olduğunu biliyorum Grey, ama yüzünde ne halt var öyle?"

Hailey tüm piercinglerini aynı anda yaptırmış. Burun deliği, iki kaş, alt dudak, kulak memelerinde küpeler ve kulak kıkırdağında halkalar.

"O alternatif bir kız, dostum," diyorum. "Biraz tuhaf. Bilmiyorum, o kadar da yakın değiliz." "Evet, ben de öyle hissetmiştim." Trent, bir

"Bundan pek emin değilim."

"Filmi boş mu bırakalım?" Dev projektör ekranında oynayan *The Sandlot* filminin başlangıcına doğru başımı sallıyorum. Aileler ve çiftler, Fizz gazozları ve şeker kutuları – Junior Mints, Skittles – ile çimlerin üzerine yerleşmişler.

"Varrick'in fikrini kastettim," diye fısıldıyor, bana ciddi bir bakış atarak. "Ben zaten bir kez evlendim. *Dulum*." Gururla taşıdığı bir unvan. "Jake'le

, senin..." Hailey'e ekşi bir yüz ifadesiyle bakar. *Güzel*. "Ona." Hailey ağzından sakızı çıkarıp patlamış mısır kabının kenarına yapıştırırken ona işaret eder. (Phoebe'nin fikri.) "Ne oluyor lan?" diye mırıldanır, sonra bana dişlerini sıkarak, "Bunda benim için hiçbir şey yok," der.

"Gerçekten mi?"

"*Gerçekten* anlamıyorum." Hailey'i uzaktan bir kez daha baştan aşağı süzer.

"O sana resmen bir altın madeni sunuyor. *Wolfe* serveti bu. Demiryolları falan inşa ediyorlardı. Eskiden Rockefeller'larla arkadaş olanlardan biri değil miydi?"

"Carnegie, sanırım."

"Eski para," diyorum. "Nesillerdir zengin. Sen ve tüm o yozlaşmış çocukların." Bu espri, benden çıkmış olamayacak kadar neşeli çıkıyor.

Gülüyor, sonra yine yüzünü buruşturuyor. "*Ve onun* yozlaşmış soyu." Gözlerini ondan bana doğru kısıyor. "Thornhall. Onun kardeşi olarak bunu neden seveceğini anlayabiliyorum."

Derin, ani bir kahkaha göğsümden yankılanır. "Evet, *evet*, isterdim. Muhtemelen bir milyar, belki de daha fazlasına bir adım uzaklıkta olmak istemeyen kim var ki? Ama lanet olası bir kuruş bile kazanmak için bunun değdiğini söylemiyorum. Çelik endüstrisinden gelen paranın derinliğini bilmek için buralı olmam gerekmiyor." Ona başımı sallarım. "Dürüst olmak gerekirse, senin evlilik teklifini kabul etme şansı zaten *düşük*. Muhtemelen uğraşmamalısın..."

"Dur bakalım." Ben yemek kamyonuna dönmeden önce kolumu tuttu. "*Onu* benimle evlenmeye ikna edemeyeceğimi mi düşünüyorsun?" Benden daha da sert bir şekilde güldü, biraz sinirlenmişti. "Kafan mı güzel şu anda?"

"Dostum..."

"Ben on ikiyim. O ise *iki*. Bu kasabanın çoğu, Trent Waterford'un karısı olmak için *bana para öderdi*."

Gözlerimi Atlantik'in öbür ucuna kadar devirme dürtüsünü bastırdım. "Kız kardeşimin senin soyuna önem verdiğini sanmıyorum."

"Country kulübündeki personelin yarısıyla yatmıyor muydu?" Evet.

Hailey bunu yaptı.

"Aynen öyle." Kamyonetin içindeki tavada hamburgerleri çeviren şefe odaklanıyorum. "Kız kardeşim evlilik tipi bir kız değil. Sorun sende değil. Onda. Hailey hakkında bildiğim tek şey, onun yerleşip evlenmeyeceği. Onu bu işe ikna edebilmen bile bir mucize olur. Özellikle de onunla yatmana gerek olmadığı için. Sadece yasal olarak evli olman yeterli." Şeften mavi peynirli mini burgerlerimi alıyorum ve Trent'in bunu kendi başına düşünmesine izin veriyorum. Ona mini burgerlerin bulunduğu kağıt tepsiyi uzatıyorum. "Tamam mı?"

"Bahse girer misin?" Elini uzatıp gözlerimin içine bakıyor. "Ne üzerine?"

"Victoria'nın en zengin adamı olacağıma." Çok kolay.

Onu manipüle etmek hiç zor olmamıştı. O sadece ego ve kibirden ibaretti. Ona karşı koymak, bitmek bilmeyen bir sabır gerektiriyordu, ama bu yaz işler değişiyordu.

Elini sıkıp bahsi kabul ettikten sonra — yirmi bin dolarlık bir bahis yaptık — Hailey'nin yanındaki battaniyenin üzerinde filmi izlemeyi tercih etti. Ben de seve seve eski karımın yanındaki yere oturdum. Phoebe bana zoraki bir gülümseme attı, omzunu omzuma yasladı ve kasabanın çoğu bunu görebiliyordu.

"Arkadaş olan eski sevgililer"den "çıkıyor olabilecek eski sevgililer"e doğru istikrarlı bir şekilde ilerliyoruz. Trent... Bu filmin her saniyesinden nefret ediyor.

Hailey ona beyzbol hakkında fısıldıyor. Fizikten, atış hızlarından, topların malzemesine, Yankees'in World Series'i yirmi yedi kez kazanmasına kadar. Şakaklarındaki damarların atacağı noktaya kadar. Sanki kulak kanalında sürünen bir böcekmiş gibi ona yan gözle bakıyor.

Dikkatimi çaldığında, sanki oynayamayacağı kusurlu bir oyuncakmış gibi kız kardeşimi işaret ediyor ve ben de ona *"Sana imkansız olduğunu söylemiştim dostum"* der gibi omuz silkiyorum.

Trent, sahip olamadığı şeylerin peşinden koşmayı sever. Asla *"hayır"* kelimesini dinlemez. *"Yapamazsın"* denilmesinden nefret eder. Her durumda verdiği cevap şudur: *"Yapacağım."*

Şu anda beyninde şu sözlerin döndüğünü görebiliyorum: *Hailey Thornhall'ı benimle evlenmeye ikna edeceğim.*

Yeşil alandaki film, benim Wolfe servetine olan arzusunu körüklememin ve Hailey'nin zorlu rolünü oynamanın sadece başlangıcı. Çarşamba günü, gün batımı kokteyl gezisinde Trent, Hailey'nin coşkulu enerjisini eğlendirmek için viski shotları içiyor.

Ben asla uzaklaşmıyorum. Trent, ortaya çıkıp sohbetlerine karışmamı seviyor. Onun bükülen kaşları ve sinirli bakışlarından zevk alıyorum. Hailey'e ters davranıyor, sonra özür dilemeye çalışıyor. Ama beceriksizce.

Onu sevdiğini numara yapamıyor. Milyarlarca doları ve gururu söz konusu olsa bile. Gecenin sonunda, Hailey'i bırakıp hosteslerle flört etmeye gidiyor.

"Onu kaybediyorum," diye fısıldıyor bana.

"Hayır, kaybetmiyorsun," diyorum, bourbonumu yudumlarken. "Onunla yatmaman gerekiyor." Bu sözleri söylemek bile midemi boşaltmak istememe neden oluyor.

"Peşinde koşmaktan bıkacak."

"Yorulmayacak. Güven bana, onu istiyormuş gibi davranma, Hails."

Hala Oliver'ın üst güverteden onu izlediğini fark etmemiştir. Collin Falcone ve Trent'in sayısız yarı zamanlı arkadaşlarıyla parti yapmaktadır. İkimizin Trent'in sosyal çevresine bu kadar yerleşmiş olması sadece yardımcı olmakla kalmaz, hayati önem taşır.

Şehirde Oliver, Collin, Trent ve ben hâlâ "Şanslı Dörtlü" (aptalca) olarak anılıyoruz. Trent bu lakabı hiç umursamıyormuş gibi davranıyor ama herkesin "kokarcılar" (bu da aptalca) dediği şehir dışından gelenleri, sanki biz zengin ünlülermişiz gibi aşağılamak için bu lakabı kullanıyor.

Gece geç saatlere kadar parti yapıyoruz.

Kızlardan uzak duruyorum. Alkolden de. Trent benim de ona katılmamı tercih eder, ama ben işimi bahane ediyorum. O benim CIA için çalıştığıma inanıyor.

Gerçek neden ise elbette Phoebe.

Bu, Trent'in Hailey'i davet ettiği ilk gün batımı kokteyl gezisi değil. İkinci ve üçüncü gezileri reddediyor.

VCC'nin barmeni, vale ve tabii ki "Şu çirkin herif, adı neydi?" ile yatmış biri tarafından reddedilmemişti daha önce.

"Clark," diyorum ona. "Havuzcu."

Umarım bu, her gece terli yastığında dönüp durmasına neden oluyordur. Çoğu akşam Stonehaven'a fırtına gibi girer ve başarısızlıklarını Varrick'in içki dolabında boğar. Hiç bu kadar ezik olmamıştı (her zaman lanet bir ezikti) ve ben bıçağı santim santim çevirerek, benimle asla bahse girmemesi gerektiğini hatırlatıyorum.

Kazanacağım.

"Sen sadistsin," diyor Phoebe, yatak odasına gizlice girdiğimde.

"Bu seni tahrik ediyor." "Hiç de bile."

"Şu anda lanet olası Cheshire Kedisi olmasaydın sana daha çok inanırdım."

Yatağın üzerinde kollarını kavuşturur, somurtarak gülümsemesini zar zor gizleyebilir. "Onu eziyet etmekten çok keyif alıyorsun." Trent'in o cadalozca küçük krizlerini her anlattığımda Phoebe benimle dalga geçer.

Harika bir yaz. (Şimdilik. Henüz bir şey söylemek için erken.)

Trent'in, eski karımı takip ettiğimi bildiği, aktif olarak *bildiği* gerçeğiyle cesaretleniyorum ve ona Phoebe'yi zaten istemediğini hatırlatıyorum. Milyarları peşinde koşması gerekiyor.

Trent pes etmiyor. Kırılgan küçük egosu artık tehlikede.

Hailey onun sosyal çevresine girmiyor, o da Hailey'nin çevresine girmeye başlıyor. Çok nefret ettiği tuhaf kasaba etkinliklerine katılıyor, beni, Oliver'ı ve Collin'i de yanında götürüyor. Trent Koning Waterford, yakalanması zor bir gece kuşu olmaktan çıkıp gündüz kuşu haline geldikçe kasaba da hareketleniyor.

Acaba bir kıza mı göz koydu?

Küçük kardeşim, Sidney'i ikna ederek, dedikodu köşesinde Trent'in aşkı aradığına dair teoriler yayınlatır. Toplumda daha aktif hale geldikçe, merhum eşinden ve *sevgili* annesini kaybetmenin acısından kurtulmaya hazırdır.

İstakoz sandviç festivalinde Trent, Hailey'e resmi bir randevu teklif ediyor. Hailey burnunu kırıştırıyor. "Ben randevuya çıkmam."

Trent inanamayan bir kahkaha atar. "Bu ne demek?"

Hailey ağzına bir parça istakoz atar. "Sadece kendi işime bakmayı seviyorum." "O senin için fazla iyi, Trent," der Phoebe.

"Öyle mi, Phoebe?" Trent alaycı bir şekilde karşılık verir.

Onun arkasından ona sert bir bakış atarım, sonra Phoebe'ye "*Kes şunu*" diye dudaklarımla işaret ederim.

Phoebe, Trent'in dikkatini yanlış yöne çekiyor. Hailey başparmağını yaladıktan sonra, kitabını okumak için Trent'in yanından ayrılır. Bir bankta oturur, istakozlu sandviçini masaya koyar ve kitabını açar.

Trent eliyle güneşten gözlerini korur. "Neden arkadaşın Phoebe'ye benim için iyi şeyler söylemiyorsun?"

"Neden gidip 30 santimlik istakozlu sandviçle boğulmuyorsun?"

Gülümsememek için dudaklarımı ovuşturuyorum. O bunu fark ediyor ve bana gülümsüyor. Trent, sanki bir şeyi kaçırmış gibi, beni ve onu gözetleyerek dönüp duruşunu açıyor. Bu hiç iyi değil. O asla şakanın hedefi olmamalı. Ben ve o... biraz dikkatsiz davranıyoruz.

Bu durum, Caufield'daki bilim fakültesi için düzenlenen bir bağış etkinliği olan Karton Tekne Yarışı sırasında daha da belirgin hale geliyor. Mariner's Club'ın limanından, Trent ve ben, öğrencilerin hırsla kürek çektikleri derme çatma karton teknelerin denize açılmasını izliyoruz ve o bana, "Phoebe'nin sana uygun olduğunu sanmıyorum," diyor.

Ben rahatım, ilgileniyorum ama şüphelenecek kadar endişeli değilim. "Onun Jake'le çıkmasını mı tercih ederdin?"

Bana "*Ciddi ol*" bakışı atıyor. "Bu yaz benimle birlikte bekar kalmalısın, Grey." "Bekar kalmamaya çalışıyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Bu iş nasıl gidiyor?"

Bana "kapa çeneni" der gibi sert bir bakış atıyor.

"Şaka yapıyorum." (Yapmıyorum.) "Sakin ol dostum. Belki de Hailey'i bu işe ikna etmenin en kolay yolu, ona planı anlatmaktır. Onu da işin içine al. O da parayı isteyebilir."

"Phoebe'ye ya da Jake'in kulüpteki çalışanlarına söylemeyeceğinden emin değilim. Küçük kardeşim öğrenirse, bu hukuki meselelerde bana karşı koz olarak kullanabilir. Risk çok büyük."

Benim ısrarımla Hailey yavaş yavaş Trent'in arkadaş grubuna dahil olmaya başladı. Ona büyük bir iyilik yaptım. O mutlu.

Yaşasın.

Oliver kokain çekmeyi azaltır. Hailey'in bizimle birlikte katıldığı birkaç gece yarısı yat partisinde, Hailey'in yanındayken kafası iyi değildir. Collin'le birkaç çizgi çekiyormuş gibi yapar. Ben ve Hailey dışında kimse onun numara yaptığını fark etmez.

"İster misin, Hailey?" Oliver, ana salondaki sehpa oturunca ona kokain teklif ediyor.

Hailey ise reddediyor. "Ben almayayım."

Oliver ona şakacı bir öpücük gönderir ve işte burada işler biraz ters gitmeye başlar. Trent, Hailey'nin Oliver'a uzun bir süre baktığını fark eder. Hailey'nin boynundan yanaklarına doğru yayılan kızarıklık ve belirgin bir kızarmayı görür.

"Ondan hoşlanıyor musun?" Trent, sanki bir kız öğrencinin aşkıymış gibi gülüyor. Oliver ona sırtıyor. "Bana bir şey mi hissediyorsun?"

"Aslında hayır." Bira şişesinin etiketini parmağıyla kurcalıyor ve piercingli dudağını ısırtıyor. Gergin gözleri bana kayıyor.

Hailey.

Onu aktif olarak görmezden gelirken kaslarım yanıyor. Onu başka bir yolla kurtarıyorum. "Bir tur daha yapalım." Masadan tekilayı alıyorum.

Hailey bir bira şişesinin boynunu sıkıca tutar. Henüz içmemiş olduğu bir bira. Bu yaz boyunca alkolü nasıl reddettiğinin farkındayım. Sanki ayık kalması işi için daha iyiymiş gibi.

Belki de bu doğrudur. Ya da belki de başka bir şeydir.

Collin, Oliver'ın göğsüne bir şaplak atıyor. "Dostum, sana bayılıyor. Şuna bak."

Oliver, alıştırılmış bir kahkaha atarak durumu geçiştirir ve Hailey'e, sanki hepimizin katıldığı başka bir partideki sıradan bir kızmış gibi sırtarak bakar. Özel biri değil.

Hailey aniden gözyaşlarına boğulur. Kahretsin.

Oliver'ın gülümsemesi bir anda yok olur. Çünkü bunlar gerçek gözyaşları. Gerçek, içten gelen duygular.

"Ben... ben burada kalamam," diye kekeler Hailey ve ben Trent'le aynı anda ayağa kalkarım. Trent bana geri çekilmem için bakışlar atıyor. Kız kardeşim savunmasızken müdahale etme zamanı geldi. Onu engellememeliyim.

"Hailey!" Oliver arkasından seslenir. "Bekle!"

Hailey geri döner, yüzünü siler, ama gözyaşları akmaya devam eder. Akmış rimel, yanaklarında sürülmüş kömür izleri gibi izler bırakır. "Ö-özür dilerim," diye hıçkırır.

"Buraya gel, benim küçük ucubem." Trent, onu kucaklamak için kollarını açar ve sanki en iyi arkadaşlarıymış gibi onu daireler çizerek döndürür.

Kız kardeşime doğru uzun adımlarla ilerliyorum, özellikle de Trent'ten geri çekilirken. Elindeki file kollu bluzun kollarını yüzüne doğru kaldırıyor. Ve Tanrıya şükür, "Grey" diyor.

Trent'i geçip ona, "Onu Stonehaven'a geri götüreceğim. Bizi bekleme," derim.

"Ben de
gelebiliyim..." "H-
hayır," diye
hıçkırıyor.

Ona dudaklarımla, "*Onunla konuşmama izin ver,*" diyorum.

Trent kollarını kavuşturur ama başını sallar. "Hey, Hailey. Bir şeye ihtiyacın olursa, numaram sende var, değil mi?"

"Double Fudge," diyorum ona. "En sevdiğim dondurma."

Trent ona bir kutu alacağını söyler ve ben Hailey'i koluma alıp demirlemiş yattan indirirken, liman boyunca yürüyoruz. Yelkenli tekneler, katamaranlar, sandallar körfezde tembelce sallanıyor. Ay ışığı suda parıltıyor ve özel iskeleye giden yolumuzu aydınlatıyor. Stonehaven'a gidip gelmek için kullandığımız iskele.

Kolumu kız kardeşimin omzuna doluyorum ve onun biraz olsun sakinleştiği tek an, "Ç-çift çikolatalı. O senin en sevdiğin." dediği an.

Hâlâ ağlıyor.

"Onu ayak işlerimi yapan köle yapmak, bu yaz en sevdiğim üçüncü şey." Hailey daha şiddetli bir şekilde burnunu çekiyor, kızarmış gözlerini bana kaldırıyor.

"Birincisi Phoebe."

"Evet," diye mırıldanıyorum. Her zaman Phoebe'dir. Onunla herhangi bir şekilde birlikte olmak. İşte ya da iş dışında, gerçek ya da sahte—hepsini seviyorum.

Hailey, maskarası bulaşmış yanağına yumruğunu sürüyor. "İkincisi ne?" "Kız kardeşimle daha fazla zaman geçirmek."

Şaşkınlıkla başını bana doğru kaldırdı.

"Evet, *sen*. İşleri bu kadar sıkı takip etmemiz pek sık olmaz, ve sen o pisliğin arkadaşı olarak geçirdiğim zamanı tatile çeviriyorsun."

Çenesi titriyor. "Bu gece her şeyi mahvetmiş olsam bile mi? Belki de ben bu iş için uygun değilim."

"Harika gidiyorsun." Nefes alabilmesi için onu *Sunny Daze* adlı bir yelkenli teknenin yanında durduruyorum. Sırtını denize ve aya dönmüş, yanaklarını ovuşturup duruyor ve "Ağlama, *ağlama*" diye mırıldanıyor.

Keşke Phoebe burada olsaydı da kız kardeşimi ihtiyacı olduğu şekilde teselli etseydi.

"Hailey, nefes al," diyorum, pek nazik olmayan bir ses tonuyla. Elimi yüzüme sürüyorum.

Telefonum

. Kalçamdaki yedek telefonumdan gelen mesajı kontrol ediyorum.

(OLIVER): O iyi mi? 🦎

Ona bir başparmak yukarı işareti gönderiyorum.

"Seni soruyor." "Olly mi?"

Başımı sallayıp ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Şu an durum karmaşık mı? Sen, o ve Jake?"

Daha şiddetle başını sallıyor. "Evet." Yine dudağını ısırtıyor, sonra sudan yansıyan parıltıya bakıyor. "Oliver'ın bana karşı rol yapmasına alışkın değilim. Orada"—Trent'in yatını işaret ediyor—"sanki ben hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi davrandığımda kendimi kaybettim..."

"Sanki hiçbir şey ifade etmiyormuşsun gibi mi?" Yine hıçkırmaya başladı.

Kolunu tutuyorum. "Hailey, bu *rol*. Tam da az önce söylediğin gibi. Senin hakkında gerçekten böyle hissetmiyor."

"Phoebe her zaman yalan söylemenin ön sevişme gibi heyecan verici olduğunu söylerdi, ama bu sadece... bu
acı vericiydi."

Gözlerimi ovuşturup sonra bırakıyorum ve o elimle onu kucaklıyorum. Bu konuda çok duygusal. Gözyaşları dinmek bilmiyor.

Kız kardeşim göğsüme yaslanıp ağlarken, neler olduğunun farkına varınca kafam neredeyse uyuşuyor. Şimdiye kadar, duygularını bastırmak için bu kadar zorlandığını *hiç* görmemiştim. Alkolü birkaç haftadan fazla reddettiğini *hiç* görmemiştim. Midesinin birkaç kereden fazla bulandığını *hiç* görmemiştim.

Phoebe'nin benden bir şey sakladığını hissetmiştim.

Şimdi neden bu sonuca varmama izin verdiğini anlıyorum. Phoebe'nin bu kadar ileri gidip koruyacağı tek bir kişi var. Beni aldatmaya bile kalkışacak kadar çok sevdiği tek bir kız var.

O kişi kız kardeşim.

Hailey hamile.

Ve sanırım hormonları yüzünden üzgün ve Oliver'dan, hatta belki Jake'ten bile bir sır saklıyor. O kadar ağır bir sır ki, bu geceyi daha da zorlaştırıyor. Tek umursadığım şey, onun iyi olduğundan emin olmak.

Onun benim bilmemi istemediği şeyi anladığımı söylemek hiç de yardımcı olmaz. O hazır olana kadar çenemi kapalı tutabilirim.

Onun için... *çok korkuyorum*.

Phoebe olmadığı için rahatladım. Çünkü gerçek şu ki, ben asla çocuk istemiyorum.

"Başarısız değilsin, Hails," diye fısıldıyorum kız kardeşime. "Aslında farkında olduğundan çok daha iyi gidiyorsun." Şimdi, onun nelerle uğraştığını bildiğim için, bunu daha da güçlü hissediyorum.

Biraz sakinleşiyor, hıçkırıkları azalıyor.

"Bu gece kötü mü sence?" diye soruyorum. "Phoebe, Oliver ve benim başımıza gelen, bunu zafer turu gibi gösterecek beş farklı senaryo sayabilirim."

Platin rengi saçlarını geriye itip, rakun gözleriyle bana bakıyor. "Buna inanabilir miyim, bilmiyorum."

"İnan bana," diyorum. "Sana yalan söylemem. Söylemem daha iyi hissetmeni sağlasa bile.

Bunu

biliyorsun." O

da başını

sallar.

"Phoebe sana Nashville'den hiç bahsetti mi?" diye

soruyorum. "Melon Drop'tan?"

"Evet, o." Boğazım düğümleniyor.

"Sadece çok berbat olduğunu söylemişti. Kötü bir geceymiş, ama öyle geceler pek de nadir değil."

Birkaç kez başımı sallıyorum, bakışlarım o kadar sert ki kız kardeşime bakamıyorum.

Hailey'e yumuşak bir bakış atmadan önce parıldayan denize bakıyorum. "Hayatımın en kötü gecelerinden biriydi," diyorum ona. "Ve Phoebe'nin de."

ON DOKUZ

Phoebe

DÖRT YIL ÖNCE
MELON DROP
Nashville, Tennessee

"Yeeeeeee-haw!" Oliver haykırır ve doğal koyu kahverengi saçlarıyla dolu kafasına bir kovboy şapkası takar. "Bu tur benden, çocuklar." Toronto'dan gelen ve büyük düşün gününden önce Nashville'in gece hayatını deneyimlemek isteyen bekar Bradley Wheeler'a göğsünü çarpar.

Bradley de zengindir.

Öyle ki, buraya özel jetle gelmiş. Barda en pahalı içkileri alıyor. Breguet marka İsviçre lüks saati takıyor. Muhtemelen sadece bileğinde on beş milyon dolarlık bir saat var.

Şansı yaver gitti ki, tesadüfen üç "Nashville yerlisi" ile karşılaştı. Harika bir sohbetin ardından Oliver, Rocky ve ben, bekarlığa veda partisini bir honky-tonk bar turuna çıkarmayı teklif ettik. Bradley ve sağdıçlarına *en iyi* müziği, *en iyi* içkileri ve *en iyi* zamanı yaşatmak için.

Bradley sırtarak, yeni arkadaşı Oakley'i (ahem, Oliver) takip ederek kalabalık bara doğru ilerlerken yumruğunu havaya kaldırıyor.

"Limonlu tekila ister misin, Penelope?" Sağdıç Shane de bara giderken bana sordu. Son üç mekanda bana shot ısmarlamıştı. İki Jäger bomb içtim, sonra kimse bakmıyorken üçüncüyü döktüm.

"Sadece su!" diye arkasından bağıryorum, Tennessee aksanım Oliver'inkinden daha hafif. Her zamanki gibi, kardeşim elinden geleni fazlasıyla yapıyor. Umarım çok ileri gitmez.

"Hadi ama!" diye bağıryor Shane. "Moral bozma! Sana tekila alacağım!!" Reddetme fırsatı vermeden, bekarlığa veda partisinin geri kalanıyla birlikte terli kalabalığın içinde kayboluyor.

"Senin pantolonuna girmek istiyor," diyor Rocky boğuk bir sesle, dudaklarında bir kürdan, dirseği ise rahatça tahta bir fıçıya dayalı. O Rhett. Üniversiteden arkadaşım. Oliver de öyle. Hepimiz Vanderbilt'te birinci sınıfta tanışmışız.

Rocky benimle kalır ve bir an için onun sessiz ve derin sesine kapılırım. Sanki birbirimize gizli notlar atıyormuşuz gibi.

"Biraz daha çaba sarf etmesi gerekecek. Ben evlenene kadar bekleyeceğim." Aksanımı kalınlaştırıyorum. "Tanrıya şükür."

Rocky yalanıma neredeyse gülümsüyor. *Neredeyse*. "Şükürler olsun."

“Şükürler olsun,” diye ben de şaka yapıyorum, ama Rocky gözlerimin içine bakıyor. Hiçbir erkeğin yapmadığı kadar uzun süre gözlerimi kaçırmıyor. Bu, tüm vücudumu baştan aşağı süzen bir bakıştan daha samimi. Yanaklarım kızarmaya başlıyor.

Eğer çekicilik bir yanık ise, o zaman Rocky bana üçüncü derece yanıklar veren tek kişi. Onun keskin çene hattının fotojenik hatlarından, alnını hafifçe okşayan birkaç bukle ile sinir bozucu derecede mükemmel saçlarından daha fazlasına bağımlıyım. Barın geri kalanına “*Ona bulaşırsan, bana bulaşırsın*” diye emreden sert duruşundan daha fazlasına. Diğer erkeklerin bana yaklaşmasını engellemesinden daha fazlasına.

O yakınımdayken kendimi daha güvende hissetmemden daha fazlası.

Onun her şeyine bağımlıyım. Benim yanımda olmayı seçmesine. Gerçek kaba doğasının, çarpıcı yüz hatlarında sadece benim fark edebileceğim şekilde parıldamasına. Sadece benim görebileceğim şekilde.

Karanlık, yanan gözleri hâlâ beni, kolayca kaçamayacağım bir mendeneye sıkıştırıyor. Şu anda değil. Belki de hiç.

"Rhett," diye uyarıyorum, ama içimden gelmiyor, bakışlarını benden ayırmasını istemiyorum.

"Penelope." Diş çöpünü ısıyor, bakışlarını benden ayırmıyor. Kalbim daha sert, daha hızlı atıyor.

En son ihtiyacım olan şey, Rocky'nin bir yalana inanması; ona *aşık* olduğuma inanması. Ben, kucağına salya akıtıp lanet olası bir okşamaya yalvaran takıntılı bir köpek yavrusu değilim. Okşanmak istemiyorum. *Tahrip* edilmek istiyorum.

Ben sadece libidosu yüksek yirmi bir yaşında bir kadıyım. Ve onun yanında libidomun en yüksek seviyeye çıktığını kendime itiraf edebilirim. Onun yanında hormonlarımın çılgına dönmesine engel olamıyorum. O benden birkaç santim uzaktayken, hızlanan, kayan, uçup giden nabzımın hissini *sevmeme* engel olamıyorum.

Bu insan doğası ve bunlar sadece *biyolojik* sorunlar.

Kendimi toparlayıp öne doğru bakıyorum. Bu gecenin eğlenceli kısmı, Rocky'den en iyi şekilde uzaklaşmamı sağlıyor.

Sahnedeki canlı country müziği yankılanıyor. Mavi ışıklar, dans pistiyle birlikte bir gitaristi ve kemancıyı aydınlatıyor. Küstah Daisy Dukes şortları ve sevimli deri çizmeler giymiş kızlar, kemer tokalı erkeklerle sıra dansı yapıyorlar. Çoğu bekarlığa veda partisi. Barbie pembesi, ışıltılı kovboy şapkaları, üzerinde *LAST RODEO* yazan kuşaklar ve penis şekilli pipetler görüyorum.

Bu geceyi keyifle geçirmeye çalışıyorum, özellikle de Nashville'deki son gecemiz olduğu için.

"Sence Hails gelir mi?" diye Rocky'ye daha sessizce soruyorum. Kız kardeşine mesaj attım bile. Bir içki içmek için bizimle buluşan bir üniversite arkadaşı olarak gelebilir. Bu, kolayca uygulanabilecek bir numara olurdu.

"Vaftiz anneler ona özellikle hayır dedi, yani hayır. İkiniz de kuralları çiğnemiyorsunuz." "Bu iyi bir şey," diyorum.

"İyi olmak, ezilmeni sağlar." Derin sesi, aksanıyla birlikte daha da boğuk çıkıyor. "Annenin topuklu ayakkabılarının tabanına bakmayı seviyor olmalısın."

"Hepimiz *her şeyi yakıp yıkmak* isteyen anarşistler olamayız."

Dudakları eğik bir gülümsemeye büründü. "Sanki her şeyi yakıyormuşum gibi mi görünüyorum?"

O bizim hayatlarımızı ateşe vermiyor. Biz iyi organize olmuş bir aldatma makinesiyiz. "Hiç kibrit çakmıyorsun," diyorum, ön kollarımı namluya dayayarak rahat bir şekilde eğiliyorum. Bu, dikkatini kıçıma ya da göğüslerime çekmiyor. Beni okurken odak noktası yüzümde kalıyor.

Bu çok müdahaleci. Yine samimi.

Bir an için, Rocky'nin arkamda hareket ettiğini, sahiplenici ellerini kalçalarımın kıvrımlarına kaydırıldığını ve beni namluya *sertçe* siktiğini hayal ediyorum. O arzuları okuyamasın diye yüzümü taş gibi sertleştiriyorum, ama dikkatli olmazsam beni yere sermek için gerekli tüm araçlara sahip.

Ona karşı dikkatli olmak istemiyorum. Bu, heyecan verici ama aynı zamanda korkutucu olan kısmı. Yüz hatlarını incelerim. "Madem bu kadar çok istiyorsun, neden onları ele geçirmeye çalışmıyorsun?"

"Hepiniz denememi istemiyorsunuz." Seksi bir ses tonuyla konuşuyor ve dilini kullanarak kürdanı hareket ettiriyor.

Sanki şöyle diyor gibi: "*Çünkü onları nefret ettiğimden çok seviyorum.*"

Kalbim şişiyor ve sızlıyor, muhtemelen Rocky'den uzaklaşmalıyım — onunla vakit geçirmek yerine bekarlığa veda partisini eğlendirmeliyim. Yapmam gereken bir işim var, onun da öyle, ama ikimiz de kıpırdamıyoruz.

Ne zaman birlikte bir girdap haline geldiğimizi merak ediyorum. EF5 rüzgârlarından çıkmak çok büyük bir çaba gerektirir ve ben doğanın gücüne karşı savaşıyorum.

"Hepiniz mi?" diye soruyorum nefes nefese. "Yani...?"

Onun, "*Sen. Çoğunlukla sen. Seni tanıdığım herkesten daha çok seviyorum, Phoebe*" demesini istiyorum.

Kürdanı tekrar oynatıyor. "Kim olduğunu biliyorsun." Doğru.

Onun kardeşleri: bir kız kardeşi ve bir erkek kardeşi. Benim kardeşlerim: iki ağabeyim — tabii ki, benden birkaç dakika büyükler.

Başımı sallayıp yüksek sesle söylüyorum, "Hails'i, vaftiz annelerini nefret ettiğinden daha çok seviyorsun."

"Zekice," diyor. Ama beni denkleme dahil etmiyor. Beni kız kardeşinin önüne koymuyor, neden koysun ki? Ben sadece onun en iyi arkadaşıyım.

Ben de Hailey'i kendimden üstün tutardım.

Biraz daha eğilirim. "Algım keskin olduğu bilinir."

"Benden daha zeki değilsin," diyor boğuk bir sesle. Bunun bir meydan okuma mı yoksa bir flört mü olduğunu bilemiyorum.

Ona karşı çıkmak için ağzımı açıyorum. Bunun yerine, garip, kısa bir heyecan nefesini içime çekiyorum. Umarım bununla ilgili bir yorum yapmaz. Ve yapmıyor, sanki kendi içindeki cinsel bir şeyi kontrol ediyormuş gibi kaslarını gerginleştirirken.

İkimiz de sezgiseliz. Sanırım ikimiz de çekiciliğin var olduğunu, büyüdüğünü ve *korkutucu olduğunu* biliyoruz. Söylenmemiş şeyler yüzünden gerilim artıyor. Vücutlarımız birbirinden sadece birkaç santim uzaklıkta, ama yine de ikimiz de ne uzaklaşıyoruz ne de yaklaşıyoruz.

Nefesim

hızlanıyor.

Onunki de

öyle.

Duygular, kendimizi delmesine izin verdiğimiz dikenlerdir. Bazen Rocky ve benim birlikte kan kaybetmeyi sevdiğimize inanıyorum.

Sonunda dikleşiyorum ve o da kararmış bakışlarını benden kaydırıyor. Elinde bir bira olsaydı, muhtemelen şu anda onu bir dikeye içerd.

Gerilimin kırıldığını söyleyemem. İçimde gömülü ve telefonuma bakarak onu görmezden gelmeye çalışıyorum.

En iyi arkadaşımın yeni mesaj yok. Kaşlarımı çatıyorum, Rocky'nin yanıldığını, kız kardeşinin gizlice kaçacağını diliyorum. *Gizlice kaçmak*, komik bir ifade. O da yirmili yaşlarında. Gizlice kaçmak bizim için normal bir şey olmamalı, ama sanırım bu daha çok işte alıkonulmak gibi bir şey. Ailemizin bir sonraki büyük dolandırıcılığını önceden planlamasına yardım ettiği için fazla mesai yapıyor.

Bundan sonra Miami'ye gideceğiz.

Telefonu yıpranmış kot şortumun ön cebine tıkıyorum. Popom dışarı sarkıyor. Her bar çok sıcak olduğu için, rahatlığı nedeniyle bu daracık kıyafeti çok seviyorum. Ayrıca, üzerine takılan mücevherli kot yelek de gerçekten çok sevimli.

"O burada olmak istedi," diye kardeşine hatırlatıyorum. "Asıl plan daha iyiydi."

Hailey, Bar Bill'de bir iş uydurmuştu. Bir hedef seçmek ve içimizden birinin barmen olarak işe alınması en az bir, hatta iki ay sürerdi, ama ailelerimiz bunu reddetti. Şimdi bu kısa dolandırıcılıkla Nashville'den geçip gidiyoruz.

Dün gece planların değiştiği söylendiğinde Hailey çok üzgün görünüyordu ve şöyle dedi: "Keşke bunu neden iptal ettiklerine dair bana daha yapıcı bir geri bildirim verselerdi."

"Kişisel bir şey olmadığını söylediler," dedim ona. "Kötü bir konsept ya da düzenleme değildi."

Hailey, morali bozuk bir şekilde yatağa uzandı. "Henüz o seviyede bir işi planlayacak kadar hazır olmadığımı düşündüklerine eminim."

Onun yanına uzandım ve teselli edici bir şekilde gözlerine baktım. "Muhtemelen sadece zamanlama meselesi."

Hailey'nin Bar Bill'deki işi olsaydı, bu gece Rowdy Rooster's Watering Hole'da bizimle eğleniyor olacaktı. Hatta mekanik boğaya bile binebilirdik.

Şimdi ise Ritz'de tek başına sıkışıp kalmış durumda. *Evet*, burası bir Super 8 ya da karavan parkı değil, ama Hailey'in kurnaz hayallerinin suya düşmesini görmek, en yakın arkadaşı olarak beni üzüyor. Evren ona daha iyi davranmalı.

Hailey sonunda üzüntüsünü bir bardak Moose Tracks dondurmasıyla giderdi. Rocky dün gece ona dondurma almak için en yakın markete gitmişti. Sanırım biz buradayken o da kabin sonunu bitiriyordu.

"Asıl plan," diyor Rocky, hafif Tennessee aksanını hiç bozmadan. "En iyi arkadaşın bulduğu için mi hoşuna gitti? Yoksa onun burada olmasıyla mı ilgili olduğu için mi?"

"İkisi de. Ve Nashville yüzünden." Line dansçıların izliyorum. "Gitmeye hazır değilim." Kemanın akılda kalan ritmi canlandırıcı. "Sen hazır mısın?"

Beni incelediğini hissediyorum. "Kalabilirim."

Gözlerimi ritmik hareket eden bedenlerden ayırmaya çalışıyorum ama kovboy çizmelerinin topuk-parmak vuruşlarına takılıp kalıyorum ve "Sonunda country müziğine mi aşık oldun?" diyorum.

"Evet," diyor ciddi bir ifadeyle. "Soğuk algınlığı gibi bana da bulaşıyor."

Burun kıvırıyorum. Neden burada daha uzun kalmak istesin ki? "Eminim ki kürdan yüzündendir," diye alay ediyorum. "Her zaman kemirecek bir şey istemişsindir."

Bana orta parmağını gösteriyor.

Gülüyorum ve dansçılara tekrar hayran kalmadan önce onun gülümsemesinin başlangıcını görüyorum. Kızlar topuklarını vurup ritme göre zıplıyor. Erkekler kovboy şapkalarını eğip yana doğru sallanıyor.

Rocky tahta fıçıyı itip aniden elimi tutar. Beni dans pistine götürür. Kalbim hızla çarpmaya başlar.

Neşeyle hızlanıyorum. Line dansçıların arasına karışıyoruz ve yan yana, saniyeler içinde hareketleri taklit ediyor, başlangıcımızın kolaylığı karşısında gülümsüyoruz. Sağa kay, parmak uçlarına bas, topuk geriye, ellerimizi çırp, dön, kalçalarımızı sallayın.

Rocky, *Footloose* filmindeki yetenekli bir taşralı delikanlıya benziyor. Bir an için kendimden geçiyorum. Onun ne kadar zahmetsizce başka birine dönüştüğüne ve benim onu bu maskenin ardında hala ne kadar derinden görebildiğime hayran kalıyorum. Bir bakıma, bu tamamen o, ve bu tamamen ben.

Biz, öğrendiğimiz her beceri, uydurduğumuz her yalan, paylaştığımız her sırız.

Dans ederken bile dikkatli ve gözlemci. Gözleri bana, sonra da döndüğümüzde Oliver'ın damada bir shot uzattığı bara takılıyor. Sonra tekrar sahnedeki kemancıya dönüyor.

Birbirimize doğru süzülüyoruz. Müzik yüksek sesle çalarken, yeterince özel bir konuşma yapabiliyoruz, bu yüzden dans ederken ona soruyorum, "Çalışmıyor olsaydın bu gece ne yapardın?"

"Bu iş mi?" El çırpır, sonra yan yana döneriz.

Gözlerimiz hareketlerimizle birbirine kilitleniyor. "Buna *iş* denir."

Rocky yanımdan geçerken dudakları kulağıma değiyor. "Bu bir *yaşam tarzı*." Cildim elektrikleniyor, özellikle de "Bir düşün. Hiç dışarı çıkıp bunu yapmadığın oldu mu?" diye fısıldadığında.

Onu.

Yani

yalan

söylemek

, komplo

kurmak,

dolandır

mak.

Hailey ve ben, onun sevdiği bir yeraltı heavy metal grubunun konserine bilet aldık ve o konserde bile, kız arkadaşının kafasına kasten içki döken bu öfkeli herifi mahvettik. Kız çok utanmıştı. Ağlıyordu.

Biz de onun cüzdanını ve telefonunu (kilitsizdi) çaldık ve notlar uygulamasında yazılmış şifrelerini bulduk. ATM şifresi de dahil.

Hesabını boşalttık. Düşüncesizce

yaptık. Planlanmamış bir şeydi.

Ve o coşkuyla otele kadar gittik, orada oda servisinden tüm tatlı menüsünü sipariş ettik.

"Genelde yaparım," diye cevap veriyorum Rocky'ye, küçük ve büyük olaylarda her zaman hile yaparak günü atlattığımı bilerek. "Bunu yapmamayı hayal edemiyorum."

Yeniden bir araya gelip öne doğru eğildik.

"Ben de," diyor, kaşlarını kaldırıp indirerek.

Kalbim bir an durdu. Yan basamakta botlarımla tökezledim ve o anki koordinasyon eksikliğimi atlatamadan, Rocky dansçılarla senkronizasyonunu bozup kalçalarımı yakaladı. Beni göğsüne doğru döndürdü.

Nefesim kesilir.

Beni saran kolları tanıdık, sadık, koruyucu ve güçlü.

Ve diyor ki, "Hâlâ bunu yapardım. Bu benim için iş değil." Silah metal grisi gözleri içime dalıyor ve ellerinin yanaklarıma uzandığını hayal ediyorum. Beni güçlü, acı verici bir öpücükle ele geçirdiğini hayal ediyorum.

Bu onun için iş değil.

Rhett, Penelope'ye aşık olabilir.

Penelope, olmasa da Rhett'e karşı kesinlikle hisleri var. İş bittiğinde her şeyin sona ereceğini bilsen de. Çünkü Rocky mesaisini bitiriyor.

Hala iş dışında beni hiç öpmemiştir. Gençken yaptığımız alıştırmalar sayılmaz.

Tam da onun rahatladığını düşünürken, kulağıma eğilip fısıldıyor: "Sana su getireyim."

"Evet." Sinir bozucu kızarıklığı bastırarak birkaç kez emin bir şekilde başımı sallıyorum.

"Tamam." İkimiz de barda bekarlığa veda partisini görüyoruz. Bizi arıyorlar.

İşi bitir, Phoebe.

Rocky muhtemelen onları barda tutmaya çalışacak, benden uzak tutmaya çalışacak. Derin bir "Dikkatli ol" dedikten sonra ayrılıyor. Ve onun karanlık bakışlarının üzerimde dolaştığını hayal etmeme gerek yok. O yanımdan ayrılmadan önce, o bakışların sıcaklığını, kızgın bir okşama gibi tüm vücudumu okşadığını hissediyorum.

Nefes almakta zorlanıyorum. Sanki oksijenimi de yanında götürmüş gibi.

Bir dakika sonra, onun yokluğunu hissediyorum. Tek başıma dans ederken aynı enerjiyi yakalamak zor.

Nefes almak için tuğla duvara yaslanıyorum.

"O senin erkek arkadaşın mıydı?" diye soruyor bana, yüzü parıltılarla dolu, disko kovboy şapkalı bir kız.

"Hayır, o sadece" —Rocky— "bir arkadaş."

Kız nefesini tutuyor. "Aman Tanrım! Bekar mı?!" Bu *müthiş* haberi paylaşmak için arkadaşlarını çağırmak üzere.

Yüzüm yanıyor, ciğerlerim ısınıyor. "Hayır," diye hemen yalan söylüyorum. "Bir kız arkadaşı var." Omuzları düşüyor. "Gerçekten mi?"

"Evet, burada değil. O da çok tatlı bir kız."

Bana attığı o bariz yan bakış haklı. Penelope, bir ilişkisi olan bir adamla biraz fazla samimi davranmıştı, ama ben ona verdiği isimle onu damgalamak istiyorum. Onun da bana verdiğim isimle beni damgalamasını istiyorum. *Phoebe. Rocky.* Çılgınca atan kalplerimizin üzerinde görünen derin, kalın, kanayan yara izleri. Mürekkepten daha kalıcı ve acı verici.

Gözlerimi kapattım, nefesim derinleşti; dudakları benimkilere çarptığında, bedenlerimiz birbirine dolandığında ortaya çıkan o kanlı karmaşayı gözümde canlandırıyorum. Herkesin, birbirimiz için ne ifade ettiğimizi nasıl görebildiğini hayal ediyorum—kök salmış, içselleştirilmiş, sarsılmaz bir şekilde.

Ve ona ne zamandır aşık olduğumu merak ediyorum.

YİRMİ

Rocky

MELON DROP (DEVAMI)

Hedefin bekarlığa veda partisi bardan ayrılmamış. Phoebe'ye su getirmesini bekliyorum ve Shane'e boğa binme hakkında durmadan konuşuyorum.

"Dostum, gelip Stampede'yi görmelisin. Buraya bir kez daha gelmeye değer." Omzuna dostça bir elimi koyuyorum ve boynunu kırma dürtüsünü bastırıyorum.

Başını sallıyor ama ilgisini kaybediyor. Dikkatini dans pistine çeviriyor. Daisy Dukes şortuyla kenarda duran ve "The Devil Went Down to Georgia"nın coşkulu ritmine alkış tutan Phoebe'ye. Karmaşık bir sıra dansıyla dans pistini kasıp kavuran birkaç kıızı tezahüratlarla destekliyor.

"Ha?" diye soruyor Shane.

Ona sert bir bakış atmamak için kendimi zorluyorum. Bu, Phoebe'ye uzun bir süre odaklandığım için kolay oluyor. Ellerini ağzına götürüyor ve dans pistindeki ve sahnedeki yetenekleri daha da yüksek sesle alkışlıyor.

Ağzımın kenarında bir gülümseme beliriyor. *Neredeyse* bardan kalkıp onu tekrar dans etmek için kalabalığın içine çekmek *üzereyim*. Onun yanında olmak bir özlem. Bu kadar lanet olası bir özdenetimim olmasaydı, bu bir bağımlılık olurdu.

Phoebe'nin eğlendiğini görmek aslında beni de eğlendiriyor, ama aynı zamanda bu geceyi daha zor hale getiriyor. Çünkü Shane resmen pantolonunun içinde boşalmak üzere ve onu bir ödölmüş gibi süzüp duran, ağzı sulanan üç, dört, *altı tane* daha pislik var.

Phoebe o kadar büyüleyici ki, felaket getiriyor. Gemisine binmeye çalışan erkekleri boğacak bir siren, ama ben onların tırmanmaya çalışmasını izlemeye bile dayanamıyorum.

O, bu adamların etrafında olmasını istemiyor.

Ve olsaydı da durumun farklı olacağını iddia edemem. *Yine de* onları iki buçuk metrelik dalgaların içine itmek ve akıntı onları dibe çekerken tuzlu suyla boğulmalarını dilerdim.

"Penelope gerçekten içkiye dayanıklı," diyor Shane bana. "O boydaki bir kız olsaydı, şimdiye kadar yerde yatıyor olurdu diye düşünürdüm."

O zaman neden ona daha fazla shot içiriyorsun, seni lanet olası salak? Dirseklerimi tekrar bara dayayıp kürdanı çiğniyorum. Phoebe'nin bunu kemirmemle ilgili söylediklerini hatırlıyorum. Evet, tabii, suratına yumruk atamadığım zamanlarda öfkemi bunun üzerinde çıkarmayı seviyorum.

"Onu birinci sınıfta görmeliydin." Uzun bir ısıklık çaldım. "Kız yarım fıçı içti ve düzgün bir şekilde yürüyebiliyordu. Penelope asla sarhoş olmaz."

"Ama yatıyor mu?" Damadın küçük kardeşi Heath gülerek araya girer. "Ben onu becerirdim."

"Benden sonra," diye gülüyor Shane, sonra bedenimden ve gözlerimden fışkıran öfkeyi fark ediyor. "Şaka yapıyoruz, Rhett. Rahatla dostum." Gergin omzuma hafifçe vuruyor, ama Phoebe şarkının sonuna doğru zıplarken hâlâ ona salya akıtıyor.

"Arkadaşım hakkında böyle konuşamazsın," diye uyarıyorum. "Evet, evet." Gözü onun sallanan göğüslerinde.

Kaburgalarım yanıyor ve onu yumruklayıp bayılma isteği beni ele geçirirken parmak eklemlerim zonkluyor.

Kahkahayı patlatıp görüşünü engelliyorum, sonra göğsüne hafifçe vuruyorum. "Bir tur daha içmeliyiz." Onu bara yaklaştırıp Phoebe'den uzaklaştırıyorum ve bekarlığa veda partisini tarayarak kardeşini arıyorum. "Oakley!" Şu anda damadı alkolle eğlendiren Oliver'a sesleniyorum. "Jäger bombalarını seversin, değil mi?" Bu, bu gece ipi çekmek için kullanılan şifre.

Hadi şimdi onları mahvedelim.

"Ne dedin?" Şaşkınmış gibi davranıp bir şişe Koning Lite ile bana doğru atılır. Kolunu omuzlarıma dolayarak beni Shane'den uzaklaştırır.

"Hazır mısın?" diye fısıldıyorum.

Başını bana doğru eğip kovboy şapkasını biraz kaldırıyor. "Şimdi deneyebiliriz, ama bir sonraki barda denemek daha iyi olur." Önündeki damada bakıyor; damat, sanki modası geçmiş gibi Monako'da kış geçirmeyi heyecanla anlatıyor. Bu yıl Maldivler'e gidecekmiş. Oliver'ın yüzünde hiçbir ifade yok, belirgin bir tepki göstermiyor, ama fısıldayarak "Kimse o kadar içmemeli" diyor.

"O zaman onlardan alalım," diye fısıldıyorum.

Oliver düşünür.

"Ona bir duble alacağım," diyor Shane bardan yüksek sesle. Hâlâ bana su vermemiş olan barmene işaret ediyor.

"Kime çift alıyorsun?" diye soruyor Oliver.

"Sence kime?" diye karanlık bir bakışla fısıldıyorum. "*Kız kardeşine*" diyemem tabii ki, ama bu işi o kadar uzun süredir yapıyoruz ki, tek bir ciddi bakış yeter.

Oliver'ın kaşları havaya kalkıp donuyor, dudakları endişeyle düz bir çizgi oluşturuyor. Shane'in Phoebe'yi sarhoş etmeye çalıştığını anlıyor. Sevişmek için. "Jäger bombaları, hemen." Kovboy şapkasını eğiyor ve endişesinin yerini neşe alıyor—yüzünde bir sırıtış beliriyor. Bağırıyor ve damadın yanına geri kayıyor.

Shane kimsenin dikkatini çekmeden önce barmeni bana su vermesi için ikna ediyorum. "Rhett!" diye sesleniyor, ama ben onu duymamış ya da durumunu fark etmemiş gibi davranıyorum.

Elimde suyla Bradley'in grubuna katılıyorum ve damat bana işaret ediyor. "Rhett, Oakley'in bir dahi olduğunu biliyor muydun?" Gülüyor, Oliver'ın omzuna dokunuyor, sanki onu seyahatinde bulduğu, "*aww shucks*" diyen bir köylü kurmalı oyuncakmış gibi.

Bradley onu şakanın konusu yaparken Oliver farkında değilmiş gibi davranıyor, ama açık konuşalım, Oliver onların bir grup pislik olduğunun çok iyi farkında.

"Ne konusunda bir dahi?" Heath bir yudum bira içip kıkırdar. "Zaman ve teknoloji," der Oliver, çok ciddi bir şekilde.

Kıkırdıyorlar.

Bir saat önce Oliver'ı sanki bir köylüyümüş gibi taklit ettiklerinde onlara tahammül edememiştim. Şimdi keşke bu iş, onların tutuklandıklarına inanarak sona erecek bir iş olsaydı. En azından altlarına işemelerine neden olacak bir şey. Suyu bir yudumda içip, hâlâ dans pistinde olan Phoebe'ye hızlıca bir göz atıyorum. *Durumu iyi*. Sonra damat Bradley'e dönüyorum.

"Babası da bir teknoloji dehası," diyorum açıkça. "Belle Meade'de yaşıyor."

"Belle ne?" Shane gülüyor.

"Hayır, duymuştum." Bradley daha da ilgilenmeye başlıyor. "Orada ünlü insanlar yaşıyor, değil mi? Country şarkıcıları?"

"Politikacılar da." Başımı Oliver'a doğru sallıyorum. "Şanslıysan, Oak sana babasının yıllardır üzerinde çalıştığı prototipi gösterebilir. Bu teknoloji, şimdiye kadar gördüğün her şeyden daha değerli."

"Bundan şüpheliyim," diyor Bradley gülerek, ama ilgisi Oliver'a yöneliyor. "Prototip sende mi?"

"Sadece bugünlük." Oliver sanki bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor ve çok geçmeden damat ve en yakın arkadaşları, Oliver'ın telefon teknolojisine sahip saati gösterirken etrafında toplanıyor.

Aslında çalışmıyor, ama teknoloji sektörü saatlerin telefon görüşmesi yapabileceğini öngörüyor. Muhtemelen önümüzdeki yıllarda bu bir standart haline gelecek.

Şu anda prototip, küçük kardeşim sayesinde sahipmişiz gibi davrandığımız gösterişli bir teknolojik gelişmeden ibaret. Trevor bu taklidi yaptı. Saati göstermekten başka bir şey yapamıyor. Ama çok şık görünüyor, bu yüzden Oliver saati Bradley'e uzattığında, onun o şeyle oynamasına izin veremem.

Bara doğru dönerken Heath'e çarptım.

Heath öne doğru düşerek Bradley'e çarptı.

"İyi misin dostum?!" diye bağıryorum, onları ayağa kaldırmaya çalışırken ama bacaklarına takılıp düşüyorum, suyu döküyorum — ortalığı daha da karıştırıyorum. Onları yere indiriyorum. Oliver saati çoktan düşürmüş. *Çatırtı* sesi duyuyorum. Çünkü üzerine basıyorum.

"Siktir, siktir!" diye bağıryor Oliver, Bradley ve Heath'i yığının üstünden itiyor, ben de ayağa kalkıp geriye kayıyorum. "Onu kırdın!" diye Bradley'i suçluyor.

"Ben... ne? Hayır..." Biraz sarhoş, donuk gözleri kırılmış saatin ekranına dikilmiş.

Oliver saate dokunuyor. "Artık açılmıyor bile. *Siktir*. Siktir. Bunun ne kadar olduğunu biliyor musun? Biliyor musun?"

"Dostum, dostum, \$\$\$." Ellerini Oliver'ın omuzlarına koyar. "Ben öderim. Merak etme."

"Sende o kadar para yok," diye araya girerim, başımı sallayarak, sonra etrafa bakınırım. Shane nerede lan?

"Bende var. *Bende var*," diye temin eder Bradley, cüzdanını çıkarır. "Ne kadar?"

Shane'i tuğla duvarın önünde Phoebe ile sohbet ederken görür görmez nabzım kulaklarımda atmaya başladı. Bradley'nin iki arkadaşıyla birlikte onun alanına girmişti. Phoebe'nin görevi damadın arkadaşlarını oyalamaktı ve bunu gayet iyi yapıyordu.

Bu işi çok iyi yapmasına rağmen, bu gece bu görevi pek sevmediğini biliyorum ve çoğunu ondan uzak tutmaya çalışıyorum. Ona aldığı çift shot tekilayı elinde tutuyor ve ne zaman bize baksalar, ustaca onların dikkatini tekrar kendine çekiyor.

Ona git.

Bu içgüdü içime işliyor.

Onu bırakma.

"Yarım milyonun yok," diye karşılık veriyor Oliver.

Bradley'in yüzü soluyor. "Uh, üzerimde yok, ama sana yeterince bulabilirim." Ya fakir görünmekten korkuyor ya da şimdi söyleyeceği şey onun için devede kulak kalıyor. "Sana üç yüz dolarlık bir çek yazacağım."

"Üç yüz mü?" diye sorar

Oliver. "Tabii ki."

"O çek karşılıksız çıkar," diyorum öfkeyle, bizi dolandırmakla suçlayarak. O da bana öfkeyle bakıyor. "En yakın ATM nerede?"

Ve işte başlıyoruz. Oliver ve kurban, hemen döneceklerine söz vererek ayrılırlar, ben de Phoebe'ye doğru koşarım. Bradley'nin arkadaşlarından biri olan Pete yolumu keser.

"Rhett! Dostum." Pete birasını yudumlar ve o alaycı gülümsemesi kafamdaki tüm alarm zillerini çaldırır.

Kenara

çekiliyorum.

O da

peşimden

geliyor.

"Çekil," diyorum alaycı bir şekilde.

Şaşırr. "Sakin ol. Aramız iyi."

Onu anlıyorum. Beni Phoebe'den neden ayırdığını biliyorum ve onun ne halt ettiğini tam olarak bildiğimi saklamıyorum. Bakışlarım ölümcül bir yargının testeresidir.

Gözlerinde korku parıldıyor. "Aramız iyi mi?" Nefesi düzensiz. "Yanlış bir şey yapmıyoruz."

"Öyle mi?" Onun alanına giriyorum. Göğsüne çarpıyorum. Kulağına "Ona uyuşturucu verdin, seni pislik, ve buradan kendi ayakların üzerinde çıkamayacaksın" diye homurdanırken o kaskatı kesiliyor. Sonra onu yolumdan itiyorum ve o, karşılık veremeyecek kadar şaşkın.

Tepkisi beni çılgına çeviriyor. Bu, suçu çoktan işlemiş birinin korkusu.

Ona ulaşmakta gecikmiyorum. Shane ve başka bir çirkin herif Phoebe'yi kuşatmış. Phoebe olabildiğince geriye çekilmiş. Omuzları tuğla duvara yapışmış.

Adamların arasından geçip, viski bardaklarını devirdim.

"Hey!" diye bağırdı Shane.

"Buradan gidiyoruz," diyorum Phoebe'ye ateşli bir Güney aksanıyla, sonra boş plastik bardağını görüyorum. "Çift viskiyi içtin mi?" *İçmedin de söyle, Phebs*. Her nefes alışımında ciğerlerim yanıyor.

"Evet...?" Yüzüm sertleşirken onunki düşüyor. "Bir şey mi oldu...? O...?"

Zar zor başımı sallayabiliyorum. Boynum kaynar, yanan çelik gibi.

Shane yanıma sıkışmaya çalışıyor, ben de öfkeli bir el hareketiyle göğsünü itip onu ondan uzak tutuyorum.

Bana doğru kollarını uzatıyor. "Ne oluyor lan, dostum?" Sonra Phoebe'ye bağılıyor, "Arkadaşının seni bu şekilde kontrol etmesine gerçekten izin mi vereceksin, Penelope?!"

Korkmuş gözleri kocaman açılır. Ona döner. "İçkime bir şey mi kattın?" "Ne?" Shane kırılmış gibi davranır.

"Koydun mu?!" Gerçek bir öfkeyle sesini yükseltir. Ne kadar gerçek olduğunu biliyorum çünkü gözlerinden istem dışı gözyaşları süzülür. Bekarlığa veda partisi katılımcıları bakmaya başlar.

"Hayır, içkine *bir şey katmadım*." Alnında küçük kırışıklıklar oluşur.

Yalan söylüyor.

Phoebe bunu fark edince neredeyse duvara yığılır. İçimde şiddetli bir öfke patlar ve ona saldıracak çenesine sağ kroşe atarım. Şiddetli nabzım kulaklarımda çınlar. Bir an için kalp atışımdan başka hiçbir şey duymam.

Sonra o tahta bir fıçıya tökezleyince kalabalık "*oooh*" diye *bağırır* ve kargaşa bana geri döner.

Shane'e kürdanımı tükürdüm. "Kızlara uyuşturucu vermekten hoşlanıyor musun? Tepkisiz olmalarını mı seviyorsun? Nasıl bir his olduğunu görmek ister misin, orospu çocuğu?" Çelik burunlu botumla kasıklarına tekme attım. Çığlık atarak inledi ve cenin pozisyonuna yuvarlandı.

Bardaki herkes bir anda yüzünü buruşturur.

Ona çok, çok yakından eğildim ve kulağına fısıldayarak alaycı bir şekilde söyledim — sahte aksanımdan arındırılmış, tamamen, tamamen gerçek bir sesle — "Senin gibilerin sikleri olmamalı. Onu kesemediğim için şanslısın."

Shane, sanki benim bir sosyopat olduğuma inanmış gibi, artan dehşet içinde nefes alamaz hale gelir. Altına işer, kot pantolonunun kasık kısmı kararır. Eh, en azından bu gece bunu başardım.

Arkadaşları panikliyor ve son tehdidimi duymamış olsalar da benden uzaklaşıyorlar. Parçalanma riskini göze almaktansa onu canavara terk etmeyi tercih ediyorlar. Beyaz yakalı elitler çek defterleriyle ve dolaylı, önemsiz hakaretlerle kavga etsinler — ben bu gece bunu yapmayacağım.

Zaten beni dışarı çıkarmak için kapı görevlisini çağırıyorlar.

Bazı yerliler ayağa kalkarken beni alkışlıyorlar ve hatta kapı görevlisini uzaklaştırmaya çalışıyorlar. Kemancı, yine yüksek tempolu bir şarkıyla herkesi eğlendiriyor.

Önce Phoebe'nin elini tuttum diyebilirim, ama bu bir yalan olabilir. O da beni bardan dışarı çekiyor, ben de onu.

Broadway tıklım tıklım dolu ve sarhoşların yarattığı kargaşanın içinden ilerliyoruz. "Hey, hey." Phoebe'yi durdurmaya çalışıyorum ama sanki vücudundaki uyuşturucunun etkisini atlatabilmiş gibi kalabalığın içinden geçip gidiyor.

"Oakley'e mesaj at," diyor bana, ben telefonumu çıkarırken. "Ona köşeyi döndüğümüzü söyle."

"Tanrım, yavaşla bebeğim."

Aniden duruyor ve göğsüme yapışıyor. Kolumu itiyor. "Bana öyle deme. Ben senin *bebeğin* değilim, ben senin..."

Phoebe.

Göğsüm çöküyor. "Penelope. Bunu olabildiğince nazikçe söylüyorum—yanlış *yola* gidiyorsun."

Gözlerini kırptırdı, sonra Nashville'in gece hayatının en kalabalık bölgesine doğru gittiğimizi fark etti. "Nereye... o tarafa mı?" Geldiğimiz yeri işaret etti.

"Evet."

Phoebe önümüze geçmeme izin veriyor ve birkaç dakika içinde onu ayrıldığı bardan birkaç blok öteye götürüyorum. Sonra köşeyi dönüyoruz. Dar bir sokağa.

Tuğla duvarın yanında çömelip tek eliyle saçlarını topladı. Yine bana, "Ona mesaj at" dedi. *Kardeşine*.

İki kardeşine de mesaj atıyorum.

Phoebe parmağını boğazına sokuyor. Kusmaya çalışıyor. Hiçbir şey çıkmıyor. Bu beni mahvediyor. Arkasına çömeliyorum.

Gözlerinde yaşlar birikmiş. Alnında ter damlaları oluşmuş.

"Phoebe," diyorum nazikçe ve saçlarını tutuyorum. Kahverengi saç tellerini yumruğuma doluyorum.

İnleyip homurdanarak sulu gözlerini siliyor. "Bilmeliydim. *Biliyordum*." Onun acısı benim acım. Onun incinmesi, *benim incinmem*. "Bana bir şey verecek türden insanlar olduklarını biliyordum." Gergin, incinmiş bir ses çıkıyor ağzından. "Benim algım keskinmiş de neymiş?"

"*Biz*," diye düzeltiyorum.

"Bu benim hatamdı. Bu benim vücudum. Ben... Ben..."

"Hayır, bu senin lanet olası hatan değil," suçluluk duygusu içimi kemirirken sertçe sözünü kesiyorum. Ona yeterince çabuk ulaşamadım. Daha erken orada olmalıyım.

"O zaman neden öyle hissediyorum?" Sesi çatlıyor ve gözlerini silmeye devam ediyor, kontrol edemediği gözyaşları akıyor. "Onu içmemeliydim, ama bana baskı yapmaya devam ettiler. Onu ikna edici bir şekilde nasıl kurtulacağımı bilemedim. O riski aldım."

"İçkine ilaç kattılar," diye öfkeyle kulağına fısıldadım. "Seni kötü hissettirmelerine izin verme."

O, gözlerini sıkıca kapatarak başını sallıyor.

Dudaklarımı şakağına bastırıyorum, neredeyse onu öpüyorum. Onu arkadan tutuyorum. Sanki birlikte paraşütle atlayıp yere serbest düşüşe geçecekmişiz gibi ön koluma sıkıca tutunuyor. Daha önce hiç uyuşturulmamıştı. Roofied olmak, bunun ne anlama geldiğini öğrendiğinden beri en büyük korkularından biriydi. Bunu biliyorum.

Phoebe'yi sarhoş etmek için ne kadar hevesli olduklarını gördüm. Onu hareketsiz hale getirmek istediler. Ondan yararlanmak, muhtemelen ona tecavüz etmek için, ve bunu başarmak için beni ortadan kaldırmak istediler. Ona bir işaret göndermeliydim. *Çok uzaktaydı*.

Mesaj atmalıyım.

Ona koşmalıyım.

Bütün gece olanları tekrar tekrar düşünecek ve bunu önlemek için neler yapabileceğimi düşünerek kendime işkence edeceğim. Çok yakındılar, lanet olası çok yakındılar.

Phoebe yanaklarını ovuşturuyor.

"Tekrar dene," diyorum, ilaçların etkisini göstermesi için ne kadar zamanı kaldığını bilmeden.

Orta parmağıyla kendini kusturmaya çalışır. Hiçbir şey olmaz. Titriyor, çok üzgün. "Rocky." Korkuyor.

Bir elimle saçlarını tutuyorum, diğer elimle parmağımı boğazına sokuyorum. Kusana kadar bırakmıyorum ve o, bu gece içtiği her şeyi kaldırıma kusuyor.

"Siktir," diye bağırır, tükürüğünü tükürür. "Sence... hepsi bu kadar mıydı?"

"Bilmiyorum." Ona tekrar yardım ediyorum ve o daha fazla kusuyor. Midesi boşaldığında, siyah tişörtümü tutup başımdan çıkarıyorum ve ona havlu olarak kullanması için veriyorum. Ağzını siliyor. Sonra ayağa kalkmasına yardım ediyorum.

Başı dönüyor, fiziksel olarak değil, duygusal olarak daha çok bitkin.

Kimse bize pek dikkat etmiyor. O, sokaktaki maskara akmış sarhoş kızlardan biri, ben de sarhoş bir arkadaşına bakan sıradan biriyim.

Kısa süre sonra, camları koyu renkli siyah bir Land Rover kaldırıma yanaşiyor. Arka koltuğa kayarak otururken, koltukta duran yeni görünümlü *X-Men: First Class* çizgi romanlarını ve 70'lerden kalma *Nova* adlı eski bir sayıyı kenara itiyorum.

"Onlara dikkat et," diyor Nova direksiyonun arkasından.

Kıçımın altından başka bir çizgi romanı çıkarırım. "Sanırım bu kadar zamandır ne yaptığını sormama gerek yok."

Nova, muhtemelen bana azarlamak için arkasına döner, ama kız kardeşinin terli yüzünü görür. "Phoebe?"

"Oliver nerede?" diye sorar kısık bir sesle.

"Onu da alacağım." Arabayı vitese takar ama dikiz aynasından kız kardeşine bakar.

"Kutup ayısı mı?"

Gözlerini birkaç kez kırpıştırarak gözyaşlarıyla mücadele eder. "Platypus."

Bu üçüzlerin bir özelliğidir. Tek bildiğim, *ornitorenk demesi*, kendini berbat hissettiği anlamına gelir. "Ne oldu?" diye sorar Nova yola çıktığımızda.

"Ona uyuşturucu vermişler," diyorum sertçe, hâlâ öfkeli bir şekilde. Kısmen de işin bu noktaya gelmesine izin verdiğim için kendime kızgıyım. Bu gece onu yüzüstü bıraktım, oysa o, işimde asla yüzüstü bırakmak istemediğim *son* kişidir. Rolü onu en riskli durumlara sokuyor ve sonuçları... buna izin veremem. Asla.

Midem bulanıyor, elimi ağzıma götürüyorum. Boğazıma asit yükseliyor, yanmayı yutuyorum.

Nova direksiyonu sıkıca kavlıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Kızın iyi olup olmadığını sormuyor. Eminim ki bu iş için *platypus / polar bear* var.

Oliver ön koltuğa oturur oturmaz kovboy şapkasını torpido gözüne koyar ve bana bir çek gösterir. "ATM'den günlük limit beş bin. Ona üç yüzlük bir çek yazdırdım. Ama..."

Çek karşılıksız çıkabilir. "Sabah bozdur."

Oliver bana selam verir, ama Phoebe'yi görünce bu hareketi yarıda keser. Phoebe yere yığılmış ve elinde hâlâ benim gömleğimi sıkıca tutmaktadır. Yüzü bana döner. "Sakin söyleme..."

"Ona uyuşturucu verdi," diyorum tekrar. "Muhtemelen GHB." Tecavüz ilacı.

Oliver, Nova değil. Arkasına uzanıp kız kardeşinin dizini teselli etmek için sıkıyor. "Phoebe? Dayanabiliyor musun?"

Yüzünü avuç içlerine gömer ve inler, "Çok aptalım. Annem çok üzülecek.

Bana... *defalarca* söylemişti. Yapmamamı... dikkat etmemi... göz

kulak olmamı..." "Nefes al, Phebs." Kolumu omuzlarına doluyorum.

"Aptal değilsin," diye tekrarlıyor Oliver. "Zeki ve kurnazsın, o pislikler bunu hak ettiler."

"Biz hiçbir şey yapmadık!" Sesi incinmiş gibi. "Beş bin mi? Hepsi bu mu? Ve ben

Ona tekme basmalıydım." "Ben

tekme bastım," diye hatırlatıyorum

ona.

"Ben yapmalıydım... Ben sadece... şoktan donakalmıştım." Gözleri kızarır. Avuç içlerini sulu bakışlarına bastırır. "Ağlama," der kendi kendine. "Kes şunu."

İki kolumu da ona doluyorum. Bir saniye sürüyor, ama yüzünü çıplak göğsüme gömüyor ve pazıma sıkıca tutunuyor. Nefesini derinleştiriyor, vücudu yavaş yavaş gevşiyor. Başının arkasını kavriyorum, kalp atışlarının yavaşlamaya başladığını hissediyorum.

Doğrusu bu bana yardımcı oluyor. Onun rahatladığını hissetmek. Onun burada, kollarımda olduğunu hissetmek. Başka kimsininkinde değil.

Dürüst olmak gerekirse, onu asla bırakmak istemiyorum.

"Annem üzülmez," diye teselli ediyor Oliver. "Bir erkeğin otel odasında sızıp kalmadığın için mutlu olur."

Çenemi sıkıyorum. "Bu zihinsel görüntü için teşekkürler," diyorum kuru bir sesle.

Phoebe cevap vermez. Nefesi sığdır ve göz kapakları ağırlaşır.

"Phebs?" diye fısıldıyorum.

"Kendimi... garip hissediyorum. Bu doğru değil." Panikliyor. "Hâlâ vücudumda olmalı. Hâlâ içimde."

Kahretsin. Lanet olsun. Onun hatırı için gerginliğimi azaltmaya çalışıyorum. Üzerimde. Altımda kaslarımın gerildiğini hissedebiliyorum. "Daha derin nefes al. Ben yanıdayım. Kardeşlerin de burada."

Nova omzunun üzerinden bakmaya çalışıyor, ama bir grup kuşağı takmış kızlar yolun karşısına geçince frenlere basıyor. "Ona ne kadar vermiş?"

"Bilmiyorum. İçkisine koyduğunu görmedim."

Phoebe etkilerine karşı koymaya çalışıyor. "Rocky." Sesi korkuyla titriyor. "Her şey bulanıklaşıyor. Göremiyorum..."

Onu kucağıma daha fazla çekip, göğsüme yaslayarak kucaklarım. Sanki limitini aşan beş votka martini içmiş gibi yavaşça gözlerini kırptırıyor.

Yüzünü avuçlarımla sararım ve göz kapakları ağırlaşmış gözleri benimkilere odaklanmaya çalışır. "Bayılacaksın," derim ona. "Nova en yakın motele gidecek. Bir oda kiralayacak ve sen yanımda bir yatakta uyanacaksın."

Bayığın bir kızı Ritz'e taşıyamam. Elbette, biri sorarsa kendimi kurtaracak bir bahane uydururum. Çok içtiğini söyleyebilirim, ama asansörlerde kameralar var. Koridorlarda da öyle, ve sabah daha fazla yönetici soru sorarsa, onu uyuşturanın ben olmadığını onlara ikna etmek zorunda kalırsam ne yaparım, emin olamıyorum.

Takma adlarımız da yardımcı olmuyor. Üçümüz de Nashville'deki Phoebe ile akraba değiliz. Hepimiz sadece üniversiteden arkadaşız. Geceyi başka bir yerde geçirmek daha güvenli.

"Bir motel mi?" diye tekrarlıyor.

"Bir motel." Başımı sallıyorum. "Seni arabadan çıkarıp yatağa taşıyacağım."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Bundan nefret ediyorum. *Bundan nefret ediyorum.*" Kollarını kaldırmaya çalışıyor ama kollarını yanlarında tutamıyor. "Beni bırakma."

Başımı ona doğru eğiyorum. "Seni gözümün önünden ayırır mıyım sence?" Rahatlıyor.

"Sen baygın olduğun sürece, ben senin yanında olacağım,

Phoebe." "Hepimiz orada olacağız," diye araya girer Nova.

Ve ben sert davranmamaya çalışıyorum. Phoebe'nin sadece bana ihtiyacı olmasını dilememeye çalışıyorum. Kardeşlerinin olması iyi bir şey. Onların yerini almaya çalışmıyorum. Kesinlikle onun kardeşi değilim—asla onun kardeşi olmak istemedim. Birbirimiz için başka bir şey olduğumuz çok açık bence.

Kaçan gözyaşlarını parmağımla silip kulağına fısıldıyorum, "Kollarımdasın. Seni bırakmayacağım. Bu gece güvendesin." Bu sözleri birkaç kez tekrarlıyorum. "Yarın da valizlerimizi toplayıp bu bok çukurundan gideceğiz."

Gözlerini kapatır, nefes alışı yavaşlar. "Sen de bu bok çukurunda kalmak istemiştin." Bu, Nashville'in onu hayal kırıklığına uğrattığı yer haline gelmesinden önceydi.

Gerçek şu ki... Bu şehirde sadece onun için kalırdım. Phoebe'nin olduğu her yerde kalırdım.

YİRMİ BİR

Rocky

ŞİMDİ

Bir av tüfeğini dolduruyorum. Nişan alırken, sağımdan yüksek bir *patlama* sesi geliyor ve bıldırcın gökyüzünden düşerek çimenli toprak zemine çarpıyor.

Nova Graves, ben tetiğe parmağımı koymadan silahını indiriyor.

Bıldırcın avı, görünüşe göre Nova'nın beşinci yeteneği. Her kuşu vurduğunda, daralmış bakışları aramızdaki Varrick'i buluyor. Bu yaz babasına hiç sevgi göstermiyor. Ara sıra ona açıkça tehditler savuruyor.

Yine de Varrick, oğlunun kaba tavrından rahatsız olmaktan çok, onun silah kullanma becerilerinden etkilenmiş görünüyor. Bu beni tedirgin ediyor, ama Stonehaven'a taşındığımızdan beri Varrick'in yanında hiç rahat olamadım.

Bennet kardeşler bizi bu özel av sahasına davet ettiler. Kolay avları takip edip öldürmek için bir beyefendi gezisi. Damian Bennet, mirasın henüz kararlaştırılmadığını düşündüğü için Varrick'in gözüne girmeye çalışıyor. İngiliz setterine ısıklık çalıyor ve köpek daha fazla bıldırcın bulmak için önümüze atlıyor.

"Nolan, lanet olsun," diyor Trent, hepimiz koklayan setter'ı takip ederken. "Bize de biraz bırak."

Stonehaven'daki akşam yemeğinden beri Nova'ya "yasal" adıyla hitap etmeye başlamıştı. O akşam Trent, "Nova bir kız ismi, biliyorsun. Sana bu takma adı takan kişi senden nefret ediyor olmalı," demişti. Güldüğünde bana baktı, ben de onun çirkin kıkırdamasına katılmak zorunda kaldım. Tereyağı bıçağını Phoebe'nin kardeşine doğrulttu. "Gerçek adını kullanmalısın. Nolan. Daha güçlü. *Daha iyi.*"

Nova onu düzeltmeye tenezzül etmedi.

"Bir isim, ona ne anlam yüklediğinle şekillenir," diye araya girdi Varrick, çatal ve bıçakla rib eye biftekini keserken. "Senin ona kız ismi olduğunu düşünmen, sadece duyup gördüklerin yüzünden. Ama artık Nova diye çağrılan bir erkek tanıyorsun. Algın değişecek."

"Şüpheliyim."

Trent'in süzgeci makarna süzgeci gibidir. O dalkavuk değildir. Anne babası tarafından kaba davrandığı için hiç azarlanmamıştır. Kendisinin kusursuz olduğuna, ne yaparsa yapsın yine de gümüş tepside altın kaz sunulacağına inanır.

Bu yüzden, "İsim adamı yapar ve ona Nova diyen herkes onun bir korkak olduğunu söylüyor" diye eklediğinde şaşırmadım.

"*Trent,*" diye tersledi Jake.

"Jacob." Trent sırtarak karşılık verdi. "Bu kadar namuslu davranma."

Phoebe, Trent'e neredeyse ekmeğini fırlatacaktı. "Bu masadaki tek *korkak*..."

"Kim?" diye alay etti Trent.

"Güçlü adam ismi belirler." Varrick, ben müdahale etmeden hemen önce konuşmaya girdi. "Zayıf adam ise ismin kendisini belirlemesine izin verir."

"Boş zaman işini bırakma," dedi Trent, merlot şarabından büyük bir yudum alırken. "Şair olarak başarılı olabileceğini sanmıyorum, Varrick."

O "aile" yemeği sadece birkaç gün önceydi.

Varrick, Trent'in oğluna *Nolan* dediğini duyunca, çimlerin üzerinde duran Nova'ya açıkça rahatsız olduğunu belli eden bir bakış attı. Sonra sırtında av tüfeği taşıyan Nova'ya baktı. Ya Varrick onun iyi olup olmadığını kontrol ediyordu ya da Nova'ya onu önemseydiğini göstermek istiyordu.

Acaba hepimize yakınlaşmaya mı çalışıyor? Şimdi de en büyük oğluna. Bir bağ kurmaya çalışıyor. Ona ulaşmanın bir yolunu arıyor.

Bak, ikimiz de o pisliği sevmiyoruz. Ben senin tarafındayım. Arkandayım, evlat.

Onu manipüle etmek için mi?

Doğal olarak şüpheliyim. Başkalarına her zaman güvensizim. Varrick'in bize karşı bu kadar samimi olduğuna inanmam neredeyse imkansız.

Arzuları, kendimi sorgulamama yetecek kadar zayıf ama yapışkan geliyor. Vaftiz annelerden intikam almak istiyor. *İntikam*. Bizi daha fazla dolandırıcılık yapmak için kullanmak istiyor. *Güç*.

Yine de, her şeyi bize bu kadar kolay bir şekilde verişini kafamdan atamıyorum. Trent'in bakılmasını mı istiyoruz?

Tamamdır.

Hiç sahip olmadığımız baba figürünü mü istiyoruz? *Tamamdır.*

Vaftiz annelerimizin bize vermediği saf, acımasız dürüstlüğü mü istiyoruz? *Tamamdır.*

Bu bana düpedüz manipülasyon gibi geliyor.

Öte yandan, acaba o kadar da şefkatli biri olabilir mi?

Evet.

Kesinlikle bir şeyler çeviriyor.

"Düşünüyordum da," diyor Trent bana sessizce, ben de onun bakışlarını takip ederek, sahanın en solunda kayıtsızca dolaşan Oliver'a bakıyorum. Yaklaşık yarım mil önce bir daldan kopardığı bir çubuğun ucunu çiğniyor.

Bu konuşmanın nereye varacağını çok iyi anlıyorum ve şimdiden bundan nefret ediyorum. "Evet?" Silahıma daha fazla ilgi gösteriyormuş gibi davranıyorum.

"Sence yattılar mı?" diye fısıldıyor Trent. "Oliver ve Hailey?"

Oliver'a karşı kızaran Hailey'i kafasından atamıyor. Bu aptalca bir takıntı haline gelmeye başlıyor. Ona yüzümü buruşturarak, tehdit etmek istediğim şeyi yumuşatıyorum. "O benim kardeşim dostum. Onun kimseyle yatmasını düşünmüyorum."

Trent inliyor, "*Lütfen* benim küçük kardeşim gibi sıkıcı biri olma. Bu yaz nereye baksam Jake'i görmek yeterince kötü. En iyi arkadaşımın da ona benzemesini istemiyorum."

"O konuda endişelenme." Yabani çiçeklerle dolu bir çayırda doğru yürürken av tüfeğimi indiriyorum. "Zaten birlikte olsalar ne fark eder ki? Hailey özgür ruhlu birine benziyor. Sen de kendi başının çaresine bakmayı, bağlanmamayı seviyorsun. Belki onunla bir anlaşma yapabilirsin." Bulutlu mavi gökyüzünü tarıyorum. "Açık bir ilişki falan."

Trent, Oliver'a takılmış durumda. Beni neredeyse hiç dinlemiyor. Harika. "Onun biriyle yattığını hayal etmek bile zor."

"Bunu hayal etmeye çalıştığımı söyleyemem," diyorum daha sert bir tonla.

Kendi kendine, fısıldayarak gülüyor, sonra başını bana doğru eğiyor. "Hailey, Varrick'in dediği kadar uysalsa, ona istediğim her şeyi yaptırabilirim." Bu fikir karşısında gözleri parlıyor.

Kanım kaynıyor. Ona kaşlarımı kaldırıyorum. Bana *lanet olası*

. Baktığında, "Ne?" diye soruyor.

"Yüksek standartlar. Sende olduğunu sanıyordum." Olmadığını biliyorum. "Modellerle yattın. Kız kardeşime *iki puan* verdin ve onun sevişmesini izlemek mi istiyorsun? Bu biraz..." Ona tiksinierek bakıyorum.

Oliver'dan gözlerini ayırıyor. "Muhtemelen haklısın." Sırtımı okşuyor. "Beni hep kontrol altında tutuyorsun, Grey."

Benim *istediğim* gibi değil ama.

Kısa bir gülümseme paylaşıyoruz ve kolunu indirir. "Namuslu adam demişken," der Trent, Jake çekim alanımıza yaklaşırken. Yürüyüş sırasında.

Jake bu yorumu görmezden geliyor. "Varrick seninle bir şey konuşmak istiyor, Trent." "Onu şimdiden sıkıştırmıyorsun?" Trent uzanıp Jake'in yüzünü okşamaya çalışıyor, ama Jake geriye doğru çekilir ve bu aşağılayıcı hareketi engeller.

"Hoşça kal." Jake, en soldaki Varrick'i işaret eder.

"Jake'le uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm," diyor Trent bana, sonra sırtındaki av tüfeğinin askısını düzeltiyor. "Hemen dönerim." Omuz kemiğine tekrar hafifçe vuruyor. Trent'in Varrick'e doğru ilerlemesini izliyoruz.

"*Hoşça kal, orospu,*" diye Jake'e fısıldarım. "Sanırım ikinci kelimeyi unuttun. Senin için ben söyledim, ahlak abidesi."

Gülümsüyor, ama bu gülümseme biraz fazla kısa sürüyor. Sonra arkasına hızlıca bir bakış atıyor. "O bizim arkamızda mı olmalıydı?"

Trevor yaklaşık on beş dakika önce yürüyüş sırasındaki yerini terk etti. Yaklaşık üç metre arkamızda, somurtarak taşları tekmeliyor ve av tüfeğini boynunun arkasında bir halter gibi tutuyor. Silah boş. Bana namluyu boşaltmamı ve *dört* kez mermi kalmadığını kontrol etmemi söyledi.

Trevor'ın sabıka kaydını bildiğim için, Jake'in kardeşim Trevor'ın Varrick veya Trent'in göğsüne kurşun sıkmasından neden endişelendiğini anlayabiliyorum.

Açıkçası, ben Nova için daha çok endişeleniyorum.

"O iyi," diye Jake'e fısıldıyorum. "Çocukken kazara ayağından vurulmuştu. Bizim aptallık yapıp bunu öğrenmemesi için yanımızda olmak istemiyor."

Jake şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Hâlâ şok oluyorsun," diye okudum onu, "kim olduğumuzu bildiğin halde, yaşadıklarımız seni hâlâ şok mu ediyor?"

"Geçmiş yaşamlarınız sonsuz." O da benim gibi silahını yanına tutuyor. "Her şeyi ortaya çıkarabileceğimden emin değilim." Oliver'a bakıyor, ama Trent'in az önce yaptığı gibi değil.

Bu beni Hailey'in gözyaşlarına boğulduğu geceye geri götürüyor. İkimiz nihayet Stonehaven'a vardığımızda, onun Phoebe'ye doğru koşacağını düşünmüştüm. En iyi arkadaşından teselli arayacağını.

Nova, Phoebe ve Jake'i paslanmaz çelik mutfak adasının etrafında otururken bulduk. Varrick'in özel aşçısının önceki gece yaptığı deniz ürünlü paella'nın artıkları yiyorlardı. Hailey'in akmış maskarasını ve gözyaşı izlerini gördükleri anda ayağa fırladılar.

Hailey hiç tereddüt etmeden, hiç soru sormadan, hiç duraksamadan Jake'in kollarına koştı. Jake, empati dolu kollarıyla kız kardeşimi sardı. Onu korumak ve sonuna kadar savunmak için. O an Jake'i hiç bu kadar sevmemiştim.

"Kardeşim ne yaptı?" diye sordu bana, Trent'e olan nefreti o kadar içgüdüsel ki. Aynı yakıcı közün içimi yaktığını hissedebiliyordum.

"Oliver nerede?" diye sordu Nova.

"Git onu getir," diye Nova'ya cevap verdim. "Hâlâ partide." Nova çoktan bar taburesinden iş ceketini kapmıştı. Bir anda kapıdan dışarı çıktı. Trevor'ın Sidney ile konuşmak için kule odasında cep telefonu sinyali yakalamaya çalıştığını öğrendim. Güvende ve yerindeyim.

Olanları anlattıktan sonra, kızlar Phoebe'nin odasında birlikte kalmaya karar verdiler. Phoebe, Hailey'nin en sevdiği dondurma olan Moose Tracks'i gece için çıkardı.

Jake, Oliver'ı beklemek istedi. Sinirleri bozulmuştu.

Bu gece biri yumruk yiyecek, diye düşündüm. Jake, Oliver'a yumruk atmaya çalıştığında Nova'nın Jake'i yere sereceğine bahse girerdim.

Bu yüzden Jake'le birlikte kalıp hakemlik yapmaya karar verdim.

Kız kardeşimin hatırı için kan dökülmesini istemiyordum. Zaten yeterince derdi vardı, iki erkeğin onun için kavga etmesine gerek yoktu. Onun hamile olduğunu bildiklerini sanmıyordum.

Ana oturma odasında bekledik. Antika büyükbaba saati sessizliğimizde tik tak ediyordu.

"O yanlış bir şey yapmadı." Kız arkadaşımın kardeşini savundum,

"Oliver, sanki o partideki diğer kızlardan biriymiş gibi davranmak zorundaydı."

"Aptal gibi davranmasına gerek yoktu. Ona öyle davranmasına gerek yoktu..." Başını salladı, öfkesi onu ayağa kaldırdı.

Onun odada bir aşağı bir yukarı dolaşmasını izledim. "Bunu abartıyorsun."

"Trent'in tek yaptığı şey kadınları birer nesne gibi görmek." Kollarını iki yana açtı.

"Oliver'ın da Hailey'e karşı aynı şeyi yapacağından endişelenmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim."

"Öncelikle, *herkese* yaptığı gibi onunla da flört ediyordu, sonra da onu başından savdı. Hailey ağlamaya başladı. Hepsi bu." Hailey'nin tepkisinin durumu daha kötü gösterdiğini anlıyordum, ama Ahlak Yuvarlak Masa Şövalyesine yalan söyleyemezdim. "İkincisi, Trent'in Hailey'in Oliver'a az da olsa ilgi duyduğunu bildiği için bundan sonra durumun daha da kötüye gideceğini garanti ederim. İşindeki konumunu feda etmeden, onu egomanyak kardeşinden korumak için elinden geleni yapıyordu, ki *bu* önemli bir şey. Biz orada olmadan Hailey, Trent'in yanında bulunamaz. Bize güvenin, *hayatımız boyunca* yaptığımız tek şey bu. Ne yaptığımızı biliyoruz."

Jake keskin bir nefes aldı. Bir dakika bile geçmeden, Oliver ve Nova telaşlı adımlarla ve endişeli bakışlarla ortaya çıktılar, sanki tekne yolculuğu zorlu geçmiş gibi sınırsız olmuştular.

Oliver'ın ilk sorduğu şey "O iyi mi?" oldu. Rüzgarlığını çıkardı ve ayakta duran Jake'i fark etti.

"O iyi olacak," dedim ona. "Aynı şeyi onun için söyleyemem."

Oliver ıslak saçlarını yüzünden çekerek Jake'in gergin duruşunu inceledi. "İyi misin, Koning?"

"Hayır."

Nova, kanepenin kol dayanağına oturdu ve durumun çirkinleşeceğini bildiğim bir pozisyona geçti.

Kanepenin ucuna doğru kaydurdım. Yüzüme isabet edecek bir yumruk almak istemedim, ama kaçınılmaz olana kendimi hazırladım. Çünkü aptal kafam bu dramaya kendimi dahil ediyordu. Tek düşünemediğim, Phoebe'nin bunu kaçırdığı için sinirleneceği idi.

"Yaptığım bir şey mi?" diye sordu Oliver, korkusuzca ona yaklaşarak. O da bir avcı olduğu için, devasa avcılardan korkmuyordu.

"Hailey," dedi Jake sadece.

"Evet." Oliver, sırlıslıkla olmuş deri loafer'larını çıkarmak için ayağını kaldırdı. Önce sağ, sonra sol. Pahalı ayakkabılarını bir kenara attı. "Birimiz iyi, birimiz kötü. Ve bu geceden sonra, benim *onun için* kötü olduğumdan korkuyorsun."

"Öyle olmak zorunda değilsin..."

"Beni değiştirmek istemiyorsun." Oliver meydan okurcasına bir adım daha yaklaştı. Jake gerildi, kollarını açtı ve ellerini sıktı.

Nova koltuğun kol dayanağından yavaşça kalktı.

Ben de onu taklit ederek ayağa kalktım, ama onları izledikçe kaşlarım çatıldı. Bakışları birbirlerinin üzerinde nasıl dans ediyordu. Jake nefesini nasıl bu kadar uzun tutuyordu. "Çünkü derinlerde," dedi Oliver, "onun tam da bana ihtiyacı olduğunu biliyorsun. Ve bu

seni *delirtiyor*."

"O zaman bu senin uzmanlık alanın mı?" Jake, Oliver etrafında dönerken döndü, gözleri birbirine kilitlendi. "İnsanları delirtmek mi?"

"Sen söyle." Oliver, ne kadar yaklaşabileceğini test edercesine yavaşça yaklaştı. Göğsü Jake'in göğsüne bastırdı. "Seni tavşan deliğinin ne kadar derinliklerine götürdüm, Koning?"

İki nabız atışı geçti.

Sonra Jake, Oliver'ın ıslak gömleğini yumrukladı ve onu duvara sertçe itti.

Nova ileri atıldı, ben de onun pazısını yakalayıp geri çektim. Tutuşumdan çok kolay kurtuldu. Kardeşini korumak söz konusu olduğunda, lanet olası Hulk olmak zorundaydı. Tekrar uzanarak onu arkadan tuttum.

Jake henüz yumruk atmamıştı. Oliver'ın gömleğini sıkıca kavradı ve Oliver başını duvara dayamış, Jake'e meydan okurcasına bakıyordu. Onu kışkırtıyordu. Göğüsleri çok hızlı inip kalkıyordu.

Oliver'ın gözlerinde hafif bir gülümseme vardı. "Beni öpecek misin yoksa vuracak mısın, Koning?" Bunun üzerine Jake tutuşunu gevşetip geri adım attı.

"İkisi de değil," dedi Oliver, onu baştan aşağı süzdü. "Peki o zaman, gitmem gereken bir yer var." Jake'in yanından geçti. "Hailey'e benim için ne kadar önemli olduğunu hatırlatmaya gidiyorum."

Nova benimle mücadele etmeyi çoktan bırakmıştı. Oliver, gerilimi yüksek Jake'i geride bırakırken ikimiz de hareketsizce durduk.

Sonra Jake dönüp sordu, "O heteroseksüel mi?"

"O heteroseksüel." Nova başını salladı ama sonra benim farklı bir bilgim olup olmadığını görmek için bana baktı.

Oliver flörtçüdür, ama bu herkese ilgi duyduğu anlamına gelmez. Daha önce erkeklerle öpüşmüştü. Bunun ona bir şey ifade etmediğini söylemişti. Ben de erkeklerle öpüşmüştüm. Bana kesinlikle bir şey ifade etmişti, ama o geçmişte kaldı. Şu anki hayatımda, tek ilgilendiğim kişi Phoebe.

"Heteroseksüel," diye onayladım.

Jake derin bir sinir sesini çıkardı. "Ve o benim biseksüel olduğumu biliyor. Yani benimle dalga geçiyor."

Nova, Oliver'ın kaybolduğu koridora kaşlarını çatı. "Onu bir erkekle böyle yaparken hiç görmedim." *Ben de*.

Jake gergin boynunun yanını ovuşturdu. “Sabah görüşürüz.” Oliver haklıydı. Jake’i kesinlikle çılgına çeviriyordu ve birbirlerine bakışlarından anladığım kadarıyla, Jake bundan hoşlanıyordu.

Sanırım Oliver de bundan hoşlanıyordu.

Jake gitti ve Nova elini kısa kesilmiş saçlarının üzerinden geçirdi. “Ne halt ediyorlar?” “Lanet olası bir karmaşa yaratıyorlar.” Kız kardeşimin hamile olduğunu düşündüm. “Bunu çözmek zorunda

bunu çözmek zorunda olmadığımız için şükret.”

Yani biz bıldırcın avlarken —Jake yürüyüş sırasında Oliver’a bakarken— artık onun ilgisini çekenin sadece hayranlık olmadığını biliyorum. Bu daha derin bir çekim.

Buna bir de kız kardeşimin, Oliver ve Jake kadar bağlanmaktan kaçındığını ekleyin; erkekler bir bebek beklediğini öğrendiklerinde bu, sert bir uyanış olacak. Bu haberi veren kişi olmak konusunda gerçekten *hiç* istekli değilim. Ama bir noktada Oliver’ın bilmesi gerekebilir. Sadece iş yerinde onu daha iyi korumak için. Sürekli uyuşturucu ve alkolün içindeyiz ve Hailey’nin ne itibarını korumak

Oliver bilmek isteyecektir.

Ama Jake de öyle.

Çok karmaşık.

İngiliz seteri, dikenli bir çalıdan kuşları ürkütüyor. Birkaç bıldırcın havalanırken silahımı kaldırıyorum.

Nova birini vurur. Ben de bir başkasını vurmayı başarırım. Kuşlar düştükten sonra Varrick beni alkışlar. Samimi bir alkış gibi gelir.

Sanırım benden onu sevmemi

istiyor. Neden istemesin ki?

Takdirle başımı eğiyorum. Onu giderek daha çok sevdiğimi gösteriyorum. Everett’e, Elizabeth’e veya Addison’a hiç güvenmediğimi biliyor. Bunu ona da söyledim.

Gözlerimiz çok uzun süre birbirine kilitleniyor.

Gülümsemesi biraz daha genişliyor. Benden hoşlanıyor. Belki de hoşlanıyordur. Belki de bundan zevk alıyordur. Belki de bizimle oynamayı seviyordur. Belki de benim onun saçmalıklarını görebilmemi, onun da benimkileri görebilmesini seviyor.

Çünkü biyolojik ailemi öldürdüğünü itiraf ettikten sonra ona güveneceğimi nasıl düşünebilir ki? Ben iyiyimdir, ama bir dolandırıcıyı kandırmak, sıradan bir narsisti kandırmakla aynı şey değildir. İkimiz de aynı taktiği kullanıyoruz.

Sadece oyunda kimin önde olduğunu bilmiyorum.

YİRMİ İKİ

Phoebe

Stonehaven'da yaşamının avantajları var: özel şef tarafından hazırlanan yemekler, ücretsiz kira, milyon dolarlık manzara ve *Rocky*.

O, geceleri benimle birlikte olmak için odama gizlice giriyor. Loft ve kayıkhanede ayrı ayrı yaşarken sahip olmadığımız bir ayrıcalık bu. Hatta bazen, deniz kenarındaki malikanede yaz geçirmek için, her zaman iğrenç olan Trent Waterford'un üç kapı ötesinde yaşamaya katlanmaya değer olduğunu kendime inandırmaya çalıştığım günler bile oluyor.

Ama bu sabah o günlerden biri *değil*.

Gözlerimi kısarak doğan güneşe bakıyorum ve *The Ithaka'nın* anakaraya doğru uzaklaşmasını izliyorum. "Bu iş saçmalamaya başladı," diye homurdanıyorum ve çantamı sandala atıyorum.

Bu, Trent'in bize tekneye binmede üst üste beşinci sabah üstünlük sağladığı gün. *Hepimiz* yatın sabah yedide limandan ayrılacağı konusunda anlaşmıştık, ama o bu hafta her gün, mürettebatı kendisini anakaraya özel bir tekne turuna çıkarmaya ikna etmek için sürekli daha erken uyanıyor. Bizi de o eski su kaydırakları kadar eğlenceli olan küçük sandala sıkışıp binmek zorunda bırakıyor.

Kıçım uyuşuyor. Saçlarım fena halde karışıyor. Ve dalgalı deniz yüzünden, sonunda bluzum şeffaflaşacak, buna hiç şüphe yok.

Damian Bennet de aynı derecede sinirli bir şekilde yüzünü buruşturuyor ve Hailey yanıma sıkışırken botu küçümseyen bir ifadeyle burnunu kıvrıyor. Persol güneş gözlüklerini çıkarıyor ve malikaneye doğru başını sallıyor. "*The Ithaka'nın* dönmesini bekleyeceğim."

"Ben de." Küçük kardeşi Sandon, onu takip ederek iskeleden kayaya oyulmuş bir dizi dolambaçlı merdivene doğru ilerliyor. Merdivenler, bronz bir kurt kapı tokmağıyla süslenmiş görkemli ön kapıya çıkıyor. Bazen kendime, buranın Connecticut'taki en ünlü mülklerden biri olduğunu ve sadece bir B&B'de eğlenceli bir tatil olmadığını hatırlatıyorum.

"Başka gelen var mı?" Jake, sandalda ayağa kalkarak sorar. Dengede durmakta hiç zorlanmıyor ve çocukken kaç tane yelken dersi aldığını merak ediyorum.

Nova somurtuyor, yüzü şimdiden yeşile dönüyor. "Geçen sefer kustum. O yüzden bu sefer pas geçiyorum."

Oliver bir sakız açıyor. "Bu sabah o havalı sanat tüccarının müzeye geleceğini sanıyordum."

Nova ve Oliver, müze küratörü ve küçük kasaba terapisti gibi sahte kimliklerini sürdürmektedirler.

En büyük ağabeyim inleyerek iki elini başının üstüne koyuyor. "Angela'yı çağırıp yerine bakmasını söylerim."

Geçen hafta Angela'nın sevimli olup olmadığını sormuştum ve Nova'nın gözlerinden lazer ışınları çıkmış gibi olmuştu. Anlaşılan *on sekiz* yaşında ve müzede stajyer. *Oops*.

Oliver sakızı ağzına atar ve telefonuna bakar. "Saat sekizdeki randevumu kaçıramam."

Jake gökyüzüne bakıyor. "Fırtınadan önce gitmeliyiz." Hızlı bir hareket yapıyor. "Acele et." Bulutlar üzerimizde tehditkar bir şekilde kararıyor ve Oliver balon yapıp dilini kullanarak patlatırken arabaya atlıyor. Oldukça dengeli ve Hailey'in diğer tarafına sıkışmasına şaşırıyorum.

Hailey burnunu bir kitaba gömmüş.

Oliver güneş gözlüğünü takar, sonra kolunu Hailey'in omuzlarına atar, eli göğsünün üzerinde asılı kalır. Hailey, sanki onun gerçekten orada olduğundan emin olmak istercesine, elini uzatıp parmak eklemlerine, bileğine dokunurken bile gözlerini sayfadan ayırmaz.

Parmakları hafifçe birbirine değiyor ve birbirine dolanıyor.

Jake sürekli başka yere bakıp sonra tekrar onlara dönüyor. Başka yere, sonra tekrar onlara. Her seferinde kasları daha da geriliyor.

En iyi arkadaşımın tam anlamıyla bir aşk üçgeninin içinde olduğunu söylemek sanırım yanlış olmaz. Gerçek bir aşk üçgeni. Rocky, ben ve Jake arasındaki uydurma olan gibi değil. Bu yaz aynı yatakta uyuduklarını itiraf etmesiyle bu durum daha da belirginleşti.

"Sadece uyuyoruz," diye açıkladı. "Yani, uyumama yardımcı olmak için bazı şeyler yapıyorlar." Doktoruna itiraf ettiğinde, içlerinden birinin yatakta dünyasını salladığını biliyordum. *Çoğul* olduğunu bilmiyordum.

"Onlar mı?" O sabah neredeyse krepimi boğazıma kaçıırıyordum. İkimiz de kulüpteki vardiyamızdan önce yemek odasında tek başımıza kahvaltı yapıyorduk. Bir yudum kızılıcak suyu içtim. "Birlikte mi? Aynı anda mı?" Daha fazla sormaya tereddüt ettim, çünkü o adamlardan biri benim kardeşim. Ama merak gerçekten öldürücü olabilir, çünkü beni durdurmadı.

"Hayır." O, yulaf ezmesine esmer şeker karıştırdı. "Ama belki... bilmiyorum.

Bazen biri benim orgazm olmamı izler, ama bence birbirlerini de izliyorlar." "Göz göze gelip bakışmak gibi mi?"

"Bir nevi, evet."

"Hailey Tinrock, lanet olsun." Adını adeta şarkı söyler gibi söyledim. Ayağa kalktım ve alkışladım. "İki adam senin için kavga ederek boşalıyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Hafifçe gülümsedi. "Ben bir felaketim. Asla taklit edilemeyecek bir felaket." "Kızlık kartını sildin."

"Onu çok uzun zaman önce kaybettim, Phebs." Hâlâ Oliver'ın bunu yapan kişi olduğuna inanamıyorum.

"V, vixen (seksi kadın) anlamına geliyor," diye açıkladım. "Bir de kendinin tamamen beyinli olduğunu söylüyorsun. Sen, iki erkeğin denizden yakalamaya çalıştığı çok seksi, çok çekici bir avsın."

"Belki de bu yüzden bu durumdayım." Kaşığını düz karnına doğrulttu.

Henüz bir şişkinlik yoktu. "Yine de fena değil," diye düşündü.

Sandalyeye yaslandım. "İki katı zevk mi?"

"Bakılmak..." Yulaf ezmesini tekrar karıştırdı. "Sevilmek."

O anda bunun, baş döndürücü bir mevsim sürmesi gereken çılgın bir yaz aşkı olmadığını anladım. "Ben de o kısmını seviyorum. Rocky ile birlikte olmayı," dedim sessizce ve gülümsedik.

Connecticut'taki *Mystic Pizza* hayatı, benimki kadar dram dolu ve karmaşık hale geliyor, ama belki de bizim için her zaman böyle olması gerekiyordu. Karmaşık, dağınık ve sıradanlığın çok ötesinde.

Sandalda, Oliver'ın Jake'e baktığını fark ettim. Jake'in farkında olduğundan daha uzun süre ona bakıyordu. İkisinin de Hailey için en iyisini istediğini biliyorum. Bunun ötesinde, ne düşündükleri konusunda gerçekten hiçbir fikrim yok.

Jake, botla yolculuk için bekleyen başka kimse olmadığından emin olduktan sonra, iskeledeki kelepçelerden ipi çözer.

Trevor Tinrock öğlene kadar uyuyor, bu yüzden gemiye binmiyor, ve Rocky her zaman en yakın arkadaşından yata "değiştirilmiş" kalkış saatini öğrenmeyi başarıyor. Trent'in gözünde puan kaybetmeyecek olsaydı bize de haber verirdi.

Hailey, kitabın bir sayfasını çevirir. Okumak, teknede dikkatini dağıtmak için başvurduğu yöntemdir. On altı haftalık hamile olduğu halde bu sarsıntılı, kışını uyuşturan yolculuk kolay olamaz. Ama sırrını saklamak için bunu büyük bir mesele haline getirmez. Tabii ki ben de en azından elimden geldiğince en iyi arkadaşıma yardım etmeye çalışırım.

"Jake?" Motoru çalıştırırken sesleniyorum. "Belki biraz daha nazik olmaya çalışabilir miyiz?"

Bana sanki aklıma kaçırmışım gibi bakar. "Gökyüzü açılmadan varabilirsek şanslı sayılırız."

Harika. *Muhteşem.*

En yakın can yeleğini bulup en iyisini umuyorum.

—

Deniz suyu ve yağmurla sırlıslık olmuş bir bluzla Victoria Country Club'a varmak, kulübün sahibi de aynı şekilde gelmişse o kadar da küçük düşürücü olamaz. Konukların ve personelin yarısı, ıslak gömleği göğsüne yapışarak ortaya çıkan Jake'in kaslı karın kaslarına hayran hayran bakıyor.

O kadar acelesi var ki farkına bile varmıyor, bir anda erkekler soyunma odasına doğru kayboluyor. Kadınlar soyunma odası küf sorunu nedeniyle kapalı olduğu için, Hailey ve ben tuvalete gidip el kurutma makinelerinin altında bluzlarımızı kurutmaya çalışıyoruz.

Hailey başparmağının ucunu ısırtıyor.

Onu üzen şeyin ne olduğunu anlamak zor, çünkü pek çok farklı şey olabilir, ve ben onun yükünü biraz olsun hafifletmek için can atıyorum. Elbette onun yerine bebeği taşıyamam, o yüzden geriye benim iyi olduğum şey kalıyor. Yapmak için eğitildiğim şey.

"Hails," diyorum el kurutma makinesinin *uğultusu* arasında. "Bu haftaki meyve ne?"

Karnına bakıyor. Hâlâ göbek çıkmamış. "Avokado," diyor. "Sanırım birkaç hafta sonra karnım belirginleşmeye başlayacak. En azından internette öyle yazıyor." Aynanın önünde dudak piercinglerini çıkarıyor, sonra pantolonunun cebine koyuyor.

"İş hakkında

konuşalım." "İş mi,

yoksa iş-iş mi?"

"İş-iş." Dolandırıcılık işini kastediyorum ve sormadan önce kabinlerde kimse olup olmadığını üç kez kontrol etmek için başımı biraz çeviriyorum. "Hangi kısmı seni strese sokuyor?"

"Trent sürekli Oliver hakkında sorular soruyor. Sanki... onunla dalga geçiyor gibi." *Pislik.* "Rocky de tüm konuşma boyunca ilgisiz görünmem gerektiğini söyledi, ama bu çok zor." El kurutma makinesinin önünde içini çeker. "Kitap okuyormuş gibi yapsam bile yüzümün kızardığını hissediyorum. Bunu engelleyemiyorum."

"Sen ve kardeşim *yıllarca* bizden bir ilişkiyi sakladınız. Bu konuda uzmansınız."

"Sadece birlikte olduğumuzu sakladık," diye karşılık veriyor. "Şu anda olanlar farklı geliyor..." Yanakları kızarıyor. "Kızarıyorum, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Hayalet gibisin."

"Yalancı. Etrafımız aynalarla çevrili, Phebs."

"Elimde değil. Yalan söylemek benim DNA'mda var," diyorum ve ikimiz de gülümsüyoruz.

Onunkisi gerginlik dalgası içinde kaybolur. "Trent, başka birine aşık olduğumu düşünürse evlenme teklif etmek istemeyecek diye endişeleniyorum. Sonra da evlenme teklif ederse, başka bir adama aşık olduğum için onun karısı olmak istediğime inanmayacağından endişeleniyorum."

"Bunu çok fazla kafana takıyorsun."

"Ben böyleyim." *Hışır* aniden durur ve Hailey, kurutucuyu benim için yeniden çalıştırmak için düğmeye sertçe basar. Platin rengi saçları yüzünün etrafında kıvrılır.

"Artık değil," diyorum, gömleğimi kurutucunun altında tutarak. "Anı yaşamalısın. Yirmi adım öteye zıplamayıp, olası tüm sonuçlar üzerinde takılmamalısın. Tamam, Trent'in yanında olduğunda penisinde kangren olduğunu düşün. Senin *görevin* bu."

"Trent'in çürüyen penisini gözümde canlandırmak mı?" "Evet." Başımı şiddetle sallıyorum.

Gülüyor. "Bu işe yarayabilir." Derin bir nefes aldıktan sonra, uzaklara dalmış bir gülümsemeyle lavaboya doğru sallanıyor. Yine kızarıyor.

"Oliver?" diye soruyorum.

"Jake." Hailey lavabonun kenarlarını kavrar. "Loft için koyduğu iki kiracı kuralını hatırlıyor musun? İlk taşındığımızda uymamız konusunda ısrarcı olduğu kuralı?"

"Hatırlıyorum." Jake, taşındığımızda kurallara çok titiz davranıyordu. "Görünüşe göre, üçüncü bir ev arkadaşımız olması onu pek rahatsız etmemiş. Sadece kuralları çok sıkı uyguluyordu

çünkü Rocky'yi ilk gördüğünde, seni burada takip eden, sana kötü davranan biri olduğunu düşünmüştü. Bu yüzden onun bizimle kalmasını istememişti." Islak bir saç telini piercingli kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Bizi tanımadan önce bile bizi koruyordu, Phebs. Onun gibi erkeklerin var olduğunu hiç düşünmemiştim. Hayali olduklarını sanıyordum."

Ciğerlerim şişiyor. "Senin Jake'in gerçekten çok iyi biri."

Onu "*senin*" diye adlandırdığımda yüzü itfaiye arabası kırmızısı oldu. "O benim değil." Sesinde tedirginlik duyuyorum.

"Özür dilerim." Onun bu konuda biraz garip davrandığını görünce tereddütle yerimden kıpırdıyorum. "O zaman Oliver'la mı olmak istersin?" Kardeşim için bunu çok isterim, ama bu durum o kadar karmaşık ki kimseyi agresif bir şekilde destekleyemiyorum.

"Seçim yapmak istemiyorum, belki de cevap hiç cevap vermemektir."

Parmaklarım bluzumdan kayıyor, bluzum sarkıyor. "Anlamadım."

"Taahhüt yok. Bağlayıcı bağlar yok. Özgürce uçabilirler. Onları bana bağlı olmaktan kurtarıyorum."

Kardeşim Hailey'i önemsemekten vazgeçemez, tıpkı Hailey'in onun adının *geçmesi* bile yüzünü kızartmasından vazgeçemediği gibi. Ve Jake... Jake onu sevmeseydi, Hailey onun aptal kardeşiyle takılmak zorunda kaldığında bu kadar ıstırap çekmiş gibi görünmezdi.

Lavabonun yanındaki sepetten lüks kağıt havluları çıkardı. Katherine'in bize açıkça *sadece üyeler için* olduğunu söylediği havlular. Onları, saçlarının ıslak uçlarındaki suyu sıkmak için kullandı. Gözleri çoğunlukla yere bakıyordu.

"Hails," diye fısıldıyorum. "Bence sadece korkuyorsun. Belki de bir sonraki adım, onlara nihayet neler olduğunu anlatmaktır? Hamile olduğunu bilen *tek* kişi benim ve o havuz

açılmalı, özellikle de bu tür bir işin başındayken."

"Carter biliyor," diye hatırlatıyor bana. "Bana tüm ekibi de işin içine katmamı söylüyor." Ellerimi havaya kaldırıyorum. *Teşekkürler*. "Evet, sevgili sahteciye katılıyorum."

"Elbette katılıyorsun. Benim yerimde olsaydın, Rocky'ye çoktan söylemiş olurdun. Kardeşlerine, Trevor'a ve Jake'e söylemiş olurdun. Sana yardım etmelerine izin verirdin." Gözleri doldu. "Sen benden çok daha cesursun."

Eskiden ona, karşılaştırıldığında benden daha akıllı olduğunu söyledim, ama artık bunun duymak istediği şey olduğunu sanmıyorum. "Sen de en az benim kadar cesursun." Gerçeği kararlılıkla söylüyorum. "Hatta daha cesursun."

Çenesi titrememeye çalışıyor.

"Beklenmedik bir hamilelik ve iki bekar erkekle olan romantik ilişkinle uğraşırken, zekânın sınırlarını zorlayan zor bir görev üstleniyorsun. Hem de, bir restoranın karides hırsızı olduğu iddia edilen, ama aslında terastan karides çalan bir *kedi* olduğu ortaya çıkan olay da dahil olmak üzere, kelimenin tam anlamıyla her şey hakkında dedikodu yapılan bir kasabada."

Gülüyor, sesi yumuşayarak bir gülümsemeye dönüşüyor. "Burayı seviyorum."

"Ben de," diyorum aynı şefkatle. "Teknik olarak buradan ayrılmak zorunda olmamız ne güzel."

"Teknik olarak, evet, her şey plana göre giderse kalabiliriz."

Bu işi halletmeliyiz. "Halleteceğiz." Başımı sallıyorum, göğsüm sıkışıyor. Batırmayacağım.

Ama ben tahtadaki ana oyuncu değilim. Bu sefer kenarda kalmayı seçtim. Artık bu iş bana bağlı değil. Tek yapabileceğim Hailey'e yardım etmek. "Hazır mısın?" Yeterince kurumuş bluzumu siyah pantolonumun içine sokuyorum.

Kağıt havluları buruşturuyor. "Onlara söyleyeceğim."

"Bekle, ne?" Şaşkınlık içindeyim. Çenem yavaşça yere düşüyor.

"Jake ve Oliver'a bebekten bahsedeceğim. *Bugün*." Kağıt havluları çöp kutusuna atıyor. "Bunu bilmeye hakları var. Bilmeleri *gerek*iyor. Cesur olacağım."

Sesindeki güç beni neredeyse ağlatıyor ve en yakın arkadaşşıma sarılıyorum. Ona tekrar hatırlatıyorum: "Zaten cesursun."

Beni sıkıca sarılır.

Keşke günü birlikte geçirebilsek, ama Katherine Rhodes bana mimosa göreviyle ilgili kaba bir mesaj gönderiyor. Kısa süre sonra, yollarımız ayrılıyor. Hailey havuzdaki bayanlara hizmet etmek için, ben de güneş odasında görev yapmak için.

Jake hayranlarına (yani şafak vakti uyanıp plastik toplara vuran harika bayanlara) dört paloma ve bir Corona servis ettikten sonra, bomboş yemek salonuna giriyorum.

Bunu söylediğime inanmıyorum ama öğle vakti telaşını özlüyorum.

Her yöne çekilmeyi özlüyorum. Aslında, VCC on kat daha iyi olmasına rağmen pek çok kişinin Mariner's Club'ı "daha havalı" bulmasına *sinir* oluyorum. Elitist imaları olsa bile.

En azından Trent Waterford adında bir kadın düşmanı barındırmıyoruz.

Kasabanın hâlâ Koning kardeşler arasında taraf seçmeye kararlı olması beni rahatsız ediyor ve bu, onların cüzdanlarıyla konuşmalarına dönüşüyor. Jake Takımı ile Trent Takımı arasındaki rekabet, Victoria Country Club ile Mariner's Club arasındaki rekabete dönüştü.

Bu önemsiz bir kavga, ama sıkılmış kasaba halkı *önemsiz şeylerin* altında kalmaz. Eğer ben bu kadar tam ve gönülden Jake Takımı'nı desteklemiyor olsaydım, belki — *belki* — bu dramada eğlence

değer bulabilirdim. Gerçek şu ki, VCC'den ayrılıp Mariner's'a geçeceğini söyleyen herkesi bıçaklamak istiyorum, bu yüzden bıçaklardan uzak duruyorum.

Bu yüzden de kalanlara ekstra sevgi gösteriyorum. Hoş gülümsemeler şeklinde.

Buradaki pek çok insana sevgi duymaya başladığım için, samimi gülümsemeleri sürdürmek zor olmuyor. Mesela, soda içip *New York Times*'ın günlük bulmacasında yardım isterken Fizzle'ın kraliyet ailesindenmiş gibi davranan küçük yaşlı Meara O'Neil gibi. Onun pembe yanaklı yüzünü her gördüğümde gerçekten heyecanlanıyorum.

Tepsimi mini buzdolabından Evian ile doldurmak için barın arkasına eğiliyorum.

"Havuz sandalyeleri *misafirler* içindir." Katherine odaya girerken sesi yükseliyor. "Personel için değil."

Barın arkasında çömelmiş halde donakalıyorum. Görünmez bir yerdeyim. *Of*. Bugün patronumu yanlışlıkla dinleme niyetinde değildim.

"Hailey molada. Bir saatlik." Ve bu Jake'in sesi. Yani *iki* patron var. "Burada korumamız gereken bir standart var," diyor Katherine ona. "Annenin belirlediği bir standart belirlediği bir standart, sen beğen ya da beğenme. Üyelik aidatları yüzde elli beş düştü. Üyelerimiz... *ayrıldı*," diye fısıldıyor sanki veba salgını yayılıyormuş gibi. "Garsonların misafir alanlarını kullandığını görenlerin geri dönmesini nasıl bekleyebilirsin? Onlar ücretli üye değil, Jake. Üye olanlara haksızlık olur."

"Sadece bir saat," diyor Jake dikkatli ve nazik bir şekilde. "Sadece bugün. Kulübün itibarını zedelemeyecek, zedelerse de bunu düzeltmenin yollarını birlikte tartışabiliriz."

Hails'e çok düşkün. Çünkü *bana* şezlongları kullanmama asla izin vermezdi. Geçen hafta resepsiyondan nane şekeri çalmayı bırakmamı söylemişti.

Katherine boyun eğmiş bir şekilde içini çeker. "Sadece bugün."

Oda sessizliğe bürünür ve ben ayağa kalkmadan önce tam bir dakika beklerim. Tahmin ettiğim gibi, gitmişlerdir. Katherine'in söylediklerini sindirirken midem bulanır. Üye sayısının düştüğünü biliyordum, ama kapasitemizin yarısına indiğimizi fark etmemiştim.

Bu durum, Trent'in Koning malikanesini yavaş yavaş mahveden çılgın partileri ve devam eden hukuki anlaşmazlıklar arasında Jake büyük bir stres altında olmalı.

"Bebek haberi"nin onun sorunlarına hoş bir ek olacağını sanmıyorum. Hailey ona bugün söylemek istiyor... Her şey yoluna girecek.

Şu anda onun tereddütünü anlıyorum. Eminim bu yükü ona önceden yüklemek istememiştir.

Saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yapıyorum. "Bu gün daha da kötüye gidebilir mi? İşaretler şunu gösteriyor..." Sözümü yarım bırakıyorum, Rocky'yi düşünerek gülümsüyorum. Bu soruyu havada bırakmam için bana kesinlikle sataşırdı. Batıl inançlı ruhu, kendime uğursuzluk getirdiğimi söylerdi.

Neyse ki ben aynı inancı paylaşmıyorum.

Güneş odasına geri dönüp, turumu atıyorum. Lobster eggs benedict'ten uzak durup duck confit hash'i tercih etmelerini söyledikten sonra, bir değil *üç* bayan sabah brunch önerim için bana iltifat ediyor.

Meara O'Neil, sodasını yudumlarken güneş odasındaki tek televizyonda haberleri izliyor. Süslü altın bir çerçeve, sanki televizyon olduğunu gizleyecekmiş gibi ekranı çevreliyor.

Meara bana el sallıyor, bu da dikkatimi çekmek için her zamanki yoğun göz teması kurmasından farklı bir davranış. Yaklaştığımda aceleyle soruyor: "Phoebe, sesini açar mısın canım?"

Uzaktan kumanda tam da bu amaçla arka cebimde duruyor. Gülümsüyorum; en azından bir konuda başarılıyım. Ama sesi açıp televizyon ekranına odaklandığımda

televizyon ekranına odaklandığımda, dudaklarım aşağı sarkmaya başlıyor. "Meara, bu haftalardır oynuyor. Bu eski ."

Beni eliyle uzaklaştırır. "Yeni bir şey söylüyor olabilirler." Pek olası değil.

Haber spikeri viral manşetleri tekrarlar. "Daha önce de bildirdiğimiz gibi, Fizzle'ın kurucusunun kızı Lily Calloway bir seks bağımlısı. Elli'den fazla erkekle yattı. Ama bugün son dakika haberimiz var... Erkek seks işçileri tuttuğu *doğrulandı*."

Meara nefesini tutar.

Neredeyse ben de onunla birlikte nefesimi tutuyordum—ikimizin de tabloid dramlarına olan ortak bir sevgisi var. Güneşlenme odasının tamamı bir fısıltı dalgasıyla çalkalanıyor. İnce yapılı esmer bir kadının görüntülerine bakıyorum; duruşu biraz garip ve yeşil gözleri sanki kameradan utanıyormuş gibi yere bakıyor. *Eh, birinin günü hepimizinkinden daha kötü geçiyor.*

Dürüst olmak gerekirse, bu Lily kızına acıyorum. Kimsenin cinsel hayatı ulusal haberlerde ifşa edilmemeli, özellikle de bir sorunu varsa, ve bu haber *hala* televizyonda yayınlanıyorsa medyadan taciz görse de şaşırmam.

Meara, sanki içinde hastalık varmış gibi Fizz sodasını yan gözle süzüyor. *Tanrım.*

Uzaktan kumandayı arka cebime sıkıştırıp, üyelerden Evian ya da soğuk havluya ihtiyacı olan var mı diye bakmak için son teknoloji spor salonuna doğru kaçıyorum. Pencereli rotundaya kadar gelmişim ki, postacı baskıdan yeni çıkmış bir yığın gazeteyle geliyor.

"Onları alayım," diyorum, görevine sadık bir çalışan gibi. *Yardımsever* olmaktan başka bir şey değilim. Basit işleri yapıyorum. Hiç de meraklı değilim.

"Burayı imzalayın lütfen, hanımefendi." Bana bir klipsli tahta ve Konings LLC'ye adreslenmiş birkaç zarf uzatır.

Jake'in adını yazmayı düşünüyorum. Hatta Katherine'inkini bile. Alışkanlıktan dolayı imzalarını ezberlemişim. Daha iyi bir insan olup sadece "*Phoebe*" yazmam gerekirdi, ama içgüdülerim galip geliyor ve biraz ahlaksızca bir şey yapıyorum.

SpongeBob olarak okunabilecek, okunaksız, kıvrımlı bir imza karalıyorum. Kalemim gülümseyerek geri veriyorum. Cehenneme gideceğim.

En azından Rocky de orada olacak. Bu düşünce, sahte gülümsememi, yüzümü kızartacak kadar gerçek bir gülümsemeye dönüştürüyor.

Her zaman dürüst olmamak belki de sorun değil diye düşünmeye başladım. Nefret ettiğim dolandırıcılık yöntemlerinden vazgeçip, öğrendiğim her şeyi reddetmemek mümkün mü? Yoksa dolandırıcı kimliğimi sonsuza kadar bir kenara mı bırakmam gerekecek?

Hailey'nin hamile olduğunu herkes öğrendiğinde ne olacağını zar zor tahmin edebiliyorken, geleceğe dair sorular çok uzak ve kavranamaz geliyor. *Bugün.*

Tanrım, bunun bugün olacağına inanamıyorum. Onun *için* endişeleniyorum.

Postacı gider ve ben zarfları arka cebime atarım. (Onları daha sonra Jake'e vereceğim, o kadar da pislik değilim.) Gazeteleri salatalık suyu dolu cam bir kabın yanına koyarım ve yığından bir *Victoria Weekly* alırım. Hemen Sidney Burke'ün yazdığı dedikodu köşesine bakarım.

SIDNEY DİYOR Kİ

Bu yılki Victoria's Sweetheart yarışması için başvurular başladı. Yeni sakinler = bu yıl yeni rekabet mi?

Trent Waterford, Hailey Thornhall ile bir kez daha görüldü! Bu sefer, Phoebe Smith ve Grey Thornhall ile parkta yürüyüş yapıyorlar. Belki de çiftler buluşması?

Görünüşe göre Phoebe ve Jake arasındaki romantizm yakın zamanda yeniden alevlenmeyecek. Watersmith hayranları için üzücü bir haber.

Varrick Wolfe'un varis arayışı, Konings, Bennets, Thornhalls ve Smiths ailelerinin kötü şöhretli Wolfe malikanesi Stonehaven'da yaz tatili yapmasıyla devam ediyor. Kaynaklara göre, önümüzdeki aylarda varisini açıklayacak. Malikaneden gelen ve gidenleri görebilmek için iskeleden izlemeyi unutmayın.

Sidney, Wolfe dramasını başından beri takip ediyor. Trevor, hepimizin Stonehaven'da yaz tatili yapmamızın nedenini ona anlattı. Dedikodular havada uçuşuyor. Havuzda bazı hanımların sonuç üzerine bahis oynadıklarını duydum. İlgi iyi bir şey. İnsanların gözünü Jake ile Trent arasındaki artan hoşnutsuzluktan başka yöne çekiyor.

Okumaya devam ediyorum, Bay Ortiz ile çıkan bir çiçekçi ve dekanın bahçesini kazıp bozan üniversite öğrencileri hakkındaki satırları gözden geçiriyorum, sonra bir figürün sıcaklığı vücudumu ürpertir.

Arkamda biri var.

Bana kibarca yerimi değiştirmemi istemek yerine, kalçamdan birkaç santim uzakta *Weekly* dergisini kapmak için uzanan bir erkek kolu görüyorum.

Hızla ona doğru dönüyorum. Erkek arkadaşım değil. Yanımda 1,5 metreden fazla durmasını isteyeceğim türden bir adam da değil. Bugün daha da kötüye gidebilir mi?

İşaretler *evet* diyor.

Çünkü karşımda lanet olası Weston Burke var. Sidney'in babası. Sanki kroket ya da golf gibi spor yapmak için poz vermiş gibi baştan aşağı beyaz giyinmiş.

Neyi daha çok nefret ettiğimi bilemiyorum: beni yalnız bulduğu için Rocky'yi alt etmiş gibi kendini beğenmiş ifadesini mi, yoksa geri çekilip bana çok ihtiyacım olan alanı vermemesini mi?

"Phoebe," diye selamlıyor. "*Konyak* içmek için ne güzel bir öğleden sonra. Değil mi?"

Konyak kelimesinin aramızda cinsel bir imaya dönüşmüş olması mide bulandırıcı ve kısmen de benim suçum. Bazen, vardiyam sırasında dul erkekleri "yatıştırmak" için onlarla flört eden yeni kız olmamasını dilerdim. Bunu yapmak zorunda hissetmemiş olmayı dilerdim.

Yine de memnunum.

Neredeyse bir yıldır başka bir garsonun kışına bakmadıkları için mutluyum. Bana takıldıkları için mutluyum. Jake yeni bir kız işe alırsa, ilgileri ona yönelecek diye endişeleniyorum, peki ne için? Bize bahşiş veriyorlar da değil ya.

Ondan gözlerimi kaçırıyorum.

"Neden bana bir tane getirmiyorsun, tatlım?" Bakışlarının üzerimde dolaştığını hissediyorum. "Bekleyeceğim." Kağıdı açıyor.

Cevap vermiyorum. Onu eğlendirmiyorum. Diğer dullarla birlikte Mariner's Club'a akın etmesi gerekirken neden hâlâ VCC'nin üyesi olduğunu sormuyorum. Casusluk yapmaya ve ispiyonlamaya gelen bir sıçan olması umurumda değil. Ya da pazartesi günleri servis edilen lezzetli domates çorbasından vazgeçememesi de. Onun üstünlük kompleksini ezmenin en iyi yolu, onu *önemsiz* görmek.

Rocky'ye, böyle bir durumda onunla ilgilenmeyeceğime söz vermiştim. Bu yüzden kenara çekiliyorum. Weston da benim hareketime uyum sağlıyor.

Bakışlarımı ondan kaçırmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Gitmeden önce sana bir sorum var," diyor rahat bir tavırla. "Jake Waterford'dan ayrıldıysan, neden burada çalışmaya devam ediyorsun? Bu durum biraz garip olmuyor mu?"

İçimde ateş yanıyor. "Yolumdan çekil. Lütfen ve teşekkürler." Nezaket sözlerim aşırı alaycı çıkıyor. *Üzgünüm ama üzgün değilim, Rocky*. Öfkeli bakışlarımı saklayabilirim, ama istemiyorum. Bu zengin pisliğin üzerine, eti kabarcıklar oluşturup kemiklerinden eriyene kadar patlamak istiyorum.

"Basit bir soru," dedi Weston öfkeyle. "Kaba olmana gerek yok." "Neden bu kadar sapıksın?" diye karşılık verdim. "Bu da basit bir soru."

Tiksinmiş bir ses çıkarır. "Anlamadım?"

Evet, çok yakışsızım. Onu en ufak bir şekilde bile soğutacaksa, seve seve yaşımdan daha genç gibi davranır ve aşırı *kaba* olurum. Onun iğrenç bakışları vücudumun üzerinde dolaşırken, ben sadece *almak* isteyen bir adam görüyorum. Sanki ben ava çıkmışım gibi. Sanki her güç oyununda sesimin hiçbir anlamı *yokmuş* gibi.

Siktir et onu.

"Neye inandığımı biliyor musun, Phoebe?"

"Sanki umurumda." Fiziksel temas kurmadan yanından geçmeye çalışıyorum.

Beni ikram masasına sıkıştırıyor. Elleri belimin iki yanındaki ahşap kenarlara dayanıyor. Beni hapsediyor. *Kahretsin*. O eklerken ben de ona öfkeyle bakıyorum, "Emir almayı sevdiğine inanıyorum..."

Dizimle aletine vuruyorum.

Acı içinde inleyerek öne doğru eğilir ve ben onun ulaşamayacağı bir mesafeye kayarım. Ani bir panikle kalbim hızla atmaya başlar ama öfke hala damarlarımı yakmaktadır. Öfke hala büyüyor ve kaçma içgüdümü buharlaştırıyor. Siktir et onu. "*Siktir git*," derim, nefesim gittikçe hızlanırken. "Beni tuzağa düşürüp, aklına gelen her türlü sapkın düşüncüyü dinleteceğini sandığın için siktir git. Bunun *normal* olduğunu düşündüğün için siktir git ve *hayır*, sana konyak getirmeyeceğim. Kendin al."

Weston, onun en hassas bölgesini ezdiğim için ve... öfkeden yüzü kıpkırmızı. Onun her isteğini yerine getirmem gerekiyor, hem de kesinlikle düşmanca bir tavır ya da küstahlık sergilemeden.

Sıkılaştan gözleri, tavan süslemesinin yanındaki güvenlik kamerasına kayıyor. Kulüpte çok az kamera var ve hiçbirisi ses kaydetmiyor. İlk günden beri, hangi kameraların olduğunu ve tam olarak nerede bulunduklarını biliyorum.

"Bunun için kovulacaksın," diye öksürerek tehdit ediyor. "Bu *saldırıdır*."

Siktir et onu beş *milyar* kez. "Sen beni taciz ettin."

"Kızımın köşe yazısını okumak için bir gazete alıyordum." Dikleşir, boğazındaki acı düğümü temizler. "Yoluma çıkmıştın." Gazeteyi yumruğuyla sıkar ve uyluklarına vurarak kırıksıklıklarını düzeltir.

"O zaman benden çekilmemi iste," diye homurdanıyorum, onun gibi adamların derin, acımasız bir acı hissetmesine hazırım. *Yara izi* kalacak kadar uzun süre yanmalarına. "Jake ve ben ayrılmış olabiliriz, ama hâlâ arkadaşız. Beni kovmayacak. O yüzden hadi, dene bakalım." Weston'ın burada benim üzerimde hiçbir yetkisi yok. Claudia yokken olmaz.

Yanan öfkemin doruk noktasındayım ve ona iki parmağımı gösteriyorum. *Bu* çocukça davranışımın nefret etmesini umuyorum.

Çenesini sıkıyor. Sessizce öfkeleniyor.

Bu çok iyi hissettiriyor. Bu küçük zaferi cebime atıyorum, içimden haklı çıktığım için gülümsüyorum. Hailey'i bulmak için hareket ediyorum, böylece ona her şeyi anlatabilirim. Yemek odasına doğru tek bir adım attığımda

yemek odasına doğru bir adım attığımda, Weston peşimden gelir.

Ughhhhh.

"Şu konyakla ilgili," diyor.

Yerimde duruyorum. "O aptal *konyak* hakkında sus," diye karşılık veriyorum. "Sana *asla* hizmet etmeyeceğim.

Ne ellerimin üstünde, ne ayaklarımın üstünde, ne sırtımın üstünde, ne de lanet ölüm döşeğimin üstünde."

O keskin bir kahkaha atar, sonra doğal ışığın beyaz mermere döküldüğü pencereyi rotundaya bakınır. "Kalmayı planladığımı mı sanıyorsun? Mariner's Club'a başvurumu çoktan gönderdim. Orada hizmet, *nezakete* saygı duyar. Burası hızla çökmüş. Kasabaya gelen her fahişeyi işe alıyorlar."

Sözleri beni etkilemiyor. Kolumu, country kulübünün ana girişine giden uzun koridora doğru uzatıyorum. "Burada olmandan nefret ediyordum. Gittiğine sevindim." Hayatta görülen en sahte gülümsemeyi zorla takınıyorum. "Hoşça kal." Aşırı kadınsı, tiz ses tonum ve neşeli omuz silkme hareketim yüzünü ekşitiyor.

Güzel.

Ama yanımdan çok yakın geçiyor. Onun yakınlığından dolayı görünürde kasılmamaya çalışıyorum. Alaycı bir şekilde, "Sen bir *çocuksun*," diyor.

"Senden onlarca yıl daha gencim." Ona dik dik bakıyorum. "Sonunda fark ettiğine sevindim." Sanki onu kapıdan kovuyormuşum gibi havayı savuşturuyorum. "Git..." Havada bileğimi yakalıyor, ben de geri çekiyorum ama o daha sıkı tutuyor. "*Bırak beni*," diyorum sertçe.

"Weston Burke, değil mi?"

Uzun koridordan bize doğru gelen rahat adım sesleri duyulurken, o yumuşak, erkeksi ses tonu karşısında hareketsiz kalıyorum ve Weston, Varrick Wolfe'u görünce acı veren tutuşunu hemen bırakıyor.

Babam.

YİRMİ ÜÇ

Phoebe

Weston'dan hızla uzaklaşıyorum, Varrick ona yaklaşırken kalbim birkaç kez atlamıyor.

Neden burada?

Varrick, Mariner's Club'ın *sahibi*. Düşman topraklarında dolaşması için hiçbir neden yok. Üstelik, Stonehaven'a geliş ve gidişlerini hepimize bildirmeyi bir kural haline getirmiş. Perşembe günleri annemle öğle yemeği yediğini biliyorum. Saçını hangi berberde kestirdiğini biliyorum. Gulp Seafood & Lounge'ın kokusundan nefret ettiğini ve bundan kaçınmak için bir sokak öteye yürüdüğünü biliyorum.

Bu yazdan önce Ghostface kadar gizemli ve anlaşılmaz biriydi, o yüzden bu kadar *açık* davranması şüpheli. Oliver, bir takıma girmek için o kadar istekli ki, güvenimizi kazanmak için her şeyi deniyor.

Ben o kadar emin değilim.

Buraya gelmesiyle şüphelerim daha da arttı.

Varrick, sanki cehenneme dayanmak için yaratılmış gibi, kararlı ve kendinden emin adımlarla Weston'a tükürük mesafesine kadar yaklaşıyor. Sanki cehennemi başlatan kendisiymiş gibi. Üzerinde özel dikim mavi bir spor ceket, rahat beyaz bir tişört ve haki renkli pantolon var. Geriye taranmış koyu kahverengi saçlarının tek bir teli bile şakaklarını gıdıklamıyor ya da yerinden çıkmış değil.

"Evet, ben Weston Burke." Weston'ın gözleri ona dikilir. "Sanırım tanışmadık." Durumun havasını yokluyor.

Varrick düşmanca bir tavırla yaklaşmamıştır. Arkasında ateşli ayak izleri bırakmamıştır. Çatışmacı değildir. Dostçadır. Cebinden elini çıkarmadan önce elini uzatıyor da olabilir. Yine de yanıt olarak hiçbir şey söylemez.

Bunun üzerine Weston, "Sen Varrick Wolfe olmalısın," diye ekliyor.

"Öyle olmalı." Boynunu bana doğru uzatır ama gözlerini Weston'dan ayırmaz. "İstenmeyen, davetsiz bir şekilde bir kadına dokunanlar için kullandığımız bir kelime var."

Weston tereddüt eder. "Ben... o bir yanlış anlama."

"Yanlış anlama, gördüğümü yanlış anladığım anlamına gelir..."

"Varrick..."

"Bay Wolfe." Onu kayıtsızca düzeltir, sanki Weston, Varrick'in dünyasında sadece bir okul çocuğuymuş gibi. Bir çocuk. Bir acemi. Ders alması gereken biri. Bu, hakimiyetini göstermenin sıradan bir yoludur. Özellikle de şunu eklediğinde: "Bir dahaki sefere rızası olmadan birine dokunduğunu yakalarsam, Şerif Latham sana hoş bir ziyaret gerçekleştirecek. Bu kulağa nasıl geliyor?"

Weston'ın bakışları öfkeyle doludur, ama şaşırtıcı bir şekilde sessiz kalır.

Varrick sıcak bir gülümsemeyle, "Ve eğer Mariner's Club'a katılmayı düşünüyorsan, o planlarını bir daha gözden geçirmeni tavsiye ederim," der.

Weston keskin, kırılğan bir kahkaha atar, sonra bana döner, bakışları sessiz bir yalvarışla yarı yumuşar. "Jake ve Katherine'e bunun bir yanlış anlaşılma *olduğunu* söyleyeceksin." Sesinde bir parça çaresizlik duyuyorum, ama bu son on dakikayı silip atmaya yetmez. Kahretsin, son on aydır ona hizmet etmek ve onun şüpheci, gereğinden uzun bakışlarına katlanmak.

Gülümsememde *hiç* sıcaklık yok. "Olayları en ince ayrıntısına kadar anlatacağım."

Gözlerinde öfke parladı.

Varrick boğazını temizler.

Weston derin bir nefes aldıktan sonra bana, "O zaman umarım dürüst olursun, Phoebe," dedi. Varrick'i görmezden gelerek, yüksek sesle ve öfkeli adımlarla rotundadan çıktı.

Arkasından bıraktığı sessizlik, nabzımı hızlandırmaktan başka bir işe yaramıyor. Varrick başını bana doğru eğiyor, elleri hâlâ pantolonunun ceplerinde soğukkanlılıkla duruyor ve sanki *bekliyormuş* gibi hissediyorum.

"Eğer bir teşekkür bekliyorsan, bütün gün burada bekleyeceksin," diyorum ona. "O durumu hallettim." Sahte bir özgüven, hiç özgüven olmamaktan iyidir ve babamın bundan sonra bizim arkadaş olduğumuzu düşünmesindenense, toprağı yemeliyim.

İçeri girip Weston konusunda bana yardım etti. Sanki bir diriliş gerçekleştirip Rocky'nin biyolojik ailesini hayata döndürmüş gibi değil.

Bana karşı çıkmadan başını salladı. "Yine de bazen yardım almak güzel oluyor. Başkalarıyla çalışmanın bu yönünü özlemişim."

Artık bu kadar açık konuşmasına şaşırıyorum. Her türlü durumu idare edecek kadar güçlü hissediyor, Weston'ın koridorda gizlenip kulak misafiri olduğu bir durumda bile.

"Bu yüzden mi buradasın? Ekibi kontrol etmek için mi?" "Öyle sayılır. Jake ile konuşmaya geldim..."

"Bu yaz seninle kalıyor; onu bulmak için iş yerine uğramana gerek yok bence."

"Doğru. Ama Trent de benimle yaşıyor ve kardeşine bir göz attığımda bile çok sinirleniyor."

En azından bu doğru.

Bakışları, Weston'ın kaybolduğu koridora doğru kaydı. "Annen de erkeklerle aynı sorunu yaşıyordu. Onu gördüklerinde, onu elde edebileceklerini düşünüyorlardı. Bu yüzden iş hayatında o rolü üstlenmemesini hep istedim."

"Çok nazıksın," diyorum sert bir sesle. "Onu bu kadar önemsemen. Anlaşılan bu yüzden seni terk etti ve yirmi yılı aşkın bir süre boyunca sana kendi çocukların hakkında hiçbir şey söylemedi."

Derin bir nefes alır, yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade belirir. "İşlerin böyle sonuçlanmasını istemezdim. Hamile olduğunu bilseydim, hayatınızda olurdu."

"Bizi kukla gibi yönlendirmek için mi?"

"Hayır, sana karşı dürüst olmak için. Beth sizi yetiştirirken bir hata yaptı. Dediğim gibi, biz birbirimize yalan söylemeyiz."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Madem bu kadar dürüstüz, Jake ile ne hakkında konuşman gerekiyor?"

"Atları hakkında." Varrick spor ceketinin üçüncü düğmesini açtı. "Birin bu istismarı yetkililere bildirdiği konusunda bir ihbar aldım."

"Dur, sprey boyayla boyanmış atlar mı? Onlar *Trent'in* atları."

“Jake’in ahırındalar. Onu bölge savcısıyla telefonda konuşup olayı yatıştırmazsam, bugün hakkında dava açılacak.”

Kanım dondu. “Bunu Trent mi yaptırdı?” Onun sahte bir rapor uydurup Jake’i suçlu olarak gösterdiğini gözümde canlandırabiliyorum.

“Hiçbir fikrim yok,” diyor Varrick. “Ama elimden geldiğince onu beladan uzak tutmaya çalışıyorum.” “Teşekkürler,” diyorum düşünmeden. Bu kelime ağızımda buruk bir tat bırakıyor.

, konuşmamızın ağırlığını hissediyorum. Benim rahat hissetmem için çok uzun süredir serbestçe konuşuyoruz.

Beni merakla izliyor, yüzünde en ufak bir panik belirtisi yok. “Sanırım annen sana duyusal yoksunluk ya da doyumluk eğitimi vermedi.”

Boğazım kurur. “İsteğe bağlıydı.” Ona bu konuda eğitim alıp almadığını ve bunun kimin fikri olduğunu sormak istiyorum. Onun mu? Annemin mi?

Saatlerce zifiri karanlık bir odaya kilitlenip, en ufak sesleri bile ayırt etmek zorunda kalmak. Daha sonra da, bozuk seslerin kakofonisi içinde aynı odada bulunup, her birini tek tek ayırmamız istenmek. Hepimiz bunu sevmedik.

Ben nefret ediyordum.

Bu, yapmayı reddettiğim tek egzersizdi. Vazgeçtiğim için kendimden nefret ediyordum, belki de bu yüzden bir daha hiç yapmadım.

Rocky’nin her gün bensiz o odaya girip çıkmasını görmek, karanlıkta kalmaktan bile daha acı vericiydi. Rocky, biri arkasına gizlice yaklaşıp duyabilir mi? Büyük olasılıkla *evet*. Ama bu, süper insan iştme yeteneği kazandığı anlamına gelmez. Binanın diğer ucundan yaklaşan birini duyamaz.

Varrick’in özgüveni risk almaktan geliyor, ama belki de bu, on yıllarca dolandırıcılık yapıp hiç yakalanmamış olmasından kaynaklanıyordur. Sanırım, bir dinleyici çok yaklaşımadan onu duyabileceğini düşünüyor.

Stonehaven’da yaşarken bile, ona geçmişle ilgili sorular sormayı reddettim. Annemle olan ilişkisiyle ilgili. Cevaplarından etkilenmek istemiyorum, ama geçmiş hakkında daha fazlasını öğrenme arzusu içimdeki zayıf noktaları kemiriyor.

Pes ediyorum. “Bu konuda eğitim aldın mı?” Soru sorar sormaz hemen suçluluk duyuyorum. *Bunun bir anlamı yok. Onu hâlâ nefret ediyorum.*

Benden bir şey kazanmış gibi sevinç gösterisi yapmıyor. Rahatça başını sallıyor. “Evet. Hepimiz öğrendik. Annen, Addison ve Everett. Addy’nin fikriydi, çoğu şey öyleydi.” Başını eğiyor. “Hailey bu konuda babasına çekmiş, gördüm.”

Göğsüm sıkışır, bu cevaptan beklediğim rahatlamayı hissetmem. Sadece kendimi daha açıkta hissediyorum.

Varrick beni çok iyi okuyor, çünkü konuşmayı bitirmem için benim bir şey söylememi beklemiyor. “Jake ile konuşmam gerek,” diyor ve rotundadan çıkmadan önce bana söylüyor.

O ortadan kaybolduktan sonra Hailey’in bebek haberini hatırlıyorum. *Bugün.*

Ellerimin arasına yüzümü gömüp inliyorum. Ben de kötü bir gün geçiriyordum. Jake Waterford bu ödülü kazanacak gibi görünüyor.

YİRMİ DÖRT

Jake

"Dur, dur. Biraz geriye gidelim." Oliver'ın ayakları masadan düşer ve yere yüksek bir "Bu gece neredeyse tutuklanıyordun mı?"

"Suçlandım, tutuklanmadım." Gergin bir şekilde elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Oliver'ın ofisi, son hastası bir saat önce ayrıldığından beri sessiz. Sarhoş, kafam güzel ya da başka bir şekilde kendimden geçmiş olmadıkça buraya geleceğimi hiç düşünmemiştim. "Ve 'neredeyse' kelimesini özellikle vurguluyorum. Suçlamalar düşürüldü." Masaya bakan koltuğa iki elimi dayıyorum. Yarı hamle. Kaslarımı gevşetmek için elimden geleni yapıyorum ama rahatlayabileceğimden emin değilim.

Oliver dirseklerini maun masaya dayar ve beni izler. "Temiz siciline leke bulaşmaktan kıl payı kurtulan birine benzemiyorsun."

"Gerçek bir terapist olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Yanılıyorsun, Koning. Ben gerçek bir terapistim. Müşterilerime çok gerçek hizmetler sunuyorum." Elinde cam bir kağıt ağırlığını bir elinden diğerine atıyor. "Belki de sadece gerçek sertifikalarım yok."

Düşük bir inilti çıkardım. "Burada olmamalıyım. *Bu* her neyse, buna ortak olmak istemiyorum." Elimin ofisinin içinde gezdirdim. Sıcak ışıklarla aydınlatılmış odada deve derisi koltuklar, kişisel gelişim kitapları ve bilimsel dergilerle dolu bir raf, meşe sehpa bir kutu mendil ve masanın arkasında oturan bir dolandırıcı vardı.

Oliver ciddiyetsiz bir şekilde parmağını salladı. "Annenin ölümünü kabulleniyorsun, ama benim insanlara yardım etmeme karşı çıkıyorsun?"

Ona sert bir bakış attım. "Bununla ilgisi olmadığını biliyorsun."

"Gruyère peyniri gibi davranırken, ahlak kurallarının İsviçre peyniri gibi delik deşik olduğunu biliyorum." Arkasına yaslanır, kağıt ağırlığı havada daha yükseğe fırlar. "Şansına, hem İsviçre peynirini hem de Gruyère peynirini seviyorum." Göz kırpar.

"Şanslıyım," diye tekrarlarım, onun özgüvenine karşı koyarak. Oliver'ın yoğunluğu beni bırakmamı sağlamalı. *Uzaklaşmamı*. O, yatağın altındaki bir canavar gibi, ama korkmak yerine, sadece altına bakmak istiyorum ve o da sadece oynamak istiyor.

Sonra kendime soruyorum: "*Ne halt ediyorum ben?*"

Biz ne yapıyoruz?

Oliver, Hailey'le birlikte. İş yerinde reddedilip ağlayarak Stonehaven'a döndüğü gecedan sonra bile.

Ben Hailey'le birlikteyim.

Oliver ve ben... birbirimize katlanıyoruz? Birbirimizin etrafında dolanıyoruz? Birbirimizle rekabet ediyoruz? Bazı günler beni sinirlendirip kaçırmaya çalıştığını hissediyorum, ama çoğu gün, onun benim ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey olduğunu hissediyorum.

Hailey'nin neden ona çekildiğini anlayabiliyorum. Ve o haklı. Eğer onun Hailey için kötü olduğunu gerçekten düşünseydim, değişmesini isterdim. Ama onlar doğduklarından beri birbirlerini tanıyorlar. Etkileşimleri, sessiz dokunuşları ve sessiz ilgileri, benim asla bilemeyeceğim bir geçmişin ürünü. Hailey saatlerce bana anlatsa bile.

Bakışları göğsüme kayıyor. Bu da kafamı daha da karıştırıyor.

Sandalyeyi daha sıkı kavradım. "Yapmasak olur mu? Bugün olmaz." Hailey iş çıkışı Oliver'ın ofisinde buluşmak için mesaj atmasaydı, ben burada olmazdım.

Oliver kağıt ağırlığını yakalıyor ve beni daha dikkatli inceliyor, mizahı daha ciddi bir havaya bürünüyor. "Suçlamaların düşürülmesinden başka bir şey mi var?"

"Suçlamaların düşürülmesinin sebebi Varrick'ti," diye açıklıyorum. "Savcıyla telefonda beş dakika konuştu. Aynı zamanda Trent'i de kurban etti."

Oliver alçak sesle ısıklık çalar. "Yüksek mevkilerde bağlantıları olan sevgili babacık." Etkilenmiş bir şekilde başını eğiyor. "O iyi."

Nova ve Phoebe ile Oliver hakkında, onun Varrick'in manipülasyonuna daha açık olabileceğine dair endişeleri hakkında konuşmuştum, bu da bana ona şunu hatırlatıyor: "O bir katil."

"Kötü olmakta iyi," diye yeniden ifade ediyor

Oliver. "O bir *katil*," diye vurguluyorum.

"Çocuk katili."

"Ben taş atmam. Yoksa küçük psikopatımıza bir tane fırlatmak zorunda kalırdım." Kağıt ağırlığını tekrar fırlatıyor ve ben onu okuyamıyorum. Ama o beni tek bir bakışta okuyor. "Benim için endişelenme. O sahtekâr yüzünden kalbim erimiyor. Ben babasını özleyen on dört yaşında bir çocuk değilim." Masaya doğru yuvarlanır. "Ama suçlamalardan kurtuldun mu?"

Derin bir nefes vererek sandalyeden ellerimi çektim. "Evet... Kıl payı kurtuldum." *Çok kıl payı.*

Kardeşimin işlediği bir suçtan dolayı benim de suçlanabileceğimi öğrenmenin stresini atamıyorum. Şimdi her zamankinden daha fazla, onun hayatımdan çıkmasına ihtiyacım var.

Kitaplığa doğru dolanıp, bağlanma teorisiyle ilgili ciltli bir kitabı alıyorum.

Yoğun metni açıp gözlerimi Oliver'a çeviriyorum. "Bunları okudun mu?" Beni baştan aşağı hızlıca süzdü. "Tabii ki. Sence hepsi göstermelik mi?"

Belki. *Muhtemelen hayır.* Oliver bir karaktere dönüşmeden önce araştırmasını yarım yamalak yapmazdı, ama bir an için aklıma bu düşünce geliyor. Ne kadar çok şey biliyor olmalı. Farklı meslek ve becerilere sahip yüzlerce farklı insan olabilmek için ne kadar zeki olmalı.

Sayfaları çevirmeye devam ettim. "Hailey, elindeki bu haberle ilgili başka bir bilgi verdi mi?" Oliver öne doğru eğilerek bana hatırlattı: "Aynı grup sohbetindeydik."

Bize birlikte mesaj atmıştı. Sadece basit bir "Haberlerim var. Saat 7'de Oliver'ın ofisinde buluşalım." mesajı.

Ona doğru dönerim. "Onunla gizli bir mesajlaşman olmadığını mı itiraf ediyorsun?"

Ön kollarını masanın üzerine koyar, ellerini hafifçe avuçlar. "Yüz yüze konuşabiliyorken neden ona gizlice mesaj atmam gerekiyor ki?" Gözlerimi onun gözlerine diyor. "Ellerimi sırtından aşağı kaydırırım. Gömleğinin altına. Sütyenini çıkarırım..."

"Anladık."

"Kraliyet *biz'i*. Bir krala yakışır." Arkasına yaslanıp rahatlar, sonra sandalyesinde dönerek duvardaki süslü aynaya bakar ve saçını düzeltir. "Hayır, haberleriyle ilgili başka bir ayrıntı bilmiyorum." Yansımadan gözlerimi yakalar. "Sen biliyor musun?"

"Hayır. Umarım iyi bir haberdur." Daha da gerildim. "Bugün berbat haberlerle dolu bir gün oldu." "Mesela?" Bana dönüyor ve neredeyse sorunlarımla ilgilendiğine inanıyorum.

Omuzlarımı silktim. "Kulübün yeni üyelere ihtiyacı var, yoksa bazı çalışanları kovmak zorunda kalabilirim. Kimseyi kayıramam ve"—derin bir nefes verip kitabı rafa geri koydum—"Hailey ve Phoebe en son işe alınanlardı. Muhtemelen ilk kovulanlar onlar olacak."

"Peki neden bana kulübüne katılmamı teklif etmedin?"

Ona müdahaleci bir bakış atıyorum. "Bunun için paran var mı? Üyelik ücreti ucuz değil."

Oliver elini göğsüne koydu. "Ben, harika kız kardeşim Phoebe'nin aksine, mirasını kaybetmemiş bir tröst fonu çocuğuyum." Bu *onun takma adıydı*. Daha fazla açıklama yapmadı ve ben de geçmiş işlerinden ne kadar parası kaldığını merak ettim. Ama sormak için duyduğum isteği bastırdım.

"Senin parayı istemiyorum," diyorum kararlı bir sesle.

Beni tekrar baştan aşağı süzer. "Güç dengesi mi?"

"Öyle bir şey." Masasına doğru yürüyorum. Ona yaklaşıyorum. "Sikini gördüm. Parayı almak istemiyorum."

"Geceleri rahat uyumanı sağlayacaksa, dış perisi gibi yastığının altına koyabilirim." Vitray lambanın ipini çeker ve lamba masanın ve onun karanlık gözlerinin üzerine yumuşak bir ışık saçır. "İnsanların uyumasına yardım etme konusunda uzmanım."

Hailey'i, ona karşı kıvrana, ağlayana kadar parmakladığı anlar zihnime giriyor. Bakışları bana meydan okurcasına sabitleniyor ve ben gözlerimi kaçırmıyorum. O lanet olası, benim o görüntüyü zihnimde canlandırmamı istiyor, ama bunun beni rahatsız ettiğini düşünerek ona bu zevki tattırmayacağı.

Rahatsız etmiyor.

Bir aydan fazla bir süredir aynı yatakta uyuyoruz, Hailey aramızda sıkışmış halde. Bu rekabeti, onun sandığından daha çok seviyorum. Belki de bunun Hailey tarafından kararlaştırıldığını bildiğim içindir. Onun tarafından değil. Benim tarafımdan da değil.

Sonunda, onun merhametine kalmış durumdayız. Ki ikimiz de tam da bunu istiyoruz.

Oliver ile aramızdaki her ne ise, o sadece bir yan görev. Eğlence. Her şeyi kaybedebilecek bir adam için çok fazla eğleniyorum: Aile malikanesi. Aile mirası. Kendi itibarım.

"Bu gece ona uyumasına yardım etme sırası bende," diye hatırlatıyorum ona. Bu, "*Hailey'le yatıyorum*" demenin kibar bir yolu. Bunun, onu rahatlatıp uykuya dalmasına yardımcı olma gibi bir ek faydası olduğu fikrine kendimi inandırdım.

Stonehaven'da yaz tatiline başladığından beri zaman kaybı yaşamadığını söyledi. Belki de Oliver ve benim onunla birlikte olmamız stresi azaltmıştır.

"Takvimime not ettim." Oliver gülümser ve bir tükenmez kalem kulağının arkasına sıkıştırır. "Teşekkürler."

"Takvimine mi yazdın?" diye soruyorum, inanamadan.

"Tarihlerin etrafına küçük kalpler çizdim." Parmaklarıyla havada bir kalp çiziyor. "Seninkilerin etrafına da küçük somurtkan suratlar." Dudaklarını dramatik bir şekilde büküyor.

"Tabii," diyorum ve saatime bakıyorum. Anlaşmamız şu ana kadar iyi işliyor. Hailey ile seks yaptığımız geceleri paylaştık. İzlememize izin var, ki bu... ilginç oluyor. O derin uykuya dalana kadar yatağa birlikte girmiyoruz. Bu yüzden ikimizden biri kaçınılmaz olarak ayakta kalıyor, çoğu zaman banyo kapısında.

Bu bir irade savaşına dönüştü; ikimiz de oradan çekip gitmeyi ve onun diğerimiz tarafından bu kadar kolay sikilmesine izin vermeyi reddediyoruz. Ve beni orada tutan kesin bir merak var. Oliver ona çok sert davranıyor. Onun sikini içermesine ilk şahit olduğumda, onu

. Hızı acımasızdı. Kız ağlamaya başladığında bile ona hiç acımadı ve eğer onun hassasiyet sınırını aşmayı sevdiğini bilmesem, onu durdururdum.

Onu öpmediği zamanlarda bana bakıyordu. Ya sertleşmemi ya da çekingenleşmemi istiyordu ve ben ikisini de yapmadığımda, nefesi kesildi ve temposu biraz düştü.

Yani, evet, bu benimle onun arasında bir oyuna dönüştü. Hailey bundan çok etkilenmiş görünüyor, sabahları sık sık bana sorular soruyor. "Sen de boşaldın mı?"

"Hayır," dedim. "Ama izlemekten rahatsız olmadım." Bu durum... ikimiz için de belliydi.

Oliver, bu durumun onu etkilemiyormuş gibi davranacak. Yine de, o ayakta dururken ben yataktayken, beni tedirgin etmeye çalışıyor. Gülümsüyor, ama gülümsemesi bir belirip bir kayboluyor. Onunla bu kadar uzun süre uğraşmamı kaldıramıyor. Dudaklarımı vücudunda yukarı doğru gezdirmemin bu kadar yavaş olmasını. Ayakta durup beklemek ve onun benim altımda kıvranışını görmek *onu* çılgına çeviriyor.

Onu çok yavaş sikiyordum, onu sikime doğru çekiyordum, onun ondan önce boşalacağından emindim.

Hatta sanki onu neredeyse alt ediyormuşum gibi bana baktı. Tuvalete gitmek zorunda kaldı. Duşun açıldığını duydum ve Hailey'nin dudaklarına daha derin bir öpücükle gülümsedim.

Üçümüzün durumunu düşünürken, kendime sürekli şunu hatırlatıyorum: *Yaz mevsimindeyiz. Sıcak hava dalgası var. Bu sadece bir dikkat dağınıklığı. Sadece Hailey için değil, hepimiz için sakinleştirici bir etki yaratıyor. Sis gibi geçip gidecek.*

Masasındaki dergi yığınını karıştırıyorum. "Buraya bu kadar erken geldiğim için pişmanım..." Bir tabloid dergideki resimlere bakarken sözüm yarım kalıyor.

"Kimi tanıdın?" diye sordu.

"O kadar belli mi?" *Celebrity Crush* dergisini elime alıyorum. Philadelphia'da bulunan Fizzle şirketi, CEO'nun kızının karıştığı büyük skandalın ardından tüm magazin dergilerinin manşetlerinde yer aldı. Onu fotoğraflardan birinde göreceğimi beklemiyordum. Aslen Philly'li olduğunu bilsem bile. "Connor Cobalt, ya da Richard Connor Cobalt."

"Eski sevgilin mi?"

Gülüyorum. "Hayır. Benden beş yaş küçük. İkimiz de Faust Erkek Yatılı Okulu'na gittik." Paparazzilere öfkeyle bakan bir kızla el ele yürürken, onun derin mavi gözlerine ve kendinden emin yürüyüşüne bakıyorum. "O, gerçekten unutamayacağın biri."

Oliver dergiye uzanır.

Ona uzatıyorum. "İnanılmaz derecede zeki. Okulumuzdaki akademik rekorların çoğunu kırdı. İnsanları istediği şeyi yapmaya ikna etmekte çok iyiydi. Sosyal sermayeyi o kadar iyi anlıyordu ki, Fortune 500 listesindeki bir şirketin varisi olmasaydı, otuz yaşına kadar milyarder olacağını düşünmüştüm."

"Eh, onu alt edebilirim." Oliver fotoğrafa göz gezdirir. "Bir sonraki hedefimiz olabilirdi, ne yazık ki artık *ünlü* olmuş." Dergiyi bir kenara atar. "Yüzümün bir magazin dergisinde çıkma riskini göze alamam. Bazı dolandırıcılar ilgiyi *sever*, ama bizim aradığımız heyecan bu değil." Ellerini başının arkasına koyar, ayaklarını masaya uzatmak üzeredir, ama kapı açılınca ayakları yerde kalır. Parmaklarını açar ve ayağa kalkar.

Hailey, bir tuğla duvara çarpan hızlı bir tren gibi içeri girer. Odaya iki adım attıktan sonra aniden durur. Kapı arkasından gürültüyle kapanır.

"Hailey?" Bir adım atıyorum, ama o ellerini kaldırıyor.

Oliver ve ben geride kalıyoruz. Kalın siyah kulaklıklar kulaklarını kapatıyor ve platin rengi saçlarını düzleştiriyor; o ise ellerinde file kollu tişörtünü sıkarak odada volta atmaya başlıyor. Sessizlikte kargo pantolonundaki zincirler tınılıyor.

Onda herhangi bir yaralanma belirtisi var mı diye göz gezdiriyorum. *Kardeşim*. Trent şimdi ne yaptı? Bu düşünce beynimi kemiriyor, ta ki pantolonundan dışarı çıkan elastik Calvin Klein bel bandını fark edene kadar. Oliver'a yan gözle bakıyorum. "Senin iç çamaşırını mı giyiyor?"

"İlk kez olmaz." O, beni değil, onu inceliyor. "Kıskandın mı, Koning?" Kendi kendime gülümsüyorum. Dikkatimin dağılmasına seviniyorum. Ne kadar kısa ve geçici olsa da. Sonra duruyor, nefes alıyor ve kulaklıklarını boynuna çekiyor.

Şarkıyı son ses dinliyor olmalı. Şarkı ofisi dolduruyor, sözleri ve melodisi beni sarsıyor çünkü bu onun normal metal şarkılarından değil. İlk kez müzik paylaştığımızda, ona aşk, ölüm... ve korku hakkında bu şiirsel şarkıyı göndermiştim.

White Lies'in "Death" şarkısı yüksek sesle çalarken, o bir kez daha nefesini toplar ve şöyle der: "İş devam *etmeli*. Bu, işi değiştirmez. Sana bir şey söylemeden önce bunu bilmen gerekiyor."

Oliver ellerini ceplerinde tutuyor. Onun rahat tavırları kaslarımdaki gerginliği azaltmıyor. Aksine, beni daha da tetikte tutuyor.

"Trent'le bir şey mi oldu?" diye soruyorum.

Kafasını sallar. Koro yüksek sesle çalmaya başlarken elleri boynundaki kulaklığı kavrar ve gözleri benimkilere takılırken, "Hamileyim," der. Oliver'a bakar. "Binlerce kez hesapladım ve bebek ikinizden birinizin olabilir. Mart ayı civarında olmalı... O zamanlar ikinizle de yatıyordum."

Aklım almıyor.

Oliver'ın gözleri Hailey'i süzer. "O zaman yaklaşık on beş haftalık olmalısın?"

"On altı," diye düzeltir Hailey.

"On altı haftalık hamile." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. *Dört ay*. "Hailey..." "Bekle."

Onun sabit göz teması karşısında gözlerimi açıyorum. Sanki bu anı zihninde milyonlarca kez tekrar etmiş ve tüm olası tepkilerimizi görmüş gibi. Hiçbiri onu şaşırtamaz.

Şimdi burada ve kendinden emin bir şekilde şöyle diyor: "Bu bebeği doğuracağım. Bu bebeği seveceğim. Zaten olduğumdan daha fazla kasabanın fahişesi olarak anılacağım. Karnım belirginleşmeye başladığında babanın kim olduğu konusunda spekülasyonlar olacak ve umurumda değil. *Ben* buyum. Hiç bir ilişkim olmadı. Hiçbir şeyi normal şekilde yapmadım. Normal davranıyormuş gibi yapmaktan başka *normalin* ne olduğunu bilmiyorum, ve belki de bu sorun değil." Çok hafif bir nefes alıyor. "Ve ikinizin çocuk istemediğini biliyorum—ya da en azından çocuk için hazır olmadığınızı. Ciddi bir şeyin hepimizi korkuttuğunu biliyorum. O yüzden sizi bu durumdan kurtarıyorum." Birkaç kez başını salladı. "Bunun bir parçası olmak zorunda değilsiniz. Her şey kontrolüm altında. Benim."

Oliver ve ben aynı anda ağızımızı açıyoruz, ama o yine sözümüzü kesiyor.

"Bir şey daha var." Parmağını kaldırıyor. "Sadece bir tane."

"Tamam," diyorum tereddütle.

"Aramızda ya da işimizde ne olursa olsun, çocuğum *her zaman* kim olduğu gerçeğini bilecek. Gerçek annesinin kim olduğunu. Gerçek babasının kim olduğunu. Onu aldatmayacağım. Hiçbir şey ya da hiç kimse için."

Hailey'e her geçen gün daha çok aşık oluyorum. Bakışlarımdan hiç ayrılmıyor, ona duyduğum saygıyı, sevgiyi ve endişeyi içime çekiyor. Oliver, onunla arasındaki mesafeyi kapattığında ancak o zaman bakışlarını benden ayırıyor.

Oliver, ince vücudunu kollarının arasına alıyor. Onu yerden kaldırıyor. Kulağına fısıldarken onu daireler çizerek döndürüyor. Kollarını Oliver'ın boynuna dolarken ve daha fazlasını duymak için kulağını Oliver'ın dudaklarına doğru çevirirken, onları neredeyse gençler olarak hayal edebiliyorum.

On dört ve on beş yaşında, etraflarındaki kasabalar ve şehirler bulanık bir şekilde değişirken birbirlerine sarılıyorlar. Ve eminim ki, onlar asla değişmeyecekler.

Hailey ve Oliver, tüm Tinrocklar ve Gravesler gibi dayanacaklar. Bu iş başarısız olsa bile, Victoria'dan kovulsalar bile, sonuna kadar birlikte olacaklar. Tıpkı en başından beri birlikte oldukları gibi.

Tek soru işareti benim. Bu yüzden bana bakıyordu. Kaybedecek daha çok şeyim var. Hailey ile ilişkilendirilmek ve evlilik dışı bir bebek sahibi olmak —özellikle de kasaba, ağabeyimin ona ilgi duyduğunu düşünürken— dedikodu malzemesi olur. Müstehcen. İtibarı zedeleyen.

Sadece ona değil.

Oliver'ın umursamadığını tahmin ediyorum. O bir playboy. Burada bir kızı hamile bıraksa kimse şaşırmas.

Ve ben...

Aşağıya bakıyorum ve neredeyse gülümsüyorum. Her zaman insanların benden olmama istediği şeye karşı gelirim. Anneme kalsaydı, üst sınıf bir aileden bir kızla evlenmiş olurum ve şimdiye kadar dört çocuğumuz olurdu.

İnsanların benim hakkımda ne düşüneceği umurumda değil. Utanç, kendi inançlarından gurur duyamayanlar içindir ve ben Hailey ile birlikte olmaktan hiç utanmadım. Onunla bir bebek sahibi olmaktan da asla utanmam.

Şu anda onun kardeşimle birlikte olmasından çok endişeliyim, ama bu başka bir konu. Çünkü Oliver ayaklarını yere koyduğunda, bana döndüğünde, tedirgin görünüyor.

Oliver elini kızın başına koyar ve bana, "Ben hiçbir yere gitmiyorum," der.

"Biliyorum," diyorum hafifçe. "Sen her zaman onun hayatında olacaksın. Babası sen olsan da ben olsam da, yine de orada olacaksın."

"Jake...?" Hailey tereddüt ediyor.

"Onu senden almayacağım," diye onu temin ederim. "İkinizin birbirinizi kaybetmesi yanlış olur."

Gözleri doluyor. "Ben..." Yüzü, "*Seni de kaybetmek istemiyorum*" diyor.

Onun, benden ve bu bebekten uzaklaşacağımı düşündüğünü fark etmek beni mahvediyor. Sonra derin bir nefes alıyorum ve onu kışın görüyorum.

Gece gökyüzü parıldayan yıldızlarla kaplıyken, biz katamaranımda oturmuş, omuzlarımıza bir yün battaniye sarmıştık. Stonehaven'a ve Wolfe ailesinin tarihine ilgi duyuyordu ve ben de iskeleden mükemmel bir manzara olduğu için onu tekneye götürmüştüm.

Dürbün getireceğini düşünmemiştim. Sonunda pencerelerden dışarıyı gözetlemek yerine daha çok sohbet ettik. Saatlerce, saatlerce, saatlerce, okumaktan aldığımız basit zevklerden sevdiğimiz insanlar yüzünden paylaştığımız suçluluk duygusuna kadar, onun ve benim hayatımızı konuştuk. Kate'e daha önce yardım etmediğim için kendimi sorumlu hissettim. Annemin dar görüşlülüğü ve zalimliğinden kendimi sorumlu hissettim. O ise Carlsbad'da Phoebe'ye olanlardan kendini sorumlu hissediyordu. Çok geç olmadan, kökenleri ve biyolojik ebeveynleri hakkında cevaplar bulmaktan kendini sorumlu hissediyordu.

Zaman kaybediyordu.

Ben umudumu

kaybediyordum.

Ve o gece, bir şekilde ikimiz de birbirimizde bulduk.

Soğuk hava neredeyse dayanılmazdı ve sonunda katamarana girmek zorunda kalacaktık, ama yine de orada oyalanıyorduk. O anı bırakmak istemiyordum.

Ondan ayrılmak istemiyordum.

Sonra gri gözleri benimle kayalık adadaki malikane arasında gidip geldi. Bir oraya, bir buraya.

"Ne oldu?" Ona gülümsedim.

"Seninle burada olmak bana bir şiiri hatırlattı." Yanakları kızardı, ve bu sadece soğuktan değildi.

"Peki, şimdi bana anlatmalısın."

"Söylediğimi unut. Ben, şey... sadece fazla düşünüyorum."

"Emily Dickinson mu? Deniz ve köpeği hakkındaki şiir," tahmin ettim. "Sanırım resmi bir adı yok ama ben ona hep 'Deniz Kıyısında' derim."

Hemen gülümsedi. "Neredeyse doğru." Ben

de gülümsedim. "Tema mı, yıl mı?"

"İki şair de aynı dönemde yaşamış. 'By the Sea' aslında şu şiirle kafiyeli..." Sesi kesildi, ben anladığımda yüzündeki kızarıklık yayıldı.

"'Annabel Lee' mi?" O benim gözlerimi hızla tararken, ben de onun gözlerine baktım. "Sen... bunu biliyor musun?"

Sadece bilmiyordum. Çocukken okulda ezberlemiştim ve her satırı hafızama kazınmıştı.

"'Çok uzun yıllar önce, deniz kenarındaki bir krallıkta,' " diye fısıldadım, Stonehaven'a bir göz attıktan sonra tekrar ona baktım. "Orada, Annabel Lee adıyla tanıyabileceğin bir kız yaşıyordu. Ve bu kız, başka hiçbir düşünceye kapılmadan"—gözlerinin duygu dolu olduğunu gördüm ve kalbim taşacak kadar doldu—"sadece beni sevmek ve benim tarafımdan sevilmek için yaşıyordu."

Hailey bana derinlemesine baktı, sanki onun için hayata geçirdiğim bir masal romantizmiymiş gibi söylediğim bu sözlerle tutunuyordu ve ben de bunun benim için de var olmasını istedim. Poe'nun "Annabel Lee"sindeki o unutulmaz, sonsuz aşk. O gece sanki o şiir onun ve benim için yazılmış gibiydi.

Birbirimize o kadar uzun süre baktık ki, zamanın donduğunu sanırdım. Düşünmedim. Sadece hissettim. Ve o gece, yıldızların altında, en sevdiği şiirin sözleri buz sarkıtları gibi etrafımızda asılı dururken, Hailey'i ilk kez öptüm.

Sabah olunca eriyip gideceklerini sanmıştım. Ama hiç erimedi.

Daha sonra bunun sadece onun en sevdiği şiir olmadığını öğrendim. Bu, Tinrock ve Graves ailelerinin bir üyesi yaralandığında veya başı belaya girdiğinde yardım çağrısı olarak kullandıkları şiirdi. O, bu şiirin ailelerinin ölümsüz sevgisini içerdiğini söyledi.

Hailey'nin bildiği tek şey, sevgiden daha fazlası olan bir sevgiydi.

Ve şimdi o bunu bende arıyor. Ben de birini şiirsel ölümün derinliklerine kadar sevmek istiyorum. *Onu* bu şekilde sevmek istiyorum, ama benim evim bir yer. Onun evi ise beş farklı bedene kan pompalayan bir organ. Hayatta kalmak için tek ihtiyacı olan şey onlar.

Benim bu kasabaya ihtiyacım var. Doğuştan hakkımı bırakamam. Ben hala bir Koning'im ve her zaman öyle kalacağım. "Hailey," diye fısıldıyorum ofiste.

Gergin bir şekilde ağırlığını kaydırıyor. Oliver onun arkasında duruyor ve o, Oliver'dan bana bakıyor. "Sana sadece bilgiyi verebilirim. Sen de bir seçim yapmalısın."

“Beni serbest bırakıyor musun?” diye soruyorum ona. “Öyle demiştin. Beni baba olmanın sorumluluğundan mı kurtarmak istiyorsun? Sana değer verme, seni sevmeye sorumluluğundan mı?”

"Bunu istemiyorum," diye fısıldıyor. "Ama senin için daha kolaysa..." "Uzaklaşmak daha kolay değil," diye yumuşak bir sesle araya giriyorum.

“Jake...” diye uzatır. “Bu işi başaramazsak, Victoria’da kalamam. B-bebek senin olsa bile kalamam. Güvenli olmaz.”

Anlıyorum ve ona yalan söylemiyorum. “Bu kasabadan ayrılamam,” diyorum nazikçe. “Mirasın tamamını alabilmek için elimden geleni yapacağım, çünkü seni terk etmeyi düşünemiyorum. İtibarımdan korkmuyorum. Sadece benimle burada kalamayacağından korkuyorum.”

O hamile. Karnı şişmiş, benim çocuğumu taşıyan halini hayal etmek bile, onu takip edememek beni paramparça ediyor. Bu, olmak istediğim adam değil.

BURNER TELEFON SOHBETİ

(JAKE): Hatırlatma: Trent'in ailemin malikanesindeki en büyük partisi bu gece. Orayı ateşe vermemesini sağlamak için yardıma ihtiyacım var. Kızlar yine hariç, üzgünüm. 🏰

(PHOEBE): Bize milyonlarca kez söylediğin gibi 🍪

(ROCKY): Milyon bir yap 🕷️

(JAKE): Bu tür etkinliklerde ikinizin onun yanında olmasını istemiyorum. 🏰

(ROCKY): Ben de 🕷️

(NOVA): Üçüncü ✂️

(OLIVER): Dördüncü 🦎

(OLIVER): Beşincimiz mi eksik? Buraya gel, şapşal 🦎

(TREVOR): Meyveyi yem olarak kullanmaya karşı değilim 🦎

(NOVA): HAYIR ✂️

(ROCKY): ffs 🕷️

(HAILEY): Orada olmayacağımıza söz veriyoruz ❤️

YİRMİ BEŞ

Rocky

Trent'in Koning malikanesinde düzenlediği kavgacı, ahlaksız partilerin sayısını artık sayamıyorum. Stonehaven'da yaz tatilini geçirirken bile, küçük kardeşini kızdırmak için uyguladığı saçma stratejisinden vazgeçmedi. Her lanet cumartesi, malikaneyi sanki değerli bir mücevhermiş ve hırsız kasada çekiç sallıyormuş gibi korumak zorundayız.

Trent'in Koning mirasının geri kalanını ele geçirme taktiği o kadar saçma ki, bunu mantıklı hale getirmeye çalışırken beyin hücrelerimi kaybediyorum. Jake diğer yarısını *asla* öylece teslim etmeyecek. Trent her gece yatağına sığsa bile.

Bu olmayacak.

Yine de, işte buradayız. *Yine*.

Tüm partiler ahlaksızlık düzeyleri açısından farklılık gösterir, ama bu geceki özellikle çılgın. Trent genellikle bir konuk listesi hazırlar ya da en azından ana ev, bahçeler ve havuzda dolaşan insan sayısına bir sınır koyar.

Bu gece, kapıda bir kapı görevlisi olmadığına ruhumu (eğer bir ruhum olsaydı) bahse girerdim.

Herkesi içeri alıyor ve tahminimce, Caufield Üniversitesi'nden aptal bir herif "Koning partisi" haberini yaymış olmalı, çünkü gördüğüm herkesin yaşı yirmi ikiden fazla olamaz gibi geliyor.

Tek teselli: Trent burada olduğumu bilmiyor, yoksa bir köstebek gibi onun peşinden ayrılmam gerekirdi.

İkinci şans: Phoebe burada değil, yoksa aklımı kaçıırırdım. Trent, Phoebe'yi o kadar çok istiyor ki, partide onu öylece görmezden gelemeyiz.

Yani, evet, Jake ve ben arazide dolaşıp kimsenin atlara tekrar bulaşmadığından emin olurken, ben bu nimetlere tutunuyorum. Yoğun yaz neminde gömleğim cildime yapışıyor. Ter, ensemde damlacıklar oluşturuyor. Jake elini saçlarının arasından geçirip, şakaklarına yapışan nemli saç tellerini geriye doğru çekiyor.

Bir av tüfeği patlaması duyuluyor, ardından gürültülü bir alkış geliyor. Ne yazık ki ses, Konings'lerin malikanesinin *içinden* geliyor.

Jake çenesini sıkıyor ve sinirli bir şekilde gözlerini kapatıyor. Bir an bile rahat edemiyor. Onu anlayabiliyorum, ama içten dışa tahrip edilen benim evim değil.

"Gidip evi kontrol edelim," diyorum ona.

Sonunda malikaneye doğru yola çıkıyoruz. Soyunma ve eldeki beyaz tozu yutma içeren müstehcen bir kroket oyununu geçiyoruz. Bakımlı çimlerin üzerinde havai fişekler patlıyor ve Caufield tişörtleri giymiş üniversite öğrencileri, üstsüz bir kızın fıçı üzerinde durmasını alkışlıyor.

Jake o kadar çok başını salladı ki, yarın bir kiropraktöre gitmesi gerekebilir.

Arka bahçe, tek kullanımlık bardaklar ve bira şişeleriyle doludur, ama biz burada uzun süre kalıp izlemek, nutuk atmak ya da katılmak için durmayız. Mutfağın alevler içinde kalmadığından emin olmak için, bu ahlaksız malikanenin içinde kritik bir rotada ilerleyen füzeler gibiyiz.

Her yerde tekila, votka ve burbon şişeleri var. Deri ayakkabılarımın tabanları alkolle kaplı mermere yapışıyor.

"Yine yangın alarmını mı çalıştırmak istiyorsun?" diye soruyorum. Bunu geçen hafta sonu da yapmıştık.

"Acil servis kaynaklarını boşa harcayamam." O benden daha onurlu. (Ama bunu hepimiz biliyorduk.)

Mutfak sağlam. Lavaboda kusan genç bir çocuk dışında, onu tanıdığımda neredeyse inleyeceğim. "Sandon." Damian Bennet'in on dört yaşındaki kardeşi ve Stonehaven'daki yaz ev arkadaşımız bu bokun içine çekiliyor. "Hey dostum, iyi misin?"

Bennet ailesi Victoria'nın üçüncü kurucu ailesi olduğu için, bu partide bu kadar genç, statü ve servete sahip bir çocuk görmek beni şaşırtmadı. Bunu daha önce defalarca gördüm. Ebeveyn denetiminin eksikliği, başarılı olma ve aile mirasına layık olma baskısıyla birleşince, reşit olmayanların alkol ve uyuşturucu kullanması için mükemmel bir ortam oluşuyor.

O, güçsüz bir şekilde başparmağını yukarı kaldırıyor.

Jake ona bir bez uzatır. "Eve gitmen lazım, Sandon." O da inleyerek, "Sen eve git, Jake," der.

Neredeyse gülecektim.

"Burası benim evim," der Jake hafifçe, sonra bana, "Damian'ı ara, gelip onunla ilgilensin," der.

Başımı yana eğiyorum. "Peki bunu kendin yapamıyorsun çünkü...?"

Jake, atıştırma odaları için talan edilmiş açık dolaplara göz gezdirir. Konuyu saptırıyor. "Çünkü."

"Bu hiç de gizemli değil."

Sinirli gözleri benimkilere takılıyor. "Aramızda bir şey vardı."

Ohhh. Şimdi kahrımı patlatıyorum. Jake, Sandon'a sanki kulak misafiri olmuş bir sorunmuş gibi bakıyor. "Yarın hiçbir şey hatırlamayacak," diyorum. "Damian Bennet'le *bir ilişkin* mi vardı? Ve bunu daha yeni mi söylüyorsun? Bir aydan fazladır bu adamla birlikte yaşıyoruz." Şimdi düşününce, Jake'in Damian'a tek kelime bile ettiğini hatırlamıyorum. Birbirlerine baktılar mı ki? Kafamı yoruyorum.

"Birkaç kez birlikte olduk ve kavga ederek bitti. Konuşmuyoruz."

Aklıma gelen bir düşünceyle hafifçe gülüyorum. "Victoria'ya taşındığım ilk hafta bana oral seks yapmak istedi." Tekne evindeki parti.

Jake şaşırmıyor. "İzin mi verdin?"

Phoebe'yi düşünüyorum. "Hayır."

"İyi karar."

"Yatakta o kadar kötü mü?"

"Pek iyi değil." Yüzündeki ifade daha karanlık bir şey anlatıyor.

Tanrım. "Bilmek istemiyorum." Jake'e zarar veren bir adamı hayal etmek, onu yere sermek istememe neden oluyor. Garip. Ve bu gece kendimi psikanalize etmiyorum, ya da Jake'in "Sadece onunla yatma" diye uyardığı şekilde. Sanki *beni* korumak bu hikayenin ahlaki dersiymiş gibi.

Kızgın bir şekilde bakıyorum. Keşke o lanet kelimeleri yüksek sesle söyleyebilseydim. *Ben Phoebe'yle birlikteyim.* Çenemi sıkıyorum. Bunun yerine, "Biriyle birlikte olduğumu biliyorsun. Sadece onunla. Kimseyle paylaşmam." diyorum.

Bunu duyunca gülümsemeye başlıyor. Sanırım bizim adımıza mutlu.

Yukarıdan yüksek bir gürültü duyuyoruz ve altın sarkıt lambaların sallanmasını izlerken tavana bakıyoruz. İkinci kata doğru ilerlerken Damian'ı arayıp kardeşini almasını söylüyorum,

sonra telefonumu cebime atıyorum ve yedek telefonumun titreşimini hissediyorum.

Yumuşak halıyla kaplı basamaklı kıvrımlı merdiven boşluğunda durup telefonu çıkarıyorum. "Konuş," diyorum Jake'e.

O, benden dört basamak yukarıda bekliyor.

Kızgın bir bakış attım. "Beni dinlediğin kısmı çok sevdim." Başını eğdi. "En iyisinden öğrendim."

"Phoebe mi?"

"Başka kim olabilir ki?"

Sinirlenerek gözlerimi genişletirim, sonra mesaja bakarım ve kanım donar.

(PHOEBE): Partideyiz. Kızlar arasında acil bir durum var. Panik yapma ya da müdahale etmeye çalışma. Her şey yolunda. Sadece seni de haberdar edeyim dedim. 🐜

Her şey yolunda mı? Midem asitle doluyor. O neden burada? Ne acil durumu?

Hepimiz kızların bu partiden uzak duracağı konusunda anlaşmıştık. Yukarıya baktığımda Jake'in merdiven boşluğundaki yuvarlak pencereden dışarı baktığını gördüğümde daha da sinirlendim. Kaşları çatılmıştı. Yüzü sert bir ifadeyle donmuştu.

Bu hiç iyi değil. "Ne?" diye soruyorum ve hemen bir mesaj atıyorum.

ACİL ve İYİ kelimeleri aynı cümlede yer almaz. Ne oluyor lan? 🕷

"Buraya gel."

Saniyeler içinde yanına varıyorum. Pencereden, kıvrımlı çitlerin bir bahçe labirentine dönüştüğü doğu bahçesini mükemmel bir şekilde görebiliyoruz.

"Şu Phoebe ve Hailey mi?" diye soruyor. Endişe, derin sesini sıkılaştırıyor.

Nabzım hızlanıyor. "Nerede?"

Etrafta o kadar çok insan var ki. Sıkışıp dans ediyorlar, sevişiyorlar, içiyorlar. Boyunlarına ve bileklerine takılmış ışık çubukları bedenleri aydınlatıyor. Gökyüzünde canlı renkler patlıyor.

"Çeşmenin yanında." Onu görüyorum.

Koyu mavi saçları, yapışkan ve nemli esintiyle dalgalanıyor. Omuzları açık beyaz keten elbisesi ona çok yakışıyor ve normal şartlarda Phebs'i görmekten mutlu olurdum. Kolunu kız kardeşimin omzuna dolamış. Hailey'i bu kadar çok sevmesini seviyorum — tabii aralarındaki bağ, birbirleri için acı çekecekleri kadar aşırıya kaçmadıkça.

Hailey'nin platin sarısı saçları iki örgü halinde. Siyah kargo pantolon ve ona uyan siyah file bluz giymiş, preppylerin denizinde tek başına bir gotik gibi göze çarpıyor.

Ellerinde kırmızı Solo bardaklar var ve sanırım Hailey'nin bardağında su var. Phoebe'nin bardağında ne var, hiç bilmiyorum. Bu sadece kız kardeşimin *hamile* olduğunu hatırlatıyor bana.

Hala kimse benim şüphelendiğimi bilmiyor. Sanırım dün Jake ve Oliver'a gerçeği söylemiş olabilir. Oliver'ın, Trent'in ona baskı uyguladığı rol yapma senaryolarında ısrarcı olması ve Jake'in daha önce bir işte başarısız olup olmadığımızı sorması, içimde gizli bir şüphe uyandırdı.

Kısa cevap: hayır.

Uzun cevap: *başarısızlığın* tanımına bağlı. Hata yapıp, istediğimizden daha az parayla bir şehirden aceleyle ayrılmak zorunda kaldık mı? Evet. Hiç dolandırıcılıkla suçlandık mı? Hayır.

En azından kız kardeşim onlara söylemiş.

Düşüncelerimi bir kenara itip Jake'e, "Evet, onlar," diyorum.

Phoebe ve Hailey görüş alanımızdan kaybolur. Korku beni sarmaya çalışır.

Jake ağır bakışlarını benimkilere sabitler. Mavi gözlerinde dolaşan endişenin aynısı benim gri gözlerimde de görülebilir. Onları bulmamız gerek. Boğazımda asit var. Ciğerlerimde. İçimde.

Ona Phoebe'nin mesajını gösterdikten sonra aramayı deniyorum ama cevap vermiyor. Öfkeyle başımı sallıyorum. "Ne tür bir kız sorunu ki bunu başka hiçbir yerde çözemediler?"

Bir numarayı çeviriyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Hailey cevap vermiyor."

Dışarıdan gelen ağır bas sesiyle pencere titriyor. "Belki de oradan telefonların çaldığını duyamıyorlar." Kapıdan dışarı çıktığımızda müzik dayanılmaz derecede yüksek.

Yukarıdan gelen erkek sesleri yükseldikçe sessizleşiyoruz. "Hayır, gerçekten. Yemin ederim."

"Yemin mi ediyorsun?"

"Dostum, içkisine koyması için ona para ödedi. Her şeyi duydum. TK bu gece Phoebe Smith'i sikmeyi planlıyor."

TK, yani *Trent Koning* Waterford.

Ham, acımasız bir öfke ve aciliyet içime çöküyor. Phoebe'yi aramak için merdivenlerden aşağı inerken iki basamak atlıyorum. Jake tereddüt etmeden ve itiraz etmeden peşimden geliyor. Dar koridorda konuklarla omuz omuza çarpışıyoruz ve ben bakışlarını görmezden geliyorum.

"Dikkat!" diye bağılıyor bir adam, ellerini havaya kaldırarak. Porselen bir vazo havada süzülüyor ve bir futbol topu gibi avuçlarına düşüyor. Üniversite çağındaki öğrenciler tiz bir şekilde gülüyor ve koridorda koşmaya devam ediyorlar.

Her şey çok gürültülü. Hepsi kulak zarlarımı deliyor.

Pegler yerine plastik votka şişelerinin kullanıldığı, derme çatma bir bowling salonuna rastlıyoruz. Oyunun ortasından geçip, pinleri tekmeliyorum.

"Hey!"

"Booo! Berbatsın!" "Grey sinirli görünüyor."

"O her zaman kızgın görünür."

Kimseye cevap vermeden oradan ayrılıyorum.

Gidiyorum. Oturma odasına.

Yan kapıdan dışarı. Eurythmics'in "Sweet Dreams" şarkısının remiksi kafamın içinde yankılanıyor. Bu şarkıya dayanamıyorum. Kan dolaşımda zehirli bir yakıt gibi. Son sinirimi de yok ediyor.

"Grey!" Jake, teras boyunca aceleyle ilerleyen adımlarıma yetişmeye çalışarak bağılıyor. "Grey!" Durmuyorum. "Rocky!" Ve sonra, "BRAYDEN!"

Elini omzumda hissediyorum.

"Yapma." Ayakkabılarım çimlere gömülürken kolunu benden çekiyorum. "Trent'i ara," diyor nefes nefese. "Önce Trent'e git."

"Yapamam. Ona ulaşmam lazım. Eğer ona ilaç vermişse..." Mide bulantısı ve öfke boğazıma yükseliyor, sesimi yakıyor. "Anlamıyorsun. Anlayamazsın, Jake. Onu bu pozisyonda

! Onu bu durumda bırakmam! Lanet olası kardeşleri olmadan olmaz!"

Bana olan endişesi çok gereksiz ve *sinir bozucu*. Mesele benim travmam, onunla olan geçmişim değil. Mesele, dün ne yaşadığımızı, beş yıl önce ne yaşadığımızı ya da beş yıl sonra ne yaşayacağımızı umursamayan, acımasız ve merhametsiz şimdiki zaman.

"Sen doğuya git!" diye bağılıyor yüksek tempolu müzik ve kulakları sağır eden ritmin üstüne. "Bahçeden çıkmışlarsa diye ben batıya gideceğim!"

Nefesim ciğerlerime ulaşmaya çalışıyor ama sanki yanıyor, beni kömürleştiriyor.

Ayrılıyor ve ben hızla doğuya doğru koşarken, yardım çağırmaya başlıyorum. "Ne oluyor lan?" Nova uyuklu bir sesle cevap veriyor. "Saat sabahın ikisi, Rock."

"Kıçını yataktan kaldır. Hemen buraya gelmen lazım."

Adrenalin sesini netleştiriyor. "Neler oluyor?"

"Grey! Gel bizimle oyna!" Kadınlar bira pong masasından bağılıyor. İlgileniyormuş gibi davranarak zaman kaybetmiyorum. İtibarımı korumaya çalışmıyorum. Rol yapıyorum.

Sadece onu bulmaya
çalışıyorum. Ve bu şarkı da
siktir olsun.

Telefonu kulağıma sıkıca bastırıyorum.

"Rocky?" Nova homurdanıyor. "Ne oluyor lan? Hâlâ Trent'in partisinde misin?"

"Evet. Hâlâ buradayım. Hailey ve Phoebe geldi." Telefonu ağzıma daha yakın tutarak kendi tarafımdaki müziğin sesini bastırıyorum. "Phoebe'ye uyuşturucu verilmiş olabilir."

"Nerede o?" Bir araba kapısının çarpma sesini duyuyorum. Kontak sesi.

Malikanenin doğu tarafındayım. Yürürken, bu rave partisi akıllara durgunluk veren bir kaos; içkiler dudaklardan damlıyor, terli bedenler hareket ediyor, dans ediyor ve alanı dolduruyor. Uyanıklığımı gözlerimin içini yakıyor. Neredeyse hiç göz kırpmıyorum. İnsanların arasından geçip taş çeşmeye ulaşmaya çalışıyorum. Kızlar kolumu tutup adımları seslendiklerinde durmuyorum.

Onları yararak geçiyorum.

"Rocky?!" Cevap vermediğimde Nova bağılıyor.

"Onu bulamıyorum." Sesimdeki derin, kaba sertliği duyuyorum. Gerilmiş kaslarım, öfke ve korkuyla dolu ateşli, gergin bantlar gibi. Rahatlamıyorum. Rahatlayamıyorum.

"Kız kardeşime uyuşturucu verdiler. Ve sen onun nerede olduğunu bilmiyorsun." Öfkesi hissedilir derecede, ama içimde kaynayan öfkeyle karşılaştırıldığında hiçbir şey. "Onu bulsan iyi olur, Rocky. Yemin ederim ki..."

"Beni kim sanıyorsun?" diye alaycı bir şekilde karşılık veriyorum. "Buraya gel." "Hız yapıyorum." Motorun devrini duyuyorum.

Güzel. Telefonu kapatıyoruz ve ben Oliver'ı arıyorum; o zaten partide ve Collin Falcone'den ayrılıp kızları aramaya çıkacak. Bütün gece halk plajında deniz camı arayan Trevor'ı arıyorum. Sidney'e doğum günü hediyesi olarak bir kolye yapmak istemişti.

Hâlâ orada olup olmadığını soracak vaktim yok. Sadece ona, "Hailey'nin sana ihtiyacı var. Senin buraya gelmen gerekiyor," diyorum.

Bir arabanın motorunun çalıştığını duyuyorum. Sonra Phoebe'yi tekrar aramaya çalışıyorum. Cevap yok. Kafamın içinde Jake'in sesini duyuyorum, onun yerine Trent'i bulmam için beni teşvik ediyor.

Nerede olabileceğine dair iyi bir fikrim var.

Sanki ikiye bölünmüşüm gibi hissediyorum. İkiye ayrılmışım. Ama rotamı Konings'lerin havuzuna çeviriyorum.

YİRMİ ALTI

Phoebe

Bu gece hiçbir şey iyi gitmiyor.

Rocky kadar batıl inançlı değilim, ama şu anda bir karga, kuzgun ya da başka bir ürkütücü kuş bana doğru uçarsa, inançlarımı yeniden gözden geçiririm.

Sidney Burke'ün Hailey'i arayıp Trent'in partisine gelmesi için yalvaracağını beklemiyordum.

Onun ayrıca "Phoebe'yi de getirebilirsin. Yardıma ihtiyacım var. *Lütfen.*" demesini de beklemiyordum.

Hailey ve ben, başka bir kızın çaresiz yalvarışını görmezden gelemezdik, o kız benden batık tırnak kadar hoşlansa bile.

Elektronik rave müziği ve gümbür gümbür bas sesleri başımı çatlatıyordu. Kırmızı Solo bardağımdan büyük bir yudum viski soda içerek bu sesleri bastırdım. İçki boğazımın arkasını yakıyordu ama sarhoş olmanın keyfini çıkarmayı dört gözle bekliyordum.

En son ne zaman alkol içtiğimi hatırlamıyorum. Hailey'i koruduğum günler resmen sona erdi. Artık arkadaşımın suçu üstlenmemeyi deniyorum. Gerçi... bu zor. Ama iyi tarafı, Jake ve Oliver onun hamile olduğunu biliyor. Yakında kardeşlerine ve Nova'ya da söyleyecek.

Topuğum çimlerin yumuşak çimlerine saplanıyor. "Kahretsin. Hails..." diye sesleniyorum.

Arkasını dönüp bana doğru geri geliyor. Omzunu destek olarak kullanıp topuğumu çıkarıyorum. Bu beyaz bantlı stiletolar çok şirin olsalar da giymek akıllıca değildi. Kayışlarını çözüp parmağımda sallandırıyorum.

Hailey'nin bakışları malikanenin kuzey tarafına sabitleniyor. "Acele etmeliyiz. Sidney'in başının ne tür bir belada olduğunu bilmiyoruz."

Sidney telefonda ayrıntıları anlatmadı ama sesi çok üzgün geliyordu. Paniklemişti. Öyle ki, buraya koştuk ve bu partiden uzak durma sözümüzü bozduk.

"Ya bize şaka yapıyorsa?" diye soruyorum, buluşma noktası olan Konings'lerin özel plajına doğru ilerlerken. Reverb'i aşırı kullanan DJ'den uzaklaştıkça kulaklarım çınlıyor.

Hailey bana bir bakış attı. "Bunu anlayamayacağımızı mı sanıyorsun?"

"Doğru." Viski içkiden bir yudum daha alıyorum, karışık içkiyi adeta yudumluyorum ve Hailey'nin parıldayan gülümsemesinden kaçamıyorum.

"Sarhoş olacağım için mi mutlusun?"

"Sonunda tekrar eğlenmeye başladığın için mutluyum," diyor Hailey, kollarını iki yana açarak dengede dururken, bir elinde su dolu kırmızı bir Solo bardağı tutuyor; biz de kumul çimleri arasındaki kaygan taşların üzerinde ilerliyoruz.

Plaja inen merdivenlerde bir sürü üniversite öğrencisi esrar içtiği için, biz de ana yoldan uzaklaşmaya karar veriyoruz.

İkimiz de sendelediğimizde o benim elimi tutuyor. Hâlâ çıplak ayakla yürüyorum ve içkimi dökmemeye çalışıyorum.

"*Trent'in* partisinde eğlendiğime inanamıyorum. İğrenç." Burnumu buruşturuyorum. Küçük boş plajda minyon sarışını gördüğümde alkol midemde ekşi bir his bırakıyor. Sidney ileri geri yürüyor ve beyaz delikli elbisesi ılık esintiyle dalgalanıyor.

Kumlara adımımızı atar atmaz, kan çanağı gözleri ve gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarıyla bize doğru koşuyor. "İkiniz de geldiniz mi?" Şaşkınlıkla gözlerini kocaman açıyor, bakışları çoğunlukla bana yönelmiş. Ama omuzlarının hafif bir rahatlamayla sarkmasını fark etmemek zor.

"Bunun bir şaka olabileceğini düşündük," itiraf ediyorum. "Arkadaşların ortaya çıkıp üzerimize domuz kanı dökmek üzere mi?"

Burnunu çekiyor. "Uh, hayır. Ben o kadar kötü değilim, Phoebe. Arkadaşlarım burada olduğumu bile bilmiyorlar. Sadece onun beni bulamayacağı başka bir yer bilmiyordum."

O.

Hailey ve ben birbirimize derin bir endişeyle bakarız. *Trevor mu?* Bunun onunla bir ilgisi olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama bunu kafamda oturtamıyorum. Trevor pek çok şey olabilir — psikopat, katil — ama Sidney'e asla zarar vermeyeceğine tüm varlığımı ortaya koyardım.

Derin bir nefes alıyorum. "Eğer Trevor bir şey yaptıysa..."

Sidney bana mide bulandırıcı bir bakış attı ve cümlemi yarıda kesti. "Trev bana yardım ediyor. Seni aramamın sebebi o." Gözleri Hailey'e kaydı. "Kız kardeşinin çözüm bulmakta ve insanları beladan kurtarmakta çok iyi olduğunu söyledi. Ve eğer birine ihtiyacım olursa, onunla konuşmam gerektiğini söyledi."

Trevor. Belki de bu kızı gerçekten seviyordur.

Vay canına... Hiç düşünmemiştim... Açıkçası onda böyle bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim. Bu gelişimle hiçbir ilgim olmamasına rağmen gurur duyuyorum. Yine de onunla gurur duyuyorum ve bence Rocky daha da gurur duyardı.

Sidney yine bana ters ters baktı. "O yüzden bu konuda onun adını lekeleme. O bunu hak etmiyor."

Savunma amaçlı ellerimi kaldırıyorum. Sidney yardımımızı istese de keskin dilini kaybetmediğini görmek güzel. Azarlanan ben olmasaydım, buna saygı bile duyabilirdim.

"Ne oldu?" diye sorar Hailey. "Kimden saklanıyorsun?"

"Babam." Sidney, babasından bahsedilince parmaklarını birbirine geçirip ayırarak kıpır kıpır oluyor. "Bu akşam beni aradı ve Caufield Üniversitesi'nden kaydımın silindiğini, Londra'daki bir okula transfer edildiğimi söyledi. Daha önce adını bile duymadığım bir okul. *Yarın* bütün aileyi İngiltere'ye taşıyacak."

Weston Burke gerçekten de pisliğin teki.

"Sen on dokuz yaşındasın," diye hatırlatırım ona. "Yetişkinsin. Senin istediğin yere gitmek zorunda değilsin. Ona siktirip gitmesini söyle."

"Söyledim. Seni aramadan önce. Kredi kartlarımı dondurdu ve banka hesaplarıma erişimi engelledi. Yarın sabah uçağa binmezsem güven fonumu elimden alacağını söyledi." Başını salladı, saçları yüzünün etrafında dalgalandı. "Beş parasızım ve kalacak yerim yok. Evi çoktan sattı." Gözleri panik içinde Hailey'e kaydı. "Onunla gidemem. Yurtdışına mı? Üniversitem *burada*. *Burada* arkadaşlarım var. Trevor"—

sesi titriyor—"Trevor burada. Babamla Londra'ya gidersem, yaptığım her şeyi o kontrol eder ve ben..." *Kapana kısılmış olurum*. Gözleri yaşlarla doluyor ve elinin tersiyle yüzünü ovuştururken gökyüzüne bakıyor.

Hailey omzuma hafifçe vurur ve gözlerinden, zihninde bir strateji oluşturduğunu anlayabiliyorum. "Rocky taşındığından beri Reynolds ailesi tekne evini hala kiraya vermedi."

"Kira ödeyecek param yok," diye Sidney boğuk bir sesle araya girer.

"Bunu sonra düşün," diyorum ona. "Sana avans verebiliriz. Önce babanın yanından uzaklaş."

Sidney boğazını yutuyor. "Ben... paranızı alamam. Beni sevmiyorsunuz bile."

Gözlerimi deviriyorum. "Birbirimizi kollamak için birbirimizi sevmemiz mi gerekiyor? *Aslında* biliyorum. En azından bu konuda hemfikiriz."

Neden arkadaşlarına gitmediğini sormuyorum. Hepsi de ailelerinin parasıyla geçinen üniversite öğrencileri. Eminim hayır diyeceklerinden ya da onlara yalvararak itibarını zedeleyeceğinden korkuyordur. Hailey ve ben... onu akranları kadar sert yargılamayacağız.

"Tekne evi daha uzun vadeli bir çözüm," diyor Hailey, daha çok bana hitap ederek. "O zamana kadar, ona limanda bir otel odası ayarlamalıyız. Senin adına. Babası, ona yardım ettiğini düşünmez."

"İyi fikir." Ona oda ayırtmak için telefonumu çıkardığımda Rocky'den gelen cevapsız bir arama görüyorum. Kalbim duruyor. DJ'in yanındayken telefonun çaldığını duymamış olmalıyım.

Bizim için endişelendiğini biliyorum ama biz iyiyiz. Plajdayız. Etrafımızda kimse yok. Trent muhtemelen havuz evinde üçlü seks yapıyordu.

Oda rezervasyonunu e-postayla gönderdiğimde Sidney, sulanan gözlerini ovuşturdu. Bize milyonlarca kez teşekkür etti. "Yarın telefonumun hattını keserse ne olacak?" Gerçek bir korku yüzündeki rengi soldu.

"Adım adım gidelim," der Hailey, Sidney'in telefonu çalmadan önce.

Arayan numaraya bir göz atar. "Trevor arıyor. Belki beni otele bırakabilir." Çağrıya cevap verir, bize tekrar teşekkür eder ve merdivenlere doğru yönelir.

Hailey ve ben onun merdivenlerde kayboluşunu izliyoruz. İkimiz de sessiziz. Ay ışığı dalgalanan okyanusun üzerinde parıldıyor ve sert dalgalar öfkeyle kumlara çarpıyor.

Burası daha sessiz.

"Yaptığımız tek iyi iş bu muydu?" diye soruyorum sonunda, bu düşünce boğazımı düğümlerken.

"Olabilir." Hailey derin bir nefes verir.

İssız sahili, yere düşmüş şemsiyeleri ve suya doğru uçmuş sandalye minderlerini gözden geçiriyorum ve Rocky'yi geri arayabilmek için çapraz askılı çantamdan telefonumu çıkarıyorum. Ama ayaklarımı soğuk kuma gömdüğümde, birdenbire kendimi süzülüyormuş gibi hissediyorum.

Zihnim yavaş yavaş bulanıklaşır ve içkime bakarım. Birkaç shot'tan fazla mı döktüm acaba?

Telefonum avucumda çalar ve Nova'nın aramasını hemen cevaplarım. "Alo?"

"Neredesin?" Kardeşimin endişesinin sertliği beni şaşırtır. Burada olduğum için kızacağını tahmin etmiştim, ama bu kadar endişeleneceğini düşünmemiştim.

"Konings'in plajındayım. Hailey ve ben Sidney'e yardım ediyorduk..."

"Sidney'le mi birliktesin?" Sert sesinde endişe belirliyor.

"Artık değil. O az önce gitti. Sadece Hails ve ben kaldık." Kendimi çok kötü hissediyorum. Fiziksel olarak kötü. Kolumu havada tutmakta ve telefonu kulağıma dayamakta zorlanıyorum. Panik beni sarmaya alışıyor. "Neler oluyor?"

"Sen söyle. Rocky az önce aradı, sana uyuşturucu vermişlermiş."

"Bana... ne?" şu anda vücudumu ağırlaştıran bu hissi tanıyorum. O buna bir isim koydu. "Hailey?" Telefonu yere dşryorum. Elimden kayıp gidiyor. Ne oluyor lan? *Ne olduğunu biliyorum*. Bunun ne olduğunu biliyorum. "Oturmam lazım."

Telefonumu kumdan alır ve kumun içine gömülmüş tik ağacından yapılmış şezlonglara doğru aceleyle yürürken peşimden gelir. Kıçım yastığa değdiği anda vücudum çöker.

"Phoebe?" Hailey kollarımı tutarak beni dik tutmaya çalışıyor ama ben şezlongun üzerine geriye doğru düşüyorum. Hayır, hayır, hayır, *hayır*.

Nova'nın sesi telefonda boğuk geliyor. Hailey'e tutunmaya çalışıyorum ama kollarım sarkıyor. "Hissedemiyorum... Kontrol edemiyorum..."

Gözleri fal taşı gibi açılmış. "Uzan. Uzan." Sanki gneşleniyormuşum gibi şezlonga uzanmama yardım ediyor. Sanki bu benim isteğimmiş gibi. Kendi isteğimle aldığım bir pozisyonmuş gibi.

Bunu istemiyorum. Bunu ben istemedim.

Bacaklarımı uzatıyorum, ama abamla zar zor hareket ediyorlar. "Buraya gelirken insanlara arptık, değil mi?" Sesim tizleşiyor.

"Kalabalığın arasından sıkışarak geçtik."

"Birinin ikime bir şey katacak kadar mı?"

Onun dehşeti benim de dehşetim. Korku beni boğmaya başladığında nefes almakta zorlanıyorum. *Rocky*. Onu ağırma dürtüsü beni tüketiyor, ama adı şişmiş boğazımda takılı kalıyor. *Rocky nerede?*

"İyi olacaksın," diyor Hailey güven verici bir sesle. "Sadece biraz kestireceksin. Ben burada kalacağım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Bir şekerleme.

Yanıp tutuşan, öfkeli gözyaşlarıyla mücadele ederken burnum genişliyor ve çenem titriyor. "Bunun tekrar olduğuna inanamıyorum." Bütün viski şişesine GHB mi katılmıştı? şu anda başka insanlar da bayılıyor mu? "İyi misin?" diye soruyorum ona.

"İyiyim." imlerle kaplı kum tepesinin zifiri karanlığına bakarken gözleri giderek büyüyor.

"Hailey?" Oturmaya alışıyorum. Yapamıyorum. Burada yatmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Beynim çok uzaklara kayıyor. O çok bulanık görünüyor. Elini sıkmaya çalışıyorum. Elimi sıktığını zar zor hissediyorum, ama o burada.

O burada.

Tnel görüşü beni tam bir karanlığa sürüklerken, son bir kez daha titrek ve çaresiz bir yalvarışta bulunuyorum.

"Rocky."

YİRMİ YEDİ

Hailey

Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim. En iyi arkadaşımı koruyabilirim.

Tıpkı senin Carlsbad'da yaptığın gibi.

Gözlerimi sıkıca kapatıp hayatımın en kötü gecesini silmeye çalışıyorum, sonra derin bir nefes alıp kararlılıkla gözlerimi açıyorum. Bunu yapabilirim çünkü aksi takdirde daha da korkunç bir şeye tanık olacağım.

Kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim.

"Buradayım," diye Phoebe'ye fısıldıyorum, gevşek kollarını nazikçe karnının üzerine yerleştiriyorum, ama onun görebileceğinden veya hissedebileceğinden daha acil bir şekilde.

Baygın durumda ama onu dikkatlice düzeltip yüzündeki yumuşak mavi saç tellerini tararken, o kadar da cansız görünmüyor. Yüzüne ılık ve haykırışlar çektiğini gördüğüm bir yüz, kendine güvenen erkekleri parlak deri oxford ayakkabılarıyla sendeleten bir yüz, hayranlık uyandıran, arzu ve açgözlülüğü kışkırtan bir yüz.

Sessizce akan gözyaşlarım yanaklarını

ıslatıyor. "Lanet olsun," diye küfrediyorum ve parmağımın damlaları siliyorum.

En iyi arkadaşımın güzelliğini bir kez bile kıskanmadım. Büyüdükçe üzerine çekilen tüm ilgiyi, benden uzaklaştırdığında rahat bir nefes aldım.

O, bakışların tadını hiç çıkarmadı. Bundan hiç hoşlanmadı. Sadece, benim o yakıcı bakışlardan nefret ettiğimi bildiği için, spot ışığını benden uzaklaştırmayı seviyordu.

Phoebe beni her zaman korudu, ama ben her fırsatta onu korumakta yetersiz kaldım.

Bu gece daha iyi olmalı. Telefonundaki kumu silkeliyorum ve Nova'nın hâlâ hatta olduğunu görüyorum. Hemen kulağıma dayıyorum. "Plajdayız," diyorum, Phoebe'yi daha önce duymamış olması ihtimaline karşı. "O baygın."

"Siktir!" Küfürü o kadar yüksek sesle patladı ki, telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım.

Sessiz ve titrek bir nefesle, "Onu kaldıramıyorum. Onu taşıyamam. Yeterince güçlü değilim," diyorum.

"Sana geliyoruz." Nova'nın sesi jet yakıtı gibidir, etrafındaki her şeyi havaya uçurabilir. "Orada kal."

Başka seçeneğim yok.

Hangisi daha kötü bilmiyorum: hiç seçeneğim olmaması mı, yoksa aralarından seçim yapmam gereken çok fazla kötü seçenek olması mı?

İzolasyon içindeki çevremizi gözden geçirirken başımı bir o yana bir bu yana çeviriyorum. Kumul çimleri tuzlu gece esintisinde dans ediyor ve sakın dalgalar karanlık, pürüzlü kumların üzerinde yuvarlanıyor. Birkaç dakika önce bunu *güzel* bulmuştum.

Şimdi ise *talihsiz*, diye düşünüyorum.

Burası çok ıssız. Malikanedeki partiden çok uzak. Kıyı şeridini ancak bu kadar görebiliyorum.

Hava daha nemli. Ağır dilime yapışıyor. En ufak seslere bile kulaklarım dikiliyor. Yaramaz bir şemsiyenin çırpınan kumaşı. Suyun kumla öpüşmesinin çıkardığı *hışırtı*. Havuz kenarındaki DJ'den gelen uzak bas sesleri.

Sarhoşların kıkırdamaları. Sarhoşların kahkahaları. Bu sesler malikaneden mi geliyor, yoksa bizim bulunduğumuz yerden mi?

Karışık konuşmalar giderek yükseliyor. Daha netleşiyor. Plaja inen ahşap merdivenlerden birkaç kişi inerken donup kalıyorum. Sonra kuma düşüyorlar. Derin bir boğukluk seslerini boğuyor.

Gözlerimi daha da kısıyorum. Erkek figürler. Dört kişi mi?

Turuncu ay ışığının içine doğru ilerledikçe, emin oluyorum. *Dört adam*.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi. "Buraya geliyorlar," diye Nova'ya fısıldıyorum. Diğerlerini araması gerekiyor. Şu anda plajda olduğumuzu bilen tek kişi o.

"Kimsiniz?"

Konuşmaya korkuyorum.

Birinci senaryo: Bizi görmüyorlar. Kendi işlerine bakıyorlar. Biz de kendi işimize bakıyoruz. Ama sessiz kalmak, Nova'ya bilgi vermekten daha mı önemli? Özellikle de bizi görürlerse.

"*Hailey*," diye zorla söylüyor Nova. "Kim?"

Telefonu yüzüne kapatma dürtüsüyle mücadele ediyorum. Sesi çok yüksek. Nova her zaman çok gürültücüdür, ama aynı zamanda aramızda en sessiz olan da o olabilir.

Hızlı bir karar verip fısıldıyorum, "Erkekler. Sarhoşlar." Yaklaştıkça, geniş omuzlu olanı, kahkahalar atarak sırık gibi arkadaşının üzerine düşüyor.

İyi adamlar olabilirler. Arkadaşımın uyuşturulduğunu içtenlikle ve empatiyle önemseyen ve ben kardeşimden yardım isterken yardım için bekleyen bir senaryo olabilir.

Bu ihtimal, alkol tüketimleri, bu tür partilere sık sık gelen kendini üstün gören tipler ve bu grubun akran baskısından olumsuz etkilenebileceği gerçeği nedeniyle azalıyor.

"Etrafında silah var mı?" diye soruyor Nova. "Metal bir şey?"

"Hayır," diye fısıldıyorum, "ve onlarla kavga etmek bir çözüm değil, Nova. *Devasa* adamlar. Sanırım biri Caufield forması giyiyor." Futbolcular. Üniversite öğrencileri.

Vay canına, bu gece gerçekten şansımız yaver gitmedi. Hâlâ birkaç olumlu senaryo var, ama iki buçuk metrelik bir şemsiyeyle bir linebacker'ın kafasına vurmaya çalışmak ya da onu yere yatırmaya çalışmak gerçekçi bir seçenek değil.

Nova bir erkek gibi düşünüyor.

Ve ne yazık ki, bu senaryoda ben bir kadını ve başarıya ulaşma şansım son derece sınırlı.

Yaklaştıkça, donuk, ağır göz kapaklı gözleri netleşiyor, elleri Don Julio şişeleriyle meşgul ve en iri olanı karanlığa gözlerini kısarken ben acı verici bir şekilde hareketsizim.

"Kapatmam gerek," diye mırıldanıyorum. "Hayır..."

"Diğerlerini aramalısın. Onlara nerede olduğumuzu söyle." Sesim titriyor. "Beni duyacaklar."

"Saklanabilir misin?"

"Bir çözüm bulurum." Aramayı sonlandırıyorum ve telefonu sessize almak istiyorum ama hareket etme riskini göze alamıyorum.

Keşke Phoebe beyaz giymeseydi. Okyanusun üzerinde sallanan büyüleyici ay gibi parlıyor. Onların onun nefes kesici güzelliğine değil, doğanın ihtişamına odaklanmalarını tercih ederdim. Ve saçımı göz kamaştırıcı bir platin rengine boyadığım için pişmanım. Bu gece siyah beyzbol şapkamı takmalıyım. Onun yanına uzanmalıyım. Onu tamamen görüş alanından korumalıyım. Bu seçenek elimden kaçıyor, artık çok geç.

"Hey!" iri yapılı sporcu bağılıyor. "Orada kim var?!" Doğrudan beni işaret ediyor. Yanağımın içini ısııyorum. Kalbim daha sert ve daha hızlı atıyor.

"O bir kız mı?" diye arkadaşlarına soruyor. "Gördünüz mü?"

"Dostum, bahse girerim o fahişe Genevive'dir. Elli dolara bahse girerim kendini okşuyordur." "Tanrım, umarım Priscilla'dır. Kusana kadar suratına sikerdim onu."

Gülüyorlar, sonra sikte kusmuğun iğrençliği konusunda tartışıyorlar. "Orada kim var?!" diye bağılıyor biri sarhoş bir sesle. "Julia Kelsey mi?!" "Bakire," diye şarkı söyler gibi söylüyor biri. "Senin bekaretini bozacağım, bebeğim!" "Siktir, sanırım iki kişi var." "İkisini de sikerim."

Bunlar iyi adamlar değil.

"Bak, lanet olası Craig ve Bert'e benziyorlar."

"Öyleyse, sen alabilirsin, Timmy." "Siktir git."

Ayak sesleri daha gizemli, adımları daha uzun.

Arkamda, zarif beyaz pamuklu elbisesiyle Uyuyan Güzel gibi yatıp kurtarılmayı ya da mahvolmayı bekleyen Phoebe'ye bakıyorum. Kadınlığı, içimi kemiren bir kırılmanın etrafında dolanıyor. Pembeye boyanmış ayak parmakları kumla kaplı. Nefesimi kesen, boğazımı tıkayan sonuçları olan düzinelerce senaryo hızla zihnimden geçiyor, ama onu güvende tutacak olanlara odaklanıyorum.

"Geri döneceğim," diye fısıldıyorum en yakın arkadaşıma. "Söz veriyorum. Senin yapmayacağın hiçbir şeyi yapmayacağım."

Bu onu korkutur.

Açıkçası bu beni de korkutuyor.

Sandalyenin kenarından hızla sıçrayarak dört adama doğru koşuyorum. "Hey!" diye bağıyorum. "Hey." Yuvarlanarak duruyorum ve içgüdülerim neredeyse geri çekilmeme neden oluyor. Keskin tekila kokusu tek başına beni geriye savuruyor.

Mükemmel taranmış kahverengi saçları, "Zengin!" diye bağıyor. Birinin kolunda gösterişli bir A. Lange & Söhne deri kayışlı saat, diğerinin ise lacivert Brioni polo tişörtü ve haki şortu var. İkisi orman yeşili Caufield Sea Serpent formaları giymiş ve gözlerinde aç bir parlaltı var.

Temmuzda yirmi beş yaşına gireceğim. Eğer Caufield'da lisans eğitimi alıyorlarsa, sanırım dördünden de büyüğüm. Kendimi daha yaşlı hissetmemem çok garip.

En azından bakışları üzerimde kaba bir şekilde dolaşırken öyle hissetmiyorum. Gülümsemeye ve somurtmamaya çalışıyorum. "Güzel bir gece, değil mi? Şuraya gidelim mi?" Malikanenin yönünü göstererek, aptalca ve zararsız bir şekilde parmaklarımla silah işareti yapıyorum.

Gülüyorlar.

"Hey, hey," diyor en iri olanı, forması kaslı pazılarına çok sıkı oturuyor. Bir kolunu arkadaşının omzuna dayayıp bana sarkıntılıkla bakmasını izliyorum. "Sen

Grey Thornhall'ın kız kardeşi, değil mi?"

"Phoebe Smith'in arkadaşı değil mi o?"

"Dostum, o çok seksi," der preppy olan Phoebe hakkında.

"Oh, lanet olsun." Biri arkamdan birine bakıyor. "O mu?" Şezlongda baygın yatan Phoebe'yi işaret ediyorlar.

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Oraya gitmeyelim," diyorum. "Cidden. Bizi... rahat bırakabilir misiniz? Epey bitkin durumdayız." Nazik davranıyorum. Bu en zayıf senaryolardan biri, ama çoğunu tüketmeye karşı değilim.

"Ah, çok mu içti?" En iri olanı gülüyor. En kötü bakışımı atıyorum. "Cidden."

"Cidden ne?" Phoebe'ye bakmak için harekete geçiyor; gözlerindeki o yırtıcı bakış beni tedirgin etmeye yetiyor. Vücudumla ve iki avucumu uzatarak önünü kesiyorum.

"Oraya gitmeyeceksin," diye uyarıyorum.

"Yoksa ne olur?" diye gülüyor. Hepsi sanki beni okyanusa atıp denizin ortasına sürüklenmeye bırakabilecekleri zayıf bir dalmışım gibi gülüyorlar.

Midem düğümleniyor. Phoebe ne yapardı? Örgümden kaçan bir tutam saç parmağımda döndürüyorum, kalçamı geriye atıyorum ve tozlu bir baştan çıkarma havasıyla dudaklarımın köşesini ısıyorum. Flörtöz biri değilim ama deniyorum. "Ya seni tamamen kendime istersem?"

Dikkatlerini yeterince çekiyorum. Asgari düzeydeki seksapelimin onları cezbedebileceğinden şüpheliyim. Sarhoşlar. Eminim şu anda bir karton kutuyla bile sevişirlerdi, ama sarhoş olmasalardı, belki de bu durumda olmazdık.

"Öyle mi?" İri yarısı gözlerini dudaklarımdan göğsüme kaydırıyor.

"Dostum, bu kız kolay bir kız," preppy tipli adam, göğüs kafesi geniş sporcuya fısıldıyor. Belki de sürtük olarak bilinen itibarım gerçek bir nimettir.

"Bizim için ne yaparsın?" diye soruyor geniş göğüslü olan. Muhtemelen 113 kilo ağırlığındadır. "Beni takip et ve öğren." Merdivenlere doğru geriye doğru yürüyorum, onları adım adım uzaklaştırıyorum. Bu, dizlerimin üzerine çökmeden bu durumdan kurtulabileceğim son senaryo.

Kıvrımlı ahşap merdivene bir buçuk metre kala aniden dururlar. Kalbim hızla atarken midem bir anda boşalır.

"Oraya çıkmıyorum Callahan," der zengin çocuk en iri olanına. "Burası çok gürültülü."

"Evet, kulaklarım hâlâ çınlıyor." Callahan bana başını sallayarak onay verdi. "Buraya gel." "Eğer..."

"Yok, buraya gel. Sürtük gibi davranma."

Öfkelenmemek için *tüm gücümü* kullanıyorum. Yüz yüze manipülasyon benim uzmanlık alanım değil, ama bu yaz üzerinde çalıştım. Tiksimimi gizlemek için hafifçe gülüyorum. Yaklaşıyorum. Onlara birkaç santim uzaklıkta, kendimi küçük hissederek yukarı bakıp yüzlerine bakıyorum. Avcıların arasında yalnız bir geyik gibi. Derilerini yüzmek için toplanmışlar.

Annem, kendimi av gibi hissettiğimi bilse tiksindirirdi. Çok önemli bir hata yaptığımı söylerdi. Bir yerlerde en büyük kozumu kaybettiğimi söylerdi. Onlar güç illüzyonuna sahip olmalı, ama ölümcül darbeyi vuracak olan her zaman ben olmalıyım.

Onlara, sırtları Phoebe'ye dönük olacak şekilde durmalarını işaret ettim. "Sıraya girin." "Ne yapacağını biz sana söylesek nasıl olur?"

"Evet, örgülerini çöz."

"Örgülerimi seviyorum da." Biri kıkırdar.

İki dağınık balık kuyruğu örgüsünden birine dokunuyorum. Zaten çözülmüş. "Pantolonlarınızı çıkarın," diyorum, zaman kazanmayı umarak.

"Önce sen." Callahan sırtıyor.

Phoebe hiç tereddüt etmeden soyunurdu. Bunun için eğitilmişti.

Göğsümde bir boşluk oluşur ve file tişörtümü vücudumdan çıkarırım. Zaten içini gösteriyordu. Sade, siyah, B beden bir sütyenle kalırım. "Şimdi pantolonlarınızı çıkarın," diye karşılık veririm.

"Kararları biz veririz."

Yüzümdeki acı ifadesini yutuyorum. "Ya da sikini ısırp koparabilirim."

Callahan bir eliyle yüzümü kavrar, yanaklarımı acı verecek şekilde sıkıştırır. "Bizi ısırsan, seni bu *lanet* kumda paramparça ederiz." Başımı yana doğru iter, boynum ağrır, ama hemen ona dönmem.

Kumdaki bir çukuru izliyorum. Bir ayak izi.

Bu benim rolüm değil ve onun rolü olması gerektiği için nefret ediyorum. Zayıf olarak algılanan herhangi birine ait olabileceği için nefret ediyorum. Durum bu değil mi? Algı? Ben daha küçüğüm. Onlar daha büyük. İki basit, önemli gerçek.

Beynim, bana daha fazla zaman kazandıracak bir çözüme ulaşana kadar daha fazla çözüm, senaryo ve olası sonuçlarla dolup taşıyor. Tek ihtiyacım olan şey bu. *Zaman*. Onların dikkatini ne kadar uzun süre başka yöne çekebilirim, Nova'nın çok geç olmadan bizi bulma şansı o kadar artar.

Gözlerim dördünün arasında dolaşır, bakışlarından kaçınmıyorum. "*Oral fiksasyon* terimini duyduunuz mu? Sigmund Freud tarafından geliştirilen tartışmalı bir teori."

"Biz ucube dilini konuşmayız," diyor

Callahan. Arkadaşları kıkırdıyor.

"Basitçe söylemek gerekirse... Ağzıma bir şeyler almak istiyorum."

Bu onları susturur. Benden birbirlerine bakarlar, arkadaşlarının merakını ölçerler. Ben, daha önce hiç karşılaşmadıkları bir tuhafım. Onlara tuhaf olanın kapılarını açıyorum ve umuyorum ki bu, arkalarında baygın yatan güzel kızdan biraz daha çekici gelir.

"Peki, sikini içine sokmadan önce, neden başka bir şey denemiyorsun?" diyorum. "Beni test edebilirsin. Isırmam. Söz veriyorum. Bu beni tahrik ediyor." Ağzımı olabildiğince geniş açıyorum, bunun benim hassas bölgelerimi ortaya çıkarmadığını kendime inandırarak.

Sadece *zamana* ihtiyacım var.

"Dostum." Preppy olan Callahan'a bir bakış atıyor. "O gerçekten bir sürtük."

"Bundan ne kadar zevk alacağını göreceğiz." Callahan öne doğru adım atar ve yine yanağımın kenarını kavrar. Başparmağını dudaklarımın arasına kaydırmadan önce gözleriyle beni uyarır. Derisinin tuzlu tadını engelleyemem. "Dudaklarını kapat."

Sözünü dinlerken kalbim hızla atıyor, gözlerim arkadaşlarına sabitlenmiş, dikkatlerinin bende kalmasını sağlıyorum. İçlerinden biri yaklaşıp yavaşça örgülerimi çözmeye başlıyor.

"Sanki benim sikimi emiyormuş gibi em," diye teşvik eder Callahan.

Nabzım hızla atıyor. Diğer iki adam arkamdan yaklaşırken onları gözden kaybediyorum. Omzumun üzerinden bakmaya çalışıyorum.

Callahan'ın tutuşu sıkılaşıyor, boynumu çevirmeme izin vermiyor. "*Em* dedim."

Arkadan parmaklar kargo pantolonumun eteğini çekiyor. Sanki yüzlerinin önünde salladığım bir oyuncakmışım gibi benimle oynuyorlar.

Benim planım.

İşe yarıyor... biraz fazla iyi.

sorumlulukları.”

Kumda buruşuk bir şekilde duran file tişörtüme sert bir bakış atıyor. Sonra, benim hissettiğim yıkımla bana dönüyor.

“Ebeveynlerimiz için yapmak zorunda kaldıkları şey adil değil. Bizim için feda ettikleri şey adil değil...” Carlsbad’ı hatırladıkça çenem titriyor. Keman Oyunu. İşaret. Onun grotesk arkadaşı. “Onları o lanet odada onunla duyuyorum ve içeri giremiyorum. Durdurmam için beni içeri almıyorlar... Durdurmak için her şeyi yapardım.”

Hıçkırarak ağlıyorum ve Jake beni göğsüne çekiyor. Kollarımı omuzlarına doluyorum. Ayağa kalktığımda ben de onunla birlikte yükseliyorum ve tutunmam gerekmiyor. Beni kaslı, heybetli vücuduna sıkıca sarıyor.

Gök mavisi gözleri üzerimde dolaşıyor. İçime giriyor. Rüya gibi. Ona bakıyorum, gözlerimi ayıramıyorum. Kalın kaşları çenesi gibi sertleşiyor, ama sert ya da katı değil. Çok yönlü kişiliğinin çoğu yumuşak. Şefkatli. Şu anda yüzünde sadece şefkat var ve bu, ciğerlerimdeki işkenceyi yatıştırmaya başlıyor.

Bu iyi bir adam.

Daha uzun süre bakıyorum, yaz gökyüzünde süzülüyorum ve yerçekimi beni aşağı çekmeden önce gerçekten ne kadar yükseğe çıkabileceğimi merak ediyorum. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor, bu yumuşak hareket kalbimi okşuyor.

İkimiz de bize doğru koşan birinin hızlanmış, acil nefesini duyuyoruz. Başlarımızı aynı anda çeviriyoruz ve Oliver’ı görüyorum.

Gözleri, Jake’in kollarından kayarken, kucaklaşmamızı, üstümdeki tişörtün eksikliğini ve gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarımı tarıyor. Titriyorum. Panik ve endişe nefes borumu sıkıştırırken, tüm vücudumu saran titremeleri durduramıyorum.

"Ne oldu?" Oliver büyük bir endişeyle sorar, sonra şezlongda baygın yatan kız kardeşini fark eder. Phoebe’ye doğru *koşar*. "Kahretsin. *Kahretsin*. Phoebe?" Yanağını okşar.

Çıplak bacaklarının yanındaki sandalyenin kenarına çöküyorum.

Oliver bana endişeli bir bakış atıyor. "Bana anlatmalısın." Bu sert bir talep değil. Oliver asla sert, kaba ya da acımasız değildir. Mecbur kalmadıkça. Ama bana karşı asla.

"Ben-ben..." Jake’in gömleğimi almak için uzaklaşmasını izliyorum. "O bayıldığında ben buradaydım. Onu kim uyuşturdu görmedim."

"Buraya kimse geldi mi?" Oliver, Phoebe’nin bileğinden nabzını kontrol ederken sorar. "Hails?" Elini uzatıp dizimi sıkar. "Jake gelmeden önce sahilde başka kimse var mıydı?" Nazik bir sorudur.

Yine de midem bulanıyor.

Dizlerimin arasına kusuyorum. Askeri botlarıma çok az kalıyor. *Harika*.

"Bırak çıkarsın, Hailstorm." Oliver uzun bacaklarıyla şezlongun üzerinden atlayarak yanıma gelir ve beyaz gömleğinin düğmelerini açar. "Her zamanki cumartesi gecesi partilerinden farksız. Tarih kitaplarına geçecek bir gece."

Yanık boğazımda boğuk bir kahkaha takılır. "Bunu tekrar okumak istemiyorum." Yan tarafa tükürürüm.

Oliver gömleğini bana bez olarak kullanmam için uzatır ve kusmuğumun üzerine kum atar. Sonra önümde çömelir, yüz hatlarımı inceler. Kulağının etrafında kıvrılan saçlarına odaklanırım. Öpülmeye değer yumuşak dudaklarının kıvrımlarına. İster sıcak altın rengi bir teni olsun ister güneşten kaçındığı için daha solgun olsun, ister sakallı olsun ister tıraşlı olsun, ister kilo vermiş

ya da on kilo kas yapmış olsun, karamel rengi gözlerindeki ışıltı aynı kalıyor.

Onun varlığı bile yaralarımın serin bir merhem gibi geliyor. Yatıştırıcı, beni uyandırmaya çalışıyor.

Ben onun gibi değilim. Başkalarını iyileştirebilecek biri olmadığımın, aksine incitecek biri olduğumdan endişeleniyorum.

Çömelmiş pozisyonunda hafifçe hareket ediyor, gözleri hâlâ beni takip ediyor. "Eh, görünüşe göre tamamen sağlam. Akli nerede?"

"Bir an için kayboldum," diyorum.

"Bulamayacağım bir şey yok." Karizmatik gülümsemesi bende de uzaklarda bir gülümseme uyandırabilirdi, ama bu gece bana ve kız kardeşine duyduğu endişe yüzünden gülümsemesi biraz sönük kalıyor.

Göz bebekleri de devasa. O kocaman siyah gözlerin içine bakıyorum. Uçtuğunu bildiğimi biliyor. *Bu gece bu partide olmamam gerekiyordu.* Ben burada olmadan ve o Trent'in yanındayken, muhtemelen bu gece uyum sağlamak için bir iki çizgi çekmenin iyi bir zaman olduğunu düşündü. Bukalemun gibi ortama uyum sağlamak kendi zorluklarını da beraberinde getiriyor.

Ağzımı onun gömleğiyle siliyorum. "Teşekkürler, Olly."

"Kaç kişiydiler?" diye tek nefeste soruyor. Elini kaldırıyor, ben de küçük parmağını indiriyorum. "Dört mü?"

Başımı sallıyorum. "Zaman geçirmek için iğrenç bir şey yaptım."

Düşünceli bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Eminim ben daha iğrenç şeyler yapmışımdır."

Gözlerim yanıyor. Keşke bu doğru olmasaydı. Dudaklarım titriyor ve Jake gömleğimi getiriyor. Karanlık bakışları ve içten gelen sıcaklığı ikimizi de sarar. "Gitmeliyiz."

Başımı sallıyorum, mide bulantımı bastırmaya çalışıyorum. "Kokulu tuza ihtiyacı olacak. Ona söz vermiştik..." Oliver'ın gözlerine bakıyorum ve o da derin bir nefes verip başını sallıyor.

"Ne sözü verdiniz?" Jake şaşkın bir şekilde ikimizin arasında bakışlarını gezdiriyor.

"Böyle bir şey olursa, bizi onu uyandırmamız için söz verdirmişti. Sadece bir iki dakika olsa bile." Çoğu tıp uzmanının bunu tavsiye etmeyeceğini ona söylemiyorum. Kokulu tuzlar, vücudundaki ilaçların etkisini ortadan kaldırmayacak. Onu sadece kısa bir süreliğine uyanık tutacaklar, ama bu konuda kimse Phoebe'nin isteklerine karşı çıkmayacak.

Oliver kız kardeşine döner. Onu sanki sonsuz bir uykuda kaybolmuş bir Disney prensesiymiş gibi kucağına alır. O, gevşek bedenini dikkatlice kollarında tutarken, kız kardeşinin başı göğsüne düşer ve bakışları bana döner.

Jake'ten gömleği alırım. Kollarımı file kumaştan geçirip, gömleği karnımdan aşağı doğru çekerken kumaşla boğuşurum ve kızın çantasını ve topuklu ayakkabılarını alırım.

Oliver yanımdan geçerken fısıldar, "Sana dokundular mı?"

"Lütfen Olly, yine ağlamak istemiyorum." İçimdeki yıkımı bastırmak için kuma bakıyorum. Jake yanımda yürürken teselli edici bir şekilde elini enseme koyuyor, başparmağıyla beni okşuyor ve ben ona sarılmak için can atıyorum.

Düzenli nefesler alarak nabzımı yavaşlatmaya çalışıyorum. Phoebe olayları bölümlere ayırıyor, kasıtlı olarak unutup, ama ben nasıl yapılacağını bilmiyorum. Tek yaptığım hatırlamak. Ağzımı kapatan o etli elden hâlâ tüylerim diken diken oluyor. Dilime değen başparmağından. Göremediğim ama vücudumda hissettiğim ellerden. "Git," diyorum nefes nefese. "Jake, Rocky'yi ara."

Muhtemelen şu anda aklını kaçırmıştır.

YİRMİ SEKİZ

Rocky

Trent, ben onu bulamadan beni bulur.

Onu doğu bahçesinden, Phoebe'nin olabileceğini düşündüğüm her yerden uzaklaştırdım. Taş arka bahçede, sigara izmaritlerinin, sönmüş iç lastiklerin ve terk edilmiş sandaletlerin üzerinden geçiyorum.

Kimse onu bulmuş mu diye telefonuma gizlice bakıyorum. Yeni mesaj yok. Yeni gelişme yok.

Ondan ayrıldığı her saniye içim parçalanıyor. Gözlerim yanıyor ve lanet olası suratımın üç metre ötesini bile zorlukla görebiliyorum.

Bilinmezlik, kafesi kırılmış bir hayvan gibi çok yavaş, çok acı verici bir şekilde içimi parçalıyor.

Güler yüzlü bir gülümseme
takınamıyorum. Sesimi zar zor
dengeleyebiliyorum.

Öfkeyle bakmamak için şakaklarımdan damlayan tere odaklanıyorum. Bu his beni çabucak rahatsız ediyor ve avucumun içiyle yüzümün yanını ovuşturuyorum.

"Kardeşime yardım etmeyi bırakmalısın," diye yine sızlanıyor Trent, parmaklarını koyu kahverengi saçlarının arasından geçirip, sonra kolunu DJ'in *kulak çınlatıcı müzik* çaldığı devasa havuza doğru uzatıyor; bir aptal da ikinci kattan kırmızı ışıklı suya bomba atlayışı yapıyor. Flamingo şamandıralarının üzerinde uzanan üstsüz kadınlar, dalgalar onlara çarptıkça çığlık atıyor. "Bunu gerçekten durdurmak mı istiyorsun, Grey?!"

"*Sana* yardım ediyorum!" Müzik ve havai fişeklerin patlama seslerinin üstüne bağıriyorum. "Jake seni çok kolay bir şekilde dava edebilir..."

"Lütfen!" diye gülerek sözümü keser. "Küçük kardeşim mi?! O çok *yumuşak* başlıdır!" Trent iki omzumu da kavrar ve bizi havuzun yanındaki su birikintisinde durdurur. "O senin ve benim gibi değil! Asla da olmayacak!" Eğik gülümsemesi, şu anda zar zor dayanabildiğim bir kibirle genişler. "Öyle olsaydı, belki Phoebe hâlâ onunla olurdu!"

İçimde öfke kaynıyor. Ama sadece içimde.

"Ya Jake asla pes etmezse?!" C sınıfı düğün DJ'ine, sanki bu Koning'lerin statüsünün altında bir şeymiş gibi yüzümü buruşturuyorum.

"Pes edecek! Bu arada, biraz *eğlen*." Omuzlarımı sarsıyor ve ona yumruk atma isteğim daha da artıyor. Trent'e karşı genel küçümsemem, adını koyamadığım daha yıkıcı bir duygunun altında yatıyor. Şu anda felaket gibi geliyor.

"Bunun benim tarzım olmadığını biliyorsun!" diye bağıriyorum. "Bu partileri çok kapsayıcı buluyorum!" Bu sığ bir iğneleme. "Konuk listesi daha küçük olsa daha iyi olurdu!" Saatile bakıyorum

, ondan kurtulmam gerekiyor.

Ona ihtiyacım var.

Bu bir çaresizlik ve onun bunu benden koklamasına izin veremem.

"Kesinlikle katılıyorum! Ama burada büyük resme bakmalısın!" Ne kadar ileri gidebileceğini görmek için yüzümü hafifçe okşuyor ve ben elini üzerimden çekiyorum. Bu bir uyarı.

"Beni sinirlendirme dostum! İşle ilgili *çok, çok uzun* bir hafta geçirdim!" Ben CIA'deyim ve bu gizli bilgiyi paylaştığım tek özel kişi o; eski karım bile bilmiyor. Rolex'ime bir kez daha bakıp ona "Karımla buluşmam lazım!" diyorum.

"Eski karın!" diye bağırarak hatırlatıyor, sınırlarımı sınıyor.

Ama ben beta bir kaltak değilim. O, alt tabakadan gelen arkadaşlarının beni ezmesine izin vermeyen bir alfa olduğumu seviyor, ama ben asla onu ezmem.

Uzaklaşmak üzereyim.

Elini uzatıp pazımı yakaladı ve beni durdurdu. "Phoebe nasıl?!"

Onu kendimden çekiyorum. Beni oy alıyor mu? Alarm, müzikten daha tiz bir sesle çalmaya başlıyor, etrafımdaki dış gürültüyü bastırıyor. Tek duyduğum şey korkum.

Onu bıçak gibi keskin bir bakışla süzdüm. Şu anda nerede olduğunu biliyor mu? Her zaman biliyor muydu?

Gözlerimi havuza, arka bahçeye gezdiriyorum, ama tek gördüğüm Nashville'den, yirmili yaşlarımızın başlarından kesitler. O kusarken ben ara sokakta saçlarını tutuyorum. Bilincini kaybederken onu arabanın arka koltuğunda tutuyorum.

Ağlıyor. *Bundan nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum. Beni bırakma.*

Dikkatimi tekrar Trent'e veriyorum. "Onun burada olduğunu bildiğini sanıyordum?!"

"Onu uzaktan gördüm! Bu gece geleceğini düşünmemiştim! Asla gelmez!" Görünüşe bakılırsa, doğruyu söylüyor. "Belki..." Kafasını bir yandan diğer yana sallıyor, yüzünde alaycı bir gülümseme var.

"Ne yapmış olabilirsin?!" Onu konuşturmak için gülümsüyorum. Biz sadece arkadaşız. Bana her şeyi anlatabilir. Hatta bunu söylüyorum. "Biz arkadaşız, değil mi?!" Elimin tersiyle göğsüne vuruyorum.

"Öyleyiz!" Başını bana doğru eğiyor. "Ve sen *son derece* huysuzsun, Grey. İyi bir rahatlamaya ihtiyacın var." Tepkimi ölçmek için duraksıyor, ben de onaylayarak başımı sallayıp gülümsüyorum. Devam ediyor. "Bak, arkadaşın olarak, bence o hâlâ senden hoşlanıyor, ama biraz cesaretlendirilmeden kendini vermez. Bu gece işler çok daha kolay olacak."

"Öyle mi?" *Siktir git.* "Nasıl yani?"

"O aldatılan Howie'ye para verdim, içkisine onu gevşetecek bir şey katsın diye." Şimdi göğsüme bir şaplak atıyor. "Bana sonra teşekkür edebilirsin, ama sadece izlememe izin verirsen." Sanki şaka yapıyormuş gibi gülüyor, ama karanlık bakışları ciddi olduğunu gösteriyor—bana da davet etsen iyi olur. Katılacak. Paylaşacağım ve bu hediye için ona teşekkür edeceğim.

Beynim uyuşmuş durumda. Öfkeli nabzımdan başka hiçbir şey duymuyorum. Onunla geçirdiğim, her şeyimi tüketen, yüreğimi parçalayan hayatımdan başka hiçbir şey görmüyorum.

Binlerce kez dilimi kanayana kadar ısırdım. Binlerce kez işim için gerçek duygularımı bir karıştırıcıda ezip geçirdim. *İş.* Hâlâ bitmemiş bir iş var. Çekilmemiş bir ip. Trent'in yanımda olmasına ihtiyacım var.

Onunla aramızdaki ipi koparamam.

Testereyle kesemem.

Ama içimdeki şiddetli dalgalanmayı bastıramıyorum. Tüm o yakıcı, bastırılmış öfkeyi. Bastırıcı öfke. Birikiyor. Çok hızlı.

Başımı eğiyorum, alnlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakınlaşıırken ona bakıyorum. "Beni aldatılmış bir koca mı sanıyorsun?"

Gözlerimde yeni bir şey görüyor. Bir anlık şüphe onu sarmalıyor. Müzik aniden kesiliyor, "Hey!" ve "Tekrar açın!" diye bağırırlar yükseliyor.

Trent'e yaklaşıp, göğsümü göğsüne dayarım.

"Grey?"

Alaycı bir şekilde, "Karımı tecavüz etmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diyorum. Beni duyanlar nefeslerini tutuyor.

Çirkin yüzünde *tiksinti* belirliyor. "Kimse öyle bir şey demedi, Grey. sen oraya gittin."

Onu daha da geriye doğru sürüklerim. Kenara doğru.

Onun sesi yine kafamın içinde. *Bundan nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum. Beni bırakma.* Patlıyorum. Onu havuza itiyorum. Ve ben de onunla birlikte giriyorum. Açık konuşayım, onunla birlikte girmek *istiyorum*.

Kırmızı ışıkla aydınlanan su buz gibi soğuk, ama soğuğu hissetmiyorum. Trent'le su altında ve üstünde boğuşuyorum; nefes almak için her su yüzüne çıktığımızda yumruklaşıyor ve tekmeliyoruz. Şiddetli su sıçramaları yüzüme çarpıyor. Yumruğumu çenesine indirdiğimde, o da ağzıma bir yumruk indiriyor. Havuzun etrafındaki seyircilerin çıkardığı gürültü kafamın içinde sönük kalıyor. Sadece nabzımın çarpışını duyuyorum.

Sonra onu iki buçuk metre derinliğe batırıyorum, aşağı çekiyorum. Kırmızı havuz ışığı yanımda sıcak bir şekilde parlıyor. Gömleğinin yakasını yırtıyorum, kolunu arkasına çekiyorum. Kendini yüzeye çıkarmak için beni suya batırmaya çalışıyor.

Nefes almak için mücadele ediyor.

Onu çelik bir çapa gibi aşağı çekiyorum. Onu su altında tuttukça daha çılgınca debeleniyor. Beni itip atamıyor. Ben daha güçlüyüm ve nefesimi tutma konusunda daha titiz ve dikkatliyim.

Eminim ki babası ona ayak bileklerine ağırlık bağlayıp, sanki genç bir Navy SEAL adayımı gibi suda hızlandırılmış bir eğitim vermemiştir. Eminim ki hayatında hiç bu kadar rahatsız olmamıştır.

Eminim ki kendini hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştir.

Su altında çığlık atıyor, aralık ağızdan baloncuklar çıkıyor.

Onun haksız öfkesinin korkuya dönüşmesini görmek içimdeki bir şeyi serbest bırakıyor. Ciğerlerimi hiç bu kadar oksijen doldurduğunu hissetmemiştim.

Ne kadar süre su altında kalacağımızı bilmiyorum, ama sonsuza kadar dayanabilirim. Onu öldürebilirim. Bende bu güç var. Ama temel arzularımın beni ele geçirmesine asla izin vermem. *Kontrol sende değil, Bray.* Beni yetiştiren kadının sesini duyuyorum.

Kontrol bende

değil. Umurumda

mı ki?

Kafamdaki bu soruyu cevaplamadan önce, biri suya dalıyor. Eller omuzlarımı, kaburgalarımı kavıyor ve sonra beni Trent'in üstünden çekip alıyor. Onlara karşı koymuyorum.

Trent, son nefesini almak için mücadele ederek yüzeye doğru tekmeliyor.

Suyun yüzeyine çıktığımda nefes alıyorum, havuzun kenarını yakalayıp kendimi taşı çıkarıyorum. Kafamı sola çevirip Jake'i görüyorum.

O da kendini dışarı çekiyor ve sınırlı. Dürüst olmak gerekirse Nova olduğunu sanmıştım... Nova değildi. Peşimden suya atlayan Jake'ti.

Bu ağırlık göğsüme baskı yapıyor. Şimdi nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Komik.

Trent kenara tutunuyor ve havuza kısmen dalmış halde kalıyor, kendini karaya çıkarmak için gücü yok. Suyu öksürüyor, ciğerlerini parçalıyor.

Şok olmuş, sarhoş kalabalığa sadece kısmen dikkat ediyorum. Bunlar Victoria Country Club'a sık sık gelen yaşlı, kibar ve düzgün sosyetikler değil; bunlar onların otuzlu yaşlarındaki ve üniversite çağındaki çocukları.

"Vay canına!" Sarhoş bir haykırış gergin sessizliği dolduruyor. "Bu Grey mi?"

"Bir dakika, Grey ve Trent kavga mı ediyor? Onlar en iyi arkadaş değil miydi?"

İki sosyetik, Trent'i havuzdan çıkarmaya çalışıyor. Trent, nefes nefese olsa da zayıf görünmek istemediği için adamları itiyor.

Islak saçlarımı geriye itip ciğerlerimi havayla dolduruyorum.

Phoebe'nin alkollü içkiyi hiç içmemiş olma ihtimali var. Howie'nin bardağına GHB koymamış olma ihtimali var. Bu, Trent'in bunu önceden planladığı gerçeğini değiştirmez, ama bu gecenin sonucunu değiştirir.

Yine de, eğer ona ilaç verildiyse...

Bu düşünce birdenbire aklıma çıkıyor.

Aniden, dayanılmaz bir şekilde.

O kadar hızlı hareket ediyorum ki, Trent'e doğru fırlıyorum — şu anda yüzümün iki adım ötesini bile göremiyorum. Tek hayal ettiğim, eline basmak, kemiklerin kırılma sesini duymak ve sonra kafasını tekrar suyun altına itmek.

Jake kollarını koltuk altlarıma altına sokar, beni arkadan kavrar ve geriye doğru çeker. Kardeşine ulaşmamam için beni yerden *kaldırır*. "Dur," der kulağımın dibine, benim olacağımdan çok daha az düşmanca, çok daha teselli edici bir sesle. "Dur, Brayden."

Doğum adımı söylemesi... Evet, bu işimi bitirdi.

Öfkemi içime çekiyorum, sert bir nefesle bastırıyorum. Jake beni bıraktı, Trent ise nefesini toplayıp hırlayarak, "Ne oluyor *lan*?" diyor. Yüzündeki öfke elle tutulur.

Bundan geri dönüş yolu var. Bunun basit bir yanlış anlaşılma olduğunu ona ikna etmenin bir yolu. Ama onun buna inanmasını istiyorum mu?

Hayır.

Ona gerçeği, boğulana kadar zorla yutturmak istiyorum. "Bu lanet kasabada kendini tanrı mı sanıyorsun?" Sert sesimden öfke fışkırıyor. "Sen bir *tümürsün*."

"Siktir..."

"Hayır, siktir git," dişlerimin arasından çıkardım. "Benim olan senin değil; sen bana sahip değilsin. Hiç olmadın, *asla da* olmayacaksın." Beni gördüğünde, *gerçek* beni ve ne olduğumu gördüğünde yüzündeki rahatsız edici ifadeyi izliyorum. Hiçbir zaman onun arkadaşı olmadım. "Eğer lanet olasıca açık değilse, TK" —takma adını tükürdüm—"bence sen iğrenç bir *pisliksin*. Bir taraf seçtim. Ve o asla senin tarafın olmayacak." Sert bakışlarım şaşkın seyircilerin arasında dolaştı, ellerinde ezilmiş plastik bardaklar ve ağzı açık kalmış yüzler. "Hepiniz de aynısını yapmalısınız."

Trent, ani ihanetimin yarattığı zihin karmaşası içinde gözlerini kırıştırıyor. "Evimden defol," diyor soğuk bir sesle.

"Zevkle." Sıcak, güçlü adımlarla verandadan çıkıyorum. İnsanlar benden uzaklaşıyor, sanki onları ateşe verecekmişim gibi benden uzak duruyorlar.

Yanımda birinin olduğunu hissediyorum.

Trevor. O da burada. Ne zamandır burada olduğunu bilmiyorum. Kalabalığın arasından görünmeden geçen bir gölge gibi.

Şimdi benim aceleci adımlarıma ayak uyduruyor. Hızla, suya batmış telefonlarımı ona uzatıyorum. Hepsi bozulmuş.

Kullanışsız. Ama onları hayata döndürebilecek biri varsa, o da

odur. Onları cebine koyuyor. "Vahşileştin. Asla vahşileşmemelisin demiştin." "Planlı değildi."

Bu onu şaşırtıyor, sonra öne dönüyor. "O iyi olacak, Rock. PG tanıdığım en güçlü kız."

Boğazıma bir yumru takılır. Biri mi...? O...? "Nerede o?" Tam sorduğum anda, Jake diğer tarafıma ulaşır.

"Beni takip et," der, dirseğimi tutar ve beni yeni bir yöne çeker.

Trevor arkamızda kalırken, Jake'e fısıldayarak, "Onu boğmama izin verebilirdin. Bu tüm sorunlarını çözerdi," derim. Kardeşinin ölümünü dilemişti. Eh, fırsat elinin altındaydı.

Ve o bunu engelledi.

Jake'in çene kasları gerilir, sonra gözlerime bakar. Gözlerinde ezici bir şey vardır, içime çok derinlere işleyen bir şey. "Onu kurtarmıyordum."

Beni kurtarıyordu.

Hapishaneden.

Bu gecenin tüm işkenceleri üstüme yığılıyor ve bir duygu seli göğsüme çarpıyor, nefes almamı zorlaştırıyor ve su görüyorum, karanlık bir nehir. Kaybettiğim ailemi hayal ediyorum. Batarken beni kurtarmış olması muhtemel ağabeyim Evan Wolfe'u düşünüyorum ve Jake'e bakamıyorum bile.

YİRMİ DOKUZ

Rocky

En son ne zaman bu kadar hızlı koşmuştum? Cadılar Bayramı'nda yaralı kardeşimi taşıırken miydi? Kız kardeşimin halüsinasyon gördüğü fırtına sığınağına doğru koşarken miydi?

Şimdi ise Phoebe için koşuyorum.

Bunun bir şekilde daha kötü olduğunu söylemek istiyorum. Onun acısı benim acımdır. Ama içimdeki cehennem sayesinde güçlendim. Bu acil, çaresiz his benim için yeni değil. Hiç bitmeyen bir his.

Jake ve Trevor'la birlikte yan bahçeden koşarak malikanenin önüne geliyorum. Trent Waterford güvenlik görevlilerine rüşvet vermiş. Jake'in gece kalmaları yönündeki talimatını reddedip, kapıdaki görev yerlerinden ayrılmışlar, böylece herkes geçebiliyor.

Malikaneye giden yolun kenarında düzinelerce araba düzensiz, engebeli ve kaotik sıralar halinde park etmiş. Aralarında benim McLaren'im de var.

Benim hedefim bu değil.

Nova'nın zeytin yeşili 1969 model Pontiac GTO'su at nalı şeklindeki araba yolunda rölantide çalışıyor. O, açılmış bagajda bir şeyler ararken, Hailey sürücü koltuğuna kayboluyor.

Arka kapı açık. Oliver arabanın içinde eğilmiş durumda ve arka koltuğa kimi yatırdığını sadece tahmin edebiliyorum.

Nova'ya ulaştığımda ciğerlerim yanıyor; o, omzuna bir ilk yardım çantası asmış, bagajı kapatıyor. Bana attığı bakış, sinirlerimi derinden sarsıyor. Kız kardeşi konusunda dikkatsiz davranmadım; lanet olası hayatım boyunca Phoebe konusunda hiç dikkatsiz davranmadım.

Çenemi sıkıp tek kelime etmeden yanından geçiyorum. Hiçbir şey söylemiyoruz çünkü işler ters gittiğinde hareket etmeye ve şikayet etmemek üzere eğitildik.

Phoebe'yi hemen kontrol etmemek için inanılmaz bir güç sarf etmem gerekiyor. Tek istediğim onu kucaklamak, yanında olmak, ona burada olduğumu söylemek.

Arka kapıyı geçip sürücü tarafına ulaşmak bile göğsüme çivi çakılıyormuş gibi acı veriyor. "Çık dışarı," diyorum Hailey'e.

"Ben sürebilirim..."

"Mesele o değil." O arabadan inerken, onu Pontiac'tan birkaç metre uzağa çekiyorum. Titriyor. Neden titrediğini ya da file tişörtünün kollarını yumruklarında topladığını anlayamıyorum. Bunun endişeden kaynaklanmadığını anlayabiliyorum, ama nedenini bilemiyorum.

Şu anda onu teselli edebilecek kişi ben değilim. Kız kardeşim için bunu ne kadar istesem de, bunu yapabilecek kişi ben değilim. Şu anda ben bir şarapnel gibiyim. "Bana karşı dürüst olmanı istiyorum," diyorum çabucak. "*Hailey.*"

Gri gözlerini bana kaldırıyor. Gözleri kan çanağına dönmüş ve şişmiş. Ağlamış.

Göğsüm sıkışıyor. "Sana bir şey sorduğumda, bana gerçeği söylemelisin ve çabuk olmalısın — Phoebe için, sağlığı için." Sorunun cevabını yüzde doksan dokuz eminim ki biliyorum, ama yine de sormak zorundayım. Emin olmalıyım.

Hailey hasta gibi görünüyor.

Sesimi alçaltıyorum. "Hamile mi?"

"Hayır." Gözlerini benden ayırmıyor. "Ama ben hamileyim."

Başımı sallıyorum. "Biliyorum," diye fısıldıyorum, bu durumun ağırlığı içimde patlamak üzere. "Biliyor musun?" Gözleri doluyor ve arabaya doğru bakıyor.

"Kimse bana söylemedi. Ben kendim anladım."

Burnu genişliyor ama başını sallamayı başarıyor. Gözyaşlarının akmasını engellemek için gözlerini siliyor. "Phoebe," diye boğuk bir sesle söylüyor, ben tepki vermeden. "Phoebe'ye git."

İki yön arasında kalmış durumdayım ve Pontiac'a koşarken başım zonkluyor. Arka kapılar açık, Graves kardeşler ikisi de arabanın içine eğilmiş durumda.

McLaren'imın anahtarlarını Jake'e atıyorum.

Jake anahtarları havada yakaladı, sonra lastiğe yaslanıp yüzünü avuçlarına gömen Hailey'e koştu.

"Çekil," arka koltuktaki Oliver'a söylüyorum. O da kenara çekiliyor ve geçmeme izin veriyor. Arabaya nasıl baktığını görüyorum. Kız kardeşimi nasıl aradığını görüyorum, ama üzerinde durmuyorum.

Çünkü tek istediğim onunla birlikte olmak.

Phoebe.

Phoebe.

Öfke ve daha derin bir duygu göğsümün içinde bir uçurum gibi birikiyor.

O, deri koltukta baygın yatıyor. Başı bana en yakın. Ayakları Nova'nın yanında. Onu hızla inceliyorum. Beyaz elbisesi yırtık ya da parçalanmış değil. Üzerinde kir ya da kan lekesi yok. Sadece ayak parmaklarında kum var. Kolu koltuğun üzerine sarkmış. Mavi saçları yüzünü gizliyor, ben de saçlarını kenara itip başını kucağıma alıyorum. Yanaklarını, dudaklarını inceliyorum.

Kalp atışlarım hızlanmaya devam ediyor.

Nova kız kardeşinin üzerine eğilmiş, damar yoluna takmak için tüpleri açıyor. Bana birden fazla kez sert bir bakış atıyor.

"Onu kaybetmedim lan," diyorum sertçe, arka koltuğa tırmanıp Phoebe'yi kucağıma alıyorum. O benimle.

O benimle.

Onu gözümün önünden ayırmayacağım.

"Onu bulamadın da," diye karşılık veriyor Nova, sonra ağzıma bakıyor. Trent'in yumruğuyla dudağım çatlamış olmalı. Ayrıca sırılsıklamım. "Umarım buna değmiştir."

"Siktir git," diyorum zayıf bir sesle, sesim kısılmış. Suçluluk duygusu zaten beni öldürüyor. O da bıçağı daha fazla çevirmesine gerek yok.

Nova bunu görmüş olmalı. Bana lastik bir tüp atıyor. "Bunu onun pazısına bağla."

Başını uyluklarıma dayıyorum ve lastiği koluna hızla düğümlüyorum. Dizini, kalçasının yanındaki koltuğa dayıyor. Üzerine eğilirken, Nova dirseğinin içini hafifçe vuruyor, sonra damarına bir iğne batırıyor.

Düşünceye ya da duygulara yer bırakmayacak bir hızla acele ediyoruz. O damar yolunu açarken ben de düşüncelerin ve duyguların içime girmesine izin vermiyorum. Tuzlu su torbasını başımın üstündeki araba askısına asıyorum.

"*Bunu başaramayız*" diye bir şey yok. Sadece "*Bunu başarmalıyız*" var.

Bu, Tinrock-Graves'in sloganı da olabilir.

Oliver arkamda dışarıda duruyor ve ona Jake'e anahtarlarımı verdiğimi söylüyorum. "Hailey'i marinaya götürmesi gerekiyor," diye açıklıyorum. "*Ithaka* rıhtımında. Bu gece hepimiz yatta kalacağız."

Oliver bana doğru eğiliyor, eli arabanın çerçevesine dayanmış. "Hails'le ben giderim..."

"Hayır, bizi sen götürmelisin," diyorum. "Kardeşin arka koltukta benimle kalacak

." Nova yan kapıyı çoktan kapatıyor. Yanımda oturuyor ve Phoebe'nin bacakları onun kucağında. Travma çantasından bir nabız oksimetresi çıkarıyor.

"Trevor?" Oliver arkasına bakıyor, ama at nalı şeklindeki araba yolunu tararken, kardeşimin çoktan gittiğini biliyorum.

Hailey ile konuştuğum sıralarda, su dolu telefonlarımla uğraşıp uzaklaştığını görmüştüm.

"Honda ile gitti," diyorum. "Yatta bizimle buluşacak. Ona bir mesaj gönder."

"Mesaj atmana gerek yok," diye Nova hemen araya giriyor. "Geceyi Sidney ile Harbor Hotel'de geçirecek." Nabız oksimetresini Phoebe'nin parmağına takıyor, sonra sert bakışlarıyla göz göze geliyor. "Phoebe ve Hailey bu yüzden buradaydılar. Sidney için." Trevor ve Hailey'den aldığı bilgileri kullanarak olanları otuz saniyeden kısa bir sürede açıklıyor.

Baş desteğinin arkasına bakıyorum, migrenim şakaklarımı deliyor. Weston Burke ve Trent Waterford bir gecede beni mahvettiler.

Olayların kötüye gidişatını tekrar tekrar düşünmemeye çalışıyorum, ama Weston Burke kızını bir otelde bulursa ve Trevor da oradaysa, bu gece sonsuz derecede daha kötüye gidecek. Oliver'a sadece, "Bu gece yatta kalacak. Onu ara," diyorum.

"Küçük psikopatımızı arıyorum," diyor Oliver, telefonu kulağına götürüp arabanın kapısını kapatıyor.

Ona daha fazla yaslanıyorum ve Phoebe'yi vücuduma doğru yukarı çekiyorum. Omuzları göğsüme geliyor ve başı yakama yaslanmış durumda. "Bu kadar üşümüş olması normal mi?" diye soruyorum Nova'ya, damar yoluna dikkat ederek kollarını ovuştururken.

"Sıvılar yardımcı olacaktır. Onu izleyeceğim, ama hayati fonksiyonları düşerse onu hastaneye götüreceğiz." Bana bir ilaç şişesi uzatıyor. "Al."

Etiketi okudum: KOKU TUZLARI.

Ona kısa bir teşekkür bakışı atıyorum. Bu küçük paylaşım, aramızdaki bir tür affetme jesti. Bunu kendisi de kolaylıkla yapabilirdi, ama bu kısmı bana bırakıyor ve her zamanki gibi kız kardeşine bakmamı sağlıyor.

Aptalca davranıp ona bunu ya da son yirmi dört saat içinde ona olan sevgimin azalmadığını hatırlatmayacağım. Hiçbir şey değişmedi, onun kız kardeşiyle uzun vadede birlikte olmamı istememesi bile.

Beyaz bayrağı sallıyorum çünkü Nova ile ikimiz, boynuzlarını birbirine geçiren iki inatçı geyik gibi kafa kafaya gelmediğimizde işler daha kolay oluyor.

Oliver direksiyonun başına geçiyor. "Herkes binsin." Kontağı çeviriyor.

Nova, kardeşine sert ve endişeli bir bakış atıyor. Oliver'ın bu gece ne kadar kokain çektiğini merak ediyorum. Bu, bizi Koning malikanesinden çıkarırken aklımdan geçen geçici bir düşünce. Nova bana dönüp, "Bu onu uyandırır, ama uzun sürmez," diyor.

Çocuk emniyetli kapağı açıyorum. Araba düzgün asfalt yollarda süzülerek demir kapılardan geçiyor. Neyse ki Phoebe bana çarpmıyor ve şişeyi hızla burnunun altına tutuyorum.

Kokulu tuzlardaki amonyak, solunum refleksini tetikliyor ve aniden nefesini keserek irkiliyor. Gözlerini açıyor. "Ne-ne oluyor lan?" diye küfrediyor, o kadar keskin bir ses tonuyla ki (klasik Phoebe), Nova neredeyse gülümsüyor ve göğsümdeki yük hafifliyor.

"Ben yanıdayım, Phebs," kulağına fısıldıyorum. "Kardeşinin arabasında güvendesin. Seni bırakmayacağım."

Göğsünü saran koluma sıkıca tutunur, etrafını algılamaya çalışır. Gözleri Nova'ya kayar, sonra yukarıya, bana. Gözlerini sertçe kırıştırır, ağır göz kapakları açıldığı kadar çabuk kapanmaya çalışır. "Rocky?"

Elimi sıkıca tutarak yanağını avuçlarım. "İyisin. *Seni bırakmayacağım.*" Bunun kalıcı olduğunu, bir söz olduğunu anlaması için sesimi yükseltirim. Vücudu gevşer. Koyu mavi saçlarına bir öpücük kondururum. Derin bir nefes verir ve ben fısıldarım, "Seni *The Ithaka*'ya götürüyoruz. Orada tekrar uyanacaksın."

Dudakları tek bir kelimeyi şekillendiriyor. Benim adım. *Rocky*. Gözleri cam gibi oluyor ve ben, yanaklarından süzülen sessiz gözyaşlarını başparmağımla siliyorum.

Gözlerini kapatıyor, benim varlığımdan başka hiçbir şeyi kavrayamayacak kadar kendinden geçmiş durumda—benim tam burada olduğumu. Bu rahatlık ve güvenlik, vücudunu bana doğru rahatlatmaya devam ediyor. Kısa süre sonra, ilaçlar onu tekrar uykuya daldırmaya başlıyor.

Artık Phoebe'ye bakıldığına göre, zihnim kız kardeşime geri dönüyor ve migrenim kafatasımın içine yarıyı girmiş bir vida gibi şiddetleniyor. "Hailey'e ne oldu?" diye soruyorum onlara.

"Oliver ve Jake onu sahilde buldu," diye açıklıyor Nova, kan dolaşıma adrenalin patlaması yaşıtan donuk bir ses tonuyla. Rahatlayamıyorum. "Phoebe'yi koruyordu."

"Phoebe'yi koruyordu," ben de benzer bir donuk ses tonuyla tekrar ediyorum ve ağzıma demir tadı doluyor. Dilimi ısırığımı fark etmem bir saniye sürüyor. "Saldırıya uğradı mı?"

"Bilmiyorum." Nova, sanki içi yanıyormuş gibi haki renkli boğazlı tişörtünü çekiştiriyor. Öfke, kısılmış gözlerinde parlıyor ve arabanın camını indirip, ılık gece havasını içeri alıyor.

Sessizlik içimi
kemiriyor. İkimizi
de.

Oliver, tek elini direksiyona rahatça koyar. "Hailey o durumda olmamalıydı. Bu, onun üstesinden gelmesi için eğitildiği bir rol değil." Hailey bu durumla mücadele ettiği için, Trent'i dolandırmadaki rolünden bahsetmez.

Nova, kısa kahverengi saçlarını avucuyla ileri geri okşuyor. "Üçünüz de bunu *zar* zor idare ediyorsunuz. Phoebe kendini dışlıyor, Rocky'nin duyarlılık sorunu var—" "Bu bir *sorun* değil," diye araya giriyorum.

"...ve sen üç saatini banyo dolabını düzenlemekle geçiriyorsun, Ol."

"Başa çıkma mekanizmaları," diye açıklıyor Oliver. "Bize böyle öğretili, Nov. Hailey'nin bu tür durumlarda bunlardan *hiçbiri* yok. Ben, Phoebe ya da Rocky olsaydık, *asla* yerine getirmeyeceğimiz iyi vakit geçirme vaatleriyle bu adamları partiye geri götürebilirdik."

Erkekler mi? Plajda *erkekler* vardı. Doğrulandı.

Beynim yanıyor. Özellikle de Nova, "Bu bir iş değildi. Onlar lanet olası bir iş yapmıyorlardı, Oliver," dediğinde.

Çenemi sıkıyorum. "Sorun Trent," diye araya giriyorum. "Her zaman lanet olası Trent." O, bu kasabanın kötü huylu bir tümörü. Biz ise onu alt etmeye kararlı parazitleriz.

Ama ben her şeyi mahvettim. *Gerçekten* mahvettim. Trent ile olan dostluğum bu gece bir anda yok oldu. En büyük Koning üzerinde sahip olduğum tüm nüfuzumu kaybettim. Onu Victoria'dan kovma planlarımız artık sonsuz derecede zorlaştı.

Hepsi benim sayemde.

OTUZ

Rocky

"Tıpkı eski günler gibi," diye mırıldanır Nova, yataın ana salonundan ana süite getirdiğimiz bir askıya serum torbasını asarken, ben de yorganın altından Phoebe'nin bacaklarını örterim.

Eski günler gibi. Nashville, yirmili yaşlarımızın başları, bir motelin görüntüsü, Nova Graves ile aynı şeyi yaparken, onun baygın kız kardeşini yatağa yatırıyordum. Geçmişimiz gözlerime bir fener ışığı gibi çarpıyor. Delip geçiyor. Acıtmaya çalışıyor.

O gece onun yanından hiç ayrılmadım. Şimdi de ayrılmam. Aynı şeyleri tekrar tekrar yapmaya alışkınım. Bu çarpık atlıkarınca, atlayamadığımız bir yolculuk gibi. Aynı kalıpların kurbanı oluyoruz. Aynı davranışların.

Bazen bundan hoşlanıyor muyuz diye merak ediyorum.

Eğer hayat bu çılgın zirveler ve yıkıcı çöküşler olmadan çok sıradan olsaydı, buna inanmak istemem. Phoebe ile hayatın bu kadar acı verici olması gerektiğine inanmak istemem.

"Tekrarlamayacağımız bir zaman," diyorum, Nova'ya değil, daha çok odaya, ve bunu içtenlikle söylüyorum. Bunu bir daha yapamam. Onu tekrar *tekrar* tehlikeye atamam.

Baygın haldeki kız arkadaşımı yatağa yatırdıktan sonra, belinin yanındaki kenara oturuyorum ve İtalyan deri botlarımın bağcıklarını çözüyorum. Kaslarım gevşemiyor. Karın kaslarım gevşemiyor. Sürekli öfkeli bir halde dinleniyorum.

Nova da içten içe kaynıyor. Tam olarak ne hakkında, emin değilim, ama kapıdan dışarı fırlamıyor. Kız kardeşini gözetliyor, sanki kendini aceleci ve aptalca bir şey yapmamaya zorluyormuş gibi yatak direğine sıkıca tutunuyor. Mesela ona uyuşturucu veren pisliği avlamak gibi.

Howie'den daha büyük canavarlar var.

Ona bunu söylemiyorum. Çünkü, tekrar söylüyorum, zihnini okuyamıyorum. "Gidebilirsin," diyorum, ses tonum hiç de tatlı değil. "Gecenin geri kalanında onunla kalacağım."

Nova da yıllar önce Phoebe ile birlikte o motelde kalmıştı, ama o zamandan beri bazı şeyler değişti. Bunun farkına varmasını istiyorum. Hem de hemen şimdi.

Sessiz. Çene kası seğiriyor.

O, yatak direğine tutunur gibi botumu sıkıca kavrayarak çıkarıyorum. "Onun için daha ne istiyorsun?" diye soruyorum ona açıkça. "Kız kardeşin için *ölürüm*. Son nefesimi verene kadar onu korurum. Onu, onun sevilme istediği şekilde seviyorum. Daha ne olabilir ki, Nova? Çünkü Hailey için tek istediğim bu."

"Onu geri çekmeni istemiyorum," diyor Nova, bakışları sert bir şekilde benimkilere takılı kalmadan. Phoebe için endişeleniyor. "Onun bu yaşam tarzını *tamamen* bırakmasını istiyorum."

Sessizce “uyuyan” Phoebe’ye bir göz atıyorum. “Onu bu hayata aktif olarak çekmiyorum ve sonuçta bu onun seçimi. Senin ne istediğin ya da benim ne istediğim hiç önemli değil.”

Nova somurtuyor. “Ve benim gerçekten istediğim şey, kız kardeşimin onu asla bir tuzak haline getirmeyecek bir adamla birlikte olması. Ona hayır diyebilecek bir adamla.”

Trent’le evlenmek isteyen o olsaydı, ona hayır derdim. Ama buna gerek kalmadı, çünkü Phoebe geri adım attı ve bu rolü Hailey’e bıraktı. Ama kendimi savunamıyorum bile, çünkü bunun *tek* istisna olduğunu biliyorum. Başka bir konuda Phoebe’ye hayır der miydim, emin olamıyorum.

Nova’nın keskin bakışlarıyla göz göze geliyorum. “Onun hayatını ben *yönetmeyeceğim*. Yirmi beş yıldır ne yapması gerektiğini söyleyenlerle çevriliydi, artık kendi kararlarını nasıl vereceğini öğrenmesi gerekiyor.”

Stresli bir şekilde elini başının üstünden geçiriyor. “Yani, ona ne istediğini hiç söylemiyor musun? Ondan ne yapmasını istediğini hiç ifade etmiyor musun?”

“Phoebe’yi manipüle etmiyorum.”

“Bizi yetiştirenler, hayatımızı mahvetti. Bunu kabul edebilirim Rock, ama sen tam tersi yönde aşırıya kaçıyorsun dostum.”

Ona sert bir bakış atıyorum, ama dinliyorum.

Özellikle de “Bir partnerden ne istediğini ifade etmek manipülasyon değildir” dediğinde.

“Bu, onun kararını etkileyecektir.”

“İkinizin geleceği hakkında bir karar veriyorsunuz. Ne istediğini bilmesi gerekir.”

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. “Onu dolandırıcılığı bırakmaya ikna etmemi istiyorsun, ama benim ne umduğumu bilseydin bana bunu söylemezdin.”

Nova bana yumruk atacakmış gibi görünüyor. “Cidden onun bırakmamasını mı umuyorsun?”

“*Cidden* onunla yalan söylemeyi ve aldatmayı bırakmak istemiyorum. Evet.” Onun keskin bakışlarını görmezden gelerek ekliyorum, “Ama onun, her an saldırıya uğrayabilecek bir kız olmaktan vazgeçmesini istiyorum. O tür durumlara düşmesine gerek yok. Çünkü bunun ona verdiği zararı biliyorum.”

“Bunu ona söyle.”

“Daha önce söyledim,” diyorum. “Alpler’den sonra söyledim.” Trent’in çıplak olarak jakuziye atladığı zaman.

“Peki ya sana verdiği zarar ne olacak?”

“Bundan nefret ettiğimi biliyor, ama ben her şeyden nefret ediyorum, bu konuşma da dahil.” Sinirli bir gülümseme takınmaya bile havamda değilim, botu şifonyerin üzerine fırlatıyorum.

Ayakkabım halı kaplı zemine çarptığında Nova kıpırdamadı.

Dizlerimi kavradım. “Trent’in yemi olmak istemediğine karar verdi. Bu *onun* seçimi. Oraya kendi başına gidiyor.”

Phoebe’yi benim istediğim yöne itmek istemedim hiç. Her zaman düşündüm ki, eğer o beni birinin boğazını sıkıp kafasını koparmak isteyeceğim bir yola girerse, o patlamaya hazır duyguyla yaşardım. Benim var olduğum yer orasıydı.

Ama Nova, burada olmak istemediğim konusunda haklı.

Bunun sona ermesini istiyorum. Onun bir daha asla tehlikeye girmesini istemiyorum ve durumu kontrol etmek zorunda kalmaktan korkan da benim. Ama bunu yapmak zorunda kalabilirim.

Bu yüzden ona, “Seni anlıyorum,” diyorum.

O da başını sallıyor ve yüzüme sallamayı sevdiği kılıçlarını kınına sokuyor. Belki de buna ihtiyacım vardı. Henüz bilmiyorum. Tek bildiğim, onun hala gitmeyeceği.

Nova'nın telefonunu çıkarıp belinde tek elle hızlıca bir mesaj yazmasını izliyorum. Bana baktığını fark ediyor ve şöyle açıklıyor: "Yarın sanat galerisine gitmeyeceğim. Sahibine haber verdim."

Sanat küratörü olarak yaptığı işin, dolandırıcı olarak yaptığı işle hiçbir ilgisi yok. İşe yaramaz bir pozisyon. Ama o bu işi bırakmadı ve kimse de ondan bunu istemedi. Çünkü hepimiz onun sanatı gerçekten sevdiğini biliyoruz. Bu, Oliver ya da Phoebe dışında Nova Graves'in sevdiği birkaç şeyden biri.

Kız kardeşinin nabzını tekrar ölçüyor ve ben de kapıya bir göz atıyorum, bir saniye sonra kendi nabzım için endişeleniyorum.

Hailey hamile. Bu düşünce hâlâ beni mahvediyor ve umarım en son Nova ve Trevor'a haber verir, çünkü onu korumanın en kolay yolu hepimizin aynı sayfada olması.

OTUZ BİR

Hailey

Ağızımdaki bir yabancıнын iğrenç, terli parmağının izini silmek için ne kadar sıcak ya da uzun bir duş da yetmez. Özellikle de onu oraya koymasını ben istemişken. Buhar beni rahatsız ediyor. Boğuluyorum. Havaya ihtiyacım var. Beş dakika dayanabildikten sonra küçük banyoya çıkıyorum. Buhardan kaçamıyorum. Aynayı buğulandırıyor ve beni hoş olmayan bir sıcaklığın içine hapsediyor.

Phoebe nerede? Rocky'nin yanında olduğunu hatırlayana kadar paniğe kapılıyorum.

Onu ana süite taşıdı. Rahatlıyorum.

Parmaklarımı ıslak, karışık saçlarımın arasından geçiriyorum. Hepimizin *Ithaka'ya* varışından bu yana kaç saat geçtiğini bilmem gerekirdi, ama bilmiyorum. Zaman, kafa yoran düşüncelerimin arasında kayıp gidiyor. Bu geceki olayları tekrar tekrar yaşıyorum. Nerede hata yaptığımı. Nerede doğru yapabileceğimi. Neden bizi bulacak birine bu kadar çok güvenmiştim ki? Ve Jake tam o anda sahile gelmeseydi ne olurdu?

Her şeyi düşünüyorum. Gerçeği ve kaçırılan fırsatları. "Düşünmeyi bırak," diye mırıldanıyorum. "*Kes şunu.*" Kendimi tırnak etlerimi koparıırken yakalıyorum.

Normalde Phoebe'nin kamarasına gidip onunla vakit geçirirdim. Erimiş bir kutu Moose Tracks dondurması yer, eski bir slasher filmi izlerdik. Ya da o benim için *Never Been Kissed'i* izletirdi. Bu film benim favorilerimden biri, çünkü Drew Barrymore, aslında gizli bir muhabir olmasına rağmen tüm okulun kendisini bir genç kız olduğuna inandırıyor.

David Arquette'in canlandırdığı yetişkin karakter lise son sınıf öğrencisini baştan çıkardığında Phoebe her zaman yüzünü buruşturur.

"İğrenç!" diye televizyona bağıırırdı. "O kadar da yakışıklı değil ki!"

"O kadar da zeki değil," diye eklerdim. "Ama beyzbol oynayabiliyor."

"Tamam, ama bir kötü adam gibi tatar yayı kullanabiliyor mu? Vampir avcısına dönüşmedikçe ya da bir vampir *olup* lise öğrencilerine sarkıtmayı bırakmadıkça, o zaman çekicilik ölçeğinde tam 1,2 puan alır, Hails." O her ortaya çıktığında ekrana orta parmağını gösterirdi.

Her orta parmağı giderek daha hareketli hale gelip televizyona yaklaştıkça ben de gülerdim. Yanaklarım ağrıyana kadar gerginleşirdi.

Şu anda gülümsemek istiyorum; duygusal olarak yorucu gecelerin ardından nasıl rahatladığımı düşününce.

Bizi kanunsuz hayatlarımızdan uzaklaştıran abur cubur ve filmlerle.

Bilgiyi tüketmeyi seviyorum, ama filmleri ve kitapları sevmemin tek nedeni bu değil. Kaçışa can atıyorum. Uzak bir yere taşınmak, binlerce farklı yeri ziyaret etmek ve benimkinden çok farklı hayatların arasında kendimi kaybetmek istiyorum.

Bu yüzden dolandırıcı olmayı da seviyordum. Seyahat etmek, şehirler arasında gelip giden bir röntgenci olmak, "kolay kız" ya da "kasabanın fahişesi" olarak anılmak için yeterince uzun süre kalmamak.

Etiketlenmek umurumda değil.

Victoria'daki itibarımı umursamıyorum. Çünkü kötü olsa bile, bir itibara sahip olmayı seviyorum. *Gerçek* olmayı seviyorum. Burada kurduğum bağlantıların çoğu, benim yarattığım hayali bağlardan oluşmuyor. İpleri düşürmekten ve sevdiklerime zarar vermekten korkan usta bir kuklacı olmaktan daha büyük bir amacım var. Phoebe'nin en iyi arkadaşı olmaktan daha fazlası.

Benim basit bir amacım var: *kendim* olmak. Kim olduğumu bulmak.

Ve ben dürüstçe Hailey'im, bir country kulübünde garson. Hailey, *iki* erkeğe deli gibi aşık olmuş bir kız. Hailey, geleceğin ne getireceğini bilmeyen bir kız. İlk kez, o kadar uzağı göremeyen bir kız.

Sanırım bebeğimin çok yönlü hissetmesini isterdim. Derin sulara dalmadan önce hayatta basit bir amaç bulmasını.

Ben her şeyi tersine yaptım.

"İçten dışa, dıştan içe," diye mırıldanıyorum kendime, düşüncelerim dönüp duruyor. Pamuklu havluyla misafir odama girmeden önce birkaç kez gözlerimi kırpiyorum.

Küçük odada sadece bir kral yatak, iki sehpa, duvarda bir televizyon ve yatağın ayak ucunda uzun, düğmeli bir bank yer alıyor. Sıcak bir ışık süti kaplıyor ve oda boş değil.

Jake ve Oliver bankta oturuyor. Yan yana. Beni bekliyorlar.

Yumuşak halıya adımımı atıp arkamdan banyo kapısını kapattığım anda fısıldaşmaları kesiliyor.

Bunu kurcalamak yerine, "Trent bu gece yatağa geliyor mu?" diye soruyorum.

"*Hayır*," diyor Jake, kaşlarını çatarak. "Hayır, buraya adımını bile atmayacak. Varrick onu çoktan botla aldı ve Stonehaven'a geri götürdü."

Midem bulanıyor. Varrick'in ona karşı nazik davranması, hiç de şaşırtıcı değil. Neden böyle davranmak zorunda olduğunu anlıyorum. Trent, hedef. Trent'in Phoebe'nin içkisine uyuşturucu katıp sonra da paçayı kurtarması, içimi kemiriyor.

Eğer işi tamamlayabilirsek, paçayı kurtaramayacak.

Bu da hala Trent'in benimle evlenmesini sağlamama bağlı. Boynumdan bir ürperti geçer. "Ona her baktığımda onu bıçaklamak isteyeceksem, onu benimle evlenmek istemeye nasıl ikna edebilirim?" Bu sözleri onlara değil, daha çok kendime söylüyorum.

Ama belli ki beni duymuşlar.

Jake yüzünü buruşturur. "Hâlâ işi mi düşünüyorsun?"

"O her zaman işi düşünüyor." Oliver, elinde televizyon kumandasıyla ayağa kalkar.

"Bu gece olanları düşünmektense onu düşünmek daha kolay..." Sehpanın üzerindeki giysi yığınının yöneliyorum. Temiz, bol bir Metallica tişörtü ve siyah pamuklu şortu giyerken gözleri vücudumu takip ediyor.

"Bunun hakkında konuşmak istemediğini biliyorum, ama Jake seni yerde bulduğunu söyledi," diyor Oliver tereddütle, sanki açık bir yaraya parmağını ne kadar bastırması gerektiğini ölçer gibi. Demek ki ben gelmeden önce fısıldaştıkları şey büyük olasılıkla buydu.

"Ama oraya nasıl gittiğini bilmiyorum," diye ekliyor Jake. "İtildin mi, tekmelendin mi, sürüklendin mi..."

"Buna bir cevabım yok. Her şey çok hızlı oldu." Onlara dönüp bakıyorum. Bana o kadar endişeli bakıyorlar ki, neredeyse nefesim kesiliyor.

"Doktora görünmen gerekiyor mu?" diye soruyor Jake. "Senin için mi, bebek için mi?"

Başımı sallıyorum. “Çürük ya da kanamam yok. Sanırım iyiyiz.” Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, yatağın ortasına sürünerek gidiyorum ve televizyon ekranına bakıyorum.

“Film izlemek ister misin?” diye sorar Oliver, uzaktan kumandayı bana uzatmış bile.

Kalbim göğsümde deli gibi atıyor. “Ben... önce size ne olduğunu anlatmam lazım. Çünkü eğer bunun aldatma olduğunu düşünüyorsanız, geceye devam etmeden önce ikinizin de bilmesi gerektiğini düşünüyorum...”

Sözlerim odadaki enerjiyi boşaltır. Jake gergin avucunu ağzına sürer, gözlerinde şimdiden umutsuzluk okunmaktadır.

Oliver gözünü bile kırpmıyor, elindeki uzaktan kumanda yanına düşüyor. “Kız kardeşimi koruyordun, Hailey. Bu benim için hiçbir şeyi değiştirmez.”

Jake başını kaldırıp Oliver’a meydan okurcasına bakar. Yüzünde bir grimace ve sert bir bakış karışımı belirir. “Peki sence benim için bir şeyleri değiştirir mi?”

Oliver omuz silker. “Sen söyle.”

Ayağa kalkan Jake, ben yorganın üzerinde bağdaş kurup otururken bana bakar. Yüzündeki ifade, içimdeki savunmasız kısımları ortaya çıkarır. O konuşmaya başladığında nefes almaya çalışırım.

“Hepimizin birbirine sadık kalacağımızı söylediğimizi biliyorum, ama sen yüz kişiyle yatabilirsin Hailey, ben sadece senin mutluluğunun bozulmaması için önem veririm. Sana aşık oldum çünkü sen benimsin diye değil, senin olmadığın bir gelecek istemediğim için.”

Gözlerim, yoğun duyguların etkisiyle doluyor. “Bu gerçek olamaz,” diye fısıldıyorum.

“Bu çok gerçek, Hailstorm.” Oliver’ın sözleri boğuk bir sesle çıkıyor. “O seni seviyor... Ben seni seviyorum.”

Tekrar tekrar başımı sallıyorum. Islak saçlarım yüzümde kıvrılmaya başlıyor. Dizlerimi göğsüme çekiyorum. “O zaman ikiniz de aklınızı kaçırmışsınız. Benden nefret etmelisiniz.”

“Anladığımız bir şeyden nefret edemeyiz,” diyor Oliver.

Bu sözler benim en hassas noktama dokunuyor. Ağlıyorum ve sanki gözyaşlarımla onları çağırmışım gibi ikisi de yatağa geliyor. Bana dokunmadan önce, “Ağzıma ne olursa olsun koymalarını söyledim,” diye patlıyorum.

Bunun beni dokunmalarını engelleyeceğini düşünüyorum. Ama engellemiyor.

Jake kolunu omuzlarıma doluyor, eli başımın üstünde. Oliver kolunu belime doluyor, eli uyluklarımla üstünde. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve yanaklarımdan süzülüyor. “O ona parmağını ağzıma sokmasına izin verdim.” Gerçeği itiraf ediyorum.

Jake başımın üstüne öpücük konduruyor.

Oliver eliyle yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyor.

“Onu emdim...” Yüzümü buruşturuyorum.

“Sonra da ısırdım.”

Oliver’ın dudakları kıvrılıyor. “En önemli kısmı atlıyorsun.”

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez.” Burnumu çekip dizlerimi göğsüme yaklaştırıyorum. “Ağzımda onun kanı olduğu gerçeği dışında.” Yüzümü buruşturan acı bir farkındalıkla yüzüm ağrıyor. “Siktir, gerçekten bir doktora görünmem gerekebilir. Ya... ya onun bir hastalığı varsa...?”

“Bu gece bunun için endişelenmene gerek yok.” Oliver gözyaşlarımı siler, tanıdık şefkati hızlanan nabzımı yatıştırır.

“Sabah seni doktora götürebiliriz,” diye teklif etti Jake. Bu plan, düzensiz nefes alışıma rahatlattı. *Planlar*, onları severim. Jake, başparmağıyla yatıştırıcı daireler çizerek

ensenim. "Seni yere itmelerinin sebebi bu muydu? Onu ısırdığın için mi?"

Başımı sallıyorum. "Evet... öyleydiler... tehdit ettiler... belki de..."

"Ama yapmadılar," diyor Jake.

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Çünkü sen geldin. Ve sana minnettar olmak istiyorum —gerçekten—ama tek düşünebildiğim şey Fiddle Oyunu. Elinde sadece ben varken. Ve bu yeterli olmadı. Onu kurtarmak için kimse gelmedi."

"Hey, bu gece onu *sen* kurtardın." Oliver omzuma omzuyla hafifçe vurur. "*Sen*, Hailey. Jake değil. Ben değil. Nova değil. Rocky bile değil. Biz o sahilde değildik. Bu gece, *sen* yeterliydin." Gözleri benimkilere derinlemesine dalar. "Her şeyin ters gittiğini hissediyorum biliyorum, ama pek çok şey de yolunda gitti. Buna odaklanmanın bir yolunu bulmalısın."

Onlar böyle başa çıkıyor. Oliver, Rocky, Phoebe. Yaptıkları işlerde o kadar çok karanlık var ki, hayatlarının gölgeli kısımlarına takılıp kalamazlar. Önemli olan ışığa doğru ilerlemektir. Ben de bunu istiyorum.

Her şeyden çok, Carlsbad'da olanlar için kendimi affetmenin bir yolunu bulmak istiyorum. Phoebe'yi buraya getirmek bunun bir başlangıcı olur diye düşünmüştüm, ama Victoria güvende olana kadar tam olarak tövbe edemeyeceğimi biliyorum. Trent yok. Varrick yok. Karanlık yok.

O geleceğe odaklanıyorum. Onun huzurlu görüntüsüne.

—

Birkaç dakika daha sessizce oturuyoruz ve nefesim yavaşladıkça beni uykuya dalmaya bırakıyorlar. Oliver televizyonu açıyor ve bir yayın hizmetinde en sevdiğim filmi buluyor: *Mystic Pizza*.

Connecticut'ın küçük kasaba cazibesi. Belirsiz aşklar. Cıvıl cıvıl sonbahar yaprakları. Kız kardeşlik. Bu filmi ikisiyle birlikte ilk kez izliyorum ve bunun iyi bir dikkat dağıtıcı olduğunu düşünüyorum. Jenerik akarken Jake bana bakıyor. "Yorgun musun?"

Başımı sallıyorum. "Aslında tam tersi."

"Seks yapmak ister misin?" Oliver tek eliyle televizyonu kapatır. Diğer eliyle parmaklarını şortumun bel kısmına daldırır. "Zihnini altüst eden orgazmlarla seni uyutabilirim." Gülümsemesi gözlerini parlatır.

Yanaklarım kızarıyor. Bu gece benimle seks yapacak kişinin Olly olduğunu biliyorum. Ama Jake'in sadece izlemek için yataktan kalkmasını istemem. Olan biten her şeyden sonra bu bana yanlış geliyor.

"Uyumak istemiyorum," diyorum onlara, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

İkisi de tam olarak çözemediğim bir bakış atışıyor. Sonra Oliver, kendisi ile Jake arasında bir işaret yapıyor. "Öpüşmemizi ister misin?" diye soruyor Olly.

Şaşkınlıkla dudaklarımı aralıyorum. Jake ters ters bakıyor. "Çok komik."

"Şaka değildi, Koning," diyor Oliver şakacı bir tonla değil. "Gerçekten yapmak ve zevk almak istemediğim bir şeyi teklif etmezdim."

"Sen heteroseksüelsin," diye hatırlatır

Jake. "Bu iyi bir noktaya değindin,

Olly," diye araya girerim.

"Evet. Öyle olduğumu sanıyordum." Oliver, Jake'i baştan aşağı süzer. "Her iki gecede bir Hailey'le sevişmeni izlemeye başlayana kadar. Ve sadece onu izlemiyorum, seni de izliyorum. Ama sen beni izlemediğini söyleyemezsin..."

"Tabii ki seni izliyorum," diye homurdanır Jake.

"Tamam, peki benim ne olduğumun bir önemi var mı?" diye sorar Oliver. "Kadınlara ve sana ilgi duyuyorum. İşte oldu. Söyledim. Artık herkes biliyor. Hepimiz mutlu muyuz?" Benden Jake'e, sonra tekrar bana bakar.

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Şey..."

evet?" Oliver hafif bir panikle çenesini sıkar.

"Olly, evet. Sen mutluysan ben de mutluyum. İkiniz de mutluysanız." Diz kapaklarımı kavrayıp nefesimi tutuyorum. Neler olduğunu bilmiyorum ama bunu durdurmaya ya da bozmaya niyetim yok. Gerçekten sadece bu odadaki herkesin bolca mutluluk yaşamasını istiyorum. Mesele bu değil mi zaten? Birlikte olmak neşe getirmeli, tersi olmamalı.

Jake gözlerini kırptırıyor, alnında derin bir karışıklık çizgisi belirliyor. Gözleri benden Oliver'a kayıyor. Derin bir nefes verip şöyle diyor: "Siktir et. Öp beni."

Oliver sırtlıyor ve ikisi de kucağıma eğilip birbirlerinin yüzlerini avuçlıyorlar. Dudakları sert, patlayıcı, aç bir öpücükle çarpışıyor. Bu kavgacı öpücüğü sadece ben izliyorum.

Olly hızlanmaya çalışır, Jake ise bu ivmeyi yavaşlatmaya çalışır. Oliver dilini Jake'in ağzına sokar ve Jake'in boğazından bir inilti kopar. Oliver, hiç de gizli saklı olmayan bir şekilde gözlerini bana çevirir, yüz ifademi inceler. Jake de aynısını yapar. Nefes nefese kalmışım, dudaklarım aralanmıştır.

Nasıl tepki vermem gerekiyor? Umursamadan mı? *İmkansız*. Yüzümden sadece birkaç santim uzakta öpüşüyorlar. Masum öpücükler değil. Dudakları, yutan öpücüklerin altında kızarıyor. İkisinin de parmakları birbirlerinin saçlarına dolanıyor. Gözümün önünde öpüşüyorlar — ve sanki bu onları birbirleri kadar tahrik ediyormuş gibi, açıkça tepkimi izliyorlar.

Nabızım hızla atıyor ve bacaklarımın arasında alaycı bir şekilde düşüyor. Artan tahrikle birlikte sıcaklık derimden yukarı doğru yayılıyor. Biri ikimizi birlikte izlediğinde olan bu mu? Arzu gergin bir lastik bant gibi sarılıyor ve ben nihayet olayların bu yönünü deneyimleyebildiğim için keyifleniyorum.

Oliver, Jake'i kendine yaklaştırıyor, göğüsleri birbirine yapışıyor ve Jake, Oliver'ın dudaklarından kopararak acı çekmiş bir sesle "Yavaş ol" diye homurdanıyor.

Oliver ağzını Jake'in çenesine götürüyor. "Hayır."

"Evet." Jake, Oliver'ın saçlarından tutup başını geriye doğru çeker.

Olly, çenesini yukarı kaldırarak şeytani bir gülümseme atar. "Seni o kadar acı verici derecede yavaş sevişirken izledim ki, şunu fark ettim: Hiç burada sana meydan okuyan biri oldu mu? Yoksa ne olursa olsun hızı sen mi belirliyorsun? *Kral*." Bu takma adın, övgü mü yoksa hakaret mi olduğunu çözemediğim, keskin ve şehvetli bir alt tonu var.

Kalbim daha hızlı atıyor. "Bence birbirimize nazik davranmalıyız," diye fısıldıyorum.

"Kız nazik olalım diyor." Oliver kaşlarını kaldırır; gözlerini Jake'den ayırmaz. "Benim için ne gibi nazik bir şey yapacaksın, Koning?"

Demek istediğim bu değildi. Ama sözlerim beklentiyle boğazımda takılıyor. Jake, Oliver'ın bakışlarından gözlerini ayırmıyor. "Ben boşalana kadar beni okşayacaksın."

Oliver gülüyor. "Sana mastürbasyon yapmamı istediğini söylemenin tuhaf bir yolu."

"Sadece yap şunu." Jake çoktan gömleğini çıkarıyor, arkasından tutup başının üzerinden çekiyor. Oliver de aynı şeyi aceleyle yapıyor, sanki kim önce soyunacak diye yarışıyorlarmış gibi.

Islaklıktan öte bir durumdayım.

İkisi de tamamen soyunur soyunmaz bakışları bana kayıyor. "Hails, iyi misin?" diye soruyor Jake.

"Lütfen devam edin." Onları devam etmeleri için el sallıyorum. *Beni görmezden gelin.*

Bu, dudaklarını gülümsemeye zorlar ve tekrar birbirlerine dönerler. Dizlerinin üstüne çökerek, kucağıma doğru eğilmeye devam ederler. Jake kendi eline tükürür. Oliver avucunu ağzımın altına yerleştirir. Ben tükürüğümü toplayıp Oliver'ın avucuna damlatmak için elimden geleni yaparken, gözleri Jake'e sabitlenmiştir.

Jake gözlerini kısarak bizi izliyor. "Lanet olsun," diye küfrediyor ve sonra inliyor.

Oliver kendini beğenmiş bir sırtış takınıyor ve ikisi aynı anda birbirlerine yumruk atıyor. Bu da bir başka hız savaşı. Jake, büyük avucunu Oliver'ın ereksiyonuna yavaş, şehvetli hareketlerle kaydırıyor. Diğer eliyle Olly'nin ensesini tutuyor.

Oliver hızlı ve güçlü vuruşlarla coşuyor.

İkisi de bitkin görünüyor. Ağır inlemeler, sanki pes etmemek için mücadele ediyorlarmış gibi yıpranmış ifadeler. Küfürler, nefes nefese kalmış soluklarla karışıyor. Islaklığın yayılmasını önlemek için bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

Oliver, "Daha hızlı ol dostum," diye homurdanıyor. "Hayır," diyor Jake boğuk bir sesle.

Oliver boğuk bir ses çıkarır ve alnını Jake'in alnına dayar. Birbirlerinin gözlerinin içine, meydan okurcasına bakarlar. Meydan okurcasına. Ta ki ikisi de titreyen spazmlarla birbirlerine karşı sarsılana kadar. Aynı anda boşalırlar ve sperm her ikisinin de karnını kaplar. Jake elini Olly'nin ensesinde tutar, Oliver ise elini Jake'in başının üstünde tutar. Göğüsleri düzensiz nefeslerle inip kalkar. İkisi de başlarını bana doğru çevirir.

İçimde harcanmamış arzularla doluyum. Ama aslında, *tek bir* özel isteğim var. Ve bunu sormaktan çekinmiyorum
sormak için fazla utangaç değilim.

"Spermi yalayabilir miyim?" diye soruyorum açıkça. Bu arzu yüzümü kızartıyor, ama sözümü geri almak istemiyorum. Özellikle de ikisi de sanki bu yataktaki en değerli şey benmişim gibi gülümsemeye başladığında. Oliver hatta hafifçe gülüyor.

Hala nefes nefese olan Jake başını sallıyor. Oliver de öyle.

İkisini de temizliyorum, onların arzularını tatmin ettikleri kadar kolay bir şekilde kendi arzularımı da tatmin ediyorum.

Hatalarımı düşünmeyi bırakıp, daha işkence dolu bir şey düşünmeye başlıyorum. Daha inanılmaz bir şey.

Bunun sadece yazdan çok daha uzun sürmesini istediğimi düşünmeye başlıyorum.

OTUZ İKİ

Phoebe

Sabahın erken saatlerinde yağmur yatın üzerine yağıyor, *The Ithaka*'nın ana salonunda yedi kişi arasında duyulan tek ses bu.

"Phoebe," diyor Rocky yerden, uzun kavisli kanepelerin etrafına çeşitli battaniyeler ve yastıklar dağılmış durumda. İki mermer sehpa, tam donanımlı bir bar ve yerden tavana uzanan pencereler bu lüks tekneyi süslüyor. Varrick bu sabah özel aşçısını tekneye getirip bize kahvaltı hazırlamasını teklif etti, ama hepimiz yerel yemeklerin rahatlığını arzuluyorduk. Bu yüzden daha önce Nova ve Oliver, Seaside Griddle'dan paket yemek aldılar.

Herkes yerde kahvaltısını yiyor. Rocky dışında kimin nerede uyuduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Ana süitte uyandım ve o oradaydı.

Beni bir süre çarşafların altında kucakladı ve hayal edilebilecek en kötü partinin sonuçlarını anlattı. Konuşamıyordum. Boğazım hâlâ kaşınıyor, sanki bir galon kum yutmuşum gibi. Uyuşturucunun yan etkileri olabilir.

Ondan fiziksel olarak ayrılmak istemedim. Onu duşa bile yanımda sürükledim.

Fayans duvara yaslanarak duygusal bir seks yaptık ve şu anda hala içimdeymiş gibi hissetmeme rağmen, bu yeterli değil. Rocky'nin ağırlığını istiyorum. Vücudunu bana yaslamasını istiyorum. Kollarını boynuma dolmasını istiyorum.

Beni asla bırakmamasını istiyorum.

Çok uzakta oturuyor. Ben kanepedeyim. Islak saçlarım, bol kesimli pembe Strawberry Shortcake tişörtümü ıslatıyor. Hailey de yanımda eşofman giymiş, ikimiz de örme adaçayı yeşili battaniyenin altındayız. İki çelişkili ihtiyacım var: Rocky ile birlikte olma ihtiyacı ve en iyi arkadaşımın yanında olma ihtiyacı.

Ona olanlardan sonra...

"Onu parçalıyor musun yoksa yiyor musun?" Rocky dikkatimi tekrar kendine çekiyor ve ben yumurtalarımı bakıyorum.

"Bu bir kahvaltı omleti," diyorum aynı öfkeyle. "Zaten olduğu halinden daha fazla parçalanamaz." Gerçi, pastırma parçalarını bıçakla parçalıyorum. "Neden burritonu yutmaya çalışmıyorsun?"

Oliver yerde bir portakal soyuyor. "Burritoyu bir bütün olarak yutabilir mi? Asıl soru bu." Oliver'ın Jake'e baktığını zar zor fark ediyorum.

"Kapa çeneni." Rocky tek eliyle yumurtalı burritoyu tutuyor, dirseği bükülmüş dizinin üzerinde ve yoğun bakışları benden ayrılmıyor. Kaçmanın söz konusu bile olmaması hoşuma gidiyor, gözleri bile benden ayrılmayı reddediyor.

Burnumdan daha keskin bir nefes alıyorum. Ne yazık ki, sessizlikte herkes duyabiliyor. Sadece biraz iyi olduğum halde “*iyiyim*” demekten bıktım, bunun yerine “Howie adında bir adam bana uyuşturucu verdi, ama bunu ondan isteyen Trent’ti. Değil mi?” diyorum. Başımı Rocky’ye çeviriyorum.

Burritosunu boğazına tikiştiriyor. “O da doğruladı. Evet.”

Ciğerlerimde bir sıcaklık yükseliyor, ama bunun sebebi Trent’in kurduğu komplo değil. Sebep, Rocky’nin dudağının yarılması ve elmacık kemiğinde çirkin bir morluk olması. Jake’in ağabeyini havuzda boğmak üzere olduğunu duydum. Yumruklar da havada uçuşmuş. Umarım Trent’in yüzü, birkaç tuğla duvara ve beton zemine çarpmış gibi görünüyordur.

Kavgaları sırasında Trevor Tinrock, akıllıca ve kendiliğinden bir hareketle tam da doğru zamanda DJ’in müziğini kesti. Tam da Rocky, Trent’i iğrenç bir şeyle suçlarken. İnsanlar duydu. Chelsea Noknoi ve birkaç başka country kulübü garsonu bana ve Hailey’e mesaj atıp bunun doğru olup olmadığını sordu.

Rocky’nin Trent ile olan bağınyı kaybetmiş olmaktan nefret ettiğini biliyorum, ama artık o pislikle dostluk kurmak zorunda kalmayacağı için *çok mutluyum*. Umarım kasabanın Trent’e olan sempatisi azalır ve onun hala çöp gibi bir insan olduğunu anlarlar.

Rocky’nin küçük kardeşi dün gece gerçekten kritik bir anda işini yaptı. Benden bir tebrik beklediğini düşünseydim ona övgüde bulunurdum, ama eminim ki benim fikrimi, bu aldatma makinesindeki küçük paslı bir dişli gibi görüyor. O, abla ve ağabeylerinden onay istiyor. Bu sorun değil — tabii kimseye suikast düzenlemediği sürece.

Şu anda mini buzdolabının önünde oturmuş, iç mekanda güneş gözlüğü takmış, tatlı patatesli kreplerini şuruba batırıyor.

Hailey pudralı bir çörek parçalıyor. “Ve Trent, en iyi arkadaşımı uyuşturup tecavüz etmesine rağmen, hâlâ ona ilgi duyuyormuş gibi davranmam gerekiyor.” Gözleri kararır ve ben odanın içinde etrafa bakınırım.

Nova, kahvaltılık burritosuna sanki bu doğru bir şeymiş *gibi* acı sos sıkıyor. Kimse bir şey söylemiyor. Trent’e küfür etmek için bile. Uyurken, muhtemelen hep birlikte Hailey’in isteki geleceğini benim aramda tartışmış olduklarını anlıyorum.

Kesinlikle Hailey’in hamileliğini de konuşmuşlardır, çünkü Trevor “Trev Amca” mı yoksa “Trevor Amca” mı demesi gerektiğini sorup duruyor.

Kimse ortada duran sorunu gündeme getirmiyor, ama ben bütün sabah bunu düşündüm. Howie en iyi arkadaşımın içkisine çok kolay bir şekilde bir şey katabilirdi.

En azından Hailey değildi.

O hamile. En azından o değildi, ama ben iş göremez durumdaydım, takım için bir yük olmuştum ve daha da kötüsü, sarhoş Caufield pisliklerinden en iyi arkadaşımı korumak için orada değildim. Bunun yerine, o benim rolümü üstlenmek zorunda kaldı ve saldırıya uğramaktan korktuğu sırada onu çevreleyen iğrenç, *sarkıntı yapan* erkekleri hayal etmek tüylerimi diken diken ediyor.

Mide bulantısı hala devam ediyor. Hailey beni izlerken böyle mi hissediyor? Bu yüzden mi her şeyi riske atıp bizi yeni bir başlangıç için buraya getirdi? Çünkü şu anda, dün gecenin tekrarlanmasından onu kurtaracağını düşünseydim, onu Antarktika’ya sürüklerdim.

Omletimi karıştırıyorum. Neredeyse hiçbir şey yiyemiyorum ama telefonumdan saati kontrol ediyorum. “Birkaç saat sonra vardiyam var.” Kahvaltımı sehpa da bırakıp kanepeden kalkıyorum.

“İşe mi gidiyorsun?” Jake, sanki Rocky’nin beni durdurmasını bekliyormuş gibi başını benden Rocky’ye çeviriyor. Rocky’nin delici, müdahaleci bakışlarından sonsuz cehennem ateşini hissediyorum. Sessizce beni yakıyor, ama çıkış yolunu kapatmıyor.

Birincisi, hâlâ eşofman altı ve tişört giyiyorum. Bu yağmurlu pazar öğleden sonra, bir düzine mimoza ve daha da fazla yengeç köftesi servis etmek için hazırlanmam gerekiyor.

"Biz," diyor Hailey. "Ben de onunla birlikte vardayım." Yanıma atlıyor. Bu da Jake'in ayağa kalkmasına neden oluyor. "Bugün izin alın. İkiniz de."

"İşimizi kaybetmek istemeyiz," diye hatırlatıyorum ona ve Rocky'nin gözlerini devirdiğini görüyorum. Ona orta parmağımı gösteriyorum ve normalde bazılarımızın (yani ben ve Hailey) country kulübünde vakit geçirmekten keyif almaya başladığımızı alaycı bir şekilde söyledim, ama boğazımdan bir kelime bile çıkmıyor.

Kardeşlerim de bana daha derinlemesine bakarken, bunu yapamam.

"Zaten işlerinizi kaybedebilirsiniz. Üye sayısını artıramazsam yaz sonunda kadro kesintisi yapmak zorunda kalacağım," diyor Jake, kahvesinden bir yudum alırken.

Rocky kaşlarını kaldırdı. "Peki kız kardeşim ve Phoebe ilk kurbanlar mı?" "Kişisel bir şey değil." Jake içini çekti.

"Elbette, bunu biliyoruz," Hailey yumuşak bir sesle araya girer. Bana "Ya eğer?" bakışı atar. Ya işten kaytarsak?

Jake tereddütümü fark etmiş olmalı. "Bu bir öneri değil, Phoebe. Bugün işe gelmeyeceğini söylüyorum. Katherine'i arayıp ikinizin de gelmeyeceğini haber vereceğim. Bu zamanı olan biteni sindirmek için kullan."

"Bence bu iyi bir fikir," diye Nova da lafa karışır, aşırı koruyucu kardeş endişesi yüzüme sıcak kömürler gibi çarpar, rahatlatıcı bir battaniye gibi değil. Oliver ise rahatlatıcı olanıdır ve bana nazik bir gülümsemeyle hafifçe omuz silkiyor.

Ne hissettiğimden emin olamadan kollarımı kavuşturuyorum, ama Rocky'ye odaklanmaya başlıyorum. "Jake'e patronluk taslamayı kesmesini söylemeyecek misin?" Ona sertçe bakıyorum.

Onun bakışları daha sert. "*Uyuşturulmuştun*. İnsanlar Oliver'ın seni partiden dışarı taşıdığını gördü. Gerçekten bütün gün kulüpte zengin yaşlı kadınların meraklı sorularını yanıtlayarak geçirmek mi istiyorsun? Bunun hakkında konuşmak istemiyorsan, Phebs, tamam, ama işe gittiğinde onlar bu konuyu açacaklar."

Haklı.

Kötü işlerin sonunda çantalarımızı toplayıp, sanki zehirli bir sızıntının içinden geçmemişiz gibi yolumuza devam etmeye alışkınım. Bu sefer asidin ayak bileklerimi yaktığını hissedebiliyorum. Hiçbir şey hissetmemektense bir şeyler hissetmek daha mı iyi acaba?

Çok uzun zamandır ya hissiz ya da öfkeliydim. Belki de bunu sindirmek için zamana ihtiyacım var, çünkü Hailey'i daha önce hiç o durumda bırakmamıştım... *benim* durumumda. Üstelik bir dolandırıcılık işi yapmıyorduk bile. Başka biri gibi davranmıyordu. *Kendisiydi*. Bu *Hailey'in* başına geldi. Bu bana, zar zor çözebildiğim yeni, karmaşık duygular ve hayatıma yepyeni bir bakış açısı kazandırdı.

En yakın arkadaşşıma dönüyorum. "Ne yapmak istersin, Hails?"

Gri gözleri pencereye kayıyor. "Yağmur diniyor. Bugün hava sıcak olacakmış. Plajda kitap okuyabilirim."

"Ben de güneşlenip *Celebrity Crush* dergisini karıştırabilirim." Gülümsemelerimiz giderek büyüyor, bu normalliği pekiştiriyoruz ve bu seçeneğe sahip olmak garip ama bir o kadar da güzel.

Teşekkürler, Jake.

Hailey benden daha hoş bir insan, çünkü minnettarlığını yumuşak bir "Teşekkür ederim" ile dile getiriyor.

Öğleden sonra erken saatlerde, bulutlar yerini güneşli mavi gökyüzüne bırakır. Hepimiz, kabin ve şezlong kiralayabileceğimiz country kulübünün özel plajı yerine, halka açık plaja gideriz. Bu, erkekler için alışılmadık bir durumdur, ama kimse sıradan insanlarla birlikte olmak konusunda sızlanmaz.

Dalgaların vurduğu, çığlık atan çocuklardan uzak kumlu bir yer bulduk. Eminim Rocky çok sevindi. Otoparkta çığlık sesleri duyduğunda sanki aniden diş kanal tedavisi geçiriyormuş gibi davrandı. Bir bebek kumlu ayakları yüzünden ağlıyordu ve annesi ıslak mendille çılgınca ayak parmaklarını temizliyordu.

"O küçük yaramazın Grey'in çocuğu olmadığına emin miyiz?" Oliver, bana şemsiyeyi taşıırken gülümseyerek şaka yaptı.

Nova, elinde bira ve maden suyu dolu bir soğutucu ile bagajı kapattı.

Sanırım Rocky'nin gözleri hâlâ asfalttan plaja doğru kayıyor. Bana attığı o küçük bakışı da fark ettim. Bebekler. Gelecek. *Bizim* geleceğimiz. Bana tekrar çocuk isteyip istemediğimi sormadı. Ben de bu konuyu açmadım.

Yıllar bir yana, birkaç ay sonra ne istediğimizi bile inatla konuşmuyoruz. Bu iş istediğimiz gibi gitmezse her şey değişebilecekken, bu konuyu konuşmak boşa nefes harcamak gibi geliyor.

Plajda, pembe çilek desenli havlumu Hailey'nin kareli siyah havlusunun yanına serdim. Rocky kahverengi kuma şemsiyeyi dikerken ona bir göz attım. Siyah saçlarının bukleleri alnına değiyordu ve sinirli, kızgın gözleri beni

Plajdan nefret ettiğini sanırsın. Kavurucu sıcak. Çenesinden damlayan ter. Okyanusun tuzlu kokusu. *Her yere* yayılan kum taneleri.

Ve o tüm bunlardan nefret ediyor.

Yine de burada. Benim için, kız kardeşi için, hepimiz için. Daralmış gözleri bana doğru parladığında, onun çoğunlukla benim için burada olduğuna inanmak istiyorum ve sevgisi, hassas tenime bıçak gibi keskin dişler gibi saplandığında, bunun doğru olduğunu hissediyorum. Günün sonunda, onun için ilk neden benim ve belki de son nedenim de.

Sonunda, Rocky ve Hailey'den ayrılıp kardeşlerimle yürüyüşe çıkıyorum. Suyu en yakın olan benim, kumun aşağı doğru eğiminde kendimi daha kısa hissediyorum.

Nova, her gördüğü deniz kabuğunu alıp dalgalara atıyor. "Dün gece olanları Rocky'ye anlatmadın mı?"

"O korkunç olayları bana defalarca anlattı." Omzumdaki bükülmüş bebek mavisi bikini askısını düzeltiyorum.

"Ama o, bu konuyu *konuşmadığınızı* söyledi, o zaman bütün sabah onunla ne yapıyordunuz?" Kaşlarımı kaldırıp başımı eğince, Nova derin bir nefes alır ve bir deniz kabuğunu daha suya fırlatır. "Siz ikiniz seks dışında hiç iletişim kuruyor musunuz?"

"Bu da iletişimdir," diye itiraz ettim, sonra destek için Oliver'a baktım.

"Öyle," diye araya girer Oliver, kesik pazılarına güneş kremi sürerken. "Vücutlarıyla iletişim kuruyorlar."

"Aynen öyle. Her zaman *kelimelere* ihtiyacımız yok." Rocky ile olan ilişkim daha derin.

O bir kabuk daha fırlatır. "Siz ikiniz biraz yavaşlamalısınız. Planlanmamış bir hamilelik zaten fazlasıyla yeter."

Oliver, Nova'nın omzunu sıkar. "Bunu sadece bebekleri sevmediğin için söylüyorsun."

"Seninkini severim," diyor Nova.

“Jake’in olabilir,” diye hatırlatır Oliver ve biz sormadan ekler, “Babalık önemli değil. Sadece Hailey ve bebeğin sağlıklı olmasını istiyorum.”

“Katılıyoruz,” deriz Nova ve ben birlikte.

“Uğursuzluk,” diye eklerim çabucak. “Bana bir Fizz borçlusun.”

Nova neredeyse gülümser, ama yine de fikrini pekiştirmek ister: “Cidden ama. Biraz yavaşla.”

“Rocky ve ben prezervatif kullanıyoruz. Güvenli seks yapıyoruz,” diye temin ederim. “Ve hayır, yavaşlamayaca

ğım.” O ise

somurtuyor.

Ben de ekliyorum: “Anlamıyorsun. Rocky’ye yakın olmak bir *ihtiyaç*, özellikle de dün geceki gibi korkunç şeyler olduğunda. O, bedenimin bana ait olduğunu hissettiriyor ve ben bunu asla kaybetmek istemiyorum.”

Nova gözlerini sertçe kırıştırarak konuyu kapatmaya çalışır.

Zihnimde bu konuşmadan uzaklaşmaya çalışıyorum ama aklıma gelen tek şey, partide Hailey ile geçirdiğim son birkaç saniye; görüşüm bulanıklaşmadan hemen önceki anlar.

Saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yapıyorum. “Dün geceyi düşünmeden edemiyorum. Ben bayıldıktan sonra Hailey’nin yaşadıklarını...” Güneş daha sıcak geliyor, ama belki de beni yakan sadece öfkemdir. Lastik bağımı koparıyorum.

O, zaman kazanmak için benim eğitildiğim taktikleri kullanıyordu. Baştan çıkarmak. Dikkatini dağıtmak. Geciktirmek.

Baştan çıkarmada bir usta olmak, benim süper gücümdür. Bu benim en büyük yeteneğim, ama bu rolüme karşı hem sevgi hem de nefret dolu bir ilişkim var.

“Carlsbad,” diyorum, saçımı bağlayıp ellerimi yanlarıma indirdikten sonra. “İkinize de ne olduğunu hiç anlatmadım. Hailey ya da Rocky size anlattı mı bilmiyorum ama... işi bitirebilmemiz için hedef ve arkadaşının benimle seks yapmasına izin verdim. Hailey beni bu yüzden buraya getirdi. Böylece o tür durumlara düşmemek için. O olmasaydı, sanırım hiç durmazdım.”

Onu bunun için seviyorum.

Bu gerçeği şimdi açıklamak, Rocky’ye anlatmak için içimden çıkarmaya çalıştığım ilk seferkinden çok daha kolaydı. Belki de iyileşme budur diye düşünüyorum. Yavaş yavaş onarılmak. Her kelimeyle kanamamak için yeterince dikilmiş olmak.

Nova derin bir nefes verip bana başını salladı. “Hailey için Tanrı’ya

şükürler olsun.” Ben de aynı şekilde başımı salladım.

Oliver kolunu omuzlarıma dolayarak beni teselli edercesine sıkıyor.

Kıyı şeridinde yürürken çamurlu ıslak kumu tekmeliyorum. Kahkahalar ve sohbetler, yumuşak dalgaların sesleri ve martıların cıvıltılarıyla karışıyor.

Kasaba, güneşli Haziran havasının tadını çıkarırken plaj oldukça kalabalık.

Board şort giymiş yirmili yaşlarındaki bir grup gencin yanından geçiyoruz. Birbirlerine futbol topu atıp tutuyorlar ve bakışları bana kayıyor. Gözleri göğüslerime, karnıma ve kot şortumun üstünden, kalçalarımın üstünden sarkan mayomun iplerine indiğinde, iğrenç bir his benimde dolaşıyor.

Normalde sadece... hissiz hissederdim.

Nabzım hızlanıyor. Bu anda, onların bakmasını istemiyorum. Oliver üstsüz, bu yüzden Nova’ya sessizce yalvarıyorum. O zaten zeytin yeşili tişörtünü çıkarıyor, sonra bana uzatıyor.

Beni örttüğü için minnettarım. Kumaş üzerimde bol duruyor ve onu uyluklarıma kadar indiriyorum.

Oliver, telefonu bip sesi çıkarınca kontrol ediyor. "Varrick," diyor bize. "Nasıl olduğunu bilmek istiyor, Phoebe."

Nova gözlerini devirip başka bir deniz kabuğu alır. "Baba rolü mü oynuyor?"

"Teknik *olarak* o bizim babamız." Oliver güneş kremi sürmeyi bitirir.

Nova sert bir bakış atar. "Varrick daha önce cinayet işlemiş olmakla kalmadı, muhtemelen Elizabeth'e de *kötü davranmıştır*, Ol." Hâlâ Varrick'e babamız demiyor, tıpkı Elizabeth'e annemiz demekten vazgeçtiği gibi.

Onun biyolojik olarak *bizim* olduğunu bilseniz de, Nova yalanları ve ömür boyu süren aldatmacaları kolayca affedemiyor. Ben de hâlâ zorlanıyorum.

"Bunu bilmiyoruz," diyor Oliver. "Çünkü sormadık." Acısı belli oluyor. Ama hepimiz merakımızı bir kenara bırakıp babamızdan aile anılarını açığa vurmasını istemeyeceğimize karar vermiştik. Varrick'e bir soru sorduğumda tam olarak *bir kez* başarısız oldum ve hâlâ pişmanım.

"Elizabeth ondan kaç yıldır *kaçıyor*?" diye soruyor Nova. "Ona hamile olduğuna asla inandırmadım. *Bize* dair hiçbir şey söylemedi. Addison'la iğrenç şeyler yapmış olabilir, ama koluna taktığı her ne pislikse, bizi ondan korumaya çalıştı."

Nova, babamın annemizi de onlardan korumaya çalıştığını söylemiyor. Annemin kocaları hiçbir zaman dürüst adamlar değildi, bu yüzden Varrick'in iyi bir adam olma ihtimali neredeyse sıfır.

Yine de, ilişkilerinin nasıl başladığını bilmiyoruz.

Oliver güneş gözlüklerini başının üstüne kaldırarak gözlerini bize gösterir. "Babam için mazeret uydurmuyorum." Nova, *babam* kelimesini kullanması üzerine irkilir, ama Oliver devam eder: "Tek söylediğim, hikayenin daha fazlasını duymak istediğim, Nov. Onun söyleyeceklerini dinlemeye açığım. Bu bir suç mu?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Seni gerçek anlamda hapse gönderecek bir suç değil."

"Ne? Benim haberim olmayan bir hayali hapisane mi var?" Oliver güneş gözlüğünü gözlerinin üzerine indirir. "Monopoly hapisanesi..."

"O Elizabeth mi?" diye sorar Nova, aniden durur.

Oliver ve ben onun bakışını takip ediyoruz ve annemizi Lure'un terasında görüyoruz. Burası, istiridye ve ağzında eriyen tereyağlı yengeç için seve seve fazla para ödediğim lüks bir sahil restoranı. Annem, yarısı dolu bir mimosa kadehi ile iki kişilik bir masada oturuyor.

İnişli çıkışlı ilişkimize rağmen, sıcak havası beni bir anda yine büyüledi. Bal sarısı saçları, altın nehirler gibi ince omuzlarından dökülüyor ve zarif elmas küpeleri, kahverengi gözlerindeki ışıltıyla uyum içinde. Nefes kesici güzellikte.

Ve gülümsemesi, kasabadaki en yakın arkadaşı Stella Fitzpatrick'e saf güneş ışığı gibi parlıyor.

"Gidelim," diyorum, bugün annemle yüzleşmek istemediğimden değil, ama sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, başını bizim yönümüze çeviriyor.

Dikleşir, sonra bize enerjik bir şekilde el sallar.

"O ne yapıyor?" diye sorar Nova, çok şaşkın bir şekilde fısıldayarak. Hepimiz şaşkınız, çünkü Connecticut'ın Victoria kasabasında onun takma adı *Isla Rivers*. Üçümüzle hiçbir ilişkisi yok.

Claudia Waterford, beni ve eski kocamı bir araya getirmek için "Isla'yı ve Addison'ı işe almaya çalıştığı için onunla alenen etkileşime girmiştik, ama bu plan hiçbir zaman gerçekleşmedi.

"Ayağa kalkıyor," diye panik içinde kardeşlerime fısıldarım. Ne oluyor böyle?

Annem sandalyesinden kalkıyor. Fıstık yeşili timsah derisi Hermès Birkin çantasını kapıyor, sanki hızlıca veda eder gibi Stella'nın omzuna nazikçe elini koyuyor, sonra

verandanın merdivenlerinden plaja doğru yürüyüp gidiyor. Bize doğru gelen merdivenlerden.

Çok güzel soluk sarı yazlık elbisesi (bahse girerim Oscar de la Renta'dır) bende kıskançlık kırıntıları bırakıyor; bu kırıntılar, incinme ve ihanetin parçalarından çok daha kolay sindirilebilir.

"Stella bizi izliyor," diye mırıldanır Oliver, dudakları zar zor kıpırdamaktadır.

"Gidelim mi?" diye soruyorum onlara, ama annemizin bizi karşılamaya geldiği belli.

Topuklu ayakkabılarını çıkarmış, sonra da çıplak ayakla kumlara basıyor.

Nova donakalmış. Annemize bakamadan, okyanusa dik dik bakıyor.

"Bunun için çok geç," diyor Oliver ve göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle Stella'ya el sallıyor.

Dudakları ekşi bir ifadeye bürünür, ama benim varlığımı tamamen görmezden gelerek kardeşlerime sert bir el hareketiyle selam vermeyi başarır. Jake'in eski kız arkadaşı olmam ve garson olarak çalışmam nedeniyle sosyal konumum daha sallantılıdır. Neyse ki Stella, Chanel çantasını kapar ve bizi gözetlemeye kalmadan Lure'a girer.

"Sizi üçünü burada görmek ne güzel," diyor annemiz, su kenarında bize doğru yaklaşırken.

"Bazıları diğerlerinden daha şık," diyor Oliver alaycı bir şekilde, çünkü şu anda

Old Navy'den alışveriş yapıyormuş gibi görünen tek kişi olduğum için. Nova, yetmiş bin dolardan fazla değeri olan zümrüt yeşili bir Piaget saat takıyor ve Oliver, çizgili mayo şortu ve mükemmel şekillendirilmiş kahverengi saçlarıyla preppy bir yatçı havası yayıyor.

Kasaba, Smith ailesinin eski bir servete sahip olduğu şeklindeki kurgusal geçmişimize inanıyor, ama beni onaylamayan ailem, isyan edip Grey Thornhall ile evlendiğimde güven fonumu iptal etti. Bu yüzden, kardeşlerimin zengin olması, benim ise istirdiye çorbası ve sebze tabağı servis etmem, Victoria'daki kimseyi şaşırtmıyor.

"Stella'ya ne söyledin?" diye soruyorum anneme, savunma pozisyonumdan kollarımı açmadan.

Sahte en iyi arkadaşının gittiğinden emin olmak için arkasına bakıyor. "İyi dedikoduları sevdiğimi biliyor — daha doğrusu, Isla Rivers biliyor." Gözleri önce bana, sonra Oliver'a, sonra da Nova'ya kayıyor. "Ona, senin bilgilerine başvurup Koning malikanesindeki dün geceki parti hakkında daha fazla bilgi edineceğimi söyledim. Herkes Trent ile Grey arasındaki kavgadan bahsediyor. Kimse bunu beklemiyordu. Dürüst olmak gerekirse, ben ve Addy de beklemiyorduk."

"Muhtemelen senaryodan saptığı içindir," diyor Oliver rahat bir tavırla.

"Rocky kontrolünü mü kaybetti?" Sesi endişeli olduğu kadar şaşkın da geliyor. "Trent'in söylediği veya yaptığı bir şey miydi?"

Güven dolu, bölünmemiş bir aileymişiz gibi coşkuyla davranmıyoruz. Onunla aramızda hâlâ bir uçurum var ve ben bu yarığı nasıl kapatacağımı bilemiyorum. Babamız hakkında bize yalan söylediği için annemizi nasıl affedebiliriz? Bundan gerçekten geri dönüş var mı?

O, konuşmamızı dinleyebilecek geçen plaj yürüyüşçülerine karşı dikkatli davranıyor, ama çoğunlukla okyanus sesimizle konuşmamızı bastırıyor. Özellikle de bize fısıldarken: "İncindiğiniz için her türlü hakkınız var, ama *lütfe*n beni dışlamayın. Ben sadece hepimizi ondan korumaya çalışıyordum."

Nova suya bir deniz kabuğu fırlatıyor ve hepimizin sessizliği havayı gerginlikle dolduruyor.

"Sizin *varlığınızı* öğrenmesinden bile korkuyordum," diye devam ediyor. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bile

bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz. Sizin şu anki yaşınızdan daha küçüktüm. Yirmi iki yaşındaydım. *Yıllarca* arkamı kolluyordum, onunla asla karşılaşmamayı umuyordum." Kızarmış gözleri, bize inanmamız için hüznün ve çaresizlikle aramızda gidip geliyor.

Kalbim aniden sızlar ve Oliver'ınki de öyle olmalı ki, "Madem ondan bu kadar korkuyordun, o zaman neden onunla yattın? Onunla oyun mu oynuyordun?" diye sorar.

Nova kaskatı kesildi, kollarındaki kasları gerildi.

Annem hüzünlü bir gülümseme takındı. "Onu sevmiştim. Onu sevmek çok kolaydı. Ta ki onun gerçek yüzünü görene kadar."

"Bir sapık," diyorum.

"Bir katil," diye ekliyor

Nova. "Bir canavar," diye devam ediyorum.

Oliver avucunu kaldırır. "Anladık." Elini annemize doğru sallar. "Randevu geceleri nasıl gidiyor?"

Annemiz kendi yöntemleriyle Varrick'i takip ediyor. Onunla olan geçmişini kullanarak haftada bir gece şehirde dışarı çıkıyor. Bence bu, onun, Addison'ın ve Everett'in bize kontrolü rahatlıkla devretmelerinin tek nedeni. Dolandırıcılıkla aralarında *bir* bağ var.

Yanakları kızarıyor ve gözleri yere düşüyor.

Aynı düşünce kardeşlerimin de kafasında dolaşıyor gibi görünüyor. Nova kusacakmış gibi görünüyor ve "Ona geri mi dönüyorsun?" diyor.

"Hayır." Gözlerinden sarı bukleleri iterek yüzünü buruşturuyor. "Ama şeffaf olmak adına... iş planlandığı gibi gitmezse diye, onu bu şehirden uzaklaştırmak için elimdeki tüm araçları kullanıyorum. Evet, buna onunla yatmak da dahil."

Sözsüz kalıyorum.

Nova gözlerini sıkıca kapatır.

Oliver, sanki bu çılgın dünyamızda sıradan bir hafta sonuymuş gibi elini havaya kaldırır. "Her çocuğun hayal ettiği şey, anne ve babanın yeniden bir araya gelmesi." Bu şaka, ortamı neredeyse hafifletir.

Annemiz Oliver'a küçük bir gülümseme atar.

Nova agresif bir öfkeyle ağırlığını kaydırır. "Varrick gitmiyor, o zaman bu lanet olası plan nasıl işliyor?" diye sorar anneme sert bir sesle.

"Nov," diye karşılık veriyorum, onu savunarak, çünkü bu zor bir seçim olmalı. "O bunu *bunu bizim için yapıyor.*"

"Ondan Varrick'le yatmasını istemedim," diye öfkeyle fısıldıyor, sonra ona karanlık bir bakış atıyor. "Senin benim için bunu yapmanı *asla* istemezdim."

"Biliyorum." Bakışları ona o kadar nazik ki, sanki o yirmi beş değil de on beş yaşındaymış gibi. "*Biliyorum.* Ama bu benim iyi olduğum bir şey." Melankolik ama neşeli bir gülümsemesi var, sanki bir baştan çıkarıcı olmanın tüm kötü yanlarını kabul etmiş ve onlarla yaşamayı öğrenmiş gibi.

Yirmi küsur yıl sonra ben de böyle mi olacağım? Bu beni çok korkutuyor. Asla annem gibi olmak ve erkekler konusunda onun yaptığı gibi *berbat* seçimler yapmak istemedim.

Kollarımı vücuduma doluyorum ve Rocky'yi özlüyorum.

Nova elini Rocky'nin ensesine sürüyor, sonra annemize işaret ediyor. "Dün geceyle ilgili..." Partiyi anlatmaya başlıyor. Baştan sona tüm ayrıntıları. Bu bilgi paylaşımı bir barış teklifi.

Kaşları hafifçe yukarı kalkıyor. Şokunu toplum içinde gizlemekte iyidir, ama nefes alışığı ağır ve acı dolu. "Çok üzgünüm, canım," diye benden özür diliyor, sonra düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Gerçek olduğunu düşünmemiştim, ama bazıları Rocky'nin Trent'i tecavüzle suçladığını söylüyor... O gerçekten..."

"Hayır," diye sözünü kesiyorum, midem düğümleniyor. "Bana dokunmadı." Nova bir deniz kabuğu daha fırlatıyor. "Birine onu uyuşturmasını sağladı." Bana sarılmak için uzanıyor.

İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum. "*İsla*," diyorum zorla, ona burada annem *olmadığını* hatırlatarak. "Seni teselli ediyorum. Bu *Isla*'nın yapacağı bir şey. Ayrıca annenin de çok yapmak isteyeceği bir şey. *Lütfen*."

Onun anne şefkatine sığınmak istiyorum. Ama içimdeki bir parça buna hazır değil. Bir adım daha geri çekiliyorum. "Ben iyiyim."

Yaralı duyguları alevlenir, ama anlayışla başını sallar. Cartier bileziklerini çevirdiğini görüyorum. Rahatsız olduğunu gösteren küçük bir işaret. Nadiren yaptığı bir hareket. Sonra boynundaki narin altın zinciri arar ve kalp şeklindeki madalyonu açmasını izlerim. Uzun zamandır sahip olduğu bir takı.

Küçük bir kızken, onun topuklu ayakkabılarıyla, ısıtılı pembe göz farıyla, bileklikleriyle ve o madalyonla giyinip süslenirdim. Onu bana takardı ve ben kalbi açıp içini bakardım, ama neredeyse her zaman boştu.

"Neden buraya bizim fotoğraflarımızı koymuyorsun anne?" diye sorardım. "Ya da babamın!" Belki bir kez olsun bana bir fotoğraf gösterir diye düşünerek parmak uçlarımda zıplardım.

O da burnuma hafifçe vurur ve gülümserdi. "Sana olan sevgimin bu kadar küçük bir kalbe sığabileceğini mi sanıyorsun? O, kalbin dışında *çok daha büyük bir hale* geldi, ufaklık. Ve bu altın kalp, hile yapmak için var." Kaşlarını şakacı bir şekilde sallardı.

"Ve ikramlar!"

"Ve ikramlar." Beni gıdıkladı. Ben kıkırdar ve sakinleşirdim, o da "Büyüdüğünde anlarsın" derdi.

Onun o kalbi yalanlarla doldurduğunu gördüm. Trajik bir şekilde vefat eden, "ruh eşleri" dediği erkeklerin stok fotoğraflarıyla. Sevgili "vaftiz çocukları" dediği bizim fotoğraflarımızla. Hiç sahip olmadığı Pomeranian köpekleriyle.

Onun yalanlarla dolu kalbini seviyordum çünkü o bizim değerli sırrımızdı. Belki de ödül, aldatmacanın nerede saklandığını bilmek, gerçeğin bir parçası olduğumu bilmektir. Bana karşı dürüsttü.

Saçlarımı geriye tarayıp kolyeyi boynuma takıp madalyonu kapattığında şaşkına döndüm. Altın kalp göğüs kemiğimin üzerinde atıyordu. Düşündüğümden daha hafif ve daha az hantaldı.

"*Isla*'dan bir teselli hediyesi," diyor. "Annenin gecikmiş doğum günü hediyesi." Elimi sıkıyor.

Gerçek kalbim çarpıyor. Geçen ay yirmi beş yaşına girdik. "Yirmi dokuz Mayıs gerçekten doğum günümüz mü?" diye soruyorum ona.

"*Evet*, öyle," diye temin ediyor, yine kulak misafiri olanlara dikkat ederek fısıldıyor, "ama ben hastanede doğurmadım. Seni Pensacola'da kiraladığımız bir sahil evinde doğurdum ve ebeye para ödedim. Hiçbir yerde seninle ilgili bir kayıt yok. Her yalan sadece seni korumak içindi. Asla sana zarar vermek istemedim."

Ama sonuçta hepsi canımı yaktı.

Daha güçlü olsaydım, madalyonu geri verirdim, ama kalbin dış hatlarını parmağım ile okşadığımda, onunla aramızdaki güzel anıları hissediyorum; o kadar parlak gülümserdi ki, sanki onun güzel bir minik kopyasıymışım gibi beni döndürürdü, Heart'ın "*Barracuda*" şarkısına dans ederdik ve alkolsüz daiquiri yapardık. Masumiyet ve çocuksu merak dolu günler.

Bu yüzden onu yanımda tutuyorum, hâlâ çok sevdiğim bu parçalarını koruyorum.

"İrtibatla kalalım" dediğinde, ondan ayrılıp sahildeki yerimize geri dönerken hepimiz sessiz kalıyoruz. Her birimiz, babamız hakkında itiraf ettiklerini kafamızda sindirmeye çalışıyoruz.

OTUZ ÜÇ

Rocky

Plajda uzanmayı seçseydim, bir tatil köyünde ya da sert kumun sırtımı mahvetmediği bir yerde olurdu. Bu küçük terapötik gezi için sandalye getirmedim çünkü burada bir saatten az kalacağız. En fazla.

Phoebe, film izlemediği veya işinin ortasında olmadığı sürece yerinde duramaz. Bu yüzden buraya geleli beş dakika olmuştu ki, kardeşleriyle yürüyüşe çıktı.

O yokken, ben ayakta durup Jake'in az önce bana uzattığı biranın kapağını açıyorum. O, başka bir kutunun üzerindeki erimiş buzu silkeliyor ve yanıma geliyor. Gözleri kız kardeşimde.

Hailey, mavi şemsiyenin gölgesinde bağdaş kurup kitabının bir sayfasını çeviriyor. Uzun kollu siyah bir tişört ve koyu renk pantolon giymiş. Tipik bir Hailey plaj kıyafeti. Kolayca yanar ve genellikle güneşten kaçınır.

Dün gece arabaya bindiğinden beri endişesi tavan yapmış durumda. Jake'in onu ne sıklıkla kontrol ettiğini fark etmemek imkansız. O kadar bariz, o kadar gözümün önünde ki, normalde sinirlerimi bozardı.

Şimdi ise —Koning malikanesinde Hailey'nin başına gelenlerden sonra, ona hiçbir şekilde destek olamayacağımı anladıktan sonra, Jake'in ya da Oliver'ın bebeğine hamile olabileceğini öğrendikten sonra— Jake'in kız kardeşime ilgi göstermesinden hoşlanıyorum.

Onu sevmesinden hoşlanıyorum.

Bebek ya da Hailey'nin hamileliği hakkında onunla baş başa konuşmadım. Phoebe'nin uyuşturucuyu bırakması konusunda çok endişeliydim.

Dört yıl önce, Phebs Nashville'deki bir motelde kendine geldiğinde, sanki su altında uyanmış gibi hissettiğini söylemişti. Sanırım bu seferki onun için daha kolaydı ama farklı açılardan daha zordu. Biz gerçek bir çiftiz, bu yüzden onu daha uzun süre kucaklayabildim... ve seks yaptık. Derin, içe işleyen, *seni içten dışa sikeceğim* türden, onun giderek daha fazla arzuladığı duygusal seks. Tekrar tekrar. Phoebe'yi sanki kendi bölgemde işaret koyuyormuşum gibi sismeyi seviyorum. Onun her bir santimini benim olarak sahiplenmek. Bu coşkulu ve patlayıcı bir his.

Tek dezavantajı? Bu neredeyse çok ileri gitti.

Tam bir dakika boyunca dalıp gitti. Bu ilk kez olan bir şey değildi. Bunu görebildim çünkü o lavabonun kenarını tutarken ben onu arkadan alıyordum. Aynada gözlerinin donuklaştığını görebiliyordum. Hızımı yavaşlattım, sonra saçlarını avuçlayıp başını kaldırdım, böylece ben amına girerken beni görebilsin.

"Bana bak," diye kulağına fısıldadım. "Senin içine girecek tek kişi benim. Seni sikecek tek kişi benim." Dudakları aralık ve nefesi kesik kesik, ben daha derine girerken odaklanmayı yeniden kazandı. "Hepsi," diye homurdandım. "*Benim.*"

"Dur," diye inledi, ama ses tonu "*Asla durma*" diyordu.

Çekildim. İtiraz etmek üzereydi ama onu ters çevirip tekrar içine girdim, sadece bana tam olarak bakmasını istiyordum. Yüzü gizliyen onu yeterince iyi okuyabileceğime güvenmiyordum. Seksimiz ruhumuzu parçaladığı için o an neredeyse unutuyordum. Sanki Phoebe bedenlerimizi birleştirmeye çalışıyormuş gibi ve tek istediğim daha derine, daha sert, *daha fazlası*.

Banyoda giyinirken ona sordum, "Aklın dağıldığında..." "Aklım dağılmıyor," diye kendini savundu.

"Bu senin performansına yönelik bir eleştiri değil," dedim. "Sana F notu vermiyorum." Yavaşça Strawberry Shortcake tişörtünü giydi. "Ne soruyorsun?"

"Sadece, o an geldiğinde, yani durmamı istediğinde, güvenli kelimeyi kullanacak kadar kendinde olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Bir güvenlik kelimesimiz var: *Miami*. Çünkü sevişirken "hayır" "evet" anlamına gelir, "dur" ise "devam et" anlamına gelir ve ben ne zaman gerçekten *durmam* gerektiğini bilmem gerekir. Belki de gerektiğinde onu kullanmak için fazla inatçı olacağını düşünmüştüm. Şimdi ise başka bir şey mi diye merak ediyorum.

Nemli mavi saçlarını gömleğinin yakasından çıkardı. "Durmanı isteseydim, söyleyebilirdim. Ama senin..." Sözü nü yarım bıraktı, sonra işini bitirmiş gibi kollarını kavuşturdu. Kesinlikle daha fazlası vardı. Düşüncesinin sonu bu değildi.

"Neyi?" diye sordum.

Bunu kelimelere dökmekte zorlanıyordu.

Islak saçlarını elimle taradım. "Phoebe."

"Sadece çekip gitmeni," dedi sonunda.

"Buraya gel." Dirseklerinden tutup, kollarını ayırdım. Onu sıkıca kucakladım ve fısıldadım, "Eğer 'Miami' dersen, sanki bulaşıcı bir hastalığın varmış gibi senden kaçmayacağım. Bir saniye durup, seninle konuşurum, sonra da oradan devam ederiz. Bunun tek amacı, sana zarar vermememi sağlamak." O bana daha sıkı sarılırken, ben de başının arkasını okşadım. "O şehir senin için *terk etmek* ve *yüzüstü bırakmak* anlamına gelmiyor, değil mi?"

Yüzü kızardı. Güvenli kelimeyi bir nedenden dolayı seçmişti. O yer hem onun hem de benim için anlamlıydı.

"Hayır," diye mırıldandı. Ateşli gözleri benimkilerle buluştu ve onu yeniden arzuladım.

Phoebe'nin bu sefer uyuşturulması daha zor oldu çünkü hâlâ çok fazla travmayı atlatmaya çalışıyor. Ve Melon Drop'tan farklı olarak, dün gece Hailey de bu karmaşanın içindeydi.

Hepimiz bir anda o kadar çok şeyle yüz yüze geldik ki, şu anda plajda rahatça vakit geçiriyor olmamız çok garip geliyor. Bir yudum bira içip, soğuk tenekeyi zonklayan elmacık kemiğime bastırdım. Çünkü *kelimenin tam anlamıyla* yüzüme bir tokat yemiştin.

Jake teselli edici mavi gözlerini bana diyor.

Ona sertçe bakıyorum. "O bakışı kız kardeşime yönelt." Bira kutusunu indiriyorum. "Ve bilgine olsun, kardeşinin bu sabah muhtemelen iki gözü morarmış ve dudağı şişmiştir. Birini teselli etmek için can atıyorsan, ona bir teselli sepeti gönder."

"Kardeşime sahte bir nezaket göstermem bize ne fayda sağlar ki?" Jake ciddiyetle sorar. "Hiçbir fayda sağlamaz," Hailey sayfayı çevirerek araya girer. "Trent sana inanmaz."

Biramı kaldırıyorum. "Sana kötü bir yalancı diyor, tatlım."

"Tamam, ahmak." Jake şimdi bana aşırı koruyucu bir ifadeyle bakıyor. "Trent'le aranızı düzeltmeyeceksin."

Bu bir soru değildi. Ona daha da sinirli bir bakış attım. "Madem kuralları uygulamayı seviyorsun, belki de avukat olmalısın."

"Grey."

"Jake," kaşlarımı kaldırarak karşılık veriyorum. "Kardeşine verdiğim zararı onarmak aylar sürebilir. Beni sosyal medyada zaten engelledi, aramaya kalksam numaramı da engellediğine bahse girerim. O yüzden emin olabilirsin, artık onun en iyi arkadaşı olmayacağım." Trent'in gözüne tekrar girmek için diz çöküp lanet ayak parmaklarını yalamam gerekecek ve onun köpeği gibi davranmaktansa birkaç kova kum ve tuzlu su yutmayı tercih ederim. "Varrick aradı ve Trent'in beni Stonehaven'dan attırmaya çalıştığını söyledi."

Hailey kitabını bir saniye kapattı. "Gerçekten mi?"

"İşe yaramıyor. Varrick, kimseye ayrıcalık tanımadığını söylüyor. O yüzden koridorlarda birbirimizi öldürmememiz gerekecek."

"Tanrım." Jake tiksiniyor küfrederek ve kızgın yüzümü inceleyerek bana bakar. "Bunun seni daha mutlu edeceğini düşünmüştüm. Onun arkadaşı olmaktan nefret ediyordun."

"Daha mutlu mu?" Kaşlarımı kaldırıp indiriyorum. Bu kelime bana çok yabancı geliyor. Işıltılı suyun yanında, küçük kardeşim Sidney Burke ile birlikte dizlerine kadar denize girmiş halde görünüyor. Ona su sıçratıyor ama kıkırdamasını duyamıyorum. Sadece dudaklarının aralanışından ve vücudunun titremesinden o sesi anlıyorum. Eğik gülümsemesi daha da genişliyor.

Trevor'ın bir kız yüzünden bu kadar duygusal davranması ve dolandırıcılık yapmaması beni mutlu ediyor. Phoebe'yle gerçekten birlikte olmak beni mutlu ediyor. Sevdığım herkesin güvende ve korunaklı olması... *bu da beni mutlu ediyor*. Ama bu son kısım gerçek değil. Şu anda bu lanet bir fantezi.

Yine de, hayatımda yaşadığım en büyük mutluluğun geçtiğimiz yıl bu kasabada olduğunu kabul etmek kolay.

Jake'e bakıyorum. "Kardeşinin şişirilmiş egosunu okşamak zorunda kalmadığım ve Phoebe'nin adını ağzına aldığı anda dilimi ısırarak zorunda kalmadığım için mutluyum. Ama kaybettiğim için mutlu değilim..."

Kontrolümü kaybettim.

Ve bu iyi hissettirdi. Bunun ne kadar özgürleştirici olduğunu nefret ediyorum. Kendimi bu kadar çılgınca serbest hissettiğim tek an, Phoebe'yle birlikte olduğum zamandır.

Jake kaşlarını çatı. "Neyi kaybettin?"

Sesimi alçaltıyorum. "Onun kulağına fısıldamak bana güç veriyordu. O bağı koparmak hiçbirimiz için iyi değil. Artık onun üzerinde hiçbir etkim yok ve Hailey bu işin merkezinde olduğu için... bu riski daha da artırıyor."

Trent'in ne düşündüğünü bilmiyorum. Bana olanlar hakkında içini dökmüyor. Oliver'a bile içini dökmüyor. Birincisi, Oliver Phoebe'nin kardeşi. İkincisi, Trent onu hedonist, kokain bağımlısı bir serseri olarak görüyor. O bir parti arkadaşı. Eminim Trent, grup ortamında ve içki akarken olmadığı sürece ona sırlarını açmaz.

Benim hatam çok büyük.

Sanki bir gecede elli adım geriye gitmişiz gibi hissediyorum.

Bunun tek iyi yanı, artık Phoebe'ye bir şey yapmaya kalkışırsa onu öldüreceğimi biliyor. Ama Jake'in mirasının tamamını alamazsak bunun hiçbir önemi kalmaz. Trent bu kasabanın yarısına sahip olduğu için burada kalmanın bir anlamı yok.

Gitmek zorundayız.

Ben bir Wolfe'um, ama aynı zamanda bir Tinrock'um. Hâlâ hayatta olan ailemi korumak için Victoria'ya veda etmem gerektiğine kendimi alıştırdım.

Jake birasından kısa bir yudum alır, gözleri tekrar Hailey'e kayar. Artık bunu başaramama ihtimalimiz çok daha yüksek.

Jake Waterford için bir hayal, çarpık bir rüya olacağız — altı dolandırıcı kasabasına girip temellerini sarsarak, onu yıkıcı izlerimizin altında enkazın içinde bıraktığı bir yıl.

Yeni bir şehir

bulacağız.

Yeni bir şehir.

Her zaman buluruz.

Altı örümcek. O da bizimle gelmeye karar verirse yedi...

Evet, neden onun gelmesini isteyeyim ki? Birayı dudaklarıma götürdüm, içimden kendime sert bir bakış atmamaya çalışarak. Kendime yalan söylemem.

Elbette gerçeği biliyorum. Jake'i seviyorum. Jake'e kendi hayatımı ve onların hayatlarını emanet edebilirim. Onu geride bırakmak istemiyorum. Hatta kız kardeşimin *bebeğinin* babası bile olabilir. Evet... karmaşık bir durum.

"Yani kardeşimin kulağına bir şeyler fısıldayacak birine mi ihtiyacın var?" diye sordu Jake, (etkili olmayan) bir aile, plaj eşyalarını taşıyan arabalarını yirmi metreden daha yakın bir mesafeye park ederken sesini alçaltarak. "Ve bu Oliver olamaz çünkü...?"

"Çünkü öncelikle bu çok zor bir mücadele olur. Ayrıca, Trent muhtemelen Oliver'ın *benimle birlikte* olduğunu biliyor," diye açıklıyorum, "ve sadık bir en iyi arkadaşın yapacağı gibi kırık egosunu okşamıyor."

"Plaj gününü ben önerdim," diyor Hailey, daha çok kitabına seslenir gibi. "Oliver'ın bizimle birlikte görülmesini istedim. Onun Trent'in en iyi arkadaşı olması doğru değil bence. Çok ileri gidiyor."

Oliver'ı işi bitirmek için fazladan çaba sarf etmekten korumaya çalışıyor. Tıpkı Phoebe'yi koruduğu gibi. Bu, ebeveynlerimizin hiç yapmadığı bir şey. Yapmaya çalıştıkları bir şey de değil. Bizi sınırlarımızın ötesine itip durdular. Sınırları ve engelleri, hiç kalmayana kadar genişlettiler.

Çünkü "ne gerekiyorsa yapmalısın", çünkü "yapmazsan yakalanabilirsin", çünkü "lüks içinde yaşamak istemiyor musun?", çünkü "biz bir aileyiz".

Kız kardeşim, Addison'ın izinden gitmediği için gurur duyuyorum, çünkü o, bunu yapmak üzere şartlandırılmıştı.

"Yani onu... yedeğe mi alıyorsun?" Jake, Hailey'e sorar.

"Hayır," diyor. "Oliver'ı tahtadan çıkaramazsın. O aynı anda iki fil ve iki kale gibi. Dört taş."

Jake bana bir bakış atar. "Bu durumda sen nesen?"

Ağzımı açarım ama Hailey, "Vezir," der.

Jake'e gergin bir gülümseme attıktan sonra birayı sertçe

yudumladım. Jake içini çekti. "Yani, kraliçe tahtadan mı çıkıyor?"

"Evet." Başımı sallıyorum. Güneş, çıplak ve parıldayan göğüslerimize vuruyor ve ben sıcaktan nefret ederek çenemdeki teri siliyorum.

O, birasındaki buğuyu lacivert mayosuna siliyor. "Oliver ne kadar ileri gider?" Hâlâ onu bu devasa boktan durumdan kurtulmak için geçerli bir çözüm olarak görüyor. "Hailey'nin yanında uyuşturucu kullanmaz."

"Kendine zarar verir." Hailey paniklemiş gibi konuşuyor. "*Hayır.*" Kitabını kapatıyor.

Oliver daha önce de bir sıkışıklıktan kurtulmak için kendi yüzüne yumruk atmıştı. Yani Hailey'nin korkuları yersiz değil.

Trent'in, Hailey'nin Oliver'a aptalca bir aşık olduğu fikrine takıntılı olması sorununun da olduğunu dile getirmiyorum. Trent'in, Oliver'ın Hailey'i sikmesini izleme fikrini önermekten vazgeçmesi için ne kadar sık

Trent'i, Oliver'ın Hailey'i sikmesini izleme fikrini önermekten vazgeçirmeye çalışmak zorunda kalmam, gerçekten saçma bir durum.

Evet, o fikri beş kez reddetmek zorunda kaldım. Beş.

Hailey'e "Oliver'la benim önümde sevişir misin?" diye sormaması bir mucize değil. Her on beş dakikada bir sikiyle düşünmesini bırakması için canımı dişime takıp uğraştım.

Hailey bunu bilmiyor. Kimse bilmiyor çünkü Trent'in neler yapabileceği anlaşıldığında her şeyin ortaya dökülmesi gerekmiyor. Ama işte bu yüzden, artık onun ensesinde nefes alan bir şeytan olmadığım için daha da gerginim.

Jake parmaklarındaki nemi silkeliyor. "O zaman ona ne yapmaması gerektiğini söyle," diyor.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Oliver'ın kraliçe arı gibi davranmasını gerçekten istiyorsun, ha?"

Bana yan gözle bakıyor, sanki "*Öyle değil*" demek istercesine. Oh, aynen öyle. Oliver'ı *öyle* seviyor. Yaptığım işte çok iyiyim, bunu fark etmemek imkansız. (Maalesef.)

Jake, "Sadece kendi seçimini yapmayı hak ettiğini düşünüyorum," der.

"Hangi rol?" Trevor aniden ortaya çıkar ve Hailey'nin ayaklarının yanındaki yığından denizci çizgili bir havluyu kapar. Sidney, bir grup üniversiteli kızla birlikte plajın ortasında. Sesimizin ulaşmayacağı ve neredeyse gözümüzün görmeyeceği bir mesafede.

"Trent Waterford'un en iyi arkadaşı olmak," diye açıklıyor Hailey. "Rocky'nin eski pozisyonu." "Ben yaparım," diyor Trevor gönüllü olarak.

Ona sertçe bakıyorum. "Hayır, yapmayacaksın, gerzek."

Soluk bacaklarındaki suyu kuruluyor. "Bence bu seçimi kendim yapma *hakkım var*." Jake'in az önce söylediğini tekrarlıyor.

Koning varisine kaşlarımı kaldırıyorum. "Bir dahaki sefere bana bir iyilik yap ve çeneni kapa."

Jake nefesini verir, sonra Trevor'a bakar. "Kardeşlerin bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyorsa, muhtemelen değildir."

Trevor nemli saçlarını eliyle düzeltir. "Hailey bunun iyi bir fikir olmadığını hiç söylemedi."

Hailey birkaç kez gözlerini kırıyor. Sıcak nefesimi tutuyorum, onun "*Bu berbat bir plan*" demesini bekliyorum. Akıllı karışmış olmalı ve ben sessiz kalamıyorum. "O hazır değil," diyorum ona.

Trevor'ın yüzü donuklaşır. "Teşekkürler, pislik. Ben de sana inanıyorum."

"Mesele o değil, Trev." O uzaklaşmadan önce kolunu tutuyorum ve onu gölgeye geri çekiyorum. "Trent'in gözünde çok gençsin. O otuzlu yaşlarında. Sen ise *on dokuz*."

"O zaman beni küçük kardeşi olarak görebilir."

"Senin *benim* küçük kardeşim olduğunu biliyor," diye karşılık veriyorum. "Şu anda bana kızgın ve o intikamcı bir pislik. Bana karşı intikam almak için seni kullanabilir."

"Bunun olacağını biliyorsan, bu kullanılmak mı olur, Rock?" diye soruyor. Sidney ile olan ilişkisini düşünüyorum. "Bunu kendi yararına kullanabilirim. Onu da kullanabilirim."

Hailey gözlerini bana dikti. "Trevor senin gibi onu etkileyemeyebilir, ama onu gözetim altında tutabilir. Trent senden intikam almak isterse, bunu yüzüne vurmak için Trevor'ı yanında tutacaktır. O bizim gözümüz ve kulağımız olabilir, bu da hiç yoktan iyidir."

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Bu da tahtadaki bir başka taş, Rocky," diyor Hailey. "Phoebe yokken zaten zor, bir de şimdi sen..."

Trevor'ın manipüle edileceğini veya oyuna getirileceğini sanmıyorum. Trent Waterford karanlık üçlüde değil. Ama o kadar dayanılmaz ki, Trevor'ın onun yanında olmasını bile istemiyorum. Kışını yalamasını bırakın. Kolay değil.

Küçük kardeşimin benim rolümü üstlenmesine hazır değilim, ama buna hiç hazır olmadım. O her zaman bunu istemiş olsa da, ben *hiç* istemedim. "Tek seçenek bu değil," diyorum Trevor'a.

"Bunu yapmak istiyorum Rock. *Bırak yapayım.*" Yalvarıyor.

Tanrım. Güneşe gözlerimi kısarak baktım, sonra ona döndüm. Ona bu şansı vermem gerektiğini biliyordum.

Trevor'ın Trent'in gözüne girmesi gerekiyor. Hem de çabucak. Bu yüzden ona şöyle diyorum: "Çok aleni ve çok agresif bir kavga yapacağız. Bana vurman gerekecek çünkü Trent'in senin cılız olduğunu ve itilip kakılabileceğini düşünmesini istemiyorum."

Trevor sırtıyor.

Yanılmayın, bundan sonraki kısmı içtenlikle nefret ediyorum. Ama ruhumu yakıp kül eden şeyler, sadece gerekli.

Kardeşim, "Aş şunu artık, Grey!" diye bağırırken onu okyanusa doğru itiyorum. İçimde 24 saat boyunca biriken öfkeyle ona doğru ilerliyorum ve o göğsüme çarpıyor, gözleri hiç olmadığı kadar alev alev yanıyor ve ben de "*Devam et, Trev. Öfkeni bırakma.*" diye düşünüyorum.

Üç dakika sonra, içimdeki öfke patlarken küçük kardeşimi kumlara yatırıyorum ve yumruğunun çeneme çarpmasına izin veriyorum. Bir kez değil, iki kez, ağzım kanla dolarken onu benden şiddetle itiyorum. Sidney uzaktan onun adını haykırıyor ve o, ona bakmak için aramızdaki sahte düşmanlığı neredeyse bozuyor.

Ellerimi göğsüne doğru uzatıyorum ve o da geri gelip kaburgalarımın bir yumruk indiriyor. O anda sahte bir öksürük ve hırıltı çıkarıyorum.

Plajın aşağısından Phoebe, "Ne oluyor lan, Trevor?!" diye bağırıyor. Oliver ve Nova ondan daha hızlı koşuyorlar ve kısa sürede beni kardeşimden ayırıyorlar.

Kumlara bir yığın kırmızı tükürük tükürdüm ve kardeşime bağırdım, "Trent'in yanına bir adım bile atarsan, seninle aramızda büyük bir sorun çıkacak! Sen *benim* sorumluluğumdasın! O bir pislik. Onun yanında olmanı istemiyorum!"

Trevor acı dolu bir kahkaha atar. "Bana ne yapacağımı söyleyebileceğini mi sanıyorsun?! Ben lanet olası bir yetişkinim. Şu anda Trent'i senden daha çok seviyorum. O yüzden siktir git. Zaten seni kardeşim olarak hiç istemedim." Kendi sözleri onu delip geçer. Bana kararsız bir bakış atar. Bana zarar verdiğiinden korkar.

Yine tükürüyorum ve ona dik dik bakıyorum. Rolünden çıkmasını umuyorum. "Trevor." Ona ulaşmaya çalışıyorum, ama karşılık vermesi için değil. "Onunla takılmanı istemiyorum, *Trevor.*"

Trevor, küçük bir serseri gibi bana iki orta parmağını gösterir ve Sidney ile arkadaşlarına doğru geriye doğru yürür. Dönüp giderken bana bir kez daha bakar.

Ona "*Ben iyiyim. Yalanların bana zarar veremez. Seni hala seviyorum, aptal*" diyemem.

Çünkü gerçeği biliyorum. Graves ailesi de biliyor, migrenim varmış gibi şakaklarımı sertçe ovuşturarak bunun sahte bir işaret olduğunu gösterdiğimde.

Phoebe de oyuna katılır, şok ve dehşetini gizlemez. Trevor, Sidney'in teselli edici kucaklamasına ve arkadaş grubuna sığınırken, onun beni sudan uzaklaştırmasına izin veririm.

"O da neydi öyle?" diye fısıldıyor, Jake ve Hailey'i bıraktığım şemsiyenin altına doğru yürürken.

Biraz daha kan tükürüyorum, bir kez daha tükürüyorum. Onun sağ kroşesinden gurur duyuyorum, ama *lanet olsun*. Trent Waterford'u alt etme işindeki yeni konumunu açıklamak üzereyim, ama aniden onun ne giydiğini fark ediyorum.

Altın kalp şeklindeki madalyon Elizabeth Graves'e aitti. Yine de kafamda çılgılık atan alarımın sebebi bu değildi.

"O Nova'nın gömleği mi?" Ona dik dik baktım. O da bana dik dik baktı. "Evet, ne olmuş?"

Peki, neden onun tişörtünü giyiyor? Phoebe, Hailey değil. Normalde plajda giydiği kıyafetler çok az ve neredeyse çıplak sayılır. Ne onu örtünmesi gerektiğini hissettirdi?

Dün gece.

Belki de uyuşturulmuş olması. Bunun onu etkileyeceğini biliyordum, ama ne derece etkileyeceğinden emin değildim. "Bana öyle bakma." Kollarını kavuşturup sert omuzlarını kaldırdı. "Ben

iyiyim... sayılır. Ama sayılır derecede iyi olmak da yine de *iyidir*." "Tamam," diye tersliyorum.

"İyiyim."

Zonklayan ağzımı elimle ovuşturuyorum, sonra uzanıp kız arkadaşımı göğsüme çekiyorum. Phebs kollarını çözüp bana sarılıyor. Başının arkasını avuçlarımla kavriyorum ve hızla atan nabzının yavaşlamaya başladığını hissediyorum. Sonra o, "Vücuduma bakmalarını istemedim," demeden önce şakağına bir öpücük konduruyorum.

"Kim?" İçimde öfke dolu bir sıcaklık yükseliyor.

"Sadece sahildeki o adamlar."

Dışarıya öfkeyle bakıyorum. Onları parçalamak ve yaralamak istiyorum. Umarım bu sadece Phoebe'nin geceyi hala sindirmeye çalışmasından kaynaklanıyordur. *O iyi olacak*.

Bu anın en güzel yanı, herkesin beni ve onu birlikte görebilmesi. Onun benim için ne ifade ettiğini artık saklamaya gerek yok. Aslında saklamaya da gerek yok.

OTUZ DÖRT

Jake

Zorlanıyorum.

Porsche'm Baubles & Bookends'in arkasındaki otoparkta rölantide çalışıyor ve James Patterson'ın *When the Wind Blows* adlı kitabının ciltli baskısı yolcu koltuğumda duruyor. Kitap kulübü yakında başlayacak, ama arabadan çıkmaktansa koltuk derisine yapışıp kalmayı tercih ederim.

Bu yazdan önce, mutluluğun benim için asla gerçek olmayacağı gerçeğiyle barışmıştım. Bana öngörülen her geleceğin bir tür ıstırapla dolu olacağını farkında büyüdüm. Graves ve Tinrock aileleri bu işi başarsalar ve bana taç taksalar bile, o taç dikenlerden yapılmış. Bu, kötü eylemlerin mirasının ardında yatan bir iktidar konumudur.

Bu yaz Hailey ve Oliver ile birlikte olmak, mutluluğun yasak meyvesini tatmak gibiydi. Artık, dolandırıcılık işi ters giderse neyi kaybetmeye hazırlandığımı anlıyorum.

Gözümün önüne gelen tek şey, toplanmış valizler, el sallayarak vedalaşmalar, onların ne yaptığını hayal ettiğim bir gelecek ve "ya şöyle olsaydı"larla dolu bir hayat.

Korkuyla mücadele ediyorum.

Onları kaybedeceğimden korkuyorum — gerçekten kaybedeceğimden.

Belki de her zaman böyle olması gerekiyordu. Belki de onlar bana yazılmamışlardır. Geleceğimde mutluluk hiç yazılmamıştı. Sadece bir amaç vardı.

Bir motorun gürültüsü düşüncelerimi kesiyor ve gümüş rengi bir Bentley Continental GTC'nin benimkinin yanındaki park yerine girdiğini görüyorum. Trent güneşliği kaldırıyor ve ben derin bir nefes alıyorum. Ondan kaçış yok.

Saatime bakıyorum. Gideceği yere siktir olup gitsin de bırakın beni rahat bırakın! Başımı kaldırıp bakıyorum ve irkiliyorum. Yolcu kapımın yanında duruyor. Parmak eklemleriyle camı tıklatıyor ve elinde güneş gözlüğüyle kapıyı işaret ediyor.

Aklımın sesine karşı gelerek kilidi açıyorum.

Trent, arabaya binmeden önce ciltli kitabı alıp ön panele attı. Kapı kapandığında çenesini Bentley'e doğru eğdi. "Beğendin mi?"

Çenem seğiriyor. Mantığım gerçekten çöpe gitmiş olmalı ki, onun saçmalıklarını dinliyorum. "Yeni mi?" diye soruyorum.

"Dün aldım. Jordan'dan erken bir doğum günü hediyesi."

"Doğum günün Kasım'da."

Trent gülümser. "Belki de o zaman bana yalakalık yapmak istemiştir." Elini aramızdan geçirir. "Suda kan kokusu alıyor."

"Peki hangimizin bir parçası ısırıldı?"

Trent parmaklarını saçlarının arasından geçirir. "Grey ile olanlar bir yanlış anlaşılımdı. Onun eski karısıyla yatmak gibi bir niyetim hiç olmadı. *Kesinlikle* ona zorla sahip olmaya çalışmazdım."

"Bir hafta oldu. Kaç kişi bu hikâyeye inanıyor?"

Gözlerini devirdi. "Beş saniye olsun iyi bir ağabey olup, sana söylediklerime inanabilir misin?"

"Belki bana gerçeği söylersen..."

"Hey, *hey*." Trent bu konuyu kapatmak istercesine ellerini kaldırdı. "Seninle tartışmak için konuşmaya gelmedim."

Sinirli bir nefes veriyorum. "O zaman neden buradasın, Trent?"

Pencereden dışarıya bakıyor. "Barış teklif etmek için. Seninle kavga etmekten yoruldum, Jake. İkimiz de avukatlık ücretleri ve asılsız kasaba dedikoduları içinde boğuluyoruz. İnsanlar kardeşler arasında taraf seçmek zorunda kalmamalı. İnsanların arkandan fısıldaşmasından bıkmadın mı?"

"Eskiden fısıltılardan hoşlanırdın," diye hatırlatıyorum ona.

"Artık eğlenceli gelmiyor." Konsoldan ciltli kitabımı alır. "Bu kasabayı seviyorsun. Buradaki insanları seviyorsun." Gözlerini bana diker. "Şirketteki hisselerin karşılığında sana Victoria'daki tüm mülkleri vermeye hazırım."

Bu bir barış teklifi değil. Bu bir kısıntı, ama bana bir kısıntı bile vermeye razı olduğu ilk sefer. Korkuyor.

Rocky ile olan kavga onu tedirgin etti. Sözde en iyi arkadaşını kaybetmek. Kasabadaki bazı insanların saygısını kaybetmek. Bu onu çok etkilemiş olmalı.

"Hayır" derken gülümsememeye çalışıyorum.

Trent yine gözlerini devirdi. "Beklediğim gibi, aptalca bir seçim yaptın." Yolcu kapısını açtı ve ciltli kitabımı da yanına aldı.

"Trent!" diye bağıyorum, o arabadan iner inmez ben de arabamdan atlıyorum. "O benim kitabım." Trent güneş gözlüklerini tekrar takıyor. "Ödünç verdiğin için teşekkürler."

Başımı sallıyorum. "Trent—"

"Kitap kulübünde görüşürüz." El sallayarak beni uğurlar ve Baubles & Bookends'e doğru yürür. Hailey'nin mağazanın içinde olduğunu bildiğim için kaslarım gerilir.

OTUZ BEŞ

Hailey

"Geri kalanlar için de biraz turşu bırak." George Reynolds, sözünün ardından kıkırdadığına göre kötü bir niyeti yok. Koltuk altının altında *When the Wind Blows* kitabını tutuyor ve plastik tabağına biberiye ve otlu krakerleri dolduruyor.

Yanaklarım koyu kırmızıya dönüyor. Kitap kulübü her ay en iyi şarküteri ikramlarından birini sunuyor ve bugün tabağımı minik kornişonlarla doldurdum.

Kafamın içinde George az önce "BU KADIN HAMİLE!" diye bağırmış.

Turşular son zamanlarda benim başımın belası oldu. Onlara bayılıyorum. Her türlisine. Tatlı olanlara, baharatlı olanlara, ekmek ve tereyağı cipslerine, dereotu turşularına, hatta eskiden nefret ettiğim ekşi turşulara bile. Bu bebeğin tam bir turşu olarak doğabileceğini düşünmeye başlıyorum.

Kimse senin hamile olduğunu düşünmüyor, Hailey. Bu uyarıyı ve tabağımı alıp, korku romanlarının bulunduğu rafın yanındaki yüksek masaya geçiyorum. Ani sinirlenmemi yatıştırabilecek tek şey, kitaplarla çevrili olmak.

Bir cornichon'u çıkırtıp öksürüyorum. *Ne oluyor lan?* Trent az önce kapıdan içeri girdi. Masanın altına saklanma ya da kitaplığın arkasına kayma dürtüsüyle mücadele ediyorum. Trent'ten saklanmak... bu iş değil. Ama onun burada olmasını beklemiyordum. Kitap kulübü, bedava kraker ve peynir yiyip Jake'le gerilim romanları hakkında sohbet edebildiğim sığınağım.

Midem bulanıyor ve Trent beni fark etmeden önce bir yudum suyla turşuyu zar zor yutuyorum. Doğruca masama geliyor.

Rocky, "*Bu iyi, fırsatı değerlendir*" derdi. Fırsatı görüyorum ama doğaçlama yapmak hiç de benim güçlü olduğum bir alan değil.

"Tam da aradığım kız," diyor Trent, ciltli kitabı masaya koyarken. "Nasıl gidiyor, Hay-Hay?"

Az önce uydurduğu bu iğrenç takma ada karşı gözlerimi iyice kırıyorum. "Hailey,"

diyorum. Güneş gözlüğünün ucunu ısıırıyor. "Hay-Hay daha sevimli, değil mi?"

"Hayır," derim, turşuyu çıtır çıtır çiğnerken. Diğer kitap kulübü üyeleri birdenbire merakla bize bakmaya başlar. Trent, kasabanın gündemindeydi ve pek de iyi bir şekilde değil. Ama bu, isminin dedikodu değirmeninde dönüp durduğu ilk sefer değil ve eminim ki tozun yerleşmesini ve isminin bir kez daha temize çıkmasını bekliyor. Trent gibi adamlar skandallardan her zaman kırıksık bir gömlekten başka bir hasar almadan çıkarlar.

"Beni arıyordun," diye ekliyorum, "neden Stonehaven'da bulmadın? Aynı yurttaki kalıyoruz." Bu fikri kafasına sokmaktan *hoşlanmıyorum*. Gecenin ortasında kapımı çalmasını hiç istemem. Ama kasabada beni korkutmak yerine neden kolay yolu seçmediğini gerçekten merak ediyorum.

Etrafındaki bakışları umursamadan dalgın dalgın ciltli kitabı açar. "Evet, ama aynı zamanda limanın ortasındaki büyük bir kayanın üzerinde yaşıyoruz. Kardeşin beni havuzda boğmaya çalıştı. Beni küçük kız kardeşiyle konuşurken görürse denize atmayacağını kim garanti edebilir?"

Kaşlarımı çattım. "Grey'den mi korkuyorsun?"

"Korkmak" biraz ağır bir kelime, Hay-Hay. Makul ölçüde tetikleyim ve Varrick'e ve onun varislik yarışmasına bu kadar saygı duymasaydım, çoktan valizlerimi toplayıp yazın geri kalanını geçirmek için eve dönmüş olurdum."

Bunun saygıdan çok Varrick'in parasıyla ilgisi olduğuna eminim, ama bu konuda ısrar etmiyorum. Aslında, o havayı yutarken ben sessiz kalmayı tercih ediyorum ve turşularımı çiğniyorum.

Bana uzun bir süre baktı. "Phoebe en yakın arkadaşın, o halde ikinizin bazı ortak yönleriniz olmalı."

Alnımda derin bir kıvrıklık oluşur. Kendini benimle evlenmeye ikna etmeye mi çalışıyor? Benim, sahip olamadığı kıza hiç benzeyip benzemediğimi mi anlamaya çalışıyor? Onun hayalindeki kız olmaya çalışmıyorum. Bu, onun benimle evlenmek ve sevişmek istemesini gerektirirdi.

"Biz çok farklıyız," diyorum ona.

"Sadece erkeklerden mi hoşlanıyorsun, yoksa Phoebe gibi kızlardan da hoşlanıyor musun?" Sanki bu ciddi bir soruymuş gibi gözlerini benden ayırmıyor. Neredeyse bir iş görüşmesi gibi geliyor ve Phoebe'nin kızlarla yattığını nereden bildiğini sormuyorum. Bu, onun sakladığı bir şey değil.

"Sadece erkeklerden hoşlanıyorum," diyorum.

Sinirli bir şekilde iç geçiriyor ve gelecekteki karısının üçlü seks yapacağı hayallerinin uçup gittiğini neredeyse görebiliyorum.

Cornichon'umu hardala batırıyorum. Sanki can sıkıntısından mıdır, odanın içinde etrafa bakınıyor. Onu kaybediyorum, bu çok açık.

"İçeri girmeden önce Jake'i gördün mü?" diye soruyorum, dikkatini tekrar bana çekmek için. "Jake mi?" Trent sanki limon yemiş gibi yüzünü buruşturuyor. "Ondan ne istiyorsun?" "O her zaman kitap kulübüne gelir."

Trent başını kapıya doğru çeviriyor. "İşte cevabın."

Jake kitapçıya giriyor, saçları öğleden sonra esen rüzgâr yüzünden dağınık. Tasarımcı marka lacivert polosuyla ve tertemiz beyaz pantolonuyla tam bir *preppy*. Gözlerimi ondan ayırmıyorum. Güçlü, sakallı çenesinin hatlarını seviyorum. *Kahramanca*. Pantheon'da tapınılmak ve sonsuza dek kalmak üzere yontulup dikilecek türden bir yüz. Victoria'ya taşındığımdan beri, halka açık yerlerde sık sık karşılaşıyoruz. Şehir meydanı, kitapçı, VCC, iskele, restoranlar ve lokantalar. Her seferinde ilgisiz ilgisiz görünmek zorundaydım. O da dostça ama mesafeli görünmek zorundaydı.

Bu yüzden, onu ilk kez halka açık bir yerde gördüğümde, kendime gülümsemeye izin verdim. Gerçekten gülümsedim.

Sanki göz kamaştırıcıymış gibi. *Seni gülümserken görmek beni çok mutlu ediyor.*

Mavi gözleri benimkilere değdiğinde, biraz duraksadı. Sendeledi. Anlayana kadar bir anlığına kaşlarının arasında karışık çizgiler belirdi, sonra o da gülümsemeye izin verdi.

O masama yaklaşmaya başlamadan önce, odanın iki ucundan birbirimize tam otuz saniye boyunca gülümsedik.

Trent'in bakışları benimle kardeşi arasında gidip geliyor. "Hay-Hay," diye inliyor. "Lütfen bana kardeşime aşık olmadığını söyle."

"O çok tatlı," diye utangaçça fısıldıyorum, turşumu hardalda çevirirken.

Trent içini çeker. "Kötü bir zevk, çirkin olan kardeşi seçmek." Beni hızlıca baştan aşağı süzer. "Dinle, eğilimlerini çok iyi biliyorum..."

"Nelerim?" diye soruyorum, aptal numarası yaparak.

"Herkesle yattığını duydum," diyor Trent, Jake bize ulaşip duyma mesafesine girmesine rağmen fısıldamaya zahmet etmiyor.

Turşumu yutuyorum.

Jake kardeşine öfkeyle bakıyor ve masadaki Trent'in ciltli kitabını o kadar sahiplenici bir şekilde kapıyor ki, Trent'in onu ondan çalmış olabileceğinden şüpheleniyorum. "Buraya sadece onu taciz etmek için mi geldin?"

Trent ağzını açıp kalır. "Cidden mi? Bu suçlamalar biraz yorucu olmaya başladı. Biz arkadaşız." Güneş gözlüğüyle beni ve kendisini işaret eder. "Değil mi, Hay-Hay?"

"Doğru," diye ciyaklıyorum.

Trent gülümsüyor. "Ben de ona senin birinci sınıf bir namuslu olduğunu söyleyecektim. Senin için tek eşlilik tartışmaya açık bir konu değil."

Sessiz kalıyorum.

"Peki bunun önemi ne?" Jake kaşlarını çatı.

Trent ikimizin arasında bakışlarını gezdirir. "O seni sevimli buluyor ve ben onun kalbinin kırılmasını istemem."

Jake bana dönüyor, dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme beliriyor. "Beni sevimli mi buluyorsun?"

"Yani... evet." Yüzüm domates kırmızısı olmalı. Her yerim yanıyor. Tabii ki sevimli. Dün gece yatağımdaydı ve ben yıldızları görebilene kadar onun üstünde zıplıyordum. Oliver arkamdaydı, klitorisimi okşuyor, beni başka bir varlık boyutuna gönderiyordu.

Öpüştüler.

Birlikte yatakta olduğumuzda çok öpüşürler.

Bu görüntü vücuduma daha da fazla sıcaklık yayıyor. Şu anda içimdeki Jake'in sikini düşünmemem lazım. Hayır. *Olmaz*.

Trent bana şüpheyle bakıyor, sonra da kardeşine. Burada gerçekten ince bir ip üzerinde yürüyoruz. Jake'in benden hoşlandığını düşünmesi gerekiyor. Jake'in sahip olduğu şeyi istiyor. Bu bilinen bir gerçek.

Ama onun beni o kadar çok istemesine gerek yok ki, o da benimle yatmak istesin.

Bunu mahvettim mi emin değilim. Tek yapabildiğim, "Biraz hava alacağım galiba" diye mırıldanmak. Kitapçıdan hızla çıkıyorum, ama önce turşu tabağımı alıyorum.

Kalbim hızla atıyor. *İşe yaradı mı?*

Trent'i tekrar görene kadar bunu bilmenin bir yolu olacağından emin değilim.

Çantamdan telefonumu çıkarır ve Nova'yı arayıp beni almasını söylerim. Birkaç dakika içinde arabası kaldırıma yanaşır. "İyi misin?" Nova, yolcu koltuğuna oturur oturmaz bana sorar.

"Sanırım." Derin bir nefes veriyorum.

Gözlerini benden neredeyse hiç ayırmıyor ve yüzümdeki stres çizgilerini gizlemekte başarısız olup olmadığını merak ediyorum. Sadece... fazla düşünüyorum. Bu rolde kendime pek güvenmediğimde bu durum kaçınılmaz oluyor.

Endişesini sözlerle ifade etmiyor ama alnındaki kırışıklıklardan kahverengi gözlerinin derinliklerine kadar her yerinde bu endişe okunuyor.

Oliver kadar duygularını gizlemekte iyi değil.

Görünüşe göre ben de değilim.

"Ben iyiyim," diye tekrar ediyorum.

Vitesi takıp sokağa çıkıyor.

"Uyuyacak mısın?" diye soruyor Nova.

"Evet. Uyuyordum." Uyuyan arkadaşlarımı düşünerek kızarıyorum. "Stonehaven bana iyi geldi. İronik olarak, yazımı şeytanla geçirmek de bazı faydaları var." Başımı ona doğru eğiyorum. Ciddiyeti hiç bozulmuyor. "Bir uykusuz geceden sonra yine halüsinasyon görmeye başlayacağımdan mı endişeleniyorsun?"

Nova'nın çenesi gerilir. "Belki," diye itiraf eder. "Ama aynı zamanda kardeşimin uyuşturucu dolu bir geceden sonra aşırı dozdan öleceğinden, kız kardeşimin bir gece sonra saldırıya uğrayacağından ve Rocky'nin onunla çıkarken böyle bir şey olursa hayatta kalamayacağından endişeleniyorum. Yani bunu kişisel algılama. Ben sadece sürekli endişeleniyorum."

Bunu bir saniye düşünürüm. "Connecticut'tan öncekinden daha mı fazla endişelisin, yoksa daha mı az?"

O, derin düşüncelere dalmış bir şekilde önüne bakıyor. "Hemen hemen aynı. Ama burada durum farklı."

"Nasıl?"

"Kız kardeşimin değiştiğini görüyorum. *Senin* de değiştiğini görüyorum. Hatta Rocky bile. Hem de iyi yönde." Elini direksiyondan biraz çekti. "Hiç bu kadar sabit kalmak istemedim, ama üç mevsimden fazla bir süre aynı yerde kalmanın, yaşam tarzımızı düşünmemizi kolaylaştırdığını kabul edebilirim. Durup düşünmemizi."

Omzumla Nova'nın omzuna hafifçe dokundum. "Nova Graves, sen de daha iyiye doğru değişiyor musun?"

Başını bana doğru eğdi. Gülümsemedi. Neşeli değildi. Kahverengi gözlerinde sadece bir ağırlık vardı. "Nasıl değişeceğimi bilmiyorum, Hails. Öldüğüm güne kadar aynı adam olacağım."

"Durmaksızın endişeli."

Hırçın bir kahkaha attı. "Doğru gibi."

Kargo pantolonumun cebinde telefonum titriyor. Siyah file parmaksız eldivenlerimi yırtmamaya dikkat ederek telefonu çıkarıyorum.

"Oliver mı?" diye sorar Nova.

"Bir bakayım," derim ve telefonuma bakarım. "Oliver *değil*." Jake'in mesajını okurum.

Kitap kulübünden erken çıkıyorum. Stonehaven'a mı dönüyorsun? 🏰

Hızlıca bir cevap gönderiyorum.

Evet ❤️ Orada görüşürüz 🏰

"Phoebe mi?" diye tekrar tahmin ediyor Nova. "Jake," diye cevaplıyorum.

"Jake." Nova, adını pek bir duygu katmadan söyler. "Jake'i sevdiğini sanıyordum."

"Jake'i seviyorum," der Nova derin bir nefes alarak. "Ama kardeşimi daha çok seviyorum."

Burnumu kırıstırıp kaşlarımı çatıyorum. "Birini diğerine tercih etmek zorunda değilsin. Aralarında rekabet yok."

"Belki senin için öyle değildir." Nova kırmızı ışıktaki arabayı durdurur. "Ama benim bir öncelik listem var ve Jake, yeni gelen biri olduğu için listenin en altında yer alıyor."

"Peki, bu öncelik listesi süreye göre sıralanıyorsa, en yaşlı olan ve dolayısıyla takıma en uzun süredir dahil olan Rocky birinci sırada mı demek oluyor?"

Nova sokağa sert bir bakış attı. "Hayır. Oliver ve Phoebe en üstte." "Yani sürekliliğe dayalı değil. Aile bağlarına dayalı."

"Bu benim kendi sıralama sistemim," diyor Nova öfkeyle.

"Peki ben neredeyim?" diye merak ediyorum. "Bana karşı dürüst olabilirsin. Sıralama sistemin keyfi bir yapıya sahip olduğu için en altta olsam da pek umursamam."

Kendi kendine gülüyor. "Bu tür bire bir görüşmeleri daha sık yapmalıyız, Hails. Ne kadar komik olduğunu unutmuşum."

"Şaka yapmıyordum."

Gülümsüyor. "Biliyorum." Derin bir nefes aldıktan sonra itiraf ediyor, "Sen on beş yaşındayken, seni ve Ol'u yakaladığımdan beri, sıralamamda ikinizi birbirine bağladım."

Bu anı beni biraz irkiltir. Dikkatsiz davranmıştık, ama Oliver'ın özel öğretmeni grip nedeniyle eve gitmişti, bu yüzden bütün gün hiçbir şey yapmadan geçirebilecektik. Nadir bir özgürlük anını, birbirimize cunnilingus sanatını öğretmekle geçirmiştik. Annelerimizin Nova'yı eve göndereceğini tahmin etmemiştik.

Başımı ona doğru eğiyorum. "Biliyorsun, Nova'nın korumasından yararlanmak için onunla yatmadım."

"Elbette ki hayır. Benim 'keyfi' sıralama sistemimden hiç haberin yoktu."

"Ama bunu çok ilginç buluyorum," diyorum ona. "Oliver, Phoebe ve benden sonra kim var? Rocky mi, Trevor mu?"

O inler. "Neden bu konuyu konuşuyoruz ki?"

"Çünkü ilginç," diyorum. "En azından Trent'le yaşadığım garip konuşmaları tartışmaktan daha ilginç."

"Buna katılıyorum."

"Ne düşünüyorsunuz biliyor musun?"

"Hayır, ama bana söyleyeceğini biliyorum."

"Rocky, listenin en altında," diyorum, yüksek sesle düşünerek. "En önemsiz olduğu için değil, bir süredir küçük kardeşimin korkunç şeyler yapabileceğini bildiğin için, ve bu da Trevor'ı daha fazla korumak istemene neden oluyor. Bu yüzden sen, Oliver ve Rocky, Trevor'ı *psikopat olarak* adlandırdınız. Bir yerlerde, bunu biliyordun." Nova'ya bir göz atıyorum, yüzü daha da solmuş.

Yola bakışları kararmış. Haklı

olduğumu söylemiyor.

Ama haklı olduğumu biliyorum.

OTUZ ALTI

Phoebe

"Lütfen! Beni öldürme. Bunu yapmak istemezsin. Söz veriyorum, istemezsin." Dev sinema ekranındaki son kız, maskeli katil üzerine çökmüşken hıçkırarak hayatı için yalvarıyor. Katil, başını ürpertici, sadistçe bir şekilde eğiyor. Sonra baltasını kaldırıyor ve... *bam!* Kız bir silah çıkarıp onu tam kafasından vuruyor. Katil, kızın ayaklarının dibine yığılmadan önce şakaklarından kan damlıyor.

Rocky, patlamış mısır tanesine boğulur ve ben hemen ona bir bardak gazoz uzatırım. Bir yudum alır, sonra bana doğru eğilir ve fısıldayarak tıslar: "Ne oluyor lan? Ne zaman silah buldu bu?"

"On dakika önce. Onu yerden aldığını görmedin mi?"

"Hayır, baltalı psikopata dikkat etmekle meşguldüm." Biraz fazla yüksek sesle konuşur, çünkü üç sıra önümüzdeki bir bayan öfkeyle bize susmamızı işaret eder.

Ama önemli değil, çünkü bir dakika sonra jeneriği akmaya başlıyor. Işıklar, karanlık ve kalabalık sinema salonunu ve dolup taşan kadife koltukları aydınlatıyor. Bu, bilinmeyen bir korku filmi değildi. Yazın gişe rekorları kıran bir filmin kapalı gişe gösterimiydi.

Ani son, Rocky'nin sinema ekranına öfkeyle bakmasına neden oluyor. "Bu kadar mı?"

"Hayatta kaldı," diyorum ona ve kucağımdaki kırıntıları silkeliyorum. *Of, neden patlamış mısır bu kadar dağınık olmak zorunda ki?* Jeneriklere tekrar bakıyorum. "Başka ne olabilir ki?"

"Peki, tüm arkadaşları öldü, evi ateşe verildi ve işlemediği üç farklı cinayetten aranıyor. Şimdi ne yapacak?" Siyah saçlarını itiyor, bazı teller yüzüne inatla sarkıyor.

"Haklısın, ama normalde korku filmleri ana karakterler hayatta kaldığında biter. Hayatta kalmanın travmasını irdelemezler." Bu son söz havada ağır bir şekilde asılı kalıyor ve Rocky'nin çenesini daha da sıkı bir şekilde büzüştürmesini izliyorum.

Tamam, bu film kötü bir fikir olabilir, ama Rocky'nin kendini bu filmle karşılaştıracağını bilmiyordum. Ama belki de bilmeliydim. Korku filmi meraklısı olan *benim*. Ve teknik olarak, Rocky kendi çocukluğunun "son hayatta kalanı".

Tüm aile soyunun tek gerçek hayatta kalanı.

Tarih Derneği başkanının bu hafta sonu için "Nehirde Yüzen" etkinliği düzenlemiş olması da durumu pek kolaylaştırmıyor. Victoria'nın sevimli vatandaşlarının, biz de dahil olmak üzere, renkli şamandıraları bağlayıp Rocky'nin ölen ailesinin cesetlerinin üzerinde güneşlenebileceği bir etkinlik. Wolfe ailesinin ölümleri büyük ölçüde gömülüp unutulduğu için farkında olmadan, ama yine de.

Varrick'in bugün erken saatlerde etkinliği iptal ettirmiş olması da durumu pek iyileştirmiyor. Varrick, Rocky'nin ailesinin ölümünün başlıca *sebebi* olduğu düşünülürse, bu iyiliksever davranışla Rocky'nin şüpheciliği tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaştı. Yani bu, Rocky'nin gözüne girme çabasıysa, işe yaramadı.

Hiç bu kadar gergin olmamıştı.
Bu da beni daha da gergin
yapıyor.

Sinema salonunu ürkütücü bir müzik dolduruyor, ama Rocky ve ben aceleyle çıkmıyoruz. İnsanlar şeker kağıtlarını ve boşalmış patlamış mısır kovalarını alıp çıkarken, biz en arka sırada oturmaya devam ediyoruz.

Bu kutsal mekânda Varrick'in adını anmıyorum. Sanki cehennem iblisini çağırmak gibi. Tek yaptığı, Rocky'nin göz çukurlarından daha da fazla öfke çıkarmak ve şu anda onun öfkesi henüz dinmemiş bile.

Gazoz şişesini sıkıyor, sanki her bir isim onu şahsen aşağılaymış gibi gözlerini kayan jeneriğe dikmiş durumda.

"Bu film saçmalık," diyor bana. "Bu nasıl mutlu son olabilir ki?" "Kız hayatta. Amaç da buydu."

Düşünceli bir şekilde başını eğiyor, sonra bir kez başını sallıyor.

"Hayatta ama mahvolmuş." "Cinayetten ve yangından önce de zaten biraz mahvolmuştu."

Gazoz şişesini bardak tutucusuna tıktırıyor. "Ama en azından bana lanet olası bir *son* ver. O sadece ortaydı." Başını bana doğru çeviriyor. "Ve bu türü sevdiğini biliyorum, Phebs, ama bu çok iç karartıcı."

"Umut verici," diye karşılık veriyorum. "Her zaman birileri hayatta kalır..." Bir an duruyorum. Bekle, bu yanlış. "Tabii *Cabin in the Woods*, *Cloverfield*, *Final Destination 5* gibi filmler hariç..." Yüzümü buruşturuyorum. "Tamam, belki de bu kesin bir kural değildir."

Bana kaşlarını kaldırıyor. "Ben de tam, spoiler vermediğin sürece seninle o berbat derecede iç karartıcı filmlerin hepsini izleyeceğimi söyleyecektim."

Derin bir nefes alıyorum. Onları spoiler vermiştim, değil mi? "Oops?" "Bu konuda bu kadar üzülme."

Gülümsüyorum. "On beş yaşındayken *The Ring*'i spoiler verdiğim halde yine de benimle izlemiştin, ve savunmam gerekirse, *The Ring*'i kim izlememiştir ki?"

"Huzurlu rüyalar görmek isteyen biri."

Yüzüne bir mısır tanesi fırlatıyorum. Ağzıyla yakalıyor ve bununla birlikte gelen memnuniyet dolu gülümsemesi hem beni sevindiriyor hem de üzüyor.

Onu beslemeye çalışmadığım için sinirli bir "*hıh*" sesi çıkarıyorum.

Rocky koltuğuna yaslanıyor ve çıkarken anlamsızca gevezelik eden yaşlı bayanların konuşmalarını duyuyoruz. "Zaten Thornhall'lara gideceğini söylüyorlar. Ya oğlan ya da kız."

Thornhall'ın yanımdaki sinema salonunda olduğunu fark etmemiş olmalılar. "Yazın daha çok zamanı var," diyor arkadaşı. "Varrick şimdiden karar vermiş olamaz."

"De la Vegas ailesi, doğru olmasaydı *Weekly*'de bunu yazmazdı."

"Wolfe mirası bir Thornhall'a gidiyor."

"*Büyük olasılıkla* bir Thornhall'a gidecek," diye açıklıyor arkadaşı. "Hâlâ bir Koning'e gideceğini düşünüyorum."

Bu umut verici. Yerel gazeteye dedikodu yaydıktan sonra bizim için bir zafer daha. Birbirimize dönüyoruz, ama gözümüzün ucuyla, Seaside Griddle'da çalışan genç kızların bize yan gözle baktığını fark ediyoruz. Ağzılarını kapatıp, çok yüksek sesle fısıldayarak kıkırdıyorlar: "Aman Tanrım, Grey ve Phoebe."

Bir kız çığlık atıyor. "Ona nasıl baktığını görüyor musun?"

Rocky bana yine o kendini beğenmiş gülümsemesini atıyor ve ben de ona ikinci bir mısır tanesi fırlatıyorum. Tam ağzına. *Ugh, yeter artık*. Şimdi gerçekten onu besliyorum.

Trent'in partisinde Grey Thornhall'ın benim onurumu koruduğuna dair kahramanca özetini yaptığı için Sidney'e teşekkür etmeliyim. Buradaki insanların Rocky ile yeniden bir araya gelmemiz fikrine bu kadar hayran kalacaklarını hiç düşünmemiştim.

Zehirli eski koca artık yok. Algılar ne kadar kolay değişiyor.

Yavaş ama emin adımlarla, bütün yaz boyunca Rocky ile daha sık dışarı çıktım. Ama ne zaman resmi olarak ilişkiyi kamuoyuna açıklayacağımıza dair bir tarih belirlemedik. Büyük bir açıklama planlamadık.

Yapmalı mıydık?

İzleyicileri görmezden gelen Rocky, bana doğru eğilir ve elini sandalyemin arkasına dayar. "Ne düşünüyorum biliyor musun?" Yoğun gri gözleri üzerimde ağırlaşır. Onun baş döndürücü misk kokusunu ve bu gece sıktığı pahalı, deri kokulu sedir kolonyasını kokluyorum. Siyah düğmeli gömleğinin kollarını güçlü ön kollarına kadar sıvamış. Damarları bileklerine doğru uzanıyor. Bana birkaç santim uzaklıkta dururken ciğerlerim şişiyor, tenim karıncalanıyor.

"Ne?" diye fısıldıyorum.

"Senin morbid, boktan şeylere ilgi duyduğunu."

Aniden beliren bir gülümsemeyi bastırıyorum. "Ya da o bana çekiliyor," diye karşılık veriyorum. "Ben ürkütücü şeylerin mıknaatısıyım. Mükemmel bir örnek." Elimi onun yüzüne doğru sallıyorum. "Korkunç. *Dehşet verici.*"

Sıcak nefesi kulağıma çarpıyor. "Bu gece sana yapacağım şeyden dehşete düşmelisin."

Neredeyse burnumdan soluyacaktım, ama karanlık bakışlarında nabız gibi atan tehlike beni kendine çeken bir halat gibiydi. Gözleri, akla gelebilecek en platonik olmayan şekilde üzerimde dolaşırken ona izin veriyorum. Rocky'nin içimde vurduğu anların görüntüleri hayal gücümü coşturuyor.

Nefesim sığlaşıyor.

Özellikle de parmakları kırmızı yazlık elbisemin düşmüş spagetti askısına dokunduğunda. Parmak eklemleri tenime değiyor. Bu hassasiyete karşı tüm vücudumda bir titreme yayılıyor.

Nefesimi daha da tutarak, hareketsiz kalıyorum.

Pamuklu kumaşı omzuma geri kaldırıyor ve koyu mavi saçlarımın bir tutamını boynumdan çekip, daha hassas bir bölgeyi ortaya çıkarıyor. Ne yapıyor bu?

Onun yakınlığı baş döndürücü, davetkar bir heyecan. Tüm varlığımla bu duyguya doğru sürünmek istiyorum, ama garip bir panik çığlık atıyor: *Kaç!*

Kendini koru. Bana öğretilen budur. Kimliklerimizi koruyun.

Arzularıma boyun eğme. Rocky'ye olan özlemime. Hiç

gerçek bir seyirci önünde gerçek bir öpücük yaşamadık.

Başımı hafifçe eğip onunla yüz yüze geliyorum. Bu, dudaklarımızın neredeyse birbirine değmesine neden oluyor. *İnsanlar izliyor.* İki gencin, çıkışa ulaşmak için acele etmeden, duyulabilir bir ses tonunda fısıldaştıklarını duyuyorum.

"Sana gerçekten birlikte olduklarını söylemiştim, Grace. *Bak.*"

Evet, evet, biz birlikteyiz! Bunu bir hayalet gibi haykırmak istiyorum. Ama dudaklarım içgüdüsel olarak kilitlenmiş durumda.

Henüz çok mu erken?

Doğru bir zaman var mı? Bunu gerçekten planlamalı mıyız? Stratejiler, lojistik, şeyler... zihnim eriyen lav gibi eriyor.

Çünkü Rocky gözlerini benden ayırmıyor. Aniden popcorn kovasını elimden kapıp yere koyuyor.

"Rocky," diye uyarıyorum. "Ben sinemada çöp atan biri değilim."

"Hiç haberim yoktu." Sert ellerinden birini yine saçlarının arasından geçirdi. "Sanki seninle yüzlerce kez sinemaya gitmemişim gibi." Kuru ses tonu kafamı iyice karıştırıyor. Gitmeye hazır mı değil mi, anlayamıyorum.

"Ben hep kız kardeşinle giderdim," diye onu düzeltiyorum. "Sen sadece bize eşlik ederdin."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bunun sebebi, ikizin de votka şişelerini gizlice içeri sokmaya çalışmanız ve benim de lanet olası bir sinema kompleksinde reşit olmadan içki içtiğiniz için yakalanmanızı istemem olabilir mi?"

Şimdiye kadar yaptığımız tüm kanunsuz şeylerin arasında bu en alt sırada yer alır. "O sadece bir kerelikti," diye fısıldıyorum, bakışlarım dudaklarına kayıyor. O bunu fark edince yanaklarım kızarıyor. "Ve ahlak abidesi gibi davranma. Şişemizi resmen çaldın ve yarısını içtin."

"İyi bir içkiydi. Ve ben hiçbir zaman *ahlaki* bir şey olmadım." Sanki kim olduğunu unutmuşum gibi başını bana doğru eğiyor.

Yanıp tutuşan yüzümü ondan başka yöne çeviriyorum ve donup kalıyorum. Paranoyam mı yoksa tiyatro hâlâ yarısı dolu mu? İlişkimizin bu kasaba için B sınıfı bir eğlence olduğunu biliyorum, ama o *B, gişe rekoru kıran filmler* anlamına gelmiyor.

Rocky ayağa kalktı, ama ben onu takip edemeden aniden kalçalarımı kavradı ve beni kaldırdı. Kıçımı sinema koltuğunun üstüne koydu ve ben sanki beni odanın diğer ucuna fırlatmış gibi onun pazılarına sarıldım. Ne oluyor lan? *Ne oluyor lan?*

Nefes alamıyorum. Bu... bu *çok seksi*. Ellerinden biri, sundressimin yukarı kaydığı çıplak uyluklarıma konuyor. Ve sert bakışları içime dalıyor, beni hızlı ve acımasız bir hızla tarıyor.

Bacaklarım belinin iki yanına sarkıyor ve neredeyse, *neredeyse* bacaklarımı ona doluyorum. Onu neredeyse kendime yaklaşıtıyorum. Kollarını ölümcül bir kavrayışla sıkıyorum. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibi atıyor.

Sonra gözlerim, sinema koltuklarına yerleşmiş olan Grace ve arkadaşına kayıyor. Telefonlarında aceleyle mesaj yazıyorlar.

Rocky çenemi sıkıştırıp başımı çeviriyor, dikkatimi ona yöneltmeye zorluyor.

Elini itiyorum. Yanağımı daha sertçe kavıyor ve bana sorun olmadığını gösteriyor. Gözleri her kelimeyi içime kazıyor. *Sorun. Yok.* Halka açık yerlerde fiziksel olarak sevgi gösterebiliriz. Bu sefer onu itmeden, elini yüzüme dokunduruyorum.

Bu olamaz.

Bu sabah uyandım, değil mi? Ve neden onun bu gece maskesini düşürmeyi seçeceğine inanmak benim için bu kadar zor? "Sen..."

"Evet, öyleyim."

Sonra tek dizinin üzerine çöküyor, neyse ki sağlam olan dizinin üzerine. Ve ben neredeyse bayılıyorum. "Rocky..." Kalbim heyecan verici, değişken bir hıza ulaşıyor — ikimizin de yaşamayı sevdiği hıza.

Cebinden kadife kaplı siyah bir kutu çıkardı. İçinde bir Ring Pop görmeyi neredeyse bekliyordum. Hâlâ sadece rol yapıyoruz.

"Hayatlarımız karanlığa gömülmeyecek. Bu kısım filmi oluşturuyor." Kutuyu açıyor ve kalbim bir an duruyor, gözlerim doluyor, dudaklarım giderek daha da genişliyor. Aşırı duygulanmış durumdayım. Çok duygulanmış durumdayım, çünkü bu zarif, armut kesim altın pırlanta yüzüğü tanıyorum. Onu daha önce parmağıma takmıştı.

Miami'de.

Sahte bir düğün için tüm adımları attığımız tek zamandı. Nashville'deki Melon Drop'tan hemen sonraydı ve Rocky'ye,

. İlişkimiz, ona ne ad verirsek verelim, hiç bu kadar her şeyi tüketen, adrenalin dolu ve karmaşık olmamıştı. Tam da sevdiğim gibi.

Vücudumu saran seksi ipek gelinliği hatırlıyorum, ama o bütün gece gözlerini benden ayırmamıştı. O işin hiç bitmemesini, bu fantezinin sonsuza dek sürmesini dilemiştim.

Yeni evlilerin yaptığı tüm o aptalca romantik şeyleri yaptık. Beş katlı pastayı kestik. Yanağına bir çizgi tereyağı kreması sürdüm. O da dudaklarıma bir çizgi sürerek karşılık verdi. Birbirimizden ellerimizi ayıramayan genç, eğlenceli, deli gibi aşık bir çift olmamız gerekiyordu.

Birbirimizle dalga geçtik, alay ettik. Dantelli beyaz jartiyeri çıkarmak için parmaklarını uyluklarımdan yukarı doğru kaydırды ve sanki ilk kez dokunuluyormuşum gibi hissettim. Vücudumdan titreme geçti. Kendi tenimde parıldadım — sadece onun elleriyle, onunla parıldardım. Bütün gece boyunca o elektrikli dokunuşların peşinden koşmak istedim.

Yapabilirdim. Evliydik.

Parti sonrası bizi Miami'deki özel bir kulübe götürdü. Sahte arkadaşlarımız oradaydı, ama gerçek arkadaşlarımız da oradaydı: Hailey ve kardeşlerim. Rocky ile dans pistinde olduğumuzu hatırlıyorum. Sıkı sıkıya sarılmış, nefes nefese, öpüşüyorduk. Elleri her yerimdeydi. Benim ellerim de her yerindeydi. Stroboskop ışıkları terli bedenlerimizi okşuyordu ve onunla olan o hissi asla bırakmak istemedim.

Ama

bıraktım.

Bıraktık.

Duygularım Rocky ile yaptığım her işin içinde yaşıyordu ve her işin bir sonu vardı. Fantezi patladı, sadece yeni bir fanteziye dönüşmek için. O benim üvey kardeşimdi. Üniversitede oda arkadaşydık. Yabancılar. İş arkadaşları.

Ama burada, bu kasabada, o sadece benim Rocky'im. Ben de sadece onun Phoebe'siyim. Ve ilişkimiz hiç bu kadar gerçek olmamıştı.

"Phoebe," diyor, ruhumu yakıp kavuran gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan. "Benimle tekrar evlen."

Etrafımızdaki çığlıklar ve alkışlar kulaklarımı çınlatıyor. "Evet" dediğimi zar zor duyabiliyorum, ama Rocky biliyor. Ayağa kalkıyor ve o muhteşem yüzüğü ikinci kez parmağıma takıyor.

Dudakları yukarı kıvrılıyor.

Yüzümde bir gülümseme yayılıyor. Paylaştığımız sırlar, bedenimde sevgiyle yer alıyor. Ondan biraz geri çekiliyorum. "Eğer istiyorsan, gel ve al," diyorum alaycı bir şekilde.

Kocaman eli yüzümün yanını sarar. O parmakları saçlarıma kaydırır, kafa derime sürter. Sonra başımı geriye doğru çeker ve kulağıma ateşli bir şekilde fısıldar, "Zaten aldım."

Başımı döndüren, aşkla sarhoş eden gülümsemem içimde patlar ve o beni güçlü vücuduna daha sıkı çeker; dudakları benimkilere yapışır ve ateşli bir öpücük patlar. Bu, duyularımı patlatır.

Bana tekrar evlen.

İniltiyi bastırıyorum, Rocky'nin sahiplenici, yıkıcı öpücüklerine eriyorum. Dili benimkine şehvetle kayıyor ve ben de kolumu boynuna dolayarak aynı şevkle karşılık veriyorum. Sonra Rocky uyluklarımin arkasını kavıyor ve beni sandalyeden kaldırıyor. Sanki oksijen için savaşıyormuşuz gibi öpüşürken, sert göğsüne yapışıyorum.

Jake ile olan sahte ilişkim iffetli ve halka açık yerlerde gösteriştten uzaksa, Rocky ile olan gerçek ilişkim bir üst seviyeye çıkacak.

Bu ateşli öpücüğün içinde gülümsüyorum.

Şimdiden buna takıntılı hale geldim.

"Bir oda tutun!" diye bağıyor bir genç, Rocky ise biz dudaklarımızı birbirine yapıştırmışken ona orta parmağını gösteriyor. Tutkulu saniyeler dakikalar haline gelirken, sinemayı boşalttığımızı hissediyorum. Bu bizi durdurmuyor. Ama nefes almaya çalışmam durduruyor.

Beni indirirken, vücudunda aşağı kayıyorum. Beyaz bantlı topuklu ayakkabılarımın tabanları, patlamış mısırla kaplı zemine çarpıyor. Rocky, inerken üstüme toplanmış kiraz kırmızısı elbisemi aşağı çekiyor.

Dudaklarım sanki hâlâ üzerindeymiş gibi yanıyor ve nefes nefese kalmamak için derin bir nefes alıyorum. "Bilgin olsun," diyorum, "belki de kasabanın en yeni Victoria's Sweetheart'ıyla evleniyorsun. Yıllık yarışmada aday olduğumu duydum."

"Öyle mi?" O, benim kibirli gülümsememi içselleştiriyor. "Bütün kasabayı senin bir sevgilisi olduğuna inandırdın mı? O yalanlar tacını takmak nasıl bir duygu?"

"Zafer gibi." Arkamdaki koltuğa sıkıca tutunuyorum, gülümsemesini görünce yüzüm kızarıyor. "Ama seni uyarmalıyım, Victoria'nın kalpsiz kaltağıyla da birlikte olabilirsin. Eminim bazı Jake savunucuları benim onunla birlikte olmamı dileyceklerdir."

"Gerçek kalpsiz kaltak benim."

"Şöhretimi çalmaya mı

çalışıyorsun?"

Sıkı bir kahkaha attı, kısa bir süre arkamı süzdü, sonra gözlerini benimkilere indirdi. "Malibu'nun kalp kırıcısını, Manhattan'ın bakiresini, Boston'un meleğini, Las Vegas'ın sürtüğünü sevdim—sence Victoria'nın kalpsiz karısını sevmez miyim?"

"Rocky," diye fısıldıyorum; az önce evlenme teklif etmesine rağmen, bu ani aşk ilanı beni derinden sarsıyor.

Yine yüzümü tutuyor, başparmağıyla yanağımı okşuyor. "Seni her şekilde, her lanet yerde sevdim. Ama bu yer, sevgimin en iyisini alıyor."

Yine nefes alamıyorum. "Neden?"

"Çünkü artık sınırlı değil, Phebs. Artık herkes görebiliyor. Anlıyor musun?"

Bu beni çok etkiliyor. "Evet," diye mırıldanıyorum, bunu hissederek. "Gerçekten anlıyorum." Her şey içime çarpıyor. Dolu ciğerlerimden güç fişkırıyor. "Bize aldatmanın en güçlü araç olduğu öğretildi, ama gerçek beni zayıf hissettirmede."

Beni baştan aşağı süzdü. "Ne hissediyorsun?"

"Yıkılmaz. Seni yüksek sesle sevmek, yeni favori takıntım olabilir."

Yavaşça yükselen bir gülümseme dudaklarına yayılıyor. "Sokakta adımları haykırırken çok sert boşalmamaya çalış."

Ona sertçe bakıyorum. "O kadar yüksek sesle değil."

Gülüyor ve beni göğsüne yaklaştırıyor, saçlarıma bir öpücük konduruyor. Elime, elmas yüzüğe bakıyorum ve gözlerim yeniden doluyor.

Bu yüzüğü hiç satmamış. Dört yıl boyunca saklamış. Bir de eşyalara duygusal bağlanmadığını söyler.

Yalancı.

OTUZ YEDİ

Phoebe

Bu gece gerçek evlilik teklifinin heyecanıyla uçuyorum ve *hiçbir şey* moralimi bozamaz. İnsan pisliğiyle karşılaşmak bile.

Trent Waterford, bir grup kitap kulübü üyesiyle birlikte Baubles & Bookends'ten çıkıyor. Ne yazık ki sinemadan çıktıktan sonra tam ona doğru yürüdük. Onu gördüğümüzde ve o da bizi gördüğünde — Rocky'nin kolu omuzlarımin üzerinde — kendimizi biraz John Wayne filmindeymiş gibi hissediyoruz. Sert bakışlar. Sessizlik. Ölümcül boyutlarda *"siktir git"* bakışları.

Ancak Trent, belindeki tabancaya uzanmak yerine cep telefonunu çıkarır. Telefonu kulağına dayar. "Selam Trevor, dostum." Rocky'nin gözlerinin kararmasını izler. "Ne yapıyorsan, iptal et. Gulp'ta bir içki içelim. Viski benden." Telefonu indirip Rocky'ye, "Küçük kardeşin 'Siktir git' diyor," der.

Rocky öfkeyle bir adım öne atar. Trent

biraz geri çekilir. Ooh, korkuyor.

Dudaklarımı düzeltip gülümserim.

"Kardeşime zarar verdin," der Rocky alaycı bir şekilde fısıldayarak, "ve söz veriyorum bu, hayatında yaptığın son şey olacak. Seni bitireceğim ve bunu paçayı sıyıracak imkânlarım olduğuna inansen *iyi* olur." Ne de olsa CIA için çalışıyor.

"Harika, Trevy," der Trent telefona, Rocky'ye cevap vermeden. "Orada görüşürüz." Telefonu kulağında tutarak kaldırımdan iner ve yolun karşısına geçmek için kırmızı ışıktaki geçer.

Onun hızla uzaklaşan adımlarına somurtarak bakıyorum. "Onu takip edelim mi?"

"Hayır. Trev'in bir şeyi yok. Benim görünmemem daha iyi. Bu, Trent'i daha kötü bir şey yapmaya kışkırtabilir. Muhtemelen onunla birkaç içki içip eve gidecektir."

Eve. "Hepimizin paylaştığı evi mi kastediyorsun?"

"Evet." Elimi tutuyor. "Ama en azından o pislik birkaç saat daha orada olmayacak."

Gülüşüyorum. Gece kesinlikle mahvolmadı.

—

Malikanenin içine girer girmez, yatak odama bir an önce ulaşmak için acele ediyoruz. Koridordaki şiddetli öpücüklerden dudaklarım yanıyor. Vücudum, defalarca çalınan bir çan gibi titriyor.

Odama girdiğimizde, ikimiz de ateş ve tutkuyla yanıyoruz. Bu takibi sonuna kadar yaşamak için kendimi Rocky'den koparıyorum. "O kadar kolay değil," diye nefes nefese, daha da geriye doğru çekiliyorum

. "Duymadın mı? Beni yakalamak imkansız."

"O kadar kolay değil mi?" Sıcak bakışları beni yakıyor. "Komik, seni zaten binlerce kez yakaladığımı düşünürsek." Kilidi kapatıyor.

Kaşımı kaldırıyorum. "Bu gece bir kez daha az." Omuzlarım duvar resminin olduğu duvara çarpıyor. Nefes nefeseyim.

Onun rahmetli teyzesinin yatak odasında kalıyorum. Daphne Wolfe. Doğayı çok sevmiş olmalı. Duvarlarının her tarafı yabani çiçekler, arılar, kelebekler, tavşanlar ve tilkilerle kaplı. Kitaplıklarında kuşlar ve şahin avcılığı üzerine rehber kitaplar var. Ve başımızın üzerinde muhteşem bir avizenin yaldızlı yaprakları ve kıvrımlı dalları sallanıyor. Stonehaven'daki yatak odalarının çoğu kasvetli yeşiller ve koyu kadife tonlarıyla ağır bir havaya sahipken, burası daha aydınlık odalardan biri.

Rocky siyah düğmeli gömleğini çıkarıyor, sonra deri kemerini çözüyor. "Nişanlım. Karım." Deri kemeri kemer halkalarından çıkarıyor ve içimdeki onun için duyduğum özlemle kendimi kasılmaya başlıyorum. "Sevgilim."

"Düşman," diye alay ediyorum. "Sen. *Beni*. Alamazsın."

Siyah pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını indirirken gözlerimden hiç ayrılmıyor. Pantolonunu tonlu uyluklarından aşağı indiriyor. Kısa süre sonra pantolonu tamamen çıkmış oluyor. Boxer şortu da öyle. Heykel gibi kasları ve hazır bir şehvet. Beni almaya hazır.

Nefes almakta zorlanıyorum. Onun sarsılmaz, karanlık özgüveni odayı boğuyor. "Uyluklarını sıkmaya devam et, bunun sana bir faydası olmayacak," diyor Rocky derin bir sesle diyor. "Seni lanet olasıca iyice açacağım."

Denemeni isterdim. Sözler boğazımda düğümleniyor. Bu lanet duvara yapışıp erimemek için her şeyi yapıyorum. Parmağımdaki alyansı hissetmek bile kalp atışlarımı hızlandırıyor.

Aramızda hâlâ birkaç adım mesafe var ve gerilim dayanılmaz, özellikle de o, "Sürekli sikime bakıyorsun," dediğinde.

"Bakmıyorum," diyorum, zayıf bir yalan.

"Hayır mı?" Soyunduğundan beri bir santim bile kıpırdamadı. O çırlıçıplakken, ben hala yüksek topuklu ayakkabılarımı ve kırmızı yazlık elbisemi giyiyorum ve bunu seviyorum. Rocky'yi tümüyle içime çekebilmeyi ve onun beni ne kadar arzuladığını bu kadar net görebilmeyi seviyorum.

Ereksiyonuna tekrar baktığımda alt dudağımı ısııyorum. Tanrım, sikinin bu kadar *güzel* olması, özellikle de sertken, gerçekten sinir bozucu.

Rocky tehditkar bir şekilde bir adım daha öne atıyor. "Her santimini içine nasıl sokacağımı düşünmüyor musun?" Kaç santim olduğunu göstermek için parmağını uzun penisinin üzerinde gezdiriyor. Kalbim bir an duruyor.

"Hayır." Nefesimi tutuyorum ve ellerimi elbisemin içine sokup dantelli pembe külotumu aşağı çekiyorum. Onu yüksek topuklu ayakkabılarımdan geçirip bir kenara atıyorum.

Sikinde bir seçirme olur. Ağız sulandıran bir şekilde dikilmiştir. Kendime hareket etmemi, onun beni kovalamasına izin vermeme söylüyorum, ama bacaklarımın arasında o kadar çok nabız atıyor ki, ayaklarımı yerden kaldıramıyorum.

"Evet, bakmaya devam et, seni küçük *yalancı*," diye homurdanıyor Rocky. "Bu kadar sert olmamın tek nedeni" —bana yaklaşıyor, sesi daha derin, daha sert— "senin sıkı, ıslak *amını* sikip çığlıklarını duymak."

"Rocky," diye uyarıyorum. Sesim iniltiye benziyor. "Aynen öyle, ama daha yüksek sesle."

Siktir.

Dizlerim neredeyse bükülüyor. Bir şekilde duvardan itecek gücü buluyorum ve Rocky'yi avımmış gibi çevreliyorum. Gözleri sanki ben onunmuşum gibi beni takip ediyor.

Sanırım gerçek ikisinin arasında bir yerde.

Dudaklarımı ısırp, gülümsememi hissederek, dört direkli yatağa doğru geriye doğru yürüyorum. O ise adımlarını hızlandırarak ilerliyor.

"Karım," diye tekrarlıyor sert bir sesle.

"Kocam." Benim ses tonum da pek tatlı değil. Sonra kaçmak için arkamı dönüyorum, ama o hızlı ve kalçalarımı yakalıyor. O göğsümü yatağa bastırırken, topuklarım döşeme tahtalarını sıyrırken, ben zayıf bir direniş gösteriyorum. Oturmak için, düşünmek için kelimenin tam anlamıyla zaman yok. Rocky kaslı vücuduyla beni yere sabitliyor. Elbisemi belime kadar sıyrıyor ve bileklerimi yakalayıp başımın üstüne doğru gererken, tehdidini yerine getiriyor. İçime çok derine giriyor.

Dudaklarım bir inilti ve hafif bir iniltiyle açılıyor. *Siktir*. "Siktir," diye bağıriyorum.

"Ne dedin?" diye alaycı bir şekilde soruyor, boşuk bir homurtuyla. "Phoebe daha mı istiyor?" "Siktir. Seni." Homurdanan inlemem yatağa boğuluyor.

Prezervatif takmadan amımı dolduruyor ve sikişin ısısı zihnimi baş döndürücü bir yolculuğa çıkarıyor. Düşünemiyorum. Arkamdan sikip sıcak göğsünü sırtıma daha fazla güçle bastırırken zar zor hareket edebiliyorum. Daha derine... İçime çok derine, çok derine giriyor.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum. İşte o anda işler kötüye gidiyor. Gözlerimi açıyorum ve Rocky'yi görmüyorum, sadece yatak başlığını görüyorum. Bana sertçe girerken vücudumun sarsıldığını hissediyorum ve Carlsbad'ın görüntüsü beynime çakınca kasılmaya başlıyorum. Daha da donup kalıyorum ve konuşabilmek için çabalıyorum. *Ona söylemeliyim*. "Miami," diye boşuk bir sesle söylüyorum.

İçimde hareket etmeyi kesiyor.

Güvenlik kelimesini söylediğimde pişmanlık duyuyorum. Pişmanlık duyuyorum çünkü bir yıl önce yaşanan bir durumdan dolayı hâlâ ne kadar berbat durumda olduğumu kabul etmekten hoşlanmıyorum ve bu, temelde *"iyi değilim"* sinyali veriyor. Oysa tek istediğim iyi olmak.

Rocky başımı eğip gözlerimi gözlerine diktiğinde pişmanlığım anında yok oluyor. Bakışlarında sadece şefkat var. İçimden çıkmamış. Vücudu benimkini koruyor ve saçlarımı yüzümden çekip alıyor. "Benimle nefes al," diye fısıldıyor.

Onunla aynı anda derin bir nefes alıyorum. Nefes veriyorum.

Nefes alıyorum. "Özür..." "Hayır," diye sertçe bakıyor. "Siktir git, özür dileme."

Kızgın sesi aslında beni gülümsetiyor. "Tamam, özür dilemeyeceğim," diye karşılık veriyorum. "Güzel." Beni inceliyor.

Yanaklarım yine kızarıyor. Başımı kendisine doğru çeviriyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Bu, içimdeki ateşi daha da alevlendiren ve vücudumu gevşeten, şehvetli ve derin bir öpücük. Onun etrafında ıslanıyorum.

"Siktir," diye küfreder ağzıma, sonra nefesini toplayıp sorar, "Bir dakika daha mı lazım?"

"Mm-hmm." Onu çok istiyorum. "Bana dön?"

"Zaten öyle yapmayı planlıyordum." O anda benden çekilir, sonra beni ters çevirir. Gözlerimiz birbirine düşmanca ve özlemle bakıyor. Beni kaldırır. Beni yatağın daha yüksek bir yerine atar. O prezervatifini alırken, ben topuklu ayakkabılarımı çıkarırım. Paketi hızla yırtar, takar ve ben topuklu ayakkabılarımı bir kenara atar atmaz geri döner.

Uyluklarımı kavrayıp bacaklarımı ayırıyor.

"Rocky," diye bağıriyorum, göğsünü iterek.

"Hayır."

"Phoebe." Ellerimi yatağa bastırıyor. *"Evet. İstedğin kadar şımarık davranabilirsin."* Üzerime eğiliyor, dizleriyle bacaklarımı daha da açıyor. "Yine de

beni tamamen içine alacaksın." Onun altında sıkışıp kalmayı seviyorum.

Bırakma.

Beni asla bırakma.

İçime giriyor. *Tanrım*. Kalçalarım içgüdüsel olarak yukarı kalkıyor. Daha sert bir şekilde sürtünüyor. Bir kez daha, içim Rocky ile doluyor. Bu sefer gözlerimiz birbirine kilitleniyor. Bakışlarıyla beni içten dışa yutuyor. Eli beni talan ederken, elbisemi aşağı çekiyor. Meme uçlarımı okşuyor. Avuçluyor, geziniyor.

Sonra yüzümü kavırıyor. Her itişte beni kendine çok yakın tutuyor.

Derin, sert bir seks, ben daha yakın olmak için sırtına yapışıyorum. *Daha fazla*. Yeterince derine giremiyor. Yeterince yakın olamıyor. Vücudum Rocky'nin altında canlanıyor.

Her his beni paramparça ediyor. Birlikte boşalıyoruz ve ben avucunun içine inliyorum. Vücudum titriyor. Gözlerim *yuvarlanıyor*. Küfürlerini ve inlemelerini bile duyamıyorum. Kulaklarım çınlıyor.

Zirveden inmek de en az o kadar keyifli. Yüzümden terli saçlarımı çekip alıyor. Sonra dudaklarıma sevgi dolu bir öpücük konduruyor. Zar zor hareket edebiliyorum. Hâlâ titriyorum, ama gerçeği fısıldamayı başarabiliyorum: "Bana sabır gösterdiğin için teşekkürler."

"Her zaman aklını okuyamadığımı anladığın için teşekkürler." "Yani *bazen* okuyabildiğini itiraf ediyorsun."

"*Vücudunu* okuyabiliyorum." Yataktan kalkıyor. Prezervatifi çöpe atıyor, bir paket sigara alıyor, sonra dudaklarının arasına bir tane sıkıştırıyor.

Seviştığımızdan sonra odada çıplak dolaşmasını izlemeyi seviyorum. Bazen, onun da bunu bildiğini düşünüyorum.

"Şu anda vücudum ne diyor?" diye soruyorum, karnımın üstüne yatarken. Başımın altında kabarık beyaz bir yastığı kucaklıyorum.

O geri döndüğünde yatak dalgalanıyor. "Seni tekrar sikmemi istiyorsun." Burnumdan soluyorum. "*Başaramadın*. Tekrar dene dostum."

Çıplak kıcıma bakıyor. Elbisem kalçalarımın üstünde toplanmış. Kıcıımı ya da göğüslerimi örtme görevini pek yerine getirmiyor. Bana doğru eğiliyor ve ben beklentiyle geriliyorum. Durup yüzüme bakıyor.

Ona sertçe bakıyorum. "Gözlerime değil, vücuduma bakman gerekmez mi?"

"İkisini de yapıyorum," diye mırıldanıyor, dudaklarında sigara. Sonra kıcıımı sıkıyor ve iki parmağını amıma sokuyor.

Kıpırdama.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyorum, ama onu tekrar içimde hissetmek içimde başka bir ihtiyaç uyandırıyor. *Daha fazlasını* istiyorum.

Rocky sağ eliyle sigara içiyor, sol eliyle beni sikiyor ve tüm bu süre boyunca gözleri benim bakışlarıma sabitlenmiş durumda.

Bana doğru duman üfler. "Şu sırlıslıkla aminin ne dediğini biliyor musun?" "Rocky'den nefret ediyorum."

"Benim sikime ihtiyacın var."

"Oh, şimdi sana mı ihtiyacım var?" Hızla eriyip gittiğim için, tahrik edici bir yumruyu yutuyorum. "Tamam, evet, Rocky." Sabırsızlıktan neredeyse inliyorum ve bileğini yakalayıp parmaklarını içimden çekiyorum. Üzerine çıkmak için sürünmeye başlıyorum, ama o beni geri itiyor.

"Önce prezervatif alayım, Phebs."

Sanki bana işkence ediyormuş gibi inliyorum. "Bunu bana sen yaptın."

Neredeyse gülümsüyor. "*Tanrıya* şükür sen de benim kadar sabırlısın."

"Kendini kandırma, biz aynıyız."

"Her açıdan değil. Açıkça görülüyor." Prezervatif kutusunu karıştırırken sigarasını dudaklarının arasında yanmaya bırakır. Bir tane seçer ve folyoyu yırtmadan hemen önce durur. Kaşları çatılır. Karın kasları daha belirgin bir şekilde kasılır.

Kaşlarımı çattım. "Rocky?"

Parmaklarını folyo paketin üzerinde gezdiriyor, sonra sigarayı söndürüp kutuya geri dönüyor. Tüm prezervatifleri komodinin üzerine döküyor. Her birini inceliyor.

Elbisemin askılarını omuzlarımdan kaydırıyorum. "Ne oldu?" Kalbim deli gibi atıyor. Prezervatif konusunda *çok* titizdir. Bunu ilk kez seviştiğimizde öğrenmiştim. Sadece belirli bir markayı kullanır, ultra ince olanlardan.

Yataktan kalkıp ona doğru yürüyorum. "Bunlar sevdiğin türden değil mi?"

O kutuyu kendisi almıştı. Prezervatifleri hep o alır.

Rocky bir saniye durmam için elini kaldırıyor.

Odanın ortasında duruyorum. "Rocky..." Korku nefesimi kesiyor. Çünkü sessiz öfkesi çok ölümcül ve onu bana yöneltmemek için elinden geleni yapıyor. Tek düşünebildiğim şey, "*Bu sadece kötü değil.*"

Gördüğü şey her neyse, yıkıcıdır.

OTUZ SEKİZ

Rocky

O orospu çocuğu.

Görüş alanımdaki her şey kan kırmızısı. Kızgınlığı çoktan aştım. Volkan gibiyim, her an patlayacağım. Öfkeyi bir kenara bırakıp birkaç prezervatif paketini tekrar kontrol etmek için sert ve öfkeli bir göz kırpması gerekiyor.

Evet.

Hepsinde delikler var. Az önce kusurlu bir prezervatif takarak Phoebe'nin içine boşaldım. Bütün yaz *boyunca* iğne deliği açılmış prezervatiflerle onun içine boşalmış olabilirim.

"Durum ne kadar kötü?" diye soruyor Phoebe, sıkışık sesinden, neyin yanlış olduğunu zaten bildiği ve bunun çok korkunç olduğu anlaşılıyor.

"Bana yatak odanın anahtarını verdi." Folyo paketi diğerlerinin yanına, şifonyerin üzerine atıyorum. "İlk gecedan itibaren, bütün yaz boyunca seninle yatmam kolay olsun diye yatak odana girmeme izin verdi."

"Dur. Varrick'ten mi bahsediyorsun? Babamdan mı?"

Hâlâ Phoebe'ye bakamıyorum. Komodini sıkıca kavıyorum. Parmak eklemlerim beyazlıyor ve çıgılık atmamak için burnumdan nefes alıyorum. "Bana bir anahtar verdi..."

"Seni duydum, ama o anahtarı Trent'i odamdan uzak tutman için vermişti."

"Bana öyle söyledi ve beni kandırdı Phebs, çünkü o tek şeyi sorgulamadım. Ona inandım. Neden ona inandım *ki*?" Dik durup iki elimle boynumun iki yanını kavradım.

"Bir saniye... bunu bir saniye düşünebilir miyiz?" Phoebe nefes nefese gibi.

Eminim ki olayı çözmeye çalışıyordur. Prezervatifler. Öfkem.

"Tabii." Ellerimi boynumdan çektim. "Bu yaz bizi buraya davet etmesinin, yatak odalarımıza, eşyalarımıza kolayca erişebilmek için olduğunu düşünüyorum. Biz yokken, sen kulüpte çalışırken buraya kaç kez kolayca girebileceğini düşünüyorum. Yedek telefonlarımızı yanımızda tutuyorduk. Tüm kimliklerimizi, tüm yedek evraklarımızı şehir dışındaki bir depoda tutuyorduk. Düşünmemiştik ki..." Asit boğazımdan aşağı akıyor ve ben keskin bir nefes alıyorum. "Lanet olası *korunmamızı* korumamız gerektiğini düşünmemiştik."

Arkamda sessizlik hakim.

"Aşırı tepki verdiğimi söyleyeceksin." Elimi ağzıma götürüyorum. "Kendi kızını hamile bırakmaya çalışmasının imkânı yok. Motifi ne? Ama *işte* bu yüzden, başından beri ailelerimizin bizi bir araya getirmek istediğini düşündüm. Böylece

Böylece küçük bir maşaları olsun diye." Bu yüzden Phoebe ile birlikte olmaya o kadar uzun süre direndim.

Bizi kullanmalarını hiç
istemedim. Bunu
yapabileceklerini hep
biliyordum.

Kanım soğumuyor. Sıcak elimi saçlarımdan geçiriyorum. "Varrick'in de aynısını isteyeceğini düşünmek abartılı değil, bunu gerçekleştirmek için daha kötüsünü yapabileceğini düşünmek de abartılı değil. Bizimle *gerçek* bir duygusal bağı yok. Yaptığı her şey, yaz sonunda gerçekte ne istediğini görmememiz için bir aldatmacaydı."

"Bana..." Phoebe, hayalet gibi bir sersemlik içinde sözünü yarıda keser.

İlk kez ona dönüyorum. Gözlerini kırpmıyor. Hareket etmiyor. "Phoebe." Ona doğru yürüyorum, ama birden canlanıyor ve püsküllü sandalyenin üzerindeki çantasına doğru koşuyor.

"Hailey'i aramam lazım." Sinyal bulmaya çalışarak telefonu havaya kaldırıyor. Yeterli sinyal bulduğunda telefonu hoparlöre alıyor ve ikinci zil sesinden sonra kardeşim telefonu açıyor. "Hails, Stonehaven'a döndün mü?"

Hattan cızırtı geliyor. "Buradayım."

"Prezervatiflerini kontrol edebilir misin? Hiçbirinde kurcalanma var mı diye bak." "Tamam, olur."

Hışırtı sesleri duyulur ve ardından Jake hattan bağlanır. "Prezervatiflerinde bir sorun mu var?"

"Evet." Tek bir sert kelimeyle cevap veriyorum. "Siktir," diye küfrediyor Jake.

"Uh, hayır, hayır—benimkiler iyi. İyi görünüyorlar. Değil mi, Olly?"

"Folyo sağlam," diyor Oliver.

Gözlerimi ovuşturuyorum.

"Teşekkürler," diyor Phoebe sert bir sesle. "Phoebe..." diye başlıyor Hailey.

"Sonra konuşuruz. Bu... bir durum." Phoebe gergin bir şekilde bana bakıyor. "Ama birinin beni hamile bırakmaya çalıştığı giderek daha açık hale geliyor. Kim bilir ne zamandır?"

Kolumu indiriyorum, kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. Bu neden bir soru oluyor ki? Bunun bu yaz başladığı açık. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim," der Phoebe yavaşça, "aylar önce Hailey'e prezervatif kutumu verdim. Marka ve tür konusunda seçici olduğun için artık ihtiyacım olmayan bir kutu, ama onlar benimdi, odamdaydı..."

"Loft'taki odanda mı?" diye soruyorum.

"Evet, ama bak kim hamile kaldı, Rocky." Phoebe telefonunu ağzına götürür. "Hails, hamile kalabileceğin dönemde o prezervatifleri kullanıyor muydun?"

Bir an durur. "Evet."

Kahretsin.

Hailey tekrar söz aldı. "A-ama bu, birinin çatı katına zorla girdiğini ima ediyor."

"Bunu doğrulayabilir miyiz, Jake?" diye soruyorum ona. "Herhangi bir yere gizli kamera yerleştirmiş miydin?" Keşke aylarca, mahremiyete tecavüz edecek kadar titiz bir ev sahibi olsaydı.

"Hayır, ama Baubles & Bookends'in güvenlik kameraları var. Eminim girişlerine bakıyorlardır ve daire kapısı da görüş alanındadır. Muhtemelen içeri girmeye çalışırken onu kaydetmiştir."

"Kitapçı Wolfes'a ait," diye hatırlatıyorum. "Görüntülere erişmekte sorun yaşayabiliriz, ayrıca o da görüntüleri silmiş olabilir."

“Mağaza görevlisini tanıyorum. Görüntüleri satın alabilirim,” diye temin etti Jake. “O kadar ileriye düşünerek silmiş mi, göreceğiz.”

Silmemiş olmasını diliyorum.

“Phoebe,” diye araya girdi Oliver. “Kutup ayısı mı?”

O, duvardaki kır çiçeklerine bakıyor. “Sanırım... ornitorenk.”

“Dayan. Her şey yoluna girecek,” diye onu teselli ediyor. “Rocky, onunla mı kalıyorsun?”

“Hiçbir yere gitmiyorum.” Dişlerimi sıkıyorum, kız arkadaşımından... karımdan *karımdan gözlerimi* ayıramıyorum. O benim karım. Bu gece ona tekrar evlenmek istediğimi söyledim.

Hepimiz iletişimde kalacağımızı onayladıktan sonra Phoebe telefonu kapatır. Derin bir nefes alır. “Sence babam ne zamandır birlikte olduğumuzu biliyor?”

“Annen, bunun uzun zamandır sürdüğünü ima etti.”

Yüzü öfkeyle ve aynı zamanda incinmişlikle buruştu. “Hailey'nin hamile kalması benim suçum...”

“Bunu henüz bilmiyoruz ve bu *asla* senin suçun olmaz. Kondomların kusurlu olduğunu bilmiyordun. Bilseydin, ona asla vermezdin.” İkimiz de o kadar ateşliyiz ki, ona yaklaşmaya cesaret edemiyorum.

Yüz hatları daha da acı içinde bükülüyor. “Ya o bunu anneme de yaptıysa? Ya tüm bunlar yeniden yaşıyorsan? Her şey tekrarlanıyor ve biz bundan kaçamıyoruz.”

“Buna inanmıyorum.”

Aynı inancı paylaşmak istermiş gibi bana bakıyor.

“Eğer bir döngüye sıkışıp kalmışsak Phebs, bu *hiçbir* şeyin kontrolümüzde olmadığı anlamına gelir ve ben buna inanmayı reddediyorum. Bundan kurtulamayacağımıza inanmayı reddediyorum. Kurtulacağız. Sen annen değilsin. Onun bırakmak istemediği rolü bırakarak bunu zaten kanıtladın.”

Gözleri duygudan kızarır.

“Hailey, Addison değil,” diyorum aynı kararlılıkla. “İşini değil, seni ve Oliver’ı korumayı seçerek bunu kanıtladı. Bunun nasıl biteceğini biz belirleyeceğiz. Zaten belirledik. Henüz bitmedi.”

Phoebe başını sallar, ama bir düşünceyle yüzü bozulur. “Hamile olup olmadığımı kontrol edemeyiz.”

Elimi ağzıma götürürken, vücuduna bakıyorum. Bunlar kaçındığımız konuşmalar. Gelecek. *Bizim* geleceğimiz. Çocuklar.

Sanki bir kamyonun altında kalmış gibi hissediyorum. “Plan B’yi almalı mıyım?”

diye soruyor bana. “Senin istediğin bu mu?” diye soruyorum ona.

“*Senin* istediğin bu mu?” diye karşılık veriyor.

Tanrım. Yüzümü iki kez ovuşturuyorum, sonra ellerimi indiriyorum. “Hamilelik testiyle başlasak nasıl olur? Ne kadar zamandır bozuk prezervatiflerle seninle seviştiğimi bilmiyorum.”

Hızla başını sallıyor. “Evet... evet.” Korkudan donakalmış.

Komodinden cüzdanımı alıyorum. Deri kapağı açıp cebinden altın bir yüzük çıkarıyorum.

Onu evlilik parmağıma takıyorum.

Phoebe'nin yanına dönüp aynı elimi uzattım. Yüzüğü görünce duygulanıyor ve ona şöyle diyorum: “Seninle nişanlanmama gerek yok. Senin benim karım olduğunu bilmek için bir düşün daha yapmama bile gerek yok, Phoebe Graves. Herhangi bir isim altında, herhangi bir yerde sana sadıkım ve bundan sonra ne olursa olsun, bu asla değişmeyecek.”

Derin bir nefes alır, sonra elimi sıkıca kavrar. “Nereye gidiyoruz?”

"24 saat açık eczane var. Hamilelik testi alacağız."

OTUZ DOKUZ

Phoebe

"Bu benim en iyi on listeme girer," en az dört sağlık yönetmeliğini ihlal ediyor olması gereken bir banyoda Rocky'ye sessizce söylüyorum. Kvet atlamış. Duş başlığı sızdırıyor, lavabo damlıyor. Ve havalandırma deliklerinden siyah kf çıktığına da oldukça eminim.

"En iyi on ne?" Rocky, eczaneden aldığı plastik poşete uzanır.

Kollarımı sıkıca kavuşturuyorum. "En Beklenmedik On Gece." Rocky'nin diz çökeceğini, hamilelik testi almam gerekeceğini ya da geceyi Victoria'dan iki saat uzaklıkta, harap ve berbat bir motelde bitireceğimizi hiç düşünmemiştim. "Senin listende var mı?"

"Kesinlikle ilk beşte." Bana mavi bir kutu uzatıyor.

Hamilelik testini görünce irkiliyorum, sonra kapıya bakıyorum. "Sence kim önce buraya varacak?" Kardeşlerimiz ve Jake, motelde bizimle buluşacak. 102 numaralı oda. Sırayla varacaklar. Bu, Michael Myers taklidi olan adamın, onun tam anlamıyla iğrenç bir *sapık* olduğunu bildiğimizden şüphelenme olasılığını azaltır.

Rocky bana cevap vermiyor.

Aşınmış kapı koluna bakıyorum. "Benim param Nova'ya."

"En aşırı koruyucu kardeşine bozuk paralarını yatırıyorsun." Ona bir göz atıyorum. "Sen kime bahis yapardın?"

Rocky bana bakarken kutuyu yırtıp açıyor. "Nova." Kuru bir gülümseme atıyor.

Ben de zorla gülümsüyorum, sonra gözlerim teste düşüyor ve yüzüm yine buruşuyor.

"Onda bit yok," diyor.

Somurtuyorum. "Varmış gibi mi konuştum?"

"Sanki içinden atlayıp yüzünü yalayacakmış gibi ona bakıyorsun."

Ona tam olarak dönerek, lekeli lavaboya dirseğimi çarpmamaya dikkat ediyorum.

"Harika, o zaman belki de sen almalısın."

"Yapabilseydim yapardım, ama işler böyle yürümüyor." ubuğu ve kullanım talimatlarının yazılı olduğu mini broşürü çıkarır. "Elini tutmamı mı istiyorsun?"

Ona "*Siktir git*" der gibi bir bakış attım.

O hiç korkmuyor. "Kız kardeşimi bekleyip bunu onunla mı yapmak istiyorsun?"

"Dolaptan atlayıp '*Aha! Yakaladım! Bunların hepsi büyük bir şaka!*' diyecek kişiye beklemek istiyorum."

"Tamam, motelin dolabında saklanan bir yabancı, asla olmayacak bir korku filmi saçmalığı. O yüzden lanet olası gerçeklikte kalalım."

"Sanki bu korkunç değilmiş gibi mi?" Sesim atlıyor. *Siktir*.

Rocky, ben tekrar başka yere bakana kadar gözlerimin içine derinlemesine bakıyor.

Bu ana kadar hamile *olmadığımı* öğrenince ne kadar rahatladığımı fark etmemiştim —yani başka bir korkuyla karşı karşıya kaldığımda. Ama bu seferki yüz kat daha kötü geliyor. Çünkü beni hamile bırakmış olabilecek kişi kendi *babam*.

Ağır düşüncelerimden sıyrılıp Rocky'nin elindeki çubuğu almaya uzanıyorum.

O çubuğu benden geri çekiyor. "Önce bunu konuşalım."

Boğazımdaki yumruyu yutkunup, "Baba olmak istiyor musun?" diye sorabiliyorum.

Aynı soruyu hemen bana geri yöneltmeyip, bunun yerine "Pek sayılmaz. Sen anne olmak istiyor musun?" diye cevap vermesi beni şaşırttı.

"Gerçekten *hiç* hayal etmedim." Fayans zemine bakıyorum. "Şu anda bile, zihnimde hiçbir şey canlanmıyor." Ona doğru başımı kaldırıyorum.

Rocky'nin bakışları beni baştan aşağı tarıyor. "Çocuk istiyor musun, istemiyor musun,

Phebs?" "Şu anda mı, yoksa hiç mi?"

"Şu anda istemediğini biliyorum. Bu çok açık. Ben '*hiç*' demek istedim."

Dalgın dalgın alyansıma dokunuyorum. "Ne *kadar*

olurdu, daha yeni evlendik ve anlaşmamızı bozacak bir konuda farklı görüşlere sahibiz." "Bir yolunu buluruz," diyor sessizce.

"Öyle mi?" Ağlamamaya çalışıyorum. Buraya gelirken gözyaşlarımı tutmaya çalıştığım için yanıp yanan gözlerim şişmiş gibi hissediyorum. Duygularımı kapalı kapılar ardında saklamaya alışkınım. Duyarsız olmaya. Yapmam gereken şey bu. Sadece devam etmek. "Bilmiyorum, Rocky..."

O daha da geriliyor. "Neyi bilmiyorsun?"

Kapanmaya lanet olsun. Artık bastırmaktan bıktım. Bu kısım acı verse bile. Duygularımı kelimelerle dışarı çıkarıyorum. "Anne olmak isteyip istemediğimi bilmiyorum. Bazen neredeyse bana aitmiş gibi hissetmediğim bir bedende bir çocuk taşımak isteyip istemediğimi bilmiyorum. Bize verilen tek yol haritası o kadar berbat ki, onu takip etmek imkansızken, ebeveyn olmak isteyip istemediğimi bilmiyorum. Ve sonra sanırım biliyorum... Sanırım bunların hiçbirini istemediğimi biliyorum."

Şaşkın görünüyor, ya bir nefesle duygularımı döktüğüm için ya da cevabım yüzünden.

Nefes almaya çalışıyorum. "Bir şey söylesen

iyi olur." "Çocuk istemiyorsun," diyor.

"Dürüst olmak gerekirse..." Yutkunuyorum. "Bunun değişeceğini sanmıyorum. Fikrim değişmesi için on yıllar geçmesi gerekir ve o zamana kadar çocuk sahibi olmak için çok yaşlı olacağım..."

"Ben de çocuk istemiyorum,

Phebs." "Asla mı?" diye

soruyorum.

"Asla." Başını sallıyor. "Yaşadığımız onca şeyden sonra... Bu kadar yozlaşmış bir dünyaya bu kadar masum bir varlığı getirmek istemedim hiç."

Yüzümü buruşturuyorum. Bu nedense canımı yakıyor ve nedenini çok çabuk anlıyorum. "Hailey."

"Biliyorum," der Rocky derin bir nefes alarak. "Biliyorum. Hailey'nin bir bebeği olacak.

Ve Oliver ya da Jake'in babası olması bir lütf. Kardeşin çok özgür ruhlu. Hayatın o çocuğu aşağı çekmesine izin vermez, ve Jake... Jake çok *asil* bir adam. Sanki bir sürü golden retriever doğurmak için doğmuş gibi."

Kaşlarımı çattım. "Sence dünyaya daha fazla Alman çoban köpeği gerekmez mi?" Hails, Rocky'nin bir köpek ırkı olsaydı böyle olacağını söylerdi.

Hamilelik testine bir göz atıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Kötü bir baba olacağımı söylemeyeceğim, çünkü bu yalan olur. Sonuçta, bence harika bir baba olmaya yatkınım."

"Kibirli," diye alay ediyorum.

Dudakları yukarı kıvrılır, benimkilerle birlikte. "Tek söylediğim, bebek istememek için kötü bir ebeveyn olacağını düşünmene gerek yok. Sadece istememek de yeterli. Çünkü harika ebeveynler olacağımızı biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet, ikimiz de bir çocuğa hiç sahip olmadığımız ve sevdiğimiz *her şeyi* vermeye çalıştık. Bunu biliyorum çünkü kız kardeşimin çocuğuna kesinlikle *her şeyi* vereceğiz."

İçimde bir şey kabarıyor ve onun haklı olduğunu bilerek başımı kuvvetle sallıyorum.

Hailey'in bebeği için her şeyi yapardım. Kesinlikle her şeyi. Tıpkı onun için her zaman yaptığım gibi.

Şimdiye kadarki en derin nefesimi alıyorum. Nefes verirken ses çıkıyor ve "Bunda gerçekten çok iyisin," diyorum.

"Konuşmak mı?"

"Beni rahatlatmakta. En iyi arkadaşım hamileyken ben hiç çocuk istemediğim için suçluluk duymaya başlamak üzereydim."

Bana kaşlarını kaldırıyor. "Suçluluk duygusunu siktir et. Endişelenecek çok daha önemli şeyler var." Hala elinde hamilelik testi tutuyor.

"Doğru." Gerginleşiyorum. "Hamile olabilirim." Elimi uzatıyorum.

Bu sefer almama izin veriyor. "Eğer hamileysen, bunu birlikte hallederiz. Ama en azından aynı fikirde olduğumuzu biliyoruz."

Bir kez daha nefes verip başımı sallıyorum. "Üzerine işemem yeterli mi?"

Bana talimatları okur. Kıcımlı tuvalet koltuğuna oturtmak istemediğim için külotumu ayak bileklerime kadar indiririm. Üzerine çömelirim. Ben çubuğa işerken Rocky banyoda kalır, ama gözlerini kapıdan ayırmaz.

Sesleri dinlediğini anlayabiliyorum.

"Biri mi var?" diye soruyorum.

"Sanırım bir kapı çalma sesi duydum."

"Ben bakarım." Acele ediyorum. Silip, ellerimi yıkıyorum. Testi kutunun üstüne koyuyorum. O şeyin yanında olmak istemiyorum.

Rocky, sanki korkak bir kediymişim gibi bana sert bir bakış atıyor.

Çıkarken ona orta parmağımı gösteriyorum. Onu geride bırakmadan önce gülümsediğini gördüğüme yemin ederim.

Nova'yı göreceğimi tam olarak beklesem de, gözetleme deliğinden bakıyorum. Tamam... bu gecenin kaçınıcı beklenmedik olayı bu. Kapıyı hızla açıyorum. "Trevor? Buraya hızla mı geldin?" Park edilmiş Honda'yı fark ediyorum. Arabamı almış.

"Trent'i Gulp'ta erken bıraktım." Motele girerken, kağıt torbaya sarılmış bir şişeyi sıkıca tutuyor.

Kapıyı kilitliyorum, zinciri de takıyorum. "Alkollü araç mı kullandın?"

"Hayır, neredeyse hiç viski içmedim. numara yaptım." Gıcırdayan ikiz yataklardan birine çöküyor ve şişenin kapağını açıyor.

Rocky hâlâ banyoda. Sesi boğuk geliyor, sanki telefonda konuşuyormuş gibi.

Sadece ben ve onun küçük kardeşi var, o da bana soğuk algınlığı gibi yapışmış durumda. Diğer yatağa çöküp ona dönüyorum. "İyi misin?"

"İyiyim." Büyük bir yudum alır.

Endişe midemi bulandırıyor. "Trent'le her şey yolunda gitti mi?"

"Evet."

Aramızdaki en iyi yalancı o değil, bu yüzden bunun tam olarak doğru olmadığını anlayabiliyorum, ama ısrar etmiyorum. Paylaştığımız sessizlikte Trevor bana şişeyi uzatıyor.

Vücudum kasılır. "Hayır, teşekkürler. Bebek de burada olabilir, o yüzden... önce bunu halletmem lazım." "Kahretsin, haklısın." Kaşları daha da çatılır. "Üzgünüm."

Özür dilemesi beni şaşırtır. Beni sertçe takılmaması ya da bana PG dememesi hoşuma gitmez. Bu yanlış geliyor. Gözlerim alevlenir. "Eğer Trent bu gece seninle yatmışsa, onu parçalarım."

Trevor kısa bir kahkaha atar. "Hayır, yapmazsın."

"Taşaklarını koparırım."

"Lütfen, PG, kendini rezil ediyorsun." Biraz gülümsüyor. "Hepimiz biliyoruz ki, ölüm listesi olan tek kişi benim."

"Artık kullanmadığın," diyorum ona, "*Kullanmaman daha iyi olur*" diyen bir ses tonuyla.

"Oh, yani sen Trent'in aletini kesebilirsin, ama ben kesemem mi?" "Ben daha büyüğüm."

"Yani, yirmi beş yaşına geldiğimde tam hadım etme ayrıcalığına sahip olacağım. Anladım."

"Ben *her zaman* senden daha büyük olacağım." Sert omuzlarımı silkiyorum. "Hepimiz öyle olacağız, Trev. En genç olmanın güzelliği de bu, hepimiz sırayla senin için endişelendiğimizde tam *koruma* ayrıcalığına sahip oluyorsun. Neden bundan bu kadar nefret ettiğini anlamıyorum."

"Nefret etmiyorum," diyor fısıldayarak, tam da banyo kapısı açılırken. Rocky dışarı çıkıyor ve Trevor ona şişesini kaldırıyor. "Baba olacağını duydum."

"Henüz bilmiyoruz, gerzek. Sarhoş olursan, geceyi burada geçirirsin." "Zaten öyle planlamıştım." Ayakkabılarını çıkarmadan tek kişilik yatağa rahatça uzanır ve uzaktan kumandayı eline aldı.

Bu gece Trevor'la aynı odada kalmayı da beklemiyordum. Belki motelde kral yataklı bir oda vardır. Bu, "başarısız" bir sarhoşluk olmalı ki, Trevor'dan neredeyse iki dakika sonra Nova, Oliver, Hailey ve Jake de gelir. Kısa süre sonra, hepimiz küflü motel odasına sıkışırız ve ben bir yatakta Hailey'nin yanına otururken, diğer yatakta Trevor

kanalları arasında geziniyor.

Hailey'nin elini tutuyorum. O motel odasına bakınıyor ve ben de tüm bunların nasıl başladığını hatırlıyor mu diye merak ediyorum. Ben, o ve saç boyası kutuları ile berbat küçük bir motelde. Connecticut'a giderken. Artık ara sıra salonlarda saçlarımızı profesyonelce boyatmak için para harcıyoruz. Sadece mavi olması için bakımını yapmaktan bile nefret etmiyorum.

Gözleri gözlerime bakıyor. "Bu, korkunç bir şeyin sonu ve harika bir şeyin başlangıcı olabilir. Bir yıl önce kendime böyle demiştim, biliyor musun?" diye fısıldıyor. "Her şey eskisinden daha iyi olabilir."

"Öyle oldu." Şirin bir kasabada dürüst bir hayat sürmenin nasıl sonuçlanacağına dair çok az umudum vardı. Bu kadar çok şeyin değişebileceğini hiç düşünmemiştim. Benim bu kadar değişebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Elinde tuttuğu elime gülümsüyor. Elmas yüzük. "Miami'yi seviyordum." Odanın köşesinde Nova ve Rocky ile sessizce konuşan Jake ve Oliver'a bakıyor.

"Victoria'yı daha çok seviyorsun," diyorum, gülümsemem giderek genişliyor. "Evet," diyor nefes nefese. "Bu yüzden onu kaybetmek korkutucu."

Onu. O, kasabayı Jake olarak görüyor. Kalbim sızlıyor. Hailey ve ben, takım toplantısını bırakıp bize dönerek bakan erkeklere bakıyoruz. Hamilelik testinin zamanlayıcısı henüz çalmadı.

Trevor diğ er yatakta oturur ve onların yüzlerindeki ciddiyeti fark eder. Oliver bile her zamankinden çok daha gergindir. Kardeşime "*Ne oluyor?*" der gibi bir bakış atarım.

Omuzlarını ve kaşlarını kaldırıyor, sonra "*İşler boka sardı*" der gibi keskin bir nefes alıyor. *Ne diyebilirim ki?* Tasarımcı güneş gözlüklerini taktığını görüyorum, bu da tepkilerini okumamdan bıktığı anlamına geliyor.

Onun için endişelenmemeye çalışıyorum. O da bunu istemezdi.

"Neden bahsediyordunuz?" Rocky'ye yüzümü buruşturuyorum. "Bunu istemek bile istemiyorum ama lütfen Trent'in hala hayatta olduğunu söyle."

"Kimse Trent'i öldürmedi," diyor Rocky, parmaklarını saçlarının arasından geçirerek. "Varrick'in sonunda bir takım istememe ihtimalini tartışıyoruz. Eğer tek amacı bir bebek sahibi olmaksa."

"Ne?" Yüzüm düşüyor.

Hailey, sanki bunu çoktan düşünmüş gibi elimi sıkıyor. *Beni* teselli ediyor.

Oysa *onu* teselli etmem gereken benim. Hamile olan o. Ben hamile olabilirim... ya da olmayabilirim.

Nova, Trevor'dan kağıt torba içindeki şişeyi kapar. "Varrick'in takım oyuncusu olmadığını kastediyor. Hiçbir zaman olmadı. Rocky'nin onunla çalışacağına neden inansın ki?"

"Benim çalışacağıma inanmıyor." Rocky çok emin konuşuyor. "Çünkü bizimle çalışmayacak. Mesele bu değil."

"Eğer mesele sadece dolandırıcı olarak yetiştireceği bir bebek sahibi olmaksa, o zaman..." Bunu kafam almıyor. "Başka yollarla da bir çocuk sahibi olabilirdi. Evlat edinme. Başka bir kadını hamile bırakma."

Rocky kaşlarını kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse, bence bu, yirmi yıl önce çocukları olduğunu onlara söylemediği için Elizabeth, Addison ve Everett'e bir "*siktir git*" mesajı. Gerçekten intikam istiyor ve biz de bu lanet olası durumun ortasında kalakaldık."

Kanım dondu. "Peki, ne yapacak?"

Nova şişeden bir yudum alır, sonra ağzını pazısıyla siler. Öfkesi elle tutulur. Jake kollarını dirseklerine kadar sıvıyor. Oliver bana ve Hailey'e küçük, geçici bir güven gülümsemesi gönderir.

Rocky çenesini hareket ettirip şöyle diyor: "Bebeği kaçırap kaçabilir." Oh.

Tamam, evet. Bu sözler bana bir tuğla duvar gibi çarptı. Sanki nakavt olmuş gibi hissediyorum. "Babam Hailey'in bebeğini kaçırabilir mi? Öyle mi diyorsun?" Hamile olabileceğimi kabul etmeyi reddediyorum.

Oliver şifonyere yaslanarak Trevor'ın televizyonu görmesini engelliyor. "Nicolas Cage *Raising Arizona*'da bunu yapmıştı. Belki babamız o aktöre hayrandır." Sağ elini kaldırıyor. "*Raising Arizona*." Sonra sol elini kaldırıyor. "*Matchstick Men*."

"O dolandırıcılarla ilgili film mi?" diye sorar Jake.

"Evet," der Rocky.

"O film den nefret ediyorum," diye mırıldanır Trevor, Oliver'ın önünü kapatarak kanalı değiştirmeye çalışır. "Çok tahmin edilebilir."

"Tamam. Tamam." Ayağa kalkmam gerektiği için Hailey'nin elini bıraktım. "Öyleyse, çözümü basit. Varrick, Hailey'nin hamile olduğunu bilmemeli. Onunla bir an önce ilgilenmek lazım."

"Halledilecek. Plan bu," diye hatırlatır Rocky. Aynı anda iki iş yürüyor.

Biliyorum.

İki ip çekilecek.

Rocky herkese, Hailey'e ve bana bakarak şöyle diyor: "Bu iş burada kalacak. Onu zaten nefret ettiğinizden daha fazla nefret ediyormuş gibi davranmayın. Sanki o dünyanın en pis pisliğıymiş gibi davranmayın. Tam olarak şimdiye kadar yaptığınız gibi davranın."

Hiç olmadığım kadar gerginim. Tek yapmak istediğim şey, onu alının ortasından bıçaklamak. "Bu işin her şeyi tehlikeli."

"Evet," Rocky bana katılıyor. "Ve Tinrocklar ile Graveslerin gelecek nesli tehlikeli bir şekilde bizim olacak. O hiçbir şey alamayacak."

KIRK

Oliver

Bu gece çok ağır geçiyor. Ama moteli seviyorum. Yeni yer değişikliğine tutunmaya çalışıyorum. Saat 22:00'deki sapma.

Eğlenceli. Harika.

Bir geceliğine Victoria'dan çıkmamız gerektiğine pek şaşırmadım. Yeniden bir araya gelmek için güvenli yerlere ihtiyaç duymak oldukça normal.

Sorun: Göğsümdeki 20 kiloluk ağırlık plakaları hızla 100 kiloya ulaştı.

Onları atamıyorum. Nefes alamıyorum.

Arkamdaki televizyonun yanında, kız kardeşimin telefonu hamilelik testi sonuçları için geri sayım yapıyor. Bip sesi çıktığında burada olmak istemiyorum. Beni teselli etmesi için bana ihtiyacı yok. Rocky bu işi halleder.

Kapıya doğru geriye doğru yürürken parmağımı havada döndürüyorum. "Otomat makinesine gidiyorum. Bir şey isterseniz abur cubur siparişlerinizi mesaj atın." Çıkarken barış işareti yapıyorum.

Kapıyı kapatıyorum. Kapıya yaslanıp nefes alıyorum. Nefes veriyorum.

Nefes almak yardımcı olmalı. Neden yardımcı olmuyor? Yüzümü buruşturarak gömleğimin yakasını çekiştiriyorum ve dışarıdaki otomat alanına doğru yürüyorum.

Cırcır böcekleri cırlıyor, beton yolu aydınlatan sönük ışıkların altında güveler kanat çırpıyor. Sıcaklık yapış yapış. Rahatsız edici. Haki renkli pantolonumdan telefonumu çıkarıyorum.

Beni bu kadar berbat edenin ne olduğunu biliyorum.

Kardeşlerimin bunu onaylamayacağını biliyorum. Bu yüzden arkamı hızlıca bir göz attım, sonra bir numarayı çevirdim. Telefonu kulağıma dayayarak, iki otomatın üzerindeki yanıp sönen ışıklara doğru yürüdüm.

"Spider," diye cevapladı hemen.

Annem. Dilimi azı dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Gözlerim olması gerekenden daha hızlı yanıyor. Bunu kontrol edebilirim. Bunu kontrol edebilirim. Yapamıyorum...

Avucumun içini göz çukuruma bastırıyorum. *Siktir.* "Sana bir şey sorabilir miyim?" Sesimin sabit kalması için kendimi zorluyorum. Ağırlık taşımaması için.

"Ne istersen."

Sesi tam bir güneş ışığı gibi. Hiç yapmacık değil. Kendimi onda gördüm. Düşündüm ki, *Ben rol yapmıyorum. Ben zaten böyleyim.* Batıyormuşum gibi hissetmek için yaratıldım.

Ben Nova ile Rocky arasındaki çatışmaları çözmek için yaratıldım.

Kimsenin alamayacağı riskleri almak için yaratıldım.

Oda gergin olduğunda gerginliği gidermek için yaratıldım.

Peki, neden sadece yere çöküp çığlık atmak istiyorum? Hailey güvende. O güvende. Halüsinasyon görmüyor. O iyi. Bu yeterli olmalı.

Elimdeki kullan-at telefonu sıkıca kavradım. "Sen onunla çalışırken babam çocuklara hiç ilgi gösterir miydi?"

"Ne anlamda?"

"Çocuk istiyor muydu?" Otomatlara ulaşıyorum ve koyu renkli güneş gözlüklerimi başıma kaldırıyorum. Biri atıştırmalıklar, diğeri içecekler için; sadece Fizzle ürünleri var. Cüzdanımı çıkarıyorum.

"Şey..." Düşünerek sözünü kesiyor. "Çocukların nasıl görüneceğinden hep konuşurduk—dördümüz. Gençken, bunun hemen gerçekleşeceğini düşünmeden yaptığın gibi, ama bizim için mesele şuydu: *Bu işimizle nasıl uyumlu olacak?* Hepimiz bu konuları konuşmuştuk. Artıları ve eksileri listelemiştik, riske değer mi diye merak etmiştik ve hiç bilemiyorduk ki, bu iş kendiliğinden ayağımıza gelecekti. Brayden yapayalnızdı ve Addy ile Everett onu Varrick'le bırakmayacaktı. Sonra da siz üçü, Victoria'dan ayrılmamızdan kısa bir süre sonra büyük bir sürpriz oldunuz."

"Yani küçük bebek dolandırıcılar hakkında yaptığınız o konuşmalar," diyorum hafifçe, telefonumu omzuma dayayıp birkaç dolarlık banknot çıkarıyorum, "hepiniz için varsayımsal mıydı?"

"Yirmili yaşlarımızın başındaydık. Hiçbirimiz o yaşta çocuk istemiyorduk, örümcek. Çok, çok büyük bir riskti." Sesinin titrediğini duyuyorum. "Yani... Varrick'in bu riski almak istemesi olağandışı bir şey değildi. Neden bunu soruyorsun ki?"

"Beynim. Bu dünyaya nasıl geldiğimi düşünüyordum." Banknotları makineye yerleştirip, "Lekesiz gebelikle," diyorum.

Gülüyor.

"Zorla," diye ekliyorum.

Kahkahası keskin bir nefesle kesilir. "Hayır."

"Senin tarafında bir kaza sonucu."

"Evet."

"Onun hatası yüzünden."

Sessiz kalıyor.

"Manipülasyon yüzünden."

"Ben... bilmiyorum. Doğum kontrol haplarımı karıştırıp karıştırmadığını bilemem. Çok uzun zaman önceydi."

"Hiç şüphelendin mi?"

Telefon tam on beş saniye boyunca sessiz kalır. Bağlantının kesilmediğinden emin olmak için kontrol ederim. Yalnız değilse diye cevap vermesini beklerim.

"Şüphelendim... bir iki kez. Addy, belki de haplarımı plasebo ile değiştirmiş olabileceğini düşündü, ama dürüst olmak gerekirse, spider..." Annemin ağladığını nadiren duydum. Şimdi bile, gözyaşlarının ardından gelen bir ses çıkarıyor. "Buna inanmak istemedim. Çünkü bu, onun seni üç kez istediği anlamına gelirdi, oysa ben seni tamamen kendime istiyordum."

Elimi cama dayadım. Üzerime daha fazla bir ağırlık çöktü. Ona teşekkür ettim. Gitmem gerektiğini söyledim. Vedalaştık ve otomatın tuş takımına birkaç rakam tuşladım.

Panik yapma, Oliver.

Payday'in çıkmasını izliyorum. Gözlerim yanmaya devam ediyor. *Nefes al.* Gergin göğsüme elimi koyuyorum, sonra hızla çikolatayı alıyorum.

Çok ağır.

Makinenin yanında çömelıyorum. Ön kollarımı dizlerimin üzerine dayıyorum. *Nefes al.* Nefes nefese kalıyorum. *Nefes al.* Yanıp sönen ışıklara bakıyorum. *Nefes al.* Ne kadar nefes almaya çalışırsam çalışayım, oksijen ciğerlerime ulaşmıyor.

Ambalajı yırtıyorum. Çikolatayı ikiye bölüyorum. Karamel ve fındık. Sonra tekrar dörde bölüyorum. Nefes alamıyorum. En son ne zaman çikolata yediğimi bile hatırlamıyorum. Bunu yakmam gerekecek... Hayır, boğulurken nasıl yiyebilirim ki?

Bu duygudan nefret ediyorum.

Bu hisle hiçbir ilgim olsun istemiyorum.

Bu histen nasıl kurtulabilirim? "Oliver?"

Onu göremiyorum bile. Gözlerimi sıcak, kafa karıştırıcı bir tabaka kaplıyor. Sadece Jake'i ve aceleyle gelen ayak seslerini duyuyorum. Rahatlama çok uzak. Bayılabilirim. Payday'i elimde tutarken otomatın yanında çömelmiş halde bayılabilirim.

Bir *Payday*, sanki 50 kiloluk bir ağırlık plakası gibi üzerime çöküyor. Tam da Jake önümde çömelirken. Tam da çenemin yanını kavrarken. Tam da bana, "Oliver, *Oliver*, buradayım. Sorun yok, hey..." derken.

"Jake," diye boğuk bir sesle söylüyorum ve kıcımın üstüne düşüyorum, ona tekme atmaya çalışıyorum. Ellerim fıstıkla kaplı. Jake *fındığa* ölümcül alerjisi var.

Dizini yanıma dayıyor. Benden vazgeçmiyor ve bu içimdeki bir şeyi parçalıyor — çünkü onu öldüreceğim. O bana yardım ederken ben onu aktif olarak öldürüyorum.

Çikolatayı yolun kenarına atmak için tüm gücümü kullanıyorum. Bizden birkaç metre uzağa. Ellerimi kaldırıma sürtüyorum.

Fıstıkları görüyor. Yapması gerektiği gibi benden uzaklaşmak yerine, kolunu bükülmüş uyluğuna dayıyor ve tuhaf bir nefes alıyor.

"Git," diye boğuk bir sesle söylüyorum. *Nefes al.* "Koning."

"Panik atak geçiriyorsun. Seni bırakmayacağım."

Onunla tartışamıyorum. Nefesim yetmiyor. Kelimenin tam anlamıyla. Bu da beni güldürmek istiyor, ama gülmek bile yapamıyorum.

"Sadece bana konsantre ol," diyor. "Sadece görebildiğin şeylere odaklan."

Onun resim gibi çenesine bakıyorum. Gözleri... Hailey'nin gök mavisi dediği renk. Yaz gökyüzü gibi, demişti. "Sanırım... gözlerinde... uçabilirim," diyorum.

"Nefes almakta zorlanırken benimle flört mü ediyorsun?"

Evet. O inanılmaz derecede çekici. Jake'ten önce hiçbir erkeğe ilgi duymamıştım, bu yüzden bu durum bedenime ve beynime epey bir etki yapıyor. "Neden olmasın... Zaten ikimizden biri... yakında ölebilir." *Nefes al.* Nefes nefese kalıyorum.

"İyiyim. *Oliver?*" Gözümün önünde siyah noktalar dans ederken, o yüzümü avuçlarının arasına alıyor. Yüz hatlarına odaklanmayı başarıyorum. Bana duyduğu içten endişeye. Sanki beni seviyormuş gibi. Jake nefesimi toparladığımı görünce nefesini veriyor, sonra diyor ki, "Beni üzerine oturtmanın daha iyi yolları var."

İkisi de dizlerimin iki yanında diz çökmüş durumda. Hoşuma gidiyor ama... "Keşke numara yapıyor olsaydım," diyorum yavaşça nefes alırken, sonra ona bakıyorum. "Fıstığa maruz kalmama iki dakika kaldı. İyi olduğundan emin misin?"

"Boğazım biraz gıcık." Ceplerine uzanıyor. Sağ, sonra sol. Birden kaskatı kesiliyor. Boş olmalı.

Ben de ceplerimi yokluyorum, sonra arka cebimden bir EpiPen çıkarıyorum. Jake kaşlarını çatıyor.

"Ölmeni istemedim, Koning. Ölümcül zayıflıklarını ezberledim." EpiPen'i alır. "Kaç tane saklıyorsun?"

Parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Sır. Sana daha fazlasını gösterirsem, sana çok kötü şeyler yapmak zorunda kalırım."

Jake yanımda, sıvalı duvara yaslanarak oturur. Yere serpiştirdiğim fıstıkların yanına değil. Bana bir göz atar. "Kaç kez panik atak geçirdin?"

"Bu sadece bir kez oldu. On altı yaşındayken." Başımı ona doğru eğiyorum. "Tekrar çocuk olmak." Zayıf bir şekilde gülüyorum ve gülüşüm göğsümde takılıyor.

O sadece biraz gülümsüyor.

"Zor bir seyirci," diye takılıyorum, başımı sıva duvara yaslayarak. "İlk seferinde Hailey beni buldu."

"Neredeydin?"

"Austin'deki Four Seasons'ta. Güzel bir süit. Kendimi zor bir durumda bulduğum bir işten çok geç döndüm. Oradan çıkmak için soyulmuş, saldırıya uğramış gibi davrandım." Çeneme yumruk vuruyormuş gibi yapıyorum.

Jake'in ağzı açık kalır. "Hayır, yapmadın."

"Yüzüme yumruk attım." Bacaklarımı uzatıyorum. "İyi de yaptım. Dudaklarımı patlattım ve gözümü morarttım." Boğazımdaki düğümü yutuyorum. Ona bakıyorum. *Nefes alışı normal*. "Beni bunaltan bunu yapmak değildi. Kendimi zorlamayı severim. Bunun için azar işitme beklentisiydi. Kenara alınmayı çok önemsedim. Zaman aşımı cezası gerektiren bir çocuk gibi muamele görmek istemedim."

"Kim onaylamadı?"

"Everett. Hailey'nin babası, o kadar doğaçlama yapmamdan nefret ederdi. Sanırım, eninde sonunda yakalanmalarının sebebi benim olacağımı düşünüyordu. Kendime çok daha fazla güveniyordum ama geriye dönüp bakınca, daha on altı yaşındaydım." Sertleşmiş boynumu çeviriyorum. "Ben, unutmayı öğrendiğim hatalardan oluşuyorum. İlerleyebilmenin tek yolu bu."

"Peki Hailey seni buldu mu?"

"Evet." Başımı sallıyorum. O anı hayal ederken gözlerim şişiyor. "Ailesinin eve gelmesini bekliyordum. Süttedydim, kanepede oturmuş yüzüme bir torba buz tutuyordum. Ve birden fark ettim." Başımı ona çeviriyorum. "O yükü."

Jake kaşlarını çatı. "O ne yaptı?"

"Hailey'in yapacağı şeyler." Biraz gülümsüyorum. "Ben nefes nefeseyken içeri girdi, sehpaye oturdu ve başını benimkine doğru eğdi. Alnı alnıma değecek şekilde. Beni gözlerinin derinliklerine bakmaya zorluyordu."

Anında daha derin nefes almaya başladım. Onun nefes alışı benim nefes alışımdı. Onun nefes verışı benim nefes verişimdi. Fısıldadı, "İyisin Olly. Kanaman var ama iyisin."

"Kıpırdama," diye mırıldandım.

"Kıpırdamayacağım."

Yanımdaki Jake'e baktım. Etrafımızda kurbağalar vırak vırak sesler çıkarıyordu. "Bu sefer beni bu kadar altüst eden şeyin ne olduğunu sormayacak mısın?"

"Oraya geliyordum. Hailey hakkında konuşmanı dinlemeyi seviyorum." "Adı ağzımdan çıktığında kulağa harika geliyor."

Bana yan gözle bakıp başını salladı ve yavaşça gülümsedi. "Dur." "Ne?" Ona başımı salladım.

"Onunla seviştiğini düşünmeme neden olmamanı."

"Yeryüzündeki cenneti hayal etmek istemez misin?"

"Yatağımın altındaki canavar diyor bunu."

Kaşlarımı kaldırıp gülümsedim. "Ne zamandır yatak odanda ortalığı kasıp kavuruyorum?"

"Oliver—"

"Dışarı çıkıp yorganının altına mı gireyim?"

"Oliver," diye inliyor, gözleri dudaklarıma kayıyor. "*Dur.*" Şimdi onu öpmek istiyorum, ama dur dedi, o yüzden öpmeyeceğim.

Gözlerimiz birbirinde dolaşıyor ve başlarımız dönüyor. "İşte

geliyor," diyorum, Hailey bize doğru yürürken.

Çivili çantasını karıştırıyor. "Daha fazla paraya mı ihtiyacın var?"

"Panik atak geçirdim," diye itiraf ediyorum, sonra başımı Jake'e doğru eğiyorum. "Beni o buldu." "Oh." Gri gözleri endişeyle doluyor. "İyi misin?"

"Hayır, Jake hala beni öpmedi," diyorum. "İçimden ölüyorum." Jake, sanki abartıyormuşum gibi bana sert bir bakış atıyor.

"Onu öpsen iyi olur," diyor Hailey, makineye bir dolarlık banknot atarken Jake'e. "Sanki hayatı buna bağılmış gibi geliyor."

Gülümseyerek başımı Jake'e çeviriyorum.

Gülümsememeye çalışıyor. "Sen iyisin." Demek istediği, istediğimi elde etmekte iyi olduğum. "Sanırım bu, bana ilk kez kötü demediğin an."

Hailey'e, sonra bana bir göz atıyor, sonra çenemi avuçlayıp dudaklarını benimkilere bastırıyor. Öpücüğünün gücü, ben açamadan ağzımı açmaya zorlaması, beynimi altüst ediyor. Dili, benim dilime sıcak bir şekilde kayıyor ve boğazımdan bir inilti çıkıyor.

Siktir.

İlk önce ben ayrılıyorum. Nefesi daha da kesik kesik, ben de Hailey'e diyorum ki, "Kalp atışını, kızarıklık belirtilerini, garip nefes alma düzenlerini izliyoruz—sen ve ben. Onu bir Payday ile neredeyse öldürüyordum."

Gözleri fal taşı gibi açılır ve makineden Doritos alır. "Motel güvenli olmalı, ama ikiniz de ölmek için yaratıcı yollar buluyorsunuz."

"Ben bir sanatçıyım,"

diye espri yapıyorum.

Jake gülüyor.

Hailey de gülüyor ve hiç beklemeden gelip Jake'in kucağına oturuyor. Kollarını onun beline doluyor. Doritos yerken başını göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinliyor.

Bacaklarını uyluklarımin üzerine uzatmış tutuyorum. "Doritos canı kim çekiyor? Sen mi, yoksa Baby mi?" diye soruyorum.

"Turşu aromalı olmadığına göre, muhtemelen ben." Çıtır çıtır yer, sonra sessiz olmak için parmağını dudaklarına koyar ve dinler.

Jake, ona hak ettiği sevgiyle bakıyor. Bu yaz boyunca, Hailey'i ona kaptırabileceğimi düşünmeyi bıraktım. Artık kaybedeceğimiz kişinin Jake olacağını hissetmeye başladım. Sonunda ikimizin de kaybedeceği kişi o olacak.

Her şey olabilir.

Bavullarımızı arabalarımıza atıp, yeni kimlikler ve yeni isimlerle Victoria'dan uzaklaşmamız da dahil. Onu bizimle gelmeye ikna etmeyi düşündüm, ama bu, tacını ve ismini feda etmesini gerektirecekti.

Bildiği her şeye tutunması için onu suçlayamam. Bir bakıma ben de öyle yaptım. Bukalemun gibi yaşamak, yüzlerce insana dönüşmek, benim tek bildiğim şey. Bu kadar uzun süre Oliver Graves olarak kalmak, bana yabancı gelen, değişen şey.

"Kalp atışları kulağa hoş geliyor," diyor Hailey. "Güçlü." Sırıttım.

"Kelebeklerin kanat çırpışlarından olmalı."

Gülerken göğsü Hailey'e doğru titriyor.

"Gülüyor," diyor Hailey, bana gülümsüyor. "Sanırım bizi sevdi." "Seni kim sevmez ki, Hailstorm?"

Dudakları yukarı kalkıyor, sonra aşağı iniyor ve acaba "*Trent, umarım benden hoşlanmıyordur*" diye mi düşünüyor diye merak ediyorum. İş hakkında düşünmemeye çalışıyorum. Hailey ile ilk kez bu kadar yakın çalışıyorum. Artık iş arkadaşıyız ve bunun kız kardeşimle çalışmak gibi olacağını düşünseydim, çok yanıltmış olurum.

Her an Hailey için endişeleniyorum. Çünkü bize öğretilen her şeyi ona öğretmediklerini biliyorum ve üstüne üstlük bir de hamileliğini saklıyor.

Hamileliği... Kahretsin. Yine içime bir ağırlık çöküyor. Güneş gözlüklerimi gözlerime indiriyorum. "Panik atak neyle ilgiliydi?" Hailey sessizlikte soruyor.

Bacağındaki morluğu parmağımla izliyorum. "Oh, bilirsin, her zamanki gibi. Babam annemi bebek tuzağına düşürüyor. Ama o, babamın farkına varmadan yirmi yıldan fazla bir süre kaçmayı başarıyor. Sonra babam, kızını bebek tuzağına düşürmeye çalışarak intikam alıyor." Dışarıya bakıyorum. "Anneme olanların aynısı, kız kardeşime ve benim..." Hails'e dönüyorum.

Parmaklarıyla oynarken gözleri yere bakıyor.

Bu beni gülümsetiyor. Kızaran yanakları. Sanki binlerce farklı yerde binlerce kez sevişmemiş gibi.

Eski aşk paslanmaz. Hailey Tinrock'la birlikteyken bunu iliklerime kadar hissediyorum. "Aşkım," diye fısıldıyorum.

O öne doğru uzanıp diz kapaklarını tutuyor. Bana yaklaşıyor, ben de yüzüne yaklaşıp burnumu onunkine sürüyorum.

Gülümsemesi yüzüne yansıyor. "Olly." Sesi gizli bir fısıltı gibi. "Bir sırrım var."

"Anlat."

"Her şey eskisi gibi tekrarlanmıyor." Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. "Zamanlayıcı çaldı. Phoebe hamile değil."

Rahatlama hissi içimi kaplıyor. Hailey, gözlerimin dolduğunu görmek için güneş gözlüğünü saçlarının üzerine kaldırıyor. Duygularımı bastırmıyorum. Yine de acı dinmiyor. Bencil bir adam yüzünden bu dünyaya geldim. Çocuğum da muhtemelen onun yüzünden bu dünyaya gelecek.

Tabii bu Jake'in bebeği değilse. İlk kez bir Koning'in doğmasını diliyorum. Çocuğun Graves olmaması daha güvenli olur. Kim bilir, belki de babamın niyeti budur? Kendi DNA'sını taşıyan bir bebek sahibi olmak.

KIRK BİR

Rocky

Stonehaven'ın paslanmaz çelik mutfağına girdiğimizde Phoebe dönüyor; bu mutfak herhangi bir şefin kıskanacağı türden. Gece bu saatte tertemiz. Işıkları açıyorum, Phoebe ise dramatik bir reverans yapıyor; mavi saçlarında kristal bir taç, vücudunda ise MISS VICTORIA'S SWEETHEART şeridi.

O gerçekten mutlu ve bu yüksek riskli işin getirdiği tüm belirsizliklerin ortasında, Phoebe ile birlikteyken mutlu olmamak zor. Hiç bu kadar aynı fikirde olmamıştık. Ne olursa olsun, onun yanında olacağımı ve onun da benim yanımda olacağını biliyorum.

Ellerimi birleştiriyorum. Alkışlıyorum. "Zafer turunu sonuna kadar yaşamamanın yolu bu."

Bana iki parmağını gösteriyor. "Herkes Jake kadar alçakgönüllü değil."

"Elbette."

"*Elbette*," diye karşılık veriyor ve ben gülümserken, üçüncü çocuk Koning, bir kuşağı ve tacı takmış olarak mutfağa giriyor. Hailey, Oliver ve Trevor da peşinden geliyor.

Oliver alaycı bir şekilde alkışlıyor. "Bay Victoria'nın Sevgilisi. Uzun süre hüküm sürsün."

"Altı yıl üst üste," diyor Hailey, Phoebe ise tacını çıkarıp en yakın arkadaşının başına takıyor. *Çok tatlı*. Hailey sırtıyor.

Jake buzdolabını açar. "Sana oy verdim, biliyor musun?" der bana.

"Teşekkürler, Jake," derim kuru bir şekilde, dirseklerimi tezgaha dayayarak, bira kapağını açan kardeşimi gözetlerken. "Sanki o küçük, önemsiz bir kupayı kazanmaya çalışıyormuşum gibi."

"Güzel, zarif bir taç," diye düzeltir Phoebe. "Ucuz bir plastik parçası."

"Kristal," diye düzeltir Hailey, uzanıp tacı dokunur.

Phoebe kollarını kibirli bir şekilde kavuşturur. Bana kendini beğenmiş bir gülümseme atar.

"Kaybedenin sözleri gibi." "Her şeye ve herkese karşı kronik bir sinirim var," diye hatırlatırım ona. "Victoria'nın Sevgilisi

bunu değiştirmez." Zorla gülümsüyorum.

O cevap vermek üzereyken yüksek bir *gümbürtü* ve cam kırılma sesi duyuyoruz. Bir mermi gibiyim. Koşuyorum, gürültünün olduğu yere doğru.

Siktir, *siktir*. Ahşap merdivenlerin dibinde, Varrick Nova'yı yeşil duvar kağıdına doğru itmiş, yüzünün bir tarafını kırık aynanın kalıntılarına dayamıştır. Ayaklarının dibinde cam parçaları ve altın çerçeve parçaları vardır.

"HEY!" diye bağıriyorum ve Varrick'i Phoebe'nin kardeşinden çekip ayırıyorum. Kendimi aralarına sıkıştırıyorum.

İkisi de kıpırdamıyor. Gözleri birbirlerine bağıriyor. "Nov?" Oliver arka planda soruyor, yumuşak bir sesle *"İyi misin?"*

Nova, Varrick'e dik dik bakışlarını kesmiyor. Yüzüne dokunmuyor, yanağından büyük bir kesikten kan sızsa bile.

Varrick'in göğsüne iterek onu daha da geriye çekiyorum. "Bu da neydi lan?" Sonunda çöktü mü?

Burnundan nefes veriyor. "*Güven* böyle kurulmaz." Bennet kardeşler bu gece burada değiller, neyse ki. Varrick'in seçimini bir Thornhall'a indirdiği söylentileri nedeniyle Stonehaven'da gittikçe daha az kalıyorlar ve Trent benden kaçmak için sabah üçü gece gizlice içeri girmeyi seviyor.

"Nova?" diye soruyorum ona.

"Beni yakaladı," diyor Nova, bu sözünüle odadaki herkesin gerginliği artıyor. "Geçen yılın güvenlik kamerası kayıtlarını almak için kitapçıdaki tezgahtara rüşvet verdiğimi öğrendi. Videoları tek tek incelediğimi biliyor. Phoebe'nin dairesine girip girmediğini görmek için."

Hepimizin Nova'dan yapmasını istediği şey.

Başımı Varrick'e doğru eğiyorum. İçten içe çok kızgın. "Yakalandığın için mi kızgınsın?"

"Bana sor, Brayden," diye karşılık veriyor Varrick, bakışları bana yöneliyor. "Tek yapman gereken *sormak*. Sana dürüst olacağımı söylemiştim."

"Harika." Elimi göğsünden çektim. "Baubles & Bookends'in üstündeki daireye zorla girdin mi?"

"Evet. Seni inceliyordum. Tabii ki girdim."

Tek yaptığın bu muydu? diye sormak istiyorum. *Kondom kutularını karıştırmıyor muydun?* Onu o konuya yönlendirmem gerektiğini biliyorum. Diğerleri de ağzını açıp ona soru sormamaları gerektiğini biliyor. Bu *benim* rolüm. Yapmak için eğitildiğim şey.

"Sen de aynısını yapardın," diyor Varrick, sanki bu akıllıca bir işmiş gibi. "Şu anda da aynısını yapıyorsun." Etrafındaki herkese bakıyor. "Buraya bana yakın olmak, hakkımda daha fazla şey öğrenmek için geldin."

Hayır. Buraya gelme sebebimiz bu değil.

İlk gün Stonehaven'da yaz geçirme davetini kabul etmemizin sebebi bu değil.

Ama birkaç kez başımı sallıyorum, istediği şeye inanmasına izin veriyorum. Phoebe'nin dirseğinin içini ağzına götürmesini izliyor. Yüzü bembeyaz olmuş ve en yakın tuvalete koşuyor. Hailey peşinden koşuyor.

Aslında endişeliyim, çünkü Phoebe az önce kasten kendini kusturdu.

Varrick onun hamile olduğunu düşünüyor. Hailey'in doğum öncesi vitaminlerini Phoebe'nin yatak odasında sakladık, böylece tekrar burnunu sokmaya karar verirse bulsun diye. Dikkatini gerçek bebekten başka yöne çekerek daha güvenli olur.

Birbirimizi güvende tutmak için yaptığımız sapkın şeyler.

Gözlerimiz buluştuğunda ona şöyle diyorum: "Kısa *bir süre önce* ailelerimiz tarafından ihanete uğradık. *sarsıldık*. Bize biraz zaman tanı."

Varrick sakinleşir, sıcak eli omzumun üzerindedir. "Unutma, ben onlar gibi değilim." "Biliyorum." *Sen daha kötüsün.*

Nova öfkeyle uzaklaşır ve ben hemen Varrick'e, "Onunla konuşacağım," derim ve Nova ağır ön kapılardan dışarı fırlarken peşinden koşarım.

"Nova!" diye bağıriyorum, kapılar gürültüyle kapanırken arkamda kurt figürlü kapı tokmakları tıkırdıyor. Kayaya oyulmuş dolambaçlı merdivenlerden aşağı inerken basamakları atlıyor. Taşlar ıslak ama güneş enerjili ışıklar karanlıkta yolu aydınlatıyor. "Nova! Winchester!! Yavaşla dostum!"

Nova ahşap iskeleye iner. Oliver'ın sürat teknesinin bağlı olduğu yere doğru yürürken ben de hemen arkasındayım. *Salty Miss*, sert dalgalara karşı sallanıyor.

"Bu gece gerçekten orada uyumak mı istiyorsun?" diye soruyorum. "Kusacaksın ve yüzün..."

O anda yanağına dokunuyor. Yaralandığını yeni fark ediyor. Yüzü aynayı kırmış. Parmak uçlarındaki kanı görüyor.

"Derin görünüyor," diyorum, o metal bir kelepçeye bağlanmış ipe uzanırken yanında duruyorum. "*Nova*."

"Ne?!" Dikleşiyor, acısı o kadar şiddetli ki, bana baktığı anda boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Sanki tüm o işkenceyi boğazıma tıkıyor gibi. "Kardeşimdense *ben* olayım."

Yani Oliver'ın tıraş kazasında aldığı kesik iz bırakmadı. Nova'nın yüzündeki ise... Evet, o kalıcı bir iz bırakacak.

Bu, onun gösterdiği gibi, boktan bir işten kaynaklanan sıradan bir kötü gece değil.

İkimiz de nefes nefeseyiz ve Nova malikaneyi işaret ediyor. "Bana vuran ilk baba figürü o değil."

"Ama o, gerçekten senin baban olan ilk kişi."

Yerini değiştirip bana sırtını dönüyor, ipi çözmek için çömeliyor.

"Neredeyse bitti. İçeri gel dostum. Kız kardeşini ve lanet olası kardeşini endişelendireceksin." Beni görmezden geliyor. "*Beni* endişelendiriyorsun." Umursadığı da yok.

"Şu anda orada kalamam Rock. Harbor Hotel'de bir oda tutacağım." Sesi kesin ve kararlı. Bu gece Nova Graves'in fikri değişmeyecek.

Anlaşıldı.

Ona son kelepçeyi çözeceğimi söyledim. *Salty Miss*'e uzandı, gemiye tırmanmak üzereydi. Sonra bana doğru döndü. "Bana bir iyilik yap. Bütün bunlar bittiğinde, o orospu çocuğunu bir daha gördüğünde" —derin bir nefes aldı— "son Wolfe'dan bir '*siktir git*' gönder ona."

Bu sözler içime

işliyor.

Ben kimim.

Hayatta kalan son gerçek Wolfe.

KIRK İKİ

Jake

Niall Greensboro, hatırlayabildiğim kadarıyla ailemin uşaklığı yapıyordu. Helikopterle tek başıma gitmeye çok korktuğumda beni yatılı okula o götürürdü. Büyüyüp artık korkmadığımda da yine beni götürmeyi teklif ederdi. O uzun yolculuklarda kitaplar, filmler, çocukların ebeveynleriyle konuşmak isteyeceği normal konular hakkında konuşurduk.

Ama kendimi onun bir baba figürü olduğuna inandırmadım hiç. Sokağın aşağısında orta büyüklükte bir kulübede yaşayan sevgi dolu bir eşi var. Kızı Providence'da mikrobiyolog. O burada çünkü ailem ona güveniyor, ve burada kalıyor çünkü ona iyi para ödüyörüz.

Bu yüzden bu sabah beni arayıp istifa ettiğini söylediğinde, onunla malikanede buluşmaya karar verdim. Mutfağa sıcak güneş ışığı doluyordu ve Niall iki bardağa burbon doldurdu. "Annen öldüğünden beri eskisi gibi değil."

"Partiler sona erdi sanıyordum." Odaya bakındığımda, yerde kırık şişe ya da duvarda delik görmüyörüm. Üç hafta önceki son çılgın partiden kalma kırık camlar değiştirilmiş; Phoebe'nin uyuşturduğu parti.

Niall bardağı bana doğru itiyor. "Öyle. Kardeşin akli başına gelmiş olmalı, ya da tamir masrafları çok artmış olmalı."

"Ya da itibarı zedeleniyordu." Bardağı dudaklarıma götürdüm.

Niall derin bir nefes aldı, hayal kırıklığı kaşlarına yansımıştı. "O da var."

"Personel müdürü Maxwell Abbot değil, değil mi?" Everett Tinrock'un takma adını düşünerek ona soruyörüm. Onu dolandırıcılık için işe almıştım, ama eğer personele iyi davranmıyorsa...

"Hayır." Niall elini salladı. "Hayır, Maxwell harika bir yönetici." Güldü. "Bana sorarsan, izin konusunda biraz fazla hoşgörölü ama... buradaki herkes onu seviyor."

Bu hem iyi hem de kötü bir şey, çünkü Everett şehirden ayrıldığında yerine birini bulmam gerekecek. "O zaman sorun ne?" diye soruyörüm.

Niall pencereden bahçeye bakıyor. Bahçıvanlar çalıların arasında dolaşıyor, çitleri buduyor, yaz ve sonbahar için yeni yıllık çiçekler dikeyörler. Kozmos ve ayçiçekleri. "Artık işler farklı. Nasıl açıklayacağımı bilmiyörüm. Burada bir değişiklik var ve sanırım benim için yoluma devam etme zamanı geldi."

Bakışları büyük bir endişeyle bana yöneliyor. "Bunu hiç düşündün mü?"

Anlamıyörüm. "Neyi?"

"Hayatına devam etmeyi." Kaşlarını kaldırıyor. "Senin için henüz geç değil, biliyorsun. Buradan ayrılmak için. Annenin sana bıraktıklarını al ve git. Başka bir yerde yeni bir hayata başla."

Tüm bunlara bağılı kalmana gerek yok." Elini odanın içinde gezdiriyor.

Bu, bir süredir üzerinde düşündüğü bir soru gibi geliyor. Personelin çoğunun bu konuyu fısıldaştığını tahmin edebiliyorum. *Jake neden parayı alıp kaçmıyor? Bu baş ağrısını kavgacı ağabeyine bırakıyor.* Ayrıca, bir daha benim için çalışmayacağını bilmedikçe bana bu kadar kişisel bir soru sormazdı.

"Keşke o kadar kolay olsaydı, Niall."

"Neden olmasın?" diye merak ediyor. "Bu hiçbir zaman senin mirasın değildi." Ne demek istediğini anlıyorum. Kafamın içinde duyuyorum: *Sen sadece üçüncü doğan varisin.*

"Bu hiçbir zaman benim mirasım olmadı," diye onaylıyorum. "Ama bunu amacım haline getirdim."

Anlayışla gözlerime bakıyor ve kadehini bana doğru kaldırıyor. Onunla birlikte içimi bitiriyorum ve tazminat konusunu konuşuyoruz. Vücudum ağırlaşıyor, özellikle de bana bu akşam 4 Temmuz için ne yapacağımı sorduğunda.

"Bennetler parti veriyor," diyorum ona. "Havai fişekleri izlemek için uğramak istersen —"

"Hayır, gerek yok. Eşimle birlikte Providence'ta Sabrina'yı ziyaret edeceğiz. Ailece mangal yapmayı planlıyoruz."

Gülümsüyorum. "Kulağa harika geliyor, Niall."

Gitmeden önce bana son bir kez bakıyor ve gözlerindeki o saf acıma beni derinden etkiliyor. "Kendine iyi bak, Jake."

Bu sefer gülümsemeyi başaramıyorum. Sadece başımı sallıyorum ve kapının arkasında kapanışını izliyorum. Hava. Havaya ihtiyacım var.

Bahçeye çıkıyorum. Taze çiçekler ve ılık esinti bana bir şey ifade etmiyor. Bu yüzden yürümeye devam ediyorum. Tenis kortları görünene kadar... Kortta yalnız başlarına duran iki kişiyi görünce kalbim göğsümden fırlıyor. Onun platin sarısı saçları hiç şüphesiz tanınır ve onun kendine güvenen kibirli tavırları asla taklit edilemez.

Hailey ve Trent.

Trent ve Hailey.

Ağın yanında, birbirlerinden sadece birkaç santim uzakta duruyorlar.

Burada olacağını bana söylememişti. Nabzım kulaklarımda atıyor. Adrenalin yükselmeye başlıyor. Koşuyorum. *Ona ulaşmaktan* başka bir şey düşünemeyecek kadar endişeliyim.

Kardeşimin tek dizinin üzerine çöktüğünü görür görmez ayaklarım işkence çekiyormuşçasına yavaşlıyor. Yüzümden kan çekiliyor. Umutsuzluğum, *bunun planın bir parçası olduğunu* algılayamıyor.

Her şey çok gerçekçi geliyor.

Yürümeye devam ediyorum. Her adımım kulak zarlarımda ağır bir nabız atışı gibi yankılanıyor. Ben kapıya vardığımda Trent ayağa kalkıyor. Hailey'nin parmağına bir yüzük takıyor ve benim yaklaştığımı görünce hızla müstakbel karısına dönüp onu belinden kavrayarak döndürüyor.

Buna tahammül edemiyorum. Sahaya koşuyorum. "Onu yere indir."

Trent, Hailey'i yere indirir, rüzgârda uçuşan saçları yüzünü gizler. Kardeşim, son derece kendini beğenmiş bir sırtış takınır. "Jacob. Nişanlıma ne yapmam gerektiğini söyleme."

Boğazım kuruyor. "Ne oluyor lan?" Kardeşime bakmıyorum. "Hailey?" Sanki onu korta davet etmiş gibi siyah bir tenis elbisesi giymiş. *Buraya geleceğini bana söylememişti.* Beni bundan kurtarmak için mi? Sevdiğim kadına, nefret ettiğim kardeşim tarafından evlilik teklifi edilmesini izlemenin ıstırabından.

"Evleniyoruz," diyor Hailey hüzünlü bir sesle, bakışları parmağındaki dev elmasa sabitlenmiş. Ya bana bakmak istemiyor ya da kendine bunu yapamıyor.

"Bugün," diyor Trent.

"Ne?" Hayretler içindeyim. *Bu* planın bir parçası değil. Bugün mü? Şimdiden mi?

Trent'in gülümsemesi daha da genişliyor. "Neden bekleyelim ki, değil mi?" Hailey'nin elini tutuyor. "Kasabanın, Phoebe Smith'e hiç ilgi duymadığımı anlaması gerekiyor. Bütün bu zaman boyunca gizlice onun en iyi arkadaşına aşkıttım. Grey'in karısını istediğimle ilgili bu saçmalık, *gerçekten* bir yanlış anlaşılıyordu."

Midem düğümleniyor. "Peki sen bundan ne kazanıyorsun?" diye soruyorum Hailey'e. Yanakları kızarıyor.

Trent onun cevap vermesine izin vermez. "O, Bayan Trent Waterford olacak. Bu kasabadaki *her* kadının uğruna ölmeye razı olacağı bir unvan. Ben de *senin* olamayacağın koca olacağım, Jake. Onun özel hayatında istediği kadar eğlenmesine izin verecek koca." Başını ona doğru eğiyor. "Öyle değil mi, Hay-Hay?"

Hailey'nin yanakları kızarır. "Bu iyi bir anlaşma."

"*Harika* bir anlaşma." Gözlerini benden ayırmıyor, benim ıstırabımı zevkle izlerken yüzündeki gülümseme sabit kalıyor. "Seni düğüne davet ederdim, ama biz mahkemeye kaçıyoruz." Parmakları onun elini kavlıyor.

Midem bulanıyor.

Bana bakmıyor.

Onunla gitmek istiyorum.

Onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Kardeşim bu sahte düğünü tamamlamaya çalışırsa onu durdurmak istiyorum.

İkisini uzaklaştırken izlerken isteklerim *imkansızlıklara* dönüşüyor. Plan bu olmasına rağmen, nasıl oluyor da her şey kontrolümden çıkmış gibi hissediyorum?

KIRK ÜÇ

Hailey

ISIR YA DA ISIRIL
Victoria, Connecticut

Turuncu güneş alçalmış. Partiye katılanlar havai fişekleri yakmaya başlıyor. Çocuklar yanan çubukları sallayarak çimlerde koştururken, ellerinde küçük közler parlıyor.

Çocuklara bakmamaya çalışıyorum.

Karnımdaki küçük kırırdanmaları düşünmemeye çalışıyorum. *Sinirlerim*, diyorum kendime. Sadece sinirlerim. Bebeğin hareketleri değil. Hamileliğimi çok fazla düşünürsem, önce Oliver'ı, sonra Jake'i düşünmeye başlıyorum, ama benim burada olmam gerekiyor.

Zaman kaybetmemeliyim. Bugün olmaz.

Uyanık kalmam şart. Çevremde olup bitenlerin farkında olmam gerek. Üstelik görevim o kadar da karmaşık değil. Bu gece tek bir amacım var.

Trent Waterford'dan kaçmak... kocamdan.

Bu sadece bir kağıt parçası, Hailey. Herkesin buna inandığı anlamında gerçek. Hailey Thornhall'ın ben olduğum anlamında gerçek. Jake'in gerçekten incindiği anlamında gerçek. Teklif mektubunu görmesini istemedim. Planımın bir parçası değildi.

Üzgünüm, Jake.

Kalbimde bu sahte. Bu evlilik *sahte*.

Rüzgârın, dalgalı beyaz Vera Wang elbisemi savurmasına ve yanan yüzümü serinletmesine izin verdim. Saçlarım yumuşak dalgalar halinde.

Bennet malikanesi, Victoria'nın en yüksek tepesinde yer alıyor ve şehrin geri kalanını gözden geçiriyor. Buraya ilk kez geliyorum ve bu tepede kıyı esintisinin daha güçlü esmesi ve bu gece havayı serinletmesi çok hoşuma gidiyor.

İnsanlar tik ağacından yapılmış piknik masalarında kaynaşüyor, catering hizmetinden gelen deniz ürünleri ve yaz salatalarıyla dolu tabakları taşıyor. Normal bir durumda, heyecanla başım dönüyor, limonata ve mini yengeç köftesi eşliğinde 4 Temmuz partisi atmosferini içime çekiyor olurum. Phoebe ve ben, havai fişekler başımızın üzerinde patlarken verandadaki salıncakta sohbet ediyor olurduk.

Ama bu gece normal bir gece olmayacak.

Birincisi: Hiçbir partide bu kadar popüler olmamıştım.

Kasabadan gelen bayanlar beni sayamayacağım kadar çok kez durdurdu. Yüzüğümü görmek istediler. Trent'in nasıl evlenme teklif ettiğini ve fırtınalı romantizminizin nasıl başladığını *tüm* ayrıntılarıyla anlatmamı istediler. Gülümsüyor ve Trent ile kararlaştırdığımız konuşma konularını aktarıyorum. Her seferinde uydurma olayları hatırladıkça, kuma isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum.

Tam kaçabileceğimi düşünürken, gençler çimlerdeki kemerli pergolaların yanında üzerime üşüşüyor. Yirmili yaşlarındaki gençler arasında, Sidney Burke'ün

üniversite arkadaş grubunu ve VCC'den Chelsea Noknoi'yi tanıyorum.

Yüzüğü görmek istediklerini söyleyince elimi uzattım. "*Hailey.*" Chelsea hayretle baktı. "Bu Grace Kelly'nin nişan yüzüğü *mü?*"

"Bir kopyası," diyorum, umarım yeterince samimi görünür diye zorla gülümsüyorum. Cartier yüzükte, iki baget kesim elmasın arasına zümrüt kesim bir elmas yerleştirilmiş. "Ama tam olarak

10,47 karat."

"Trent çok romantik," diyor Rachel Rawlings hüzünlü bir sesle.

"Nişanımız daha uzun sürerdi, ama o artık VCC'de çalışmamı istemiyor ve benim de sağlık sigortasına ihtiyacım var, o yüzden..." Yüzüm kızarıyor ve gözlerimi yere indiriyorum.

"Hızlı bir evlilikten utanmazdım," diyor Rachel bana güven vererek. "Kaçamak evlilikler moda." "Neredeyse ben de öyle yapsaydım diyorum," diye ekliyor Chelsea. "Düğün planlaması çok stresli. Giddeon ve

hâlâ catering şirketine karar veremedik. Bir de masa düzeni, çiçekler... Liste uzayıp gidiyor. Bu baş ağrısından kurtulduğun için şanslısın."

Diğer kızlar da onaylarını dile getiriyor.

"Ama seni VCC'de özleyeceğim," diyor Chelsea ve bana sarılıyor. Midem rahatsız edici bir şekilde burkuluyor. Ona yalan söylemekten hoşlanmıyorum. Aslında bu kasabadaki kimseye yalan söylemekten hoşlanmıyorum. Bir yerde bu kadar dürüst olmak güzeldi.

"Koning malikanesine mi taşınyorsun?" diye sorar Valentina de la Vega.

Başımı sallıyorum. "Yaz bittiğinde... ya da Varrick Wolfe bir varis seçtiğinde. Hangisi önce gelirse."

"Damian ve Sandon'un Stonehaven'dan erken ayrılabilceğini duydum. Bilirsin, Varrick'in bir Thornhall'ı seçtiği söylentilerinden sonra," diyor Valentina. "Bu doğru mu?"

Val, MBA yüksek lisans öğrencisi ve ailesi gazetenin sahibi. Her zaman onun harika bir gazeteci olacağını düşünmüşümdür. İçimi hüzün kaplar. Onun ne olacağını göremeyebilirim. "Son zamanlarda pek sık gelmediklerini biliyorum," diye mırıldanırım.

Rachel heyecanla ellerini sallıyor. "Dur, dur. Kimin umurunda o? Trent'in yeminleri neydi? Baştan başla..."

"Hailey! İşte buradasın!" Bu gür ses en yakın arkadaşşıma ait. Phoebe kızların arasından geçerek bana doğru geliyor. "Aman Tanrım, *sonunda*, konuşmamız lazım. Üzgünüm millet! Halletmem gereken bir iş var ve bilirsiniz..." Zaten elimi tutmuş ve beni gruptan uzaklaştırıyor.

Gülümsememi engelleyemiyorum. "Teşekkürler."

"Teşekkür etmene gerek yok, resmen ayak işleri görevlisiyim." Burnunu kırıştırıyor. "Bu rolü nasıl sevdiğini anlayamıyorum."

"Daha az baskı var."

"Daha az eğlenceli," diye itiraz ediyor, sanki bir çayırdaki zıplıyormuşuz gibi kolumu sallıyor. Birbirimize gülümsüyoruz.

Bennet ailesi leylak bitkileriyle ünlüdür. Çalılar ve ağaçlardan yüzlerce mor çiçek sarkıyor. Koning malikanesinin titizlikle budanmış çitleri ve gül bahçesinden çok farklı. Büyümüş leylak çalıları ve ağaçların gölgesi bana bir masalı hatırlatıyor. Ama acaba bu, *Sindirella'dan* çok *Oz Büyücüsü'ne* mi benziyor?

Hiçbir şey gerçek gibi gelmiyor. Cam ayakkabı bile.

Phoebe beni taş malikaneye doğru çekiyor. Bu işte başrol bende olsa da, Phoebe'nin görevi hepimizin doğru zamanda doğru yerde olmasını sağlamak. "Şunu

Hails, gerçekten harika iş çıkarıyorsun." Diye fısıldıyor. "Zaman çizelgesini bu kadar hızlı ilerletebileceğimi sanmıyorum."

Ne demek istediğini biliyorum.

Trent'in aynı gün hem evlenme teklif etmesi hem de benimle evlenmesi gerekmiyordu. En azından yazın geri kalanı boyunca sürecektir kısa bir nişan dönemi planlamıştım.

"Bu beklenmedik bir şeydi," diye fısıldayarak karşılık veriyorum. "Sanırım Jake'in evlilik teklifini görmesi Trent'i buna itti." Hâlâ Jake'in gözlerindeki bakışı aklımdan çıkaramıyorum. *Gerçek* bir acı. Gerçek bir çaresizlik. Trent bunu zehirli bir uyuşturucu gibi içine çekti ve bıçağı biraz daha çevirmekten kendini alamadı.

Omzuna omzumla hafifçe çarptım. "Teklif tamamen senin fikrindi."

Trent, benim kil gibi şekillendirilebilir olduğuma inandığında, sunduğu her türlü anlaşılmaya razı olacağımı fark etti. Beni istemeyeceğimi hiç şüphe etmedi. Kasabadaki çoğu kızın, bunu yaptığını söylemenin zevki için onun aletini yalayacağını düşünüyor.

Rocky haklıydı. Onu manipüle etmek zor değildi. Sadece beni cinsel olarak istemediğinden emin olmak zordu.

Bu da... beni onun beni kil gibi gördüğüne geri getiriyor.

Tekliften önceki gün, Trent Stonehaven'daki yatak odamda kitaplara göz atıyordu. İçeri daldı ve ben Jake'e sorun olmadığını söyledim. Koridorda beklemesini söyledim. "Sen ilginç bir yaratıksın, Hay-Hay." Romanı sertçe kapattı. "Senden... bilmiyorum, Oliver'la yatmanı istesem nasıl hissederdin?"

Yutkunmamaya çalışarak omuz silktim. "Sakıncası olmaz." *Aslında çok sakıncası olurdu.*

"Peki ya ben izlersem? Çünkü bence o senden hoşlanıyor. Kardeşim de hoşlanıyor olabilir, ama o sıkıcı bir tip." Kendini flörtöz ve sevimli sanıyordu. Değildi. "Sen çok daha iyisini bulabilirsin."

"Mesela... senin gibi mi?"

"Tabii ki benim gibi. Sen ve ben bir takım olabiliriz." Kolunu omuzlarıma doladı. "Dünyaya hükmederiz." Elini havada döndürdü. İşte o zaman anlaşmamızı ortaya koydu. Birlikte evlenerek nasıl fayda sağlayabileceğimizi.

Kabul ettim.

O konuşmadan sonra, evliliği tamamlamak isteyebileceğini düşündüm... Oliver'ın da hazır bulunacağı bir şekilde.

"Bu gece Harbor Hotel'de bir oda ayırttım. Sanırım her şeyi yanlış yapıyorsun." demesini beklemiyordum.

Gergin oldum. "Neyi yanlış yapıyorum?"

Gülerek arabada bana baktı. Direksiyondaydı. Bana aldığı, şu anda giydiğim beyaz tasarımcı elbisesini giymiştim. "Sana nasıl sevişileceğini öğreteceğim, Hay-Hay. Bana sonra teşekkür edersin."

"Ben..." Dilim tutuldu. "Neden seks yapmak için yardıma ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?"

"Öpüşme şeklin. Çok kötü. Önce buna yardım lazım. Oliver'dan yardım isteyebilirim."

"Oh, *tamam*," diye düşündüm.

"Hoşuna gider mi?" diye sordu, sanki bana bir iyilik yapıyormuş gibi.

Omuz silktim, kanım dondu. Trent ile adliyede yaptığımız şeye *öpücük* bile demezdim. Dudaklarım onun dudaklarının üzerinde asılı kaldı. Sanki küflü bir duvarmışım gibi geri çekildi... görünüşe göre önce temizlemesi gereken bir duvar. Sonra yanağıma bir öpücük kondurdu.

Gösteriş için.

Bu anı kafamda dönüp duruyor. Oliver ve Jake'e olan özlemim kemiklerimi ağrıtıyor. Oradayken bu özlem dakika dakika artıyordu. Ve burada ikisiyle de birlikte olmadığım da dakika dakika artıyor.

Bu özlem ne zaman beni
tamamen saracak merak
ediyorum.

Phoebe beni bir leylak ağacının yanına çekiyor. Daha تنها bir yere. Sanki kendimde olmadığımı görebiliyormuş gibi elimi sıkıyor. Aklım... dalmış mıyım?

Phoebe, "Trent bu gece kendi malıyla kafayı bulmuş. Herkes onunla konuşmak istiyor. Havai fişek gösterisi bitene kadar seni aramayacağını sanmıyorum," derken kendime geliyorum.

Bu iyi.

Bu iyi.

"Düğün..." Ben bakışlarımı çiçeklere çevirdiğimde sesi titriyor.

Gerçekte ne olduğunu kimse bilmiyor. Trent, evlilik cüzdanı alınır alınmaz beni Bennet'lerin partisine getirdi. Arabada yaptığımız konuşmayı ona anlatmadım.

Boğazım kuruyor. Dudaklarım rüzgardan
çatlamış gibi hissediyorum. Bu partide
olmamalıyım.

Erken gitmem gerek, diye
düşünüyorum. "Phoebe."

Dönüyorum.

O... o artık burada değil. Kalbim hızla atıyor. Acaba gerçekten benimle miydi? Onu hayal mi ettim? *Hayır*. Elim tutmuştu. Phoebe elimi tutuyordu. Şimdi elim boş. Çocuklar önümde kıkırdayıp koşuşturuyor, havai fişekler çatırdıyor, közler tenime dokunurken sıcaklık beni yakıyor.

Havai fişekler
patlıyor. Çok
gürültülü.

Gözlerimi kırpyorum ve Oliver aniden yanımda beliriyor. Saçları daha koyu. Doğal renginin uzamasına izin veriyor. O, leylak dallarından birini koparıırken rüzgâr keten gömleğini dalgalandırıyor. Dikenli sapsarı birbirine dolamaya başlıyor. "Kulak tıkaçlarını mı unuttun?" diye soruyor sohbet eder gibi, bakışları benden başka her yere bakıyor.

O yanımda olduğu için rahat nefes alıyorum. "Evet."

Eğlenceli gülümsemesi yukarı doğru kayıyor. Arkama gelip kulaklarımı kapatmasını bekliyorum. Yapmıyor.

İş. Doğru. Bana dokunamaz. Ben Trent'le evliyim.

Ya da... ya eğer... ya Oliver gerçek değilse? "Olly?" Bir havai fişek *patlamasıyla* irkilirim. Arkama baktığımda, yanımda daha da yaklaşmıştır. "Sen gerçek misin?"

Gözleri bana doğru kayar. Sonra etrafımızı dikkatlice inceler ve ardından kulağımın arkasına bir leylak yerleştirir. Parmak eklemleri yanağıma değiyor.

Gerçek.

O gerçekten burada.

Aklım başımdan gidiyor. Neredeyse ağlayacağım. Kollarının beni sarmasını çok istiyorum. Oliver'ın beni kucağına almasını istiyorum. Beni döndürmesini istiyorum. Onunla ve Jake'le yatmak istiyorum ve söylediklerimi dinlemeyen bir adamla evli olmak istemiyorum. Dinlemekten ve öğrenmekten asla yorulmayan erkeklerle birlikte olmak istiyorum. O kadar meraklı erkeklerle birlikte olmak istiyorum ki, saatlerce benim beyinimi kurcalayabilirler ve ben de onlarınkini kurcalayabilirim.

Oliver Graves ile birlikte olmak istiyorum.

Jake Koning Waterford ile birlikte olmak istiyorum.
İşte bu, diyorum kendime. Bu, korkunç bir şeyin sonu ve harika bir şeyin başlangıcı olacak.
"Hailstorm." Oliver boyumuza göre eğilmiş. Elini yanağıma koymuş. "Nereye gitti?"
"Ben... ben burada kalamam, Olly." Dudaklarımı yalayıp alçak sesle konuşuyorum.
"O, bu gece için bir otel odası tuttu."
Dikleşip etrafa bakınıyor. "Kötü bir şey mi yedin, Hails?" Rahat bir hareketle telefonuna uzanıyor. "Gıda zehirlenmesi geçiriyor olabilirsin."
Evet. "Gıda zehirlenmesi." Başımı sallıyorum. "Muhtemelen yengeç köftesi yüzünden." "Yengeç yine iş başında."
"Trent'e hasta olduğumu söyler misin?"
"Ve erken gitmen gerektiğini. Tabii ki." Göz kırptı, sonra başka birine parlak bir gülümseme attı. "Phoebe."
"Hey?" Kaşlarını çatarak, beni ve onu anlamaya çalışıyor. Benim etrafımda dolaşmamalıydı. Bu planın bir parçası değildi. Beni kontrol etmeye geldiğini anlıyorum. İyi olmadığımı görmüş. Elinde iki bardak limonata var.
"Neredeydin?" diye soruyorum ona.
"Sen... susadığını söylemiştin." Kafası karışmış. "Sana limonata getireceğimi söylemiştim. Hatırlamıyor musun?"
Hızla başımı sallıyorum.
"Tamam, gidiyoruz," diyor hızlıca.
"Yengeç yüzünden. Kusabilirim."
"Ben de." Oliver'a bir bardak veriyor, sonra elimi tutuyor. Kalbim kulak zarlarımda atıyor.
Her şey çok hızlı geliyor. Güneş batmış. Gökyüzünde parıldayan kırmızı ışıklar belirliyor ve çimleri kıpkırmızı bir renge büründürüyor.
Sinirlerim geriliyor.
Oliver'a baktığımda zaman duruyor. Parıldayan gözleri benimkilere kilitlenirken, dudaklarıyla şöyle diyor: "*Ördüğümüz ağlar.*"
Oh, ördüğümüz ağlar... bir araya gelip aldatmak için. Eski bir Tinrock-Graves sloganı.
Tarihimiz. Koruduğumuz ve yeniden yazdığımız tarih.
Bir an için, bu gecenin başlangıcı, ortası ya da sonu yokmuş gibi davranıyorum. Sadece *şu an* var. Sonra ağabeyimi hatırlıyorum ve bu hayali yok oluyor. Rocky için duraklama yok. Gerçek bir mola ya da nefes alabileceği bir an yok. En zor işi yapan o olduğu için.

KIRK DÖRT

Rocky

ISIR YA DA ISIRIL (DEVAMI)

Gece gökyüzünde havai fişekler patlıyor, Bennet'lerin bahçesini çeşitli renklerle aydınlatıyor. Saatimle oynamayı bırakmam lazım. Son yirmi dakikada *on beş kez* baktım — evet, tam anlamıyla sinirlerim bozuk. Bu artık sıradan bir iş değil. Varrick için içindeyken değil. Bu kadar çok şey söz konusu olduğunda değil.

Tek teselli: Atları bir araya toplamak ya da bir grup sarhoş pisliğin bir malikaneyi yerle bir etmesini engellemek zorunda değilim. Tanrıya şükür.

Bennet'lerin 4 Temmuz partisi oldukça *sakin* geçiyor. Diğer duyularım için gerçek bir nimet. Tek gürültülü ses, başımın üstünde patlayan aralıksız havai fişeklerden geliyor. Ama bununla kesinlikle yaşayabilirim.

Piknik masasında, çatalımı bir parça Chantilly kekine batırıp partide Phoebe ve Hailey'i arıyorum. Onları burada orada gördüm. Bütün gece konuklarla kaynaşıyorlardı. Üzerlerine düşeni yapıyorlar.

Yanımda Jake bir şişe cin içiyor (evet, bir şişe), ölümcül bakışları çimlerin ötesindeki Trent'e sabitlenmiş durumda. Ama Trent piknik masasından beş dakika önce ayrıldı, bu yüzden Jake şu anda sadece lanet olası bir ağaca bakıyor. "Ondan nefret ediyorum."

"Biliyoruz tatlım." Pastayı yutuyorum ve telefonuma bakıyorum. "Son bir saattir gözleriyle cinayet planı yapıyorsun." *Mesaj yok.*

Boynumu kırıştırıyorum.

Jake bana cevap vermiyor. Bütün gece duygularını alkole gömmüş durumda. Bu, mağdur kardeş olarak üstlendiği rol ve ben sadece Jake Waterford'u hiç sarhoş görmediğim için endişeleniyorum. Alkolün dilini çözmediğini bana garanti etti ama bu gece riske girme havamda değilim. Telefonum titriyor.

Hazırız.

Mesaj Varrick'in kullan-at telefonundan geliyor. Midem anında düğümleniyor ve çatalımı tabağa koyuyorum. "Varrick az önce beni havai fişekleri izlemek için tekneye davet etti," diyorum Jake'e. "Sen iyi olacak mısın?"

"Umursuyorsun," diyor Jake. Nefret ve kederle boğulmuş olmasaydı, gülümserdi bile herhalde.

"Evet, umursuyorum," diyorum aynı derecede açık bir şekilde.

Bu itiraf onu şaşırtır. Cevap vermek için ağzını açar, ama gözleri beni geçip derin ve şaşkın bir kaş çatışına takılır.

Onun bakışını takip ediyorum. Oliver bize doğru geliyor. Phoebe nerede? Etrafa bakıyorum ve onu ve kız kardeşimi el ele tutuşmuş halde tepenin yukarısına doğru yürürken zar zor görebiliyorum. Hailey bir kez arkasına bakıyor ve saçında bir leylak görüyorum.

Oliver'ın elinde kıvrımlı bir leylak dalı görüyorum.

Lanet olsun. Phoebe yeni *evlenmişken* bu gece saçına çiçek takmadı.

Oliver piknik bankına bacağını atar. "Çocuklar." Jake'e başıyla selam verir. "Tacını düşürmüşsün, Koning." Leylak çelengini kafasına takar, sonra ona göz kırpar.

Ona sertçe bakıyorum. "Fazla abartıyorsun." "Onu rahat bırak," diyor Jake savunarak.

Aman Tanrım. Şu anda ne yapıyorlarsa, bununla başa çıkamıyorum. Kulaklarımda gürültülü patlamalar duyuyorum ve tüm o parlak maviler, yeşiller ve morlar beni Boston'ın dışındaki bir yere sürüklemeye çalışıyor. O felaket.

Küçük kardeşim. Göl evindeki kulübe. Başka bir adamın boynuna saplanmış bahçe makası. Anıdan gözlerimi kırıştıtarak çıkıyorum ve fark ediyorum ki, "Trent'i gördün mü?"

"Masadan kalktığından beri görmedim," diyor Jake.

Koning ailesinin ilk çocuğu, Hailey dışında buradaki en popüler kişiydi ve birdenbire ortadan kayboldu mu? Arkadaşları havai fişeklere bakıyor. O da onlarla birlikte olmalıydı.

Oliver etrafı rahatça tarar. "Kardeşinden de iz yok."

İçimden bir şey düşünüyor. *Kahretsin*. "Onu bulacağım. Beni bekleme. Geri dönmeyeceğim." Bacağımı bankın üzerinden atıyorum. "Görüşürüz Jake."

"Bekle." Jake bileğimi yakalayıp beni durdurur. Mavi gözleri derin bir endişeyle benimkilere bakar. Endişe. Bana ne sorduğunu anlıyorum. *Bu birbirimizi son görüşümüz mü olacak?*

Belki. Eğer bu iş iyi bitmezse, bu bizim vedamız olacak.

Göğsüm sıkışıyor, ama ona boş umutlar vermiyorum. Sadece başımı sallıyorum ve "Çok fazla değişmemeye çalış, Jake. Böyle yerlerin senin gibi insanlara ihtiyacı var." diyorum.

Uzaklaşırken sırtımda onun bakışlarını hissediyorum.

Kristal kürem yok. İşlerin yolunda gidecek mi bilmiyorum. Trevor'ın Trent'le aynı anda kaybolmasıyla, işler şimdiden ters gitmeye başladı.

Kardeşim haftalardır Trent'in himayesinde, diye hatırlatıyorum kendime. Evin diğer tarafında bir yerlerde sohbet ediyor olabilirler. Bennetler, personel ve aile dışında kimseyi içeri almıyor, bu yüzden malikaneyi kontrol etme zahmetine girmiyorum.

Prosecco dağıtan garsonların arasından sıyrılıyorum. Adımı söyleyen birkaç adamı görmezden geliyorum. Havai fişeklerin gürültüsünden duyamıyormuş gibi davranıyorum.

Trevor'ı arıyormuşum gibi görünmeden aramaya devam ediyorum.

Trent, kardeşimle olan ilişkisini *gözüme* sokmayı seviyor. Açıkçası, onu bulamazsam bana bir şey sallayamaz.

Dirsekler bana sürtünürken, ızgara mısır ve deniz ürünlerinin kokusu burnuma dolarken, yüzler renklere bürünürken, kendimi yeniden on beş yaşında hissediyorum. Bir cesedi brandaya sarıp, Oliver'la birlikte ormanda taşırken, dizimi burkarken.

Sonra Bennet'lerin arazisindeki gölgelerin arasında Trevor'ı buluyorum. Tutukladığım tüm nefes bir anda ciğerlerimden dışarı fırlıyor. Derin bir nefes alıp ona ulaşmak için koşmaya başlıyorum, sonra birkaç adım kala hızımı kesiyorum.

O, sırtını leylak ağacına dayamış, kambur duruyor.

Havai fişekler gri gözlerini aydınlatır aydınlatmaz, o gözlerdeki mutlak ıstırapı gördüğümde, bir şeylerin çok ters gittiğini anlıyorum.

"Trev," ona ulaştığımda fısıldıyorum. "Sana zarar mı verdi? Hey—" Bakışları yere doğru kayarken yüzünü tutuyorum. Başını kaldırıyorum ve gözlerine baktığımda, *saf* bir ıstırap görüyorum. Kaslarım içten dışa yanıyor. "Ne yaptı?" Trent'i ızgaraya sürükleyip lanet suratından bir hamburger yapmama iki saniye kalmış.

Trevor sadece bir kez başını sallıyor. "O... bana zarar vermedi, Rock."

Gerginliğim geçmiyor. "Sen mi ona zarar verdin?"

Yine başını sallıyor. Bakışlarını takip ederek tepenin aşağısına bakıyorum. O... Trent'e bakıyor. Trent, burbonunu yudumlarken sözde arkadaşına gözlerini deviriyor, sonra da lanet olası bir pislik gibi kıkırdıyor.

Trent'in durumu anlaşıldı.

Trevor'ın çenesi gerilir. Başını başka yöne çevirir, sonra deri ayakkabısıyla yeri sıyrır. "Artık yapamıyorum." Sesinde acı vardır. Duygularını kontrol etmeye çalışırken burnu genişler.

"Öyle mi?" Kelime boğazımda takılıyor. "Hangi kısmı?"

"Hepsi." Trevor havai fişeklerle aydınlanan gökyüzüne bakar. "İnsanlar hakkında söylediği şeyler... kız kardeşimiz hakkında... Yapamıyorum... numara yapamıyorum. Tek istediğim o piçe *tam olarak* ne düşündüğümü söylemek. Yapamadığım için nefret ediyorum. Onun istediği gibi davranabilmesinden nefret ediyorum... Nefret ediyorum." Gözleri kızarır; kendini tutmaya çalışır.

Kollarımı ona doladım ve onu göğsüme çektim.

Bu, Trent'in arkadaşı olarak konumunu sona erdirir. Yeniden bir araya gelmemiz. Yani, isteseydi beni itebilirdi, ama tek yaptığı sarılmak.

Trevor her zaman benim rolümü istemişti. Her zaman bir kurbanı yüz yüze manipüle edebileceği bir konumda olmak istemişti. Sonunda bu şansı yakaladığında bundan nefret edeceğini hiç düşünmemiştim.

Onun da bundan nefret edeceğini düşündüğünü sanmıyorum.

Acı dolu bir nefesle ekliyor, "Ben senin kadar iyi değilim."

Kalbim. Çocuğum. "Haklısın," diyorum. "Sen daha iyisin, Trev." Onun için bunu hiç istemedim. Onun benim gibi olmasını *hiç* istemedim. Buna tahammül edememesi... Belki de burada iyi bir şey yaptım.

Gökyüzüne bakarak yüzünü buruşturur. "Bunu mahvediyorum. Bu gece."

"Bunu halledebiliriz. Stonehaven'a geri dön. Sen dışarıdasın." Burnu genişler. "Boa konusunda yardım edebilirim..."

"*Hayır.*" Onu sertçe bakıyorum. "Git... Sidney'in yanına git. Hayatında bir kez olsun lanet olası bir genç ol." *Bunu unut*, diye eklemek istiyorum. Ama o çoktan telefonunu çıkarıyor, umarım ona mesaj atıyordur. Sidney geçen hafta sonu resmen Reynolds'ların kayak evine taşındı. Weston Burke'den tamamen kopmuş olan yeni bağımsız hayatı, Hailey ve Phoebe'nin kıt birikimleriyle finanse ediliyor. Bunun ne kadar süreceği... hiç bilmiyorum. Halletmem gereken daha büyük sorunlarım var.

Trevor'ın gözleri telefonundan yukarı kayıyor. "Hâlâ burada ne işin var?"

Onu itiyorum. Gitme zamanı. "Hatırlattığın için teşekkürler, gerzek."

Tepeden beş adım aşağı indiğimde, "Rocky," diye seslendi. Döndüm ve bana orta parmağını göstermeden önce gözleri yumuşadı.

Gülümsüyorum ve ona iki parmak gösteriyorum. Dudakları yukarı kalkıyor.

Buna tutunuyorum.

Buna ihtiyacım var. Çünkü Phoebe'yi arayamam. Tekneye gitmeden önce onun yüzünü görmek, yapmam gereken en son şey. Kararlılığım uzun sürmez.

Ve bunu yapmam gerekiyor — hepimiz için. İpi çekmek. Ya ısır ya da ısırıl.

—

"Pruvada oturalım," diyor Varrick, şampanya şişesinin boynunu avucuyla kavrayarak. Onun teknesinde değiliz. Ama burada kararları onun vermesini çok *seviyorum*. Ne kadar da cömert bir davranış.

Teknik olarak Oliver'ın sürat teknesindeyiz. *Salty Miss*, 4 Temmuz kutlamaları için denizde düzinelerce başka teknenin arasında demirlemiş durumda. Katamaranlardan büyük yatlarla ve diğer orta boy sürat teknelerine kadar.

Varrick, *Salty Miss'i* Bennet'lerin partisine götürmeyi kabul etti — sudan görünen malikane ve özel rıhtım — esas olarak mahremiyet için. Yatını işletmek için personele ihtiyacı var. Bu tekneyi ise kendimiz sürebiliriz.

Hava gürültüyle dolu.

Cızırtılı ve tıslayan havai fişeklerin gürültüsü. Gürültülü kahkahalar, sohbetler ve diğer teknelerden ve karadan gelen yüksek sesli müzik. Kavisli prua koltuklarında toplanırken şakaklarım zonkluyor. Onun konuşmasını duyabilmek için ona doğru eğiliyorum.

"Bunu düzeltmek istiyorum," diyor Varrick oğluna. Nova'nın kadehine şampanya dolduruyor, sonra benimkine, sonra da kendininkine. Teknede sadece üçümüz var. "Bana her şeyi sorabileceğini hissetmelisin, belki de bunu başından beri yeterince açıkça ifade edemedim."

Varrick, Nova'nın güvenini geri kazanmak için çaresiz değil; zaten başından beri pek güveni yoktu. Ama bu ilişkiyi sürdürmek istiyor, özellikle de Nova'yı yakınında tutmak, Phoebe'ye de yakın olmasını sağladığı için.

Varrick'e kızı hakkında paylaşacak haberlerim olduğunu söyledim. Bunu özel bir yerde yapmam gerektiğini ve 4 Temmuz'un muhtemelen en uygun zaman olduğunu söyledim. Yalan söylemediğim için bana inandı ve "Nova'yı da getirelim. Onunla da biraz yakınlaşmam lazım," dedi.

Gülerek, "Evet, öyle. Bol şans," dedim.

Dudakları kıvrıldı. "İnatçı bir oğul yetiştirmeme şaşırmadım. Anneleri de öyle."

Elizabeth'i hiç *inatçı biri* olarak görmemiştim. Belki de çocuklarını ondan korumak için her zaman inatla kararlıydı.

Nova şampanya kadehini o kadar sıkı tutuyor ki, elinde parçalanmamasına şaşıyorum. Yanağı dikilmiş ve bandajlanmış. *Tekne kazası*, diye insanlara Nova'nın o sert, *bana daha fazla soru sorma* tarzıyla söylemiş.

Açıkçası... burada olmamalıydı.

Nova'nın gelmesini istemedim, ama Varrick'i vazgeçirmek için yapmam gereken zihinsel akrobasi çok fazlaydı. İşte bu yüzden bu tekne buluşması iki kişilik değil, üç kişilik bir olay.

Nova elini başının üstünden geçiriyor. "Cevap vermeyeceğini bildiğim sorularım var."

"Önce dene bakalım." Varrick köpüren içkiden bir yudum alıyor. "Biraz güven, Nova."

Kulağımı onlara doğru eğip, suyu tararken dinliyorum.

"Peki." Nova sert bir bakış atıyor. "Nerelisin?"

"Amerika. Tam olarak nerede doğdum? Toledo."

"Ohio mu?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Coğrafyandan anlıyorsun," diye gülümser ve bir yudum daha alır. Bu konuşmadan şimdiden nefret etmeye başladım.

"Peki ya Elizabeth?" Nova ona doğru başını salladı.

"Hıh." Varrick şaşkınlıkla nefesini tutarak geriye yaslanır. "Kendi çocuklarına bu bilgiyi vereceğini düşünürdüm."

Vaftiz annelerimiz, kendilerini suçlu duruma düşürmemizi asla istemediler. Kökenlerini bulmamızı istemediler.

Şunu netleştireyim: Varrick'in söyledikleri umurumda değil. Dürüst olup olmadığı umurumda değil. Bize palavra mı atıyor, *umurumda değil*. Gerçekleri mi söylüyor, yalan mı uyduruyor, bunu asla bilemeyeceğiz. Ben çoğunlukla gözümle gördüklerime inanırım.

Onu kamerada çatı katına girerken gördük.

Phoebe'nin odasında iğneyle delinmiş prezervatifler gördük. Onu Nova'yı lanet olası aynaya ittiğini gördük.

Şimdi de onu bir akşam yemeği partisinde misafir ağırlar gibi ağırlıyoruz. Bizi yatıştırdığını sanıyor — peki.

Beni yatıştır, orospu çocuğu.

"Bana hiç söylemedi," diyor Varrick, "ama Beth'in Jersey'li olduğundan şüpheleniyordum. Aslen Addison, New York'lu — ilk zamanlarda aksanı belli oluyordu. Annen muhtemelen İtalyan, belki Sicilyalı. Ya da Yunan. Muhtemelen Ellis Adası üzerinden buraya göç etmiş ebeveynleri ya da büyükanne ve büyükbabaları vardı."

İçkimi okyanusa dökmek istiyorum. İçmeden soruyorum, "Bunlar kaç yıllık kanıtlanmamış teorilerin? İlk ne zaman tanıştınız?"

"On dokuz yaşındaydılar. O zamanlar daha büyük olduklarını söylemişlerdi ama. Ben yirmi bir, yirmi iki yaşlarındaydım. Gençtim. Onlarla Upper East Side'daki bir barda karşılaştım. Ortak tanıdıklarımız vardı. Gerisi, bildiğin gibi, tarih oldu."

"Romantik," diyorum kuru bir şekilde.

O sırtıyor. "Bana kendimi hatırlatıyorsun. Phoebe de annesini."

"Öyle mi?" Başımı eğip onu süzüyorum, sonra öne doğru eğiliyorum. "Bunu söylemen komik, çünkü şu anda biraz... zor bir durumdayız. Elizabeth'in kendini bulduğu durumun aynısı gibi."

"Phoebe hamile," diyor memnun bir gülümsemeyle. "Biliyorum." Şampanyasını kaldırıp beni tebrik ediyor.

Ben de şarabımı kaldırıyorum, şaşkınlığımı gizlemeden. Ama asıl şaşırdığım şey, benim yerime boşluğu doldurmuş olması. Acemi hatası. "Nasıl anladın?"

"Bir baba her zaman bilir." Sapık herif.

Nova yerinden zıplıyor. Şampanyayı bırakıp ayağa kalkmak zorunda kalıyor. Varrick, onun bu ani tepkisine şaşıyor. Nova'nın neden Phoebe'nin hamile kalmasını istemediğini anlamaya çalışıyor. Nova'nın bunun sebebinin kendisi olduğunu bilip bilmediğini merak ediyor.

"Bir kazaydı," diyorum, Varrick'in dikkatini çekerek. "Phoebe ve ben. Planlanmamış. Sürpriz hamilelik, ne dersin de." "Tahmin etmiştim."

Eminim öyle düşünmüşsündür.

Havai fişekler başımızın üstünde vızıldıyor. Gökyüzünde aralıklı patlamalar, yavaşça doruğa doğru yükseliyor. Bu tür abartılı partilere yeterince katıldım, iki saatlik havai fişek gösterisi için hiçbir masraftan kaçınılmadığını biliyorum.

Gece gökyüzündeki ılık, uğultu ve çatırtı sesleri, bakışları yukarıya, bizden uzaklaştırıyor. Varrick'in yüzü yeşil ışıklarla aydınlanıyor, ben de ona "Nova, Phoebe'nin ve benim çocuk istemediğimizi biliyor," diyorum.

Bu onu şaşırtıyor. "Hayır mı?"

"Hayır." Gergin bir şekilde başımı sallıyorum. Şu anda zihni aşırı çalışıyor. Onu bir yöne yönlendirmeye çalışıyorum. "Sen çocuk mu istiyorsun?"

"Anlamadım?"

"Bebek mi istiyorsun?" Çok net bir şekilde telaffuz ediyorum. "Yetiştireceğin bir çocuk mu?"

Yüzümü çok hızlı bir şekilde inceliyor. Muhtemelen tek görebildiği şey, saf öfke. "Nereye varmak istiyorsun, Brayden?"

"Lafı dolandırmayalım." Bardağı bardak tutucusuna koyuyorum. Varrick de aynısını yapıyor. Aynı anda ayağa kalkıyoruz.

Kollarını göğsünde kavuşturur, sanki sabırla beni bekliyormuş gibi kaşlarını çatır. "Sen başla."

"Peki. Trent'i ortadan kaldırdıktan sonra seninle çalışmayacağım. Hiçbirimiz seninle çalışmak istemiyoruz ve bence bunu biliyorsun. Sanırım bizim asla büyük, mutlu bir takım olamayacağımızı hep biliyordun."

"Biliyordum." Etkilenmiş bir şekilde hafifçe gülümser. "Devam et." Arkasında cızırtılı altın közler yağar.

"Bir bebek istediğini anladık. Sebebi ne olursa olsun. Nedenini bana söylemek ister misin?"

"Siz altınız, Beth ve Addy için harika birer varlık oldunuz. Onların size verdiği değerden bile daha fazlasını

, ve biliyorum ki onlara güvendiğin kadar bana asla güvenmeyeceksin. Seni hayal kırıklığına uğratmış olsalar bile."

"Ama bir çocuk sana güvenir mi?"

"Benim çocuğum güvenir." Varrick kaşlarını kaldırdı. "Beth'in bana verdiği acıyı anlamıyorsun. Yalan söyleyerek. Çocuklarımı benden alarak." Nova'yı işaret etti. "O, *birlikte* yapacağımızı söylediğimiz şeyi yaptı, çocuklarımızı aile içinde *bizim* yöntemimizle yetiştirdi. Sana nasıl ihanet ettiyse, bunu *yüz* katıyla çarp. Bu yüzden kızımın çocuğunu büyütmekten daha çok istediğim bir şey yok. Bu... Beth'i *mahvedecek*. Phoebe'yi ne kadar sevdiğini biliyor musun?"

Evet. "Farkındayım."

Varrick kolunu indirdi. "O zaman hep birlikte bir anlaşma yapalım." "Anlaşma yapalım," dedim alaycı bir ses tonuyla.

"Bana bebeği verirsen Victoria'dan ayrılırım." Evet.

Bunun olacağını biliyordum.

"Onları kendi çocuğum gibi büyüteceğim," diye devam eder, acımasız yüzünü mor tonlar kaplar. "Beni bir daha asla görmeyecek ya da haber almayacaksın. Sen istediğini alacaksın. Benim olmadığım bir kasaba. Ben de istediğimi alacağım."

İntikam ve kendi yarattığı küçük bir piyon.

Gülmeye başlıyorum. Gözlerimiz kilitlenirken, göğsümden gelen sert bir kahkaha atıyorum. Yüz hatları bir tuğla duvar gibi sertleşiyor, ama benden kaçmaya çalışarak istediği kadar küflü köşelere saklanabilir. Artık bana neye inandırdığı önemli değil. "Lone Wolfe olarak Victoria'dan uzaklara gideceğini mi sanıyorsun?" diye soruyorum, kasabanın ona taktığı ismi kullanarak. "Hâlâ emrinde bir milyar dolarlık servetin varken mi?"

"Bu mali meseleleri halledebiliriz." Ne düşündüğümü, ne hissettiğimi, ne yapabileceğimi anlamak için gözlerimi tarıyor. "Paylaşabiliriz."

"Yapamayız." Bir adım atıyorum; o kadar yaklaşıyorum ki ön kollarımız birbirine değiyor. "Çünkü mesele şu ki Varrick, sen Yalnız Kurt değilsin. Sen Kötü Kurt değilsin. Sen sadece benim aile ağacımı kemiren lanet bir termitsin." Havai fişekler patlıyor, cızırdıyor; öfkeli yüzlerimizi yeniden mor renge boyuyor. "Ve sen de onunkini kemiriyorsun." Başımı Nova'ya doğru sallıyorum. "Kız kardeşi. Annesi." Bir adım daha ileri atıyorum.

"Brayden—"

"Phoebe hamile değil."

Yüzü düşüyor. Onun şokunu, sonra da dolandırıldığını fark etmenin verdiği ıstırapı yutuyorum. "Hayır...?"

"Sürpriz," diyorum kuru bir sesle. "Bebek yok."

"Hayır, yok..." Havai fişekler agresif ve hızlı bir şekilde patlarken bana gözlerini kısarak bakar. "Yalan söylüyorsun." Gülümsemeye başlar. "Eğer Hailey ise, bir çözüm bulabiliriz. Bu son değil..."

"Bu son," diye araya girer Nova. Ona bu işe karışmamasını belirten uyarıcı bir bakış atmadan, beni o kadar sert itiyor ki koltuğa çarpıyorum.

Sonra babasına, "Bir daha asla," der.

Nova, Varrick'e acımasız ve merhametsiz bir darbeyeyle çarparak onu denize düşürür. Ve ikisi birlikte karanlık sulara dalarlar.

Siktir, siktir, siktir! Teknenin üzerine eğiliyorum. Kimseyi göremiyorum. Dalgalı okyanustan hiçbir kafa çıkmıyor. Bu gece akıntı çok güçlü. Havai fişekler arka arkaya patlarken su altın rengi ışıklarla parlıyor. Gökyüzünde hiç duraklama yok.

Nova babasını öldürüyor.

Nova onunla birlikte boğulacak. Çünkü o, benim gibi su altında nefesini tutmak için eğitilmemiş.

"NOVA!" diye bağıyorum ve içimden gelen bir dürtüyle komşu teknelere el sallıyorum. "Suya düştüler! Yardım çağırın!!" Yattaki bayanlar çılgınca enerjimi anlıyorlar. Telefonlar kulağa yapıyor. Bu, sarhoş bir kazaya benzemeli, ama aynı zamanda gerçekten acil servise ihtiyacımız var.

Nova henüz ölmediyse onu öldüreceğim. Nefes almak

için su yüzüne çıkmıyorlar. Kimse su yüzüne çıkmıyor.

Artık düşünmüyorum. "Üzgünüm, Phoebe." Bu gece bir kardeşinden fazlasını kaybedebilir. Hızla koltuğa, teknenin kenarına basıp suya dalıyorum. Tuz gözlerimi yakıyor. Her yer karanlık.

Etrafta yüzüyorum, dalıp nefes almak için su yüzüne çıkıyorum. Komşu bir sürat teknesinden insanlar bana bağıyor. Onlar da aradıklarını söylüyorlar. Düşüp suda kaldıkları yerin etrafında tekrar dalıyorum. Gittikçe daha derine yüzüyorum ve o anda batmakta olan bir vücut hissediyorum.

Tanıdık.

Kardeşi.

Onun

kardeşi.

Onu tanıyorum. Onu çok iyi tanıyorum ve bunu benden önce yapacağını bilmeliydim. O olmam gerekirdi.

Varrick'i suya iten ben. Varrick'i aşağı çeken ben. Varrick'in beni de kendisiyle birlikte boğmamasını uman ben. Umutla nefes almak için su yüzüne çıkıp, kazara düştüğüm gibi davranan ben.

Şimdi, kollarımı Nova'nın vücuduna doluyorum. Yüzeye doğru tekmeliyorum. Nova sırlıslık, ağır bir kas yığını. O öldü. O öldü. Nefes almıyor. Hareket etmiyor. Suyun

ve *Salty Miss*'in yüzme platformuna doğru ayaklarımla çırpınırken onu göğsüme sıkıca sarıyorum.

Dişlerimi sıkıp aralarından çığlık atıyorum.

Onu platforma çıkarmak çok fazla enerji gerektiriyor. Onunla birlikte sert yüzeye çıktığımda nabzını kontrol ediyorum. *Yok*. Göğsüne kalp masajı yapmaya başlıyorum.

"Aman Tanrım! Aman Tanrım!" En yakın teknedeki bir kadının

sesini duyuyorum. "911'i arayın!" diye bağıyor bir başkası.

"Hala suda biri mi var?!" diye bana bağıyorlar.

Duyamıyormuş gibi davranıyorum. Sanki karımın kardeşini kurtarmakla çok meşgulmüşüm gibi, ki gerçekten de öyleyim. Nova'ya suni teneffüs yapıyorum, sonra kalp masajına yeniden başlıyorum. Pompalayan ellerimin altında kaburgalarının çatladığını hissediyorum. "Hadi, Nov. *Hadi*." Gözlerim yanıyor, yanıyor, yanıyor. O ölemez. Bu gece ölemez. *Lütfen ölme*.

Lütfen, Nov.

Lütfen.

Bu benim işim.

Benim

sorumluluğum.

Onları korumak. Onu korumak.

Suya bir aile üyesini daha kaybedemem. "Hadi, Nov!" diye bağıyorum ve bir kez daha sertçe kalp masajı yapıyorum. Yüzü solgun. Kafası hareketlerimle sallanıyor.

Çığlık atıyorum.

İşkence görmüş, öfkeli, acı dolu bir çığlık içimden geçiyor, sanki hayatım boyunca hiç dışarı çıkarmadığım, çıkarmama izin verilmeyen bir hayvan gibi. *Sakın ölme*.

Ölme.

Lütfen.

Ölmesi gereken bendim.

Bir dakika sonsuzluk gibi geliyor. Bir dahaki sefere ciğerlerine hava üflediğimde... Nova boğulmaya başlıyor. Hızla onu yan çeviriyorum, o da deniz suyunu öksürüyor. Rahatlama, vücuduma bir balyoz gibi çarpıyor. Her şeyi dışarı çıkardıktan sonra, geriye doğru yığılıyorum.

İkimiz de bitkin durumdayız. Yorgunluktan bitkin. Oksijen peşinde koşarken nefes nefese kalıyoruz ve uzun, çok uzun bir süre birbirimize bakıyoruz.

Etrafımızda havai fişekler patlıyor. O, "*Onunla birlikte suya girmemeliydin*" diyen acı dolu bakışlarımı okuyabiliyor.

Bu planın bir parçası değildi.

Her zaman ben olacaktım.

Gözleri kan çanağına dönmüş. "Yapmak zorundaydım..." Nefes nefese. "Geri dönmeyeceğinden emin olmam gerekiyordu, Rock." Her şeyin bitmesini istemişti.

Varrick'e daha yakın olmak için yazımızı Stonehaven'da geçirdik. Böylece Trent'le birlikte ipi çekmek için onun yardımına çaresizce ihtiyaç duyduğumuza inanacaktı. Böylece onu öldürmek istediğimizden asla şüphelenmeyecekti.

Gökyüzündeki patlamalar, kargaşa, içki, kazalar... Her şey, tıpkı on yıl önce Boston'ın dışındaki bir göl evinde olduğu gibi etrafımızı sarmış durumda.

İlk kez bir ceset gömdüğümüz zamanki gibi.

Bu gece bunun yerine birini boğmaya çalışacağımızı biliyorduk.

KIRK BEŞ

Phoebe

"O iyi olacak," diyor Oliver.

"Bundan emin miyiz?" Kaşlarını derin bir şekilde çatıyorum. İkimiz de, Nova'nın aylar önce satın aldığı, Berkshires'daki yedi yatak odalı 1900'lü yıllardan kalma malikanenin boyası dökülmüş arka verandasında duruyoruz. Çocukların Victoria dışında küçük işler için buluşma noktası olarak kullandıkları yer. Sabah ışığı, inişli çıkışlı tepelerin üzerinde parlıyor. Sakin. Neredeyse huzurlu.

Arka bahçede bir bidon benzinle duran, 1,85 metre boyundaki, düşünceli Nova Graves olmasaydı, buranın resim gibi mükemmel bir kırsal manzara olduğunu söyleyebilirdim. Elini kısa kesilmiş kafasının üzerinden geçirip boynunu geriye doğru uzatarak bize doğru bakıyor.

"İkinizi de duyabiliyorum," diyor, yüzünde derin bir somurtkan ifadeyle.

Oliver verandadan yumuşak çimlere adım atıyor ve ben de onu takip ederek kardeşimizin yanına gidiyorum. Süslü altın çerçeveli büyük bir tablo, bir odun yığınının üzerinde duruyor.

"Arkanızdan fısıldamaya çalışmıyorduk," diyorum Nova'ya.

"Evet, biz pislik değiliz." Oliver ellerini pantolonunun ceplerine sokar, gözlerinde bir gülümseme vardır.

Nova ikimiz arasında bakışlarını gezdirir. "Ben *iyiyim*."

"İyi olmasan da sorun değil," diyorum ona. "Babamızın ölümünün üzerinden daha üç gün geçti."

Varrick Wolfe'un ölümü kaza olarak değerlendirildi. Cinayet yoktu. Wolfe ailesinin acı kaderine son bir çivi daha çakılmış oldu. Rahmetli eşinin yanındaki mezara sessizce gömüldü.

Nova benzin bidonunu daha sıkı kavrar. "Yani onu öldürdüğümünden beri mi?"

Kalbim bir an durur. "O kelimeleri asla yüksek sesle söylemeyeceğimize söz vermiştik."

"İlk ve son kez." Nova resme dönüyor. Bu *sıradan* bir sanat eseri değil. Yağlı boya tablo, William-Adolphe Bouguereau'nun orijinal eseri. Bir iblis ile sahtekar bir adam arasındaki kavgayı tasvir ediyor. Bir sahtekar. *Dante et Virgile*, Nova'nın Musée d'Orsay'a sahte bir tablo sattıktan sonra en sevdiği tablo olmuştu.

Bu sabah uyanıp onu yakmak istemesi, hem Oliver'ı hem de beni paniğe sevk etti. Kendimizi zorla arabasına bindirdik ve o buraya kadar olan yol boyunca şikayet etti.

Gerçek şu ki, Nova hepimizi koruyor. Başlangıçtan beri bizi koruyor. Her kaçışta. Her son saniye kurtuluşunda. Bizi tehlikeden uzaklaştırmak için direksiyonun başındaydı.

Ve üç gün önce, bizim için ölmeye hazırdı.

Rocky, Oliver'a ve bana teknede neler olduğunu anlattı. Nova'nın bildiği tek yolla işi nasıl bitirdiğini. Ama Rocky onu sudan çıkarmamış olsaydı...

Gözlerim yanıyor ve boğazım şişiyor. Ben sadece... Nova'nın onun için burada olduğumuzu bilmesini istiyorum. Bundan sonra ne yaşarsa yaşasın, onu koruyacağız. Sıra bizde.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye soruyorum, o da bidonun kapağını açarken. Oliver ağzına bir sakız atıyor. "Selofanla sarabiliriz. Gömebiliriz." Nova nefesini verip başını sallıyor, sonra benzini resmin üzerine döküyor.

Oliver ısıklık çalar. "Şunu netleştirelim, birkaç milyon dolarlık bir şeyi ateşe vermeyi onaylamıyorum."

Nova durmaz. "Onu satmaya çalışmak çok riskli ve Rocky onun lanetli olduğunu düşünüyor."

Bir rüzgâr esiyor. Kardeşlerime göğüslerimi göstermemek için bir elimle mini elbisemi tutuyorum. "Bu yüzden mi yakıyorsun?" diye soruyorum şaşkınlıkla. "Rocky'nin batıl inancı yüzünden mi?"

"Belki de haklıdır," diyor Nova. "Bu kötü bir alamet." "Rocky haklı mı?" Ağzım açık kalıyor.

Nova bana anında sert bir bakış atar. "Bunu söylediğimi kocana söylemeyeceksin."

Duygular içimde çok içgüdüsel bir şekilde birikir. Çok ani bir şekilde. Kalbim şişer.

Nova başını bana doğru eğiyor, gözlerimiz birbirine kilitleniyor. "Phoebe..."

"Ona kocam dedin," diyorum yumuşak, şefkatli bir sesle, bu anı yakalamaya çalışarak. Nova iç çekiyor. "Bunu büyütmeylem."

"Oh, çoktan bir mesele oldu," diyorum. "Büyük bir mesele."

Oliver gülümsüyor.

Nova boş tenekeyi sertçe yere fırlatır. "Senin için o öyle değil mi?"

Taze sabah havasını içime çekerim. "Evet, öyle. Sadece bunu kabul edeceğini düşünmemiştim." "İki gözüm var."

"Ve görünüşe göre bir kalbin de var." Oliver sırtıyor.

Nova yere somurtarak bakar. "Belki orada bir yerlerde. Ama bilmiyorum... Kalbi olan birinin benim hissettiklerimi hissedeceğini sanmıyorum."

"Peki ne hissediyorsun?" diye fısıldayarak soruyorum.

Nova başını kaldırıp önce benim, sonra Oliver'ın gözlerine bakar. Ani bir duygu dalgası onu sarar ve yüzü bozulur. "Rahatlama."

Oliver ensesini tutar ve onu göğsüne çeker. Ben kolumu Nova'nın beline dolarım, o da kolunu omzuma atar. Küçük kardeşlerimizin bu sarılışı yıkılmazdır. Güçlüdür. Gece yarısı bir şehirden kaçarken, arabanın arka koltuğunda, ikisinin arasında sıkışmış, kendimi yeniden on yaşında hissediyorum.

Yeniden başlamanın tek tesellisi, onlarla yeniden başlamak.

Çakıl taşlarının sesi hepimizin dikkatini çeker ve bizi birbirimizden ayırır. Garaj yoluna giren üstü açık arabayı tanıyana kadar kalbim hızla atar.

"O burada ne arıyor?" Oliver kaşlarını çatıyor.

Bizi büyüten, doğuran, bizi biz yapan kadın, sürücü kapısından çıkar.

"Onu ben davet ettim." Nova cebinden bir paket kibrit çıkarır.

Midem acı verici bir şekilde burkulur, özellikle de yolcu koltuğunda Addison'ı ve arka koltukta Everett'i gördüğümde. Nova'nın onu araması için aklıma gelen tek bir neden var. Onlarla birlikte gidecek — dolandırıcılığa devam etmeyi seçecek. Ama bu hiç mantıklı olmaz. Elizabeth'e zar zor "anne" diyebiliyor.

Oliver'ın yüzü çöker. "Nov, bizi burada istemiyordun, ama onu davet ettin mi?" Kafasını şaşkınlıkla sallar.

Nova başını sallar. "Veda etmek için. Şehirden ayrılıyorlar. Bu sabah bana mesaj attı."

"Gidiyorlar mı?" Midem bulanmıyor. Neden?

gidiyorlar diye mutlu olmam gerekmez mi?

Annemiz yaklaşır, altın sarısı saçları bir toka ile arkaya toplanmış, saç telleri yüzüne nazikçe sarmaktadır. Çimlere yaklaşınca Louboutin marka kırmızı tabanlı topuklu ayakkabılarını çıkarır ve karşımıza gelene kadar çıplak ayakla yürür.

Gözleri hepimize kayıyor, bu sessiz anda duygular birikiyor. "Tatlı örümcekler," diyor, nefesini kesik kesik vererek.

Bu bir veda mı? Kalbim çarpıyor. Kafam bulanıyor. "İş bitmedi," diye patlıyorum. "Gidemezsin." *Neden bu kadar acıtıyor? Acıtmamalı.* Zaten bu yaz onu neredeyse hiç görmedim.

Acaba ayrılışı daha kalıcı olduğu için mi? Bir işi temelli bıraktıktan sonra kaç kez aynı takma adı kullanarak geri döndü?

Hiç.

"Benim işim bitti, canım." Gözleri doldu. "Artık gitme vaktimiz geldi."

"Ama paramız varsa..." Wolfe servetini düşünüyorum. "Siz üçünüzün devam etmenize gerek yok. Yerleşebilirsiniz. Emekli olabilirsiniz..." Gözlerindeki bakış karşısında sesim kesiliyor. Sanki kim olduklarını ve ne olduklarını unutmuşum gibi bir hayal kırıklığı.

"Phoebe, bunu sadece para için yapmıyoruz. Bunu biliyorsun."

Kalbim parçalanıyor.

Oliver zayıf bir gülümsemeyle, "Sisteme karşı gelmek mi?" der.

"Bu Addy'nin sloganı," diyor. "Ve ben onun gittiği yere giderim. Ama bu yaşam tarzını yenemezsin."

"Para da fena değil," diyor Nova.

O gülümser. "Asla zararı olmaz." Bakışları bana döner, ifadesi yumuşar. "Rocky'ye sıkı sıkı sarıl, canım. Onu sahip olmanı hep sevmişimdir." *Biliyorum.* "Sen, benim bir erkekte hiç bulamadığım şeye sahipsin. Her zaman güvenebileceğin sevgiye. Hayatının benimkine tamamen benzemesini hiç istemedim. Öyle olmadığına çok memnunum." Birden farkına varıyorum: Rocky'nin yanında olmamı istediği tüm o zamanlar, benim ondan farklı bir insan olacağımı umduğu içindi.

Gözlerimden sıcak bir film akıyor.

Bize şöyle diyor: "Burada kurduğunuz şeye saygı duyuyorum ve biz bunu sizin için mahvetmeyeceğiz çocuklar. Bu hayat... sizin."

"Bizi serbest bırakıyorsun," diyor Nova, durumu kavrayarak.

Gözleri yaşlarla doluyor. "Bir annenin yapabileceği kadar, örümcek." Ceketinin cebinden bir çift güneş gözlüğü çıkarıp takıyor ve duygularını çabucak gizliyor. "Eh, güzel günler geçirdik. Nova. Oliver..." Bakışları bana takılıyor. Çenesi titremeye başladığı için adımı dudaklarından çıkaramıyor.

Hemen aramızdaki mesafeyi kapatıp sıkıca sarılırız. Vücudum titrer. *O temelli gidiyor.*

Tüm o acı.

Tüm o ihanetler.

Bu anda hepsi kayboluyor ve yeni başlangıçlara yer açıyor. Kafamın yanına bir öpücük konduruyor, sesi bal gibi tatlı ve kadifemsi, tıpkı altı,

yedi, sekiz yaşındayken olduğu gibi. Ben sadece annesinin kendisini dünyadaki en cesur, en güzel şey olarak görmesini isteyen küçük bir kızmım.

"Phoebe," diyor. "Seni çok seviyorum."

Ona inanıyorum.

Bir kibritin çakıldığını duyuyorum ve alevler tabloyu yiyip bitirirken arkamda ateşin sıcaklığını hissediyorum.

"Anne..." Sesim çatlıyor. "Ben de seni seviyorum."

—

Nova, Oliver ve ben, Stonehaven'dan getirdiğimiz bagajlarımızı bagaja sıkıştırıp Victoria'ya geri dönüyoruz. Avukatlar Wolfe vakfını inceleyip miras meselesini hallederken, hepimiz Koning evine (Jake'in tarafına) taşınıyoruz.

Jake'in evine gitmeden önce Nova, Main Street'ten dolambaçlı yoldan geçiyor. Bugün tüm otoparklar dolu olduğu için park yeri bulması yirmi dakika sürüyor. Berbat park edenler hakkında küfürler savuruyor ve *iki* park yerini kaplayan bir Aston Martin'i çizmek istiyor gibi görünüyor.

Sonunda park ettiğimizde, arabanın kapısını *güm diye* kapatıp, parlak öğle güneşini engellemek için elimi gözlerimin üzerine koyuyorum. "Töreni kaçırdık mı?"

Oliver telefonuyla meşgul. "Hayır. Hailey, törenin beş dakika sonra başlayacağını söylüyor. Onu görmek istersen, çeşmenin yanında."

Evet, çok isterim. Ama Oliver'ın omuzlarının çökmesini görünce bir suçluluk dalgası beni sarar. Telefonunu cebine geri koyar ve zorla gülümsemeye çalışır. Ama gerçeği görebiliyorum...

Acı çekiyor.

Kalbi kırık.

Hailey hâlâ Trent ile evli. *İş henüz bitmedi*. O, Bayan Trent Waterford olduğu sürece, Oliver onun yanında olamaz. Gerçekten olamaz. İkisinin de istediği gibi olamaz.

Bu ne kadar sürecek? Kimsenin cevabını bilmediği bir soru bu, çünkü uzun vadeli bir dolandırıcılıkta en önemli şey... sabırdır.

Kardeşlerimi bırakıp kalabalığın içinden aceleyle ilerliyorum. Beyaz bir kurdeleyle bağlanmış uzun, sağlam bir meşe ağacının etrafında toplanmışlar. Varrick'in cenazesi yerine, Wolfe vakfının lehtarı tüm Wolfe ailesini anmak için bir anma töreni düzenlemiş. *Rocky'nin* ailesi için gelen insan sayısını görünce içim duyulanıyor.

Kendimi tutmaya çalışıyorum, özellikle de Hailey'i elinde bir kitapla çeşmenin üzerinde otururken gördüğümde. Kocasının yanında durmuş, dalgın dalgın telefonunda gezinmektedir. Trent'in tam bir pislik gibi davranmak için elinden geleni yaptığını söylemek isterdim, ama o aslında ruhunda böyle biridir.

"Hails, işte buradasın." Hailey'nin dikkatini çekiyorum. Ben çapraz çantamdan bir ilaç şişesi çıkarırken, o kitabından başını kaldırıyor. "Reçeteni getirdim."

Trent bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Daha az dikkat çekici olamaz mıydın, Phoebe?"

Hailey hızla hapları benden alır ve çantasına tıktırır. Dudaklarıyla

Teşekkürler.

diyor.

Dördüncü Temmuz'dan sonraki sabah, Hailey Trent'e herpesinin alevlendiğini ve iyileşmesi için en az birkaç hafta geçmesi gerektiğini, ancak o zaman seks yapabileceklerini itiraf etti.

Yüzündeki tiksinti dolu ifadeye bakılırsa, Hailey'nin ihtiyacı olduğu kadar zaman almasına izin vereceğini söyleyebilirim. Reçete için Carter'a teşekkür etmeliyiz. Tek kötü yanı, bunun Hailey'nin itibarına bir darbe daha vurması. Ama o, bunu halletmek için bir Mack kamyonuyla üzerinden geçmeye hazır olduğunu açıkça belli etti.

"Bize bir dakika izin verir misin?" diye soruyorum Trent'e.

Sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "Tabii. Zaten Collin'i bulmam lazım." Çocukluk arkadaşını tekrar bir numaralı pozisyona terfi ettirmiş.

Hailey'nin yanındaki çeşmenin kenarına çöküyorum. Üzerinde zincirli bir kolye ve her zamanki yılan ısırtığı dudak piercingleri var. "Vaftiz anneler gitti," diye fısıldıyorum.

Kitabından başını kaldırıyor ve gözlerinin etrafındaki şişlikleri görüyorum.

"Biliyorum." Derin bir nefes alıyorum. "Annen seni aradı mı?"

Başını sallıyor, gözleri buğulanıyor. "Keşke bizim için kalabilselerdi... ama sanırım birbirimize sahip olduğumuzu bildikleri için gitmekte bir sakınca görmediler."

Duygularımı bastırıp omzuna hafifçe dokunuyorum. "Dinamik ikili. Thelma ve Louise gibi."

Burnunu kırıltıyor. "Onlar sonunda ölüyorlar."

Daha fazla düşünürüm. "Harley Quinn ve Poison Ivy?" Nova bu çizgi roman benzetmesinden gurur duyardı.

Hailey'nin dudakları yukarı kalkar. "Aslında bu da oldukça uygun."

Katherine Rhodes, kollarında bir dosya ve makasla yanımıza gelir ve sözümüzü keser. "Hailey," der. "Wolfe vakfının mirasçısı olarak, kurdeleyi kesmek ister misin?"

Hailey kitabını kapatır. Boğazım kurusa da ona cesaret verici bir gülümseme atarım.

Varrick ölmeden önce, Hailey Thornhall'ı Wolfe vakfının tek mirasçısı olarak belirleyen belgeleri doldurmuştu. Birkaç hafta içinde tüm mirası devralacak.

Stonehaven, Baubles & Bookends ve kasabadaki düzinelerce başka mülkün sahibi olacak ve milyarlarca dolarlık bir servet biriktirmiş olacak.

Ama o hala lanet olası Trent Waterford ile evli olacak ve o tamamen ortadan kaybolana kadar kimse güvende değil.

ÜÇ AY SONRA

KIRK ALTI

Jake

HİÇBİR ŞEYİN VARISI
Victoria, Connecticut

"Bunu bugün halletmek istiyorum. Avukatlarınız yaz bitmeden halledeceklerini söylemişlerdi, ama şimdi Ekim ayındayız. Hiçbirinin takvimi yok mu?" Trent telefonda şikayet ediyor. "Bir kazanç raporu toplantısı daha dinlemek zorunda kalırsam, kafama bir kurşun sıkabilirim."

Ah, bu ne kadar da çabuk gerçekleşse iyi olurdu.

Üç ay. Hailey ile üç aydır konuşmuyorum. Nadiren görüşüyoruz, sadece Trent'in kolunda olduğu zamanlarda. Ve merhaba ve hoşça kalın dışında bir sohbet başlatarak bunu onun için daha da zorlaştırmamaya çalışıyorum.

Çoğu zaman, Koning malikanesinin kendi tarafında,
"Eğer konuşmama izin verirsen," diyorum sinirli bir şekilde.

"Bırak da konuşayım," diyorum, sinirlenmiş bir şekilde. "İmzalaman için sadece bir belge daha var. Sonra her şey tamamlanmış olacak." Trent, dört hafta önce bir dönüm noktasına geldi; yatırımcılarla uğraşıp Koning'deki hisselerini yönetmek için bir toplantı odasında tıkilıp kalmaktansa, özel jetle Malta'ya uçmayı tercih edeceğini fark etti. Evlilik yoluyla miras aldığı Wolfe serveti, bira şirketine bağladığı paranın iki katı değerindeydi; üstelik kurumsal politikalar ve baş ağrıları da yoktu.

Hisselerini bana devredip *beni* çoğunluk hissedarı yapmanın, beni dünyanın en kötü kangren vakasıyla baş başa bırakmakla eşdeğer olduğuna kendini ikna etti — ya da biri yavaşça, gizlice bu fikri kafasına yerleştirdi.

Uzuvlarımın çürüyüp ölmesini izlemekten zevk alıyor.

Benim sevdiğimi bildiği karısını önümde sergilemekten zevk alıyor.

Ama kim bilebilirdi ki, milyarlarca dolarlık bir şirketin yüzde kırk hissesini devretmek birkaç haftadan daha uzun sürer. Gidiş gelişler ve yasal evrak işleri işkence gibiydi. Özellikle de boşa geçen her günün, Hailey'nin onunla yaşamak zorunda kaldığı bir gün daha olduğu bilinciyle.

"Emin misin?" diye soruyor Trent. "Çünkü bunun bir şaka olması için o kadar yolu gelmeyeceğim."

Gözlerimi devirdim. "Sen misafir evinde kalıyorsun. Çimleri geçip gel yeter."

Stonehaven'in sahibi olmasına rağmen, oraya taşınmayı reddediyor. Denizin ortasındaki bir kayalıkta yaşamının getirdiği rahatsızlık, orayı satmak için yeterli bir neden olduğunu düşünüyor. Aylardır teklifleri değerlendiriyor.

Dün Phoebe bana şöyle dedi: "Hailey, yönetmesi daha kolay olan büyük bir ev istediğini söylüyor. Kıyıda bir ev yaptırmayı düşünüyorlar."

Bunu bugün halletmem için bir neden daha.

Koning'e ait tüm mülkler zaten benim. Geçen hafta satış işlemlerini tamamladık. Onları Trent'ten satın almama gerek yoktu. Bana ipotek borcu, emlak vergileri ve bakım masraflarını yüklemek için verdi.

Daha kalıcı bir ev bulana kadar, misafir evinde kira ödemededen yaşamasına izin veriyorum. Trent bunun iyilikten kaynaklanmadığını biliyor.

Bunu, Hailey'e olabildiğince yakın olmak için yapıyorum.

Telefonu kapatmadan önce Trent gelmeyi kabul ediyor.

"O mu?" Rocky, ev ofisimin kapı çerçevesine omzunu dayar, çenesini telefonuma doğru eğerek. Sanki duştan yeni çıkmış gibi siyah saçları nemlidir. En sevdiği Seaside Griddle kupasını elinde tutmaktadır.

Hailey'e yakın olmaya çalışan tek kişi ben değilim.

Kardeşleri ve Phoebe, ona göz kulak olabilmek için aylar önce evime taşındılar. Onların burada olması benim için bir kurtuluş oldu, çünkü bu süre boyunca yalnız kalsaydım bana ne olurdu bilmiyorum. Bazı geceler sabaha kadar uyanık kalıp, balkonumdan dışarıdaki bahçeyi izliyorum. Bahçede bir halüsinasyonu kovalayan platin sarısı bir kız görmediğimden emin olmak için.

Phoebe, Oliver'a ve bana Hailey'nin uyuduğunu söyledi. "Sağlığına odaklandığını söylüyor. Bebeği doğurmak istiyor, bu yüzden tüm enerjisini buna harcıyor." Hailey'i düşünmek göğsüme keskin bir bıçak saplanıyormuş gibi acı veriyor, bu yüzden dikkatimi tekrar Rocky'ye veriyorum. O sessizce beni izliyor.

Kız kardeşini düşündüğümü biliyor. Her zaman onu düşünüyorum.

"Trent geliyor," diyorum. "Son belgeyi imzalayacak." Rocky cep telefonunu çıkarıyor. "Bu, devri kesinleştirecek mi?"

"Evet." Derin bir nefes alıyorum, bunu sindirmeye çalışıyorum ama sanki üzerimden süzülüp gidiyor. Gerçekmiş gibi gelmiyor. Ne zaman gerçekmiş gibi geleceğini de bilmiyorum.

Rocky bana daha da endişeli bir şekilde bakıyor. "Şimdi gülümsemen gerek, Jake." Omuzlarımı kaldırıyorum. "Gülümsemeyi başaramayacağım galiba."

"Harika. Peki..." Rocky telefonuna mesaj yazıyor. "En azından sonunda eğlenceli kısmı göreceksin." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Eğlenceli bir kısım mı var?"

"Eğer her şey karamsarlık ve kasvet olsaydı, sence bunu hayatımız boyunca yapar mıydık, tatlım?" Mavi saçlı bir kız kapı eşiğine geldiğinde, Rocky telefonunu cebine koyar.

"Karanlık ve kasvetli ne demek?" diye sorar Phoebe ve Rocky'ye döner. "Senin suratın dışında mı?"

Rocky elini kızın ağzına tutuyor ve kız çılgınca sırıtarak, bir kaplumbağa gibi avucuna dişlerini geçiyor. Her gün gözümün önünde bu kadar açık bir şekilde aşklarını görmek, sandığım kadar zor olmadı. Gerçekten birlikte olabildikleri için çok mutluyum. Phoebe'nin erkek arkadaşımı gibi davrandığım aylar, neredeyse ateşli bir rüya gibi geliyor.

"Trent geliyor," diye onu uyarıyorum.

Rocky elini kızın yüzünden çeker ve kolunu kızın omuzlarına dolayarak sarılır.

Kızın yüzü buruşur. "İyy. Haber verdiğin için teşekkürler."

"Son belgeyi imzalamak için," diye ekliyorum.

Şaşkınlıkla ağzını açıyor, sonra gözleri gülümsemeye parlıyor. "Oh—bekle, bu eğlenceli olacak."

Rocky bana sanki "Söylemiştim" der gibi bakıyor.

Pencereden Trent'i, Hailey'nin gölgesi gibi peşinden gelerek çimleri geçerken gördüğümde hiç de eğlenceli gelmiyor. Onu getireceği hiç de sürpriz değildi. O,

bir kurşun geçirmez yelek ve silahlı bir infaz mangası gibidir.

Saçları sırtının ortasına kadar uzamış. Kargo pantolonunun üzerine bol kesimli siyah bir Lamb of God tişörtü giymiş. Yürürken başını eğik tutuyor ve bir kitap okuyor. Göğsüm sıkışıyor ve üçümüz hızla ofisimden çıkıyoruz.

Trent eve adım atamadan arka verandada Trent ve Hailey ile karşılaştık. Trent, Phoebe ve Rocky'yi görünce sinirli bir şekilde homurdanarak parke taşlarına adım attı. "İkiniz de geçmeyen bir mantar enfeksiyonu gibisiniz."

"Ne tesadüf. Bu his karşılıklı," diye tersler Phoebe, sonra keskin bir gülümseme atar.

Trent de alaycı bir gülümsemeyle karşılık verir, sonra bana bakar. "Kendine sormalısın Jacob, bu ikisi neden sürekli senin etrafında dolanıyor?"

"Onlar iyi." Kağıdı cam masanın üzerine koydum, kalemi de üstüne.

"Senin paranı sömürüyorlar." Trent, elini belgenin üzerine koydu, gözleri üzerimdeydi. "Küçük kardeşimin istismar edildiğini görmek istemiyorum."

Yorgun bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Tabii."

Phoebe kapıya doğru başını salladı. "Hey, Hails, içeri gelmek ister misin? Yeni fırından cronut aldım da..."

"Hayır," diye araya girdi Trent. "Hay-Hay diyet yapıyor."

"Öyle mi?" Hailey sanki bu onun için yeni bir habermiş gibi kaşlarını çattı, ama Trent onun kilo aldığını fark etmiş ve bunun yemekten kaynaklandığını varsaymıştı.

Trent başını sallayıp elini salladı. "İşte sevdiğin birini korumak böyle bir şey."

Daha sert bir cevap vermekten kendimi alıkoyuyorum. *Karışma*. Bunu halletmem lazım. Aptalca bir şey yapıp Hailey'e bakıyorum. Kitabını başparmağıyla kapatmış, tırabzanda sürünen bir tırtılı izliyor. Onu kucağıma alma dürtüsü ruhumu bir deli gömleğine sıkıştırıyor.

Trent'e bakmak için tüm gücümü kullanıyorum. "Bunu halledebilir miyiz?" diye soruyorum kardeşime. "Bana bir saniye ver." *Tek* bir kağıdı okumak için bol bol zaman harcıyor. Onun gözü önünde olmanın benim için ne kadar acı verici olduğunu görüyor ve bıçağı daha da derine saplamak için bu fırsatı kaçırmıyor.

Kalemi eline aldığı anda nefesimi tutuyorum.

En alt satıra imzasını attığında gözlerimi kırpamıyorum.

"Bitti mi?" diye soruyor bana.

Soru çok ağır geliyor. Çok ağır. "Evet... bitti," derken kafam sisle kaplı.

Trent geri adım atıyor ve sanki dünyadaki tüm stres vücudundan çıkmış gibi derin bir nefes veriyor. "İyi şanslar, Jake. Bunların hepsini yürütürken buna ihtiyacın olacak" — parmaklarını çeviriyor

—"bunu" der. Hailey'e döner. "Hadi, Hay—" Cebindeki telefon titrediğinde durur.

Kaşlarını çatarak cep telefonunu çıkarır. "Bekle..." Verandadan ayrılır ve bakımlı çimlere adım atar, konuşmayı duyulmayacak bir yere gitmek için birkaç metre yürür.

Phoebe masadan kağıdı alır. "Bunu faksalayayım." Ofisime doğru çıkar.

Hailey gözlerime bakmıyor. Kardeşine bile bakmıyor. Dikkatini tırtılın üzerine vermiş.

Hiçbirimiz konuşmuyoruz. Sanki sessizliği bozmak, bu anın akışını durduracakmış gibi geliyor.

Sadece Trent'i izliyorum. Dakikalar geçtikçe, giderek daha da telaşlanıyor. Elini başına götürüyor. Saçlarını kavırıyor. Boynunun arkasından kızarıklık yayılıyor, yavaşça

çenesine kadar yükseliyor. Çılgınca el kol hareketleri yapmaya başlıyor. Yüzündeki ifade, şaşkınlıktan sinirliliğe, oradan da daha karanlık bir öfkeye dönüşüyor.

"Hailey, arkama geç," diyor Rocky.

Hailey kitabını da yanına alır ve bana tek bir bakış bile atmadan onun arkasına geçer.

Saniyeler sonra, Trent cep telefonunu avucuna sıkıştırır ve öfke dolu gözlerle üzerimize fırlar. Öfkesi. Gazabı. Tek bir adama yöneliktir.

KIRK YEDİ

Rocky

HİÇBİR ŞEYİN VARISI (DEVAMI)

"Ne halt ettin sen?" Trent alaycı bir şekilde bana doğru koşar. O bir sapan gibidir, ama ben ona doğru sallanan bir yıkım topuyum. Korkusuzca öne doğru adım attığımda, dengesini kaybeder ve çimlerin üzerine sendeler. Çimlere düşmeden önce kendini toparlar.

Arka bahçenin bu kısmını çitler çevreliyor ve özenle budanmış yeşil duvarın ötesinde, denize vuran sabah güneşi parıltıyor. Yazın yerini erken sonbahara bırakmasıyla ortaya çıkan bu güzel manzara, Trent Waterford'un gözümün önünde her zamanki sevgi dolu aklını kaybetmeye başlamasıyla son derece *muhteşem* hale geliyor.

Gülümsememi zorla bastırıyorum.

Öfkesini Hailey'e yöneltecek mi yoksa yöneltmeyecek mi hâlâ emin olamadığım için bu kolay oluyor. Sinirlerimi yatıştırmak için Trent, kardeşi ve kız kardeşim arasında yeterli mesafe bırakarak terasın kenarında duruyorum.

"Ben mi?" Parmakla göğsümü işaret ediyorum. "Ben hiçbir şey yapmadım," diyorum basitçe. "Sen neden bahsediyorsun ki?"

Sanki benimle kavga edecekmiş gibi bordo renkli düğmeli gömleğinin kollarını yukarı sıyrıyor. Bunu denemesini çok isterim. Kendisine zorla yedirmeye çalıştığı boktan dondurmanın üstüne konacak kiraz, göz çukuruna saplayacağım yumruklarım olacak.

"Bu *sen* yaptın. Bana bu saçmalıkları anlatma," diye homurdandı.

Ona sertçe baktım. "Tekrar söylüyorum, neden bahsettiğini bilmiyorum, Trent." İçgüdüsel olarak elimi taş sütuna koydum. Kız kardeşime ulaşmasını engellemek için. "Belki de hepimize bir ipucu vermek istersin."

Boynunu uzatıp küçük kardeşine, sonra da Hailey'nin oturduğu masaya bakıyor, ama gözleri açıkça cam yüzeye takılmış durumda.

Jake'e bira şirketinin diğer yarısını vermek için az önce imzaladığı belge, Jake'i Koning ailesinin tüm mirasının tek varisi yapan belge... O belge artık orada değil. Phoebe'nin yanında, içeride.

Trent'in yüzü soldu. "Belge nerede?" Verandaya doğru koştu.

Çimlere atlayıp anında önünü kesiyorum, ön kolumu göğsüne dayıyorum. "Bu eve girmen yasak sanırım."

Trent hırlar. "Ne düşündüğün *umurumda değil*." Göğsüme bir darbe indirir, ama ben zar zor sallanırım. Onu bir santim bile daha ileri gitmesine izin vermeyeceğim. Gözlerimdeki yıkıcı bakıştan çekinir. "JAKE!" diye bağırır. "Lanet belge nerede?!"

"Avukatlara fakslandı bile," der Jake sakın bir sesle. "İş bitti dostum. Bunu geri alamazsın."

Trent, ansızın yumruk yemiş gibi geriye savrulur. "Hayır... hayır..." Elleri başının üzerine giderken, zihni çökmekte olan gerçekliğinin durumu yüzünden sersemlemiştir. Hayatı aylardır tuğla tuğla yavaşça parçalanmaktadır, ama enkazın altında kaldığını ancak şimdi fark etmektedir.

"Bu bir şaka olmalı." Kendi kendine başını sallar ve tiz bir kahkaha atar, telefonu yumruğunda sıkıştırır. "Tamam, hanginiz bu lanet olası *eziklerden* bunun komik olacağına karar verdi? Sen mi?" Telefonunu Jake'e doğrultur. "İyi denemeydi, küçük kardeş."

Jake kollarını kavuşturur. "Sana şaka yapmadım, Trent."

"Tabii, haklısın, *evet*. Kes şunu artık." Trent tedirgin bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine verir. "Bunu hemen anladım. Bana şaka telefonu açması ve karımın artık Wolfe servetinin mirasçısı olmadığını söylemesi için bir ucube buldun."

"Ne?" Hailey sahte bir şaşkınlıkla canlanır.

"Bu çok saçma bir şaka, Hay-Hay," diye onu temin eder Trent. "O para hâlâ senin." Jake'e, "*Benim*," diye dudaklarını oynatır, kendini beğenmiş, pis bir gülümsemeyle.

Kandırıldıklarını kabul edemeyen çok fazla kurbanla uğraştım. O, lanet olası ilk kurban olmaktan çok uzak.

Jake ellerini kaldırır. "Seni kimin aradığını bilmiyorum. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Doğru.

Jake, Wolfe malikanesinin yasal varlıklarından olabildiğince uzak durmuştur. Bu da az önce olanlarda onu daha masum gösterir.

"Kim olduğunu tahmin edebiliyorum," diye araya giriyorum, Trent'in tekrar berbat gerçekliğine doğru yavaşça sarmal şeklinde düşmesini izlerken. "Wolfe malikanesinin mütevellisi, sanırım."

Trent zar zor nefes alıyor.

Devam ettim. "Bu sabah erken saatlerde beni aradılar ve Stonehaven'daki kilitli bir kasada ikinci bir tröst belgesi bulunduğunu söylediler. Daha yeni bir belge. Görünüşe göre Varrick, ölümünden sonra servetini kime miras bırakacağı konusunda fikrini değiştirmiş. İmzalanmış, noter tasdikli ve yasal olarak geçerli—her şeyi diğer Thornhall'a bırakmış." Yavaş yavaş biriken öfkelerini içime çektim. "Bana."

Bunların hepsi doğru.

Varrick ve bir avukatla birlikte oradaydım; o sırada beni *yasal olarak* vakfının lehtarı ilan etti. Bu, Hailey'i mirasçı olarak belirlemek için *yasal olarak* sunmuş olduğu belgeyi geçersiz kılacak ikinci bir belgeydi. Bütün bunlar Koning işinin bir parçasıydı.

Hiçbir Şeyin Mirasçısı.

Ancak Varrick'in bu kısmı görmek için burada olması gerekiyordu. Wolfe servetinin tüm faydalarından yararlanmak ve bir kez daha *yasal olarak* fikrini değiştirip serveti benden alabilmek için hayatta olması gerekiyordu. Ama o burada değil.

Ve ayakta kalan son Wolfe benim.

"Sen mi?" Trent yapmacık bir kahkaha attı. "Ne kadar da *uygun*. İkinci bir belge. Gizemli, kilitli bir kasada."

"Gizemli bir kasa değil. Varrick'in ofisindeydi."

"Hayır, ben..."

"Bunu bilirdin mi?" Onu kesiyorum. "Çünkü Varrick öldüğünden beri Stonehaven'ı o *kadar* çok kez ziyaret ettin ki."

Trent sessizce öfkeleniyor.

Kaşlarımı kaldırdım. "Adaya gidip gelmek için beş dakikalık *zorlu* bir tekne yolculuğu olduğu için malikaneyi didik didik aramayı reddettin." Ego. Kibir. Tembellik. Kendisine hiçbir zarar gelmeyeceğini düşünmek. Hayatının her anında annesi tarafından korunduğu için ayaklarının altından halının çekileceğini asla düşünmemek.

İki elini saçlarının arasına geçirip, geriye doğru çekerken saçlarını dağıtır. "Hayır, bunu *sen* yaptın." Öfkeli parmağı bana doğru uzanır. "Sen yerleştirdin. Kim bulduysa..."

"Mülkün vasisi buldu." "Hay-Hay!"

diye bağırır Trent. "Buraya gel!"

"Hailey, yapma," der Jake.

"*Karım*," diye tehdit eder Trent, dişlerini sıkarak.

Yüzüne yaklaşırım. "Kız kardeşime bir daha böyle konuşursan, bu çimlerin üzerinde boğulur ve *lanet* ayakkabımı yersin."

Trent, delici bakışlarımdan gözlerini ayırmaz, ama Hailey'e bağırır, "Mülkün vasisini Stonehaven'a sen mi aldın?!"

"Hayır, sen soktun," der Hailey. "Hatırlamıyor musun? Varrick'in ofisinden geçebilir miyim diye sordu. Sen de evet dedin."

Trent kafası karışmış. Bunu onaylayıp onaylamadığından emin değil. Onaylamıştı. Düşüncesizce. İki bardak viski ve bir çizgi kokain içtikten sonra. Oliver de oradaydı.

"Bu gerçek," diyorum Trent'e. "Yeni tröst belgesi. Onu noter tasdik eden avukatı arayabilirsin. Vekilin numarası onda var."

Trent onu arar. Bu, Everett Tinrock'un avukat kılığına girip noterlik numarası yapması gereken bir durum değildir. Gerçi bunu daha önce pek çok kez yaptık.

Trent gerçek bir avukatla konuşur ve avukat ona her şeyin yasal olduğunu ve Varrick'in sadece fikrini değiştirdiğini söyler. Trent telefonu kapattığında, elini ağzına sürer.

"Yasal olarak itiraz etmek mi istiyorsun? Tamam, ama kazanamazsın," diyorum. "Bu belge sahte değil. Varrick imzaladığında aklı başındaydı. Ve tüm kasaba, onun benimle Hailey arasında kararsız kaldığını ve sonunda *beni* seçtiğini biliyor."

Trent başını sallamaya başlar.

"Wolfe serveti senin değil," diyorum ona. "Ne evlilik yoluyla, ne de *başka bir şekilde*. Ve beş dakika önce" başımı eğiyorum, "Koning serveti de senin değil. O kadar çok sevdiğin küçük kardeşin, her şeyin tek varisi."

Üçüncü çocuk sonunda tacı aldı.

Bunun için sadece iki ölüm, üç ay süren sahte bir evlilik ve onları öldüren dolandırıcıyla birlikte ölen ailemin malikanesinde geçirilen bir yaz gerekti.

Tarihin en zor üç işi. Hiç şüphe yok.

Trent başını sallamaktan kendini alamıyor. "O değil..." Şimdi Jake'e sert bir bakış atıyor. "Babam bunu açıklığa kavuşturacak. Sana her şeyi öylece teslim *etmeyeceğimi* biliyor."

"Babam mı?" Jake kaşlarını çatı. "Annem öldüğünden beri babam İsveç'te. Şirketin hisseleri ya da payı yok. Hiç olmadı. Ne yapacak ki?"

Trent alçak sesle güldü. "Jordan bundan hoşlanmayacak..."

"Jordan rehabilitasyona gidiyor." Jake diğer kardeşlerinin adını söyler. İkinci çocuk. "Ona, bir tesise yatıp ayık kalması şartıyla ona yardım edeceğimi zaten söyledim. Senin için kefil olmayacak."

Trent ağırlığını bir ayağından diğerine aktarmayı bırakır. Olduğu yerde öfkeyle titrer, gözleri benden Jake'e atlar. "Siz ikiniz beni mahvettiniz."

Kaşlarımı kaldırıp indiriyorum, sözlü olarak hiçbir şeyi itiraf etmiyorum.

Sonra Trent, Hailey'e odaklanır. "Sen." Dudakları kıvrılır. "Bunu biliyor muydun? Sen de bu lanet olası... şeyin bir parçası mıydın?"

Hailey parmak eklemlerini yanağına dayamış, utangaç bir tavır takınıyor. Trent bunu hemen anlıyor. Aslında gülümsüyor.

"Seni lanet olası sürtüğüm..." Hailey'e doğru öfkeyle bir adım atıyor ve ben anında yolunu kesiyorum. Yumruğumu *sertçe* ağzına indiriyorum ve o yine geriye sendeliyor, bu sefer kıcı yere çarpıyor.

"Siktir," diye homurdanır. Kalkmaz. Kan tükürür. Sanki düşmüş bir adama sataşıyormuşum gibi bana öfkeyle bakar. *Ne kadar haksızlık.*

"Ne dedim ben?" diye bağıriyorum. "Lanet olası kız kardeşime bulaşma. Biriyle kavga etmek istiyorsan, ben buradayım. Kalk ayağa." Ona işaret ediyorum.

O oturmaya devam ediyor. Ön kollarını bükülmüş dizlerinin üzerine koyuyor.

Evet. Ben de öyle düşünmüştüm. Bütün bu huysuz küçük pislikler aynıdır. Her zaman kızların peşine düşerler çünkü fiziksel olarak onlardan daha güçlü olduklarını bilirler ve yaralanmadan ya da zarar görmeden garantili bir galibiyet isterler.

Gözlerinin yine kaymasını izliyorum ve hafifçe dönüp Phoebe'nin evden çıktığını görüyorum. Verandaya açılan kapının eşiğine omzunu dayıyor. Trent'in rezilliği karşısında dudakları giderek daha fazla gülümsüyor.

Trent'in üzerinde dikiliyorum ve gözleri ayağıma düştüğü için karıma ne söyleyeceğini yeniden düşünüyorum.

"Vay canına, *TK.*" Phoebe şaşırması gibi yapıyor. "Bu doğru mu? Gerçekten bir günde milyarlarca dolar mı kaybediyorsun? Bu seni... iflas ettiriyor mu? Yani, ipoteğini ödeyecek paran var mı... oh, dur, ipoteğin var mı ki? Sen... evsiz misin?" Nefesini tutuyor, elini ağzına götürüyor, sonra parmağını orta parmağına çeviriyor.

Gülümsememi bastırıyorum. Phoebe bana sırtıyor, bu da bu tatlı, *tatlı* zaferi paylaşmamayı zorlaştırıyor.

Trent'in yüzü utanç ve nefretle kıpkırmızı olur. "Kendini benden üstün mü sanıyorsun... *Phoebe?*" Adını alaycı bir tonda söyler. Bunun nereye varacağını biliyorum.

Yere çömelip onun boyuna indim. "Ona orospu, fahişe ya da bu türden herhangi bir şey dersen, suratını o lanet yere gömerim. Sanırım şurada bir köpek boku yığını gördüm. Yemek ister misin?"

"Siktir git," diye mırıldanıyor, artık gözlerime bile bakamıyor. "Ne dedin?" Kulağımı ona doğru çeviriyorum.

"Seni saldırıdan tutuklatabilirim," der daha net bir sesle.

"Meşru müdafaa," derim kendinden emin bir şekilde.

Gülüyor.

"İlk önce Rocky'ye saldırdın," diye Phoebe araya girer.

"Gördüm." "Ben de," diye Hailey ekler.

Trent, Hailey'nin kendisine karşı tavır almasından daha çok şaşırır. Olay yavaş yavaş, sonra hızla, sonra yine yavaşça kafasına yerleşir. "Sen...?" O, çekinir.

Tam o anda, Jake'in elinde "Spirit in the Sky" çalmaya başlar; birine ayarladığı bir zil sesi. Hemen cevap vermez, bu yüzden şarkı devam ederken Hailey sandalyesinden kalkar ve terasın kenarına gelir.

"Boşanma davası açıyorum," diyor Hailey, Trent'e. "Bugün. Sen pek iyi bir koca değildin." Trent şaşkın bir ses çıkarıyor. "Sen de hiç yatmayan berbat bir karıydın."

"Çünkü bana acımasızca şeyler söyledin..."

"Oh *ltffen*." Sanki Hailey samalıyormuş gibi yüzünü buruşturur. "Sana karşı hep *nazıktım*."

Hailey telefonunu kaldırır ve bazı ses kayıtlarını dinletir. Onun "Seni küçük ucube," "Hayatım buna bağlı olsa bile seninle yatmazdım," "Paranı sevdiğim için şanslısın," ve "İyi bir eř gibi dediklerimi yapsan iyi olur" dediğini duyarım. *Evet, siktir et onu*.

Kanım kaynıyor ve Hailey, adamın mesajı alması için yeterince kayıt dinletiyor. Adam sanki dik bir duvar tırmanıyormuş gibi nefes alıyor.

"Bu benim için gerçekten çok zordu," diye itiraf ediyor Hailey. "Bu ğleden sonra, kasaba bana ne kadar kötü davrandığını öğrenecek. Sadece mirasçı olacağımı dşndğın için benimle birlikte olduğunu."

Yüzü soluyor. "Kasaba mı?"

"*Victoria Weekly*'nin elinde ses kayıtları var ve hikayemi yayınlayacaklar. Senin küçük kardeşine nasıl içimi dktğm. Jake'in senden kamama nasıl yardım ettiğini. Hamile olduğumu."

"Hamile misin?" Gözleri ona doğru büyüdü.

Hailey tişörtünü kaldırıp yuvarlak karnını gösterir ve o şok içinde dudaklarını aralarken, "Jake'in bebeğine hamileyim," der.

Jake, Hailey'e o kadar hızlı bakıyor ki boynu neredeyse kırılacak gibi. Benim de beynimde bir plak çizik sesi duyuluyor, ama şaşkınlığımı belli etmiyorum.

Bildiğim kadarıyla Hailey, babanın kim olduğunu hâlâ bilmiyordu. Jake'e onaylayarak başını salladı.

Jake elini ağzına götürür. şarkı kesilir ama arayan kişi iki kez aradığı için hemen yeniden başlar. "Bunu cevaplamam lazım," der Jake ve çimlere adım atar, giderken Hailey'e göz kulak olmam için bana acil ve yalvaran bir bakış atar. Sanki hayatım boyunca bunu yapmamışım gibi.

Trent sersemlemiş durumda. Duygusal, zihinsel ve fiziksel olarak yerle bir olmuş.

"Ben olsam burada kalmazdım," diyorum ona. "Ve *burada* derken, Victoria'yı kastediyorum. Bu kasabada senin için geriye hiçbir şey kalmadı. Jake'in sana ne teklif ederse kabul et, çünkü burada yaşamaktan çok daha iyi olacak. Herkesin seni Trent Waterford olarak gördüğü bir yer, karısına o kadar kötü davranan, karısı teselli için küçük kardeşine koşan, paraya düşkün bir koca. Bunu değiştiremezsin. Bununla savaşamazsın. Sadece yeni bir başlangıç yap ve git."

Zorlukla nefes alıyor.

"Ah, bir de bahis konusunda endişelenme dostum. Hani yaz başında benimle yaptığın bahis var ya? Victoria'nın en zengin adamı olacağını söylediğin bahis? Meğer o adam aslında benimmişim."

Trent, bu kabustan uyanmak için kendini boğmaya çalışır gibi gözlerini kırıpıştırıyor.

"Muhtemelen yirmi bin doları ödeyecek paranız olmadığını biliyorum," diyorum. "Ve aslında buna ihtiyaım da yok.

Zaten benim için o kadar para devede kulak."

ne doğru eğiliyor. Sanki kusacakmış gibi başını ellerinin arasına alıyor. Kendini toparlayabilmesi için tam bir dakika geçiyor. Kıındaki çimleri sildikten sonra, hiçbirimize bakmadan ayrılıyor. Gözleri yere bakıyor. Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış, utanç içinde yürüyor.

Ve iş nihayet bitti.

El ele tutuşup verandada dans eden Phoebe ve Hailey'e dönüyorum. Bir telefonda çalan Avril Lavigne şarkısına göre sağa sola sallanıyorlar. İki de kocaman gülümsüyorlar ve bu biraz bulaşıcı.

Onların mutluluğu. Kız kardeşimi Trent'ten kurtarmak, herkesin, ama en çok da onun, Jake'in ve Oliver'ın omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi. şarkı bittiğinde ve

nefes nefese kaldıklarında, Hailey'nin dikkati Jake'in kaybolduğu yere yöneliyor.

Nefesini kesik kesik aldığı görüyorum. Başının neredeyse fark edilmeyecek kadar eğildiğini ve gözlerinin donuklaştığını görüyorum.

Onu özlediğini görüyorum.

Onunla birlikte olmayı, ve bu öğleden sonra hikaye *Weekly'de* yayınlandığında, bunu başarabilir. "Jake'in bebeği mi?" diye soruyorum ona.

Bana dönüyor, parmaklarıyla oynuyor. "Dün öğrendim." Phoebe şaşırmış görünmüyor, bu yüzden Hailey ile doktora birlikte gittiğini varsayıyorum.

"Oliver biliyor mu?"

Hailey başını sallıyor. "İlk ona söyledim. O..." Dudaklarını ısıırıyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Oliver," diye sözünü tamamlıyorum. *Oliver'di*. Hailey için mutluydu ve bebeğin Jake'in olması muhtemelen umurunda değildi, çünkü Oliver Graves kız kardeşimi eskisi gibi şiddetle ve derinden sevecek, tıpkı o bebeği kendi çocuğu gibi seveceği gibi.

Biliyorum çünkü onu tanıyorum. Hepsini tanıyorum.

KIRK SEKİZ

Jake

"Tanrım." Telefonda neşeli bir ses duyulur. "En büyük ağabeyin bir yılan. Kendini zehirli ve ısırgan sanan, dişsiz, minicik bir bahçe yılanı. Umarım onu ormana fırlatmışsındır."

"Neredesin?" diye soruyorum, telefonu kulağıma dayamış, uzun ve kararlı adımlarla malikanenin arazisinde ilerlerken.

"Sağına bak, Koning. Hızla sana doğru geliyorum." Oliver yalan söylemiyor. Onu ahırlardan atlayarak gelirken görünce çimlerin ortasında duruyorum. On yedi yaşımdan beri sevdiğim siyah bir Hollanda Warmblood atının sırtında ve onu bir Teksas kovboyu gibi, güç ve pervasız bir özgürlükle sürüyor. Sırtışı gökyüzünü ateşe verebilir.

Parlak, hafif bir gülümsemeyle gülüyorum ve telefonu yanıma indiriyorum. Bu sabahki tüm baskı, Oliver Graves'i *gördüğüm* bir an, bir saniye içinde uçup gidiyor. Umursamaz ruhu hiç azalmıyor, bana yaklaşıırken dörtnala koşmaktan tırıs koşmaya, oradan da yürümeye yavaşladığında bile.

"Selam sana, güzelim." Dişlerinin arasında bir kürdanla, gülümsemesi benimkiyle birlikte genişliyor. Telefonda yaptığımız konuşma zihnimden siliniyor.

Atın üzerindeki doğal duruşunu ve rahatlığını inceliyorum. "Hepinizin atlardan nefret ettiğini sanıyordum?"

"Rocky ve Phoebe hayvanları sevmez," diye açıklıyor Oliver, öne eğilip Warmblood'un boynunu sevgiyle okşayarak, "çünkü yalanlarını koklayabildiklerini düşünüyorlar."

"Sen aynı şekilde hissetmiyor musun?"

"Hayvanların insanların algılayamadığı şeyleri hissedebildiğine inanıyorum. Ama tüm hayvanlar beni seviyor, ben de onları seviyorum." Oliver, onun yanında son derece rahat olan ata gülümser. "Bende aldatma kokusu yok." Işıltılı gözleri tekrar benimkilere döner. "Bazı duyguları taklit etmene gerek yok."

Ciğerlerim yeniden doluyor.

"Gülümseyebilirsin, Koning. Benden hoşlandığını düşünmeyeceğim. Zaten hoşlandığını biliyorum."

O bambaşka bir şey, asla gitmesini istemediğim bir şey ve boğazımdan çıkan hüsrana dolu ses, yüzümde gerçek bir gülümseme yaratıyor. "Sen aradın." Ona başımı sallıyorum.

"Sen geldin, ya da teknik olarak *ben* geldim." Göz kırıyor, sonra atı benden birkaç adım ötede durduruyor. "Kardeşinin kurnaz işleriyle kafanı yormana gerek yok." Attan iniyor, çizimleri yere çarparak. "Her şey halledildi. Yatağının altındaki canavar sadece seni gıdıklamaktan fazlasını yapıyor..."

"Oliver."

“Uh, ciddi olmamı istiyor,” Oliver dudaklarıma bakarken inler, sonra dilini kullanarak kürdanı yerinden oynatır. Kanım kaynar, onu öpmekten daha fazlasını yapmak için şehvetli bir dürtü hissedirim ve aynı zamanda gülümsemem geri gelir. Oliver her iki tepkiden de fazlasıyla memnun görünür. “Bu atın adı ne?” diye sorar, elini Warmblood’un yan tarafında gezdirerek.

“Resmi adı Knight Rider—ama ben ona Kit diyorum.” Yaklaşırım ve at, boğazından memnuniyetle titreyen bir uğultu çıkararak yumuşakça kişner. Burnunu okşarım.

“Kit.” Oliver, attan çok bana gülümsüyor. “Neyse ki buradayım. Yoksa şimdiye kadar Kentucky’ye giden bir römorkta olurdu.”

Trent’in bana karşı son isyanı — görünüşe göre en sevdiğim atları sanki kendi atlarıymış gibi satmaya çalışıyormuş. “Bunu nereden öğrendin?” diye soruyorum.

“Oh, bana her şeyi anlattı. Bahçe yılanlarıyla arkadaş olmak işe yarıyor. ‘Sevgilinin Sevgilisinin Düşmanını Yakınında Tut’ çok eğlenceli bir oyunun adıdır.”

“Öyle mi?” Parmaklarımı saçlarımin arasından geçirdim. “Sence ben neyim, Hailey’in sevgilisi mi?”

Üçümüz arasındaki ilişkiyi hiç tanımlamadık. Yaz boyunca bir kez bile. Serbest sevgi, sessiz teselli ve meydan okumayla dolu ateşli merakların yaşandığı o ateşli rüya geceleri, Stonehaven’dan ayrıldığımız anda sona erdi. Beklendiği gibi, yazın sisiyle birlikte solup gittiler ve yerini sonbaharın işkence gibi özlemine bıraktılar.

O zamandan beri uykusuz geceler geçiriyorum. Evdeyken hayatımın en kötü uykusunu uyudum. Yalnız kaldım. Hailey’in uyumasına yardım etmek için onunla seks yapmanın benim açımdan, belki de Oliver’ın açısından da bencilce olduğunu fark ettim. Sanırım hepimiz birbirimize bakıyorduk ve daha fazlasını hissetmek için birbirimizi kullanıyorduk. Yatak odasının dışında sınırları, tanımları ve katı, sert çizgileri olan bir ilişkiye tam olarak bağlanmaktan çok korkuyorduk.

Sevdiğimiz kıza yardım etmeye başlamak ve işi orada bırakmak kolaydı. Onu seven adama aşık olmak ise daha da kolaydı.

Ekim ayının ilk haftasındayız ve bundan sonra nereye gideceğimizi bilmiyorum. Ama korkmuyorum. Oliver’ın karşısında dururken, Hailey’nin benim çocuğuma hamile olduğunu bilsem de, bunun mantıksız olduğunu bilsem de —üçümüzün birlikte olması— korku beni yakalayamıyor ve boğamıyor.

Belki de şüpheyi bir kenara bırakıp, yıkılmaz bir duvar gibi inancı besleyen insanlarla birlikte olmanın güzelliği budur. *Birlikte olmak* bir kale gibi hissettiriyor.

“Terimler, etiketler, anlamlar,” diye düşünür Oliver. “Hailey’in sevgilisi. Hailey’in gece yarısı sevişmesi. Hailey’in geçmişi. Hailey’in bugünü. Hailey’in bebeğinin babası.” Şaşkınlığımı fark eder, bana doğru eğilir. “Evet, biliyorum.” Geriye doğru sallanır. “Bana daha önce söyledi. Muhtemelen sana da söylemiştir diye düşündüm, eğer söylemediyse” —dişlerinin arasından nefes alır— “daha sonra af dilerim.” Beni iyi okur. “Ama sana söyledi.”

“On dakika kadar önce.”

Gülüyor. “Hâlâ şoktasın.”

“Evet.” Onu baştan aşağı süzdüm, sonra daha da kararsız bir şekilde yerimde kıpırdadım. “Senin için biraz endişeliyim.”

Oliver gözleriyle gülümsüyor. “Bebeğin Graves değil de Koning olmasına sevindim. Söz veriyorum, çocuğunu seveceğim ve ona çok iyi bir şekilde nasıl kötü olunacağını öğreteceğim.” Kaşlarını oynatıyor.

Donakaldım. “Kız mı?”

Anlayışla yüzünü buruşturur. “Kızın olacağını sana söylemedi mi?”

Kalbim bir an durdu ve kahkaha attım, gözlerim dolup yanmaya başladı. *Hailey ve benim bir kızımız olacak.* "Hayır, söylemedi."

"Siktir." Beni baştan aşağı süzer. "Hiçbir şey duymamış gibi davranmak ister misin?"

"Sanmıyorum." Ellerimi boynuma kaydırıyorum. *Kızım. Hailey.* "Oliver." Ona daha uzun süre bakıyorum. Aramızdaki hava elektrik çarpması gibi değişiyor, nabzımı hızlandırıyor, kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. Çünkü bakışlarımız çok derine iniyor. Nefesi hafifçe kesiliyor. İkimiz de kıpırdamıyor olsak da, sanki çarpışıyormuşuz gibi hissediyorum. "Ben sadece Hailey'in değilim," diyorum ona. "Sanırım senin de oldum."

"Sanırım haklı olabilirsin," diye fısıldıyor, gözlerimiz tehlikeli bir hızla birbirini tarıyor. "Bu konuda ne yapacaksın, Koning?"

"Bunun sadece bir yaz aşkı olmadığından emin olacağım. Bu bitiş çizgisi olamaz ve sen hedefini değiştirmeden, ben değiştirim."

"Seninle birlikte değiştirim," diyor. "Ağır işleri yapmaya alışkınım."

Gülümsemeye başlıyorum. "Öyle mi?"

"Oh evet. Sanırım bana ihtiyacın olacak."

"Senin de bana ihtiyacın olacağını sanıyorum," diyorum, bakışlarımız özgürce dolaşırken. Bu tarlada birbirimizin içindeymiş gibi hissediyorum, ama fiziksel olarak birbirimize dokunmadık bile. "Kalıcı olarak taşın," diyorum açıkça. "Bu malikanede bizimle yaşa."

Burnundan derin bir nefes alıyor, dudakları daha da yukarı kıvrılıyor. Gözleri daha parlak parlıyor. "Diğer tekliflerimi kontrol etmem gerek."

"Diğer tekliflerin mi?" Dudaklarına bir göz atıyorum, sonra dinamit ve gazyağı gibi bir gülümsemeye benden uzaklaşmasını izliyorum ve o kadar kendimden geçiyorum ki, o kadar ona kapılıyorum ki, başka yere bakmak benim için gerçek bir ölüm gibi hissettiriyor. "Şu anda zorlanıyor musun?"

"İşleri ilginç kılıyor." Kit'in deri dizginlerini tuttu, sonra bana selam verdi. Hafifçe güldü. "Bana öyle bakma."

"Nasıl?"

"Sanki sana işkence ediyormuşum gibi." Eğleniyor ve kürdanın ucunu çiğniyor. "Zaten bir kez beni sikmene izin verdim." Oliver'in içine girmiştım, ama bu benim istediğim kadar derin değildi.

"Bir kez yeterli olduğunu sanmıyorum."

Oliver, sanki tavşan deliğine düşen kendisiymiş gibi bakışlarımı sabit bir şekilde takip ediyor.

"Katılıyorum."

—

Eve tek başıma döndüğümde, sadece Rocky'yi buluyorum.

Veranda sandalyesinin iki ayağı üzerinde geriye doğru dengede duruyor, gerçek bacakları masanın üzerine atılmış, telefonunda *Candy Crush* oynuyor.

"Hailey nerede?" Onu görmek için sabırsızlanarak içgüdüsel olarak soruyorum.

Rocky ayaklarını masadan indiriyor. "Phoebe ile kitapçıya gitti. Kardeşin öfke nöbeti geçirirse diye kızların burada takılmasını istemedim. Kaybedecek bir şeyi kalmadığını düşünmeden önce ona bir teklifte bulunmanı öneririm."

En kötü senaryoları önceden tahmin etmekte çok iyiler. Bu da bana, aşağılanmış olduktan sonra misilleme yapmayı seven kurbanlarla kaç kez karşılaştıklarını merak ettiriyor.

Kaç kez hızlı bir kaçışa ihtiyaç duymuşlardır acaba? Dolandırıcılığın yapıldığı yerden kaçmadıkları için bu durum ne kadar farklı olmalı.

"Tamam." Kardeşimle ilgilenmeye gitmeden önce, Rocky'nin yanına yürüyorum. "Kız kardeşin hakkında." "Kız kardeşim hakkında," diyor somurtkan bir sesle.

Grey/Rocky/Brayden'in

sevdiği insanları korumayacağı bir durum düşünemiyorum, karşısındaki kim olursa olsun. "Eğer bu, bana ona karşı *ciddi* olmadığını söylediğin başka bir konuşma olacaksa, Jake, o köpek pisliği yığınına atacağım yüz senin yüzün olacak."

Gülüyorum. "Aslında tam tersi. Tek istediğim Hailey ile ciddi bir ilişki kurmak. Bütün bunlardan sonra onunla birlikte olmamayı hayal edemiyorum, Bray."

Doğum adını duyunca gülümsüyor. "Peki ya Oliver?" Sanki zaten biliyormuş gibi. Gözlerinde gerçek bir soru yok.

"Ve Oliver," diyorum

içtenlikle. O başını sallıyor.

"Onları seviyorsun."

"Onları seviyorum," diyorum daha kararlı bir sesle. "Hayatımın geri kalanında onlara bakacağım ve senin de hepsini hayatın pahasına koruduğunu biliyorum. Bu yüzden benim duruşumu bilmeni istedim."

"Zaten biliyordum ve yalan söyleyebilirdim, ama söylemeyeceğim." Zoraki bir gülümseme takınıyor. "Bunu yüksek sesle duymak güzel." Saatine bakıyor. "Trent konusunda yardıma ihtiyacın var mı?"

"Gerekirse seni

ararım." "Harika.

Gitsen iyi olur."

Trent ile olan konuşma, otuz dakikalık şiddetli bir migren gibi geçiyor. Ona ailemizin Londra'daki dairesini teklif ediyorum — bir yatak odası, bir banyo, yeni tesisata ciddi şekilde ihtiyaç duyan bir daire. Sanki *ona* bir iyilik yapıyormuşum gibi kabul ediyor ve hemen o anda, o yerde valizlerini toplamaya başlıyor.

"Bu küçük kasaba abartılmış bir çöplük. Her zaman bir şehirde yaşayacağımı biliyordum. Günlerini sıkıntıdan patlayarak geçir, Jacob. Burada *hiçbir şey* yok."

Sevdiğim her şey Victoria'daydı.

—

İstedğimden saatlerce daha uzun süre bira şirketiyle ilgili telefonlara cevap vermek zorunda kalıyorum. Kendimi oradan koparabildiğimde başım zonkluyor ve heyecanla nabzım hızlanıyor.

Öğlen.

Öğlen geçti.

Hailey. Artık düşünemiyorum. Aklımı kaçıracağım. Porsche'min anahtarlarını alıp hızla dışarı çıkıyorum. Mavi araba, at nalı şeklindeki geniş araba yolunda park edilmiş.

Sadece kapıyı açıp geriye doğru yükselen malikaneye baktığımda hızımı kesiyorum. Sarmaşıklar taş duvarları sarmış. Kırmızı gül çalıları çiçek açmış. Rüzgâr ağaçları sallayıp hışırdatıyor ve öğleden sonra ışığı pencere camlarına vuruyor.

Çok güzel.

Sevgiyle gülümsüyorum. Kate, hayaletli malikanenin hayaletlerinden arındırıldığını görmeyi çok isterdi. "Seni sonra ararım, Kate," diye fısıldıyorum. Küçük kız kardeşim geri dönemez. Kate Koning Waterford'un öldüğü ilan edildi, ama bu haberi duyduğunda çok sevinecek.

Elimizden geldiğince sık sık iletişim kuruyoruz. Sadece telefon görüşmeleriyle olsa bile, sesindeki neşe ve mutluluğu duymak güzel. Onun için umduğum şey buydu.

Arabaya biniyorum, motoru çalıştırıyorum ve hızla yola çıkıyorum.

Şehre kadar olan yol boyunca direksiyonu sıkıca kavrarım. Farkındalık dalgaları, sanki belime kadar okyanusa batmış, deniz tarafından yutuluyormuşum gibi üzerime çöküyor. Bir kızı sevebileceğim bir hayatım olacak ve o, annemin kullandığı bir araç ya da kardeşimin oyuncağı olmayacak.

Hailey'i ve kızımızı güvende tutabileceğim. Onun sevdiği kasabada.

Bu duygu beni alt üst ediyor. Nefesimi kesiyor ve arabaları trafiğe kapatılan Main Caddesi'nden bir sokak ötedeki yere vites değiştirip paralel park ederken zar zor kendimi tutuyorum. Yerel halk, önümüzdeki hafta sonu yapılacak yıllık Hasat Festivali için hazırlık yapıyor. Sonbahar dekorları kuruluyor

—korkuluklar, balkabakları, saman balyaları, elma sepetleri, caddeyi boydan boya kaplayan devasa HASAT FESTİVALİ afişi.

Arabayı kilitleyip Main Caddesi'ne doğru koşuyorum. Yolun bu kadar uzağından kitapçıyı göremiyorum. Etrafta merdivenler, tahta kasalar ve dolaşan insanlar varken göremem.

Lütfen hala orada olun.

Aramayı akıl edemedim. Hâlâ orada olacaklarını varsaydım, ama Rocky'nin bana Phoebe ve Hailey'nin nereye gittiğini söylemesinden bu yana saatler geçti.

Adımlarım uzun ve telaşlı, sağa sola onu arıyorum. Bir meşe palamudu dalının altından geçiyorum ve yerlilerin bana baktığını, fısıldadığını, *her şeyi bildiğini* hissediyorum. Çocukken hiçbir sorumluluğum olmadan, sonra da yetişkin olarak bir sürü iş ve yapılacaklar listesiyle bu caddede koştuğum, hayatım boyunca tanıdığım insanlar.

"Merhaba, Jake." Bazıları elini uzatıyor. "Kardeşin için üzüldüm. Hiç bilmiyordum..."

"Teşekkürler, Nathan," diyorum, o omzuma hafifçe vurduğunda. Gazetede çıkan

Hailey'nin haberi

kesinlikle herkese ulaşmış. Onun yanından geçiyorum ve daha fazlasını duyuyorum. "İyi misin, Jake?" ve "Trent'in çürük elma olduğunu hep biliyordum, Jake" ve "Aferin sana, Jake. O kıza yardım ettiğin için."

Daha az meşgul olduğumda ona tüm övgüyü vereceğim. "Hailey Thornhall'ı gördünüz mü?" diye soruyorum.

Bayanlar neşeyle caddenin aşağısını işaret ediyorlar ve o anda kasabanın Hailey ile benim birlikte olmamızı desteklediğini anlıyorum.

Adımlarım hızlanır.

"Festival için hava harika olacak, Jake!"

"Harika, Amber," diye sesleniyorum, dikkatim dağınık. Dikkatim çok dağınık... güzel bir platin sarışın kızı bulmak için kritik bir arayışın içindeyim.

Kitapçı görünür görünmez hızımı kesiyorum. Phoebe boya rulosunun uzantısıyla uğraşırken, Rocky alüminyum merdiveni tutarak karısıyla sohbet ediyor. Ön taraftaki kara tahta tabelada

"YENİLEME ÇALIŞMALARI NEDENİYLE KİTAPÇI KAPALI" yazıyor.

Baubles & Bookends logosu kısmen boyanmış durumda. Hailey orada değil.

Hayal kırıklığı omuzlarımı düşürmeye çalışıyor ama ben caddenin ortasında aceleyle ilerliyorum. Sonra ayaklarım altımda donmuş gibi kalıyor.

Hailey, Oliver'la birlikte çeşmenin başında.

Yumuşak yanağında kırmızı boya izleri var ve Oliver gömleğinin eteğiyle yüzünü siliyor. Kumaşı çeşmede ıslatmış olmalı. Yanağındaki kırmızı lekeyi temizlerken, ona gülümsüyor ve muhtemelen flört ediyor.

Hailey ilgisiz davranıyor, ama Oliver ondan minicik bir gülümseme koparıyor ve bu gülümseme Oliver'ın yüz hatlarını aydınlatıyor. Sanki beni eve çağıran bir deniz feneri gibi. Kendimi oraya doğru çekiliyorum. Yavaşça tekrar ilerliyorum.

Onları birlikte görmekten bıkmayacağım. Bu, zaman kapsülüne hapsedilmiş bir aşk. Eski bir aşk. Ve Oliver haklı, bu aşk paslanmıyor. Zorlu iklimlere dayanacak şekilde yaratılmış. Böylece masallar ve buz sarkıtı rüyalar kışın eriyip gitmiyor.

Benim aşkım yeni. Yazın büyüünde doğdu. Aralık ayına ulaşmak için yaratıldı. İkisi, bence, doğal bir şekilde bir arada var oluyor.

Oliver beni ilk fark ediyor, gülümsemesi genişliyor. Hailey'i döndürüyor ve o beni gördüğü anda, yüzündeki ifade duyularımı silip süpürüyor.

Sanki serbest düşüşteymiş gibi görünüyor.

Sanki itiliyormuşum gibi hissediyorum. Ona doğru ilerlemeye devam ediyorum. Yürüyorum, yürüyorum, yaklaşıyorum, yaklaşıyorum. Ta ki adımlarım hızlanana kadar; onu kollarımda hissetmeye ihtiyacım var, bana sarılmasını istiyorum.

Koşmaya başlıyorum.

Gözleri dolarken elleri ağzına gidiyor. Başını sallıyor. Kollarını uzatıyor.

Onunla çarpışıyorum ve alkışlar ve hızla atan kalbimin sesleri eşliğinde onu göğsüme çekiyorum. O alnını alnıma değdirirken ben de elimi saçlarına kaydırıyorum.

Gülümserken fısıldıyorum: "Bütün gece boyunca, sevgilimin yanına uzanıyorum —sevgilimin—hayatımın ve gelinimin."

Gözyaşları arasında gülüyor. " 'Deniz kenarındaki mezarında.' "

"Mezarında değil," diyorum.

"Hayır mı?" Dudaklarıma yaklaşıyor.

"Hayır." Onu öpmek üzereyim. "Sadece deniz kenarındaki krallığımızda."

KIRK DOKUZ

Rocky

Gece yarısı. Geç kalma.

Kız kardeşimden gelen mesajı okudum ve telefonumu cebime koydum. Tam o sırada yanımdaki Jake'in de kendi telefonunda aynı mesajı kontrol ettiğini gördüm.

Aceleyle çıkmaya niyetimiz yok. Henüz gece yarısına çok var.

Ön kollarımı onun katamaranının metal korkuluğuna dayayıp, güneş su üzerinde batmaya başlarken bir bira şişesini gevşekçe kavradım. Hayır, her şeyin başında, burada olacağımı düşünmemiştim — *Jake'in* teknesinde, herhangi bir plan ya da komplo olmadan, sanki o benim en iyi arkadaşım olmuş gibi (bu ne anlama geliyorsa) isteyerek bira içiyor olacağımı.

Ama yine de, bu kasabada doğduğuma da asla inanmazdım.

Evim. Bebekken benden koparılmış.

Victoria'nın sevilen siması Jake'in yanında dururken, başka bir hayatta birlikte büyüyebileceğim bir adamın yanında dururken, kendimi daha çok Brayden Wolfe gibi hissediyorum — ailesi için geri dönen oğul ve kardeş. Karşılaştıkları acımasızlığa karşı adaleti sağlayan kişi.

Sadece suya ya da batan güneşe değil, uzağa bakıyorum. Jake'in marinadaki iskelesinden Stonehaven'in mükemmel manzarası görünüyor. Yalnız bir adadaki malikane.

Jake, yanımdaki korkuluğa kollarını dayayıp, bir Koning Lite'ın boynunu sıkıştırıyor. "Onunla ne yapacaksın?"

"Bazı fikirlerim var." Birayı dudaklarıma götürüyorum. "Kesinlikle orada yaşamayacağım." "Tekne yolculuğu," diye tahmin ediyor. "Çok uzak."

Birayı yutuyorum. "Orada hayaletler var."

Jake ciddiyetimi ölçüyor, sonra kahkahayla gülüyor. "Ah dostum, hayatında karşılaştığın onca şey varken, sen hayali şeylerden korkmayı mı seçiyorsun?"

"Kötü şans benim kontrolümün çok ötesinde," diyorum dürüstçe. "Hayaletler de öyle."

Kahkahası hafif geliyor. Özgür. Trent gittiği için 180 kiloluk bir yükten kurtulmuş. O pislik olmadan iki haftadır huzur içindeyim ve bu süreyi uzatmak için sabırsızlanıyorum. Ama bu sükunet bana garip geliyor.

Biraz daha bira yutuyorum.

Jake elindeki şişeyi çevirir. Etiket ona dönüktür. "Onu satmayı düşünüyorum."

Kaşları havaya kalkıyor. "Aile şirketini mi?" Uzun bir ısıklık çalıyorum. "Koning hanedanlığının sonu."

Bu yüzden Trent şirketi asla satmaz ve kendini bu baş ağrısından kurtarmazdı. Bu şirket sadece nesillerdir Jake'in ailesine ait olmakla kalmıyor, aynı zamanda Amerika'nın en eski ve en tanınmış bira şirketlerinden biri.

Prestijli ve bir aile şirketi *olarak* biliniyor. Bir şirkete satmak, Koning ismine ve değerlerine ihanet olarak görülecektir. Ama içimden bir ses, Jake'in zaten ailesiyle aynı değerleri hiç benimsemediğini söylüyor.

"Kendimi şirketin herhangi bir işini yürütürken hiç hayal etmedim," diyor Jake. "Ve Hailey ile kızımız için orada olmak istiyorum, yönetim kurulu toplantılarına çekilip 7/24 telefonda olmak istemiyorum."

Onu anlıyorum. "Zaten her zaman satacaktın," diyorum, bunu şimdi fark ederek. "Şirketi asla yönetmeyecektin."

Birani ağzına götürüyor. "Zaten telefon görüşmeleri yaptım. Sanırım en az elli milyar dolara satabilirim."

Vay canına. İçimden derin bir kahkaha kopar. "Victoria'nın en zengin adamı olarak benimle rekabet etmeye mi çalışıyorsun, Jake?"

"Bunun için başka bir şirketi daha satmam gerekecek sanırım." "Doğru."

Hailey'nin vasiyeti geçersiz kılındığında Wolfe servetinin kime kalacağı konusunda uzun bir tartışma yaşanmadı. Ben daha tek kelime etmeden, hepsi de servetin gerçek son varise kalması gerektiği konusunda hemfikirli.

"Bu miras her zaman Rocky'ye ait olmalıydı," dedi kız kardeşim.

Ben de onların olmasını istiyordum. Her şey ayarlandı. Verecek mülklerim ve aramızda bölüşecek o kadar çok param var ki, akıl almaz bir durum.

Zengin olduğumu bildikleri halde, vaftiz anneler ve vaftiz babamın tek kuruş bile istememesine hayret ettim. Sadece başlangıçta söz verilen Koning işi için parayı istediler. Jake'ten her birine bir milyon dolar ve gittiler.

Bunca zaman boyunca onlar hakkında en kötüsünü düşünmüştüm, ama bilmiyorum... Bazı günler, en kötüsünün kaçtıkları adam olduğuna inanmaya başlıyorum. Belki de hiç de manipülatif değillerdi. Sonra Phoebe konusunda Everett'in bana yaşattığı zihin oyununu hatırlıyorum ve onlardan nefret etmeye geri dönüyorum.

Uzun bir yudum aldıktan sonra, "Kitapçının üstündeki çatı katı," dedim. "Ne olmuş ona?"

"Onu senden satın almak istiyorum."

Gülümsemeye başlıyor. "Orada Phoebe ile mi yaşayacaksın?"

"Muhtemelen önce tadilata gireceğiz." Trevor bıçaklandığında kanlı hale gelen döşeme tahtalarını sökmemiz gerekecek. Küçük kardeşimi düşünüyorum. "Trev, sokakta bir daire bulana kadar bizimle kalacak gibi hissediyorum." Phoebe ile o, vahşi bir kedi ile sokak köpeği gibi geçindikleri için bu çok ilginç olacak. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. "Sidney havuz evine mi taşındı?"

"Resmen, dün." Reynolds'ların kayıkhanesindeki kirayı tek başına karşılayacak parası yoktu, bu yüzden Jake ona bedavaya kalmasına izin veriyor. Her zamanki gibi kahraman.

Bira bardağını ona doğru kaldırdım. "Kulüpte iki garsonunu kaybettiğini duydum, üstelik onları kovmana bile gerek kalmamış. Kendi başlarına çekip gitmişler."

"Bana iki haftalık ihbar süresi verdiler."

"Phoebe'ye sana iki saat önceden haber vermesini söyledim." Bir yudum bira içtim.

"Teşekkürler, ahmak." Bira bardağını çevirip suya bakıyor. "Kendi istekleriyle istifa ettiklerine sevindim."

Yüzümü buruşturuyorum. "Böylece onları kovmak zorunda kalmazdın, değil mi?"

“Onları tutmanın bir yolunu bulurdum, ama birlikte çalışıp bir şeye sahip olmalarını seviyorum.”

Mystic Pizza gibi, fark ediyorum, gözlerimi devirip gülüyorum. Kahretsin. Bu karşılaştırmayı daha önce nasıl yapmadım? Kızlar artık bir pizzacıya sahip olmak yerine bir kitapçıya sahipler. Kitapçı onların adına kayıtlı. Artık benim değil.

“O kadar klişeler ki,” diyorum, ama gülümsemeden edemiyorum. Jake de gülümsüyor. “İstediğin her şeyi aldın mı?” Düşünceli bir şekilde yavaşça başımı sallıyorum. “Evet. Aldım.”

İntikam.

Aşk.

Güç.

"Ve sürekli düşünüyorum, *buna bedelini ödemeye değer miydi?* Ama neredeyse hiç bedel ödemek zorunda kalmadım." Jake'e bakıyorum. "Ölüm meleğinin gelip bedelini almasını bekliyorum."

"Sen ve Phoebe hayatınız boyunca bedelini ödediniz," diyor Jake. "O çoktan tahsil etti."

Bu sözler beni neredeyse yıkıyor. Öne doğru eğilip başımı korkuluğa yaslıyorum, gözlerim yanıyor. Eli omzumda kalıyor ve Phoebe ile benim yaşadıklarımızı derinden anladığını fark ediyorum. Birlikte olamayacağınız, onu başka bir adamla görmek zorunda olduğunuz ve onu o korkunç adamdan korumak zorunda olduğunuz bir işte, bir kızı sevmenin duygusal çalkantısını yaşadı. Bunu üç ay boyunca yaptı.

Ben bunu on yıldan fazla bir süredir yapıyorum.

ELLİ

Hailey

Gece yarısına üç dakika kala, Phoebe ve ben yün paltolarımızı ve bağcıklı botlarımızı giyip Victoria'daki eski mezarlığı dolaşıyoruz. Ayaklarımızın altında yapraklar hışırdıyor ve liken kaplı mezar taşlarının üzerinde sis asılı duruyor. Bir baykuşun ötüşü dışında, ortalık ürkütücü bir sessizlik içinde. En iyi arkadaşımın sanki Disney World'deymişiz gibi sırtmasını görmek beni şaşırtmıyor.

Phoebe'nin tuhaf ve korkutucu şeyleri ne kadar sevdiğini her zaman sevmişimdir. O, benim korkularımı azaltır.

Neredeyse farkında olmadan elini uzatıyor ve ben de parmaklarını sıkıca tutuyorum. Yoldan uzaklaşıp tepe dikleşirken, yuvarlak karnımı korumak için elimi üzerine koyuyorum. Bebeğim çok hareketli, dünyayla tanışmak için sabırsızlanıyor ama henüz zamanı gelmedi.

Aralık ayında buraya gelecek.

İki ay daha dayanabilirim.

Olly, onun huzursuzluğunun sürekli yüksek sesle okuduğumuz kitaplardan kaynaklandığını söylüyor. Şu anda içinde bulunduğu dar ve karanlık yerden çok daha büyük bir dünya olduğunu hissediyor. Kendi sınırlarından kaçmak için mücadele ederken, onu şimdiden seviyorum. Tıpkı bir kuledeki prenses gibi.

Bir kökün üzerinden atlıyorum.

Phoebe boynundaki altın kalp şeklindeki madalyonu okşuyor. "Sence buraya ilk gelen biz miyiz?" diye fısıldıyor.

"Onlara geç kalmamalarını söylemiştim," diye fısıldıyorum. "Bence son dakikada gelen biziz." Alaycı bir şekilde gülüyor. "*Erken* geldik. On dakika kadar."

Jake'in bana hediye ettiği kahverengi deri Tiffany Gondolo saatimi kaldırıyorum. Beni internette onu hayranlıkla incelerken görmüştü. "Bir dakika kadar geç kaldık." Saati onun yüzüne tutuyorum.

O daha da yüksek sesle alay eder. "Saçmalık. Tek yapman gereken yan taraftaki küçük düğmeyi çevirmek, o zaman on dakika erken gelmiş oluruz. Zamanı geri al, Hails."

"Yapmayayım," diyorum, sesim çok kalın çıkıyor, gözlerim onun derin gözleriyle buluştuğunda doluyor. Elim sıkıyor, ben de ona karşılık veriyorum, o da "Ben de," diyor.

En başlarda, muhtemelen başka isimler kullanan Elizabeth ve Addison adında iki kız vardı. Tıpkı çocukluk arkadaşlıklarının, sıcak bir yaz gününde paylaşılan bir kar küresi gibi masum bir şeyden başlamamış olması gibi. Muhtemelen bu sadece bir hikayeydi.

Onların hikayesini geride bırakmaktan memnunum, artık her ayrıntıyı bilmek zorunda kalmanın sıkıntısını yaşamıyorum. Kurgu ya da gerçek — onların hikayesi artık bizimkiyle hiçbir ilgisi yok. Biz kendi hikayemizi yazıyoruz. Kalemler elimizde. Kolayca silinemeyecek, silinmez mürekkeple.

Phoebe'nin, hikayemizin annelerinkine benzemesi, tarihin tekerrür etmesi fikrinden rahatsız olduğunu biliyorum, ama o önemli bir şeyi unutuyor.

Başlangıcımızda sadece iki kız yoktu.

Mezarlığın en derin kısmındaki açıklığa geldiğimizde, çocukluğumuzun erkekleri bizi selamlamak için dönüyorlar.

En son gelenler biziz. "Tıpkı eski günlerdeki gibi," diyor Phoebe bana ve ikimiz de gülümsüyoruz, uzun zaman önce karma yatılı okulda yaptığımız bir işi hatırlayarak. Hepimizin mezarlığa gizlice girip bir şişe içkiyi el ele dolaştırdığımız günü.

Ancak şimdi Oliver'in elinde alüminyum bir matara var ve onlar artık çocuk değiller. Onlar sertleşmiş, zamanın yıprattığı dolandırıcılar.

Rocky bu anların her birinden nefret ediyor gibi görünüyor, ama gerçek bundan daha uzak olamaz. Özellikle de Phoebe ona yaklaşıncı ve o karısını koluna aldığı anda.

Ben de bu gruba katılıyorum, Jake'in yanına kayarak çemberi tamamlıyorum.

En yeni üyemiz. Onun sevgi dolu bakışları benimkilere dokundukça, sanki beni seviyormuş gibi, sıkışık gülümsemem yanaklarımı buruşturuyor.

O seni seviyor, Hailey. Ah, küçük bir kasabada sevilmek. Sadece bir adam tarafından değil, *iki adam* tarafından... Oliver kolunu Jake'in omzuna atıyor ve gülümsemesi bana doğru iniyor. Biraz rüya gibi, ama uyanık olduğumdan eminim.

Rüyalarımda bile hiç bu kadar huzurlu ve mutlu hissetmemiştim.

"İkinizin de beş dakika geç gelmesi ne kadar da nazık," diyor Rocky alaycı bir tonla. "*Otuz saniye* geç," diye düzeltiyor Phoebe, parmağını ona doğru uzatarak.

Rocky, Phoebe'nin bileğini tutar. Sadece elini tutmak için. "Görüyorum ki yalan oyunu oynuyoruz." "Artık buradayız," diye araya girerim. "Tamamen sağlam. Hepsi doğru."

"Evet, tam zamanında." Rocky kaşlarını kaldırır. "Nova, Arama Kurtarma'yı aramaya ramak kalmıştı."

"O sendin," diye karşılık verir Nova, soğuk avuç içlerine üfleterek. Jake ve Oliver güler.

Rocky serbest eliyle onlara orta parmak gösterir ve Trevor, Olly'den matara kaparak havaya kaldırır.

"Önce kadeh kaldıralım," der Trevor.

Bunun nereye varacağını kimse bilmiyor. Belki de sadece içmek istiyordur. Rocky, kardeşimizin alkolü bırakması için uğraşıyor.

Sonra şöyle der: "Ölenlere."

Oliver eğleniyor. "Bu bir pişmanlık çemberi mi? Öldürdüğümüz insanlara saygı mı gösteriyoruz?"

"O kadar yüksek sesle konuşma," diye azarlar Rocky.

Phoebe somurtuyor. "O *iğrenç* adama kadeh kaldırmayacağım." Babası.

Nova bu konuşmayı ateşe vermek ister gibi görünüyor. Rocky de ondan geri kalmıyor.

"Kimse senden bunu istemiyor, PG," diye tersler Trevor, sonra yavaşça çemberdeki hepimizin gözlerine bakar. Kolunu tekrar havaya kaldırır. "Rocky'nin ailesine." Matara ile yanımızdaki yontulmuş mezar taşları sırasına doğru işaret eder.

Brayden Wolfe'un tüm kardeşleri, annesi ve babası, gizlenip unutulmak üzere mezarlığın arkasına taşınmışlardı.

"Aileme," der Rocky kardeşimize. "Hayatta olanlara." Rocky bana bakarken gözlerim buğulanır. "*Kardeşim*," der dudaklarıyla.

Ben de dudaklarımla "*Kardeşim*" diyorum.

Trevor gülümser, sonra şerefe içer ve Oliver, kardeşim içkiyi tek yudumda bitirmeden matara geri alır.

"Hadi şunu halledelim," diye mırıldanır Nova, yosunlu toprağın üzerinde duran büyük bir ayakkabı kutusunu almak için çömelir. Jake hariç herkes ceplerini karıştırmaya ya da yere koydukları eşyaları almaya başlar.

Rocky'nin elinde manila zarfı var. Trevor'ın elinde plastik market poşeti var. Oliver'ın elinde su geçirmez bir kap var. Phoebe eşyalarını çantasında taşıyor, ben de postacı çantamda makyaj çantamı arıyorum.

Gece yarısı saatleri zihnimi karıştırıyor.

Işığımız olarak büyüyen ayın altında, birbirimize bakıyor ve garip ergenlik dönemimiz ile birlikte geçirdiğimiz hayatımız hakkında yumuşak, sevgi dolu sözler sarf ediyoruz. Her şehir, her kasaba, her kısa ve uzun süreli iş.

Yazıldığı şekliyle hikayemiz. "Ve böylece," diye başlıyorum, çocukken bir mezarlıkta yarattığımız efsaneyi anlatarak, "bir zamanlar gümüş dilli bir adam vardı."

Rocky'nin karanlık gülümsemesi doruğa ulaşır. Nova'nın ona uzattığı ayakkabı kutusuna manila zarfını koyar.

"Bir baştan çıkarıcı," diyorum en iyi arkadaşşıma.

Phoebe sırtıyor, sonra eski sahte kimliklerini Nova'nın kutusuna atıyor.

Ben de ekliyorum, "Bir kaçış." Nova ayakkabı kutusunu kaldırıyor, sahte eşyalarını çoktan içine koyduğunu gösteriyor.

"Bir bukalemun." Oliver'a gülümsüyorum, o da bana kaşlarını oynatıyor, sonra doldurulmuş su geçirmez kabı açıyor. Çek defterlerini, kullan-at telefonları, sahte isimli kredi kartlarını ve fotoğraflı kimlikleri Nova'nın ayakkabı kutusuna kaydırıyor, sonra parmağını kaldırıp yumuşak bir Fransız aksanıyla "Attendez" diyor. *Bekleyin.*

O, palto cebine uzanıp bir yığın plastik kimlik ve pasaport daha çıkarırken biz de onu bekliyoruz. Jake ona "*Ne oluyor lan?*" der gibi bir bakış atıyor. Bu da Oliver'ın sırtmasına neden oluyor. "Birçok kişi oldum, Koning." Kalanları da kutuya koyuyor. "Ara verdiğim için özür dilerim, Hailstorm."

Bana göz kırptığında kızarmamaya çalışıyorum ve boğazımı temizleyip "Bir deha," diyorum. Nova, gölgeli gülümsemesiyle ayakkabı kutusunu bana uzatıyor.

Phoebe ve ben Victoria'ya taşınmadan önce sahte kimliklerimizin çoğunu atmıştık. Ama acil bir kaçışa ihtiyaç duyarsak diye bir tanesini saklamıştım. Yedek plan olarak. Eski kullan-at telefonlarımı, bir kredi kartını, bir çek defterini ve bir sahte kimliği kutunun içine attım.

Bitti.

Derin bir nefes alıp Trevor'a döndüm. "Bir psikopat."

Trevor, plastik poşetini Nova'nın ayakkabı kutusuna boşaltıyor. Sahte belgelerini diğerlerinin yanına koyuyor. Ben de sözümü tamamliyorum: "Ve bir kral."

Jake başını eğip saçlarıma bir öpücük konduruyor. Onun atacak sahte kimliği yok. Hiç sahte takma adı olmadı. Sahte bir adı.

İronik olan, hepimizin isimlerinin sahte olması. Hiçbiri gerçek olmadı. Ancak bunlar, burada Victoria'da, kendimizin en gerçek halleri ve belki de bu yüzden Nova'ya eski, sahte kimliklerimizi tek tek vermek bu kadar kolay.

Yan işler ve acil durumlar için sakladıklarımızı. Artık gerçekten ihtiyacımız olmayanları.

Phoebe, Nova'ya "Onları nasıl yok ediyorsun?" diye sorar.

"Yakma fırını," diye cevaplıyor, kutunun kapağını kapatırken. Eski kimliklerimiz alevler içinde yok oluyor.

Hepimiz, geçmişle hiçbir bağımız olmadan Victoria'da kalmanın daha güvenli olduğuna karar verdik. Hiçbir yerde bu kadar uzun süre kalmamıştık ve şu anki halimizi korumak, başka biri olmaya çalışmaktan daha önemli.

"Bu son mu?" diye soruyor Trevor. "Gerçekten bir daha asla iş yapmayacak mıyız?"

Oliver gülümsüyor, ardından Rocky, ve bu gülümseme bulaşıcı geliyor. Phoebe'nin kocaman gülümsemesini yakalıyorum. Nova yere doğru gülümsüyor ve farkına varmadan benim de yanaklarım ağrımaya başlıyor.

"Bir kez örümcek olan, sonsuza kadar örümcek kalır," diyor Rocky ona. "Çevirisi ne?" diye soruyor Trevor.

"Hayatımızın geri kalanında bu kasabayı ve buradaki kimliklerimizi koruyacağız. Hepimizin bildiği şekilde. Bize tehdit oluşturan herkes hedef haline gelir."

Rocky, dolandırıcılığı asla bırakmayacağını söylerken yalan söylememiştir. O bizi korumak için şartlandırılmış ve ortalık sakinleşse bile, ortalığı karıştıran insanları hedef almaya devam edecek.

Olly'ye bakıyorum. "Son ağıımız Victoria."

O sırtıyor. "Avımı tuzağa düşürmeyi çok seviyorum." "Ve avcılar," diye ekliyor Phoebe. "Her zaman," diyor Rocky derin bir sesle.

Trevor, grubun dağılmayacağına sevindiği için içten bir gülümsemeyle gülümsemeye başlar. Artık işleri kendi yöntemimizle yapıyoruz.

"Gitmem gerek," diyor Nova, ayakkabı kutusunu kolunun altına sıkıştırarak. "Gece yarısı seks randevusu mu?" diye alay ediyor Phoebe.

"Hayır, çok yorgunum," diyor Nova. "Hepiniz çok yorucusunuz." "Bırak da yaşlı adam uyusun," diyor Oliver alaycı bir şekilde.

Nova gerçekten yorgun olmalı. Olly'ye kendisinden sadece birkaç dakika büyük olduğunu hatırlatmıyor. Ay ışığında, yanağındaki uzun yara izi daha belirgin görünüyor. Rocky'nin, Varrick'i öldürerek Nova'yı korumak istediğini biliyorum, ama bence sonunda bunu yapan Nova olmalıydı.

Phoebe, onun artık daha huzurlu olduğunu söyledi.

Bize yorgun ve sert bir el sallıyor, ama hepimiz onun çıkışın yakınındaki Pontiac'ında bekleyeceğini biliyoruz.

Sadece hepimizin mezarlıktan sağ salim çıkmasını sağlamak için.

Trevor da aynı yöne doğru ağır adımlarla yürüyor. "Bende bir seks randevusu var." "İğrenç." Phoebe yüzünü buruşturuyor.

"O senin gerçek kardeşin, PG." Trevor, Nova'nın gölgesini işaret eder.

"Biri şakaydı."

Trevor ağzını açar, ama Rocky sözünü keser, "Git kız arkadaşını sik. Phoebe'yi kızdırarak zamanını boşa harcama."

Jake iç geçirir. "Bebek doğduğunda ne söylenmemesi gerektiğini gerçekten gözden geçirmeliyiz." "Evet." Onaylayarak başımı sallarım.

Trevor, elleri cebinde yokuş aşağı yürür. Karanlıkta kaybolur. Sonra Oliver, aynı yönde geriye doğru yürüyerek mezarlıktan çıkar.

Kendimi dalmış
buluyorum.
Zihinsel bir
sürüklenme değil.

Ayaklarım —biri diğerinin önünde— Oliver'ı takip ederken, Jake de bu çekime karşı pek direnemiyor. Güçlü kolu beni sarar, içimi ısıtır ve Oliver matarasını kaldırıp "Bebeğe" diye kadeh kaldırırken gülümser. Henüz ona bir isim koymaya karar vermedik.

Şimdilik ona Bebek diyoruz.

Oliver içiyor, sonra sonlara ve başlangıçlara bir kadeh daha kaldırıyor.

"Ve ortalara," diye ekliyorum.

"Neden ortalar?" diye soruyor Jake.

Ondan Oliver'a bakıyorum. "Çoğu aşk orada doğar."

Yüzlerinde beliren gülümsemeler yüzümü kızartıyor ve umarım bu kızarıklık hiç geçmez. Umarım aşk her zaman yanaklarımı ateşle öper.

Tepeden biraz daha aşağı indiğimizde, arkama bir bakış atıyorum. Phoebe ve Rocky, hayatımızın çoğunda olduğu gibi, mezar taşlarının başında gizli bir an yaşarken, birlikte geride kalıyorlar.

Ve ben yumuşakça gülümsüyorum.

ELLİ BİR

Rocky

Gece yarısını geçtik, sessiz mezarlıktan ayrılan son kişiler biziz. Phoebe ve ben dışarı çıkarken, o dört adet yıkık mezar taşına bir kez daha bakıyor. "Onları taşıyacak mısın?" diye soruyor, mavi saçlarını at kuyruğu yaparken. "Diğer Wolfe'larla birlikte olsunlar diye? Daphne ve Brent'le?" Rahmetli teyzem ve amcam.

"Onları rahatsız etmek istemiyorum." Bileğinden saç lastiğini çalıyorum. "Belki de yeni mezar taşları yaptırırım." Saç lastiğini ısıyorum ve Phoebe önüme geçiyor. Ben iki elimle saçlarını at kuyruğu yaparken, o lanet bir buzlu şeker gibi erimemeye çalışıyor.

"Kabul et," diyor, sırtı göğsüme çarpıyor.

"Saçını yapmam konusunda takıntılısın," diye mırıldanıyorum. Saç tokasını ağzımdan çıkararak net bir şekilde, "Kabul edebilirim," diyorum.

"O değil."

"O zaman ne?" At kuyruğunu bağlamayı bitiriyorum.

Bana dönüyor. "Sen duygusalsın. *Şeylere* değer veriyorsun." "İnsanlara."

"*Şeyler*. Birinci örnek." O, yüzde doksan dokuz oranında değiştireceğime emin olduğum okunaksız mezar taşlarını işaret ediyor.

"Onlar insanlara yakın," diye itiraz ediyorum, onun kireçtaşı, kökler ve düşen yaprakların üzerinde geriye doğru yürümeye devam etmesini izliyorum. Bir ara tökezleyeceğini bildiğim için çok yakınında duruyorum.

"İkinci örnek." Yüzük parmağıyla bana orta parmağını göstererek, parıldayan elmasını sergiliyor.

Onu üzerinde görmek beni neredeyse gülümsetiyor. Miami'yi hatırlıyorum, Phoebe ile bu şeytani, aşırı dokunaklı bir şekilde evlenmek ruhumda bir şeyi ateşlemişti — işin bir parçası olsa da birçok yönden gerçektir.

Yüzüğe doğru başımı sallıyorum. "Ayrıca yanındaki insanlar."

İşaret parmağını sallıyor. "Mesele de bu, dostum..." Ayağı takılıyor.

Kalçalarını kavradım. Onu göğsüme yakın tutarken, o şiddetle nefes nefese kalmıştı. "Bucko mu? Vay canına." Gözlerimi genişlettim. "Mezar taşının arkasında bir galon helyum mu içtin?"

Gülümsemeye başlıyor. "Ay yüzünden olmalı."

"Öyle olmalı." Onu ayağa kaldırıyorum, onu bir ağaca dayayıp becermek için duyduğum dürtüye direniyorum. Bu sefer daha dikkatli davranıyor, ama pek de değil. Çünkü Phoebe benim tarafımdan yakalanmayı seviyor ve ben de onu yakalamayı seviyorum.

"Duygusal değeri olan eşyalar da insanlara yakındır," diye itiraz ediyor. "Aynı şey. Hepsi eşya."

“Hayır,” diyorum açıkça, başımı sallayarak.

“Evet.”

“Phebs, bana lanet diş fırçamın herhangi bir özel anlamı olduğunu söyleyemezsin.

Kök kanal tedavisine ihtiyacım olmamasını sağlamaktan başka.”

Elimi tuttu. “Üçüncü örneğe doğru gidiyoruz.”

“Öyle mi?” diyorum alaycı bir sesle; onun beni o yöne çekmesine gerek yok. Yanında yürüyorum, elini elimde tutarak, nereye gittiğimizi bilerek. Mezarlıktan çıkan virajlı yola doğru tepeden aşağı iniyoruz. Örümcek ağlarıyla kaplı sokak lambalarının turuncu ışığıyla aydınlatılmış.

Burası çok ürkütücü. Hiç sevmiyorum. Kesinlikle gitmek istiyorum.

Phoebe açıkça kalmak istiyor, bu da benim hiç acele etmeme neden oluyor. Ona bağlandım, bu aptalca noktayı anlatmaya çalışırken her zamanki somurtkan yüzünden ortaya çıkan gülümsemelerine bağlandım. Ve sonra bu nokta, dünyadaki en az aptalca şey gibi geliyor.

Sanki tek önemli şey bu. Var olan tek şey.

Sevdiğim tek şey.

Tek şey.

O.

Bu yüzden, kaldırımda park etmiş siyah Corvette'ye Vanna White gibi el salladığında, Phoebe Graves'e yeniden aşık oluyorum.

"Ta-da!" Phoebe, altmışlı yıllardan kalma Stingray'in yanındaki kaldırıma ulaşıyor. "Anahtarları ilk aldığı anda ağlamıştın."

Bu lanet olasıca araba gerçekten *çok güzel*. Varrick, rahmetli dedem William Wolfe'a ait klasik araba koleksiyonuna sahipken, ben de bu arabayı çok istemiştim. Şimdi yüzün üzerinde klasik araba benim.

“Ağladım.” Kaşlarımı kaldırıyorum. “Bu, bana on dört saat boyunca aşkını ilan edip bayılmadan önce miydi, sonra mıydı?”

“Öyle bir şey kesinlikle olmadı.” Omurgası Corvette'in yolcu kapısına çarpana kadar onu geriye doğru takip ederken köprücük kemiği öne çıkıyor.

Onu arabaya sıkıştırıyorum, bacaklarımla bacaklarını ayırıyorum. “Uydurma hikâyeler anlattığımı sanıyordum.” Nefesi kesilmiş. Onu baştan aşağı süzüyorum. “Öyle değil mi?”

“Hayır.” Gülümsemesini bastırıyor ve nefesini toparlamaya çalışıyor. “Kabul et. Sen duygusal birisin. Bu Corvette senin için bir anlam ifade ediyor.”

“Hâlâ anlamıyorsun.” Göğüslerinin arasında sallanan altın kalp şeklindeki madalyonu parmağımla okşuyorum. Sanki onu kovalıyormuşum gibi nefes alıyor ve bu benim de ciğerlerimden oksijeni söküp alıyor.

“Neyi?” diye fısıldıyor.

“Çoğunlukla sana karşı duygusal olduğumu.” Parmaklarımı saçlarına geçirip, daha önce bağladığım at kuyruğunu çözüyorum. O arabaya yaslanıyor ve ben onu tamamen istiyorum. Ama diğer elimle göğüs kemiğinden altın kalbi kaldırarak çarpışma anını erteliyorum.

Zincir hâlâ boynunda. Annesinin bu madalyonu ne için kullandığını biliyorum.

“Yalanlarla dolu kalbinde ne var?” diye fısıldıyorum.

Gülümsemesi sadece alaycı değil. Şefkatli ve... *duygusal*. İçimde duyguların kabardığını hissediyorum. "Aç da gör," diyor çok sessizce.

Ben de kalbin üzerindeki yayı tıkladıyorum ve kalp açılıyor. Kendimize ait çok az fotoğraf saklıyoruz, bu yüzden bu yazdan kalma, onu öptüğüm ve

saçlarına dokunduğum fotoğrafı gördüğüm anda, ona olan aşkım gözlerimi yakıyor.

"Yalan yok," diye fısıldıyor, sesi benim hissettiğim o güçlü coşkuyla titriyor. "Kalbim sadece gerçeği barındırır."

ÜÇ YAZ SONRA

ELLİ İKİ

Phoebe

Stonehaven'daki aile odasını, birini aramak için tembelce tarıyorum. Zeminler cilalanmış, avizeler loş bir atmosfer yaratmak için kısılmış, koyu renkli damask duvar kağıtları yenilenmiş ve tüm köşe ve kıvrımlar siyah küf açısından kontrol edilmiş. Biyolojik tehlike yok.

Bir yazdan daha uzun süre yaşanabilir. Ama burası benim yaşadığım yer değil. Her ne kadar "böö" diye ses çıkaran şeyleri sevsem de, Rocky her yatmaya hazır olduğunda ona keder verebilecek bir yerde yaşamazdım.

Daire şeklinde dönüp dudaklarımı çırpıyorum. "Acaba nerede olabilir? Yastığın altında mı?" Kapitone yastığı, kapitone koltuktan çekip alıyorum. "Hayır, orada değil."

Kemerli pencereden kıkırdama sesleri geliyor. Kalın mor perdenin altından iki minicik askeri bot çıkıyor.

"Acaba o..." —yavaşça yaklaşıyorum— "çay arabasının arkasında mı?" Çay arabasının etrafına bakıyorum, ama sadece neşeli kıkırdamalar duyuyorum.

"Acaba..."

"Boo!" Siyah kot etekli küçük bir kız, şimdiye kadar duyduğum en sevimli kıkırdama sesiyle dışarı fırladı.

Dediğim gibi, "Boo" diyen şeyleri *gerçekten* çok seviyorum. Özellikle de açık kahverengi at kuyruğu saçları ve kalpleri anında çalan büyüleyici gri gözleri olan bu dişleri aralıklı küçük kız. Bunu iyi bilirim; Hailey onu doğurduğu ve ben onu kucağıma aldığım anda kalbimi çalmıştı.

Gerçekten, o gece yedi kişinin kalbini çaldığını

düşünüyorum. Nefesim kesiliyor. "Bunca zamandır orada mı saklanıyordun?"

"Evet." Başını kuvvetlice sallıyor ve ayakları üzerinde sallanıyor.

"Ne kadar da iyi saklanıyorsun, küçük hanım. Annen bunu duyunca çok sevinecek."

Yanaklarında gamzeler oluşacak şekilde gülümserken dilini minik süt dişlerine bastırıyor, omuzları biraz utangaçça yükseliyor. Bu bana Hails'i hatırlatıyor.

"Phoebe teyze." Henüz üç yaşında bile olmamasına rağmen çok net konuşuyor. "Şimdi sen saklan," diyor, ama kıkırdarak perdenin arkasına koşuyor.

"Hazır mısın?" Rocky, telefonunu arka cebine sıkıştırarak içeri girer. "Sabah dokuz tur grubu bir oda ötede."

Kahretsin. "O meseleyi hallettin mi?"

"O mesele," diye fısıldıyor, sanki ben olayı hafife alıyormuşum gibi. "Büyük büyükannemin vazosuna işeyen turisti mi kastediyorsun?"

"Evet, o mesele." Bakıcı bizi arayıp dün gece bir tur grubuyla ilgili bir "sorun" olduğunu söyledi. Çok daha kötü bir şeyle karşılaşacağımızı sanmıştım. Duvarlardan sızan patlamış bir boru gibi. Ya da Sèvres porselenleri veya bronz kurt figürinleri gibi çalınan biblolar gibi.

Oysa, olay, işeyen turistin gizemli vakasıydı. Bu da ekstra komik, çünkü şehir dışından gelenlere “skunk” denir.

“Gerçekten de *kokarcaya kokarca* eklemiş,” diyorum Rocky’ye. Bu onu gülümsetiyor. “Sorun çözüldü.” “Yaşasın—”

“O nerede?” diye sözümü kesiyor, sesinde anında *savaşa hazır* bir savunma havası *var*. Ve Rocky, Jake’in Arthur’un şövalyesi olduğunu söylüyor.

“Bence bacadan yukarı çıktı. Tersine Noel Baba numarası yaptı.”

“Komik.” Rocky bana birkaç kez başını sallar, perdenin altından kızın küçük savaş botlarını görünce rahatlar. “Bunu ne zamandır hazırlıyordun?”

“Sen benim doğaçlama malzemelerimi anlıyorsun.”

“Bu çok belli,” diye fısıldadı. Yanımda ona ince bir şekilde orta parmağımı gösterdim.

“Hadi hepiniz buraya toplanın.” Üniversite öğrencisi ve mükemmel tur rehberlerimizden biri olan Susie, on kişilik grubu içeriye yönlendiriyor. “Burası, özellikle kasabaya tekneyle gitmenin en deneyimli denizcileri bile deniz tutmasına maruz bırakacağı fırtınalı günlerde Wolfe ailesinin bir araya geldiği yeri.”

Yeğenim birdenbire dışarı fırlayıp gururla “Boo!” diye bağırmaya karar verince, onu yakalamak için bir adım atıyorum.

Turistler gülüyor, bazıları alkışlıyor ve yeğenim de yan yana sallanarak kıkırdıyor. Yabancılar karşı hiçbir korkusu olmaması Rocky’yi çılgına çeviriyor.

Onu hızla kucağına alır.

“Ah canım, *gözleri*,” diyor bir bayan. “Muhteşemler.” Bu, gözlerine yapılan dördüncü iltifattır ve saat daha sabah on bile olmamıştır.

“Teşekkür ederim,” diyor küçük kız çok net bir şekilde, omuzları yine kalkıyor. Hafif bir kıkırdama gülümsemesiyle Rocky’nin göğsüne saklanıyor. Çok tatlı. Onun için cinayet bile işlerdim. Neyse ki hiçbirimiz bunu yapmak zorunda kalmadık.

“Bunlar Stonehaven’ın sahipleri,” der Susie, bizi tanıştırırken. “Grey Thornhall ve Phoebe Thornhall. Halkın bu tarihi eve girip Victoria’nın zengin tarihinin önemli bir parçasını gerçekten takdir edebilmesinin sebebi onlar.”

Rocky bunu övgü almak için yapmadı. Para için yaptığını söyleyecektir. Ama cebine bir kuruş bile girmiyor. Stonehaven turlarından elde edilen tüm gelir kasabaya geri dönüyor.

Bence bunu onlar için yaptı.

Şöminenin rafında asılı duran devasa yağlı boya tabloya göz atıyorum. Tabloda, kanepeye sıkışmış kardeşleri, her iki yanında duran anne babası ve onu kollarında tutan annesi var. Artık küflü bir gizli odada, branda örtüsünün altında saklı değil, herkesin bilmesi ve görmesi için canlı bir şekilde orada.

“Hepinizin geldiği için teşekkür ederiz,” diyorum onlara. *Ama gitmemiz gerekiyor*. Yeterince acele ettiğimi hissettiremiyorum galiba.

Yaşlı bir kadın, Rocky’nin kollarında oturan küçük kıızı fark ediyor. “Bu sevimli küçük kız da kim?”

“Merhaba,” diye neşeyle el sallayarak selam veriyor, hiç tereddüt etmeden. “Ben Winter.”

Adı Winter *olduğu* için paniğe kapılmamaya çalışıyorum. Kendini tanıtmamasına izin veriyorum. Bunda yanlış bir şey yok, ama çocukken bize kimseye adımızı söylemememiz söylenmişti. Sorulsa bile. Çünkü ailelerimiz, birine yanlış adımızı vereceğimizden korkuyorlardı.

Malikaneden ayrılıp sürat teknesine bindiğimizde, bu etkileşimden dolayı biraz sarsılmış durumdayım. Nabzım hala sakinleşmedi.

"Phebs?" Rocky, elinde bir çocuk can yeleği ile bana doğru eğilir.

Yardımcı pilot koltuğunda oturuyorum. Winter kucağımda, kendi kendine mırıldanıyor.

"İyiyim," diye fısıldıyorum, korkmuş gibi görünmemeye çalışarak. Winter'ın yanlış bir şey yaptığını hissetmesi, ihtiyacım olan son şey.

O her şeyi doğru yaptı.

Onu sıkıca tutuyorum.

"O güvende," diyor Rocky bana fısıldayarak, küçük kollarını can yeleğine geçiriyor. Üzerinde kırmızı çilek işlemeli siyah çizgili bir tişört var.

Hails, bütün yaz boyunca çilek moduna girdiğini söyledi çünkü "Phoebe teyze giyiyor, ben de giymek istiyorum!"

Duygulanmamak için burnumu kırıstırıyorum. O güvende.

"Rocky amca, hayır," diyor Winter, Rocky yeleği sıkıca bağlarken. Toka çıkçıtlarını açmaya çalışıyor ama minik parmakları için bu çok zor. "Çıkar. Çıkar." Kaşları çatılıyor, gözlerinde panik dolu bir bakış var.

Neredeyse pes ediyordum.

Rocky kararlıdır. "Bu senin güvenliğin için, Winter. Suyun yakınında can yeleği giymen gerekiyor." "Çöz. Çöz." Bacaklarını tekmeliyor ve yardım için bana bakıyor.

"Oh hayır," diyorum Rocky'ye. "Bir çocuk kriziyle karşı karşıyayız."

"Kemerini aç, lütfen. Kemerini aç." Neredeyse ağlayacak. Tamam, şimdi tam anlamıyla hıçkırarak ağlıyor. Rocky içinden küfrediyor ve ben bir karar verip kemerini açıyorum.

Bana başını sallıyor. Ama sert bir şekilde değil. Dudakları hafifçe seğiriyor.

Belki de Hailey'i arayıp ne yapmam gerektiği konusunda adım adım talimat istemediğim için. Başkalarına danışmadan, bunun doğru olup olmadığını sormadan ne kadar çabuk karar verebildiğime ben bile şaşıyorum.

"Beş dakikalık bir tekne yolculuğu," diye savunuyorum. "Onu sıkıca tutacağım." "Peki. Jake'e söyleme." O, ayakta kalarak dümeni tutuyor. "Zaten söylemeyi düşünmüyordum."

Winter hemen sakinleşiyor. Çok mutlu. Güneşleniyormuş gibi göğsüme yaslanıyor. Jake'in saçlarıyla aynı açık kahverengi tonundaki at kuyruğuna rüzgâr esiyor, kollarını genişçe açıyor.

Rocky ve ben birbirimize gülümsüyoruz. Onu en derinlerimize kadar sevsek de, kendi çocuğumuz olması konusunda fikrimizi değiştirmedik. O yıllar önce kısırlaştırma ameliyatı oldu ve benim de bir bebek istediğim tek bir gün bile olmadı.

Hatta, çocuk sahibi olmamaya dair kararımızda daha da kararlıyım. Winter'ın teyzesi olarak mutluyum.

Kıyıya vardığımızda kasaba turistler ve yerli halkla dolup taşıyor.

Rıhtımlar tertemiz. Plajlar tırmıklanmış. Dükkanların cepheleri yeni boyanmış.

Victoria'daki her şey daha parlak, daha canlı görünüyor.

Bunun büyük bir kısmı Jake sayesinde. O da, Rocky'nin Stonehaven turları aracılığıyla yaptığı gibi, Victoria'ya önemli miktarda para katkıda bulunuyor.

Jake ve Rocky, son üç yılda bu topluma, Koning ve Wolfe ailelerinin son on yılda yaptıklarından daha fazlasını verdiler.

"El ele tutuş, Winter," diyorum ona, kasabaya yürüyerek vardığımızda.

Caddeyi geerirken o benim ve Rocky'nin elini tutuyor.

"Zıpla," diyor Winter, Rocky ve ben onu kaldırıp parke taşlı kaldırımın üzerinde sallıyoruz. Kıkırdıyor. "Zıpla!" Bunu tekrar tekrar yapıyoruz.

Kitapçı görünür ve biz de ellerini bırakırız. Winter girişe doğru *koşar* ve tüm gücüyle kilitli kapıları çeker. Sonra sırtını cama dayar ve sanki tatlı davranırsa biri gelip ona yardım edecekmiş gibi gülümser.

"Sana Oliver'ı hatırlatıyor mu?" diye soruyorum ona. "Her lanet gün."

Kitapçının kilidini amama gerek yok. Hailey kapıları içeriden açıyor. Pazartesi günleri kapalıyız ve hepimiz burada buluşup Seaside Griddle'dan kahve ve kahvaltı alıyoruz. İş planı yapmak için değil.

Sadece sohbet etmek için.

Dükkanın adı Baubles & Bookends değil. Neredeyse üç yıldır adı The Bleeding Shelf: Books & Merch. Logonun bir çıkartması — bir kitabın üstüne saplanmış, bıçağın ucundan kan damlayan bir bıçak — n cam kapıyı kaplıyor.

Romantizm ve korku arasında tam doğru denge.

İçeri girip kapı arkamızdan kapanırken ziller *alıyor*. Demir raflar, pembe dalgaların olduğu siyah duvarlar ve çeşitli slasher filmlerinden ürünlerin bulunduğu raflar dışında tipik bir kitapçı. Rocky, mağazanın bana ait kısmının Hot Topic olduğunu söyleyerek şaka yapıyor ama biz o abartılı *Scream* tişrtlerinden epey para kazanıyoruz.

Ve o, benim

"Anne. *Anne*." Winter hemen Hailey'in bacaklarına sarılır ve onu sıkıca kucaklar. Hailey kızını çok şefkatli bir sevgiyle kucaklar. En iyi arkadaşımın

. Bu aralar sadece uçlarını platin sarısı bırakıyor. Benim saçım hâlâ koyu mavi. Hails'in Winter'ın bükülmüş eteğini düzeltmesini izliyorum. "Phoebe teyze ve Rocky amcayla eğlendin mi?" diye soruyor ona.

Winter kuvvetli bir şekilde başını sallar.

"Ne yaptınız?" O sarkık at kuyruğunu düzeltir.

"Kalede saklandık."

"Saklandın," diye tekrarlar Hailey, gözlerini önce bana, sonra kardeşine dikerek. "Eğlence için," derim çabucak. "Saklambaç."

Hailey rahatlar.

Rocky kasaya yaslanır, kapı alınmadan önce aramızda çok müdahaleci bir şekilde bakışlarını gezdirir.

"Baba!" Winter, Jake'e doğru koşar. Jake, Seaside Griddle logolu beyaz kağıt torbalar ve leylak rengi bir kutu donut taşır. Onları hemen kaparım.

"Teşekkürler, Phoebe," der Jake, kollarını ona doğru uzatmış olan Winter'ı kuşağına almadan önce. Neredeyse anında kız, başını babasının boynuna yaslar. Jake onu çok yatıştırıcı bir şekilde bir yandan diğer yana sallıyor. Sanki kız bebekliğinden beri yaptığı gibi.

Kızım zıplamıyor ya da kıpırdanmıyor. Yemin ederim, Jake'in yanındayken, özellikle de Hailey ile kitap okurken, tam bir sessiz melek oluyor.

Jake, Hailey'e şefkatle merhaba demek için eğilir. Ona bir şeyler fısıldar ve Hails, yüzü hafif kızarak başını sallar. En iyi arkadaşımın aşkını bulmasına bayılıyorum. Hem de iki katına.

Jake, Winter'ın sırtına koruyucu bir elini koyarak doğrulurken, küçük kız sanki onun göğsünde uykuya dalmış gibi görünüyor.

Çantaları ve donut kutusunu kasaya yakın bir yere koyuyorum. "Onu bize şekerden kafası güzel bir halde veriyorsun."

Hailey raftan bir masal kitabı alır. "O sizin enerjinizden besleniyor."

"Biz sakiniz," diyoruz Rocky ve ben aynı anda, Jake ve Hailey ise bize deliymişiz gibi bakıyor.

Gergin değiliz. Çok sakiniz. Rahatız.

Onların güçlü bir karşı argüman sunacak zamanı olmadan, Trevor, 10 cm topuklu ayakkabılar giymiş ve çok şirin bebek pembesi mini elbise giymiş sarışın bir kızla birlikte mağazaya girerken kapı zili çaldı.

Sidney Burke.

Evet, *hâlâ* birlikteler. Sidney sadece *Victoria Weekly*'de tam zamanlı çalışmakla kalmıyor, aynı zamanda sinemanın karşısındaki dairede Trevor'la birlikte yaşıyor.

Ben kasaya geçerken, hemen yanıma yaklaşıp beyaz bir Chanel çantayı tezgahın üzerine atıyor. "Sürtük."

"Sürtük." Tezgahın altından bir çift kırmızı Jimmy Choo ayakkabı çıkarıyorum. Daha önce ödünç aldığımız eşyaları geri veriyoruz. Garip bir şekilde, ayakkabı numaramız aynı. Daha da garip olanı, çok iyi arkadaşız.

Trevor'ın kız arkadaşıyla bu kadar yakın olacağımı asla, asla, asla hayal edemezdim, ama Trevor benimle ve Rocky ile birlikte çatı katında yaşarken o da bizimle daha çok vakit geçirdikçe, bir şekilde... birbirimize ısındık. Ayrıca, bir gece gözyaşları içinde içini döktü ve Rocky'ye bu kadar ısrarcı davrandığı için özür bile diledi.

İkimiz, mendiller, bir şişe Pinot Grigio ve yangın alarmini çalıştıran yanmış bir tepsi çikolatalı kurabiyeyle son bulan samimi bir sohbet ettik.

"Yarın akşam kokteyle var mısın?" diye soruyor Sidney. "Val gelebileceğini söyledi." Valentina de la Vega da gazetede çalışıyor.

"Evet, gelebilirim."

"Hailey?" diye sorar Sidney. "Kızlar gecesi. Gulp'ta kokteyl?"

"Orada olacağım." Hailey bir çocuk kitabını karıştırıyor, ama sayfalara gülümsüyor. Ben de içimde aynı gülümsemeyi hissediyorum. Birbirimiz dışında bağlar kuracak kadar uzun süre hiçbir yerde kalmadık, bu bağları geliştirmek için dürüst olabilmemiz ise hiç söz konusu bile değildi. İlk kez, birkaç kalıcı dostluk kurduk.

"Ben de mi, anne?" diye sorar Winter umutla.

"Bir dahaki sefere, Win." Hailey gülümser, kitabı Black Sabbath tişörtüne bastırır ve tüm dikkatini kızına verir. "Annemin hemen yanında olacaksın."

Winter babasına gülümser ve çok yüksek sesle fısıldar, "Annemi seviyorum." "Ben de, bebeğim," der babası, mavi gözlerini sevgiyle Hails'e dikerek.

"Hay aksi." Sidney telefonundan saati kontrol eder. "Gitmem gerek, Trev. İşe geç kalacağım." Topuklu ayakkabılarını giyer, sonra Trevor'ı öper. Trevor elini tutar, onu yavaşlatır ve ona çok daha uzun bir öpücük verir, bu da Sidney'i gülümsetir.

Çok tatlı, çok tatlı. Kabul edebilirim. Trevor'ın bazı hareketleri olabilir, ama bunları düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Mesele onun genç olması değil, çünkü değil. Şu anda yirmi iki yaşında. Sadece... bu Trevor. Sidney gittikten sonra, Rocky kardeşine işini sorar.

Normal, sıradan bir iş.

Trevor, eğlence için marinada bazı tekneleri yeniliyor. O her zaman tamirci bir çocuktur. Para kutuları falan yapardı. Rocky, küçük kardeşinin eşyaları yok etmek yerine tamir etmeyi seçmiş olmasını çok seviyor.

Nova, sanki bir zombi kıyametinden kaçıyor gibi kitapçıya dalar. "Dışarıda çok fazla insan var."

"Yazdayız," deriz hepimiz.

Ben ürün duvarına giderim. "Sana sadece bir Jason Voorhees palası lazım." Plastik silahı alırım. "Terli zombilere siktirip gitmelerini söyle."

"Siktir!" diye bağırır

Winter.

Nova'yı işaret ediyorum.

O da beni işaret ediyor.

"İlk sen söyledin," diye itiraz ediyorum. O da "S...ır," diye inliyor.

"İyi kurtardın, Winchester," der Rocky, bir kez alkışlayarak. Şimdi de Hailey kardeşini işaret eder. "Sen de aynı derecede kötüsün."

"Ne?" Rocky yüzünü buruşturur, sonra krepini bıçaklarken başını sallayan Trevor'a döner. "Hadi ama, ben o kadar da..."

"Ah." Sahte palameti ona doğrultuyorum.

"Tamam. Neyse ne." Üçümüz küfür kavanozunun içinde doğmuşuz galiba.

Winter, Nova'ya içtenlikle el sallıyor, ta ki Nova başını sallayıp "Nasılsın, Winter?" diye selam verene kadar.

"Mutluyum, mutluyum," der Nova kesin bir sesle.

Nova'nın gözleri yumuşar ve kızarır. Muhtemelen bu yüzden ona sık sık "Mutluyum, mutluyum" der. Sanırım bunun, iri yarı amcasını yumuşacık, duygusal hale getirdiğini biliyor.

"Tekne gezisi neredeyse gözyaşlarına boğulacak kadar mıydı?" Hailey bana soruyor, bunun her iki yönde de gidebileceğini bilerek.

"Eh, iyiydi." Machete'yi asıp, Buffy ürünlerinin yanındaki kutudan plastik bir tahta kazık alıyorum. Sonra zil çalıyor.

Oliver, iki tepsi kahve ve bulaşıcı bir gülümsemeyle içeri girer. Hepimizin burada olduğunu fark edince sırtarak gülümser. "En iyi girişi sona sakladım."

Hailey tepsileri ondan alır ve parmak uçlarına yükselerek Oliver'ı öper. Oliver, saçlarına şakacı öpücükler kondurur. O kadar tatlı ve sevimli ki, Hailey gülümsemesini saklamakta zorlanır.

Winter babasının vücudunda aşağı doğru kayar. "Olly amca!" Oliver'ın bacaklarının etrafında neşeyle kıkırdarak döner.

"O kadar hızlı hareket ediyor ki, onu zar zor görebiliyorum," der Oliver. "Vay canına. Vay *canına*. Ama bana rakip olamaz. Onu yakalayacağım." Oliver onu belinden yakalamadan önce, Winter kahkahalarla çığlık atar. Oliver onu baş aşağı tutar. Pigtail saçları sallanır.

Kız kulaklarından kulaklarına kadar sırtıyor.

"Winnie'yi gören var mı?" Etrafına bakınıyor, onu sağa sola sallıyor. "Nereye gitti?"

"Buradayım!"

"Aman Tanrım. İşte orada. Ters duran bir yaratık." "Kız," diye düzeltir.

"Bir kız." Adam nefesini tutar. "Daha önce hiç kız diye bir şey duymamıştım." "Annem bir kız."

"Doğru." Adam kızın ayak parmaklarını gıdıklıyor. "Ne kadar zekisin."

Kız çok mutlu bir şekilde kıkırdıyor.

Oliver kızıyla birlikteyken Jake'e bakmayı seviyorum. Gözlerinde, en iyi dolandırıcıların bile taklit etmekte zorlanacağı yumuşak bir saygı var.

Oliver onu yere indirir indirmez, kız pantolonunun paçalarını çeker. Oliver onun boyuna çömelir. "Evet, bebeğim?" Kız ona sıkıca sarılır, sonra kulağına fısıldar. Oliver onun küçük elini tutar ve sorar, "Nerede olduğunu biliyor musun?" Kız başını sallar. "Tamam, git bul. Çabuk."

Winter koridorda koşar. Hepimiz ona göz kulak oluyoruz, öyle yapmıyormuş gibi davransak da.

Oliver kasaya gider. "Görünüşe göre bir başkası daha gitti," der, tepsiden bir kahve alıp Jake'e uzatır. "Van Hoff'lar az önce Burkes'lerin evinden taşındı."

Victoria Country Club'ı "iyileştirmek" için çok fazla "önerisi" olan, son derece kibirli Bayan van Hoff'u sevmiyordum, bu yüzden çok da üzülmedim. Yine de... "Bu, taşınan ve taşınan beşinci aile."

"Lanetli." Rocky kaşlarını kaldırıp indiriyor.

"Muhtemelen kötü enerji," diyor Oliver, kolunu Jake'in omzuna atıp kahvesinden bir yudum alıyor. Victoria'dan kaçırdığımız üçüncü aileden kimse bahsetmiyor. Onlar, van Hoff'ları aziz gibi göstermişti.

Trevor, kahvesiyle krepini yuttuktan sonra, "Yıkın gitsin," der. "O tarihi evlerden biri," der Jake. "Yıkılamaz."

Rocky başını yana eğiyor. "Temeli çürümüşse yıkabiliriz." "Ama çürümüş değil."

"Elbette." Rocky, sinirlenerek gözlerini kocaman açıp sertçe kırıpıştırır. "Öyle olduğunu söyleyebiliriz." "*Hayır*," der Jake kesin bir sesle.

Oliver ona sırtarak bakıyor. "Ne kadar dürüst. Ne kadar saf."

"Kötü bir şey değil," diye yanıtladı Jake. Hiçbirimiz itiraz etmedik.

Jake ve Oliver yoğun bir bakış atışına girerler ve bu, Jake'in kardeşimin çenesini kavrayıp ona sert bir öpücük çalmasıyla sona erer.

Gülümsüyorum, özellikle de Oliver'ın Jake'in dudaklarına karşı sırtışını görünce. Eğer biri onlara ne olduklarını sorarsa - ki kaçınılmaz olarak soracaklardır - üçü sadece hayat arkadaşları olduklarını söyleyecekler.

O hala Hailey Thornhall ve Jake, Winter'ın kağıt üzerinde bir Koning ya da Waterford olmasını istemediğinde çok kararlıydı. Koning olmanın prestijine rağmen, hiç umursamadığı bir aileyle ilgili bir ismi ona yüklemek istemiyordu.

Winter Thornhall'da karar kıldılar. Bana o kadar sahte gelen bir isim ki, Hailey onu söylediği anda ona aşık oldum.

Özellikle de gerçek olduğu için.

Winter küçük kitabıyla koşarak geri gelir, ama doğrudan Oliver'a yönelmek yerine, önce Trevor'ın önünde kayarak durur. Bacaklarına sarılır, sonra Trevor çömelir ve ona küçük bir parça krep yedirir.

"Mmmmm," der ona neşeyle burnunu buruşturarak, sonra bir ısırık daha almak için ağzını genişçe açar. Seaside Griddle'ın tatlı patatesli kreplerini kim daha çok seviyor, emin değilim. O mu, yoksa Trevor mu?

Rocky, kasaya çok kendinden emin, çok havalı ve çok karanlık bir şekilde yaslanarak dikkatimi çeker. Kollarını gevşekçe kavuşturmuştur. Çok yakışıklıdır.

Ve mükemmel bir av.

Buffy gibi plastik kazığımı çevirerek ona doğru yaklaşıyorum. "Geldiğimi görmeyeceksin," diye uyarıyorum.

"Çünkü gözlerim tam üzerinde değil," diyor.

"Dikkat etsen iyi olur."

"Ödüm kopuyor," diyor ciddi bir ifadeyle.

Havalı bir hareketle dönüp kalbine kazığı saplamak üzereyim ki, Rocky bileğimi yakalayıp beni döndürerek silahımı elimden alıyor. Aynı hızla sırtımı göğsüne çekiyor ve kaslı pazılarıyla kollarımı göğüslerimin üzerine hapsediyor.

Kalbim en güzel şekilde hızlanıyor ve sırtım ona dönük olduğu için mutluyum çünkü sırtışıam çok geniş. Doğal olarak ağırlığımı Rocky'ye veriyorum ve kolları beni sıkıca sarmaya devam ediyor.

Onun

Phoebe'si.

Bırakmıyor.

Winter şurup gibi ıslak dudaklarını yalayıp Hailey'e dönerken, biz bu koruyucu, sevgi dolu kucaklaşmada kalıyoruz. Annesi elini tutana kadar sabırla bekliyor, sonra birlikte yere oturuyorlar. Hailey, çocuğun bulduğu küçük resimli kitabı açarken Winter annesinin bacaklarının arasına kayıyor.

Hailey kitabı görür görmez, kaşlarını kaldırarak Oliver'a bakıyor, ikisinin de piercingleri var. Evet, piercinglerinin çoğunu takıyor. "Yine bu mu?"

"Bir kızı örümcekleri sevdiği için suçlayamazsın,

Hailstorm." Bu hepimizi bir şekilde gülümsetir.

Winter çoktan şarkı söylemeye başlar, "The itsy bitsy..." Yalnız kalmamak için diğerlerinin de katılmasını bekler ve hep birlikte "The Itsy Bitsy Spider" şarkısını söyleriz —bazıları diğerlerinden daha teatral bir şekilde. Rocky ise neredeyse tekdüze bir sesle söyler.

"...örümcek su borusuna tırmandı," diye şarkı söylüyorum, Winter ve Hails ile birlikte el hareketlerini yapıyorum. "Yağmur yağdı ve örümceği yıkadı."

Winter'ın en sevdiği kısım şimdi geliyor. Kollarını havaya uzatıyor. "Güneş çıktı ve tüm yağmuru kuruttu!"

"Ve minik örümcek yine su borusuna tırmandı," diye şarkı söylüyoruz, sonra da sanki bu neslin en harika şarkısıymış gibi alkışlıyor ve bağırıyoruz.

Onun sizi kandırmasına izin vermeyin; Rocky çok mutlu. Hepimiz gerçekten çok mutluyuz ve bu, Hailey'nin Winter'a "Kaç yaşındasın?" diye sorduğunda daha da net, daha canlı ve daha derin bir hale geliyor.

"İki buçuk!"

Gülümsemem

yüzümü ağrıtıyor.

"Herkesi adını söyleyebilir misin?"

"Winter." Annesine, sonra da hepimize bakıyor. Kitapçının zemininden gururla kalkıyor. Ellerini oynatıyor, parlak, masum gülümsemesi yüzüne yayılıyor. "Ben Winter Thornhall."

Alkışlıyoruz ve ben duygularımı bastırmaya çalışıyorum.

Ama Hailey'e dönüp "Sen annemsin" dediğinde bu çabam boşuna kalır. Sonra Jake'i gösterir. "Babam!" Topukları üzerinde sallanarak en büyük ağabeyime doğru gelir. "No-va amca." Büyük gri gözleri Oliver'a parıldar. "Olly amca!" Etrafında döner. "Trev amca." Kıkırdar. "Rocky Amca." Sonra o kocaman, güzel gözleri bana çevrilir. "Phoebe Teyze. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Sesim titriyor.

"Üzülme, teyze. Neden ağlıyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum. “Phoebe Teyzen üzgün değil,” diyorum, Rocky ben yapamadan ıslak yanaklarımı silerken. Hailey de benimle birlikte ağlıyor ve birbirimize gülümsüyoruz, ruhumuzu dolduran, güzel bir kahkaha atıyoruz, sonra Winter’a “Hepimizin kim olduğunu bildiğine çok sevindim,” diyorum.

Gerçek, en tuhaf kasabalarda, en küçük anlarda bile beni hâlâ alt üst etmenin bir yolunu buluyor. Hepimizin birlikte yarattığımız bu hayattan daha iyi bir hayat düşünemiyorum.

Gerçekten.

Teşekkür

Bazı kitaplar ve karakterler bizi asla terk etmez ve Webs We Weave serisinin, ömür boyu süreceğini bildiğimiz inanılmaz derecede özel bir yanı var. *Dangerously Ours'a* ulaşmak ve on dört yaşındayken başladığımız bir hikayeyi bitirmek, bizim için en ödüllendirici, heyecan verici ve duygusal deneyimlerden biri oldu.

Tam olarak yirmi yıl önce.

Bir disket üzerine kaydedilip yıllarca teneke bir kutuda saklanan çocukluk hikayemiz *The Reign of Spiders* yeniden gün yüzüne çıktı ve biz de nihayet yetişkinler olarak ona geri döndük. Hikaye çok daha fazlasına dönüştü, ancak özünde her zaman, tuhaf bir çocukluk döneminin travmasından kurtulmayı öğrenen, dolandırıcı olarak yetiştirilmiş çocuklar hakkındaydı. Gençlik geçmişimizin parçalarının, şimdiki zamanımızın parçaları kadar bu dizinin bir parçası olduğuna inanmak istiyoruz.

Ve bugün, bu kitapları eline alan okuyucular sayesinde bu seri muazzam bir sevgiyle doldu. Tinrock ve Graves aileleriyle tanıştığınız için teşekkür ederiz; umarız bu noktada siz de onları sevmişsinizdir.

Geriye dönüp baktığımızda, bu seri sayesinde tanıştığımız tüm güzel okuyucuları kalbimizde saklayacağız. Tüm tur duraklarını. Çilekli ürünler giyen tüm okuyucuları. (Phoebe gurur duyardı!) Tüm örümcekleri. Tüm gülümsemeleri ve kucaklaşmaları.

Webs We Weave serisine ve bize destek olduğunuz için teşekkür ederiz.

Bizi ve anlatmayı sevdiğimiz hikayeleri her zaman destekleyen, zeki menajerimiz Kimberly Brower'a teşekkür ederiz. Bu seriyi olabildiğince en iyi hale getirmeye yardımcı olan Berkley ekibine ve muhteşem editörümüz Kristine Swartz'a teşekkür ederiz.

On yılı aşkın süredir verdikleri destek ve sevgi için arkadaşlarımız Jenn, Lanie ve Shea'ya teşekkür ederiz. Tinrock'lara, Graves'lere ve bu kitaplara destek veren daha da olağanüstü, güzel arkadaşlarımıza teşekkür ederiz. Son birkaç yıldır kalplerimizi doldurdunuz: Haley, Alyssa, Juana, Andrea, Maria, Marissa, Rowena, Zoë, Abby, Angelina, Andressa, Margot, Em, Laura, Marie, Sarah Green, Olivia, Kenny, Allyn, Priyanka, Julia, Cass ve daha niceleri.

Keşke hepinizi tek tek sayabilseydik. Bu seri boyunca üzerimizde büyük bir etki bırakmış, aklımızda canlanan o kadar çok kişi var ki. Bu içimizi ısıtan anıları yaşamış olduğumuz için kendimizi şanslı hissediyoruz ve size minnettarız.

Çocukluğumuzdaki tutkularımızı besleyen annemize teşekkür ederiz. Sen olmasaydın, bu hikaye on dört yaşındayken asla var olamazdı. Yirmi yıl sonra, otuz dört yaşına geldiğimizde ise hiç var olamazdı.

Ve son olarak, bir kez daha teşekkür ederiz — siz okuyuculara. Bu neşeli küçük kafir çetesine sadık kaldığınız ve inanç, gerçekler, yalanlar ve sevgiyle dolu bu dolambaçlı hikayeye atıldığınız için. İnanın bize, veda etmek için daha iyi bir yol düşünemiyoruz.

—xoxo, Krista & Becca

KRISTA VE BECCA RITCHIE'NİN

ADDICTED TO YOU

ŞİMDİ SATIŞTA!

Uyanıyorum. G mleğim tüylü halinin üzerinde buruşmış. şortum komodinin üzerinde kaybolmuş. Ve sanırım i   amaşırım da temelli kaybolmuş.  arşafların kıvrımları arasında bir yerde ya da belki de kapı eşiğinde saklanmış. Onları ne zaman çıkardığımı ya da bunu benim yaptığımı bile hatırlamıyorum. Belki de o beni soydu.

Uyuyan güzele, altın sarısı saçlı ve kalça kemiği boyunca bir yara izi olan adama hızlıca bir göz attığımda boynum ısınır. Bir anlığına bana doğru döner ve ben donakalırım. Gözleri kapalıdır ve sersemlemiş bir şekilde yastığına sarılır, adeta beyaz kumaşı  p yormuş gibi. Ağzı açık, nefesli horlamalar çıkarırken, alkol ve pepperoni pizzasının keskin kokusu bana doğru gelir.

Onları nasıl se e eğimi iyi biliyorum.

Ustaca yataktan kayıp, dairesinde parmak uçlarında dolaşıyorum, siyah şortumu giyiyorum — i  çamaşırı yok, bir çift daha isimsiz bir adama gitti. Yırtık pırtık, neredeyse paramparça olan gri tişörtümü alırken, d n gecenin sisli görüntüsü netleşiyor. Odasının eşiğinden içeri adım attım ve kelimenin tam anlamıyla  fkeli Hulk gibi giysilerimi yırttım. Bu seksi miydi ki? Utanıyorum. Benimle yatacak kadar seksi olmalı.

Çaresizce, yerde solmuş bir kas tişörtü buluyorum ve omuz uzunluğundaki kahverengi saçlarımın üzerine çekmeyi başarıyorum; düz sa  tellerim karışmış ve yağlı. İşte o anda y n şapkamı buluyorum. Bingo. şapkayı takıp yatak odasından hızla  ıkıyorum.

Dar koridorda boş bira kutuları dağılmış, ben de siyah tükürük ve Jolly Rancher'a benzeyen bir şeyle dolu bir Jack Daniel's şişesinin üzerine takılıp tökezledim. Solumdaki kapıyı sarhoş  niversiteli kızların fotoğraf kolajı süslüyordu — neyse ki çıktığım oda değildi. Bir şekilde o Kappa Phi Delta azgın k peğinden kaçmayı başardım ve zaferlerini herkese ilan *etmeyen* bir adam buldum.

Daha iyi bilmeliydim. Alpha Omega Zeta'daki son karşılaşmamdan sonra kardeşlik evlerinden uzak durmaya yemin etmiştim. Kardeşlik evleri sokağına geldiğim gece, AOZ bir tema partisi düzenliyordu. Farkında olmadan, dört katlı binanın kemerli girişinden içeri adım attım ve karşımda su kovaları ve s tyenimi yırtmamı söyleyen erkekler vardı. Sanki bahar tatili ters gitmiş gibiydi. Üst katta gösterecek pek bir şeyim olduğu da yoktu. Utançtan titremeye başlamadan önce, kolların altından geçip gövdelerin arasına sıkıştım ve başka yerlerde, başka insanlarla zevk buldum.

Beni değerlendirilen bir inek gibi hissettirmeyen yerlerde ve insanlarla.

Dün gece bir kuralı  iğnedim. Neden mi? Bir sorunum var. Aslında, birçok sorunum var. Ama *hayır* demek de bunlardan biri. Kappa Phi Delta, Skrillex'in bodrum katında çalacağını duyurduğunda, kalabalığın kız  ğrenci kulübü  yeleri ve sıradan  niversite öğrencilerinden oluşacağını düşünmüştüm. Belki house müziği seven normal bir erkek bulabilirdim. Meğer kalabalığın çoğu erkek  ğrenci kulübü üyelerinden oluşuyormuş. Hem de çok sayıda. İki göğsü ve vajinası olan herkese saldırıyorlardı.

Ve Skrillex hiç gelmedi. Sadece dandik bir DJ ve bir ak  mplifikat r vardı. Anlayın artık.

Derin, *erkek* sesleri balkon ve merdivenlerdeki mermer korkuluklardan yankılanıyor ve ayaklarım duvara yapışıyor. İnsanlar uyanık mı? Aşağıda mı? Olamaz.

Utanç yürüyüşü, üniversite hayatımın dört yılı boyunca kaçınmayı planladığım bir macera. Birincisi, kızarıyorum. Yoğun domates kırmızısı gibi. Sevimli kızarmış yanaklar değil. Sanki utançtan alerjim varmış gibi boynumda ve kollarımda döküntü gibi lekeler.

Erkeklerin kahkahaları yoğunlaşıyor ve zihnimde dönen kabus gibi görüntü yüzünden midem düğümleniyor. Merdivenlerden tökezleyerek inerken tüm kafaların benim yönüme dönmesi gibi bir görüntü. Yüzlerinde şaşkınlık ifadesi belirliyor, hangi "kardeşleri"nin düz göğüslü, sıska bir kızla takılmaya karar verdiğini merak ediyorlar. Belki bana tavuk kemiği atarlar, yemem için alay ederler.

Ne yazık ki bu, dördüncü sınıfta başıma geldi.

Muhtemelen, içlerinden biri benim alev alev yanan kırmızı leopar beneklerime acıyıp beni istenmeyen çöp gibi kapıdan dışarı atana kadar, anlaşılabilir kelimeler mırıldanacağım.

Bu büyük bir hataydı (kardeşlik evi, seks değil). Bir daha asla bir elektrikli süpürge gibi tekila shotlarını yutmak zorunda kalmayacağım. Akran baskısı. Bu gerçek bir şey.

Seçeneklerim sınırlı. Tek bir merdiven. Tek bir kader. Bir çift kanat çıkıp ikinci katın penceresinden uçmadıkça, utanç yürüyüşüyle karşı karşıya kalacağım. Balkona sürünerek giderken, birdenbire yeni çizgi romanlarımdan birindeki Veil'i kıskanmaya başlıyorum. Genç Avenger, yok olup buharlaşabilir. Şu anda kesinlikle kullanabileceğim bir güç.

En üst basamağa ulaşır ulaşmaz kapı zili çalıyor ve ben korkuluktan dışarı bakıyorum. Yaklaşık on kadar kardeşlik üyesi, çeşitli haki şortlar ve yakalı gömlekler giymiş olarak deri kanepelerde toplanmış. En akli başında görünen adam kendini kapı görevlisi olarak aday gösteriyor. Ayakta durmayı başarıyor, kahverengi saçları geriye taranmış ve çenesi korkutucu bir şekilde köşeli. Kapıyı açtığı anda moralim düzeliyor.

Evet! Bu, görünmeden dışarı fırlamak için tek fırsatım.

Bu dikkat dağınıklığını fırsat bilip, içimdeki Veil'i kullanarak fark edilmeden merdivenlerden aşağı süzülürüm. Merdivenlerin yarısına geldiğimde, Çene Kareli kapı çerçevesine yaslanarak girişi engeller. "Parti bitti dostum." Sözleri ağzında pamuksu bir ses çıkarır. Kapıyı gelen kişinin yüzüne çarparak kapatır.

İki basamak daha atlıyorum.

Zil tekrar çalar. Nedense sesi daha öfkeli geliyor. Kare

Çeneli homurdanır ve kapı kolunu sertçe çeker. "Ne var?"

Başka bir üniversiteli gülüyor. "Ona bir bira ver ve defolup gitmesini söyle."

Birkaç adım daha. Belki de bunu gerçekten yapabilirim. Hiç şanslı bir insan olmadım ama sanırım artık şansımın dönme zamanı geldi.

Kare çeneli adam elini kapı çerçevesine dayamış, hâlâ geçişi engelliyor. "Konuş."

"Öncelikle, saat okumayı bilmiyor ya da gündüzleri buranın nasıl bir yer olduğunu bilmiyor gibi mi görünüyor?"

gündüzün neye benzediğini bilmediğim gibi mi görünüyor? Şaka yapmıyorum, parti falan yok." Vay canına... Bu sesi tanıyorum.

Kapı çerçevesinin dörtte üçüne kadar girmişim. Güneş ışığı, kapı çerçevesi ile kare çeneli adamın mandalina rengi Polo gömleği arasındaki küçük boşluktan sızıyor. Dişlerini sıkıyor, kapıyı diğer adamın suratına çarpmak üzere, ama davetsiz misafir elini kapıya koyup, "Dün gece burada bir şey bırakmıştım," diyor.

"Burada olduğunu hatırlamıyorum."

"Buradaydım." Bir an durur. "Kısa bir süreliğine."

"Kayıp eşya büromuz var," diyor Köşeli Çene sert bir sesle. "Nedir o?" Kapı çerçevesinden uzaklaşıyor ve kanepede oturan birine başını sallıyor. Onlar da bu sahneyi MTV'de yayınlanan bir reality şovun tekrarını izler gibi izliyorlar. "Jason, git kutuyu getir."

Arkamı döndüğümde, dışarıdaki adamı fark ettim. Gözleri tam üzerimdeydi.

"Gerek yok," diyor.

Yüz hatlarını gözden geçiriyorum. Açık kahverengi saçları, yanları kısa, tepesinde ise gür. Soluk renkli bir Dockers pantolon ve siyah, yaka açık tişörtün altında gizlenmiş, oldukça formda bir vücut. Buz gibi keskin elmacık kemikleri ve sıvı viski gibi gözler. Loren Hale tam bir alkollü içecek, ama bunun farkında bile değil.

1,88 metrelik boyuyla kapı girişini tamamen kaplıyor.

Bana bakarken yüzünde hem eğlence hem de sinirlilik karışımı bir ifade var, çenesindeki kaslar her ikisiyle de seğiriyor. Kardeşlik üyeleri onun bakışını takip ediyor ve hedefe odaklanıyor.

Bana.

Sanki yoktan var olmuşum gibi. "Buldum,"

diyor Lo, gergin ve acı bir gülümsemeyle.

Yüzüm kızarır ve ellerimi gözlerimi kapatmak için kullanır, utancımı gizlemeye çalışırken kapıya doğru koşar adımlarla ilerlerim.

Kare çeneli, erkekler arası düelloyu kazanmış gibi gülüyor. "Kız arkadaşın tam bir sürtük, dostum."

Başka bir şey duymuyorum. Serin Eylül havası ciğerlerimi dolduruyor ve Lo, muhtemelen niyet ettiğinden daha fazla güçle kapıyı çarpıyor. Ellerimin arkasına saklanıyorum, olay kafamda tekrar tekrar canlanırken ellerimi kızarmış yanaklarıma bastırıyorum. Aman. Tanrım.

Lo arkamdan atılır, kolları belime dolanır. Çenesini omzuma dayar, uzun boyuyla benim kısa boyumu dengelemek için biraz eğilir. "Umarım buna değmiştir," diye fısıldar Lo, sıcak nefesi boynumu gıdıklar.

"Neye değmiş olsun?" Kalbim boğazıma kadar çıkıyor; onun yakınlığı kafamı karıştırıyor ve beni baştan çıkarıyor. Lo'nun gerçek niyetinin ne olduğunu asla bilemiyorum.

Yürürken beni yönlendiriyor, sırtım hâlâ göğsüne yapışık. Aklımı başıma toplayamıyorum, ayağımı bile zor kaldırıyorum. "Bir erkek öğrenci yurdunda ilk utanç yürüyüşün. Nasıl bir duygu?"

"Utanç verici."

Kafama hafifçe bir öpücük kondurup benden ayrılıyor ve ilerliyor. "Hadi, Calloway. İçkimi arabada unuttum."

Bunun ne anlama geldiğini kavrayınca gözlerim fal taşı gibi açılıyor, az önce yaşanan dehşeti yavaş yavaş unutuyorum. "Araba kullanmadın, değil mi?"

Bana "*Cidden mi, Lily?*" der gibi bir bakış attı. "Her zamanki şoförüm müsait olmadığı için" —suçlayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdı— "Nola'yı aradım."

Kişisel şoförümü aramıştı ve ben, onu Philadelphia'da seve seve gezdirecek kendi şoförünü neden es geçmeye karar verdiğini sormaya cesaret edemedim. Anderson'ın ağız gevşek. Dokuzuncu sınıfta Chloe Holbrook çılgın bir parti verdiğinde, Lo ve ben annesinin malikanesinde elden ele dolaşan yasadışı uyuşturucuları tartışıyor olabilirdik. Arka koltukta yapılan konuşmalar, arabadaki herkes arasında özel kabul edilmelidir. Anderson bu yazılı olmayan kuralın farkında olmamış olmalı ki, ertesi gün odalarımız yasadışı eşyalara yönelik bir baskına uğradı. Neyse ki, hizmetçi, X dereceli oyuncak kutumu sakladığım sahte şöminede arama yapmayı unutmuştu.

Olaydan paçayı kurtardık ve çok önemli bir ders aldık. Anderson'a asla güvenme.

Ailemin araba servisini kullanmamayı ve böylece onların kontrolüne daha fazla girmeyi tercih etmiyorum, ama bazen Nola bir zorunluluktur. Şu an olduğu gibi. Hafif bir akşamdan kalma durumundayken ve sürekli sarhoş olan Loren Hale'i süremeyeceğim zamanlarda.

Beni kişisel ayık şoförü olarak atadı ve bir takside neredeyse soyulduktan sonra taksi hizmetlerine para ödemeyi reddediyor. Olanları ailelerimize hiç anlatmadık. Ne kadar korkunç bir olaya ramak kaldığımızı onlara hiç açıklamadık. Çoğunlukla o öğleden sonrayı sahte kimliklerle bir barda geçirdiğimiz için. Lo, yetişkin bir erkekten daha fazla viski içti. Ve ben ilk kez umumi tuvalette seks yaptım. Ahlaksızlıklarımız ritüellerimiz haline geldi ve ailelerimizin bunları bilmesine gerek yoktu.

Siyah Escalade'im, öğrenci yurdu sırasının kaldırımına park edilmiş. Milyonlarca dolarlık evler sıralanmış, her biri bir öncekinden daha büyük sütunlarla övünüyor. En yakın bahçede kırmızı Solo bardaklar dağınık duruyor, devrilmiş bir fıçı çimlerin üzerinde hüznü bir şekilde yatıyor. Lo önümde yürüyor.

"Geleceğini sanmıyordum," diyorum ve yoldaki kusmuk birikintisini atlatarak geçiyorum.

"Gelirim demiştim."

Burun kıvırıyorum. "Bu her zaman doğru olmaz."

Arabanın kapısının yanında duruyor, camlar çok koyu olduğundan sürücü koltuğunda bekleyen Nola'yı göremiyorum. "Evet, ama burası Kappa Phi Delta. Birini becerirsen hepsi senin kışını yemek isteyebilir. Bu konuda ciddi ciddi kabuslar gördüm."

Yüzümü buruşturuyorum. "Tecavüze uğramamla ilgili mi?"

"Bu yüzden onlara *kabus* deniyor, Lily. Hoş olmaları gerekmiyor." "Eh, bu muhtemelen önümüzdeki on yıl boyunca, en azından bu sabahı unutana kadar en azından bu sabahı unutana kadar."

Sürücü camı açılır. Nola'nın koyu siyah bukleleri kalp şeklindeki yüzünü okşar. "Bir saat sonra havaalanından Bayan Calloway'i almam gerekiyor."

"Bir dakikaya hazır oluruz," diyorum ona. Cam yukarı kayıyor ve onu görüş alanımdan çıkarıyor. "Hangi Bayan Calloway?" diye soruyor Lo.

"Daisy. Paris'teki Moda Haftası yeni bitti." Küçük kız kardeşim bir gecede 1,80 metreye kadar uzadı ve çöp gibi ince yapısıyla yüksek modanın kalıplarına tam uyuyordu. Annem, Daisy'nin güzelliğinden anında faydalandı. On dördüncü yaş gününün olduğu hafta içinde, IMG mankenlik ajansı ile sözleşme imzaladı.

Lo'nun parmakları yan tarafında seğiriyor. "O on beş yaşında ve muhtemelen tuvalette kokain çeken daha yaşlı mankenlerle çevrili."

"Eminim yanına birini göndermişlerdir." Ayrıntıları bilmediğim için kendimden nefret ediyorum. Pennsylvania Üniversitesi'ne geldiğimden beri, telefonları ve ziyaretleri savuşturmak gibi kaba bir alışkanlık edindim. Üniversiteye başladığımda Calloway ailesinden ayrılmak çok kolay oldu. Sanırım bu benim kaderimde vardı. Eskiden eve dönüş saatimin sınırlarını zorlardım ve annemle babamla çok az zaman geçirirdim.

Lo, "Kardeşim olmadığına seviniyorum. Açıkçası, sen *bana* yetiyorsun." diyor.

Üç kız kardeşim olmasını hiç büyük bir aile olarak görmedim, ama altı kişilik bir aile gerçekten de kendine özgü bir ilgi görüyor.

Yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturur. "Tamam, bir içkiye ihtiyacım var ve gitmemiz gerekiyor."

Derin bir nefes alıyorum, ikimizin de şimdiye kadar kaçındığımız bir soruyu sormak üzereyim. "Bugün rol mü yapıyoruz?" Nola bu kadar yakinken, bu her zaman bir şans meselesi. Bir yandan, o bizim güvenimizi hiç boşa çıkarmadı. Onuncu sınıfta, bir limuzinin arka koltuğunda son sınıf bir futbolcuyla seviştiğim bile. Gizlilik perdesi açıktı, Nola'nın görüşünü engelliyordu, ama o biraz fazla yüksek sesle inledi ve ben de kapıya biraz fazla sert vurdum. Tabii ki duydu, ama beni asla ispiyonlamadı.

Bir gün bizi ihanet etme riski her zaman var. Para dilini gevşetir ve ne yazık ki babalarımız paraya boğulmuş durumda.

Umursamamalıyım. Yirmi yaşındayım. Seks yapma özgürlüğüm var. Parti yapma özgürlüğüm var. Bilirsiniz, üniversite çağındaki yetişkinlerden beklenen her şey. Ama kirli (*gerçekten* kirli) sırlarımdan oluşan uzun listem, ailemin arkadaş çevresi içinde bir skandala yol açabilir. Babamın şirketi bu tür bir reklamdan hiç hoşlanmazdı. Annem ciddi sorunumu bilseydi, düzelene kadar beni rehabilitasyona ve danışmanlığa gönderirdi. Düzeltilmek istemiyorum. Sadece yaşamak ve iştahımı tatmin etmek istiyorum. Tesadüfen iştahım cinsel bir iştah.

Ayrıca, uygunsuz davranışlarım ortaya çıkarsa, güven fonum sihirli bir şekilde yok olur. Üniversite masraflarımı karşılayan paradan vazgeçmeye hazır değilim. Lo'nun ailesi de aynı derecede affedici değil.

"Öyleymiş gibi davranacağız," diyor bana. "Hadi, aşkım." Kıcıımı okşuyor. "Arabaya bin." Sık sık kullandığı "*aşkım*" kelimesine neredeyse takılıyorum. Ortaokulda, bunun en seksi sevgi ifadesi olduğunu düşündüğümü ona söylemiştim. Ve İngiliz erkekler bu kelimeyi kendilerine ait saymış olsalar da, Lo onu kendine ait kabul etti.

Onu dikkatle inceliyorum ve o geniş bir gülümsemeye karşılık veriyor.

"Utanç yürüyüşü seni felç mi etti?" diye soruyor. "Seni Escalade'in eşliğine kadar taşımam mı gerekiyor?"

"Gerek yok."

Onun çarpık gülümsemesi, ona gülümsememek için kendimi zor tutmamı sağlıyor. Lo beni kızdırmak için kasten bana yaklaşıyor ve elini kot pantolonumun arka cebine sokuyor. "Eğer bu durumdan çıkmazsan, seni döndüreceğim. Sertçe."

Göğsüm sıkışıyor. Aman Tanrım... Dudaklarımı ısıriyorum, Loren Hale ile seksin nasıl olacağını hayal ediyorum. İlk seferi çok uzun zaman önceydi, iyi hatırlayamıyorum. Kafamı sallıyorum. *O konuyu açma*. Kapıyı açmak için arkamı dönüp Escalade'e biniyorum, ama birdenbire aklıma bir şey geliyor.

"Nola, erkek öğrenci yurdu bölgesine gitmiş... Ben öldüm. Aman Tanrım. Ben öldüm." İki elimi saçlarımın arasına geçirip, karaya vurmuş bir balina gibi nefes almaya başlıyorum. Burada olmam için, yatacak bir erkek aradığımdan başka iyi bir mazeretim yok. Ve bu, kaçınmaya çalıştığım cevap. Özellikle de ailelerimiz Lo ile benim ciddi bir ilişki içinde olduğumuzu düşündükleri için; bu ilişki, onun tehlikeli parti hayatı değiştirmiş ve onu babasının gurur duyabileceği bir genç adama dönüştürmüştü.

Nefesinden hafif bir viski kokusu gelen Lo'nun beni bir öğrenci kulübü partisinden alması, babasının oğlu için hayal ettiği şey değil. Bu, onun hoş göreceği ya da kabul edeceği bir şey *değil*. Aslında, muhtemelen Lo'ya bağırır ve ona güven fonuyla tehdit ederdi. Miras kalan servetimizin getirdiği lükslere veda etmek istemiyorsak, birlikteymiş gibi davranmalıyız. Ve mükemmel işleyen, mükemmel bakımlı iki insanmışız gibi davranmalıyız.

Ama biz öyle değiliz. Değiliz. Kollarım titriyor.

"Vay canına!" Lo ellerini omuzlarıma koydu. "Sakin ol, Lil. Nola'ya arkadaşının doğum günü brunch'ı olduğunu söyledim. Seni korudum."

Başım hâlâ uçup gidecekmiş gibi hissediyorum, ama en azından bu gerçeklerden daha iyi. *Hey Nola, Lily'yi bir ezikle tek gecelik bir ilişki yaşadığı öğrenci yurdundan almamız gerekiyor*. Sonra Lo'ya bakıp, kıskançlıktan patlamasını beklerdi. Ve o da eklerdi: *Evet, ben sadece ihtiyacım olduğunda onun erkek arkadaşım. Kandırdım seni!*

Lo endişemi hissediyor. "O öğrenmeyecek." Omuzlarımı sıkıyor. "Emin misin?"

"Evet," der sabırsızca. Arabaya biner, ben de arkasından binerim. Nola Escalade'i vitesine alır.

"Drake'e mi dönüyoruz, Bayan Calloway?" Yıllarca ona bana herhangi bir şekilde hitap etmesini istedim, hatta "*küçük kız*" bile (nedense bunun onu rolünü bırakmaya ikna edeceğini düşünmüştüm, ama sanırım bunun yerine onu sadece kırmış oldum), sonunda bu girişimden vazgeçtim. Yemin ederim ki babam bu resmiyet için ona ekstra para ödüyor.

"Evet," diyorum ve o Drake apartman kompleksine doğru yola çıkıyor.

Lo bir kahve termosunu yudumluyor ve büyük yudumlar alsa da, kafeinli içeceğin onu doldurmadığından eminim. Ortadaki soğutucu konsolunda bir kutu Diet Fizz buluyorum ve açıyorum. Koyu renkli gazlı sıvı, huzursuz midemi yatıştırıyor.

Lo kolunu omzuma atıyor ve ben sert göğsüne biraz yaslanıyorum.

Nola dikiz aynasına bakıyor. "Bay Hale doğum günü brunch'ına davet edilmedi mi?" diye soruyor, dostça bir tavırla. Yine de, Nola soru moduna girdiğinde, bu sinirlerimi bozuyor ve paranoyamı tetikliyor.

"Ben Lily kadar popüler değilim," diye Lo benim yerime cevap veriyor. O her zaman benden çok daha iyi bir yalancı olmuştur. Bunun sebebi, onun sürekli sarhoş olmasıdır. Ben de bütün gün burbon içseydim, Lily kadar kendinden emin ve özgüvenli olurum.

Nola gülüyor, her kahkahada tombul karnı direksiyona çarpıyor. "Eminim sen de Bayan Calloway kadar popülersindir."

Herkes (görünüşe göre Nola da) Lo'nun arkadaşları olduğunu varsayardı. Çekicilik ölçeğinde, Lo, sevişmek isteyeceğiniz bir rock grubunun solisti ile Burberry ve Calvin Klein'in podyum mankeni arasında bir yerde yer alıyor. Gerçi hiç bir gruba girmedi, ama bir modellik ajansı onu bir keresinde Burberry kampanyası için keşfetmişti. Neredeyse boşalmış bir viski şişesinden direkt içtiğini gördükten sonra tekliflerini geri çektiler. Moda endüstrisinin de standartları var.

Lo'nun bir sürü arkadaşı olmalı. Çoğunlukla kadın arkadaşları. Ve genellikle ona akın ederler. Ama uzun sürmez.

Araba başka bir caddeden ilerliyor ve ben kafamda dakikaları sayıyorum. Lo vücudunu bana doğru çeviriyor, parmakları neredeyse sevgiyle çıplak omzuma dokunuyor. Kısa bir göz teması kuruyorum, derin bakışları benimkilere girerken boynum yanıyor. Sertçe yutkunuyorum ve bakışımı kaçırmamaya çalışıyorum. Çıkıyor olmamız gerektiğine göre, utangaç, güvensiz bir kız gibi onun kehribar rengi gözlerinden korkmamalıyım.

Lo, "Charlie bu gece Eight Ball'da saksafon çalacak. Bizi onu izlemeye davet etti," diyor.

"Planım yok." *Yalan*. Şehir merkezinde The Blue Room adında yeni bir kulüp açıldı. Kelimenin tam anlamıyla her şeyin mavi olduğu söyleniyor. İçecekler bile. Mavi bir tuvalette biriyle takılma fırsatını kaçırmayacağım. Umarım mavi klozet kapakları da vardır.

"Anlaştık."

Sözleri havada sönünce (garip bir tür) sessizlik yoğunlaşıyor. Normalde, The Blue Room ve bu geceki kötü niyetli planlarım hakkında onunla konuşur, onun şoförü olduğum için planlar yapardım. Ama sansürlenmiş arabada, yetişkinlere uygun konuşmalar başlatmak daha zor.

"Buzdolabı dolu mu? Açlıktan ölüyorum."

"Az önce markete gittim," diyor. Gözlerimi kısarak, iyi bir erkek arkadaş rolünü oynamak için yalan mı söylüyor yoksa gerçekten Whole Foods'a mı gitti diye merak ediyorum

gittiğini merak ediyorum. Midem guruluyor. En azından yalan söylemediğimi hepimiz biliyoruz.

Çenesi geriliyor, yalanla gerçeği ayırt edemediğim için kızgın. Normalde ayırt ederim, ama bazen o kadar kayıtsız davrandığında, sınırlar bulanıklaşıyor. "Limonlu merengli turta aldım. En sevdiğin."

İçimden kusmak istiyorum. "Almamalıydın." *Hayır, gerçekten almamalıydın.* Limonlu merengden nefret ederim. Belli ki Nola'nın kendisini dürüst bir erkek arkadaş olarak görmesini istiyor, ama Loren Hale'in iyi davranacağı tek kız arkadaşı, elindeki burbon şişesidir.

Apartman kompleksinden sadece birkaç blok uzaklıkta, bir trafik ışığında duruyoruz. Özgürlüğün tadını alabiliyorum ve Lo'nun kolu, omuzlarımda rahatlatıcı bir uzuv olmaktan çok bir yük gibi hissettirmeye başlıyor.

"Bu sıradan bir olay mıydı, Bayan Calloway?" diye soruyor Nola. *Ne? Oh... kahretsin.* Gözleri, o üniversiteli çocuğun yerden aldığı kaslı tişörtüne takılıyor. Tanrı bilir neyle lekelenmiş, kirli beyaz bir tişört.

"Şey, ben-ben," diye kekeliyorum. Lo yanımda kaskatı kesiliyor. Termosunu sıkıca kavriyor ve içeceğinin kalanını bir dikişte içiyor. "Üstüme biraz portakal suyu döktüm. Gerçekten çok utanç vericiydi." Bu bir yalan mıydı ki?

Yüzüm kontrolsüz bir şekilde kızarıyor ve ilk kez, kızarıklıklarımı memnuniyetle karşılıyorum. Nola bana şefkatle bakıyor. Beni, anaokulunda Sadakat Yemini'ni söylemeye utandığım zamanlardan beri tanıyor. Beş yaşında ve çekingen. Bu, hayatımın ilk yıllarını oldukça iyi özetliyor.

"Eminim o kadar da kötü değildi," diye teselli ediyor.

Işık yeşile dönüyor ve o dikkatini yola veriyor.

Hiçbir zarar görmeden Drake'e varıyoruz. Şehrin kalbinde, yüksek bir kestane rengi tuğla yapı yükseliyor. Tarihi 33 katlı kompleks, binlerce kişiyi barındırıyor ve tepesinde bir üçgen şeklinde sallanıyor. İspanyol Barok etkileri taşıyan yapı, İspanyol katedrali ile sıradan bir eski Philly oteli arasında bir karışım gibi görünüyor.

Burayı evim olarak adlandıracak kadar seviyorum.

Nola veda ediyor ve ben de ona teşekkür edip Escalade'den atlıyorum. Ayaklarım kaldırıma değmez demez Lo elimi avuçlar. Diğer parmakları boynumun pürüzsüzlüğünü okşuyor ve gözleri yakamın izini sürüyor. Ellerini kaslı tişörtümün açıklıklarına koyuyor, kaburgalarımın çıplaklığına dokunurken aynı zamanda göğüslerimi Philly yayalarından gizliyor.

Beni izliyor. Her küçük hareketimi. Ve kalbim hızlanıyor. "Bizi izliyor mu?" diye fısıldıyorum, neden birdenbire beni yutmak ister gibi baktığını merak ederek. *Bu yalanımızın bir parçası,* diye kendime hatırlatıyorum. *Bu gerçek değil.*

Ama gerçek gibi geliyor. Elleri üzerimde. Yumuşak tenimde hissettiğim sıcaklığı.

Alt dudağını yalıyor ve fısıldamak için bana yaklaşıyor: "Şu anda ben seninim." Elleri tişörtümün kol deliklerinden geçip çıplak omuzlarımda üzerine konuyor.

Nefesimi tutuyorum ve hareketsiz kalıyorum. Bir heykel gibiyim.

"Ve erkek arkadaşın olarak," diye mırıldanıyor, "paylaşmaktan gerçekten nefret ediyorum." Sonra şakacı bir şekilde boynumu ısırtıyor, ben de koluna bir şaplak atıyorum ama onun alaylarına kapılıyorum.

"Ah!" diye çığlık atıyorum, vücudum cildimi hafifçe çimdikleyen dişlerinin altında kıvranıyor. Aniden dudakları birbirine yapışıyor, öpüyor, boynumun dibini emiyor ve yukarı doğru ilerliyor. Uzuvarım titriyor ve kemer halkalarına sıkıca tutunuyorum. Her öpücüğün arasında gülümsüyor,

Bana yaptığı etkiyi bilerek gülümsüyor. Dudakları çeneme... ağzımın köşesine... basıyor, duruyor. Ve ben onu kollarıma alıp işi bitirmekten kendimi alıkoyuyorum.

Sonra dilini ağzımın içine sokuyor ve ben onun hareketlerinin sahte olduğunu unutuyorum ve bu an için onun gerçekten bana ait olduğuna inanıyorum. Ben de öpüyorum, boğazımda bir inilti takılıyor. Bu ses onu canlandırıyor ve o daha da yaklaşıyor, daha sert, daha kaba bir şekilde. *Evet.*

Sonra gözlerimi açıyorum ve kaldırımda Escalade'in olmadığını görüyorum. Nola gitmiş. Bunun bitmesini istemiyorum, ama bitmesi gerektiğini biliyorum. Bu yüzden öpüşmeyi ilk ben kesiyorum, şişmiş dudaklarıma dokunuyorum.

Göğsü ağır ağır inip kalkıyor ve benden gözlerini ayırmadan uzun bir süre bana bakıyor.

"Gitti," diyorum ona. Vücudumun hevesle arzuladığı şeyden nefret ediyorum. Bacağımı kolayca beline dolayabilir ve onu binaya çarpabilirim. Kalbim bu düşünceyle heyecanla çarpıyor. Lo gibi işlevsel bir alkolik olanın sahip olduğu o sıcak kehribar rengi gözlerle karşı bağışıklığım yok. Sevimli, donuk ve güçlü. Sürekli "*becer beni!*" diye bağırان gözler. Beni buradan sonsuza kadar işkence eden gözler.

Sözlerim üzerine çenesi sertleşiyor. Yavaşça ellerini benden çekiyor ve sonra ağzını ovuyor. Aramızda gerginlik yayılıyor ve içimden bir ses *atlamamı*, küçük bir Bengal kaplanı gibi üzerine atlamamı söylüyor. Ama yapamıyorum. Çünkü o Loren Hale. Çünkü bozulmaması gereken bir sistemimiz var.

Uzun bir süre sonra, kafasında bir şey tıklıyor, dehşete kapılıyor. "Bana bir adamı yalamadığını söyle."

Aman Tanrım. "Ben... şey..."

"Lanet olsun, Lily." Parmaklarıyla dilini silmeye başlar ve dramatik bir şekilde matarasından kalanları ağzına alır, çalkalar ve yere tükürür.

"Unuttum." Tüylerim diken diken oldu. "Sana haber verirdim..." "Eminim."

"Beni öpeceğini bilmiyordum!" Kendimi savunmaya çalışıyorum. *Yoksa o öğrenci yurduunun banyosunda diş macunu bulurdum. Ya da ağız gargarası.*

"Biz birlikteyiz," diye cevaplar. "Tabii ki seni öpeceğim." Bunun üzerine matarasını cebine koyar ve gözlerini Drake'in girişine diker. "İçeride görüşürüz." Arkasını döner ve geriye doğru yürür. "Biliyorsun, *bizim* dairemizde. *Çift* olarak paylaştığımız." O acı gülümsemeyi atıyor. "Çok gecikme, aşkım." Göz kırıyor. Ve içimdeki bir parça tamamen ve tamamen eriyip gidiyor. Diğer parça ise sadece kafası karışmış durumda.

Lo'nun niyetini anlamaya çalışmak başımı ağrıttıyor. Onun gerçek duygularını ortaya çıkarmaya çalışarak arkasından gidiyorum. O numara mıydı? Yoksa gerçek miydi?

Şüphelerimi bir kenara atıyorum. Üç yıldır *sahte* bir ilişki içindeyiz. Birlikte yaşıyoruz. Bir oda öteden orgazm olduğumu duydu. Kendi kusmuğunda uyuduğunu gördüm. Ve ailelerimiz nişandan bir adım uzakta olduğumuza inansa da, bir daha asla seks yapmayacağız. Bir kez oldu ve bu yeterli olmalı.

Fotoğraf © Kelley Raye

Krista ve Becca Ritchie, *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satan yazarları ve tek yumurta ikizleridir. Biri bilim meraklısı, diğeri çizgi roman tutkunu olan ikizler, yazmaya olan ortak tutkuları sayesinde çocukluktan beri zihin güçlerini birleştirmiş ve hikaye anlatmayı hiç bırakmamışlardır. Süper kahramanları, kusurlu karakterleri ve ruh ikizi aşkını severler.

KRISTA VE BECCA RITCHIE'NİN WEB SİTESİNİ ZİYARET EDİN

KBRitchie.com
 [YazarKBRitchie](https://www.instagram.com/YazarKBRitchie)

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

***Okuma listenizde
sırada ne var?***

**Bir sonraki harika
kitabınızı keşfedin!**

Kişiselleştirilmiş kitap önerileri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.

156006577

